

Giới thiệu Bạn Trai Ta Là Con Sói

Vừa tròn đôi mươi tuổi thì cô đã phát hiện xung quanh mình toàn là những con sói. Tốt có, xấu có và tất cả bọn chúng đều chung một mục đích là muốn ăn sạch cô.

Truyện Bạn Trai Ta Là Con Sói kể về quan hệ giữa cô và hai con sói kia. Chúng đều muốn bảo vệ cô, quyết có chết cũng không rời xa cô.

Cô có quyền chọn một trong hai và sẽ được bảo vệ suốt đời. Vậy, quyết định của cô là gì ?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Trên đường cái, một đôi nam nữ đang kịch động tranh cãi nhau kịch liệt.

“Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, anh và cô ta thật không có gì!” Nam ôm lấy đầu, hướng về phía trời cao gào thét.

“Em không tin! Em không tin! Em không tin!” Nữ hai tay bịt chặt lỗ tai, vẻ mặt thê lương “Cô ta rõ ràng vừa gọi điện cho anh đấy thôi! Anh còn dám nói hai người không có gì?! Làm sao anh có thể đối với em như thế, đồ tàn nhẫn! thật tàn nhẫn!”

“Đấy chỉ là bạn bè thăm hỏi nhau thôi mà!” Chàng trai cầm lấy hai tay cô gái, dùng hết sức nắm thật chặt trong khi cô gái đó đang giãy dụa thoát ra “Tại sao em lại không tin anh? Tại sao? Tại sao? Tại sao? Chẳng lẽ tình yêu giữa chúng ta chỉ mỏng manh như vậy?”

Cô gái bị dao động khẽ lắc đầu, hồi lâu sau mới ổn định được, gạt bỏ bao nước mắt xụi xụi hỏi câu: “Anh thế?”

“Được, anh thế!” Chàng trai giơ tay lên, “Nếu như anh cùng cô ta có gì, anh liền ở trên đường này bị xe đụng chết!”

Lời còn chưa dứt, một chiếc xe liền thẳng tắp lao tới, hai người bị hù dọa đến ngẩn người, chỉ đứng đơ ra như trời trồng nguyên một chỗ, căn bản là không kịp né tránh. May là trong khoảnh khắc mảnh chỉ treo chuông ấy, cái xe lại mãnh liệt phanh được, lúc này, đầu xe cũng chỉ cách hai người kia mấy centimet mà thôi.

Nữ hồi phục tinh thần, “Chát!” thưởng cho nam một cái bạt tai thật đau “Anh còn dám nói các người không có quan hệ đi, đến ông trời cũng không muốn tin kia!” Nói xong, che mặt khóc chạy đi.

Nam tức sùi bọt mép, dùng ngón tay run rẩy chỉ vào trong xe kia “Ngươi, ngươi, ngươi...” chưa kịp nghĩ sẽ chửi thêm cái gì, cuối cùng quyết định việc cấp bách bây giờ vẫn là đuổi theo bạn gái, liền chạy theo hướng cô gái kia vừa chạy.

Chờ hai người hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, cửa kính chỗ người lái xe mới dần được hạ xuống, một cái đầu tóc cháy nắng đỏ rực lên, ánh mắt tinh anh của chàng trai mở thật to, nhỏ đầu ra ngoài nhìn xung quanh sau đó thở phào nhẹ nhõm: “An toàn!”

Phía băng ghế sau truyền đến một âm thanh thập phần lạnh lùng: “Ngươi nhìn bộ dạng của ta xem, giống như an toàn sao?”

Bạch Bạch Thanh quay đầu lại, nhìn thấy trên ghế ngồi phía sau nữ nhân ngồi đó mặt cắt không còn giọt máu nào, bị làm cho sợ đến hồn hồn vĩa lên mây hét: “Diệp Tây Hi, ngươi đã chết chưa vậy?”

“Nhờ hồng phúc của ngươi! Chưa có chết a~” Diệp Tây Hi nghiêng răng nghiêng lợi, “Vừa rồi tại sao đột ngột dừng xe? Hại ta đập cả vào thành ghế, đầu đập đến hồng rồi!”

“Nếu ta không dừng xe lại thì xem hai kẻ kia đứng trên đường diễn kịch Quỳnh Dao chắc chắn chúng ta sẽ mất mạng vì buồn nôn mất, ô hô hô!”

“Ai kêu ngươi phanh gấp như thế làm gì? Kỹ thuật sai thì đừng nên thể hiện!”

“Ngươi đó, ai bảo thích ngồi sau ngủ gật cơ, cả ngày chỉ biết ngủ ngủ, ngươi là heo à?”

“Như thế nào, ta là heo đấy, thì sao, ngươi ghen tỵ với ta hả?”

“Xin lỗi, nói ngươi là heo là còn vũ nhục loài heo, bọn chúng ít nhất còn có thể đứng ăn cơm, đâu có giống như ngươi, chỗ nào cũng gục xuống ngủ được...Lười đời cơ với ngươi, trước tiên đến bệnh viện khâu vết thương đi!”

“Ta không đi!”

“Ngươi phải đi!”

Xe lại như lúc nãy cãi nhau loạn cả lên, gào thét hướng bệnh viện đi tới.

“Cũng tại ngươi, hại mặt ta nhìn hốc hác như vậy.”

“Mặt của ngươi, hủy dung trước hay hủy dung sau cũng đâu có gì khác nhau đâu.”

“Bạch Bách Thanh, ngươi còn tiếp tục nói xấu ta, cẩn thận ta đánh ngươi!”

“Đánh thì đánh, cũng không phải là chưa bị ngươi đánh qua!”

Hai người cứ như vậy cãi qua cãi lại đến trước cửa phòng khám, Bạch Bách Thanh đẩy cửa ra, nhìn có chút hả hê nói với vị bác sĩ mặc áo blouse trắng đang ngồi quay lưng lại phía cửa: “Bác sĩ, có người đầu bị thương, phiền toái bác sĩ khâu cho vài mũi, còn có, bệnh nhân này chịu được cho nên không cần dùng thuốc tê đâu!”

“Là ai bị thương, mời tới ngồi đây.” Bác sĩ vừa nói vừa xoay người lại, tóc dài chấm vai, ngũ quan thanh tú, mỏng manh hai mí mắt, vô cùng sạch sẽ xinh đẹp, chói mắt nhìn lại, còn tưởng nhầm là một nữ nhân xinh đẹp.

Diệp Tây Hi đang chuẩn bị trả lời, Bạch Bách Thanh đã nhanh chóng cướp lời, ngồi vào ghế trước mặt bác sĩ “Là tôi.”

Hạ Hư Nguyên nhìn qua đánh giá một phen, cười nói: “Anh xác định?”

Lời còn chưa dứt, liền nhìn thấy Bạch Bách Thanh bị một cước đá văng ra khỏi ghế, trên ghế ngồi lúc này là một cô gái đang lấy tay che trán.

“Bác sĩ, là tôi.”

Hạ Hư Nguyên lấy tay cô gái ra, thật tình kiểm tra.

Diệp Tây Hi thấp thỏm “Bác sĩ, phải khâu bao nhiêu mũi vậy? Có thể làm mặt mày biến dị đi không?”

“Đừng lo lắng, tôi sẽ cố gắng hết sức không làm ảnh hưởng đến bộ mặt xinh đẹp này của cô.” Hạ Hư Nguyên đối với cô mỉm cười sán lạn, sau đó đem cô kéo đến bên bàn mổ, bắt đầu khâu vết thương.

Mặc dù đã được tiêm thuốc mê nhưng Diệp Tây Hi vẫn cảm thấy đau đến nhe răng trợn mắt, để không chú ý vào vết thương nữa, cô tùy ý hỏi bác sĩ: “Bác sĩ, động tác của anh rất điêu luyện, nhất định đã phẫu thuật không ít lần đúng không?”

” Phẫu thuật đúng là tôi đã làm rất nhiều lần rồi, nhưng phẫu thuật đối với người thì đây là lần đầu tiên a~”

Nghe vậy, Diệp Tây Hi cười khan vài tiếng: “Bác sĩ, anh thật là hài hước!”

“Cung ới, anh là nói thật mà, trước kia anh chỉ tiến hành phẫu thuật trên động vật thôi... Đúng rồi, đã quên nói cho cô biết... tôi hành nghề còn không có giấy phép đâu!”

Nhìn bộ dạng của Hạ Hư Nguyên, không hề giống như đang nói đùa, Diệp Tây Hi lòng bàn tay bắt đầu toát mồ hôi lạnh: “Làm sao có thể? Anh hành nghề mà không có giấy phép, còn có thể vào làm ở bệnh viện lớn nhất nhì cả nước sao?”

Hạ Hư Nguyên khoé miệng như không kim chế được nở nụ cười hiểm hóc: “Bởi vì, thật trùng hợp, viện trưởng của bệnh viện này, chính là cha tôi!”

Diệp Tây Hi hận không thể chảy nhiều máu quá mà ngất đi, nhìn về chân trời hy vọng xa xôi, cô chỉ có thể nín thở kinh hồn bạt vía dõi theo từng động tác của vị bác sĩ thú y này đang từng mũi từng mũi kéo chỉ trên da cô.

Giống như trải qua cả một thế kỉ dài vậy, Hạ Hư Nguyên rốt cục xong việc, băng bó vết thương xong, đến gần cô lại hỏi nhỏ: “Đưa cô tới đây là bạn trai của cô sao?”

Diệp Tây Hi chưa kịp mở miệng, Bạch Bách Thanh đã không biết từ nơi nào chui ra, lập tức phủ nhận: “Làm sao có thể? Ánh mắt của ta thật không có khả năng lại kém như vậy. Ta với cô nàng này hoàn toàn trong sáng, bác sĩ anh ngàn vạn lần đừng hiểu lầm!”

Diệp Tây Hi hé mắt nhìn Bạch Bách Thanh thất sắc, thâm kêu không tốt, vội vàng đứng dậy kéo hắn qua một bên, nhỏ giọng hỏi: “Thành thật khai báo mau, ngươi nhìn trúng anh ta?”

“Không sai.” Bạch Bách Thanh trộm liếc Hạ Hư Nguyên, gật gù xác nhận “Thật là hoàn mỹ, ta rốt cuộc cũng gặp được chân mệnh thiên tử của mình rồi.”

“Thiếu gia.” Diệp Tây Hi bắt đầu dội cho bạn tốt một gáo nước lạnh, “Ngươi nói câu ấy bao nhiêu lần rồi? Chân mệnh thiên tử của ngươi giờ tính ra cũng xấp xỉ thành một hàng dài rồi đấy!”

“Lần này là thật.”

“Ta cho ngươi biết.” Diệp Tây Hi ngoắc ngoắc tay, kéo Bạch Bách Thanh xích lại gần, sau đó ghé sát vào tai hắn thì thầm rất nghiêm túc: “Vị bác sĩ này thực sự là đại biến thái!”

“Làm gì có chuyện ấy?”

“Không lừa ngươi! Hắn ta lúc này khâu vết thương cho ta còn không ngừng lăm nhăm những điều vô cùng đáng sợ nha, nói gì mà ‘Da người cảm giác khác với da thú rất nhiều’. 100 tên tội phạm giết người thì đến 99 tên nói những lời biến thái như thế, lại còn bộ dạng như muốn phanh thây mổ sê ta nữa.”

Bạch Bách Thanh khoa trương há to mồm, sau đó cơ mặt thả lỏng thoải mái, khinh bỉ nói: “Tài nói láo của ngươi ngày càng kém đó!”

Lại nói, bên này, Hạ Hư Nguyên lau khô tay nói: “Mời theo tôi điền vào giấy tờ quy định.”

“Tôi giúp cô ấy điền.” Vì một nửa định mệnh trước mặt mà muốn lưu lại ấn tượng tốt, Bạch Bách Thanh vội đón lấy bút, vội đầu vào khai giấy tờ.

Diệp Tây Hi đứng phía sau nhìn, đột nhiên kêu lên: “Sai rồi, ta năm nay mới 19, tại sao viết 20?”

Bạch Bách Thanh mở miệng bắn như súng: “Thật ra thì, ngươi năm nay đúng là 20.”

“Cái gì?!!”

“Ta là nghe lén ba mẹ ta nói chuyện nên mới biết được, thì ra là lúc ngươi ra đời bá bá liền sửa lại giấy khai sinh của ngươi.” Bạch Bách Thanh hướng phía Hạ Hư Nguyên cười một tiếng: “Ta có thể lừa gạt ngươi nhưng tuyệt đối không thể lừa gạt bác sĩ!”

“Lại có thể dùng chuyện như vậy để lấy lòng ư, ngươi thực nhảm chán!”

“Ta không như vậy đâu thể làm bạn với ngươi đây.”

Hai người hoàn toàn không có chú ý đến một tia khó hiểu nhanh chóng lóe lên trong mắt Hạ Hư Nguyên.

Diệp Tây Hi đang bận rộ cùng Bạch Bách Thanh tranh chấp, đột nhiên cảm thấy ngón trỏ nhói một cái, phục hồi lại trạng thái, mới phát hiện ra là Hạ Hư Nguyên đang dùng kim châm vào đầu ngón tay cô, trực tiếp lấy mẫu máu.

“Anh làm gì vậy!” Diệp Tây Hi kêu lên.

Hạ Hư Nguyên đem mẫu máu cất kỹ, sau đó quay lại nhìn bọn họ khẽ mỉm cười: “Tôi đột nhiên có hứng thú muốn nghiên cứu máu của bệnh nhân a~”

Thanh âm rất nhẹ, kết hợp với nụ cười quý dị nhất thời làm cho hai người bọn Diệp Tây Hi cứng đờ, hồn phi phách tán.

“Có thể viết địa chỉ của cô không?” Hạ Hư Nguyên tiếp tục hỏi: “Có lẽ, tôi nếu thiếu mẫu máu thì còn biết chỗ tìm cô chứ.”

Còn chưa nói hết, “Bang!” một tiếng, hai người trước mặt đột nhiên đập cửa lao vội ra ngoài, biến mất không còn thấy gì nữa.

Hạ Hư Nguyên nhún nhún vai, tiện tay đưa mẫu máu của Diệp Tây Hi đặt lên kính hiển vi quan sát.

Lúc này, bên trong phòng làm việc, cánh cửa vốn đóng im ỉm bỗng bật mở, một người vóc dáng cao gầy, dung mạo diễm lệ đi vào, miễn cưỡng vờn vai ngáp dài, thanh âm kiều kiều mềm mại dễ nghe dị thường: “Tiểu đệ, ngươi thật thích hù dọa bệnh nhân a~”

Hạ Hư Nguyên không có ngẩng đầu lên, chỉ nhẹ nhàng nói: “Ta nhớ là, mẹ cho tới bây giờ cũng chưa nói trong hai ta đến tốt cùng ai mới ra đời trước, cho nên, mọi người thân ái của ta, đừng có gọi loạn như vậy!”

Hạ Từ Viện ngồi xuống ghế, hai chân gác lên nhau, vừa dò xét nhìn về phía đệ đệ hay ca ca sinh đôi của mình vừa than thở: “Ngươi thực sự là đang mò kim đáy bể mà, tìm, tìm đến đầu trắng bệch cũng không tìm ra đâu.”

“Không cần chờ lâu như vậy.”

“Cái gì?”

“Nói với Phùng Tuyên” Hạ Hư Nguyên nhìn kính hiển vi, nhếch mép cười: “Ta tìm được rồi.”

Ngồi trong xe, Diệp Tây Hi cùng Bạch Bách Thanh vỗ vỗ ngực, không ngừng thở hỏn hển.

“Bây giờ ngươi tin, anh ta là đại biến thái rồi chứ!” Diệp Tây Hi trừng bạn tốt một cái.

“Thật là... người không thể xem về bề ngoài được.” Bạch Bách Thanh còn đang đắm chìm trong sự sợ hãi.

“Rõ ràng là ngươi thấy sắc quên bạn.” Nói đến đây, Diệp Tây Hi bỗng nhiên nhớ ra điều gì, hỏi: “Ngươi lúc này vừa nói ta năm nay thực 20, có phải sự

thực không?”

“Cái này...”

“Bạch Bách Thanh!”

“Được rồi, được rồi, ta nói nhưng ngươi không được tiết lộ cho người khác biết.”

“Nói mau!”

“Cũng chính là tháng trước sinh nhật ngươi, mẹ ta không phải là theo thường lệ làm bánh cho ngươi ư, ta nghĩ đi ăn trộm một chút, kết quả là lúc đi tới phòng bếp, chỉ nghe thấy ba mẹ ta đang bàn luận chuyện nhà ngươi, nhưng mà nói rất nhỏ, ta chỉ nghe thấy một chút, hình như là mẹ của ngươi qua đời đến nay đã được 20 năm.”

“Không thể nào a, mẹ ta vì khó sinh ta mà qua đời, vậy nên, phải là 19 năm mới đúng.”

“Hãy nghe ta nói hết, bọn họ còn nói, hoàn hảo lúc ngươi mới ra đời sữa giấy khai sinh nhỏ tuổi đi một chút, nếu không sẽ rất nguy hiểm.”

“Nguy hiểm? Có nguy hiểm gì?”

“Cái này ta không biết.”

“Có thể ba mẹ ngươi nghĩ sai rồi không?”

“Làm sao có thể? Ban đầu chính mẹ ta đã đỡ đẻ cho mẹ ngươi, chẳng nhẽ bà ấy có thể nhớ nhầm sao?”

Diệp Tây Hi nhú nhú mày, trong lòng nảy sinh một mối nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

“Người sói, là một sinh vật phi thường thần bí, hoặc có thể nói như thế này, bọn họ là một loại người vô cùng huyền bí... Không sai, ta có khuynh hướng coi bọn họ là một loại người hơn. Bởi vì, bọn họ lúc bình thường cũng có hình dạng của người, chỉ khi có ánh trăng chiếu xuống, mới biến thành một con sói, dĩ nhiên, với năng lực của những người sói cấp cao có thể tùy thời điểm biến thân.”

Trong phòng thí nghiệm, giáo sư Khắc Lỗ Tư đứng trên bục giảng, rất hào hứng giảng giải, thanh âm cao vút hơn ngày thường. Mái tóc bạc trắng thỉnh thoảng xoa xuống trước mặt lão sư, làm cho ông hết lần này đến lần khác phải lấy tay vuốt lại, động tác này khiến bọn học sinh bướng bỉnh cười phá lên.

“Ma cà rồng sợ tối, mà người sói lại sợ bạc, cho nên, cách duy nhất có thể giết chết người sói chính là một viên đạn bạc bắn vào tim hần... Lý Bá Đặc em có cao kiến gì sao?” Giáo sư Khắc Lỗ Tư đột nhiên hướng tới học sinh lợi hại nhất cười cười hỏi.

Lý Bá Đặc lão đảo đứng dậy, sờ sờ đầu tóc, giọng nói mang theo chút khinh miệt: “Giáo sư, ý của thầy là, bọn họ chính là những Transformers trong truyền thuyết sao?” (transformer: biến hình)

Lại một phen làm cả lớp cười vang.

“Lý Bá Đặc, để ta nói cho em biết, dù đó là truyền thuyết nhưng chưa chắc đã không phải là sự thật, ai đã chứng minh được nó không phải sự thật.” giáo sư Khắc Lỗ Tư nhẫn nhịn, từ từ đi tới trước mặt anh chàng “Cho nên, nếu em may mắn gặp bọn họ, gặp phải tình huống đó thật, ta chỉ có thể nói, chúc em may mắn thôi!”

Lý Bá Đặc cười lạnh một tiếng: “Em đây hôm nay thực bắt đầu có hứng thú đi mạ bạc đạn, mang súng đất bên người a, nói không chừng có ngày nào đó gặp được bọn họ, đánh chết một con, mang về cho giáo sư làm tiêu bản.”

Xung quanh lại rộ lên một tràng cười.

“Em làm được sao, năng lực tránh né, tốc độ, sự nhạy bén của bọn họ so với người thường mạnh gấp 10 lần, nói cách khác” giáo sư Khắc Lỗ Tư lạnh lùng nhìn chằm chằm Lý Bá Đặc “Khi em chưa kịp rút súng ra, bọn họ đã cắn nát cổ họng của em rồi, hoặc dùng móng vuốt sắc nhọn moi tim của em ra, sau đó nhào lên, từng chút từng chút một xả thịt em. Cho nên, đến lúc có người phát hiện ra thì em chỉ còn lại là một bộ xương tro trụi... Dĩ nhiên cái này có thể làm tiêu bản cho ta cũng không tệ lắm!”

“Dù sao... em cũng không tin người sói, loại sinh vật quái dị này, tồn tại.” Lý Bá Đặc bị ánh mắt chăm chăm của giáo sư Khắc Lỗ Tư dọa đến phát run nhưng trong lòng vẫn không cam chịu yếu thế.

giáo sư Khắc Lỗ Tư nặng nề chụp vai hắn “Con trai của ta ơi, chuyện đó không tùy thuộc vào ý kiến chủ quan của em có tin tưởng hay không mà thay đổi. Bất quá, thành tích của em sẽ có sự thay đổi... Học kì này, em thi lại chắc rồi.”

“Nhìn thấy chưa, đây chính là lý do vì sao ta muốn chọn khoa của giáo sư Khắc Lỗ Tư.” Bạch Bách Thanh nhỏ giọng nói: “Chỉ cần người giả bộ tin rằng người sói có tồn tại thì ông ấy nhất định sẽ cho người điểm cao nha!”

“Cũng bởi vì điểm rất cao mà người liền vứt bỏ tự tôn, giấu điểm tín ngưỡng của bản thân?” Diệp Tây Hi nheo mắt lại, quơ quơ ngón tay: “Tiểu Bạch! Người thật không có lập trường đó.”

“Vi có thể vào ăn điểm tâm ở giảng đường, người chạy tới chỗ nữ tu sĩ nói mình tôn thờ thượng đế, người còn tư cách mà nói ta như vậy sao?” Bạch Bách Thanh khinh bỉ dò xét cổ một cái.

“Nhưng việc này không giống nhau, ba ta không muốn ta đến gần giáo sư Khắc Lỗ Tư!”

“Mẹ ta cũng không chuẩn cho đến gần ông ấy, nhưng vì điểm số, chúng ta phải hi sinh!”

Hai người đang nói, giáo sư Khắc Lỗ Tư bắt đầu chỉ dẫn những bước cơ bản của thí nghiệm:

“Hôm nay chúng ta sẽ làm một thí nghiệm tên là Thạch trắng khuếch tán, nó thuộc loại thí nghiệm kiểm tra vết máu, đúng như tên gọi, thí nghiệm này có thể phân biệt được máu người và máu động vật. Mọi người hãy nhìn những tiêu bản thạch trắng trên bàn của mình, ở trên lỗ nhỏ đã được rót sẵn dung dịch Thanh Hòa- loại dịch so sánh với kháng nguyên của máu người. Các em chích lấy một ít máu của mình nhỏ vào cái lỗ ấy, sau một thời gian khuếch tán sẽ tạo thành một lớp kết tủa trắng lắng đọng, chứng minh đó là máu người...”

“Tới đây!” Bạch Bách Thanh đưa kim cho Diệp Tây Hi.

“Tiểu Bạch! Người còn nhân tính không vậy? Ta mỗi tháng chảy máu liền bảy ngày, người vẫn còn muốn chích máu của ta sao?” (= mọi người hiểu chị ấy đề cập đến cái gì k?? đọc đoạn này ta đang uống nước tý phun vào màn hình)

“Không có biện pháp, người cũng biết, ta sợ máu.”

“May là người không phải nữ nhân!” Diệp Tây Hi tức giận bắt bình giặt lấy cây kim, quyết định chích đầu ngón tay mình một nhát, một giọt máu đỏ sẫm rơi xuống bản thạch trắng sáng láng.

“Tây Hi, ta hoài nghi máu của người sẽ không xuất hiện lớp màu trắng đâu.” Bạch Bách Thanh nói: “Người cả ngày chỉ biết ăn rồi ngủ, căn bản là đã muốn thoái hóa thành heo rồi!”

Diệp Tây Hi “Câm!” một tiếng, không thêm đề ý.

Nhưng là...

5 phút sau, hình như thí nghiệm không có xuất hiện lớp màu trắng lắng đọng nào cả.

Bạch Bách Thanh ngồi bên cạnh nín cười đến đau bụng.

“Cái thí nghiệm này nhất định là có vấn đề rồi!” Diệp Tây Hi giận dỗi đập cái bàn.

“Có vấn đề gì?” Phía sau bỗng truyền đến thanh âm của giáo sư Khắc Lỗ Tư, làm hai người bọn họ bị dọa nhảy dựng lên.

“Không có gì, chẳng qua là thừa giáo sư, chúng em nhỏ máu vào, nhưng không có xuất hiện cái hiện tượng thầy vừa nói ạ.” Bạch Bách Thanh giải thích.

“Không thể nào!!” giáo sư Khắc Lỗ Tư cầm bản thạch trắng lên xem, nhìn kỹ, một lúc sau rốt cục mới hỏi: “Là máu của ai?”

“Của em.” Diệp Tây Hi nhẹ nhàng giơ tay lên.

“Có thể là dung dịch bên trong có vấn đề, để thầy lấy xuống kiểm tra lại.” giáo sư Khắc Lỗ Tư vừa nói vừa cầm bản thạch trắng ra ngoài, những vệt mới ra được một bước, ông liền dừng lại, xoay người hỏi: “Đúng rồi, em tên là gì?”

Diệp Tây Hi do dự trong chốc lát cuối cùng cũng trả lời: “Em tên là... Diệp Tây Hi.”

Giáo sư Khắc Lỗ Tư gật gù đầu, trực tiếp bước ra khỏi phòng thí nghiệm, đi qua hành lang, tới một khúc quanh, mới lấy điện thoại di động ra, ấn gọi một dãy số.

“Ta nghĩ, ta tìm được rồi.”

“Người lập lại lần nữa!” Diệp Tây Hi hỏi.

“Giáo sư Khắc Lỗ Tư mới nhận được tin tức, ở trên núi Tiêu vừa phát hiện được một bộ xương chưa xác định có phải của người sói không, liền muốn dẫn chúng ta đi khảo sát, nói cách khác, muốn chúng ta lên núi đợi một tuần lễ. Ai vi phạm thì đến 99,9% kì thi cuối kì sẽ không qua.” Bạch Bách Thanh lập lại lần nữa.

“Ta nhất định không đi!” Diệp Tây Hi lớn tiếng kháng nghị: “Giáo sư cái kiểu gì vậy? suốt ngày lấy việc công làm việc tư.”

“Xuyt!” Bạch Bách Thanh che miệng của nàng “Người không muốn qua môn này sao?”

“Cùng lắm thì sang năm thi lại.”

Diệp Tây Hi rất hoành tráng tuyên bố, sau đó đem ba lô nhanh chóng tung lên vai, vừa định xoay người bước đi thì “Phanh!” đụng phải một người nào đó, không có đứng vững, chuẩn bị ngã về phía sau, may là có một đôi tay vững vàng kéo lại.

“Không sao chứ.” Một giọng nói ôn nhu mà tràn đầy cuốn hút vang lên trên đỉnh đầu cô.

Diệp Tây Hi ngẩng đầu, thấy rõ người trước mặt mình, anh tuấn nho nhã, các đường nét thanh tú nhưng vẫn rất nam tính, mặc dù chỉ mặc áo trắng, quần vải màu thô, nhưng cả người như tỏa ra khí chất tao nhã mà cao quý.

Nhưng Diệp Tây Hi nhìn thấy trước tiên là trên mắt phải của hắn có một nốt ruồi, nho nhỏ màu nâu.

một anh nam đã xuất hiện

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

“Cô không sao chứ?” người con trai đó hỏi cô lần thứ hai.

Diệp Tây Hi định thần lại, vội nói: “Không sao, tôi không có việc gì.”

Anh đối với cô cười cười, sau đó bước lên bục giảng.

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chú vào anh.

Lúc này, giáo sư Khắc Lỗ Tư mới bước vào phòng học, hướng mọi người giới thiệu:

“Các em, đây là trợ giảng của ta, Du Giang Nam, lần này anh ấy sẽ cùng chúng ta lên núi tiến hành khảo sát, mọi người ở chung một chỗ trong một tuần... Như vậy bây giờ chốt danh sách, những em nào đồng ý đi nào?”

Vừa dứt lời, phía dưới đồng loạt dơ tay lên, trong đó người tích cực nhất có lẽ là Diệp Tây Hi. (mê trai thế chứ lại, vừa mới chửi loạn lên giờ đã quay ngoắt rồi, ông thầy này cao tay ghê ^0^)

“Không phải vừa rồi người có đánh chết cũng nhất định không chịu đi sao?” Bạch Bách Thanh bất đắc dĩ lắc lắc đầu chán nản nhìn.

“Ai biết giáo sư Khắc Lỗ Tư chơi ác như vậy, lại dùng mỹ nam kế.” Diệp Tây Hi nhìn Du Giang Nam trên bục giảng, ánh mắt bắt đầu lóe lóe sáng như đèn pha ô tô.

“Lau nước miếng đi.” Bạch Bách Thanh đưa cho cô một tờ giấy ăn, hỏi: “Người định nói với cha người thế nào đây?”

“Ta tự có kế hoạch.”

Diệp Tây Hi về nhà vừa lúc nhìn thấy cha đang tưới hoa trong sân Diệp gia.

Diệp lão gia về ngoài anh tuấn, ôn hòa nho nhã, rất có phong độ, khá được phụ nữ xung quanh hoan nghênh nhưng từ sau ngày vợ mất, ông hoàn toàn không có ý định đi bước nữa trong đầu, ngày thường trừ đi làm về, đều tưới hoa trong sân nhà.

“Cha, con muốn theo Tiểu Bạch lên núi tham gia cuộc biểu tình của những người đồng tính trong một tuần lễ.” Diệp Tây Hi đem những từ đã luyện tập lập đi lập lại những 10 lần ra nói.

“Biểu tình của người đồng tính? Chủ đề là cái gì?” Diệp cha cũng tò mò.

“Àn... Hình như là chống chính phủ ban luật cấm kết hôn giữa những người đồng tính, còn có quyền lợi sinh sản của họ nữa.” Diệp Tây Hi bắt đầu nói nhảm (ý là chị ấy chém gió đấy)

“Vậy con đi chơi nhớ cẩn thận một chút.” Diệp cha dặn dò.

“Vâng ạ.” Diệp Tây Hi may mắn vượt qua sự kiểm tra, hít một hơi thật sâu, một đợt hương thơm ngát xông vào mũi, lúc này cô mới chú ý hoa nhài khắp vườn đã nở rộ lúc nào, những bông hoa trắng tinh khôi, thanh khiết và tao nhã.

“Hoa nhài đẹp quá cha ơi.” Diệp Tây Hi nhẹ nhàng nói.

“Đây là loài hoa mẹ con lúc còn sống thích nhất.” Diệp cha từ từ cúi người ngồi xuống, nâng một nhánh hoa nhài lên, động tác mềm nhẹ, tràn đầy sự yêu thương.

Diệp Tây Hi nhìn cha mình, đột nhiên hỏi: “Cha, mẹ qua đời đã được bao nhiêu năm rồi ạ?”

“19 năm, làm sao, ngay cả sinh nhật mình cũng không nhớ rõ ư?”

Diệp Tây Hi cắn cắn môi dưới: “Cha, có phải lúc con ra đời mọi người đã sửa giấy khai sinh của con không?”

Diệp lão gia bóng lưng chợt cứng lại, đã biết sao, ông thờ dãi: “Không sai.”

“Tại sao lại làm như vậy ạ? Tại sao nếu không thay đổi nhỏ một tuổi thì nhất định sẽ gặp nguy hiểm ạ?” Diệp Tây Hi không thể nào giải thích được.

Diệp cha đứng dậy, sờ sờ đầu con gái, chậm rãi nói: “Con sau khi sinh, thân thể vẫn không tốt, bệnh nặng bệnh nhẹ vẫn không ngừng, thậm chí có một lần, bệnh viện còn báo bệnh tình nguy cấp khó có thể chữa. Khi đó, mẹ của con vừa mới qua đời, cha thật sự không thể để mất thêm con được nữa, cho nên, chỉ có thể làm tất cả những gì có thể khi tuyệt vọng, nghe người ta giới thiệu, đó là một thầy tướng số ẩn cư. Hắn nói, con ra đời năm tháng ngày đại hung, chỉ có sửa đổi, nếu không không quá được một tuần tuổi. Mặc dù luôn luôn không tin tưởng những thứ này, nhưng cha vẫn làm theo, đem sửa tuổi của con nhỏ đi một năm. Nhắc tới cũng thật kì quái, sau này, thân thể của con từng ngày tốt lên... Bởi vì cảm thấy không có cần thiết, cho nên cha vẫn không nói cho con nghe, con sẽ không trách cha chứ?”

“Thì ra là như vậy.” Diệp Tây Hi gật gật đầu, chợt cười nói: “Như vậy cũng tốt, chờ lúc con 30 tuổi, còn có thể đổi người khác nói 29... Cha, không thèm nghe cha nói nữa, con đi siêu thị mua đồ đây.”

“Trên đường cẩn thận một chút.”

Diệp cha vẫn đưa mắt dõi theo bóng con gái đã đi xa dần, sau đó ngắt xuống một đóa hoa nhài, bước vào phòng, tiến tới phòng ngủ của mình khóa cửa lại.

Sau đó, Ông lấy xuống từ tầng thứ ba của giá sách một cuốn sách, nhấn chốt ẩn sâu bên trong mở ra, bức tường dựa lưng vào tủ sách từ từ chuyển động hiện ra một mặt thất.

Diệp cha bước vào trong, đi tới trước một quan tài thủy tinh đá lạnh, đem đóa hoa nhài trên tay mình đặt xuống.

“Mặt Tâm, mới vừa nãy, ta lại nói dối Tây Hi rồi...”

Chớp mắt đã đến ngày bắt đầu cuộc sống trên núi Tiêu rồi, ngày đó, Diệp Tây Hi lần đầu tiên không có bị Bạch Bạch Thanh từ trên giường nằm ngược lên mà là cô đem Bạch Bạch Thanh dựng ngược lên gọi dậy.

“Sặc sao đi sớm như vậy?” Bạch Bạch Thanh tròn tròn con mắt.

“Đoạt vị trí a, không phải là tự lái xe lên núi sao? Ta muốn đi nhờ xe Du Giang Nam, như vậy có thể ngồi một mình với hắn trong ba giờ liền. Như thế nào, ta thông minh chứ.” Diệp Tây Hi đắc ý hỏi.

“Nhưng là, không chỉ có một mình người thông minh.”

“Có ý gì?”

Diệp Tây Hi nhìn theo hướng tay Bạch Bạch Thanh chỉ chỉ, chỉ thấy trước cửa phòng trọ của Du Giang Nam một đám nữ nhân đã nhanh chóng xếp thành một hàng.

“Tránh ra, ta tới trước.”

“Chê cười! Ta rạng sáng 4h đã đứng đây xếp hàng rồi.”

“Các người cùng cút ngay cho ta! Ta là vận động viên đây tạ chuyên nghiệp đấy.”

“Sợ ngại a, ta còn học yoga đó.”

Tình hình chiến đấu thật vô cùng dữ dội, vượt ngoài sức tưởng tượng, mặc dù Diệp Tây Hi cùng Bạch Bách Thanh lần cách xa đám đó nhưng vẫn thỉnh thoảng bị một chiếc giày cao gót hoặc là nửa đoạn móng tay phản hồng bị bề gãy bay tứ tung rơi vào đầu.

“Ngươi cảm thấy so sánh với những nữ quái này có cửa thắng sao?” Bạch Bách Thanh hỏi.

“Giờ tính sao.” Diệp Tây Hi nuốt nước bọt nói tiếp: “Chúng ta hay là trở về nhà tiếp tục ngủ chẳng?”

Đang nói, phía sau bỗng truyền đến tiếng động cơ ồn ào, Diệp Tây Hi xoay người, phát hiện ra người lái xe chính là Du Giang Nam.

“Cần tôi đưa hai người lên núi không?” Du Giang Nam mỉm cười nụ cười nhân nhật dị thường đẹp mắt.

Diệp Tây Hi cùng Bạch Bách Thanh liếc mắt nhìn nhau, lập tức vọt tới ghế ngồi phía sau xe.

Những nữ nhân đang đứng trước cửa nhà trọ nhìn thấy có người nhanh chân hơn mình liền liều mạng lao tới.

Nhưng chậm một bước, xe đã lao đi mất hút.

Nhìn phía sau, Bạch Bách Thanh vỗ ngực an ủi: “Nhìn về mặt của bọn họ, như muốn nhào lên cắn cái mông của chúng ta vậy.”

“Tiểu Bạch, không biết tại sao, lời của ngươi vừa rồi làm ta cảm thấy tự hào nhất từ lúc cha sinh mẹ đẻ làm bạn với ngươi tới giờ.”

“Không khách khí!”

Mặc dù đã ngồi lên xe nhưng ba người vẫn chỉ đơn giản trò chuyện, chẳng biết tại sao, lại có chút gió lạnh.

Trầm mặc ba phút sau, Bạch Bách Thanh nhìn không được, chột chột Diệp Tây Hi, nói nhỏ: “Nói nghe coi, tại sao lại lo lắng như vậy?”

“Nhưng là... Ta cùng hắn vốn không quen a!”

“Được rồi.” Bạch Bách Thanh xung phong nhận việc, cao giọng nói: “Ta kể chuyện cười cho hai người nghe được không?”

“Tốt!” Diệp Tây Hi vỗ tay.

“Tốt.” Du Giang Nam gật đầu.

Bạch Bách Thanh ngồi thẳng người, hắng giọng, bắt đầu kể: “Ngày xưa có một người đánh cá câu chỉ được một con mực. Con mực cầu xin hắn: ngươi thả ta đi, đừng đem ta nướng lên ăn a. Ngươi nhân nói: Được, vậy trước hết cho ta hỏi ngươi vài vấn đề nha. Con mực rất vui vẻ nói: ngươi hỏi đi ngươi hỏi đi! Sau đó ngươi nhân liền đem con mực đi nướng ăn... Ha ha ha, cười đã chứ.”

Một đám Ô nha ở trong xe bay ra. (ô nha: quạ đen, anh này kể chuyện đến hai người kia đứng hình toàn tập luôn)

“Ngươi chê cười không khí chưa đủ lạnh sao?” Diệp Tây Hi nói nhỏ.

“Không hài lòng thì ngươi kể đi a.” Bạch Bách Thanh phản bác.

“Kể thì kể.” Diệp Tây Hi cũng cao giọng: “Ta cũng kể chuyện cười.”

“Kể đi.” Du Giang Nam lau mồ hôi lạnh.

“Người chủ trì hỏi: mèo có leo cây hay không? Điều hâu nhanh chóng đáp : Có! Người chủ trì lại hỏi: Xin nêu ví dụ chứng minh! Điều hâu rung rung nói: năm ấy, ta ngủ say, mèo trèo lên cây... Sau đó lại có một con cú mèo...”

Lại một đám Ô nha khác bay ra khỏi xe. ^0^

“Ngươi cũng không còn gì đặc biệt sao.” Bạch Bách Thanh cười trộm.

“Giỏi thì ngươi kể nữa đi a!”

“Được, nghe đây...”

“Không cần nữa.” trên ghế lái Du Giang Nam xoa bóp huyệt thái dương, nhẹ nhàng buông lời nói: “Mới vừa rồi hai người kể chuyện... đều hay cả.”

Chỗ ngồi phía sau hai người lúc này mới an tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Mấy giờ sau, bọn họ cũng tới nơi.

Đó là một quán trọ ở lưng chừng núi, gồm ba tầng, gạch phòng lát màu xám trắng, có chút cũ kĩ. Nhưng bởi vì tường bên ngoài được cây cỏ leo kín, bao phủ gần hết nên ngược lại lộ ra vẻ cổ kính đặc biệt.

Ba người xuống xe, bước vào.

Bên trong không có bật đèn, chỉ lò mờ, vọt tới cổ mùi ươn ướt.

Du Giang Nam đi phía trước hỏi: “Có ai không? Chủ quán?”

Vừa dứt lời, trên cầu thang có tiếng bước chân vang lên.

Ba người theo tiếng bước chân mà nhìn, phát hiện đó là một nam nhân hoàn toàn xa lạ, rất cao, tóc cắt ngắn, da rám nắng khỏe mạnh. Lông mày đậm, ánh mắt vô cùng thâm trầm, không nhìn thấy đáy, giống như là đá dưới hồ mùa thu vậy. Khóe miệng dường như có chút giương lên nhưng làm cho người ta có cảm giác rằng đây tuyệt đối là cười nhạo.

Anh ta mặc sơ mi đen, nút áo nơi lồng lộn ra phần cơ ngực bền chắc và vô cùng mê người, trên cổ còn đeo thêm một sợi dây chuyền, mà sợi dây chuyền này trông cũng rất lạ mắt, cơ hồ như treo toàn răng nanh.

“Anh là ai?” Du Giang Nam trong giọng nói có phần cảnh giác.

“Cũng giống với mấy người, là khách của nhà trọ này.” Anh ta trả lời.

“Nhưng là quán trọ này một tuần trước đã được chúng tôi bao toàn bộ rồi mà.” Du Giang Nam cau mày “Chủ quán đâu? Làm sao tôi không nhìn thấy ông ấy?”

“Tôi chính là chủ của nơi này, có chuyện gì không?” Đang nói, một nữ nhân buộc tạp dề từ phòng bếp thướt tha đi ra, thanh âm nhẹ nhàng mềm mại dễ thường dễ nghe.

“Tôi nhớ một tuần trước gọi điện đến đây đặt phòng chủ quán là nam cơ mà.” Du Giang Nam nói.

“Nga, đó là chồng tôi.” Người phụ nữ đó nghiêng đầu, khẽ mỉm cười, hàm răng trắng sáng, rất quyến rũ, nhưng lời nói lại làm cho sống lưng người khác thấy lạnh lạnh “Bất quá vừa mấy ngày trước, hần té xuống sườn núi, ngã thành thịt vụn rồi.”

Lời vừa nói xong, người xa lạ đứng trên cầu thang kia bỗng phát ra một tiếng cười khẽ.

Bà chủ quán cũng không để ý tới, tiếp tục nói: “Đúng rồi, quên không giới thiệu, tên tôi là Từ Viện, trong một tuần này sẽ trực tiếp phục vụ mọi người.”

“Xin hỏi.” Du Giang Nam chỉ vào nam nhân xa lạ đứng trên cầu thang kia “Chúng tôi rõ ràng thuê tuần bộ phòng, tại sao hần còn ở đây?”

“Nga, hần không phải khách nhân.” Hạ Từ Viện thân nhiên cười: “Hần là gian phu của tôi!”

Nghe vậy, Diệp Tây Hi cùng Bạch Bách Thanh nhất thời hóa đá toàn tập.

“Được rồi, mọi người đi lâu như vậy, nhất định là rất mệt mỏi, trước đi nghỉ ngơi một chút.” Hạ Từ Viện khuyến khích đẩy bọn họ lên lầu. “Còn rất nhiều phòng trống, tùy ý chọn a~”

Ba người theo thứ tự lên lầu, Diệp Tây Hi đi cuối cùng nhưng khi vừa đi qua người nam nhân xa lạ kia, cô rõ ràng nghe thấy hần đối với mình nói một câu.

“Ngu ngốc.”

“Nam nhân kia thật gọi cảm nhĩ?”

“Nam nhân kia thật khôn khéo thì có!”

Sau khi cất kỹ hành lý, Bạch Bách Thanh đi tới phòng của Diệp Tây Hi, hai người đối với “vị gian phu” của bà chủ quán ý kiến có chút khác nhau.

“Diệp Tây Hi, người nhất định là nghe nhầm rồi.”

“Ta thề đó là sự thực.”

“Hắn và người vốn không quen biết, tại sao lại chửi người?”

“Ta làm sao mà biết, có lẽ nhìn không vừa mắt chăng?”

Bạch Bách Thanh nâng mặt của Diệp Tây Hi lên cẩn thận đánh giá một phen, gật đầu:

“Mặt của người quả thực rất cần ăn đòn mà.”

“Rầm!!” một tiếng, Bạch Bách Thanh bị đập xuống giường.

Gần tới trưa, mọi người đã tập hợp đông đủ, bởi vì ngồi xe gần cả ngày tất cả đều bụng đói kêu vang, cho nên liền nhanh chóng vây quanh bàn ăn chờ cơm.

Nhưng là, trong phòng bếp không ngừng truyền đến âm thanh của bát đĩa vỡ vụn loảng xoảng, nồi cháo bốc cháy, còn phức tạp hơn khi một hai tiếng hét chói tai vọng ra, tóm lại, bên trong nổ bùm bùm, bận tới mất tới mũi.

Người ngồi phía ngoài cũng không yên, bắt đầu thương lượng có nên vào đó xem một chút hay không, để tránh trường hợp người nấu cơm bên trong bị chét cháy hay chôn sống, hoặc là người bên ngoài nhất định chét đói a.

Nhưng chưa kịp thương lượng xong, Hạ Từ Viện đã bùng mồm cơm ra, mặc dù trên trán một vài lọn tóc bị đốt chui, khuôn mặt trắng nõn bị khói hun đen sẫm lại, vẫn như trước đẹp rạng ngời, đáng vẻ nghiêng nước nghiêng thành (^0^ sắp chét đói đến nơi ấy mà)

Cô ấy đem món ăn bung đến trên bàn nói: “Xin lỗi, đã để mọi người chờ lâu.”

Không kịp nói lễ nghĩa thêm nữa, đám người như hổ đói lập tức nhấc đũa hướng đĩa thức ăn gấp tới, nhưng vừa gấp miếng thứ nhất bỏ vào miệng lập tức tiếng kêu than lại dậy khắp trời đất.

“Bà chủ, sao mặn quá vậy!”

“Thế sao, thật xin lỗi, lúc này sấy tay tôi làm rớt cả lọ muối vào đấy!”

“Bà chủ, thịt sống a, còn có tia máu, làm sao mà ăn.”

“Không sao, thịt tươi là có nhiều dinh dưỡng nhất đó.”

“Bà chủ, trong súp này sao lại có một chiếc khuyên tai a?!”

“Nha, tôi tìm nó lâu lắm rồi, thì ra là ở chỗ này a, phiền mọi người giúp tôi mò xem, biết đâu... lại tìm thấy một chiếc còn lại nữa.”

Kết quả của bữa cơm này là hơn phân nửa đều buông đũa xuống, chạy đi ăn mỳ tôm. Chỉ còn sót lại mấy nam sinh vì không cưỡng được nữ lực của Hạ Từ Viện mà nhẫn nhịn đau khổ đem những thức ăn thê thảm kinh dị trên bàn nuốt vào bụng. Cho nên, buổi tối hôm đó, toàn bộ quán trọ từ trên xuống dưới âm thanh của bồn xí tự hoại không ngừng vang lên tiếng xả nước.

Ngày thứ hai, giáo sư Khắc Lỗ Tư dẫn bọn họ lên núi, nhưng sở dĩ vốn không có một ai thực sự tin tưởng quan điểm của giáo sư về người sói nên rất nhanh trận khảo sát này liền biến thành một chuyến du sơn ngoạn thủy.

Diệp Tây Hi vốn định mượn cơ hội lần này để lặng lẽ tiếp cận Du Giang Nam thần không biết quỷ không hay, tránh được tầm mắt của mọi người, cùng hắn tách ra đi riêng, sau đó hai người cùng đi với nhau càng thấy tâm đầu ý hợp, rồi đang đi trong rừng chẳng may bị lạc, đành ngồi đợi đến khuya, cô nam quả nữ, nước chảy thành sông...

Tương tượng ra viễn cảnh tốt đẹp như thế cơ mà, nhưng là thực tế lại hoàn toàn khác xa.

Dọc đường đi, bên cạnh Du Giang Nam luôn bị vô số nữ nhân bám chặt, không có khe hở nào, nước cũng không chảy qua được, đến con ruồi cũng không lọt vô.

Diệp Tây Hi đã thử mấy lần, kết quả ngay cả nói cũng chưa kịp nói một câu nào đã bị đá bay ra ngoài.

“Được rồi, ta đầu hàng a!” Diệp Tây Hi thở dài.

“Không được, người không được đầu hàng, nhất định chúng ta sẽ hạ gục được bức tường thành Troy vững chắc này.” Bạch Bách Thanh nhìn bạn tốt,

mắt lóe lên: “Có cần ta ra mặt làm ngựa gỗ giúp không?”

“Ngựa gỗ? Bệnh độc sao?”

“... Diệp Tây Hi, người đọc nhiều sách quá rồi đấy!”

“Rất cục là làm như thế nào vậy?”

“Đợi lát nữa, ta sẽ gọi Du Giang Nam ra chỗ khác, nói có chuyện cần cho hắn biết. Sau đó người thử đi tìm những nữ quái kia đàm phán xem sao, nhìn bộ dạng của bọn họ nhất định là sẽ hội đồng công kích người. Người chỉ cần giả bộ nhu nhược, thời điểm quyết định có thể bấm đùi mình vài cái nặn ra chút nước mắt, ta sẽ nhanh chóng chớp thời cơ đó kéo Du Giang Nam đến, để cho hắn anh hùng cứu mỹ nhân.”

“Có được không vậy?” Diệp Tây Hi thấp thỏm.

“Không thành vấn đề.”

Bạch Bách Thanh vừa nói liền hành động ngay, dùng mấy câu đã kéo được Du Giang Nam đến ven đường lên núi.

Diệp Tây Hi còn đang do dự không biết có nên thực hiện theo kế hoạch đó không thì những nữ quái bên thành troy ấy đã tự mình tới, vây quanh lấy cô.

“Hò ly tình, cô vừa giở trò quỷ gì vậy?” Cầm đầu là một nữ sinh “cường tráng” tàn bạo hỏi: “Lần trước không biết cô cũng sử dụng quỷ kế gì lại làm cho Du Giang Nam trở người lên núi, lần này lại phái Bạch Bách Thanh nhà cô đi làm trò gì rồi?”

“A! thì ra cô chính là vận động viên đây ta hôm đó.” Diệp Tây Hi bừng tỉnh nhớ ra, khó trách những người này có vẻ quen mặt, thì ra đều là những nữ quái ngày đó xếp hàng dưới nhà trọ của Du Giang Nam đánh nhau tranh giành.

“Đừng mong lời kéo làm quen với bọn này! Tôi cảnh cáo cô, sau này không cho phép nhích tới gần Du Giang Nam rõ chưa?” Vị nữ tướng môn đẩy tạ hơ hơ nắm đấm trước mặt cô, phát đến lời đe dọa: “Nếu không, tôi sẽ khiến cô trở thành quả tạ mà ném xuống đất đấy!”

“Ha ha không cần như vậy đâu.” Diệp Tây Hi hai tay để trước ngực tư thế trấn an, đề nghị: “Chúng ta có thể cạnh tranh công bằng mà.”

“Công bằng cái đầu cô á!” cô nàng đẩy tạ đó đẩy cô một cái.

“Không động võ có được không.” Diệp Tây Hi xoa xoa bả vai hơi có cảm giác đau, nhìn bọn họ cười nói.

“Tôi chính là thích động võ đấy, thì sao nào?” Cô nàng đẩy tạ vừa nói vừa dúi cô thêm phát nữa.

“Tôi là nói thật, đừng đẩy nữa!” Diệp Tây Hi bị đau, bắt đầu cau mày.

“Tôi cứ muốn đẩy đấy!”

Cô nàng đẩy tạ vừa nói vừa chuẩn bị xông tới, nhưng “Bịch!” một tiếng bị một quyền đồn ngã xuống đất.

“Tôi đã nói rồi mà, còn đẩy nữa sẽ rất đau đó!” Diệp Tây Hi mở miệng nói trước.

Xung quanh đột nhiên yên ắng đến lạ thường, chỉ thấy phía sau truyền tới không khí lạnh vô cùng.

Diệp Tây Hi quay đầu lại, bị ai phát hiện, đứng phía sau chính là Bạch Bách Thanh với ánh mắt phức tạp, còn có... Du Giang Nam

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

“Ta bảo người giả bộ nhu nhược, người nghe không hiểu sao? Lại quật ngã cả nữ vận động viên đẩy tạ đó xuống đất, bây giờ mọi người đều biết người chính là nữ nhân lực mạnh kinh người, mình đồng da sắt, lại còn giang hồ nữa à!” Bạch Bách Thanh kéo Diệp Tây Hi qua một bên, không ngừng oán hận sỉ vả.

“Người cũng biết, ta từ nhỏ khí lực rất lớn, hơn nữa là cô ta ra tay trước, ta coi như là tự vệ thôi!” Diệp Tây Hi nhẹ giọng giải thích.

“Dù sao cũng chính là ta tận mắt trông thấy người một quyền quật ngã cô ta xuống đất, không chỉ ta mà còn có Du Giang Nam cũng nhìn thấy.” Bạch

Bách Thanh nghiêng mặt nhìn cô một cái: “Ta xem, người cùng hán không còn tương lai gì rồi.”

“Haiz.” Hai người đồng thời thở dài.

Mái hiên bên kia, cô nàng đẩy tạ kia vốn yêu cầu Du Giang Nam đưa cô ta về phòng, nhưng bị giáo sư Khắc Lỗ Tư chặn lại, cố ý giữ Du Giang Nam lại để ông đưa đi cho.

Giáo sư vừa đi, những người còn lại coi như không có việc gì nghiêm trọng liền tản ra đi hóng mát xung quanh.

Diệp Tây Hi cùng Bạch Bách Thanh đi tới rừng cây gần đó, tìm chỗ sạch sẽ ngồi xuống, tám nhăm ba hoa đủ thứ trên đời.

Bạch Bách Thanh bỗng phát hiện trên cây kia có trái cây, liền nói: “Ta đi hái.”

“Cẩn thận một chút.”

Diệp Tây Hi dặn dò một tiếng, nhìn bạn tốt rời đi, nhớ tới chuyện vừa rồi xảy ra, tâm tình lại buồn bực, chống cằm thở dài.

“Làm sao mà không vui vậy?” một giọng nói bỗng nhiên từ phía sau lưng cô vang lên.

Diệp Tây Hi quay đầu lại, phát hiện không ai khác là Du Giang Nam.

Du Giang Nam ngồi xuống bên cạnh cô, Diệp Tây Hi nhất thời có chút khẩn trương, còn không kịp nghĩ xem nên trả lời thế nào, lại nghe thấy Du Giang Nam nói tiếp: “Không nghĩ tới khí lực của cô lại lớn như vậy.”

Sự việc bị vạch trần, Diệp Tây Hi xấu hổ vô cùng, không dám ngẩng đầu lên, chỉ dám đáp: “Anh có phải cảm thấy tôi vô cùng... bạo lực không?”

“Tôi nghĩ, cô ta động thủ trước a.” Du Giang Nam nói.

“Ồi chào, làm sao anh biết?” Diệp Tây Hi kinh ngạc.

“Bởi vì.” Du Giang Nam nhìn cô, khẽ mỉm cười: “Tôi cảm thấy cô không phải là loại người tùy tiện đáng người khác.”

Nghe vậy, Diệp Tây Hi trong lòng cười trộm, thật sự không nghĩ tới mình trong lòng Du Giang Nam lại để lại ấn tượng tốt như vậy.

“Oa, nơi này lại có hoa nhài sao?”

Du Giang Nam ở bên cạnh cũng nhìn thấy bụi hoa nhài, vừa định hái xuống, liền bị Diệp Tây Hi ngăn lại.

“Để cho nó ở đó thêm một thời gian có được không?”

“Cô không thích?”

“Không, chỉ là khi còn sống mẹ tôi thích nhất là loài hoa này, tôi muốn nó được tồn tại lâu thêm một chút nữa.”

Du Giang Nam thất thần, tiếp theo nhẹ giọng nói: “Mẹ của cô đã qua đời sao?”

“Là lúc sinh tôi khó khăn mà qua đời.” Diệp Tây Hi trong mắt có chút khổ sở, cô nhìn bụi hoa nhài, chậm rãi nói: “Có đôi khi, tôi đã nghĩ... Nếu như, mình không sinh ra trên đời, vậy tốt hơn.”

Nói xong, cô lại cười mỉa mai bản thân mình: “Thật chả ra làm sao cả, sao tự dưng tôi lại nói chuyện đó nhỉ?”

“Không sao, tôi cũng từng có ý nghĩ đó mà... Nếu như mình không sinh ra trên đời, vậy cũng tốt.” Du Giang Nam mỉm cười cô đơn, nụ cười này lại làm cho Diệp Tây Hi trong lòng đột nhiên có chút nhói đau.

Nhưng rất nhanh, anh liền khôi phục như cũ, đáy mắt sâu lại hiện lên một tia sáng nhạt: “Nhưng sau này tôi đã hiểu, sống, có thể thay đổi rất nhiều chuyện.”

“Sao?” Diệp Tây Hi không thể nào giải thích được.

Du Giang Nam chuyển chủ đề: “Nghe nói ở đây ban đêm sẽ có rất nhiều đom đóm bay tới, tối nay cô có rảnh không? Chúng ta cùng đi xem một chút.”

Diệp Tây Hi hồi lâu mới hiểu ra Du Giang Nam là đang hẹn mình, vừa định mở miệng ra đáp ứng thì bên cạnh lại truyền đến một giọng nói lạnh lùng: “Ban đêm thường lui tới đây không chỉ có đom đóm, còn có... một bầy sói đói.”

Diệp Tây Hi lấy làm kinh hãi, theo tiếng nhìn lại, phát hiện nam nhân xa lạ cùng quán trọ kia đang đứng phía sau hai người.

“Anh ở đây nghe lén sao?” Diệp Tây Hi thốt ra.

Nam nhân kia đứng dựa lưng vào cây, hai tay khoanh trước ngực, nhàn rỗi hỏi: “Chẳng lẽ hai người đang nói chuyện gì không nên nghe sao? Nếu không tại sao lại sợ người khác nghe lén?”

“Anh...”

Diệp Tây Hi đang muốn cãi lại, lại bị Du Giang Nam ngăn lại: “Chúng ta trở về thôi.”

Nói xong, liền nhanh chóng kéo Diệp Tây Hi lùi đi.

Đi được mười bước, Diệp Tây Hi không hiểu nghĩ thế nào, lại làm động tác sai lầm nhất đời mình – quay đầu lại.

Lần này, cô rõ ràng nhìn thấy nam nhân đứng ở đằng xa kia nhấp nháy môi nói với cô hai chữ: “Ngu ngốc!”

Vô duyên vô cớ bị vũ nhục lần hai, Diệp Tây Hi rất là khó chịu.

Kết quả là, hóa bị phản xả hết xuống đồng thức ăn dưới tay mình, bắt đầu với cái bánh chanh đang làm.

Mặc dù là trên núi nhưng trong phòng bếp của quán trọ này nguyên liệu nấu ăn cùng dụng cụ làm bếp lại vô cùng đầy đủ, Diệp Tây Hi làm việc rất thuận buồm xuôi gió.

Hạ Từ Viện một bên thấy vậy thì tròn mắt há hốc mồm, vỗ tay khen: “Tây Hi, động tác của cô rất chuyên nghiệp a, nhất định là thường xuyên xuống bếp đúng không?”

“Đúng vậy.” Diệp Tây Hi cười nói “Tôi cũng rất hay ăn, nên thường xuống bếp học nấu vài ba món.”

“Thật khâm phục cô, tôi đến bây giờ ngay cả muối vị như thế nào còn chẳng nhớ rõ nữa.”

Diệp Tây Hi nghĩ đến Hạ Từ Viện ngày đó làm món ăn, hiểu rõ gật đầu.

“Tây Hi, cho tôi thử làm được không?”

Mất thấy Hạ Từ Viện mở to đôi mắt mê hoặc lòng người, chớp chớp, Diệp Tây Hi không dám cự tuyệt, liền giao cho cô ấy nhiệm vụ đơn giản thứ nhất: “Trong bát đã đánh sẵn trứng rồi, bột ngô cùng chút nước, cô chỉ cần bắt đầu khuấy chúng đều lên là được.”

“Được.” Hạ Từ Viện nhận lấy, dựa theo chỉ thị của Diệp Tây Hi bắt đầu khuấy.

Diệp Tây Hi chợt nhớ tới cái gì, liền hỏi: “Từ Viện, người con trai đó... thật sự là gian phu của cô?”

“Cô đang nói Phùng Tuyền sao?” Hạ Từ Viện nhìn cô chớp hai mắt “Làm sao, cô thích hắn rồi hả?”

“Ha ha ha ha a.” Diệp Tây Hi cười đến mặt cũng cứng lại “Cô thật hài hước quá!”

“Đừng cười, cái gì cũng có thể xảy ra.” Hạ Từ Viện đang cầm bát, bỗng nhiên thở dài “Giống như tôi này, lại ở Las Vegas cùng người đáng ghét nhất kết hôn... Thật là con ác mộng.”

“Người đáng ghét nhất, chính là ông chủ nơi này sao?” Diệp Tây Hi hỏi.

“Tôi vốn quen biết gì ông ta đâu mà chán ghét.” Hạ Từ Viện rất nhanh trả lời.

“Nhưng ông ấy chẳng phải là chồng của cô sao?” Diệp Tây Hi hồ nghi hỏi.

“Hồngбет rồi.” Hạ Từ Viện nhỏ giọng nói thăm một câu, sau đó dựa người vào tủ bát, vỗ vỗ trán cười nói: “Xin lỗi, tôi đầu óc lâu không xài đến, nhiều nam nhân quá nên thường đem chồng và gian phu lẫn lộn nhau, ha ha ha.”

“Gi...không sao, việc này... rất bình thường.” Diệp Tây Hi lau mồ hôi lạnh trên trán.

Rốt cuộc cũng làm xong mẻ bánh vị chanh, mùi thơm hấp dẫn người xộc vào mũi.

“Như thế nào, thật ra thì cũng không khó làm đúng không?” Diệp Tây Hi đi rửa sạch tay, nhưng lại phát hiện Hạ Từ Viện đang cầm khay đựng nước chanh, hai mắt rung rung, nhất thời sợ hết hồn, hỏi: “Cô làm sao vậy?”

“Đây là lần đầu tiên... lần đầu tiên...tôi không có làm hỏng thức ăn.” Hạ Từ Viện kích động muôn phần.

“Cái này...chẳng qua là đánh trứng rồi trộn bột thôi mà, làm sao làm hỏng được...”

Diệp Tây Hi còn chưa nói hết, đã bị tiếng thét kinh hãi của Hạ Từ Viện cắt đứt “Ai nha, một cái móng tay giả của tôi không thấy rồi!”

Diệp Tây Hi giúp cô ấy tìm kiếm trên sàn nhà “Lần cuối cùng cô nhìn thấy nó là lúc nào vậy?”

Hạ Từ Viện suy nghĩ một chút: “Cô đem bát trứng giao ch tôi khuấy, tôi còn nhìn thấy, sau đó...”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời liếc mắt nhìn về phía khay đựng bánh.

“Thật xin lỗi, Tây Hi, tôi... hình như lại làm hỏng rồi.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Không có cách nào khác, để tránh bị móng tay nghiền chết khi ăn bánh, Diệp Tây Hi đành phải làm lại mẻ bánh một lần nữa.

Ném thử một chút, rồi để lại cho Hạ Từ Viện cùng Bạch Bách Thanh một phần, còn lại quyết định mang cho Du Giang Nam.

Bưng khay bánh cùng nước trái cây Diệp Tây Hi lên lầu.

Nhưng đến chết cũng không ngờ, lại ở cầu thang đụng ngay cái nam nhân cần ăn đòn kia.

Diệp Tây Hi cúi đầu, nghĩ vòng qua anh ta, tiếp tục bước tới, nhưng nam nhân kia lại giang tay ra chặn cô.

“Sao nhìn thấy tôi cô liền chạy?”

Diệp Tây Hi không lên tiếng, thừa dịp anh ta chưa chuẩn bị vội vàng ngồi xổm người xuống, vượt qua cánh tay hấn chui ra ngoài, tiếp tục chạy về phía trước.

Nhưng cũng chẳng kịp chạy thêm mấy bước, lại bị nam nhân kia túm được cổ áo lôi lại.

“Sao nhìn thấy tôi cô liền chạy như vậy hả?” Hấn nhú mày, hình như rất bất mãn với hành động của cô.

“Bởi vì anh luôn vô duyên vô cớ mắng tôi ngu ngốc.” Diệp Tây Hi dịch ý, hung hăng nhìn hấn.

“Tôi nói rất đúng sự thật.” Hấn khoe miệng nhin không được cười giễu cô “Cô quả thực rất ngu ngốc.”

“Anh...khốn khiếp!” Diệp Tây Hi then quá hóa giận, đầu bốc hỏa, nhất thời trong lòng nảy sinh một ý tưởng độc ác, đưa chân hướng bộ vị trọng yếu của hấn đạp một phát.

Đáng tiếc chân vừa giơ ra liền bị hấn túm được, cái này, đạp vừa không đạp được, thu lại không thu về được, Diệp Tây Hi càng không ngừng giãy dụa.

“Nhanh buông ra mau, tôi không muốn ngã xuống đây đâu.” Diệp Tây Hi kêu to.

Không nghĩ tới hấn cũng rất nghe lời, thật thả chân của cô ra, bắt quá, hấn lại lấy tay cướp khay bánh của cô.

“Anh làm gì?” Diệp Tây Hi đã hoàn toàn biết được sự lợi hại của hấn, không dám tùy tiện tiến lên.

“Cô làm ư?”

“...Phải.”

“Cho Du Giang Nam sao?”

“...Không phải việc của anh, mau trả lại cho tôi.”

Nam nhân kia đem cái khay trả lại cho cô, đợi hai tay cô tiếp được, bỗng nhiên tiến lên một bước, đem cô ép vào trong góc.

“Nghe đây.” Hấn cúi đầu nhìn cô, mắt tỏa ra sát khí: “Không được lại gần Du Giang Nam nữa.”

Diệp Tây Hi đầu tiên bị vẻ mặt nghiêm túc của hấn hù dọa sững sờ, chỉ chốc lát sau, rốt cuộc bùng tình ra chân lí: “Tôi hiểu rồi.”

“Cái gì?” hần trên vẻ mặt bình tĩnh kia đột nhiên cảm thấy Diệp Tây Hi cũng không đàn như mình nghĩ cho lắm.

Nhưng lời tiếp theo Diệp Tây Hi nói lại làm cho hần suýt hộc máu: “Tôi không muốn từ bỏ Du Giang Nam, bất quá tôi cam tâm tình nguyện cạnh tranh công bằng với anh... tôi nên sớm nghĩ ra mới phải, khó trách anh ngay từ đầu nhìn tôi đã không vừa mắt như vậy, thì ra là tình địch ghen tỵ a~”

“Diệp Tây Hi!” hần hít một hơi thật sâu, gần từng câu từng chữ “tôi thật muốn bỏ cái đầu cô ra, xem một chút bên trong đó đến tột cùng là chứa cái gì.”

Diệp Tây Hi bị bầu không khí đáng sợ này dọa đến tim cũng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

Nam nhân kia lại nhìn thẳng vào cô, tiếp theo, đôi môi mỏng và khiêu gợi kia lạnh lùng phun ra ba tiếng “Hạ Phùng Tuyền.”

“Hả?”

“Nhớ kỹ.” Nam nhân kia dùng giọng nói vô cùng rõ ràng và uy hiếp nói: “Tên tôi là Hạ Phùng Tuyền!”

Diệp Tây Hi nghi ngờ nhìn hần, lại không phát hiện ra mặt ngoài của cốc nước trái cây trên tay mình có một chút bột màu trắng đang tan dần.

“...Tây Hi?”

“Sao?” Diệp Tây Hi định thần lại.

“Cô đang nghĩ gì mà chăm chú vậy?” Du Giang Nam hỏi.

“Nga, không có chuyện gì.” Diệp Tây Hi mỉm cười đôi phỏ, bởi thật chẳng ra sao nếu nói thật, mình bị phân tâm chính là vì nghĩ đến cái tên Hạ Phùng Tuyền kia. Chẳng biết tại sao, cô lại có dự cảm, có chuyện gì đó sắp xảy ra, hơn thế nữa, còn liên quan đến tên Hạ Phùng Tuyền này.

“Bánh chanh này thật ngon quá, cảm ơn cô!” Du Giang Nam để đĩa bánh xuống, bắt đầu uống cốc nước hoa quả.

“Được rồi, tối nay 12 giờ, tôi sẽ tới gọi cô, sau đó chúng ta cùng đi xem đom đóm nhé, được không?” Du Giang Nam hỏi.

“Được.” Diệp Tây Hi rất sáng khoái đáp liền, đột nhiên cô nghĩ rằng tốt nhất là nên trở lại phòng “tân trang lại nhan sắc” mới phải, liền vội vàng đứng dậy chào Du Giang Nam. Tiếp theo, cô chạy ngay về gian phòng ở sát vách phòng của Du Giang Nam, nhanh chóng lao vào phòng tắm, tắm rửa.

Tắm xong, Diệp Tây Hi đi lên sân thượng lau khô tóc, nhưng lại nghe loáng thoáng thấy gian phòng bên cạnh của Du Giang Nam có tiếng đánh nhau. Ban đầu, cô nghĩ là thân kinh mình quá nhạy cảm rồi, nhưng ngay sau đó, cô liền nghe tiếng kêu của Du Giang Nam.

Diệp Tây Hi trong lòng căng thẳng, lập tức chạy đến trước cửa phòng Du Giang Nam, phát hiện cửa khoá trái, đang dùng sức đập cửa cô lại nghe thấy bên trong những tiếng “Choang!! Choang!!” thuytĩnh bị đập vỡ tan tành.

Diệp Tây Hi thấy tình hình không tốt, lập tức quay trở về phòng mình leo lên ban công, ý vào thân thù mình không tề liền nhảy qua ban công phòng Du Giang Nam bên cạnh.

Vừa nhảy xuống, nhìn vào bên trong phòng, Diệp Tây Hi nhất thời ngẩn ngơ.

Trong phòng hết sức hoang tàn, đèn bàn, bàn ghế, tất cả đều rơi xuống đất hết.

Du Giang Nam cũng trong tình trạng tương tự, nằm trên mặt đất, quần áo đều bị xé rách, toàn thân đầy những vết thương lớn nhỏ, máu tươi không ngừng chảy.

Nhưng điều đáng sợ nhất lại là cô nhìn thấy một con sói, một con sói toàn thân lông đen nháy to gần bằng một người, đang nhào đến người Du Giang Nam, hướng cổ họng của anh ta mà cắn tới.

Không còn kịp suy nghĩ cái gì nữa, Diệp Tây Hi không do dự giờ một cái ghế lên hướng chỗ con sói mà ném đi, vừa vịn đập trúng lưng nó, ngăn không cho nó tiếp tục tấn công nữa.

Con sói kia từ từ quay đầu lại, nhìn về phía Diệp Tây Hi, một đôi mắt đen sâu thẳm nhìn xoáy vào cô.

Diệp Tây Hi nuốt nước bọt, đang định gỡ ngay bức tranh treo trên tường xuống ném lại vào con sói, nhưng lần này, con sói kia hành động thực nhanh hơn cô rất nhiều, nó lao tới, đem cô bổ nhào xuống nền đất.

Diệp Tây Hi chân tay đều bị đè chặt, không thể cựa quậy được, vô cùng hoảng sợ, chỉ có thể nhắm mắt lại, mặc cho số phận.

Nhưng mà thật lâu sau, cũng không có cảm giác cổ họng bị cắn rách, Diệp Tây Hi từ từ mở mắt, chỉ thấy con sói rất to kia từ trên cao nhìn cô chằm chằm, đôi mắt lạnh lùng.

Bỗng nhiên, cô nhìn thấy trên cổ nó có đeo một sợi dây chuyền, cái dây chuyền này treo đầy những chiếc răng nanh.

Diệp Tây Hi cảm thấy sợi dây chuyền này vô cùng quen mắt, hình như cô đã thấy nó ở đâu đó rồi, đang cố gắng nhớ lại, lại cảm giác sức nặng trên người mình đột nhiên biến mất –con sói đã nhảy xuống dưới từ sân thượng.

Diệp Tây Hi khiếp sợ đến tột đỉnh, thật lâu mới định thần lại được, chạy đến bên cạnh Du Giang Nam, lấy tay đã anh ta dậy, cẩn thận xem xét, phát hiện ra Du Giang Nam bị hơn 10 vết thương liền, vết thương rất không nhỏ, lập tức luống cuống “Cố gắng lên nào, tôi sẽ đi báo cho mọi người biết, sau đó lái xe đưa anh tới bệnh viện nha!”

“Không!” Du Giang Nam phản đối.

“Tại sao a? Nếu như không đi, nói không chừng con sói kia lại đến tấn công chúng ta nữa thì sao?” Diệp Tây Hi gấp gáp.

Du Giang Nam trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Không phải là tôi không muốn xuống núi, chẳng qua là trời cũng đã tối rồi, bây giờ lái xe, trên đường có rất nhiều nguy hiểm rình rập. Cho nên, hay là đợi rạng sáng mai rồi đi được không?”

“Nhưng còn vết thương của anh?”

“Không có gì nghiêm trọng cả, Tây Hi, cô giúp tôi gọi giáo sư Khắc Lỗ Tư đến đây đư không, ông ấy có mang theo hòm thuốc mà.”

Diệp Tây Hi bèn nghe theo, tìm giáo sư Khắc Lỗ Tư đến.

Giáo sư Khắc Lỗ Tư nhìn tình cảnh trước mắt mà cái gì cũng không hỏi, chỉ cúi đầu nhanh chóng băng bó vết thương.

“Giáo sư, anh ấy không sao chứ?” Diệp Tây Hi lo lắng.

“Không sao, may là vết thương ngoài da thôi.”

“Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra? Trong này sao lại có sói xuất hiện được?” Diệp Tây Hi hỏi.

“Tôi cũng không rõ nữa, cô vừa trở về, tôi bỗng nhiên cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào, tiếp theo, con sói kia vọt vào phòng và lao vào tấn công tôi.” Du Giang Nam nhìn vẫn yếu như lúc này nói.

“Vậy trước đó em ăn phải cái gì?” Giáo sư Khắc Lỗ Tư hỏi.

Diệp Tây Hi ngơ ngẩn, tiếp lời: “Em mang tới đây một khay bánh...cùng với nước trái cây.”

“Cô ấy không liên quan.” Du Giang Nam thay Diệp Tây Hi lên tiếng.

Giáo sư Khắc Lỗ Tư quay lại nhìn Diệp Tây Hi, nói: “Em Tây Hi, em cũng bị làm cho sợ hãi rồi... về phòng nghỉ ngơi đi... Đúng rồi, tạm thời đừng nói chuyện này cho người khác biết, thầy sợ sẽ khiến mọi người hoảng loạn.”

Diệp Tây Hi không phản bác lại câu nào, chỉ lẳng lặng gật đầu, rồi đi ra ngoài.

Lúc đóng cửa, cô hoảng hốt nghe thấy giáo sư Khắc Lỗ Tư hỏi một câu: “Bọn họ bắt đầu hành động rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Diệp Tây Hi cảm thấy như có một loại nguy hiểm vô hình nào đó đang nhắm vào cô vậy.

Đầu tiên là con sói không rõ lai lịch kia, sau đó lại vô tình nghe được giáo sư Khắc Lỗ Tư cùng Du Giang Nam nói chuyện, bao nhiêu là việc làm cho cô ngày càng nghi ngờ, bất an.

Nhưng cô cũng chỉ có thể ngồi yên một chỗ mà chờ đợi, không thể chủ động làm gì cả.

Mang trong lòng cảm giác thất bại, Diệp Tây Hi trở lại phòng của mình, lúc này mới phát hiện mình vẫn đang mặc đồ lúc tắm rửa lúc này chưa kịp cởi ra, liền lấy đồ ngủ ra thay.

Nhưng trong lúc vô tình mắt nhắm mắt mở thay đồ, lại nhìn thấy trong gương bóng dáng một người.

Diệp Tây Hi quay phắt đầu lại, người đó không ai khác lại chính là — Hạ Phùng Tuyền.

“Anh... làm sao anh có thể tùy tiện đi vào phòng người khác như vậy được?” Diệp Tây Hi vội vàng vàng đem đồng hồ vừa cởi hết ra che người mình lúc này đang trong tình trạng không mảnh vải che thân (nude đó a~~). Trong bụng không ngừng thấp thỏm, đừng nói là đã bị nhìn thấy hết rồi chứ == Có không đây, trong phòng tối tăm như vậy, mà sắc mặt hắn cũng rất bình tĩnh, chắc là chưa thấy rồi.

Đang âm thầm cảm thấy may mắn, lại nghe thấy con người với sắc mặt bình tĩnh kia nói với giọng cũng hết sức bình tĩnh: “Nhìn không ra, vóc dáng của cô cũng không tệ lắm!”

“Soạt!” Một tiếng, Diệp Tây Hi cả mặt liền đỏ bừng.

Thật sự là bị nhìn thấy sạch sẽ hết rồi!

Đang lúc Diệp Tây Hi còn đang oán than muốn tìm một cây đại đao chém chết hắn, Hạ Phùng Tuyền đã bước đến trước mặt cô: “Diệp Tây Hi, tôi có lời muốn nói với cô.”

Diệp Tây Hi đang muốn thủ tiêu hắn, quay người lại, chợt ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, cả người máu như đông lại.

Cái dây chuyền trên cổ con sói vừa rồi, cái dây chuyền đầy những răng nanh, hiện tại đang đeo rất vững vàng trên người Hạ Phùng Tuyền.

Diệp Tây Hi cảm thấy cổ họng khô khốc, lỗ tai ong ong không nghe thấy gì nữa.

“...Bọn họ lúc bình thường cũng có hình dạng của người, chỉ khi có ánh trăng chiếu xuống, mới biến thành một con sói, dĩ nhiên, với năng lực của những người sói cấp cao có thể tùy thời điểm biến thân...”

Lời nói của giáo sư Khắc Lỗ Tư hôm nào bỗng nhiên tràn vào tâm trí cô.

Còn có, cốc nước trái cây làm Du Giang Nam bắt tình, cũng chỉ có hắn có thể giờ trò.

Chẳng lẽ, Hạ Phùng Tuyền chính là...con sói kia??

Hạ Phùng Tuyền tiến lên một bước, tiến gần đến cô, âm điệu có chút rét lạnh: “Diệp Tây Hi, tôi cảnh cáo cô lần cuối cùng, không được lại gần Du Giang Nam. Nếu không...”

Nếu không thì sẽ như thế nào?

Diệp Tây Hi đưa tay nắm chặt phía sau tủ lạnh, không dám nhúc nhích, chỉ có thể dờ ra nhìn Hạ Phùng Tuyền mặt nhích tới gần, từ từ trượt đến cổ họng mình— nhẹ nhàng mà khẽ cắn.

Diệp Tây Hi nhất thời cảm thấy đầu óc tê dại, cả người cứng ngắc, tay chân lạnh toát.

Nhìn bộ dạng sợ hãi của Diệp Tây Hi, trong mắt Hạ Phùng Tuyền hiện lên một tia hài lòng, hắn không nói thêm cái gì nữa, chỉ lẳng lặng nhìn cô một hồi, sau đó trực tiếp bỏ ra ngoài.

Chờ cửa đóng kín lại, Diệp Tây Hi cảm thấy hai chân mình như nhũn ra, nhất thời ngồi co quắp trên giường, trong đầu hoàn toàn mờ mịt.

Cô thật khó có thể tin rằng, điều mình ra sức phủ nhận bấy lâu lại có thể tồn tại.

Hoặc là, hết thảy chỉ là trùng hợp, cô đúng là thần hồn nát thần tính.

Diệp Tây Hi cứ ngồi như vậy, hoàn toàn yên lặng.

Cũng không biết đã bao lâu trôi qua, phía dưới quán trọ bỗng phát ra một trận ồn ào, cắt đứt suy nghĩ lung tung của cô.

Diệp Tây Hi nhanh chóng mặc quần áo tử tế, đi xuống.

Chỉ thấy tất cả tụ tập ở bãi đất trống trước quán trọ, nhìn xe của đoàn, tức giận không thôi.

“Sao thế?” Diệp Tây Hi đến bên cạnh Bạch Bách Thanh hỏi.

“Tất cả bánh xe ở đây đều bị phá nát, không biết là do ai làm, cứ như thế này chúng ta làm sao xuống núi đây?” Bạch Bách Thanh cau mày.

Nghe vậy, Diệp Tây Hi trong lòng lại dâng lên một nỗi sợ hãi không thể gạt đi được.

Bọn họ bị mắc kẹt ở đây!

Lúc này, bốn phía xung quanh lại sáng lên, Diệp Tây Hi ngẩng đầu, nhìn trăng trên cao sáng quá, to mà tròn, sáng tỏ, lạnh lùng và tĩnh mịch đem mọi vật trên mặt đất trở nên rõ ràng mà trong trẻo lạnh lùng theo.

“Đúng rồi, hôm nay là ngày 15 rằm a, khó trách trăng lại to tròn như vậy. Bình thường ở thành phố, ánh đèn điện quá mạnh mẽ, dường như quên mất ánh trăng là như thế nào, hôm nay coi như là được chiêm ngưỡng rồi...” Bạch Bách Thanh đang văn vẻ than thở một cách nghệ thuật, chợt phát hiện Diệp Tây Hi bên cạnh thần sắc có chút kì quái.

“Ngươi làm sao vậy?”

“Không sao.” Diệp Tây Hi vuốt vuốt ngực, mặt trắng bệch: “Ồ đây... rất không thoải mái.”

“Mau trở về nghỉ ngơi đi.” Bạch Bách Thanh bận rộn đỡ Diệp Tây Hi đi vào quán trọ.

Nói ra thật kì quái, một khi không còn bị ánh trăng chiếu tới nữa, mới vừa rồi còn nói không thoải mái bây giờ lập tức tan thành khói, Diệp Tây Hi lại vui vẻ trở lại.

“Ngươi giả vờ sao?” Bạch Bách Thanh hồ nghi.

“Ta trông giống thế à.” Diệp Tây Hi bất mãn: “Trước nói ngươi ấy, ngươi thỉnh thoảng không thể đối với ta thương hoa tiếc ngọc một chút à?”

“Nhưng ngươi không phải hoa cũng không phải ngọc, bất quá chỉ là một nữ kim cương lực mạnh kinh người.”

“...”

“Ngươi nhìn lại mình xem, vừa rồi lại tự rước lại nhục nhã hả?”

“Bạch Bách Thanh!”

Hai người trong chớp mắt chuẩn bị diễn ra cuộc đấu khẩu lần thứ n từ khi mới chào đời ra đến nay, bỗng nhiên, một âm thanh thê lương tru lên truyền đến, tiếng khóc nức nở phá vỡ không gian yên tĩnh, làm cho người ta cả người đều ớn lạnh.

Tất cả mọi người khẩn trương chạy ra ngoài quán trọ nhìn về phía cánh rừng— âm thanh đó là từ nơi nào truyền đến.

Mọi người nín thở chờ xem, ai cũng không dám gây ra bất cứ tiếng động nào, không khí khẩn trương như thể dùng dao rạch cũng cảm nhận được.

Nhưng đợi chờ hồi lâu, chẳng thấy có gì phát sinh cả, mọi người căng thẳng bắt đầu giảm bớt, thư dần dần.

“Tiếng kêu lúc nãy là của...sói sao?” Một nữ sinh sợ hãi hỏi.

Một nam sinh khác lớn mật bắt đầu bước vào rừng rậm, hương bên trong nhìn một phen, không phát hiện ra cái gì, liền xoay người cười nhạo các bạn mình “Đừng sợ, quý còn chẳng có đến một con, trên núi này làm gì có sói nào đâu?”

Vừa dứt lời, Diệp Tây Hi tự nhiên đánh rùng mình, cô nhìn người nam sinh đó, ở phía sau anh ta, trong rừng rậm tối tăm, thậm chí có hơn hai mươi đôi mắt đen nhánh hung ác đang hau háu nhìn.

“Mau quay lại!” Diệp Tây Hi hướng về phía nam sinh đó kêu to.

Nhưng đã không kịp nữa rồi, một bóng đen lao ra, một bộ móng sắc nhọn đã xé toạc lồng ngực nam sinh đó, máu tươi văng khắp nơi, thịt vụn bay tứ tung.

Sói, một con sói tàn nhẫn!

Mọi người bị cảnh tượng kinh khủng trước mắt hù dọa đứng hình, phục hồi tinh thần lại, lập tức hướng quán trọ chạy thực mạng. Cùng lúc đó, hai mươi con sói từ trong rừng rậm đồng loạt nhảy ra, nhe nanh trắng hếu vô cùng sắc nhọn đuổi theo đám người. Chạy không kịp, bổ nhào xuống đất thì chưa đến vài giây sẽ bị bảy sói vây quanh, điên cuồng xé thịt.

Bãi đất trống trước quán trọ, lúc này như trở thành địa ngục trần gian, tiếng kêu la, tiếng khóc thảm thiết, còn có tiếng cắn xé của bọn sói, dưới ánh trăng rét lạnh.

Bỗng nhiên một tiếng súng nổ rất to, một con sói đang chuẩn bị chực vỗ lấy một nữ sinh liền gục ngã, nằm trên mặt đất, trên ngực nó thủng một lỗ lớn, máu tươi không ngừng phun, chỉ thấy chân tay nó co quắp mấy cái, rất nhanh liền không có tiếng động nào nữa.

Diệp Tây Hi quay đầu, thấy Hạ Từ Viện đứng ở cửa sổ, trong tay cầm một khẩu súng săn, hòng súng nhả ra khói xanh.

“Ai nhắm bắn chuẩn, lại tới giúp tôi mau!”

Bạch Bách Thanh đón được khẩu súng Hạ Từ Viện ném cho, đứng bên cửa sổ, bắt đầu nhắm bắn, liên tục bắn hạ những con sói ngoài kia.

Diệp Tây Hi hoàn hồn lại, nhớ ra còn có Du Giang Nam bị thương vẫn ở trên lầu kia, vội vàng chạy lên xem.

Ở khúc quanh tối tăm, bỗng nhiên có người kéo cô lại.

Diệp Tây Hi kinh hãi, vừa xoay người nhìn lại, người đó lại là Hạ Phùng Tuyền.

“Cô còn muốn đi tìm hắn?” Trong bóng tối, Hạ Phùng Tuyền trong mắt loé lên sự tức giận “Chẳng nhẽ cô không nhìn thấy những chuyện vừa phát sinh ở dưới kia sao?”

Diệp Tây Hi sợ hãi nhìn hắn: “Những thứ dưới kia... là đồng loại của anh sao???”

“Không sai.” Hạ Phùng Tuyền nói: “Không chỉ có bọn họ, ngay cả...”

Lời của hắn bị một thanh âm khác cắt đứt: “Buông cô ấy ra!”

Hạ Phùng Tuyền quay đầu, nhìn thấy ở đầu hành lang kia, Du Giang Nam đang cầm một khẩu súng thẳng tấp hướng vào mình.

“Ta nói buông cô ấy ra!” Du Giang Nam lẳng lặng lặp lại lần nữa.

Hạ Phùng Tuyền mặt không đổi sắc nhìn Du Giang Nam, rồi cục buông cánh tay Diệp Tây Hi ra.

Thoát khỏi sự nắm giữ, Diệp Tây Hi vội vàng hướng chỗ Du Giang Nam chạy tới, trên đường, cô theo bản năng quay đầu lại, nhìn thấy hình ảnh cả đời không thể quên được.

Lúc ấy, mọi thứ đều diễn biến rất nhanh, nhưng Diệp Tây Hi mắt nhìn rất chậm chạp, cô tình tường nhìn thấy, Hạ Phùng Tuyền ngồi xổm xuống, hai tay chống xuống nền đất, tay chân dần biến thành những móng vuốt sắc nhọn, cả người nhanh chóng bị một bộ lông rậm dài che phủ.

Hắn biến thành một con sói!

Một con sói lông đen nhánh!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Diệp Tây Hi dùng hết sức bình sinh, chạy thật nhanh đến bên cạnh Du Giang Nam, kinh hồn bạt vía.

Du Giang Nam nắm lấy cò súng, Hạ Phùng Tuyền toàn thân cũng chuẩn bị tư thế.

Đôi bên cứ như vậy giằng co.

Đang trong tình huống mà Diệp Tây Hi nghĩ là sẽ mãi như vậy duy trì thì một viên đạn từ phía sau Hạ Phùng Tuyền bắn tới.

Hạ Phùng Tuyền đúng lúc tránh kịp, đạn bắn vào sàn nhà.

Giáo sư Khắc Lỗ Từ từ trong bóng tối bước ra, trong tay cầm một khẩu súng, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Du Giang Nam nói: “Mau đưa Tây Hi đi đi.”

Nghe vậy, Du Giang Nam liền kéo Diệp Tây Hi thật nhanh chạy về phía trước.

Thấy tình hình như vậy, Hạ Phùng Tuyền vội vã đuổi theo, nhưng phía sau lại không ngừng bắn tới mưa đạn, làm cho hắn chỉ có thể ra sức tránh né, tro mắt ra nhìn hai người kia biến mất khỏi tầm mắt.

Cũng không lâu sau, giáo sư Khắc Lỗ từ trên trần bắt đầu lấm tấm mồ hôi lạnh — đạn đã dùng hết.

Ông ngẩng đầu nhìn, bên kia hành lang, Hạ Phùng Tuyền đứng đó.

Mặc dù ánh sáng rất mờ ảo, Khắc Lỗ Từ vẫn rõ ràng nhìn thấy, Hạ Phùng Tuyền đang nhìn mình, một đôi mắt dần dần lạnh lùng, như kết băng.

Mặc dù trong thân sói, nhưng Hạ Phùng Tuyền vẫn như cũ, khoé miệng nhếch lên một nụ cười chế nhạo.

Tiếp theo, hần như tia chớp hướng Khắc Lỗ Tư phóng tới.

Dưới ánh trăng, bộ lông đen nhánh kia lại trở lên lấp lánh...

Du Giang Nam cầm tay Diệp Tây Hi trực tiếp dẫn cô chạy từ quán trọ vào thẳm rừng rậm, hai người không ngừng chạy về phía trước, bên tai vù vù tiếng gió.

Bốn phía chỉ toàn là lùm cây, cây to, cây nhỏ, cành lá mở rộng dần khi đến khúc quanh, khung cảnh trở nên vô cùng quỷ dị.

Không biết đã chạy bao lâu, xác định Hạ Phùng Tuyền không có đuổi theo, bọn họ mới dừng lại.

“Vết thương của anh sao rồi?” Diệp Tây Hi hỏi.

Du Giang Nam không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gạt đầu.

“Thì ra trên thế gian này thực sự có người sói.” Diệp Tây Hi ngồi trên đám cỏ, dường như vẫn còn chưa hết khiếp sợ “Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Du Giang Nam cúi đầu, trong rừng rất tối không thể thấy rõ vẻ mặt của anh ta.

Diệp Tây Hi không rõ, dọc theo con đường này, Du Giang Nam giống như là một người khác vậy, hình như có rất nhiều tâm sự.

Mãi hồi lâu, anh ta cũng không lên tiếng.

Diệp Tây Hi bị nghi ngờ đáng sợ vậy quanh.

Bỗng nhiên, điện thoại trong túi cô vang lên, mặc dù là tiếng chuông vui vẻ, nhưng với sự yên tĩnh đáng sợ nơi đây lại như hù dọa người ta.

Thì ra là điện thoại của cha, Diệp Tây Hi vội vàng nhấc máy, bởi vì ở trong rừng tín hiệu không tốt, cô liền thông thả bước đến khoảng đất trống phía trước để nghe điện thoại.

“Cha!”

“Tây Hi, bây giờ còn đang ở bên cạnh một người tên Du Giang Nam phải không?” Diệp cha hỏi.

“Cha, làm sao cha lại biết?”

“Tây Hi, hãy nghe cha nói này, mau chạy đi, nhanh lên!”

“Tại sao ạ?”

Diệp Tây Hi chưa từng nghe thấy giọng nói vô cùng nghiêm túc này của cha trước đây: “Bởi vì hần là muốn hại con đấy!”

Diệp Tây Hi tim như ngừng đập, cô không thể tin vào tai mình quay đầu lại nhìn, nhìn thấy Du Giang Nam mặt không chút thay đổi đang tiến lại gần cô.

Từ phía rừng cây âm u, bước tới chỗ ánh trăng sáng.

Giống như Hạ Phùng Tuyền lúc nãy vậy, anh ta ngồi xổm xuống, nhanh chóng biến thành một con sói.

Một con sói lông trắng như tuyết!

“Cạch!” một tiếng, chiếc điện thoại rơi xuống đất, Diệp cha không ngừng gọi tên con gái mình, nhưng đã không có tiếng trả lời nữa rồi...

Trong đình viện Diệp gia, hoa nhài vẫn như lúc trước nở rộ, hoàn toàn đẹp mắt.

Trong nhà im lặng, một người cao lớn, khí độ bất phàm, đó là một người đàn ông trung niên đang cầm lấy một tấm hình lấy từ hộc tủ trên cao, cẩn thận ngắm nhìn.

Đó là một tấm ảnh rất lâu rồi, tuy đã ố vàng nhưng xem ra là được bảo quản rất tốt, bên trong tấm hình là một cô gái trẻ tuổi mặc bộ váy đơn giản, nhã nhặn lịch sự, khí chất hơn người, ngũ quan thanh tú, đặc biệt xinh đẹp.

“Mặt Tâm đi lúc nào vậy?” Hạ Hồng Thiên hỏi.

“20 năm trước... lúc vừa sinh Tây Hi, cô ấy vì mất máu quá nhiều sau khi sinh, không có cách nào cầm máu...” Diệp cha không còn chút sức lực nào để tiếp tục nói nữa. Mặc dù đã nhiều năm tháng trôi qua, nhưng có một số việc, khi nhắc tới vẫn làm người ta cảm thấy rất đau lòng.

“Bây giờ, người đã hiểu vì sao lúc đầu ta lại ra sức phản đối hai người ở cùng một chỗ rồi chứ?” Hạ Hồng Thiên nhìn hình biểu mộ của mình, sau đó thở dài: “Người sói cùng người bình thường, không phải là không thể có con, nhưng là cho dù có thể thụ thai thì nhất định cũng phải hi sinh người mẹ.”

Diệp cha cũng nhắm mắt lại, toàn thân run rẩy: “Ta không biết, ta hoàn toàn không biết chuyện này!”

“Thật ra thì, trước ngày đó ta cũng đã suy nghĩ xem có nên hẹn người ra ngoài nói chuyện hay không, đem chuyện ấy nói cho người biết, nhưng đã không kịp rồi.” Hạ Hồng Thiên lắc đầu, “Vài ngày sau, các người cùng nhau bỏ trốn, bắt luận là tìm kiếm như thế nào đều không thể tìm ra tung tích của các người... cho đến vài ngày trước Hư Nguyên vô tình mà xét nghiệm máu của Tây Hi, lanh quanh mãi, mới tìm được các người, nhưng thật không ngờ, Mạt Tâm đã qua đời mà Tây Hi thì cũng bị người của Du gia bắt đi...”

“Ta thực không hiểu nổi, Tây Hi rốt cuộc có điểm gì đặc biệt, tại sao người của Du gia lại muốn bắt con bé?” Diệp cha cũng rất bất ngờ.

“Ta đoán, ngày Tây Hi ra đời chính xác là đêm trung thu 20 năm trước phải không?”

Diệp cha bỗng ngẩn ra: “Không sai.”

Hạ Hồng Thiên chậm rãi nói: “Trong thế giới của bọn ta, có một truyền thuyết rất cổ xưa, rằng cứ 100 năm sẽ có một người sói không sợ đạn bạc được sinh ra, chính là vào ngày trăng tròn nhất của năm.”

“Không sợ đạn bạc?”

“Đúng vậy, người sói sợ đạn bạc, đó là một nhược điểm chí mạng, những bộ tộc người sói cho đến ngày nay, Du gia cùng với Hạ gia bọn ta được coi là hai bộ tộc lớn nhất. Du gia vẫn luôn muốn tiêu diệt bọn ta hòng xưng bá. Nhưng bởi vì đôi bên thực lực ngang nhau, bọn chúng vẫn không thể nào đạt được ý nguyện. Cho nên, bọn họ liền muốn tìm người sói trong truyền thuyết, tiến hành nghiên cứu những mong tìm ra được nguyên nhân mà cơ thể của người sói đó không sợ đạn bạc, như thế có thể dễ dàng tiêu diệt bọn ta. Theo như tiên đoán, người đó đã được ra đời từ 20 năm trước, cho nên từ đó, hai gia đình bọn ta vẫn không ngừng tìm kiếm mà vẫn bất lực không có tin tức gì, chưa từng nghĩ đến, người sói trong truyền thuyết lại là con gái của Mạt Tâm”

“Khó trách Mạt Tâm lại muốn sửa giấy khai sinh của Tây Hi, hơn nữa còn dặn dò như thế mới bảo vệ được nó, thì ra là như vậy.” Diệp cha đã hiểu ra, gật gù đầu.

“Mạt Tâm thật là nhìn xa trông rộng, nếu như không phải là gặp cái tên giáo sư Khắc Lỗ Tư ấy thì bọn người Du gia cả đời cũng đừng mong tìm ra Tây Hi.”

“Nói như vậy, giáo sư Khắc Lỗ Tư cũng là người sói sao?”

“không, hẳn chỉ là thù hằn của Du gia, đối với Du gia vốn rất trung thành.”

Diệp cha ánh mắt bắt đầu lo lắng: “Tây Hi ở trong tay bọn họ có thể bị đe dọa đến tính mạng hay không?”

“Diệp bá bá, xin yên tâm.” Vốn ngồi yên lặng trên ghế salon chưa lên tiếng, lúc này Hạ Phùng Tuyền đã mở mắt ra, trên mặt hiện lên một vẻ rất tự tin: “Nếu cô nàng ngu ngốc này bọn chúng cướp từ trên tay con thì con nhất định sẽ mang được cô ấy trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Khi tỉnh lại, Diệp Tây Hi phát hiện ra mình đang bị nhốt trong một căn phòng thí nghiệm bốn bề đều là tường thủy tinh.

Bên ngoài bức tường thủy tinh đó, có rất nhiều người mặc áo blouse trắng ánh mắt mơ hồ đang chăm chú quan sát cô.

Cảm giác đầu tiên của Diệp Tây Hi là thấy mình thật giống một con khỉ trong vườn thú vậy.

Không bao lâu, cô lại phát hiện ra mình cũng rất có tầm quan trọng, cô hẳn là công cụ nghiên cứu khoa học— một con chuột bạch để thí nghiệm.

Bởi vì ngày càng có nhiều người mặc áo blouse trắng đến đây quan sát cô.

Bọn họ đối với cô tiến hành đe dọa, shock điện, nhìn xem cô có thể biến thành sói được hay không, hoặc lấy máu của cô, từng tui từng tui một, thấy vậy lòng cô đau như cắt, sau đó bọn họ còn lấy tóc của cô, nước bọt, tế bào da, tóm lại hận không thể phanh thây xẻ thịt cô thành ngàn mảnh.

Ở nơi chỉ có hành hạ này, rốt cục thì Diệp Tây Hi cũng ốm quy, hoàn toàn không còn chút ý thức nào nữa.

Vì thế mà nghiên cứu tạm thời dừng lại, cô được chuyển đến một gian phòng thanh tĩnh trong khu vực hồi sức.

Những ngày này, chỉ có một cô bé tóc dài, da trắng nõn, nhìn qua có vẻ rất nhu nhược yếu đuối tới chăm sóc cô thôi.

Diệp Tây Hi đối với cô bé này ấn tượng rất tốt, bởi cô ấy không giống những kẻ ở nơi này, mặt lạnh như tiền giống như cương thi vậy. Nhưng vì đã trải qua vết xe đổ là tên Du Giang Nam, Diệp Tây Hi bắt đầu hoài nghi khả năng phán đoán của mình, vì vậy mà không dám nói chuyện nhiều với cô ấy.

Sau một số ngày, Diệp Tây Hi cảm giác có thể nói chuyện được cùng cô gái ấy. Dĩ nhiên, không phải là cô tin tưởng vào khả năng phán đoán của mình, mà là cô cảm thấy nếu không được nói chuyện chắc cô sẽ phát điên mất, đầu lưỡi tê dại mà thành câm luôn.

Cho nên, hôm đó khi cô gái ấy mang đồ ăn ngon đến, Diệp Tây Hi vội hỏi: “Cô tên là gì?”

Cô gái ấy giật mình nghe thấy câu hỏi, lặng đi một lúc, sau đó nhỏ giọng đáp: “Từ Như Tĩnh.”

“Cô... cũng là người sói sao?”

“Không.” Cô gái lắc đầu “Tôi chỉ là người bình thường.”

“Vậy, cô có biết đây là chỗ nào không?”

“Là tư gia của Du Tư Nhân.”

“Du Tư Nhân? Hắn và Du Giang Nam có quan hệ gì vậy?”

“Hắn là anh trai của Du Giang Nam.”

“Cô có biết tại sao họ lại muốn bắt tôi không?”

“Cô không biết ư?” Từ Như Tĩnh ngạc nhiên.

Diệp Tây Hi cười giễu bản thân mình: “Tôi đến bây giờ còn chưa rõ đây có phải một giấc mơ không, đột nhiên nhìn thấy người biến thành sói, sau đó bị lừa bắt đến đây.”

Diệp Tây Hi dừng một chút rồi lấy thêm được dũng khí tiếp tục: “Cô có biết cách thoát khỏi đây không?”

Nghe vậy, Từ Như Tĩnh khẽ mỉm cười, nụ cười tràn đầy khô sở: “Tôi cũng là bị Du Tư Nhân giam ở nơi này.”

Diệp Tây Hi khốn khổ hỏi: “Cô cũng bị bắt tới đây làm thí nghiệm ư?”

“Không.” Từ Như Tĩnh lắc đầu.

“Vậy hắn bắt cô đến đây làm gì?” Diệp Tây Hi tò mò.

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, liền nhìn thấy Từ Như Tĩnh mặt đỏ dần lên.

Diệp Tây Hi nghi ngờ, không hỏi thêm gì nữa.

“Xin lỗi, tôi không thể giúp gì cho cô.” Từ Như Tĩnh cúi đầu.

“Không sao.” Diệp Tây Hi khẽ thở dài, “Ít nhất cô có thể giúp tôi làm một chuyện được không?”

“Chuyện gì vậy?”

“Nếu như tôi chết, hãy khắc trên tấm bia mộ tôi câu: trên đầu chữ sắc có con dao” (kiểu hoa hồng có gai, càng đẹp càng nguy hiểm á)

“...”

“Nếu như không phải ham mê vẻ điển trai của Du Giang Nam thì tôi bây giờ đã không bị bắt.” Diệp Tây Hi than ngắn thở dài.

“Nhưng mà...” Từ Như Tĩnh do dự nói “Theo những gì tôi cảm thấy, Du Giang Nam cũng không hẳn là người xấu.”

“Có lẽ vậy, chẳng qua là...” Diệp Tây Hi nhìn về phía cửa sổ, không nói thêm bất cứ điều gì nữa.

Nói xong, Từ Như Tĩnh bụng bát đĩa ra khỏi phòng.

Tư gia của Du Tư Nhân chia làm 10 khu, đây là dinh viện sâu bên trong, có cầu nhỏ bắc qua suối giả, có núi đá nhân tạo, cây trúc xung quanh.

Từ Như Tĩnh vừa bước ra khỏi phòng, liền nhìn thấy một người mặc áo blouse trắng đứng ở hành lang gấp khúc từ xa chăm chú nhìn về phía căn phòng này.

Cô chần chừ, cuối cùng cũng bước đến chỗ người đó hỏi: “Anh đến thăm cô ấy sao?”

Du Giang Nam không trả lời, chỉ hỏi: “Cô ấy khoẻ chứ?”

“Cơ thể cũng đã hồi phục phần nào rồi.” Từ Như Tĩnh trả lời.

Du Giang Nam nhìn cây cầu gỗ, bên dưới có rất nhiều cá đang vui đùa, quấy đạp nước tung toé.

“Cô ấy hận tôi phải không?” Hồi lâu sau, Du Giang Nam mới hỏi câu ấy.

“Mặc dù cô ấy không nói, nhưng tôi biết cô ấy không hận anh.” Từ Như Tĩnh dừng một chút rồi tiếp tục: “Chẳng qua là, tình cảm của cô ấy đối với anh đã thay đổi rồi, không giống như trước đây nữa.”

Nghe vậy, Du Giang Nam nhắm mắt lại, hàng lông mi nhỏ khẽ run rẩy, sau đó, hắn xoay người rời đi.

Từ Như Tĩnh nhìn bóng lưng hắn rời đi, yên lặng hồi lâu, sau đó mới bước từng bước trở về phòng mình.

Hoàn cảnh của Diệp Tây Hi lúc này lại khiến cô nghĩ đến bản thân mình, Từ Như Tĩnh ngồi xuống bàn trang điểm, nhìn cửa sổ buông màn trúc trước mắt mình gió khẽ lay động, bỗng chốc ngơ ngẩn.

Cho đến khi có một bàn tay đặt lên vai cô, Từ Như Tĩnh mới giật mình hồi phục lại, mở mắt, nhìn vào gương đã có thêm bóng người.

Đó là một nam nhân toàn thân toả ra tà khí, trên môi là nụ cười giảo hoạt, sống mũi cao thẳng, lông mày hẹp và dài. Trên trán tóc buông xuống hút ít che đi mắt phải, thấp thoáng thấy một vết sẹo nhọn nhọt. Hắn vẫn mỉm cười, nhưng là nụ cười khiến kẻ khác rét run.

“Ngày hôm nay như thế nào?” Du Tư Nhân nhẹ nhàng xoa hai gò má Từ Như Tĩnh, trắng mịn khiến cho hắn yêu thích không buông.

Từ Như Tĩnh mỉm cười, không dám phản kháng chỉ nói: “Cũng như những ngày khác thôi.”

“Ngươi vừa đi gặp Diệp Tây Hi?”

Từ Như Tĩnh gật đầu.

“Sợ đi ta để cho hai người gặp mặt cũng chỉ vì Diệp Tây Hi xem như là đồng loại với ngươi, ta vốn nghĩ, cho ngươi gặp cô ta sẽ vui vẻ hơn một chút. Nhưng bây giờ xem ra, ngươi cũng chẳng vui vẻ thêm chút nào... Sau này, đừng đi gặp cô ta nữa.” Du Tư Nhân nói.

Từ Như Tĩnh vội vàng lắc đầu “Không, ta thực muốn gặp cô ấy, van ngươi, ở chỗ này, ta chỉ có thể nói chuyện cùng cô ấy mà thôi.”

“Chỉ nói chuyện với cô ta thôi sao?” Du Tư Nhân đem miệng ghé sát vào tai Từ Như Tĩnh, hơi thở ấm áp, cúi thấp nữa, giọng nói không biểu lộ chút cảm xúc nào làm cho Từ Như Tĩnh run mình:

“Vừa lúc này, ngươi không phải là nói chuyện rất vui vẻ với Du Giang Nam đó sao?”

“Chúng ta chỉ là nói chuyện về Diệp Tây Hi, ta cùng hắn thật không có gì!” Từ Như Tĩnh nắm chặt góc áo mình, chỉ cảm thấy đầu ngón tay đang dần tê lạnh.

Du Tư Nhân khẽ nhếch mép cười, đôi mắt xấu xa nhìn vào Từ Như Tĩnh trong gương, giọng nói rất mềm nhẹ: “Nếu như các ngươi thực sự có gì, ngươi cho rằng ta sẽ để cho hắn còn sống rồi đi sao?”

Từ Như Tĩnh thật sâu hít một hơi: “Nhưng hắn là em trai ngươi.”

“Mà ngươi” Du Tư Nhân hôn khuôn mặt cô, lạnh lùng nói: “Là người phụ nữ của ta.”

Du Tư Nhân hôn, hắn ôm, thật chặt quấn lấy cô. Từ Như Tĩnh chỉ cảm thấy như mình sắp ngạt thở rồi. Một ý nghĩ đột nhiên nảy ra trong đầu cô, cô muốn thoát ra ngoài, vĩnh viễn thoát ra.

Không cần nghĩ tới hậu quả, Từ Như Tĩnh chọt vùng ra, hướng về phía cửa chạy đi.

Nhưng vừa bước ra một bước, liền bị kéo ngay về.

dan_linh: hu hu mấy hôm nay máy tính nhà ta k vào được mạng nên mới chậm chạp

Chương 10

Du Tư Nhân nhanh chóng đem Từ Như Tĩnh kéo về trước gương, giữ thật chặt khuôn mặt cô, khiến cho cô phải nhìn hấn trong tấm gương.

“Đừng nghĩ chạy thoát, vĩnh viễn không được có ý nghĩ này.” Du Tư Nhân nhẹ giọng cảnh cáo cô: “Nếu không, ngươi sẽ hối hận.”

Từ Như Tĩnh trong mắt ánh lên vẻ tuyệt vọng: “Việc hối hận nhất ta đã làm rồi. . .đó là cứu ngươi!”

“Là sao?” Vẻ mặt Du Tư Nhân không có chút biến đổi nào cả “Đáng tiếc, ngươi đã cứu.”

Nói xong, trong phút chốc, hấn dùng tay xé toạc tất cả quần áo trên người cô, “soạt!soạt!” mấy tiếng, cơ thể như tuyết kia của Từ Như Tĩnh dần hiện trước gương.

Tiếp theo, hấn buông tóc cô xoả xuống hai vai.

Mái tóc dài buông xuống óng mượt như suối nước, che phủ cơ thể mịn màng, vô cùng kích thích.

Du Tư Nhân đưa tay ôm lấy bộ ngực đầy đặn của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, hơn nữa còn không ngừng dùng tay nghịch ngợm gầy gầy (thực ra đoạn này còn một cụm từ nữa nhưng mà ta thấy thật kinh tởm cái thằng này nên bỏ nó đi cho nó đỡ kinh!!!!)

Hai má Từ Như Tĩnh dần đỏ ửng lên, hấn nhìn gương mặt cô trong gương, nhẹ nhàng nói: “Thế nào, ngươi là của ta, thân thể này, toàn bộ là của ta.”

“Không, thân thể này ngươi có thể lấy đi.” Từ Như Tĩnh cắn chặt môi dưới, ánh mắt kiên định “Nhưng ta vĩnh viễn không thuộc về ngươi.”

“Vậy sao?” Du Tư Nhân hôn lấy sống lưng bóng loáng của cô, rất lạnh lùng nói: “Vậy thế này thì sao?”

Vừa nói tay hấn vừa từ từ trượt xuống, tới bắp đùi của cô thì nhẹ nhàng mà rất chuyên nghiệp vỗ về chơi đùa.

Từ Như Tĩnh như bị điện giật, vội vươn tay ngăn cản, nhưng hai tay lại bị Du Tư Nhân nắm chặt, hoàn toàn không thể cử động.

Du Tư Nhân không chút hoang mang, dùng ngón tay vuốt ve cơ thể cô, chậm rãi chậm rãi thực hiện động tác, hai cơ thể dính lấy nhau, hấn nén lại lửa dục vọng đang đốt cháy trong mình lại.

“Ít nhất, ngươi bây giờ, là hoàn toàn thuộc về ta.” Du Tư Nhân cắn nhẹ vào vành tai Từ Như Tĩnh, chậm rãi nói: “Cầu xin tha thứ đi, ta sẽ bỏ qua cho ngươi.”

Từ Như Tĩnh nhắm mắt lại, im lặng.

Ánh mắt sắc lạnh của Du Tư Nhân híp lại, chậm rãi dùng ngón tay thon dài luồn vào cơ thể cô, từng chút từng chút tiếp xúc với da thịt ấm áp của cô.

Từ Như Tĩnh chỉ cảm thấy một dòng điện cực mạnh như chạy vào cơ thể mình, cả người run rẩy, bên tai ong ong không nghe thấy âm thanh nào khác, hết thấy mọi cảnh vật trước mắt đều mờ mờ ảo ảo, khê loạn choạng. Có một loại cảm giác, khó chịu cùng vui vẻ trộn lẫn làm cô rên rỉ thành tiếng nhỏ.

Cái âm thanh này làm cô thấy bị sỉ nhục, Từ Như Tĩnh hung hăng cắn môi dưới của mình, cho đến khi có một vị ngọt mà tanh tràn vào đầu lưỡi cũng không phát ra tiếng động nào nữa.

Du Tư Nhân nhíu mày, chợt xoay người Từ Như Tĩnh lại, làm cho cô người trước bàn trang điểm, sau đó dùng lưỡi cạy mở miệng cô, nhẹ nhàng liếm láp vết máu trên môi cô, giọng nói đặc biệt rét lạnh: “Ta không cho phép ngươi tổn thương chính mình!”

Từ Như Tĩnh thờ hồng hộc, âm điệu yếu ớt: “Không phải ngươi cũng đang làm tổn thương ta sao.”

Du Tư Nhân yên lặng nhìn cô, đôi môi thật mỏng kia tạo thành một đường cong đẹp mắt nhưng tàn nhẫn: “Ta làm tổn thương ngươi. . . Thật đáng tiếc, ngươi cho là như vậy ư?”

Nói xong, không có bất cứ sự báo trước nào, hấn nóng rực nhanh chóng tiến vào thân thể cô. Từ Như Tĩnh khê hô một tiếng, cơ thể không điều khiển được nữa, sống lưng lạnh toát dán vào tấm kính thủy tinh trên bàn trang điểm.

Du Tư Nhân ôm eo mềm mại của cô, động tác rất nhanh chóng, mất hết sự tỉnh táo, hấn kịch liệt điên cuồng, giống như đang trừng phạt. Lần lượt tiến vào, làm cho cơ thể mềm mại của cô hoàn toàn bị cơ thể cứng rắn của hấn bao trùm, làm cho hấn hoàn toàn có được cô.

12h trưa một ngày mùa hè, ánh mặt trời chói chang, gay gắt chiếu vào trong phòng, bị màn trúc cắt thành từng dải nắng hẹp, chiếu lên thân thể hai người

đang dính lấy nhau trên giường, đẹp đến mê người.

Diệp Tây Hi vừa ăn com vừa len lén nhìn về phía Từ Như Tĩnh, thật sự nghĩ mãi mà không ra, tại sao hôm nay mãi mà cô ấy vẫn không yên lòng như vậy. Hon nữa, rõ ràng là mùa hè, lại mặc quần áo che kín hoàn toàn nữa.

“Như Tĩnh, cô không nóng sao? Tại sao lại mặc kín như vậy?” Diệp Tây Hi thực sự không nhận được, đem chén com đặt xuống.

Từ Như Tĩnh đỏ mặt, theo bản năng che cổ lại, thấp giọng nói: “Không có... Tôi không nóng.”

Thấy bộ dạng này của cô ấy, lại liên tưởng đến những gì Như Tĩnh nói ngày hôm qua, Diệp Tây Hi bỗng nhiên tỉnh ngộ, lẩm bẩm hỏi: “Chẳng lẽ... cô cùng Du Tư Nhân...”

Từ Như Tĩnh đầu ngày càng cúi thấp hơn.

“Có thể nói cho tôi biết, hai người đến tốt cùng là quan hệ gì không?” Diệp Tây Hi tò mò.

Từ Như Tĩnh cắn môi dưới cố gắng nặn ra từng chữ: “Tôi là con rỗi của hắn.”

“Con rỗi??”

Từ Như Tĩnh mờ mịt nhìn về phía trước, nhớ lại: “Trước khi gặp hắn, tôi vốn là một cô học sinh trung học năm hai bình thường, có một cuộc sống bình thường vui vẻ. Nhưng một hôm trời tối, con chó mà tôi nuôi bỗng hướng về phía bên ngoài cửa sổ mà kêu không dứt, tôi vội ra mở cửa, liền thấy trước sân nhà phủ đầy tuyết có một con sói toàn thân bê bết máu, đang hấp hối nằm đó. Tôi không đành lòng cứ như vậy mà đuổi nó đi, nên quyết định đưa nó vào phòng, nghĩ mình có thể lau vết thương cho nó. Lúc đầu tôi cứ cho rằng không thể cứu sống nó, nhưng nó lại phục hồi nhanh lắm. Đến khi vết thương hoàn toàn khỏi hẳn, nó mất tích, tôi cũng không có ý định đi tìm, cho rằng nó đã trở lại cuộc sống hoang dã của nó. Rồi một thời gian không lâu sau, ngày khi vừa tan học, đang trên đường về thì tôi bị bắt cóc, khi tỉnh lại thì phát hiện mình đã ở nơi này, một nam nhân đang ngồi bên cạnh tôi, mắt phải của hắn có một vết thương giống hệt như của con sói kia.”

“Vậy con sói kia chính là Du Tư Nhân phải không?” Diệp Tây Hi hỏi.

Từ Như Tĩnh gật đầu.

“Cô đã cứu Du Tư Nhân, tại sao hắn lại... đối xử với cô như vậy chứ?” Diệp Tây Hi không tài nào hiểu nổi.

“Hắn muốn tôi vĩnh viễn ở bên cạnh hắn.” Từ Như Tĩnh ánh mắt âm trầm “Tôi sẽ vĩnh viễn bị giam cầm ở nơi này.”

“Đừng tuyệt vọng như vậy.” Diệp Tây Hi cầm tay cô ấy, an ủi: “Một ngày nào đó, chúng ta sẽ trốn khỏi nơi này.”

“Rất đáng tiếc, ngày đó e rằng sẽ không bao giờ xảy ra đâu!” Từ ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng nói của Du Tư Nhân.

Diệp Tây Hi kinh hãi, quay đầu lại, nhìn Du Tư Nhân đang từ từ đến gần, cảnh giác hỏi: “Ngươi tới làm gì?”

“Tôi báo cho Diệp tiểu thư một chuyện,” Du Tư Nhân mỉm cười, nhưng trong mắt hoàn toàn lạnh lùng hững hờ “Cô bây giờ nên trở lại phòng thí nghiệm ban đầu rồi nhỉ?”

Nói xong, vung tay lên, hai tên thuộc hạ đi vào, mạnh mẽ đem Diệp Tây Hi kéo đi.

“Cô ấy còn chưa hồi phục hoàn toàn mà!”

Từ Như Tĩnh nóng nảy, vừa định đuổi theo, lại bị Du Tư Nhân kéo chặt vào lòng: “Ngươi nên lo lắng bây giờ là chính bản thân mình mới phải!”

Du Tư Nhân dùng tay vuốt vuốt nhẹ gương mặt Từ Như Tĩnh, nhẹ nhàng nói: “Sau này, ta sẽ không để cho ngươi gặp cô ta nữa.”

Hanbinta sắp trở lại a~~~ mấy ngày lễ lên lên với mọi người đây, sau đó ta lại lặn thêm một tuần nữa, đau lòng quá, mong các nàng thông cảm nha, xin lỗi mọi người rất nhiều.

Diệp Tây Hi đã chạy thoát được khỏi bàn tay hiểm ác của Du Tư Nhân cơ mà hình như chị ấy lại lọt vào một “hang sói” khác thì phải ta là người mở hàng ngày lễ đầu tiên a~~~ tranh thủ post sớm mai ta đi hóng sò hót a~ chúc các nàng nghỉ lễ vui zè

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

“Cơ thể của cô ấy còn chưa có hồi phục hoàn toàn, tại sao lại bắt cô ấy trở lại phòng thí nghiệm?” Vừa nghe tin, Du Giang Nam liền lập tức chạy đến từ gia của Du Tư Nhân chất vấn.

Du Tư Nhân đưa cho em trai một chén trà xanh, không chút hoang mang trả lời: “Các người đều luôn miệng nói Diệp Tây Hi thực sự suy yếu, nhưng theo anh thấy thì cô ta rất vui vẻ khoẻ mạnh đấy chứ, còn có lòng tin mãnh liệt cô vũ Như Tinh chạy trốn nữa!”

“Em chỉ là muốn nhắc nhở anh, nếu như cô ấy có gì bất trắc, thì anh cũng không nên tiếp tục bạc đãi cô ấy thêm nữa...” Du Giang Nam chăm chú nhìn hần.

Du Tư Nhân bung chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, hai mắt gian xảo “Là sợ anh bạc đãi, hay là chú ...đau lòng rồi?”

“Anh có ý gì?” Du Giang Nam ánh mắt lạnh lùng.

“Diệp Tây Hi trong lòng chú hình như không đơn giản đâu.” Du Tư Nhân mỉm cười.

“Việc đó chẳng liên quan gì đến anh cả!” Du Giang Nam cả người căng thẳng, giọng nói càng lạnh lùng hơn nữa.

“Tại sao lại không liên quan?” Du Tư Nhân nhìn chăm chăm vào Du Giang Nam, nhàn nhạt nói: “Chúng ta có cùng một kẻ thù, không phải sao? Anh cũng không hy vọng chú xây ra sự cố gì. Nhớ kĩ, ngày nào chúng ta sớm tìm ra bí mật trên người Diệp Tây Hi là ngày đó những kẻ đang nắm giữ Du gia bây giờ sẽ sớm bị tiêu diệt.”

Du Tư Nhân nói tiếp: “vết thương của Khắc Lỗ Tư đã ổn định, anh vừa mới phái người đi đón ông ta, chấn tằm đêm là đến nơi. Ông ta tuy là người ngoài giới, nhưng so sánh với chúng ta còn có nhiều điểm hiểu về người sói hơn... Chẳng qua là, Diệp Tây Hi là chúng ta cướp từ tay Hạ Phùng Tuyền, hần nhất định sẽ không dễ yên, tuyệt đối sẽ có hành động nào đó, vì vậy ta nên cẩn thận chú ý đề phòng hơn nữa...”

Du Giang Nam nâng chén trà lên, chỉ im lặng nhìn lá trà chìm chìm nổi nổi trong chén.

Nhìn bộ dạng này của hần, Du Tư Nhân dừng đề tài đang nói dở, trên mặt lại xuất hiện một nụ cười quỷ dị “Đúng rồi, hình như tháng sau là sinh nhật mẹ chú... Anh nghĩ, bà ấy không muốn mời chú phải không?”

Nghe vậy, Du Giang Nam trầm mặc, nét mặt không có chút thay đổi nào, chỉ có chén trà trong tay khẽ rung động.

Cùng lúc đó, trong bệnh viện, Khắc Lỗ Tư vừa nhận được tin báo từ Du Tư Nhân, giao cho ông ta việc nghiên cứu Diệp Tây Hi.

Tuy vừa mới bị thương nặng, sắc mặt Khắc Lỗ Tư có phần tiêu tụy nhưng trong đôi mắt lấp lánh niềm vui.

Ông cảm thấy mình vô cùng may mắn, không chỉ chạy thoát khỏi tay Hạ Phùng Tuyền, bây giờ lại có thể được trực tiếp nghiên cứu Diệp Tây Hi- người sói trong truyền thuyết kia.

Nghĩ tới đây, ông liền kích động vạn phần, hận không thể có nhiều đôi chân, chạy thật nhanh tới đó.

Cho nên, ông liền vội vàng yêu cầu Du Tư Nhân cho người đánh xe tới, chờ ông thu thập xong sẽ nhanh chóng đi xuống.

Vừa đem quần áo xếp gọn vào rương da, có người tới gõ cửa, Khắc Lỗ Tư trầm đoán chắc là thủ hạ của Du Tư Nhân tới thúc giục đây mà, liền nói: “Xong rồi, chúng ta đi thôi.”

Vừa nói vừa kéo rương ra cửa, nhưng ngay khi ông ta nhìn thấy rõ người đang đứng trước mặt mình thì hoàn toàn kinh hãi.

Rương da rơi bịch xuống đất, “cạch!” một tiếng vang động trên nền đất lạnh lẽo.

—

Diệp Tây Hi nằm trong căn phòng giá lạnh này, nhìn những ánh đèn sáng choang đang chữa về phía mình, mắt hơi hoa lên.

Cô âm thầm thở dài- lại chuẩn bị bắt đầu kiếp sống của một con chuột bạch rồi.

Đúng lúc ấy, cửa phòng thí nghiệm bật mở, một bóng người bước vào, những người đứng bên cạnh nhẹ giọng chào hỏi: “Giáo sư Khắc Lỗ Tư, ngài đã đến.”

“Ừ.” Khắc Lỗ Tư gật đầu đi tới bên cạnh Diệp Tây Hi.

Diệp Tây Hi nhìn về phía ông ta mắt mở to.

Thấy bộ dạng này, khoẻ miệng Khắc Lỗ Tư hơi nhếch lên nhưng lại cố nín nhịn một nụ cười.

“Giáo sư chúng ta bắt đầu đi.” Những người bên cạnh nhắc nhở.

“Tốt, mang dụng cụ lại đây.” Khắc Lỗ Tư sai trợ lý của mình mang dụng cụ lại, cùng lúc đó, thừa dịp mọi người đang bận rộn chuẩn bị, bỗng nhiên hạ thấp người, ghé vào tai Diệp Tây Hi nói nhỏ: “Nín thở đi!”

Diệp Tây Hi kinh hãi, bởi giọng nói của Khắc Lỗ Tư là một giọng nữ hoàn toàn quen thuộc, không kịp nghĩ nhiều, cô vội vàng làm theo, nín thở thật lâu.

Khắc Lỗ Tư ném một quả cầu thủy tinh nhỏ lên mặt đất, khối thủy tinh vỡ tan, chất lỏng bên trong nhanh chóng hoá thành hơi, một làn sương mù màu xanh, tràn ngập toàn bộ phòng thí nghiệm.

Diệp Tây Hi mở to mắt, nhìn những kẻ xung quanh lần lượt ngất xỉu.

Ước chừng 30 giây sau, sương mù hoàn toàn tan biến, Khắc Lỗ Tư vỗ vỗ bả vai cô: “Có thể thở được rồi đó!” Giọng nói vẫn như cũ, mềm mại nhẹ nhàng dễ nghe.

Diệp Tây Hi vội hỏi: “Cô là Từ Viện?”

“Thông minh.” Hạ Từ Viện nói, “Bất quá bây giờ không phải lúc ôn lại chuyện cũ đâu, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây.”

Vừa nói, cô ấy vừa cởi cái áo blouse trắng đang mặc ra cho Diệp Tây Hi mặc vào, sau đó hai người len lén ra khỏi phòng thí nghiệm.

Đương nhiên, Hạ Từ Viện đối với kết cấu tư gia của Du Tư Nhân đã tìm hiểu rất kĩ nên dễ dàng đưa Diệp Tây Hi ra ngoài.

Bởi vì bây giờ là ban đêm, cộng thêm đặc quyền của Khắc Lỗ Tư nên dọc đường đi hoàn toàn thuận lợi không gặp chút trở ngại nào cả.

“Đợi lát nữa đi tới góc tường phía nam, leo lên đó, sau đó tôi hoá thành sói, đem cô nhảy xuống. Phùng Tuyền đã ở đó chờ tiếp ứng chúng ta rồi.” Hạ Từ Viện vừa đi vừa nói lại kế hoạch.

“Cô cũng là người sói sao?” Diệp Tây Hi trở mắt.

“Đừng kinh ngạc như vậy chứ!” Hạ Từ Viện mỉm cười, “Cô cũng coi là một nửa người sói đi.”

Không nói thì thôi mà đã nói rồi thì Hạ Từ Viện luôn làm Diệp Tây Hi hai mắt muốn lồi ra “Tôi... cũng là người sói á?”

“Đúng rồi, cô còn chưa biết chuyện này ha.” Hạ Từ Viện dừng bước, tay sờ sờ cằm, chậm rãi nói: “Chuyện này nói ra thì thực dài, trước tiên phải kể đến việc xảy ra 20 năm trước, khi đó...”

“Này... Từ Viện, việc này...” Diệp Tây Hi háng giọng “Chúng ta có thể chạy trước rồi hàn huyên sau được không?”

“Ý, đúng vậy, tôi quên mất.” Hạ Từ Viện giật giật mí mắt “Cứ nhắc đến mấy chuyện li kì này là tôi lại hưng phấn quá độ, nhất thời quên mất chúng ta đang ở chỗ nào... Vậy chúng ta đi mau thôi!”

Nói xong, hai người lại tiếp tục chạy.

Đi qua cây cầu gỗ, Diệp Tây Hi bỗng nhiên dừng lại.

“Sao thế?” Hạ Từ Viện đi phía trước cũng dừng lại cau mày, sau đó “Nha” lên một tiếng, “Cô vẫn muốn nghe hết câu chuyện đó đúng không, thôi được rồi tôi sẽ kể tiếp cho cô nghe, lại nói 20 năm trước...”

“Tôi... không phải muốn nghe kể chuyện.” Diệp Tây Hi day day thái dương.

“Không phải thì sao cô lại dừng lại hả?”

“Tôi muốn...” Diệp Tây Hi thỉnh cầu nói: “Chúng ta có thể mang theo một người nữa trốn khỏi đây không?”

“Mang theo một người nữa?” Hạ Từ Viện hỏi lại.

“Đúng vậy, cô ấy rất đáng thương, căn bản là không yêu Du Tư Nhân, nhưng lại bị tên khốn đó nhốt ở đây, chẳng phân biệt ngày hay đêm hành hạ.”

Nghe vậy, Hạ Từ Viện nhú nhú mày “Tôi hận nhất là loại đàn ông bắt buộc phụ nữ... Không được, bản thân tôi cũng rơi vào tình huống như vậy rồi, không thể để thêm một người nữa bị khốn cùng như vậy được, đi, chúng ta đi cứu cô ấy!”

Hai người lập tức chạy đến gian phòng của Từ Như Tĩnh, không nghĩ tới, trước cửa phòng lại có người canh giữ.

“Làm sao bây giờ?” Diệp Tây Hi cuống quýt hỏi.

“Xem đây.” Hạ Từ Viện lại lôi ra một quả cầu thủy tinh nhỏ nữa, hướng tên to con đứng canh cửa kia mà ném tới, làn sương xanh thoát ra, tên gác cửa liền ngã quỵ.

Hai người vội vã chạy vào phòng, Từ Như Tĩnh đang ngồi trên giường ngắm người nhìn, bỗng nhiên có hai người đột ngột xông vào phòng thì nhất thời sợ hãi.

Diệp Tây Hi đi thẳng vào vấn đề chính: “Như Tĩnh, mau đi theo chúng tôi.”

Từ Như Tĩnh ngần ra, lập tức phản ứng lại, nặng nề gật đầu: “được!”

Đang chuẩn bị chạy ra khỏi phòng, từ cửa lại bước vào mấy tên đồ con khác, cầm đầu là một tên mặt mày hung tợn đang cười sung sướng tên Lạc Tai Hồ “Ta đang tự hỏi tại sao A Triệu nằm dài trên mặt đất, thì ra là do hai người dỏm trò quỷ hả?”

“Hóngбет rồi.” Hạ Từ Viện cúi đầu than khóc, lần này có chạy đằng trời. (chị ơi, chị là người sói đây =.=)

Nhưng thật ngoài sức tưởng tượng của cô, Diệp Tây Hi đứng bên cạnh bỗng nhiên xông lên, đầu tiên là một cú đá, sau đó là lên gối, cuối cùng là chọt hạ bằng một cú thúc cùi chò... xung quanh hoàn toàn yên ắng. (yeah! Yeah! Đánh hay lắm chị ơi, lên gối, cùi chò,...)

Bốn người kia chưa kịp phản ứng đã bị đánh ngã gục.

“Cô thật là lợi hại!” Hạ Từ Viện vỗ tay khen ngợi.

“Quá khen! Quá khen rồi!” Diệp Tây Hi cười bất đắc dĩ trả lời.

“Đừng khiêm tốn, võ công của cô thực lợi hại a~ chỉ dùng một chân mà quật ngã được bốn nam nhân cường tráng hơn rất nhiều xuống đất.”

“...Đó là bởi tôi đá vào bộ hạ trọng yếu của bọn chúng a~” Nhìn bốn tên kia đang đau đớn lăn lê trên mặt đất, khóc không ra nước mắt, Diệp Tây Hi toát mồ hôi phẩy phẩy tay.

“Oa! lợi hại vô cùng, một chiêu chí mạng a~, Tây Hi, cô nhất định phải dạy tôi đó.”

“Được thôi, sau đợt này trở về, tôi sẽ dạy cô mỗi ngày, hằng ngày luyện tập đá vào “chỗ ấy”, luyện tập thường xuyên, không quá ba tháng là có thể tu thành chính quả, hơn nữa động tác còn vô cùng linh hoạt, đồng thời làm chân thon dài thêm đó.” (từ từ đã nào hai nàng, thể luyện tập mỗi ngày thì nhân vật nào có được điểm phúc đó vậy)

“Lợi hại như thế à?”

“Đúng vậy.”

Giọng nói yếu ớt của Từ Như Tĩnh đột ngột xen vào cắt đứt hai người đang say sưa: “Này này, chúng ta còn định chạy trốn nữa không?”

Hai người liền tỉnh ngộ lại, nhanh chóng lao đầu ra ngoài chạy tiếp, nhưng vừa lao ra đã vội vã lùi lại từng bước.

Bởi vì... ở ngoài cửa, một nam nhân đang cầm trên tay khẩu súng bạc chĩa về phía hai người.

dan_linh: dạ thưa các vị tỷ muội cùng các anh em bạn hữu gần xa hôm nay ta mới vô được laptop của lão hữu ta để post tiếp cho các ngài đây ạ.

hu_hu ta phải trốn trong wc mặc lão bạn ta đứng ở ngoài, đập cửa ỳnh ỳnh cứ như kiểu xếp hàng đi ý

ta kẻ khổ như vậy để mọi ng thông cảm đừng ném gạch và oán hận ta

ta đã chạy sang nhà Sunny lấy được 2 kiện hàng về rồi đây ạ

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Người nọ trên trán phát phơ những sợi tóc bạc, rất âm u, Diệp Tây Hi liền nhận ra ngay hán chính là tên trợ thủ đắc lực của Du Tư Nhân – Thành Phong.

Diệp Tây Hi lặng lẽ di chuyển từng bước, nghĩ cách đánh lén hán, lại bị tên Thành Phong này nắm rõ ý đồ, hán cười lạnh cảnh cáo: “Mặc dù ngươi không

sợ đạn bạc, nhưng dù sao đây cũng là đạn, cũng có thể ghim thật sâu vào cánh tay người đó!”

Diệp Tây Hi tròn mắt nhìn hắn, hoàn toàn bất động.

“Có thể hoá trang thành Khắc Lỗ Tư giống như vậy, người nhất định là Hạ Từ Viện.” Thành Phong đắc ý cười lớn “Không nghĩ tới Đại tiểu thư của Hạ gia lại chủ động đến đây nạp mạng, xem ra hôm nay ta lập công lớn rồi, cho nên, Hạ gia các người nên chịu trời đi là vừa!”

Diệp Tây Hi nắm chặt tay, lòng bàn tay đều đã toát mồ hôi đầm đìa.

Thành Phong tay vẫn cầm chắc súng hướng về phía hai người, định quay đầu ra cửa gọi người, đột nhiên phía sau có một bóng đen giáng cho hắn một cú, hoàn toàn bất ngờ, hắn rơi vào hôn mê bất tỉnh.

Đến khi thấy rõ người vừa cứu hai người, Diệp Tây Hi nhất thời trong lòng chấn động.

Đó là... Du Giang Nam.

Không chỉ có cô, cả hai người kia cũng rất kinh ngạc đến ngây người, thật sự không ngờ tới hắn có thể làm như vậy.

Giọng nói trầm ấm của Du Giang Nam vang lên nhắc nhở: “Nhanh đi đi!”

Hạ Từ Viện định thần lại đầu tiên, liền kéo Diệp Tây Hi cùng Từ Như Tĩnh cùng chạy đi.

Chạy qua người Du Giang Nam, Diệp Tây Hi cúi đầu nói câu: “Cảm ơn.”

Nói rất nhanh, hơn nữa lại nói rất nhỏ, nói xong cô còn hoài nghi không biết mình có thực đã nói ra câu ấy không nữa.

Nhưng là, Du Giang Nam nghe thấy hoàn toàn rõ ràng, hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ, cho đến khi bóng dáng Diệp Tây Hi biến mất khỏi tầm mắt, vẫn như cũ không hề nhúc nhích.

Chờ cho Diệp Tây Hi cùng Từ Như Tĩnh trèo lên được bờ tường phía nam, cả ba đồng thời há hốc mồm, chỗ mà ba người đang đứng, cách mặt đất phía ngoài chừng mười thước.

“Không được rồi, tôi một lần chỉ có thể mang theo một người xuống thôi!” Hạ Từ Viện đang tháo trang sức ra nói: “Hai cô ai xuống trước?”

“Để cho Như Tĩnh xuống trước đi.” Diệp Tây Hi liếc nhìn sắc mặt đã tái nhợt đến kì cục của Như Tĩnh “Cô ấy sắp không chịu được rồi, mau lên!”

“Được rồi, đợi một lát, tôi sẽ trở lại đón cô liền.”

Hạ Từ Viện vừa dứt lời liền biến thành một con sói, sau đó cõng trên lưng Từ Như Tĩnh men theo bờ tường nhảy xuống.

Cùng lúc đó, Diệp Tây Hi nghe thấy sau lưng mình một trận ồn ào huyền ảo, cả người đều lạnh toát.

Quả nhiên, Du Tư Nhân đã nhanh chóng dẫn theo một đám người đuổi theo.

“Ở trên tường!”

“Không được để cô ta chạy thoát!”

“Mau bắt lấy!”

Mất thấy bọn người kia đang ngày càng lại gần mình, cho dù Hạ Từ Viện quay lại bây giờ cũng không kịp nữa rồi, Diệp Tây Hi tuyệt vọng.

Đang chuẩn bị bỏ tay chịu trời, biết điều trở về tiếp tục làm chuột nhỏ thí nghiệm thì bên dưới bờ tường có một giọng nói của người con trai vang lên: “Nhảy xuống đi!”

Diệp Tây Hi giật mình nhìn lại, phát hiện người gọi cô chính là Hạ Phùng Tuyền.

“Nhảy xuống đi, tôi sẽ đỡ được cô.” Hạ Phùng Tuyền giang hai tay ra nói.

“Nếu đỡ không được thì sao?” Diệp Tây Hi lo lắng.

“Yên tâm, nếu không đỡ được, tôi sẽ chịu trách nhiệm đưa thi thể cô về nơi an nghỉ cuối cùng.”

Mặc dù cách xa như vậy, nhưng Diệp Tây Hi dường như vẫn nhìn thấy khoé miệng hắn nhếch lên cười nhạo mình.

Quá khốn khiếp! Diệp Tây Hi hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, có chết cũng không thèm nhảy xuống.

Nhưng ngay khi quay đầu nhìn xuống, bọn người của Du Tư Nhân cũng đã đến gần bức tường nơi cô đang đứng, Diệp Tây Hi hoảng sợ, cũng không

biết lấy đầu ra dừng khí, mắt nhắm lại, gieo mình ra phía ngoài bờ tường nhảy xuống.

Trong khoảnh khắc, bên tai chỉ còn vù vù tiếng gió rít, trái tim như ngừng đập, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Sắp rơi xuống, cô liền cảm thấy có một đôi tay vững chắc bắt được mình.

Từ từ mở mắt ra, Diệp Tây Hi đầu tiên nhìn thấy xung quanh mình là một đồng cỏ, còn cô đang nằm trong lòng ngực một người.

Tiếp theo, giọng nói của Hạ Phùng Tuyền vang lên trên đỉnh đầu cô: “Cô xem chừng có vẻ rất gầy nhưng sao khi ôm lại chẳng thấy nhẹ chút nào vậy?”

“Bởi vì tôi thực thực rất rất béo a~~” Diệp Tây Hi cau mày giải thích.

Nhưng Hạ Phùng Tuyền hình như cũng chẳng thèm nghe cô nói gì, tiếp tục “Mặc dù tương đối nặng, bất quá may là tôi đã lường trước, nếu không nhất định đỡ không được rồi.”

Đã... lường trước??!! Diệp Tây Hi chợt nhớ đến lần hần nhìn lên mình “Oái!” lên một tiếng, vội vàng giẫy dụa: “Anh là đồ dê già khôn khiếp, mau thả tôi ra!”

“Đừng làm loạn nữa, bọn họ đuổi tới rồi!” Hạ Phùng Tuyền nheo mắt lại, lập tức nhét Diệp Tây Hi vào trong xe, nhấn ga, chiếc xe đột nhiên như có một lực đẩy mạnh vọt về phía trước.

Không thể phủ nhận rằng kỹ năng lái xe của Hạ Phùng Tuyền cũng không tệ, rất điêu luyện vừa nhanh vừa an toàn, chỉ mấy phút sau đã làm cho đám người đuổi theo phía sau nhanh chóng rút lại.

Diệp Tây Hi lúc này mới thở phào, hỏi: “Từ Viện và Như Tình đâu, làm sao tôi không nhìn thấy hai người họ vậy?”

“Tôi nói hai người ấy đi trước rồi.”

“Mấy người... sao lại muốn cứu tôi?”

“Ai bảo cô cũng coi như người Hạ gia chúng tôi làm chi, nhưng phải chân thành nói điều này,” Hạ Phùng Tuyền đảo đảo mắt liếc cô một cái “Diệp Tây Hi, cô thật sự rất đàn a~”

“Tôi nơi nào đàn?” Diệp Tây Hi không phục.

“Chẳng phải tôi đã nhắc nhở cô rất nhiều lần rồi hay sao, cứ thích bám lấy Du Giang Nam cơ, rồi xong bị bắt, thật đáng đời!”

“Ai bảo anh không có nói cho rõ ràng? Mỗi lần nhìn thấy tôi chỉ biết mắng tôi ngu ngốc, anh sớm nói cho tôi biết chân tướng có phải tốt hơn không?”

“Chỉ vì ba tôi cùng Diệp bá bá sợ rằng cô nhất thời không chịu được cú shock tinh thần này mà bắt tôi trước hết cứ giấu cô đã. Tôi cũng chẳng thể làm gì khác ngoài việc chuyển tâm đối phó với Du Giang Nam, ai mà ngờ cô lại ham hố mấy cái trò mỹ nữ cứu anh hùng nhảy vào phá rối cơ chứ.” Hạ Phùng Tuyền nói từng câu từng chữ: “Nhờ hồng phúc của cô, tôi bị nguyên cả cái ghế đập vào đầu, tụt máu đến hai ngày đó.”

“Về chuyện đập nhầm này... tôi quả thực rất xin lỗi, nhưng lúc đó tôi nào có biết anh là đến giúp tôi đâu? Huống chi,” Diệp Tây Hi quay đầu ra chỗ khác nhẹ giọng lầm bầm: “Bộ dạng của anh thực chẳng giống người tốt chút nào hết.”

“Diệp Tây Hi, cô thử nhắc lại lần nữa xem.” Hạ Phùng Tuyền lạnh lùng dò xét cô.

“Đừng hẹp hòi thế chứ, anh cũng mắng tôi ngu ngốc còn gì.”

“Tôi nói cô ngu ngốc, đó là sự thật, không tính là mắng chửi cô.”

“Vậy tôi nói bộ dạng của anh thực không giống người tốt cũng là sự thật a”

Hai người còn đang hăng máu đầu khẩu, bỗng “Rầm!” một tiếng, một vật rất nặng rơi phía trên mui xe, chưa kịp định thần lại, mui xe đã bị xé rách, một bộ móng vuốt sắc nhọn đang từ từ tiến lại gần hai người.

dan_linh: càng ngày càng hay, ta bị nghiện rồi

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

ta đã trở lại và ăn hại gấp ngàn lần a~~

Hạ Phùng Tuyền vội vàng đạp phanh.

Con vật đang bám trên mũi xe liền bị đánh văng ra ngoài, lật hai vòng trên không rồi tiếp đất rất nhẹ nhàng.

Diệp Tây Hi nhìn kĩ, đó là một con sói lông trắng, mắt bên phải còn có một vết sẹo nhọt nhọt.

Du Tư Nhân.

Hắn hoá thân thành sói đuôi tới rồi.

Chỉ thấy Du Tư Nhân lạnh lùng liếc nhìn hai người họ, đôi con ngươi màu xanh nhạt ẩn chứa sự cuồng sát tàn bạo.

“Diệp Tây Hi.”

“Gi?” Diệp Tây Hi nuốt khan nước bọt, kiềm chế nỗi sợ hãi trong lòng mình.

“Gom quần áo của tôi lại, sau đó lái xe dọc theo con đường này thẳng hướng về phía trước, đợi lát nữa tôi sẽ đuổi theo.”

“Cái gì?” Diệp Tây Hi lúc này dường như không thể tiêu hoá nỗi những điều hắn vừa nói.

Hạ Phùng Tuyền cũng không rảnh mà giải thích, mở cửa xe, rồi bước ra ngoài, trong nháy mắt liền hoá thành sói, tiếp theo hướng Du Tư Nhân mà phóng tới, vút lại một đồng quần áo.

Diệp Tây Hi lúc này mới tỉnh ngộ, luống cuống bước vội xuống xe nhặt từng thứ lên.

Nhặt đến cái cuối cùng, Diệp Tây Hi đưa tay ra rồi dừng giữa không trung, làm thế nào cũng không xuống tay được – đó là một chiếc quần lót màu đen rất khiêu gợi (sịt máu mũi a~)

Do dự một lúc, Diệp Tây Hi khẽ cắn răng, rút cuộc đầu hàng, đem đồng quần áo vừa nhặt xong vút hết vào trong xe, khởi động rồi lái vút về phía trước.

Du Tư Nhân nhào tới rất nhanh để ngăn cản lại bị Hạ Phùng Tuyền chặn lại.

Hai con sói lao vào cắn xé nhau, toàn những tiếng nhai xé, gầm gừ— đây là những hình ảnh cuối cùng mà Diệp Tây Hi nhìn thấy qua kính chiếu hậu.

Dọc con đường thẳng phía trước, bốn bề đều là rừng cây rậm rạp, màn đêm bao phủ, yên tĩnh và đáng sợ.

Diệp Tây Hi trong lòng càng ngày càng tĩnh lặng.

Đã lâu như vậy, Hạ Phùng Tuyền sao còn chưa đuổi theo, chẳng lẽ là... xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn rồi?

Nghĩ tới đây, Diệp Tây Hi vội vàng lắc đầu. Không thể nào, hắn hung dữ như vậy, làm sao có thể để thua con sói điên kia được a.

Nhưng mà, nhờ chẳng may có chuyện gì, vạ nhất hắn...

Nhớ lại hình ảnh nam sinh nọ bị đàn sói cắn xé, Diệp Tây Hi bỗng nhiên rùng mình ớn lạnh.

Nói như vậy, nếu Hạ Phùng Tuyền thực sự bị bọn chúng bắt được thì nhất định sẽ bị bọn chúng phanh thây xé thịt nói không chừng đến một mẫu xương vụn cũng bị tha đi tứ phương ấy chứ.

Tiếng cọt xát chói tai phá vỡ màn đêm yên tĩnh, Diệp Tây Hi chột phanh xe lại, sau đó gục đầu lên tay lái, trong lòng vô cùng sợ hãi, bối rối.

Nói cho cùng, Hạ Phùng Tuyền làm nhiều việc như vậy, cũng chỉ vì cứu cô, nếu như hắn vì vậy mà hi sinh thì cô cả đời cũng áy náy với lương tâm.

“Không được, nhất định phải trở lại xem hắn một chút!” Diệp Tây Hi ngẩng đầu, vẻ mặt kiên định bằng bất cứ giá nào cũng phải làm.

Đang chuẩn bị khởi động xe, trên bả vai bỗng nhiên có một lực rất nặng vỗ lên.

“A!!!!!!”

Diệp Tây Hi bị dọa sợ chết khiếp kêu lớn, nhưng rất nhanh có một bàn tay to đã bịt chặt lấy miệng cô: “Diệp Tây Hi, cô câm miệng cho tôi!”

Giọng nói của Hạ Phùng Tuyền?

“Anh không có chết à!” Diệp Tây Hi gỡ tay của hắn ra, vui mừng quay đầu lại, không ngờ vừa quay lại liền đập thẳng vào mắt cô là hình ảnh Hạ Phùng Tuyền người trần như nhộng đang ngồi trên ghế sau, cô nhất thời ngây người.

“Du Tử Nhân quả lợi hại thật, giữ chân tôi rất lâu, thật vất vả lắm mới thoát thân được.” Hạ Phùng Tuyền vươn tay nói: “Đem quần áo của tôi lại đây.”

Diệp Tây Hi ngơ ngác gật đầu, cầm đồng quần áo đưa cho hắn rồi chậm rãi xoay người, lăm bầm lâu bàu: “Minh không nhìn thấy, thật sự là chưa có nhìn thấy, một chút cũng chưa có thấy gì hết.”

“Diệp Tây Hi.” Hạ Phùng Tuyền đột nhiên cắt đứt đoạn độc thoại của cô.

“Gì?”

“Quần lót của tôi đâu?”

“...”

“Tôi hỏi, quần lót của tôi đâu?”

“à da, có thể là lúc ấy quá khẩn trương, cho nên, tôi, quên nhặt mất rồi.”

“Là quên mất không nhặt, hay là cô cố tình vứt nó lại.”

“...”

“Trả lời đi.”

Diệp Tây Hi bị bức tới đường cùng, cắn phần mà hỏi ngược lại: “Làm sao anh có thể để cho một thiếu nữ như tôi giúp anh nhặt ... quần lót... được cơ chứ?”

“Bất kể như thế nào,” Hạ Phùng Tuyền chỉ lẳng lặng nhìn cô “Diệp Tây Hi, cô nhớ cho kỹ, cô còn thiếu tôi một cái quần lót đấy.”

“...”

Một giờ sau, Hạ Phùng Tuyền đưa Diệp Tây Hi trở về nhà an toàn.

Đó là một ngôi biệt thự trên núi, cổ kính nhưng vẫn rất sang trọng.

Vừa xuống xe, Diệp Tây Hi đã thấy ngay Diệp cha đang đứng trước cửa đợi cô, cô vội vã chạy về phía trước nhào tới ôm cha.

Chờ hai cha con họ nói chuyện xong, Hạ Hồng Thiên mới từ từ bước ra.

“Tây Hi, đây là biểu ca của mẹ con.” Diệp cha giới thiệu.

“Bá bá.” Diệp Tây Hi đứng trước mặt vị lão gia tuổi trung niên khí độ bất phàm này có cảm tình rất tốt, nhanh chóng gọi thân mật.

Hạ Hồng Thiên thật cẩn thận nhìn Diệp Tây Hi, sau đó khẽ thở dài: “Đứa nhỏ này, càng lớn lên ánh mắt càng giống Mạt Tâm như đúc.”

Diệp Tây Hi lại nhớ tới lời Hạ Từ Viện nói lúc trước, do dự lung tung hỏi: “Mẹ con, cũng là người sói sao?”

Diệp cha sờ sờ tóc con gái yêu, khẽ cười nói: “Tây Hi, bây giờ con đi ngủ trước đi, sáng mai chúng ta trở về nhà rồi, đến lúc đó, cha sẽ đem toàn bộ sự thật nói cho con biết rõ, được không?”

Diệp Tây Hi đành vâng lời gật gật đầu.

“Phùng Tuyền, mau đưa biểu muội của con đến phòng của con bé đi.” Hạ Hồng Thiên gọi con trai.

Nghe vậy, Diệp Tây Hi cùng Hạ Phùng Tuyền lông mày đồng thời nhảy dựng lên.

“Có vấn đề gì sao? Làm gì mà ngạc nhiên dữ vậy?” Hạ Hồng Thiên cùng Diệp cha đối với phản ứng của hai đứa con cũng cảm thấy rất kỳ quái.

“Không có gì ạ.” Hạ Phùng Tuyền hướng về phía Diệp Tây Hi khẽ mỉm cười: “Biểu muội, mời đi theo a.”

“được thôi, biểu ca.” Diệp Tây Hi cũng cười đáp lễ nhưng cười mà như không cười.

Hai người cứ tiếp tục như vậy mà đi lên lầu.

Lúc này, Hạ Từ Viện từ trên lầu đi xuống, đứng phải Hạ Hư Nguyên đang yên vị trên ghế salon: “Làm sao mà hai người kia trên mặt như bị cầu vồng, nhẵn như khi vậy?”

“Có thể có gian tình gì sao?” Hạ Hư Nguyên không ngẩng đầu, vẫn như cũ nhìn chăm chú vào hình ảnh thi thể đã được giải phẫu trên tay, nhàn rỗi hỏi: “Cô bé nguoi mang về đâu rồi?”

“Nguoi nói Như Tĩnh a, ta vừa mới làm cho cô ấy ngủ xong.” Hạ Từ Viện từ tốn ngồi xuống bên cạnh Hạ Hư Nguyên, lắc đầu: “Thật đáng thương, ngu thiếp đi mà vẫn mơ thấy ác mộng, miệng không ngừng lầm bầm sợ tên khốn Du Từ Nhân kia bắt lại.”

“Nguoi xem ra có vẻ rất đồng cảm với cô bé kia a” Hạ Hư Nguyên nói.

“Bởi vì chúng ta đồng bệnh tương lân a!” Hạ Từ Viện dùng tay bóp chặt cằm mình, ánh mắt ai oán: “Đều gặp phải những tên nam nhân khốn khiếp a~”

“Là sao?” Hạ Hư Nguyên liếc nhìn cô một cái “Ta sao lại cảm thấy lão công của nguoi đối với nguoi rất tốt a!”

“Hạ Hư Nguyên, nguoi muốn ta nói bao nhiêu lần nữa đây, Mộ Dung Phẩm, hẳn không phải là lão công của ta.” Hạ Từ Viện cau mày.

Hạ Hư Nguyên bình tĩnh chỉ ra: “Nhưng trên cơ sở pháp luật, hai nguoi đúng là vợ chồng hợp pháp.”

“Tên khốn đó, lại dùng thủ đoạn hèn hạ, hại ta không thể nào xin được giấy ly hôn a~” Hạ Từ Viện tức giận rống lên.

“Ai bảo hẳn là đại luật sư hàng đầu nha, ai mà dám cùng hắn đối đầu cơ chứ, không phải là tự tìm đến chỗ chết sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

“Cho nên ta mới nói hẳn chính là tên hèn hạ, vô si, hạ lưu, mặt nguoi dạ thú.” Hạ Từ Viện nghiêng răng kèn kẹt.

“Vậy sao nguoi còn gả cho hẳn?” Hạ Hư Nguyên nhàn nhạt hỏi.

“Thì tại lúc ở Las Vegas, ta uống hết 5 bình rượu, say đến mức bản thân mình là ai cũng không biết thì làm thế quái nào nhớ nổi làm sao lại kết hôn với hẳn chứ.” Hạ Từ Viện nhíu mày “Nhất định là hẳn hãm hại ta!”

Hạ Hư Nguyên nhếch mép cười khinh bỉ, không đáng trả lời.

“Đúng rồi, cái mặt nạ nguoi làm giúp ta lần này tốt quá chừng, đeo trên mặt vừa mềm vừa thoải mái.” Hạ Từ Viện lôi cái mặt nạ ra vuốt ve sờ nắn “Hon nữa ngay cả lỗ chân lông cũng toát được mồ hôi ra ngoài, quả thực là quá giống a~”

“Vậy sao?” Hạ Hư Nguyên cười cười, cầm bịch khoai tây chiên trên bàn lên ăn.

“Vừa nhìn ảnh thi thể nguoi chết vừa ăn khoai tây chiên, cái loại chuyện nhảm tâm này chỉ có nguoi mới dám làm thôi.” Hạ Từ Viện cũng cầm khoai tây chiên lên, chấm với nước sốt cà chua, từ từ ăn.

“Không chỉ có mình ta nhảm tâm như vậy đâu!” Hạ Hư Nguyên bình tĩnh trả lời.

“Còn có ai biến thái giống như nguoi vậy?” Hạ Từ Viện tò mò.

“Nguoi.”

“Ta???”

Hạ Hư Nguyên trên mặt nổi lên sự mập mờ lên lút cười: “Nguoi bây giờ chẳng phải cũng đang dùng bàn tay vừa sờ qua da nguoi chết mà bốc đồ ăn sao?”

Hạ Từ Viện đầu tiên là mỉm cười, khoe miệng vẫn duy trì độ cong ấy, còn vẻ mặt càng ngày càng cứng ngắt “Đa...nguoi chết?”

“Mặt nạ làm giống hệt đồ thật, này chỉ có da của nguoi chết.” Hạ Hư Nguyên mỉm cười chớp mắt nói, giọng nói trầm bổng “Vừa lúc hai ngày trước bệnh

viện nhận được một tử thi không ai nhận, cho nên, ta liền ngay tại chỗ lấy mẫu thử...Muội muội cung ơi, bây giờ, mặt của người còn kinh hơn hẳn như khi đó.”

Diệp cha cùng Hạ Hồng Thiên đang ngồi nói chuyện, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng thét chói tai, sau đó Hạ Từ Viện sắc mặt tái nhợt, lao vụt qua chỗ hai người họ nói chuyện xông thẳng vào toilet.

Không bao lâu, bên trong truyền ra âm thanh nôn mửa.

“Chẳng lẽ...Từ Viện có tin vui rồi?” Diệp cha nghi ngờ.

Hạ Hồng Thiên gật đầu: “Có thể lắm, ngày mai ta phải báo cho Mộ Dung Phẩm mới được.”

Nằm cả đêm, nhớ đến tất cả những chuyện đã xảy ra gần đây, Diệp Tây Hi lăn qua lộn lại, căn bản không có cách nào ngủ được, thật vất vả đến hừng sáng, liền mở to đôi mắt sáng quắc như mèo rời giường.

Đi xuống dưới lầu, bỗng nhiên nhìn thấy trong phòng bếp có ánh sáng, Diệp Tây Hi tò mò, liền tiến về phía trước, muốn nhìn một chút xem là ai còn dậy sớm hơn mình như vậy. Kết quả là vừa bước tới gần cửa, một cái chảo bỗng từ đâu hướng mặt cô mà phi thẳng tới. May mà Diệp Tây Hi phản ứng nhanh nhẹn, cúi người tránh được tập kích.

Đứng lên nhìn mới phát hiện người vừa hành hung mình là một người tầm 30 tuổi, dáng người đậm còn có chút gì đó lai lai.

Người đàn ông kia đánh giá Diệp Tây Hi một phen từ trên xuống dưới, mày rậm nhăn lại, nghi ngờ hỏi: “Cô là ai?”

Diệp Tây Hi vẫn chưa hết kinh hồn, vỗ ngực hỏi ngược lại “Vậy chú là ai?”

“Tôi là quản gia của ngôi nhà này, A Khoan.”

“Còn tôi là khách của ngôi nhà này, Diệp Tây Hi.”

A Khoan nghe thấy tên cô, bỗng nhiên ngăn ra: “Cô chính là con gái của Mạt Tâm?”

“Chú biết mẹ tôi sao?” Diệp Tây Hi hỏi.

A Khoan bật cười ha hả một tiếng: “Thì là người nhà, người nhà cả, thật không phải vừa rồi đã làm thế, đến đây, ca ca làm cho muội chút bánh rán nha.”

“Ca...ca?” Diệp Tây Hi khóe mắt có chút giật giật co quắp.

A Khoan bỗng nhiên dùng hai tay giữ chặt khuôn mặt cô, chăm chú nhìn, hai mắt tròn tròn, tàn bạo hỏi: “Làm sao? Ta rất già sao?”

“Không có, nào có đâu.” Vì đại cục trước mắt Diệp Tây Hi vội vàng nuốt mông ngựa “Muội là thấy huynh quá trẻ tuổi, căn bản là giống như bạn cùng lứa với muội a! Muội nào dám chê huynh già đâu.”

A Khoan mặt vẫn không đổi sắc nhìn cô, một hồi lâu mới buông tay ra, mặt mày hớn hờ nói: “Cái đứa nhỏ này, thật là thành thực a~ Mau lại đây, ca ca làm cho muội cốc nước chanh ha.”

Diệp Tây Hi xoa xoa hai bên má bị vé đỏ ửng, vội vàng lùi vào góc phòng, nhìn A Khoan cao 1m90 mặc tạp dề viền hoa đang bận rộn làm đồ ăn.

Nếu nhìn kĩ thì thật ra A Khoan thân hình cao lớn, ngũ quan cũng rất anh tuấn, lúc trẻ chắc chắn cũng là một đại soái ca, dĩ nhiên bây giờ vẫn như thế — nếu như không phải có thêm tố chất thần kinh vận động nửa Diệp Tây Hi thực sự không hiểu người như vậy mà lại làm quản gia?

Nhưng là, nghe mấy lời lúc nãy của “huynh ấy” chắc là có biết mẹ của mình rồi, Diệp Tây Hi suy nghĩ một chút liền hỏi “A Khoan, mẹ của muội là người như thế nào?”

Nghe vậy, A Khoan bỗng dưng cứng ngắc lại.

“A Khoan?” Diệp Tây Hi nhìn có gì đó không đúng, vội vàng cuống quýt hỏi.

Ai ngờ A Khoan bỗng nhiên che mặt, ngồi trên bàn bắt đầu khóc.

“Sao thế?” Diệp Tây Hi chân tay luống cuống.

“Nhớ tới mẹ của muội,” A Khoan nức nở “Ta đau lòng quá!”

“Sao? Sao lại như thế?”

“Nhớ ngày đó, cả cái nhà này đều là lũ sói lười biếng a, từ đi lại ăn uống đều là ca ca một tay lo liệu tất cả, may mắn có mẹ muội tới giúp đỡ, ca ca mới không chết vì kiệt sức. Nhưng rồi Mạt Tâm rời đi, mặc dù trong nhà còn lại toàn bọn chip hôi nhưng còn hơn bạc cha chủ chúng nó a, lười lười hơn hơn

thế, 20 năm qua, ca ca đều mỗi ngày vừa mở mắt tới tới muộn đều bận túi bụi, cũng không có thời gian nghĩ đến trước kia nữa. Ai ngờ, mười hôm nay nhắc tới Mặt Tâm lại làm ca ca nhớ tới chuỗi ngày tháng tươi đẹp 20 năm trước à nha, lại nghĩ tới hôm nay, thực sống không bằng chết a!”

Nhìn A Khoan khóc chặt vật Diệp Tây Hi không đành lòng, liền an ủi: “Đừng như vậy mà, cùng lắm thì mười sau này sẽ giúp huynh làm việc nhà là được chứ gì.”

“Thật ư?” A Khoan cúi đầu, dùng âm mũi nói.

“Thật.” Diệp Tây Hi cắn răng đáp.

“Nói lời phải giữ lời đó?”

“Nói lời sẽ giữ lời.”

“Không hối hận?”

“Không hối hận.”

“Vây được,” A Khoan ngẩng đầu lên, vẻ mặt tỉnh bơ như chẳng có chuyện gì xảy ra cả, đưa cho Diệp Tây Hi một tách cà phê, nói “Đem cái này mang cho Phùng Tuyền đi, nó có thói quen sáng thức dậy đều uống một tách... còn chân chừ gì nữa, nhanh đi a~”

Diệp Tây Hi trong nháy mắt cảm thấy mình như bị luồng gát, nhưng lời cũng đã nói ra ngoài miệng, không thể làm gì khác chỉ có thể bắt đầu đi bước tới trước cửa phòng Hạ Phùng Tuyền.

Gõ ba tiếng, bên trong không có động tĩnh gì, Diệp Tây Hi căn cứ theo lời A Khoan nói, lặng lẽ mở cửa, đang định đặt tách cà phê lên tủ đầu giường rồi nhanh chóng biến đi.

Sau khi bước vào lại phát hiện trên giường trống không, Diệp Tây Hi âm thầm cao hứng, để tách cà phê xuống, nhưng ngay khi vừa quay người, lại thấy cửa phòng tắm mở ra— Hạ Phùng Tuyền trên người không mảnh vải nào (=.= anh ý hình như thích hoang dã cho chị ý xem á) chỉ quấn độc mỗi chiếc khăn tắm ngang người, cứ như vậy mà đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

đề nghị các tình yêu không ăn uống gì khi đọc chap này đặc biệt là đoạn cuối a~~ mọi hành động ngoài ý muốn nào xảy ra ta không chịu trách nhiệm a~~

Hạ Phùng Tuyền vừa mới tắm rửa xong, đầu tóc ẩm ướt, nước không ngừng nhỏ xuống thân hình rám nắng của hắn, cũng khá là gợi cảm.

“Cô mang cà phê đến cho tôi?” Hạ Phùng Tuyền lướt qua cô, ngồi xuống trên giường, bắt đầu lau khô tóc.

Bởi vì giường này tương đối cao, mà Hạ Phùng Tuyền ngồi cũng không khép chân lại, cộng thêm việc hắn chỉ quấn mỗi khăn tắm cho nên Diệp Tây Hi đã loáng thoáng nhìn thấy một thứ không nên nhìn. (mọi người đoán ra cái gì không ^0^~)

Mấy giây sau, tai cô liền đỏ bừng lên, vội vàng chuyển ánh mắt đi chỗ khác, không mạch lạc áp ứng nói “Cái kia... Tôi... Cà phê... tôi đi đây!”

Vừa nói vừa cuống cuống rồi đi, lại bị Hạ Phùng Tuyền cho một câu ngăn lại “Thấy rõ ràng chưa?” trong giọng nói còn mang ý cùoi.

Diệp Tây Hi khóe miệng cứng ngắc: “Thấy rõ cái gì cơ?”

“Trong lòng cô hiểu rõ mà.” Hạ Phùng Tuyền lời nói sâu xa, liếc nhìn cô nín cười.

Cái này, Diệp Tây Hi ngay cả khuôn mặt cũng đỏ dần lên vẫn mạnh miệng nói: “Ha ha ha không biết anh đang nói cái gì a~”

Nói xong liền chạy vội đi, tốc độ cực nhanh, trước nay chưa từng có.

Hạ Phùng Tuyền chỉ cảm thấy một làn gió thổi qua người mình, hân ho nhẹ một tiếng, ngón tay trở phía trước nói “Cửa ở bên kia.”

“Biết rồi!”

Con gió đang từ hướng cửa sổ lao vội ra ngoài cửa phòng (chị này khôn ghê, tý thì coi như nhảy lầu tự tử tèn tèn hết chuyện....á há há)

Cửa phòng đóng sập lại, Hạ Phùng Tuyền bung tách cà phê lên, nhấp một ngụm, khẽ mỉm cười.

Ăn điểm tâm xong, Diệp cha liền dẫn Diệp Tây Hi về nhà.

Mở cửa, ông ấy cũng không thèm nhìn bốn phía, trực tiếp bước vào phòng ngủ.

Diệp Tây Hi kinh ngạc nhìn cha mình nhấc một quyển sách khỏi tầng thứ ba của giá sách xuống, nhấn cái nút bên trong nó, tiếp theo, không chỉ từ sách mà ngay cả bức tường cũng biến mất.

Trong phòng ngủ của cha lại có một thất u, Diệp Tây Hi trong lòng hiện lên vô số tia nghi vấn, nhưng khi cô vừa bước vào, thấy rõ vật trước mặt mình thì hốt nhiên chỉ gian cái gì cũng sáng tỏ.

Trong gian phòng tối có đặt một cỗ quan tài bằng thủy tinh, bên trong có đặt thi thể một con sói.

Đó là một con sói màu đen, thân hình xinh xắn, nó nhắm chặt mắt lại dường như không bao giờ tỉnh lại nữa.

“Đây chính là... mẹ con?” Diệp Tây Hi nhẹ giọng hỏi.

Diệp cha cũng nhìn thi thể của vợ mình, trong mắt đầy yêu thương “Không sai, bà ấy vừa là mẹ con.. và cũng vừa là một người sói.”

“Cuối cùng thì cái gì đã xảy ra vậy cha?” Diệp Tây Hi đau lòng hỏi.

Diệp cha ngập ngừng một lát mới tiếp tục nói: “Cha gặp mẹ con, bà ấy rất giống con bây giờ, trong một buổi từ thiện cho cô nhi viện, bà ấy yên lặng ngồi đánh dương cầm, nhìn những đứa trẻ về mặt ánh lên niềm vui kia mà khóe miệng cũng nở một nụ cười vui vẻ theo, bà ấy dường như rất hạnh phúc.”

“Sau đó cha mẹ lại tình cờ gặp nhau ở cô nhi viện trong một lần khác, mọi người bắt đầu nói chuyện phiếm với nhau, thế mới biết chúng ta đều yêu quý trẻ con. Dần dần, cha mẹ gặp gỡ nhiều hơn, sau đó... mẹ và cha yêu nhau!”

“Cuộc sống bắt đầu như vậy, rất hạnh phúc và vui vẻ. Nhưng dù tình cảm cha mẹ đã rất sâu sắc, Mạt Tâm vẫn thường lo lắng lộ ra khuôn mặt u sầu, cha liền vận hỏi mẹ con, rốt cục thì bà ấy cũng thẳng thắn nói cho cha biết sự thật bà ấy là người sói. Cha rất kinh ngạc nhưng ngay sau đó đã đón nhận sự thật này nhưng người nhà mẹ con lại không đồng ý cho cha mẹ đến với nhau.”

“Cuối cùng, cha mẹ bỏ trốn. Không bao lâu thì mẹ con mang thai, mấy tháng sau dưới sự giúp đỡ của mẹ Bách Thanh thì con ra đời. Lúc đó cha thực nghĩ rằng cả nhà ba người chúng ta sẽ sống vui vẻ đầm ấm bên nhau nhưng thật không ngờ, mẹ con vì mất máu quá nhiều mà qua đời...”

“Sau này cha cứ như vậy gà trống nuôi con, vốn cho là mọi việc đã kết thúc rồi thật không bao giờ nghĩ đến con lại là người sói không sợ đạn bạc trong truyền thuyết. Du Gia trăm phương ngàn kế muốn bắt con, cho nên liền cấu kết với Khắc Lỗ Tư lừa con lên núi định chọn thời điểm thích hợp sẽ bắt cóc con, coi đó như một vụ mất tích ngoài ý muốn. Nhưng Phùng Tuyền lại đi trước một bước, nó nhận được tin tức liền lên núi bảo vệ con. Lúc ấy cũng bởi cha không muốn cuộc sống của con bị khuấy đảo nên đã nhờ Phùng Tuyền tạm thời không tiết lộ chân tướng. Nhưng bởi vì con lại quá mực tin tưởng Du Giang Nam nên vẫn bị bọn họ bắt đi.”

Nghe vậy, Diệp Tây Hi ngượng ngùng cười trừ một tiếng.

Diệp cha lại tiếp tục nói: “Xem ra, Du gia sẽ không dễ dàng bỏ qua cho con lần này đâu. Vì thế, Tây Hi à, bây giờ cha con mình bàn bạc một chút ha, kể từ ngày hôm nay, con sẽ đến ở cùng đám người nhà Phùng Tuyền được không?”

Diệp Tây Hi khóe miệng run run “Cùng Hạ Phùng Tuyền sống chung một mái nhà ấy à? Cha, không nên, con muốn ở cùng với cha!”

“Đừng trẻ con như thế!” Diệp cha nói: “Cha vừa mới nhận được lời mời của một viện nghiên cứu của Mỹ, cha đã quyết định sẽ tham gia cùng bọn họ. Địa chỉ của viện nghiên cứu này rất bí mật, tạm thời Du gia khó mà tìm ra được, cho nên bọn chúng không thể bắt cha uy hiếp con được.”

“Nhưng mà,” Diệp Tây Hi nhỏ giọng nói: “Con không muốn ở cùng một chỗ với Hạ Phùng Tuyền.”

“Đừng nói như vậy, hai con đều là thanh niên trẻ tuổi, rất nhanh sẽ hiểu nhau ngay ý mà.” Diệp cha vỗ vỗ bả vai con gái yêu an ủi, trầm thía nói “Tây Hi, bởi thân phận đặc biệt của con, sau này nhất định sẽ gặp rất nhiều tai ương, cho nên bắt đầu từ bây giờ, con phải học cách trưởng thành tự lập đi.”

Diệp Tây Hi định nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không nói gì chỉ gật đầu đáp ứng cha.

Mấy ngày sau, Diệp cha rời đi rồi, Diệp Tây Hi vẫn lưu luyến không rời nhưng cũng chẳng thể làm gì khác chỉ có thể đến ở trong biệt thự Hạ gia.

Cùng ở đây trừ Hạ Phùng Tuyền ra còn có Hạ Từ Viện và anh (hoặc em) sinh đôi của cô ấy Hạ Hư Nguyên và Từ Như Tĩnh được bọn họ may mắn cứu, dĩ nhiên, còn có quân gia A Khoan thỉnh thoảng cũng góp mặt.

Vào ở có mấy ngày, Diệp Tây Hi liền phát giác ra mình hình như đi nhầm vào nơi tụ tập của những quái nhân a~ ^0^

Vốn nghĩ rằng chuyện cũng thật bình thường khi Từ Viện cả ngày thích hóa trang thành người khác, dĩ nhiên nếu là hóa trang thành Marylyn Monroe hoặc Clark Gable.... thì nhất định là vui vẻ rồi nhưng mà đằng này thì, hết lần này đến lần khác cô ấy đều hóa trang thành những nhân vật vừa nhìn đã khiến người ta muốn hạ đường huyết rồi, ví dụ như quái nhân gác chuông, ví dụ như Sadako, ví dụ như Tomie... Hơn nữa kỹ thuật hóa trang của cô ấy lại rất chuyên nghiệp, nhiều lần hóa trang làm Diệp Tây Hi sợ đến tim như ngừng đập.

Vốn cho là Hạ Hư Nguyên tuy có hơi biến thái nhưng là không phụ sự mong đợi của cô, bên ngoài không có những biểu hiện nào kì quái, thật không ngờ hẳn lại xây dựng ngay trong nhà mình một mật thất thường xuyên lén lút chui vào bên trong. Diệp Tây Hi ngày nào đó không cẩn thận bị Hạ Phùng Tuyên giật dây đi thăm quan vài vòng, sau đó trở về sắc mặt trắng bệch, ba ngày không có ăn cơm—Bên trong phòng ấy bày đầy những bình thủy tinh, toàn bộ bình đều chứa dung dịch màu xanh biếc ngâm các bộ phận cơ thể người a~, tim, phổi, thận, đại tràng, ruột non, ruột già, hai con mắt, lưỡi, bộ óc...thậm chí còn có thi thể của một đứa bé trai xui xẻo không rõ nguồn gốc nữa. (anh này là đại đại BT a~~ sinh vật ngoài vũ trụ đó =.=)

đây là hình Marylyn Monroe nha, các tình yêu cứ từ từ thưởng thức ha

còn đây là Clark Gable

và tên ten đây là Sadako chuẩn bị tinh thần a~~

cuối cùng là Tomie (ta thật không ngờ Tất Không Không sensei cũng thích Junji Ito a~~)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Vốn cho rằng A Khoan cũng không có gì đáng ngại lại trở thành một hiểm họa khó lường. Bởi vì lo lắng cô bị Du gia chộp được lần nữa, A Khoan nặng nề quyết định phải giúp Diệp Tây Hi làm cho những tế bào người sói trong cơ thể cô biểu hiện hết ra ngoài, cho nên mỗi ngày liền làm nửa tảng thịt bò, sườn lợn rán cùng với thịt dê hầm, tất cả đều bắt ép cô ăn bằng hết, để máu ồ ồ lưu thông. Diệp Tây Hi thấy vậy thì mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Dĩ nhiên, mọi việc cũng chỉ là tương đối.

Trong khi Diệp Tây Hi chịu loại này đau khổ cực hình tra tấn thì Từ Như Tĩnh cũng không may mắn thoát khỏi số kiếp đó đâu—ngày thứ hai cô ấy ở tại Hạ gia này, vừa đứng dịp Hạ Hư Nguyên chế thành công một loại thuốc ngủ mới có thể khiến người ta ngủ say trong một tháng, mà thuốc ấy vừa lúc bị Hạ Từ Viện không cẩn thận làm lẫn lộn trộn vào nhau với đồng thuốc ngủ bình thường, thêm một cái vừa lúc nữa lại bị A Khoan mang đến cho Từ Như Tĩnh dùng để không mơ thấy ác mộng nữa.

Cho nên, Từ Như Tĩnh vừa mới được cứu ra còn chưa kịp nói câu khách sáo cảm ơn nào đã phải sấm vai mỹ nhân ngủ. Đôi khi Diệp Tây Hi quả thực hoài nghi quyết định ban đầu cứu cô ấy ra của mình có chính xác hay không nữa đây? Bởi vì bây giờ nhìn lại, Hạ gia này so với hang sói hình như còn nguy hiểm hơn ấy.

Dĩ nhiên, ở tại biệt thự Hạ gia này cũng có những lúc cảm thấy vui vẻ, ví dụ như bây giờ—dưới ánh nắng chói chang, trời xanh mây trắng, Diệp Tây Hi cùng Hạ Từ Viện nằm bên hồ bơi, mặc áo tắm hai mảnh, nằm tắm nắng thưởng thức nước trái cây và bánh chanh, cảm thấy cuộc sống này tươi đẹp vô cùng.

Hai nữ nhân tụ nhau ở một chỗ, tám nhăm là điều tất yếu.

“Nghe nói, các bậc tiền bối rất kỳ vọng vào tương lai của cô và Phùng Tuyên đấy.” Hạ Từ Viện nhẹ nhàng ngâm ổng hút, đôi môi mềm mại mấp máy nói.

“Tương lai của tôi với tên đó á?” Diệp Tây Hi bật cười “Trừ đầu võ mồm cũng nhìn nhau không vừa mắt ra thì còn có thể có cái gì khác?”

“Làm sao vậy, cô chán ghét Phùng Tuyên à?” Hạ Từ Viện hỏi.

“Phải nói là anh ta chán ghét tôi trước chứ.” Diệp Tây Hi sửa lại cho đúng.

“Thế sao? Tôi làm sao lại không thấy như thế nhỉ?”

“Bởi vì cô không phải là tôi.”

Hạ Từ Viện nhún nhún vai, tiếp tục nói: “Thật ra thì, các trưởng bối muốn gán ghép cho cô và Phùng Tuyên ở một chỗ còn có một nguyên nhân khác nữa, bọn họ lo sợ cô sẽ cùng Du Giang Nam ở một chỗ ấy mà.”

Diệp Tây Hi yên lặng, chậm rãi hỏi: “Bọn họ sao lại có ý nghĩ như vậy nhỉ?”

“Bởi vì mấy phim truyền hình dài tập trên ti vi đều diễn như thế mà, nhưng nữ nhân vật chính kia chẳng phải đều yêu say đắm nam chính là cừu nhân của mình sao?”

“Phim...truyền hình dài tập?”

“Cô cũng biết mà, mấy ông già không có chuyện gì làm nên thích xem mấy thứ phim nhảm nhí ấy...Nhưng mà cũng phải nói lại, cô thật lòng đối với Du Giang Nam không còn cảm giác gì nữa à?”

Diệp Tây Hi cười cười, đeo kính râm lên, nhắm mắt nằm xuống, không nói gì nữa.

Hạ Từ Viện đang muốn gắng hỏi tiếp, lại bị một trận chuông điện thoại réo lên inh ỏi chặn đứng, cô ấy đi vào nhà nhận điện thoại.

Mái hiên bên này, Diệp Tây Hi nhắm mắt lại, lẳng lặng nghe tiếng nói lãnh lút của Hạ Từ Viện từ trong nhà vọng ra “Cái gì, ai bảo tôi mang thai!...Mộ Dung Phàm, cho dù tôi mang thai, đứa bé ấy cũng không thể nào là con của anh đâu!...Chúng ta tổng cộng ở Las Vegas chỉ có một lần, đó cũng là chuyện hai năm về trước rồi, anh cho rằng tôi là Na Tra hả? ...Anh không được phép tới đây, có nghe thấy không! Uy!”

Cúp điện thoại, Hạ Từ Viện “Rầm!rầm!rầm!” chạy lên cầu thang, thay quần áo khác, rồi “Rầm ! rầm ! rầm !” chạy xuống, nói với Diệp Tây Hi một câu: “Cô cứ từ từ mà tắm nắng nha, tôi đi ra ngoài trốn đây.” Sau đó liền chạy ào ra khỏi nhà.

Diệp Tây Hi làm theo lời dặn dò của cô ấy, tiếp tục hưởng thụ ánh nắng mặt trời.

Ngày mùa hè sau buổi trưa nắng gắt, trong không khí lại có mùi vị ẩm áp khiến người ta rất thích thú. Diệp Tây Hi cảm thấy toàn thân từ lỗ chân lông trở đi đều rất thư thái thoải mái.

Đang lúc buồn ngủ, bọt nước từ đầu văng tung tóe lên người cô làm cô bừng tỉnh giấc.

Diệp Tây Hi cau mày, gỡ kính râm xuống nhìn, quả nhiên, đang vùng vẫy trong hồ bơi Hạ Phùng Tuyền chẳng biết chui ra từ lúc nào. (chị quả nhiên cái chi nữa =.=)

Chỉ thấy Hạ Phùng Tuyền như một mũi tên bơi trong hồ nước, làn da bóng màu đồng của hắc tá dưới làn nước bóng nhảy lấp lánh, cơ bắp cùng vóc dáng khêu gợi của hắc tá dưới ánh mặt trời đều bộc lộ hết ra ngoài không sót cái nào.

Mặc dù cảm kích hắc tá cung cấp một khung cảnh siêu hot cho cô nhưng bởi vì tiếng động hắc tá gây ra làm cô không thể ngủ được, Diệp Tây Hi có chút khó chịu. Lại suy nghĩ một chút, đây là nhà người ta, mình cũng nên có một chừng mực nào đó thôi, nên hít một hơi thật sâu, đeo kính râm lên, cô tiếp tục giả vờ ngủ.

Một lúc sau, tiếng nước chảy dần dần biến mất, Diệp Tây Hi cho là Hạ Phùng Tuyền đã bơi chán chê và bỏ đi rồi, đang âm thầm sung sướng, ai ngờ bên tai lại vang lên giọng nói đáng ghét của hắc tá: “Cái này cũng không tệ lắm.”

Diệp Tây Hi kinh ngạc thiếu chút nữa làm rơi kính xuống đất, quay đầu nhìn đã thấy Hạ Phùng Tuyền đang nằm trên ghế của Hạ Từ Viện, rất nhàn nhã thưởng thức bánh chanh cô làm.

Bởi vì cha đã dặn dò, bây giờ là ở trong nhà người ta nhất định không được tùy hứng phải lễ phép, cho nên Diệp Tây Hi đành hít một hơi nữa kiềm chế, vô cùng thành khẩn và lễ phép trả lời “Cảm ơn anh đã khích lệ.”

“Tôi nói cô nghe điều này,” Hạ Phùng Tuyền nhẹ nhàng cạnh khoe cô một cái “Nụ cười của cô thực giả quá!”

“...”

“Tuy nhiên bánh chanh cô làm thì khá là ngon,” Hạ Phùng Tuyền dùng giấy lau lau miệng mình, nói: “Sau này mỗi sáng sớm làm thêm một phần cùng cà phê bung lên phòng cho tôi đây.”

“Anh nói cái gì cơ?” Diệp Tây Hi trừng mắt nhìn hắc tá, tức muốn học máu “Anh muốn tôi hầu hạ anh mỗi buổi sáng á?”

“Tôi không định dùng từ “hầu hạ” này,” Hạ Phùng Tuyền nhìn cô, mỉm cười tinh quái “Lần trước cô bung cà phê tôi, không phải đã nhìn thấy hết của tôi rồi hay sao?”

“oạch!” một tiếng, Diệp Tây Hi từ trên ghế té ngay xuống đất.

Ba giây sau, cô xoa bóp cái cổ khi té xuống, đưa mắt ngó dóa dác xung quanh, xác định không có ai nghe thấy mới nhỏ giọng cảnh cáo “Tôi đã nói rồi, không cho phép nhắc lại chuyện hôm đó nữa!”

“Làm gì mà khẫn trương như vậy, chuyện này cũng bình thường thôi hơn nữa lại rất là công bằng.”

“Bình thường? Công bằng?”

“Đĩ nhiên,” Hạ Phùng Tuyền vô cùng bình tĩnh nói với cô “Nếu tôi đã nhìn thấy sạch sẽ của cô rồi, thì cô tự nhiên cũng có quyền lợi nhìn trở lại.”

Diệp Tây Hi đã bắt đầu nổi gân xanh: “Câm miệng, anh không được phép nói với bất kì ai chuyện này đâu đấy!”

Hạ Phùng Tuyền liếc xéo cô: “Nếu như tôi cứ muốn đấy thì sao nào.”

“Anh!!!!” Diệp Tây Hi giống như con mèo bị chọc nổi điên, bất chấp hậu quả, đưa tay đẩy Hạ Phùng Tuyền, muốn làm cho hắn ngã sòng soài trên mặt đất, giải tỏa được phần nào sự bức xúc.

Ai ngờ cô đã quên mất đối thủ là người nào— Hạ Phùng Tuyền nhẹ nhàng tránh được một chương của cô, đồng thời bắt được cổ tay của cô, thuận thế kéo một phát. Diệp Tây Hi mất trọng tâm, ngã vào trong ngực hắn.

Lại rơi vào tình huống lung tung đến đui như này, Diệp Tây Hi âm thầm than khóc, vội vàng giãy dụa đứng dậy, ai ngờ trong lúc rối ren vừa ngẩng đầu lên, đôi môi đỏ mọng của cô lại chạm ngay vào môi của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Bọn họ... hôn môi??!!

Diệp Tây Hi nhất thời hóa thành tượng đá.

Nhưng trong khi cô đang ù ề cho rằng đây thực sự là đại đại xui xẻo thì Hạ Phùng Tuyền lại dường như chẳng để ý gì, còn sờ sờ môi mình hài hước nói: “Thật là, cô còn muốn đòi cả vốn lẫn lãi nữa cơ à.”

Diệp Tây Hi cảm thấy như bị sét đánh ngang đầu, đầu cô nổ tung thành từng mảnh, sau đó—

“A!!!!!!!!!!!!!!”

Lúc này, đang trong phòng bếp quần gia A Khoan gỡ ống nghe điện thoại ra, nhượng mảy, tự nhủ hỏi: “Kỳ quái, ở đâu ra tiếng quạ kêu vậy?”

“Ta muốn giết hắn!”

Hôm nay, Bạch Bách Thanh quyết định tới Hạ gia thăm Diệp Tây Hi, kết quả là vừa bước vào phòng đã chứng kiến cảnh bạn tốt của mình đang nghiền răng nghiền lợi không ngừng đánh vào chấn, trong miệng vẫn la hét kêu giết người.

Bạch Bách Thanh không hề nề tình, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá cô một phen, cuối cùng mở miệng phán: “Chỉ bằng người?”

Diệp Tây Hi liếc hắn một cái: “Người cho ta không dám làm thật ư?”

“Người muốn giết Hạ Phùng Tuyền, e rằng đòi đòi kiếp kiếp này cũng không thể nào đâu, bất quá,” Bạch Bách Thanh sờ sờ cằm, mắt lóe lên vẻ quỷ dị “Có một cách có thể làm cho hắn bị hành hạ sống không bằng chết.”

“Cách gì vậy?”

“Gả cho hắn.”

“...”

“Trong tương lai kẻ nào cưới phải người nhất định sẽ phải sống từng ngày như ở địa ngục, chết còn hạnh phúc hơn, người gả cho hắn để hắn nhận sự hành hạ đó, thật nhiều đau đớn a... Người đang làm cái gì mà cứ ngó ta chăm chăm vậy?” Bạch Bách Thanh sau một hồi thao thao bất tuyệt bỗng chợt dạ.

“Ta đang suy nghĩ xem” Diệp Tây Hi xoắn tay áo, chậm rãi nói: “Đến tốt cùng đánh vào má trái của người hay là nên tương vào má phải đây?”

Vì làn da không se, Bạch Bách Thanh vội vàng hiến kế: “Nếu như người thực muốn trả thù hắn, ta nghĩ ra cách rồi!”

“Nói!”

“Căn cứ theo những gì ngươi nói thì Hạ Phùng Tuyền rất gian xảo đúng không?”

“Không sai.”

“Vì vậy chắc chắn sẽ không bao giờ có chuyện hấn chịu thua đúng không?”

“Có lý a~”

“Vậy chúng ta đánh cược với hấn thì sao?”

“Đánh cược cái gì hả?”

“Đánh cược cái sở trường giỏi nhất của chúng ta, còn hấn thì không... chờ hấn thua rồi mình ra điều kiện, trước mặt mọi người, hấn tuyệt đối sẽ sĩ diện, đến lúc đó ngươi có thể muốn làm gì thì làm.”

“Thiên tài!” Diệp Tây Hi hài lòng gật đầu, cười khúc khích.

“Đúng rồi, ngươi dù thế nào cũng coi như là người sói rồi, thử biến hình cho ta nhìn coi một cái.” Bạch Bách Thanh hứng thú nổi lên.

“Ngươi định biến ta thành con cún nhỏ để chơi hả. Sớm thử qua rồi, ta không thể biến hình đâu.”

“Haiz thật là đáng tiếc quá đi!”

Diệp Tây Hi lại bị kích động thối thối những lọn tóc lòa xòa trước trán hỏi: “Đúng rồi, Tiểu Bạch, ngươi đã biết ta là người sói rồi mà không kinh ngạc chút nào sao?”

Bạch Bách Thanh rất chân thành trả lời: “Thật ra thì trong lòng ta, ngươi cho tới bây giờ cũng không phải là người thường.”

“Tiểu Bạch, thì ra ngươi coi trọng ta đến như vậy a!” Diệp Tây Hi vô cùng cảm động, mắt ướt ướt.

Bạch Bách Thanh nghiêm túc nói: “Dĩ nhiên, ngươi từ chi phát triển, đầu óc thì ngu si, lại hám trai đến ngu muội tất tần tật ngươi đều chiếm đủ, người bình thường nào có công lực cao như vậy.”

“...”

Thế là lúc Hạ Phùng Tuyền về đến nhà thì nhìn thấy cảnh tượng như sau: Diệp Tây Hi, Bạch Bách Thanh cùng A Khoan đang ngồi bên bàn mạt chược, trong đó trên mặt hai kẻ đang cố gắng nhẫn nhịn nụ cười kì dị.

“Mọi người đang làm gì vậy?” Hạ Phùng Tuyền hỏi.

“Chờ ngươi chơi mạt chược.” A Khoan thay hai người kia trả lời: “Thật ra thì ta đã nói với hai người bọn họ rồi, kỹ thuật chơi mạt chược của ngươi thực kém nhưng mà bọn họ nào có nghe đâu.”

“Không sao, bọn tôi cũng không để ý mà.” Diệp Tây Hi kéo Hạ Phùng Tuyền lại bàn mạt chược thuyết phục: “Cũng tại tôi ngồi cả ngày trong nhà, quá nhàm chán, anh cứ thử chơi với tôi một chút đi.”

Hạ Phùng Tuyền suy nghĩ một chút, nói: “Được rồi, thì chơi một tẹo vậy, lát nữa tôi còn có chút việc phải làm.”

“Không thành vấn đề, tuy nhiên” Diệp Tây Hi đảo đảo con ngươi: “Bà bạc không thì quá tầm thường, chúng ta chơi cá cược thêm cái khác nha.”

“Cô muốn cá cược cái gì?” Hạ Phùng Tuyền hỏi.

“Người thua sẽ phải đáp ứng một yêu cầu của người thắng.” Diệp Tây Hi nhướn lông mày: “Tôi muốn nhấn mạnh là, bất cứ chuyện gì.”

“Được.” Hạ Phùng Tuyền không nghĩ nhiều: “Vậy bây giờ chúng ta bắt đầu chơi chứ?”

“Đợi chút, người làm chứng rất nhiều, nhớ kỹ, nếu như đổi ý thì heo chó cũng không bằng.” Diệp Tây Hi kéo rèm cửa sổ ra, bên thành cửa sổ có một người đang ngồi tay cầm ảnh não người nghiên cứu, tay kia cầm đĩa bánh ngọt thưởng thức— Hạ Hư Nguyên.

Hạ Phùng Tuyền bắt đầu đi: “Được rồi, bắt đầu đi.”

“Không nói nhiều nữa, mọi việc đã chuẩn bị sẵn sàng.” Diệp Tây Hi khẽ mỉm cười: “Bắt đầu đi.”

Lập tức “Rầm, rầm, rầm, rầm” bốn người bắt đầu lao vào một cuộc chơi không biết trời đất gì nữa.

Sắp xếp lại bài của mình, đến lượt Diệp Tây Hi đỏ xúc xắc, cô nắm chặt xúc xắc trong lòng bàn tay mình, nhắm mắt lại cầu khẩn: “Nhất định mình phải thắng, nhất định mình phải thắng.”

Tiếp theo, ném một cái, tổng 9, mọi người sờ bài, chính thức khai chiến.

Một lúc sau, Diệp Tây Hi đã thấy rõ tình hình, chờ đợi thêm chút nữa rồi quay sang nháy mắt ra hiệu ngầm với Bạch Bách Thanh. Bạch Bách Thanh gật đầu, vội vàng đánh xuống.

Diệp Tây Hi kết thúc hạ bài, tuyên bố thắng cuộc, chỉ thẳng tay về phía Hạ Phùng Tuyền cười gian: “Chuyện tôi muốn anh làm là mỗi sáng đúng 8h anh phải bung một tách cà phê lên cho tôi, tôi mặc dù có thể không uống nhưng anh nhất định phải bung lên ha ha ha!”

Khuôn mặt Hạ Phùng Tuyền đỏ tím, tím hồng, cuối cùng nói: “Tôi chết cũng không làm.”

“Thật đáng tiếc,” Diệp Tây Hi đắc ý hướng ra ngoài cửa sổ: “Đã nói rồi, ở đây có rất nhiều người làm chứng, nếu như đổi ý thì heo chó cũng không bằng mà.”

“A!!” Hạ Phùng Tuyền hai tay ôm đầu, thống khổ vạn phần.

“Ha ha ha ha.” Diệp Tây Hi cười đến cả người lắc lư nghiêng ngả không ngừng được.

Nhưng mà——

“...Tây Hi, Tây Hi?”

Diệp Tây Hi sức tỉnh khỏi cõi mộng, ngơ ngác nhìn Bạch Bách Thanh đang gọi mình: “Chuyện gì?”

“Người cảm xúc xúc cười điên khùng đến gần 10 phút rồi, rốt cục là có chơi hay không đây?” Bạch Bách Thanh hồ nghi nhìn cô.

Diệp Tây Hi lúc này mới tỉnh hẳn, vừa nãy hết thấy đều là viễn cảnh tươi đẹp trong tưởng tượng của cô.

Cô xấu hổ cười trừ, sau đó định thần lại, bắt đầu gieo xúc xắc, tổng 9, mọi người sờ bài, chuẩn bị chiến.

Một lúc sau, Diệp Tây Hi đã thấy rõ tình hình, chờ đợi thêm chút nữa rồi quay sang nháy mắt ra hiệu ngầm với Bạch Bách Thanh.

Bạch Bách Thanh gật đầu, sẵn sàng trong tay 5 quân, chỉ chờ Hạ Phùng Tuyền ra bài là đánh liền.

Nhưng hai người vĩnh viễn không bao giờ có cơ hội đó.

Hạ Phùng Tuyền đem bài ngựa ra, nhẹ nhàng tuyên bố: “Ta thắng, thiên hoà, đại tứ hi, tứ thăm khắc, tứ thăm giang, thêm giang thượng hoa.” (cái này thuộc phạm trù mặt chược ta bỏ tay chịu chết ~>).

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Đợi cô vất vả lắm mới bò dậy được, Hạ Phùng Tuyền không chút hoang mang nói luôn: “Chuyện mà tôi muốn cô làm chính là mỗi sáng đúng 8h mang một tách cà phê để ở tủ đầu giường cho tôi, đúng rồi còn cả bánh chanh tự tay cô làm nữa.”

Khuôn mặt Diệp Tây Hi đỏ tím rồi tím hồng, nhất định gào to: “Tôi chết cũng không làm.”

“Rất đáng tiếc,” Hạ Phùng Tuyền đắc ý hướng ngoài cửa sổ nói: “Ở đây có rất nhiều người làm chứng, chính cô đã nói, nếu đổi ý thì heo chó cũng không bằng còn gì.”

Không người nào tự nguyện nhận mình heo chó cũng không bằng, cho dù là người sói đi chăng nữa.

Cho nên, mặc dù không tình nguyện nhưng Diệp Tây Hi vẫn phải tuân thủ giao ước, mỗi ngày đúng giờ đem cà phê cũng bánh đem đến đặt lên tủ đầu giường Hạ Phùng Tuyền, sau đó trở về phòng ngủ tiếp.

Kiên trì được ba ngày, Diệp Tây Hi cuối cùng cũng không chịu được nữa, ném cái đồng hồ báo thức đi, trùm chăn kín đầu, tình nguyện nhận mình heo

chó cũng không bằng để được ngủ tiếp.

Danh dự cùng việc ngủ đem ra lựa chọn, cô không do dự bằng mọi giá phải được ngủ thêm.

Vừa mới cảm giác được ngủ thoải thích, trời đất gì cũng không biết, Diệp Tây Hi mơ thấy mình đổ vào trường đại học danh tiếng cả nước, hằng năm nhận được học bổng dành cho học sinh ưu tú nhất, sau đó được Pierre Berg coi trọng, cộng sự của nhà thiết kế lừng danh Yves Saint Laurent, làm cô trở nên nổi tiếng, sau nữa liền được gả cho một vị hoàng tử vừa đẹp trai cao to lại lắm tiền, nhưng đang tiến hành hôn lễ thì Diệp Tây Hi bỗng nhiên cảm thấy khó thở, hô hấp khó khăn, co quắp rồi ngã xuống đất.

Cái loại cảm giác khó chịu này vô cùng thật, khuôn mặt hoàng tử trước mắt cô dần biến mất chỉ còn một mảnh trắng xoá, Diệp Tây Hi từ từ mở mắt, nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Hạ Phùng Tuyền.

Hắn mặt không có chút biến đổi nào vẫn nhìn cô chăm chú, mà tay phải hắn—đang túm chặt cái mũi của cô.

Hèn chi mình không thờ được cơ chứ!

Diệp Tây Hi vội vàng gạt phăng cái tay hắn ra, nhảy xuống giường, thờ hồn hèn, chờ thờ lại được bình thường, lập tức mắng hắn: “Hạ Phùng Tuyền, anh định mưu sát tôi sao?”

Hạ Phùng Tuyền cứ làm như chẳng có cái gì xảy ra hết, chỉ lạnh lùng nói: “Mau đi chuẩn bị cho tôi cả phê cùng bánh chanh.”

Diệp Tây Hi dờ khóc dờ cười: “Anh cũng rời giường rồi mà, tự mình đi chuẩn bị không được à?”

Hạ Phùng Tuyền chậm rãi nói: “Câu trả lời cuối cùng của tôi là: KHÔNG ĐƯỢC.”

“...”

“Chuẩn bị cho tốt, mang đến phòng tôi, tôi bây giờ về ngủ tiếp.”

“Đã rõ.” Diệp Tây Hi cười ha ha, chờ hắn ra ngoài sẽ tiếp tục ngủ tiếp.

Nhưng mà trước khi đóng cửa, Hạ Phùng Tuyền chậm rãi ném lại một câu hoàn toàn đập tan ý đồ của cô “5 phút nữa, nếu cô còn chưa rời giường thì tôi sẽ lấy đá từ tủ lạnh nhét vào người cô đấy.”

Lời cảnh cáo này vô cùng có hiệu quả, 5 phút sau, cả phê nóng hổi cùng bánh chanh thơm ngào ngạt cùng lúc được đem đến đặt trên tủ đầu giường của Hạ Phùng Tuyền.

Trải qua lần này, Diệp Tây Hi không dám tái phản kháng, mỗi ngày sống chết cũng phải mang đồ đến.

Đây quả thực là một loại cực hình, nhìn Hạ Phùng Tuyền thư thái thoải mái nằm ngủ trên giường, Diệp Tây Hi chỉ muốn nhào tới cắn hắn.

Nhưng đó chỉ là nghĩ mà thôi chứ cô nào có cái can đảm này ==

Có khi Diệp Tây Hi cảm thấy rất khốn cùng, cho dù bánh chanh cô làm có ngon đến thế nào đi nữa nhưng ngày ngày ăn Hạ Phùng Tuyền không cảm thấy phát ngấy lên à?

Nghe thấy vấn đề này, Hạ Phùng Tuyền chẳng qua chỉ là ngẩng đầu lên hờ hững liếc cô một cái, sau đó tiếp tục lấy tay sửa soạn giấy tờ, một lúc sau mới lên tiếng trả lời: “Cô cứ từ từ nghĩ đi.”

Suy nghĩ hàng giờ đồng hồ, vẫn như cũ không có tí ty manh mối nào, Diệp Tây Hi quyết định buông xuôi, không quan tâm đến vấn đề này nữa.

Dù là người có ý chí sắt đá thế nào đi nữa, gặp cơn buồn ngủ cũng đành phải bó tay chịu trói.

Huống chi là Diệp Tây Hi.

Bởi vì buổi tối mãi mê đắm đầu vào chơi trò chơi quá, ba giờ sáng mới ngủ, nên ngày thứ hai bị đồng hồ báo thức kêu âm ỉ, Diệp Tây Hi quả thực muốn giết người: Hạ Phùng Tuyền hoặc là mình.

Giấy dựa hồi lâu, cuối cùng cũng bỏ dậy được, bụng cái mồm như âm hồn không tan lướt tới phòng Hạ Phùng Tuyền.

Trong phòng tắm tiếng nước chảy ào ào, hắn đang tắm.

Diệp Tây Hi để cái mồm xuống, hai mắt díp lại, lúc này, cô lại nhìn cái giường trống không trước mặt.

Chẳng qua là ngồi một lúc thôi mà, Diệp Tây Hi tự nhủ như vậy.

Nhưng ngồi xuống liền không dậy nổi nữa— cái giường này quá ư mềm mại thoải mái.

Diệp Tây Hi hí hóp mắt, thoáng một cái cả người đã đổ xuống giường, trong nháy mắt liền tiến vào mộng đẹp.

Đến tốt cùng là mộng đẹp cái gì, Diệp Tây Hi cũng không nhớ rõ, chỉ có thể khẳng định đây nhất định là mộng đẹp.

Bởi vì ác mộng thuộc về thực tế.

Diệp Tây Hi lần thứ hai mở mắt trong ngày, lại nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc ngay trước mặt mình.

Da rám nắng, sống mũi thẳng, cao, điển trai nhưng mồm miệng độc ác không nói ra được cái gì hay ho.

Hạ Phùng Tuyền.

Hạ Phùng Tuyền ghé sát mặt vào cô!

Nếu như là bình thường, Diệp Tây Hi nhất định sẽ bị dọa đến kinh hồn bạt vía mà lăn một vòng trên mặt đất nhưng bây giờ, cô không có cách nào nhúc nhích được— Hạ Phùng Tuyền đem dùng chân kẹp chặt cả người cô rồi. (2 người này trong tư thế ôm nhau ngủ hai mặt đối diện nhau đấy, mọi người tưởng tượng ra chưa ?)

Nhưng đó chưa phải là thảm nhất!

Thảm nhất chính là, ở ngoài cửa còn có một đám người vừa nhìn vừa bình luận xôn xao.

“Cô bé này thật là nói một đằng làm một nẻo, miệng rõ ràng kêu chán ghét Phùng Tuyền, ấy thế mà kết quả vẫn cùng hán chung giường.” Hạ Từ Viện day day cằm, nở một nụ cười quý dī.

“Ta còn tưởng bọn họ phải mất đến 5,6 năm cơ, không thể ngờ được thanh niên bây giờ tốc độ thực mau, phải đi báo cho lão gia mới được.” A Khoan vừa nói vừa chạy xuống lầu.

Hạ Hư Nguyên tay vẫn cầm dao mổ dính máu, khẽ mỉm cười: “Cái này thú vị thật.”

Đối mặt với Diệp Tây Hi đang nổi điên, Hạ Phùng Tuyền chỉ nhàn nhạt giải thích: “Tôi vừa tắm xong đi ra đã thấy cô ngủ mất tiêu rồi, không muốn quấy rầy cô, liền ngủ ở một bên khác của giường.”

“Anh có thể đi chỗ khác ngủ a!” Diệp Tây Hi thái dương gân xanh nổi lên.

“Tôi có thói quen chỉ ngủ giường của tôi!”

“Nhưng bây giờ tất cả mọi người đều hiểu lầm rồi thì phải làm sao đây?”

“Không sao, thanh danh của tôi giờ cũng không được khá khẩm gì cho cam,” Hạ Phùng Tuyền rất bình thản nói “Cô không cần vì thế mà định xin lỗi đâu.”

“...”

“Diệp Tây Hi, miệng cô bị lệch rồi kia.”

“Bị anh làm cho tức chết rồi đấy!”

Cuối cùng Diệp Tây Hi cố gắng hướng Hạ bá bá giải thích một giờ liền mới làm sáng tỏ được chân tướng sự việc.

Nhưng là, lời đồn không biết bằng cách nào nhanh chóng được lan rộng ra bên ngoài, rất nhiều người đều cho rằng cô và Hạ Phùng Tuyền đã đính hôn, thậm chí còn nói trong bụng cô đã “có” rồi, cái giả thuyết này cũng rất nhanh bị một số người phản đối, bọn họ cho rằng con của cô và Hạ Phùng Tuyền thật ra thì sớm đã có thể đánh đám giả bộ được rồi ấy.

Cho nên, Diệp Tây Hi vừa mới chỉnh được miệng bị Hạ Phùng Tuyền chọc tức mà méo sẹo, giờ nghe thấy vậy lập tức lệch hẳn sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

“Từ Viện.”

“Gi ?”

“Tôi rất muốn đánh vào khuôn mặt này mấy phát.” Diệp Tây Hi đặt gương xuống, lộ ra gương mặt của Hạ Phùng Tuyền.

“Xin cứ tự nhiên.” Hạ Từ Viện không thêm đề ý, hết sức tập trung lái xe.

Nhưng dù sao sau lớp mặt nạ hoá trang này vẫn là mặt của mình, Diệp Tây Hi cũng thử vài lần cuối cùng vẫn không có quyết tâm, thất bại thở dài: “Tại sao nhất định phải bắt tôi hoá trang thành hẳn?”

“Không phải tại cô nói ở nhà thực sự chán muốn chết, muốn ra ngoài chơi một chút sao? Bây giờ Du gia đối với cô vẫn chưa từ bỏ dã tâm như hổ rình mồi, nếu hoá trang thành người khác thì e rằng cô vừa mới bước chân ra khỏi cửa đã bị bọn chúng bắt cóc lần nữa rồi.”

“Tôi hiểu rồi, nhưng mà, tại sao cứ nhất định phải hoá trang thành Hạ Phùng Tuyền vậy? Hư Nguyên với A Khoan không được à?”

“Hai người đó tính uy hiếp làm sao bằng Phùng Tuyền được, bình thường cũng vậy, chỉ cần Phùng Tuyền xuất hiện là bọn người Du Gia tuyệt đối không dám bén mảng đến.”

“Nhưng mà nhìn khuôn mặt này, tay của tôi thực sự rất ngứa ngứa a!” Không chỉ có tay, Diệp Tây Hi cảm thấy rằng mình cũng bắt đầu ngứa ngứa.

“Không sao.” Hạ Từ Viện nhanh nhẹn vớ lấy cái gương trên tay Diệp Tây Hi, ném vèo qua ngoài cửa kính “Thế là ổn chứ gì.”

Diệp Tây Hi lại thở dài như lúc này.

“Vất vả lắm mới trốn được ra ngoài, nghĩ chuyện gì vui vẻ một chút. Gần đây xu hướng thời trang theo mùa, nhất định có nhiều sản phẩm mới, đảm bảo cô sẽ thích mê cho mà xem.”

Vừa nói, vừa kéo Diệp Tây Hi vào trung tâm thương mại, vợ vết mấy giờ liền, may là vóc dáng hai người cũng không khác biệt lắm nên Hạ Từ Viện có thể giúp Diệp Tây Hi thử quần áo, Tây Hi mua được cũng không phải là ít.

Hai người thẳng lớn trở về, trên đường về thấy khát nước, liền ghé vào một quán cà phê nhỏ ven đường nghỉ ngơi.

Diệp Tây Hi xem đồng chiến lợi phẩm của mình, không khỏi ngây ngất sung sướng: “Tôi cảm thấy mình bây giờ như đang sống một cuộc sống hoàn toàn mới vậy”

Nói xong mới phát hiện bầu không khí có vẻ kì quặc, từ từ quay đầu lại, mới thấy một cô nữ phục vụ đang đứng cạnh bàn bọn họ, khuôn mặt cứng ngắt.

Lúc này cô mới nhớ ra bây giờ mình đang mang về ngoài của Hạ Phùng Tuyền nhưng giọng nói vẫn là của Diệp Tây Hi.

Lại cộng thêm lời nói kinh dị lúc này khó trách cô phục vụ kia lại có phản ứng như gặp quỷ vậy.

Vì không muốn cô phục vụ kia cảm thấy bối rối khó hiểu, Diệp Tây Hi mỉm cười giải thích: “Chết, tôi lỡ mồm, tôi vừa mới đi phẫu thuật chuyển giới về... Phiên cô mang cho chúng tôi hai cốc nước trái cây được không?”

Cô phục vụ nọ nghe vậy hoảng sợ tột độ liền vội vã rời đi, Hạ Từ Viện nhìn Diệp Tây Hi một cái: “Vừa đi phẫu thuật chuyển giới ư?”

Diệp Tây Hi phẩy tay, nháy mắt nói: “Dù sao bây giờ tôi cũng đang là Hạ Phùng Tuyền mà.”

Hạ Từ Viện chống tay lên cằm, vui vẻ cười nói: “Cô thật độc đấy!”

“Đa tạ đã khích lệ!”

“Cô ngồi đợi tôi một tẹo nha, tôi đi trang điểm lại một chút.” Hạ Từ Viện vừa nói chân vừa thoăn thoắt hướng tới nhà vệ sinh.

Rút khăn giấy ra, nhẹ nhàng lau mặt, sau đó thoa thêm ít phấn nền, da mặt càng trở nên mịn màng trắng hồng.

Nhìn mình trong gương, Hạ Từ Viện hài lòng gật đầu, thu xếp đồ đạc cất vào túi xách chuẩn bị ra ngoài.

Ai ngờ chưa ra được bên ngoài mấy bước, có một người đã đứng chắn ngay trước mặt cô.

Hạ Từ Viện ngẩng đầu, nhìn thấy một nam nhân mặc âu phục, hào hoa phong nhã, khuôn mặt anh tuấn, rất chừng chặc đầy khí chất. Phía sau cặp kính mỏng kia là đôi mắt giảo hoạt đang chăm chú nhìn cô.

Hạ Từ Viện trong lòng “Àm, âm” mấy tiếng, nhưng vẫn nhanh chóng phản ứng lại kịp thời, ánh mắt khinh bỉ: “Mộ Dung đại luật sư, thật là trùng hợp làm

sao, chúng ta tình cờ gặp nhau ở chỗ này a~”

“Không phải là tình cờ, anh chính là cố ý đến tìm em đấy.” Mộ Dung Phẩm đi thẳng vào vấn đề chính luôn.

“Tìm tôi? Việc gì phải tốn nhiều công sức như vậy chứ?” Hạ Từ Viện vô cùng khách khí nói.

“Cũng không có việc quan trọng lắm.” Mộ Dung Phẩm tháo kính ra “Chẳng qua là muốn đến nhắc nhở em thực hiện nghĩa vụ của một người vợ hiền mà thôi.”

“Nghĩa vụ? Ý anh là nói chuyện phiếm ấy hả?” Hạ Từ Viện hỏi.

“Không.” Mộ Dung Phẩm bình tĩnh nói: “Theo anh lên giường.” (ta thể sao nhân vật truyện này nói những câu kinh người mà mặt không đổi sắc là sao, nữ chính đều là tiểu bạch hết ==)

Hạ Từ Viện lặng điếng người, sau đó bỗng nhiên hướng về phía ông chồng của mình nở nụ cười quyến rũ, rất xinh đẹp động lòng người, đủ để cho bất cứ nam nhân nào nhìn thấy cũng phải thất thần hết nửa ngày.

Sau đó cô lại đột nhiên xoay người về phía sau co giò chạy, mặc dù đi đôi giày cao gót 7 phân nhưng tốc độ thì vẫn phải gọi là nhanh kinh người.

Bất luận là ai đi chẳng nữa, khi gặp phải một tên sai lang định ăn tươi nuốt sống mình như thế thì tiềm lực ẩn giấu sẽ đều được bộc lộ hết ra ngoài.

Nhưng mà, chưa chạy được mấy bước, Hạ Từ Viện liền cảm thấy ngang hông bị một lực túm chặt— cô bị Mộ Dung Phẩm khiêng lên vai.

“Buông ra mau!” Hạ Từ Viện liều mạng giãy dụa.

“Anh đã cho em hai năm tự do rồi, em không cảm thấy như thế là quá đủ à?” Mộ Dung Phẩm không thèm để ý đến phản kháng của cô, trực tiếp vút cô vào trong xe, đóng sập cửa xe, nổ máy rất to rồi nghênh ngang rời đi.

Trong quán cà phê bên này, Diệp Tây Hi ngó trái ngó phải, Hạ Từ Viện mãi vẫn chưa thấy xuất hiện, nhưng lại xuất hiện một vị khách không mời mà tới.

Du Giang Nam

Hắn chậm rãi hướng chỗ cô mà bước tới.

Diệp Tây Hi trong lòng khiếp sợ, cho rằng hắn đã phát hiện ra mình, vội vàng quay đầu ra ngoài cửa sổ ra về ngắm phong cảnh.

Nhưng mà Du Giang Nam lại bước tới cái bàn gần chỗ cô mà ngồi xuống.

Ở đó, có một người phụ nữ đã đợi rất lâu rồi.

Người phụ nữ đó rất xinh đẹp, đường nét xinh đẹp, khí chất cao quý, trang phục không chê vào đâu được, làm cho người ta đoán không ra tuổi của bà ấy.

Bà ấy nhìn Du Giang Nam ngồi đối diện mình, một lúc sau thờ dãi rồi nói: “Mẹ cho rằng, con sẽ không tới.”

Du Giang Nam không nói gì.

Liễu Vi Quân cụp mắt xuống, dùng thìa nhỏ nhẹ nhàng khuấy tách cà phê, mùi cà phê ngào ngạt âm nồng sộc lên “Nghe nói, dạo này con thường hay qua lại với Tư Nhân... Hai đứa muốn liên kết với nhau để đối phó với ông ấy sao?”

Du Giang Nam vẫn trầm mặc như trước.

Liễu Vi Quân nhẹ nhàng xoa hai bàn tay hắn, ôn nhu nói: “Giang Nam, hứa với mẹ, đừng tìm ông ấy trả thù được không?”

Du Giang Nam lẳng lặng nhìn bà ấy, trên khuôn mặt anh tuấn không có biểu lộ tí ty cảm xúc nào, hồi lâu sau mới trả lời: “Bà đang dùng thân phận là mẹ tôi để yêu cầu tôi... hay là thân phận vợ của ông ta?”

Liễu Vi Quân ánh mắt lộ ra sự ai oán: “Con vẫn còn hận mẹ ư? Nhất định không chịu tha thứ cho mẹ thật sao?”

“Giang Nam, không phải trước kia con rất nghe lời mẹ nói sao, lần này mẹ cầu xin con, vì mẹ mà đừng làm tổn thương ông ấy có được không?” Liễu Vi Quân nắm thật chặt đôi tay của con trai mình, những ngón tay thon dài, mảnh mai, mềm mại và trắng mịn.

Du Giang Nam cụp mắt xuống, hàng mi dài che kín đôi mắt ấy, không thấy rõ đó là ánh mắt gì: “Nếu bà có thể đáp ứng tôi một yêu cầu thì tôi sẽ bỏ qua cho ông ta.”

Liễu Vi Quân vội hỏi: “Yêu cầu gì, mẹ sẽ đáp ứng con.”

Du Giang Nam ngẩng đầu lên, chậm rãi nói từng câu từng chữ rõ ràng: “Làm cho cha sống lại.”

Liều Vi Quân ngậy người, tiếp theo ánh mắt dần nguội lạnh, bà ấy bỗng nhiên thay đổi nét mặt, giọng nói vô cùng lạnh lẽo: “Ngay từ đầu, ta không nên sinh ra ngươi thì tốt biết mấy.”

Ngay lập tức, bà ta rút tay ra, không nói thêm bất cứ câu nào nữa, xoay người rời đi.

ta đã trải qua ba ngày cuối tuần quá tệ, vs cái bọn Hairy-Heeled + Kleptomaniac + Tasteless giờ tâm trạng đã trở lại bình thường, edit sẽ vào quy củ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Một đợt gió lạnh thổi qua, tất cả những lời nói vừa rồi đều lọt vào tai Diệp Tây Hi hết.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy mẹ của Du Giang Nam, thật sự không ngờ tình mẫu tử của họ lại như vậy.

Nhìn về phía Du Giang Nam, hắn vẫn ngồi nguyên tại chỗ, không nhúc nhích.

Diệp Tây Hi bỗng cảm thấy kinh ngạc.

Lúc này, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Diệp Tây Hi nhỏ giọng đón máy: “Uy, Từ Viện, cô đang ở chỗ quái nào thế? Tôi chờ cô lâu lắm rồi á... Cái gì, cô bị Mộ Dung Phàm bắt đi rồi?...Này, này!”

Còn chưa kịp nói thêm gì, đầu bên kia đã cúp máy, Diệp Tây Hi quyết định trở về tìm Hạ Phùng Tuyền thương lượng, đang chuẩn bị đứng dậy thì một người nào đó tự dưng ngồi xuống bên cạnh cô.

Diệp Tây Hi nhất thời hoá đá.

Du Giang Nam

Hắn nhìn cô, nhẹ nhàng gọi: “Tây Hi.”

Nghe vậy, Diệp Tây Hi càng cảm thấy khiếp sợ hơn nữa: “Làm sao anh biết là tôi?”

“Tôi nghe thấy giọng cô lúc nãy nghe điện thoại.” Du Giang Nam nhàn nhạt giải thích, lại hỏi: “Là Hạ Từ Viện giúp cô hoá trang thành bộ dạng của Hạ Phùng Tuyền ư?”

Diệp Tây Hi gật đầu.

Du Giang Nam nhìn cô thật sâu, cái loại ánh mắt này vô cùng ám áp yêu thương, nhưng Diệp Tây Hi nhìn lại thấy ẩn chứa một cảm giác nặng nề không thể chịu đựng được.

Cô vội vã dời ánh mắt đi hướng khác, lại nghe thấy Du Giang Nam hỏi: “Nghe nói...Cô sắp đính hôn cùng Hạ Phùng Tuyền?”

Diệp Tây Hi khoé miệng run run, thật sự không ngờ được những lời đồn thổi lại có uy lực lớn đến như vậy.

Cô đang định giải thích, định mở miệng nói nhưng lại dừng lại.

Như vậy cũng tốt, một tiếng nói vang lên trong đầu Diệp Tây Hi như vậy, nếu hắn cho là như thế thì hai người sẽ chẳng còn liên quan gì nữa.

Cho nên, cô mặc nhiên không phủ nhận.

“Cô yêu Hạ Phùng Tuyền sao?” Du Giang Nam hỏi tiếp.

Diệp Tây Hi lãnh đạm cười cười.

Du Giang Nam đột nhiên cầm lấy tay cô, Diệp Tây Hi cả người run lên, theo bản năng định rút tay lại.

Nhưng Du Giang Nam nhất định không chịu buông, ngược lại còn cúi đầu, chạm nhẹ môi vào mu bàn tay cô, chưa hôn vào đôi bàn tay ấy mà chỉ là

chạm nhẹ mà thôi.

Giọng nói đầy vẻ mệt mỏi hẳn nói: “Đừng rút tay lại. . . Tôi chỉ muốn cảm nhận hơi ấm một chút thôi.”

Diệp Tây Hi bỗng nhớ đến cảnh lúc nãy mẹ hắn rút tay ra khỏi hắn lạnh lùng, rồi đột nhiên sực nhớ đến cái đêm trong rừng cây ấy, hắn cũng từng nói: không sao, tôi cũng từng có ý nghĩ như thế. . . Nếu như tôi không sinh ra trên đời này, có lẽ sẽ tốt hơn, nhớ đến nụ cười cô đơn của hắn lúc ấy.

Chẳng biết tại sao, Diệp Tây Hi trong lòng có chút nhói đau.

Nếu như mình không có mặt trên đời này, có lẽ sẽ tốt hơn.

Lúc này, xung quanh truyền đến một đợt khí lạnh, Diệp Tây Hi quay đầu lại, lại nhìn thấy cô nhân viên lúc nãy đang bung nước trái cây ra, nhìn hai người họ như những con quái vật, hai tay run rẩy.

Diệp Tây Hi hướng phía cô phục vụ đó gật đầu: “Đúng rồi, tôi không chỉ phẫu thuật chuyển đổi giới tính, bây giờ còn là đồng tính luyến ái.”

Diệp Tây Hi trở lại Hạ gia đã là chiều tối.

Hốt hoảng tháo lớp hoá trang ra, thay đổi trang phục của mình, vừa tới lầu dưới liền bị Hạ Phùng Tuyền gọi lại.

Cô nhanh chóng định thần lại, phát hiện ra Hạ Phùng Tuyền đang ngồi bên bể bơi, giả bộ bình tĩnh, cô bước tới gần, nói: “Từ Viện bị Mộ Dung Phẩm bắt đi mất rồi.”

“Tôi biết.” trên mặt Hạ Phùng Tuyền vẫn gió êm song lặng: “Chính tôi báo cho Mộ Dung Phẩm tôi đưa Từ Viện đi.”

“Sao cơ?” Diệp Tây Hi kinh ngạc hoài nghi.

“Bởi vì cô ta vốn là vợ của hắn, cũng bởi vì,” Hạ Phùng Tuyền nhẹ nhàng liếc Diệp Tây Hi một cái: “Cô ta chưa xin phép hoàng đế đã dẫn cô ra khỏi cửa.”

Diệp Tây Hi vội vàng giải thích: “Là tôi đã nài nỉ cô ấy đưa tôi ra ngoài mà, tôi thực sự ở đây chán muốn chết, đó không phải lỗi của cô ấy, anh mau đi đón cô ấy về đi!”

“Hừ, để cho cô ta bị Mộ Dung Phẩm giáo huấn một chút cũng tốt, hơn nữa, người mà cô nên lo lắng bây giờ là chính bản thân cô thì hơn đây.” Hạ Phùng Tuyền có chút thâm ý nói.

Diệp Tây Hi kinh ngạc: “Anh nói thế là có ý gì?”

Hạ Phùng Tuyền chậm rãi nói: “Hôm nay, có người nhìn thấy tôi cùng Du Giang Nam ngồi trong quán cà phê ven đường, có vẻ rất thân mật, còn nói với phục vụ bọn ta là đồng tính luyến ái. Tin tức truyền đến, 7 ông chú bị làm dọa cho bệnh tim tái phát, đều được đưa đến bệnh viện hết rồi.”

Diệp Tây Hi trong nháy mắt tim cũng như ngừng đập, cô đứng lên cả lăm nói: “VẬY. . . VẬY. . . tôi đến bệnh viện xem tình hình của họ một chút.”

Vừa nói vừa chuẩn bị chạy trốn, nhưng lại bị Hạ Phùng Tuyền túm chặt cánh tay, một phát kéo tuột vào hồ bơi.

Rất may là Diệp Tây Hi kỹ thuật bơi không tệ nên cô thuận đà lặn vào dòng nước, tìm cách thoát khỏi vòng kim kẹp của Hạ Phùng Tuyền mà liều mạng bơi về phía trước.

Bơi được tầm 10 thước, Diệp Tây Hi lại cảm thấy chân phải mình bị túm rất chặt— cô vẫn bị bắt được.

Hạ Phùng Tuyền kéo chân cô, lôi cô trở lại, Diệp Tây Hi tự nhiên không cam lòng yếu thế, xoay người lại dùng hết sức bình sinh hướng tay hắn cắn cắn một nhát. Hạ Phùng Tuyền né được, Diệp Tây Hi cắn cũng vô ích, vội vàng chui ra từ khe hở dưới cánh tay hắn bơi lên nhưng vẫn bị Hạ Phùng Tuyền ngăn cản.

Hai người cứ như vậy vật lộn tứ tung dưới nước, kết cục cuối cùng, Diệp Tây Hi nhịn không nổi, từ dưới nước trồi lên để hít thở, bị Hạ Phùng Tuyền kéo lại thành bể không có đường thoát thân.

Diệp Tây Hi lúc này mới chính thức cảm thấy nguy hiểm cận kề, Hạ Phùng Tuyền hai tay chống hai bên người cô bên thành bể, nhốt cô trong một không gian hẹp lại không thể động đậy.

Sắc trời đã tối, ánh sáng leo lét, chỉ còn sót lại phía chân trời vài đám mây của ngày tàn.

Hạ Phùng Tuyền đứng ngược hướng ánh sáng, không thấy rõ sắc mặt hắn, chỉ thấy ánh mắt hắn, loại ánh mắt khiến người ta khó mà đoán được ý nghĩ của nó: “Cô hoá trang thành bộ dạng của tôi để đi gặp Du Giang Nam.”

Sử dụng câu trần thuật, mà không phải câu nghi vấn.

Diệp Tây Hi cứng ngắc liều mạng lắc đầu: “Bọn tôi chỉ là tình cờ gặp mặt thôi.”

“Cứ chi vô cùng thân mật thì chính xác chuyện gì đã xảy ra?” Hạ Phùng Tuyền chăm chú nhìn cô.

Diệp Tây Hi im lặng, cô lúc này cũng chưa rõ chuyện gì đã phát sinh vậy.

Giọng nói của Hạ Phùng Tuyền ngày càng lạnh hơn: “Diệp Tây Hi, cô vẫn còn không hiểu ư?”

“Hiểu cái gì đây?” Diệp Tây Hi hỏi ngược lại.

“Hai người không thể ở cùng một chỗ.”

Diệp Tây Hi thờ dãi bất đắc dĩ: “Tôi biết, tôi biết, đã có rất nhiều người cảnh báo tôi rồi, tôi và Du Giang Nam là cừu gia, không thể giống như câu chuyện tình yêu của Romeo và Juliet được, tại tôi có điếc đâu mà nghe không thủng cơ chứ, mọi người còn sợ tôi trong lòng âm thầm tạo phản sao chứ, thiệt là...”

Nói xong, Diệp Tây Hi liền chuẩn bị leo lên, nhưng lại bị Hạ Phùng Tuyền một lần nữa lôi lại, đem cô chôn chặt trong ngực hân.

Hân hai tay ôm chặt hông cô, thật chặt khiến cho cô phải ngửa đầu lên nhìn hân.

“Lý do của tôi không giống với bọn họ.” Hân nói như vậy đó.

Diệp Tây Hi nuốt nuốt nước bọt: “Vậy chứ anh không cho bọn tôi ở cùng một chỗ là vì lý do gì?”

Hạ Phùng Tuyền nhìn cô thật sâu, một lúc sau, bỗng nhiên nói câu: “Ngu ngốc!”

Toát mồ hôi, trong bản cv romeo và juliet nó dịch sang hán việt là La Mạt Âu và Chu Lệ Diệp, làm mình tìm toát hết mồ hôi mà chả hiểu ấy là cặp đôi nào á.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Diệp Tây Hi tự nhiên chẳng làm gì mà lại bị người ta chửi là ngu ngốc liền phản pháo: “Anh thì cho rằng anh thông minh lắm ấy.”

Hạ Phùng Tuyền lẳng lặng nhìn cô hồi lâu, rốt cục đáp: “Không sai, tôi càng ngu ngốc hơn.”

Diệp Tây Hi ngầy ngời, trong khoảnh khắc vừa rồi cô dường như nhìn thấy động tác của Hạ Phùng Tuyền trở nên mềm hơn.

Trong phòng khác có hai người vẫn đang chăm chú quan sát nhất cử nhất động bên ngoài hồ bơi kia.

“Cuối cùng cũng tốt đẹp.” A Khoan vuốt vuốt ngực, thờ dãi nói: “Ta phải đi báo lại ngay với 7 vị lão gia mới được, Tây Hi đã đánh bại tên hồ li tinh Du Giang Nam, một lần nữa đoạt lại thành công Phùng Tuyền.”

“Trông chú có vẻ rất sung sướng khi hai người họ chịu ở chung với nhau một chỗ nhỉ?” Hạ Hư Nguyên nhàn rỗi hỏi.

“Dĩ nhiên, Hạ gia chúng ta từ trên xuống dưới chẳng phải đều muốn hai đứa nó ở chung với nhau sao” A Khoan đáp.

“E rằng không chỉ đơn giản vì lý do này đâu phải không.” Hạ Hư Nguyên nhàn nhạt lên tiếng: “Hoặc có thể nói trắng ra như vậy, chú đối với Diệp Tây Hi là quá mức quan tâm rồi đấy.”

A Khoan đầu tiên là sững sờ, sau đó lại thờ dãi: “Quả nhiên bị người nhìn thấu rồi.”

“Không sai.” A Khoan thống khổ nói: “Ta xuân tâm này nằm, lại thích cái tiểu nha đầu kia.”

Hạ Hư Nguyên im lặng nhìn A Khoan nói xong, trên mặt cười mà như không cười: “Chú thích, chẳng phải là người khác sao.”

A Khoan vốn định cười trừ, nhưng miệng liền cứng đờ, không có cách nào mở ra.

Diệp Tây Hi muốn lí giải những lời Hạ Phùng Tuyền nói ở bể bơi hôm nọ nhưng mãi vẫn không tìm ra mấu chốt của vấn đề nằm ở chỗ nào thì một việc khá lớn xảy ra làm cô ngay lập tức quăng vấn đề ấy sang một bên.

Từ Như Tĩnh đã tỉnh lại.

Mặc dù ngủ suốt một tháng nhưng nhìn qua thì cô ấy không có vẻ gì là khác thường cả, cơ thể, sức khoẻ hết thảy đều bình thường, Diệp Tây Hi như trút được gánh nặng.

Nhưng mà—

“Tôi vừa mới chế thành công một loại thuốc ngủ mới có thể mê man không biết gì trong nửa năm liền, không biết cô ấy có hứng thú thử dùng một chút không?”

Hạ Hư Nguyên hỏi hột hỏi một câu mà làm cô nổi hết da gà da vịt, từ đó Diệp Tây Hi liền tự mình nhận trọng trách lo cho đồ ăn thức uống của Từ Như Tĩnh, chỉ sợ cái tên quái y thần kinh biến dị Hạ Hư Nguyên lại len lén bỏ cái gì đó vô.

Ý thức được mình rốt cuộc cũng thoát khỏi Du Tư Nhân, Từ Như Tĩnh yên lòng, định bụng nhờ Diệp Tây Hi xin phép cho cô được trở về nhà thăm cha mẹ một chuyến.

Vì thế, Diệp Tây Hi chỉ có thể cố gắng đi tìm Hạ Phùng Tuyền.

Nói là cố gắng tuyệt đối không quá khoa trương bởi vì từ cuộc đối thoại của hai người bên hồ bơi hôm nọ, Diệp Tây Hi cứ cảm thấy Hạ Phùng Tuyền càng ngày càng trở nên kỳ quái, cũng không biết tại sao mà cô thật không có chút can đảm nào nhìn thẳng vào mắt hắn, cảm giác như chỉ cần bị hắn nhìn chăm chú thì cả người cô đều thấy ngứa ngứa.

Nhưng vì đã hứa sẽ giúp Từ Như Tĩnh cô đành phải đi tìm hắn thôi.

Mở cửa phòng Hạ Phùng Tuyền, Diệp Tây Hi thò đầu vào ngó, nhìn thấy hắn đang chăm chú nhìn vào một tờ báo, vẻ mặt ngưng đọng.

Diệp Tây Hi tò mò, lặng lẽ lén tới phía sau lưng hắn, muốn nhìn xem một chút đến tột cùng thì đó là tin tức gì vậy.

Cơ mà Hạ Phùng Tuyền cứ như là gắn mắt sau lưng vậy, đột nhiên xoay đầu, làm cho cô giật mình nhảy vội ra.

Diệp Tây Hi vỗ vỗ ngực, vội vàng giải thích: “Tôi đến là muốn hỏi anh, Như Tĩnh có thể về nhà một chuyến thăm cha mẹ có được không? Kể từ sau khi bị Du Tư Nhân giam giữ, cô ấy chưa có lần nào gặp lại họ cả.”

Hạ Phùng Tuyền không để lại chút dấu vết gì đem từ báo cất đi, trong mắt ánh sáng chột loé lên: “Trước hết cô cứ để cô ấy nghỉ ngơi thêm đi, gần đây Du Gian hoạt động tương đối mạnh.”

“Như vậy cũng được.” Diệp Tây Hi lười biếng đáp, lại hỏi: “Vậy có thể lặng lẽ đưa cha mẹ cô ấy đến đây không?”

“Được rồi, tôi sẽ xem xét vấn đề này.” Hạ Phùng Tuyền nhàn nhạt trả lời, dường như không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này thêm chút nào nữa.

Diệp Tây Hi rất thức thời “Nha” lên một tiếng: “VẬY, tôi ra ngoài đây.”

Nói xong liền muốn xoay người rời đi, lại bị Hạ Phùng Tuyền gọi giật lại: “Cô gần đây đang trốn tôi sao?”

Diệp Tây Hi giả ngu trả lời: “Không có a, tôi tại sao lại phải trốn anh chứ.”

Hạ Phùng Tuyền nhếch mép cười: “Xem ra trình độ nói láo của cô không thể tiến bộ thêm chút nào được rồi.”

Diệp Tây Hi giật mình không lên tiếng.

“Sau này không cho phép lần tránh tôi nữa, nghe thấy không hả?” Hạ Phùng Tuyền ra lệnh.

“Kỳ quái, sao hốt nhiên chi gian cái gì cũng không nghe thấy nữa nhỉ?” Diệp Tây Hi cố tình xoa bóp hai lỗ tai, vừa nói vừa đi ra ngoài.

Ai ngờ còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra tiếp theo, “RẦM!” một tiếng, cửa liền bị “kẻ nào đó” đóng cái sập, Hạ Phùng Tuyền nắm chặt chốt cửa từ trên cao nhìn xuống cô.

“Anh...anh...hình như suy nghĩ quá nhiều rồi, tôi chẳng có chuyện gì phải trốn anh cả, mau tránh ra đi.”

Diệp Tây Hi vừa nói vừa đẩy hắn ra, ai ngờ hai cổ tay lại bị Hạ Phùng Tuyền nắm chặt hơn nữa.

“Nếu như sau này cô còn dám trốn tôi một lần nữa,” Hạ Phùng Tuyền lạnh lùng nhìn cô “Tôi liền đem nhốt cô ở trong phòng này, để chúng ta bên nhau cả ngày.”

Cùng Hạ Phùng Tuyền ở chung một phòng suốt một ngày?

Diệp Tây Hi trong đầu bỗng hiện lên cảnh tượng kinh hoàng kia, nhất thời bị dọa sợ đến mặt cắt không còn giọt máu nào, cuống cuống đáp lại: “Tôi không dám, không dám nữa... không bao giờ trồn anh nữa!”

“Rất tốt.” Hạ Phùng Tuyền hài lòng cười cười, buông tay cô ra, lại tiếp: “Đúng rồi, mấy hôm nữa sẽ có một bữa tiệc, cô nhớ chuẩn bị chu đáo đấy.”

“Tiệc ư?” Diệp Tây Hi tò mò “Tiệc gì vậy?”

“Đến lúc đó cô sẽ biết.” Hạ Phùng Tuyền chốt hạ một câu rồi đuổi cô ra khỏi phòng.

Từ phòng Hạ Phùng Tuyền bước ra, Diệp Tây Hi thuận đường đến phòng bếp rót một cốc nước trái cây, kết quả là vừa mới đóng cửa tủ lạnh vào, đằng sau cánh cửa liền hiện ra một khuôn mặt tươi cười rất quái dị, làm cho cô sợ đến tởm thì la toáng lên.

Định thần nhìn lại, thì ra là A Khoan, Diệp Tây Hi không khỏi oán thán: “A Khoan lần sau đừng có xuất quỷ nhập thần như thế có được hay không?”

A Khoan không nói lời nào, chỉ nhìn cô, sau đó mỉm cười, cười đến Diệp Tây Hi trong lòng càng ngày càng sợ hãi: “Ca ca làm sao vậy?”

“Vừa lúc này, muội cùng Phùng Tuyền đóng cửa trong phòng làm cái gì đó?” A Khoan hỏi.

“Đánh nhau.” Diệp Tây Hi trả lời.

“Cái gì đánh nhau?” A Khoan chớp mắt ngây thơ hỏi.

Diệp Tây Hi nhũn mày nhìn: “A Khoan, cái vẻ mặt của huynh bây giờ rất thô tục a, đầy ý nghĩ xấu xa.”

“Được rồi, không thích thì thôi vậy.” A Khoan tiếp tục cười xấu xa “Hai người vợ chồng son đã tiến đến bước nào rồi, bước một, bước hai hay bước ba?”

“Muội cùng hần chẳng có tí quan hệ nào cả.” Diệp Tây Hi gào lên phủ nhận.

“Ừa đừng phủ nhận thế chứ.” A Khoan lấy khuỷu tay chọc chọc cô “Mọi người đều biết mà.”

“Còn không phải huynh nói sao.” Diệp Tây Hi bốc khói, híp mắt, chỉ thẳng tay vào A Khoan nói: “Huynh đừng cho rằng muội không biết, lời đồn cũng từ chỗ huynh mà ra! Lần trước chính tai muội nghe thấy huynh kể với 7 ông chú qua điện thoại! Nói muội cùng Hạ Phùng Tuyền đang mớm hoa quả cho nhau ăn, lúc ấy hai người bọn muội chẳng phải rất rõ ràng là đang ném hoa quả vào nhau đấy thôi.”

“Đừng nóng giận.” A Khoan cầm ngón tay cái Diệp Tây Hi đang chìa thẳng vào mình, nhẹ nhàng lắc lắc cười cười lấy lòng: “Phùng Tuyền có gì không tốt chứ?”

Diệp Tây Hi cẩn thận suy nghĩ một chút rồi nói: “Hần không có gì là không tốt, chỉ là muội và hần không hợp nhau.”

“Nói như vậy nghĩa là muội thích Du Giang Nam?” A Khoan lại hỏi.

“Cũng không phải là thích hần, chẳng qua là, muội thấy muội và Du Giang Nam ít nhất cũng có một điểm chung.”

“Điểm chung ư?” A Khoan không tài nào hiểu được.

“Ví dụ như là,”

Diệp Tây Hi cúi đầu, sờ sờ nắn nắn bình nước trái cây, nhỏ giọng nói: “Nếu như có thể quay ngược thời gian, Du Giang Nam và muội đều sẽ ngăn cản sự ra đời của chính mình.”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

A Khoan ngừng cười hỏi: “Tại sao?”

“Nếu như không phải vì sinh muội ra trên đời này thì mẹ muội cũng không phải lìa xa cõi đời.” Diệp Tây Hi vẻ mặt ngày càng thê lương hơn, “Người sói và người bình thường rất hiếm khi có thể sinh được con nối dõi, cho dù thành công đi chăng nữa thì người mẹ cũng phải hy sinh tính mạng mình... Thật ra

thì mẹ có lẽ là do muối hại chết.”

Diệp Tây Hi cúi thấp đầu, trong đáy mắt hoàn toàn là sương mù bao phủ.

Trong phòng bếp một hồi lâu im lặng đến lạ thường, chỉ còn lại ánh lửa hồng bập bùng trên bếp.

Bỗng nhiên, cốc nước hoa quả trên tay Diệp Tây Hi bị người nào đó cướp mất, cô ngẩng đầu nhìn, A Khoan cầm lấy, tu một hơi.

“Thật ra thì, mẹ của muối cũng sớm biết điều đó rồi, muối cùng bà ấy không thể cùng tồn tại được.”

“Hả?” Diệp Tây Hi vô cùng chấn động: “Vây... vậy... vậy tại sao vẫn muốn sinh ra muối cơ chứ?”

“Ca không biết chính xác chuyện gì đã xảy ra nhưng biết chắc chắn một điều—nếu như Mạt Tâm thực không mong muốn có muối thì bà ấy hoàn toàn có đủ cơ hội để xoá sạch muối rồi. Vì vậy nên, bà ấy sinh ra muối bằng mọi giá cũng bởi bà ấy coi mạng sống của muối còn quý giá hơn ngàn lần mạng sống của bà ấy... cho nên cho dù muối có quay ngược lại thời gian về thời điểm đó thì cũng không thể ngăn cản được sự ra đời này của muối đâu.” A Khoan nghiêm mặt, vừa đau buồn vừa thê lương. “Đối với Mạt Tâm, muối chính là một báu vật vô giá.”

Diệp Tây Hi khẽ ngả đầu lên vai A Khoan, cảm thấy phần nào được an ủi, lòng ấm áp vô cùng.

“A Khoan.”

“Gi?”

“Không ngờ được rằng huynh cũng có những lúc bình thường, chào ôi!”

“...”

“Đúng rồi, huynh có biết rõ sự tình Du gia không?” Diệp Tây Hi tò mò “Cha hấn qua đời rồi sao? Tại sao quan hệ giữa hấn và mẹ hấn lại tồi tệ như vậy? Còn nữa, kẻ mà hấn muốn đối phó là ai vậy?”

“Chuyện xảy ra đã lâu như vậy rồi, huynh làm sao mà biết chứ.” A Khoan nhanh chóng lắc lắc đầu phủ nhận. “Huynh với mấy người muối so sánh cũng chẳng hơn bao nhiêu tuổi đâu.”

“Thiếu gia của tôi ời,” Diệp Tây Hi trong mắt loé sáng kì dị: “Muối đã xem lén chứng minh thư của huynh rồi, biết được tuổi thật sự của huynh rồi đấy.”

Mặt A Khoan nhất thời cứng đờ.

“Mau nói cho muối biết, nếu không muối sẽ đi báo cáo thiên hạ biết tuổi thật của huynh.” Diệp Tây Hi uy hiếp.

A Khoan không còn cách nào khác, đành lời toàn bộ những việc mình biết ra kể cho cô nghe.

Thì ra là, cha của Du Giang Nam vốn là chủ nhân đích thực của Du gia, nhưng 10 năm về trước, ông ấy bị anh trai mình mưu sát, chuyện này được điều tra đến cùng, sự thật bị phơi bày nên anh trai ông cũng mất mạng theo. Cuối cùng Du gia hoàn toàn rơi vào tay Du Tử Vĩ, em trai của ông danh chính ngôn thuận trở thành chủ nhân của Du gia, hơn nữa còn cưới mẹ của Du Giang Nam- Liễu Vi Quân.

“Vậy là Du Giang Nam vì bất mãn mẹ mình tái giá cho nên quan hệ giữa hai bọn họ mới tồi tệ như thế à?” Diệp Tây Hi hỏi.

A Khoan lắc đầu: “Thật ra thì chuyện này vẫn còn rất nhiều lời đồn đại, có kẻ nói kẻ chủ mưu chính là Du Tử Vĩ mà Liễu Vi Quân lại là tông phạm, cái ngòi anh trai đã chết kia chỉ là vật thế thân chết thay mà thôi.”

Diệp Tây Hi bỗng cảm thấy các đầu ngón tay mình tê dần dần, lạnh buốt.

“Không ai biết chân tướng của sự việc, chẳng qua là Du Giang Nam cứ thế trưởng thành mà quan hệ với vị cha dượng này vẫn không cải thiện chút nào. Huynh nghĩ, sở dĩ bắt muối đi cũng chỉ vì sớm có ngày đòi lại vị trí chủ nhân đích thực của Du gia từ tay Du Tử Vĩ mà thôi.”

Diệp Tây Hi trầm mặc lắng nghe, rất lâu không có mở miệng nói câu nào cả.

—

Vài ngày sau, Diệp Tây Hi đang nằm trên ghế salon xem ti vi, tự nhiên có một đám người lạ kéo vào, chẳng nói chẳng rằng lôi tuột cô vào phòng, thử quần áo, đeo đồ trang sức đầy người, trang điểm, làm tóc, quay cô vòng vòng choáng váng đầu óc.

Vất vả lắm đám người này mới chịu dừng lại, lúc này Diệp Tây Hi mới phát hiện Hạ Phùng Tuyền bước vào.

“Làm cái gì vậy?” Diệp Tây Hi cau mày.

Hạ Phùng Tuyền không thèm để ý đến cô, trực tiếp bước đến hỏi cô gái có dáng dấp của một nhà thiết kế bên cạnh cô “Ai Vãn, đã chuẩn bị xong hết chưa?”

“Anh nhìn sẽ biết.” Ai Văn hớn hờ kéo Diệp Tây Hi đến trước mặt, xoay xoay nói: “Xem đây, thật là một kiệt tác, đây là bộ lễ phục dạ hội màu xám nhẹ nhàng mà tinh tế, còn có pha chút cung đình cổ xưa, bây giờ cô ấy đặc biệt đẹp mê người, thắt lưng cao, cổ váy thiết kế thấp làm nổi bật bộ ngực hoàn mỹ cùng cái eo thanh mảnh của cô ấy, vô cùng gọi cảm a~”

“Còn nữa,” Ai Văn nâng cằm Diệp Tây Hi lên: “Hãy nhìn khuôn mặt này đi, quá perfect! Thật đẹp a! càng nhìn ánh mắt này, ánh mắt, lỗ mũi, lỗ mũi này...”

“Nói nhảm, cô nhìn thế nào mà mắt thành lỗ mũi vậy?” Diệp Tây Hi không nhịn được hỏi.

Nghe vậy, Ai Văn mặt lập tức tối sầm lại, xoay người nói với Hạ Phùng Tuyền: “Chú ý, đợi lát nữa tuyệt đối không được để cô ấy mở miệng nói chuyện.”

Hạ Phùng Tuyền nhìn Diệp Tây Hi từ trên xuống dưới, trong mắt tràn ngập ý tán thưởng: “Bây giờ cô cảm thấy thế nào?”

Diệp Tây Hi hướng phía gương nhìn nhẩn nhẩn mặt nói: “Hình như không giống mọi ngày cho lắm.”

“Đó là dĩ nhiên.” Ai Văn xen mồm vào: “Cô nhìn lại mấy thứ bình thường cô mặc đi: áo sơ mi, quần jean, giày vải bạt, ai nhận ra cô là nam hay nữ cơ chứ?”

“Uy, tôi đang nữ tính hoá có được hay không?” Diệp Tây Hi kháng nghị.

“Thế á? Sao tôi chẳng thấy gì nhỉ?” Ai Văn dò xét cô một cái, sau đó xoay xoay cổ cho đỡ mỏi một chút rồi tới chỗ Hạ Phùng Tuyền nói: “Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, tối nay mọi người trong bữa tiệc ấy sẽ đều phải ngoái nhìn cô ấy.”

Diệp Tây Hi tò mò: “Rốt cuộc thì đó là bữa tiệc nào vậy?”

Hạ Phùng Tuyền ánh mắt chợt loé lên: “Đến lúc đó, bản thân cô tự nhiên sẽ biết thôi.”

Diệp Tây Hi một lúc thì xong, lập tức được đưa tới phòng khách, mọi người phản ứng rất đa dạng.

Từ Như Tĩnh phản ứng cũng bình thường thôi, mắt sáng lên, không khỏi tán thưởng: “Tây Hi, hôm nay cô thật là xinh đẹp!”

A Khoan thì sờ sờ bộ váy của cô, gật đầu đắc ý: “Cái này chất vải thật tốt a, nha đầu, muội mặc xong nhớ đừng ném đi nha, ca muốn giữ lại làm khăn lau.”

Còn Hạ Hư Nguyên thì vẫn im lặng nhìn cô hồi lâu, rốt cuộc kết luận: “Trọng lượng mỡ của cô là 17%.”

“Nói quá chuẩn a!” Diệp Tây Hi ngạc nhiên: “Làm sao anh biết?”

Hạ Hư Nguyên rất chậm chạp từ tốn đáp lại: “Bởi vì hôm qua tôi mới giải phẫu một tử thi nữ vóc dáng không khác cô là mấy, trọng lượng mỡ của cô ta chính là 17%”

Nghe vậy, mọi người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Được rồi, chúng ta đi thôi!” Hạ Phùng Tuyền ngoắc đồng hồ đeo tay, thúc giục.

“Tôi đi đây, Như Tĩnh nếu cô thấy nhàm chán quá thì có thể chơi game, hoặc đọc tiểu thuyết, hoặc cũng có thể xem phim, nhưng nhớ cho kỹ, ngàn vạn lần tuyệt đối không được ăn đồ tên Hạ Hư Nguyên đưa đâu...” Diệp Tây Hi còn chưa nói hết câu đã bị Hạ Phùng Tuyền kéo phắt ra ngoài.

Nhìn bóng dáng hai người đùa giỡn nhau, Từ Như Tĩnh lắc đầu cười.

Kết quả là y như lời Tây Hi nói, ở nhà một mình quả thực rất nhàm chán, Từ Như Tĩnh quyết định giúp A Khoan dọn dẹp phòng.

Bước lên lầu, sau khi quét dọn sạch sẽ phòng Tây Hi, cô bước sang phòng Hạ Phùng Tuyền.

Bên trong phòng nhìn rất sạch sẽ gọn gàng chỉ có ga trải giường hơi nhăn nhúm, Từ Như Tĩnh bước tới cầm gối lên chỉnh sửa lại cho gọn gàng hơn.

Lúc này, bên dưới gối lộ ra một tờ báo.

Từ Như Tĩnh không có thói quen lật xem đồ người khác, nhưng lần này chẳng biết tại sao, cô lại không kịp suy nghĩ gì đem tờ báo lên, đọc thử.

Vừa nhìn xong tin đầu tiên trên trang nhất, sắc mặt cô đều trắng bệch, ánh mắt vô hồn trống rỗng, không còn bất cứ cảm xúc nào nữa.

Chương 23

Trên xe, Diệp Tây Hi ngồi nghiêm chỉnh, hai tay đặt ngay ngắn lên đầu gối, lưng cũng cứng đờ thẳng tắp.

“Sặc, sao cô cứ ngồi cứng ngắt như bị điểm huyết thế hả?” Hạ Phùng Tuyền hỏi.

“Tôi sợ làm nhàu bộ váy này, với cả làm đầu tóc bị rối bù lên nữa.” Diệp Tây Hi rất thành thật trả lời: “Đến lúc ấy anh lại mắng tôi không biết giữ thể diện cho anh.”

“Đừng lo lắng.” Hạ Phùng Tuyền cười nhạt rồi nói: “Đến lúc đó tôi liền giả bộ không quen biết cô là được ấy mà.”

Đối với những lời cay độc châm chọc của hắn cô đã tập dần thành thói quen, Diệp Tây Hi không thèm để ý, lại tiếp tục hỏi: “Đúng rồi, rốt cuộc thì chúng ta đang đi đâu vậy?”

Hạ Phùng Tuyền chống cằm quay lại nhìn cô, bộ dạng như đang chờ đợi một việc gì đó hay ho sắp sửa diễn ra vậy. Tiếp theo, hắn nhẹ nhàng nói: “Du gia.”

“Cái gì???” Quả nhiên, Diệp Tây Hi lớn tiếng thét lên.

“Tôi nói, bây giờ chúng ta đang trên đường đến Du gia.” Hạ Phùng Tuyền không chút hoang mang nhắc lại một lần nữa.

“Tại sao? Tại sao? Tại sao lại muốn đưa tôi đến Du gia?” Diệp Tây Hi lắp bắp hỏi.

“Điều này phải hỏi những gì cô đã làm ấy.” Hạ Phùng Tuyền lạnh lùng trả lời.

Nhớ tới những ngày sống kiếp sống như một con chuột bạch thí nghiệm, Diệp Tây Hi bị dọa sợ hãi mồ hôi chảy đầm đìa, liên tục cầu xin, không ngừng nhận lỗi lầm: “Tôi sai rồi, tôi thề sẽ không dám cho vào cả phê của anh chút nước tiểu nữa.”

Hạ Phùng Tuyền nhún mày nguy hiểm: “Còn gì nữa không?”

“Tôi sẽ không bao giờ cho thêm vào com hải sản của anh mấy con tôm đã hết hạn nữa đâu.”

“Và quan trọng nhất là??” Trong mắt Hạ Phùng Tuyền phóng ra những tia giết người, ánh mắt sắc lạnh.

“Còn nữa, còn nữa,” Diệp Tây Hi cắn răng quyết định, nói nhỏ: “Tôi sẽ không dám lấy ảnh đồng tính luyến ái của anh tung lên mạng, báo hại điện thoại của anh bị người ta gọi tới quấy rối liên tục nữa.” (ảnh chị này ở mấy chương trước lúc hoá trang thành anh Phùng Tuyền rồi tình cờ gặp Du Giang Nam ấy)

“Cô giỏi lắm!” Hắn phóng ánh mắt hình viên đạn như muốn bóp chết cô.

“Tôi không dám nữa.” Diệp Tây Hi vội vàng cầu xin tha thứ: “Đừng đem tôi đến nơi đó.”

Hạ Phùng Tuyền nhìn cô, cười đến người khác cũng cảm thấy rét lạnh: “Đã muộn rồi.”

“Không!!!!!!!!!!!!”

Diệp Tây Hi thê thảm không ngừng gào thét mà chiếc xe vẫn bon bon hướng Du gia đi tới.

“Thì ra là một bữa tiệc sinh nhật, làm tôi sợ muốn chết.” Đến nơi, Diệp Tây Hi mới kịp biết đây là bữa tiệc mừng sinh nhật Liễu Vi Quân.

Miền là người sói của gia tộc có uy tín danh dự thì đều được mời đến, mặc dù Du Hạ hai nhà trước nay luôn bất hoà, nhưng vì thể diện nên đành miễn cưỡng mời Hạ gia.

Bữa tiệc này đặc biệt xa hoa, quần áo đầu tóc của các vị khách đều cầu kì đẹp đẽ, ăn uống linh đình, thức ăn ngon, rượu hảo hạng, có đội ngũ phục vụ được huấn luyện chuyên nghiệp, có màn biểu diễn Violon rất hoành tráng.

Mọi thứ ở đây đều rất hoàn mỹ.

Diệp Tây Hi đột nhiên nghĩ tới những vị khách cao quý đang ngồi ung dung trên ghế khách kia lại nghĩ tới tình hình của mình bây giờ, cảm giác có chút quái quái.

“Ở đây thế này có thể có nguy hiểm gì không? Chúng ta bây giờ đang đứng trên địa bàn của Du gia mà?” Diệp Tây Hi khẩn trương hỏi thăm.

“Trước mặt mọi người, bọn họ sẽ không dám hành động lỗ mãng thiếu suy nghĩ thế đâu.”

Diệp Tây Hi nghe vậy đang dần cảm thấy yên tâm, lại nghe Hạ Phùng Tuyền chậm rãi tiếp tục bổ sung: “Tuy nhiên, bọn họ rất có thể nhân lúc cô lơ ngơ lạc ở đây mà chớp thời cơ chớp lấy.”

Nghe vậy, Diệp Tây Hi vội vàng gắt gao túm chặt cánh tay của Hạ Phùng Tuyền, một giây cũng không chịu buông, cho đến khi nhìn thấy rõ nụ cười âm thầm, nham hiểm của hắn cô mới phát hiện ra mình bị lừa, vội buông tay ra, giọng nói có chút hờn dỗi: “Hạ Phùng Tuyền, anh thật là nham chán.”

“Bất kể nham chán hay không, tối nay cô nhất định phải luôn trong tầm mắt của tôi.” Hạ Phùng Tuyền đưa tay nắm chặt hông cô, kéo cô lại gần sát hắn.

“Tay của anh, không nên đặt ngang hông tôi, rất bất tiện a~” Diệp Tây Hi khó chịu quyết giãy dụa, nghĩ cách xa hắn một chút.

Hạ Phùng Tuyền không buông tay, chỉ cúi đầu xuống, nhẹ nhàng ghé sát tai cô mà nói: “Tay của tôi chỉ đặt trên hông bạn gái, hoặc...trên ngực, cô chọn đi.”

“...”

“Như thế nào?”

Diệp Tây Hi bình tĩnh trả lời: “Hay là đặt ngang hông đi.”

Vậy nên, khoảng thời gian tiếp theo, Hạ Phùng Tuyền liền ôm Diệp Tây Hi an tĩnh đứng ở một góc phòng.

Nhưng mà vì Hạ Phùng Tuyền là người kế nghiệp của Hạ gia, mọi người tự nhiên đều muốn làm quen lấy lòng hắn cho nên toàn bộ đều đổ xô vây quanh hai người họ.

Diệp Tây Hi chỉ có thể làm theo chỉ thị của Hạ Phùng Tuyền, mỉm cười mỉm cười, tiếp tục mỉm cười, cho đến khi cơ mặt rút gân.

Đang một muốn chết bỗng nhiên cô cảm thấy như có ai đó đang quan sát mình, Diệp Tây Hi quay đầu, trong đám người hỗn loạn này có một bóng dáng cao mảnh khảnh.

Giương mặt anh tuấn, dáng người mảnh khảnh, khí chất nho nhã cao quý, vô cùng an tĩnh trầm mặc.

Du Giang Nam?

Ánh mắt Diệp Tây Hi vẫn dõi theo bóng dáng ấy, cho đến khi vành tai tự nhiên thấy nhói đau, làm cô nhanh chóng định thần lại.

“Anh làm cái gì vậy, sao lại cắn tôi?” Diệp Tây Hi che lỗ tai, ngẩng đầu chất vấn.

Hạ Phùng Tuyền không nói gì chỉ nhẹ nhàng cúi xuống liếc cô một cái.

Thật sự là không thể chịu nổi loại cực hình xã giao này nữa, Diệp Tây Hi vội có đi toilet, định bước đến ban công hóng mát một chút.

Nhưng ở đó đã có hai người đến trước cô.

“Sinh nhật của mẹ, người lại đến tay không, người không cảm thấy như thế rất quá đáng sao?” Liễu Vi Quân nói.

Du Giang Nam ngồi trên lan can đá, nhẹ giọng nói: “Hết thấy mọi thứ bà đều có đủ, chẳng phải sao?”

Liễu Vi Quân không để ý đến sự châm chọc trong lời nói của con trai, chỉ tiếp: “Biết món quà sinh nhật ta muốn nhất ở người là điều gì không?”

Du Giang Nam không lên tiếng, chỉ nhìn về phía chân trời xa, như ẩn như hiện ánh trăng rằm.

“Mẹ muốn con đừng đối nghịch với ông ấy nữa.” Liễu Vi Quân nhẹ nhàng nói: “Con có thể đồng ý với mẹ không?”

Du Giang Nam lạnh lùng đáp: “Vĩnh viễn không có khả năng.”

“Đây là câu trả lời chắc chắn của người?” Liễu Vi Quân lắc đầu: “Người còn nhớ đến tình mẫu tử nữa không?”

“Gã cho kẻ đã giết hại chồng mình, bà còn nhớ đến tình vợ chồng chứ?” Du Giang Nam trong lời nói không bộc lộ chút cảm xúc nào, nhưng cũng chính bởi như thế mà làm cho nó trở nên đặc biệt lạnh lùng, vô cảm.

Liễu Vi Quân nghiêm mặt: “Đã đến lúc ta phải đi cắt bánh ngọt rồi, ta hy vọng sẽ có một ngày sinh nhật vui vẻ, vì thế, mời người về đi.”

Nói xong không đợi Du Giang Nam trả lời, bà ta bước nhanh xuống lầu.

Không bao lâu, bên dưới vang lên tiếng chúc mừng, tiếng ca hát vui vẻ, từng nhịp từng nhịp vang tới,

Du Giang Nam dựa lưng vào cột đá cẩm thạch tròn, yên lặng ngắm nhìn bầu trời đêm.

Đang trong lúc Diệp Tây Hi nghĩ rằng cái không khí trầm mặc này sẽ vĩnh viễn kéo dài như thế thì bỗng nhiên Du Giang Nam lên tiếng: “Đứng ở chỗ đó, cô không thấy mỗi sao?”

Diệp Tây Hi đành phải đi ra, lầm bầm nói: “Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý nghe lén.”

“Xin lỗi ư?” Du Giang Nam mỉm cười cô độc “Giữa chúng ta, người nên nói lời xin lỗi, phải là tôi mới đúng.”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

“Ngày đó, nếu như không có cô, tôi đã sớm bị Hạ Phùng Tuyền giết chết rồi.” Du Giang Nam xoay đầu, nhìn cô: “Nhưng tôi lại bán đứng cô.”

Diệp Tây Hi không nói gì chỉ mỉm cười.

“Cô hẳn là rất hận tôi.” Du Giang Nam nói.

Diệp Tây Hi bước tới cạnh hắn, nhẹ nhàng đặt tay lên lan can cẩm thạch bóng loáng, đá lạnh như băng, cô thấp giọng nói: “Tôi hiểu, anh cũng có nỗi khổ tâm riêng mà.”

Nghe vậy, Du Giang Nam mí mắt có một nốt ruồi màu nâu nhỏ nhỏ dường như giật mình một cái.

Bóng đêm trong trẻo lại lung, trong không khí cũng có chút gì đó lạnh lẽo.

Hai người cùng đứng trên ban công nhưng lại nhìn về hai hướng khác nhau.

Một lúc sau, Du Giang Nam bỗng nhiên nói: “Hôm qua, là ngày giỗ của cha tôi.”

Diệp Tây Hi kinh ngạc.

“Nhưng trừ tôi ra, không còn ai nhớ đến chuyện này nữa.” Du Giang Nam cười chua chát bị thương: “Không một ai nữa.”

Diệp Tây Hi cup mắt xuống: “Vậy anh cho rằng, ba anh là bị... Du Tử Vĩ mưu sát phải không?”

“Không phải là tôi cho rằng như thế mà sự thật đúng là như thế.” Du Giang Nam sắc mặt dưới ánh trăng ngày càng tái nhợt, lạnh lùng vô tình: “Ba tôi trước khi chết hơi thở cuối cùng, toàn thân máu me đầm đìa vẫn cố lết tới ôm chặt lấy tôi, ông đã nói cho tôi biết, Du Tử Vĩ... chính hắn đã sát hại cha tôi.”

Du Giang Nam giọng nói rất nhẹ, rất bình tĩnh.

Nhưng Diệp Tây Hi nghe những lời đó mà thấy lạnh buốt đầy hận thù.

“Anh muốn... báo thù?” Diệp Tây Hi vẫn hỏi nhưng trong lòng sớm đã biết câu trả lời.

Du Giang Nam không trả lời câu hỏi đó, chỉ lầm bầm rất nhỏ: “Thật ra thì, tôi cũng sớm phát hiện ra hai kẻ gian phụ dâm phụ đó. Cho dù có che dấu bí mật kĩ lưỡng như thế nào đi nữa thì chẳng lẽ con trai lại không phát hiện ra sự khác lạ của mẹ mình sao. Nhìn thấy Du Tử Vĩ, ánh mắt của bà ấy loé lên niềm vui, cả ngày sẽ vui vẻ. Sau đó vào một ngày, tôi nấp ở một góc vườn hoa tận mắt nhìn thấy bọn họ ôm hôn nhau... Nếu như ngày đó, tôi nói cho cha biết việc này, ông ấy sẽ có thể đề phòng Du Tử Vĩ thì đã không bị hấn hăm hại như ngày hôm nay... Vậy mà tôi lại không làm vậy, tôi sợ sẽ phá vỡ hạnh phúc của bản thân, phá vỡ gia đình này, nên rút cuộc đã im lặng...”

Du Giang Nam giọng nói ngày càng nhỏ dần.

Diệp Tây Hi không đành lòng, nắm lấy tay hắn, sờ ấm đôi bàn tay giá lạnh, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Anh không hề có tội gì cả, thật đấy, đó không phải là lỗi của anh.”

Du Giang Nam ngẩng đầu.

Cả người hấn, tóc, khuôn mặt, toàn thân đều bị ánh trắng bàng bạc bao phủ, lúc ẩn lúc hiện, mờ ảo phảng phất như không tồn tại trên thế giới này.

Hắn nhìn Diệp Tây Hi, trong ánh mắt tràn ngập sự yêu thương, nhưng còn chút gì đó đau xót, hối hận cùng u buồn.

Tay của hắn xoa trán cô, rồi sau đó nhẹ nhàng chậm chạp vuốt tai cô, rồi đến gương mặt cô.

Từng động tác đều nhẹ nhàng tỉ mỉ mang theo sự quyến luyến.

Lúc này Diệp Tây Hi đột nhiên có chút hoảng hốt.

Cô mơ hồ nhận ra Du Giang Nam đang ngày càng nhích lại gần cô hơn, cô thầm nghĩ phải né hắn, nhưng không hiểu sao cô lại không nhúc nhích.

Hai người mỗi ngày càng gần, Diệp Tây Hi có thể cảm thấy hơi thở của hắn gần kề, phảng phất trên gương mặt mình.

Ánh mắt cô thần thờ.

Nhưng ngay khoảnh khắc đôi môi họ chuẩn bị chạm vào nhau thì Diệp Tây Hi bỗng cảm thấy mình như bị một lực kéo rất mạnh giật phắt ra.

Nhất thời không khí lãng mạn đều biến mất không còn chút nào hết.

“Thật xin lỗi, tôi tìm cô ấy có chút việc.” Hạ Phùng Tuyền mỉm cười giải thích, thái độ rất nho nhã lễ độ nhưng Diệp Tây Hi tự nhiên dựng hết cả tóc gáy lên.

Du Giang Nam không nói gì chỉ lẳng lặng nhìn về phía Hạ Phùng Tuyền, có chút cảnh giác.

“Quên mất, vết thương lần trước tôi cắn nát trên tay anh đã khỏi hẳn chưa vậy?” Hạ Phùng Tuyền làm như vô tình hỏi.

“Cảm ơn sự quan tâm của anh... Thế chỗ lần trước bị nện ghế vào đầu của anh còn sưng không?” Du Giang Nam không nhanh không chậm phản kích.

“Đừng lo lắng, tôi do ai làm người nấy chịu, cô ấy đã dùng ‘hành động thực tế’ để sửa chữa lỗi lầm của mình rồi... Em nói xem có đúng không?” Hạ Phùng Tuyền rất thân mật ôm hai vai Diệp Tây Hi, cúi đầu giống như đang hỏi cô nhưng ánh mắt lại nhẹ nhàng liếc qua Du Giang Nam một cái.

Trong nháy mắt, Hạ Phùng Tuyền nhìn thấy Du Giang Nam vai như cứng ngắc lại.

Hạ Phùng Tuyền nhếch mép cười, chẳng nói chẳng rằng liền kéo Diệp Tây Hi xuống lầu.

Diệp Tây Hi thấp thỏm, bởi vì mọi người xung quanh ai ai cũng luôn miệng nhắc nhở cô và Du Giang Nam không thể có bất kì liên quan gì, mà rõ ràng cô cũng đã gật đầu đồng ý, nhưng mà lúc này vừa vặn bị Hạ Phùng Tuyền bắt gặp rồi, đây gọi là có tật giật mình.

Đồng thời cô cũng cảm thấy vô cùng hỗn loạn, vừa nãy, vừa nãy cô và Du Giang Nam thiếu chút nữa đã hôn môi?

Vì ánh trắng, vì sự phân tâm của mình, và còn bởi vì... Du Giang Nam?

Cô hoàn toàn không hiểu mình đang nghĩ gì nữa.

Diệp Tây Hi như người mất hồn.

“Sao vậy, cô còn tiếc nuôi chuyện lúc nãy à?” Hạ Phùng Tuyền bên cạnh đột nhiên lên tiếng mỉa mai.

Rốt cuộc thì cũng là cô đã làm sai, Diệp Tây Hi lo lắng chưa đủ hay sao nào, dám mở miệng phản bác.

Hạ Phùng Tuyền nhẹ nhàng liếc cô một cái: “Được rồi, chẳng lẽ tối nay cũng không chỉ mình cô vi phạm.”

Tối nay?

Diệp Tây Hi hoài nghi nhưng cũng không dám “bật” lại.

Lúc này, xung quanh bỗng nhiên im lặng dị thường.

Diệp Tây Hi phát hiện một người đàn ông trung niên đứng giữa phòng dáng vẻ phi phàm, phong thái quý tộc, khuôn mặt bí hiểm. Ông ta đang đeo cho Liễu Vi Quân một chiếc vòng cổ ngọc bích.

Vòng cổ đắt tiền, mỹ nhân cao quý, hai thứ này kết hợp lại càng nổi bật hơn.

“Chúc em sẽ mãi mãi xinh đẹp như thế này.” Người đàn ông đó hôn lên má Liễu Vi Quân, tất cả mọi người đều vỗ tay chúc mừng.

Diệp Tây Hi bùng tình chân lý, hoá ra người đó chính là Du Tử Vi.

Du Tử Vĩ nâng chén rượu lên: “Cảm ơn tất cả các vị khách quý có mặt ngày hôm nay, chúng ta hãy cùng ăn mừng sinh nhật của phu nhân tôi nào.” Nói xong, ông ta tu một hơi cạn sạch chén rượu.

Các vị khách cũng lần lượt làm theo.

Tiếp theo, ông lại rót một chén rượu, bước tới chỗ Hạ Phùng Tuyền, nhìn Hạ Phùng Tuyền và Diệp Tây Hi nham hiềm nói: “Hôm nay tôi cảm thấy đặc biệt vinh hạnh khi Hạ Phùng Tuyền tiên sinh có thể hạ cố đến đây tham dự bữa tiệc nho nhỏ này... Hạ tiên sinh, tôi muốn mời anh một chén, hi vọng có thể xoá hết mọi hiểu lầm giữa chúng ta từ trước tới nay và thay mặt những kẻ trong gia tộc chúng tôi có những hành động vô lễ với anh tôi muốn xin lỗi anh.”

“Không dám nhận.” Hạ Phùng Tuyền khách khí đáp, nâng cốc rượu uống luôn.

“Như vậy bây giờ, khiêu vũ bắt đầu...” Du Tử Vĩ tuyên bố.

“Xin chờ một chút.” Hạ Phùng Tuyền cắt đứt lời ông ta “Chờ đã, tôi còn có chuyện muốn tuyên bố.”

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Hạ Phùng Tuyền, bao gồm cả Diệp Tây Hi, cô cũng đang ôm đầy một bụng băn khoăn nhìn hẩn.

Lúc này Hạ Phùng Tuyền bỗng nâng tay Diệp Tây Hi lên, nói: “Tôi và Diệp Tây Hi sẽ đính hôn.”

“Vốn là, chúng tôi muốn chờ một thời gian nữa mới thông báo cho mọi người biết nhưng vừa rồi được tận mắt chứng kiến vợ chồng Du lão gia đây thân mật keo sơn như thế thật sự đáng ghen tỵ, cho nên liền quyết định sẽ tuyên bố luôn tại đây.” Hạ Phùng Tuyền nói dối không chớp mắt.

Cả căn phòng đầu tiên là im lặng hoàn toàn sau đó lại vang lên tiếng vỗ tay tán thưởng rầm trời.

Hạ Phùng Tuyền rút ra từ túi áo lễ phục một chiếc nhẫn đính hôn, đeo lên bàn tay phải đã hoá đá của Diệp Tây Hi. Nhân tiện cúi đầu xuống, vén tóc cô lên, nhẹ nhàng ghé sát tai cô thì thầm đe dọa: “Nếu như cô dám phản đối, tôi sẽ ngay lập tức quăng cô lại nơi này, tin tôi đi, so với thủ đoạn của Du Tử Nhân thì Du Tử Vĩ còn độc ác hơn rất nhiều... không tin thì cô cứ thử xem.”

Diệp Tây Hi cảm thấy mình như rơi thẳng vào một hầm băng, thật sự không bao giờ lường trước được Hạ Phùng Tuyền sẽ ra chiêu độc như vậy, lập tức làm cho cô đành bó tay chịu chửi câm nín mà làm theo.

Cô không biết chính xác Hạ Phùng Tuyền đang nghĩ cái quái gì và cũng không biết rốt cuộc thì mình nên làm gì bây giờ.

Cô chỉ biết duy nhất một điều, đó là về mặt tuổi cười hơn hờ đối với sự chúc phúc của các vị khác ở đây của mình so với khóc còn khó coi hơn rất nhiều.

Mà lúc đó, ở một góc khác của căn phòng, một bóng người lăm lăm từ từ bước ra ngoài.

Trên đường về nhà, Diệp Tây Hi trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc cũng nhịn không nổi nữa rồi liền tháo ngay chiếc nhẫn ra trả cho Hạ Phùng Tuyền.

Hạ Phùng Tuyền cũng chẳng thèm nhìn nó lấy một cái, chỉ nói: “Sau này, cô phải luôn luôn đeo nó trên tay nghe không?”

“Việc này, anh đang tiến hành kế hoạch gì vậy, việc chúng ta đính hôn là một phần của kế hoạch đó, đúng không?” Đây là đáp án duy nhất mà Diệp Tây Hi suy nghĩ hồi lâu mới tìm ra được, cũng là đáp án làm cô thấy yên tâm nhất.

Đáng tiếc đáp án này ngay lập tức bị bác bỏ: “Chẳng có kế hoạch nào cả.”

“Vậy... tại sao chúng ta phải đính hôn?” Diệp Tây Hi thấy lưng mình đang rùng rùng mồ hôi lạnh.

“Bởi vì đính hôn rồi mới có thể kết hôn.” Hạ Phùng Tuyền nhàn nhạt giải thích.

Diệp Tây Hi thấy hình như nhiệt độ điều hoà trong xe đã xuống quá thấp rồi, thế cho nên giọng nói của cô mới run rẩy như vậy: “Kết... hôn?”

“Đúng vậy.” Người nào đó gật đầu.

“Tại sao lại phải kết hôn?” Diệp Tây Hi giựt giựt tóc mình, một cái, hai cái, ba cái...

“Bởi vì tôi không muốn chưa kết hôn đã sinh con rồi.”

“Tại sao lại muốn sinh con?!”

“Bởi vì chúng ta đã lên giường.”

“Tại sao lại phải lên giường???”

“Bởi vì chúng ta sắp kết hôn.”

“Tại sao chúng ta lại phải kết hôn???!!!!”

“Bởi vì chúng ta đã đính hôn.”

“...”

(thiệt là 1 cuộc đối thoại kì bí và nhảm nhí, đấu khẩu vs anh này thà đập đầu vào tường chết còn hơn =”=)

Cứ như vậy, vấn đề này cứ lặp đi lặp lại vô số lần, Diệp Tây Hi quyết định đổi phương thức giao tiếp, cho nên cô vô cùng thành khẩn, nghiêm túc cực độ nói: “Hạ Phùng Tuyền, tôi không muốn kết hôn với anh.”

Hạ Phùng Tuyền cũng không có phản ứng gì dữ dội lắm, chỉ đột ngột hỏi một câu hỏi khác: “Vậy mỗi sáng có phải là cô cam tâm tình nguyện bùng cả phê lên cho tôi không?”

“Không đời nào.” Diệp Tây Hi trả lời chắc như đinh chém sắt.

“Không là được rồi.”

“Thế là có ý gì hả?” Diệp Tây Hi không hiểu gì hết tron.

“Chúng ta kết hôn sau này cũng giống như việc cô phải bùng cả phê mỗi sáng cho tôi, mặc dù không tình nguyện nhưng cuối cùng cô vẫn phải làm.” Hạ Phùng Tuyền dùng một câu đơn giản kết thúc vấn đề mà Diệp Tây Hi so sánh với hàm số toán học còn khó khăn hơn gấp chục lần.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Warning: chap này có cảnh hot, nếu có gì sai sót mong mọi người lượng thứ cho trình độ yếu kém của mình a~~

Diệp Tây Hi vừa thấy bức mình vừa buồn cười, không biết làm sao lại thốt ra câu: “Tôi có chết cũng không gả cho anh.”

Sau khi nói xong lại cảm thấy có gì đó không ổn, thẳng thắn quá mức, hơn nữa còn chút nguy hiểm—như mấy bộ phim truyền hình nhảm nhí ấy, những lời này của nữ chính 10 phần thì 8,9 phần chắc chắn sẽ bị gả cho nam nhân mà nữ chính ghét nhất có chết cũng không muốn lấy. Cho nên, cô vội sửa lại nói: “Hay là nói như vậy đi, tôi cảm giác cơ hội mình gả cho Du Giang Nam so với gả cho anh hơn... một chút xiu.”

Vốn dĩ, Diệp Tây Hi định nói “lớn hơn” đằng sau cộng thêm phó từ “rất nhiều” nhưng suy đi tính lại thì dù sao hai người cũng đã ở một nhà với nhau khá lâu rồi, không thể lấy oán báo ân, quá mức đã kích tự ái của hắn vì thế rất hào tâm đối lại thành cụm từ “một chút xiu” này. (hơ hơ chị khôn dữ =”=)

Thật không nghĩ đến hậu họa sau này, chọc ngay vào tổ kiến lửa, tên sói hi nộ không lường được bên cạnh.

Vừa dứt lời, Hạ Phùng Tuyền liền nắm chặt lấy cổ tay của cô, một phen kéo lại, thuận đà kéo cả người Diệp Tây Hi ngồi lên đùi hắn.

Diệp Tây Hi tất nhiên là liều mạng giãy dụa nhưng chẳng ăn thua gì, ngày thường vốn tức giận đến cực điểm, tức đến xì khói đối với hắn cũng vô dụng rồi.

Hạ Phùng Tuyền một tay khoá chặt hai tay của Diệp Tây Hi, một tay giữ chặt gáy cô, hung hăng mà hôn.

Cảm giác lưỡi Hạ Phùng Tuyền đang dần dần xâm nhập vào trong miệng mình, Diệp Tây Hi toàn thân tê dại, cố gắng hết sức ngậm chặt miệng lại, kiên cường phòng thủ đến cùng.

Hạ Phùng Tuyền mỉm cười nháy mắt một cái, bỏ một tay ra, từ bên ngoài đồng lễ phục bùng bùng, bàn tay hắn nhanh nhẹn luồn vào trong người Diệp Tây Hi, nhẹ nhàng sờ...

“Á!!!!” Diệp Tây Hi hét lên, Hạ Phùng Tuyền nhân cơ hội đó tiến vào, bá đạo hôn cô không ngừng, hai bên dây dưa.

Cả người nóng rực, hắn “chiến đấu” rất mạnh mẽ, làm cho Diệp Tây Hi không cách nào hô hấp.

Trong tình thế cấp bách đó, cô trên dưới kết hợp, cắn vào môi hắn, liền cảm thấy vị máu tươi ngọt ngào tràn ra.

Vốn tưởng rằng hắn sẽ ngay lập tức buông mình ra, nhưng không, Hạ Phùng Tuyền hừ cũng không hừ một tiếng lại ăn miếng trả miếng, cũng chơi chiêu

ấy cắn lại môi cô một phát.

Diệp Tây Hi đau đến ứa nước mắt, chờ Hạ Phùng Tuyền vừa buông mình ra đã vội vàng lui về một góc xe cách xa hẳn, rút cái gương ra xem chút, môi dưới bị cắn đang rướm rướm máu rồi. (

“Hạ Phùng Tuyền, anh làm cái quái gì thế!” Diệp Tây Hi nộ khí xung thiên.

“Cô cắn tôi tất nhiên tôi sẽ đáp lễ thôi!” Hạ Phùng Tuyền hơi nhíu mày.

“Anh...anh đồ biến thái! A!”

Diệp Tây Hi còn chưa có mắng xong, lại bị người nào đó một phen kéo tiếp, tiếp tục cưỡng ép.

Hạ Phùng Tuyền tiến quân thần tốc, không để cho cô có bất kì cơ hội nào để thở nữa, giống như có lửa đốt cháy cô vậy.

Diệp Tây Hi cũng không thể nhẫn nhịn chịu thua thêm nữa, oán hận dùng hết sức bình sinh cắn vào cái lưỡi bá đạo kia một cái.

Bởi vì tức giận nên lực cắn rất mạnh, chỉ giải hận được lúc ấy nhưng chỉ một giây sau, Diệp Tây Hi môi trên lại cảm thấy vô cùng đau nhức—lại bị trả thù nữa!!!!

Hạ Phùng Tuyền buông cô ra, nhìn Diệp Tây Hi co cả hai chân lên lùi về một góc xe vừa giận vừa sợ nhìn mình chăm chăm, hần nhẹ giọng nói: “Còn muốn thử nữa không?”

Diệp Tây Hi che môi rướm máu của mình, liều mạng lắc đầu.

Hạ Phùng Tuyền tiến lại gần cô, lôi cái tay đang che miệng của cô ra, khẽ nghiêng đầu, tiếp tục hôn nữa.

Diệp Tây Hi bị vây hãm trong một góc nhỏ, không có đường nào để thoát, nụ hôn của hắn bá đạo mà cuồng nhiệt, thật sự muốn làm Diệp Tây Hi nghẹt thở mà chết nhưng cô không còn dám phản kháng nữa, chỉ có thể biết điều một chút để mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

Không biết qua bao lâu, Hạ Phùng Tuyền bá đạo hôn dần nhẹ nhàng ôn nhu, từng chút từng chút một liếm đôi môi bị thương của cô, vô cùng nhẹ nhàng và tỉ mỉ.

“Tôi nay, Du Giang Nam còn chưa hôn cô, mà tôi, lại hôn cô đến ba lần.” Hạ Phùng Tuyền cúi đầu nhìn cô, ánh mắt khó hiểu nói: “Căn cứ theo tình huống hiện tại thì cơ hội cô gả cho tôi so sánh với gả cho hắn hình như là hơn...một chút xiu.”

Nhưng Diệp Tây Hi căn bản là không có nghe Hạ Phùng Tuyền nói chuyện, còn đang bận rộn tìm cách thoát khỏi ngực hắn, liều mạng cầm khăn giấy chùi môi, lại còn không ngừng “Phi,phi,phi”

“Anh là tên háo sắc thấp kém! Tại sao lại không có chút lịch sự nào, chưa được sự đồng ý của người khác đã cưỡng hôn!” Diệp Tây Hi bất ngờ, hung hăng mắng hắn: “Đồ thần kinh!”

“Không sao, sau này cô sẽ quen thôi.” Hạ Phùng Tuyền trở lại vị trí ngồi của hắn, hai chân đứng đưa, vừa cười vừa nhàn nhả trả lời.

Nếu có thể, Diệp Tây Hi thực muốn phun máu trên miệng mình vào mặt hắn. Cô tức giận đến mức cả người đều rung lên bần bật, đang thở, lại phát hiện ra cái nhẫn đính hôn mình vừa tháo ra lúc nãy chẳng biết từ lúc nào đã chiếm chỗ vững vàng nằm trên ngón áp út của cô.

Chiếc nhẫn bạch kim với ba viên đá được cắt gọt tinh xảo, thiết kế mới mẻ. Nhưng đối với Diệp Tây Hi thì nó chẳng khác gì một cái khoá sắt, buộc thật chặt cô lại.

Diệp Tây Hi đang định tháo ra lần nữa, Hạ Phùng Tuyền lại dùng giọng nói bình tĩnh không gợn sóng chặn lại: “Nếu như cô dám làm thế, tôi sẽ lập tức lập lại những chuyện vừa rồi đã làm với cô đấy.”

Diệp Tây Hi tay lập tức cứng đờ.

“Sau này, bất luận là đi tắm hay đi ngủ, cô đều phải đeo nó ở trên tay.” Hạ Phùng Tuyền ra lệnh.

“Xin hỏi, vì sao tôi phải nghe lời anh?” Diệp Tây Hi không phục.

“Nếu không tin, cô có thể thử một chút xem sao.” Hạ Phùng Tuyền gõ gõ ngón tay trên đầu gối theo tiết tấu, mỗi một nhịp gõ như đánh vào lòng Diệp Tây Hi: “Tin tôi đi, cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ đoán trước được tôi sẽ làm những gì đâu.”

Khi hai người trở về nhà, A Khoan phát hiện môi Diệp Tây Hi sưng phồng lên, vẻ mặt vô cùng khó chịu cho nên liền ân cần hỏi thăm: “Nha đầu, kẻ nào chọc giận muội, làm sao mà mặt như bị tào bón thế này?”

Diệp Tây Hi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Muội bị Hạ Phùng Tuyền ép buộc!”

“Ngay tại bữa tiệc á?” A Khoan hít một hơi, bối rối: “Xong rồi, xong rồi, nhất định là vội vàng quá, Phùng Tuyền chưa kịp sử dụng biện pháp an toàn

đúng không, nói không chừng muối mang thai rồi, không được, không được, huynh phải nhanh chóng đi nấu canh tổ yến, để muối bồi bổ thân thể mới được!”

“Muội .không .có. ý .này!” Diệp Tây Hi thái dương gân xanh nổi lên, giơ tay lên, nhìn rõ chiếc nhẫn đính hôn sáng chói kia: “Muội muốn nói là Hạ Phùng Tuyền ép muối đeo cái này!”

A Khoan nghi ngờ: “Chẳng lẽ muối không thích kiểu dáng này sao?”

“Không phải, kiểu dáng rất đẹp, nhưng mà...”

“Nhưng mà muối không thích đá nhỏ chứ gì?”

“Không, viên đá kích thước rất phù hợp, nhưng mà...”

“Nhưng mà muối thích chiếc nhẫn khác đắt tiền hơn hả?”

“Hãy nghe muối nói hết có được không!” Gân xanh nổi lên ngày càng rõ, tai xì khói: “Chiếc nhẫn này chẳng có vấn đề gì cả, muối chỉ là không muốn kết hôn cùng hắn thôi!”

“À!!” A Khoan gật gù, bắt đầu cúi xuống tiếp tục làm việc của mình.

“Huynh tại sao không có phản ứng gì vậy?” Diệp Tây Hi không khỏi thắc mắc.

“Muội muốn huynh phản ứng gì đây?” A Khoan cũng chẳng hiểu nổi hỏi lại.

“Muội vừa mới nói là muối không muốn kết hôn cùng Hạ Phùng Tuyền đấy.”

“Huynh không muốn mình chết già mà chưa có cháu đâu.”

“Thế là sao chứ?” Diệp Tây Hi cự nự.

“Ý của huynh chính là, không giống như tình yêu của hai đứa muối sẽ nảy nở mỗi mùa xuân qua, còn cái thân già huynh đây càng ngày càng già đi, ai da” A Khoan vừa nói vừa múc cháo nào tôm nào sò từ trong nồi ra, đưa cho cô: “Đây, muối ăn chút đồ ăn khuya nha, bớt nóng nào!”

Diệp Tây Hi hoàn toàn tuyệt vọng, cuối cùng chỉ còn cách biến nỗi oán hận này thành ý chí mà vui đầu vào thức ăn, vừa mới đón lấy bát cháo thì một bóng áo trắng đã “lướt” tới bên cạnh cô, đưa tay gạt phắt bát cháo trong tay cô ra.

“Hư Nguyên à, chân anh lép ván trượt hay sao thế?” Diệp Tây Hi bất đắc dĩ nhìn Hạ Hư Nguyên.

Hạ Hư Nguyên không để ý tới sự tương tượng của Diệp Tây Hi, chỉ nói: “Cô tốt hơn hết là nên đi xem bạn của cô một chút đi.” sau khi nói xong lại một lần nữa biến mất.

“Hả?” Diệp Tây Hi vội vàng chạy lên lầu.

ta mới đi xem caribbean về phòn cả ngày hôm qua nên hôm nay mới post chương “hot” này cho mọi người thưởng thức a~~ anh ý anh ý... thiệt không còn lời nào để diễn tả a~~~

dan_linh: mỗi lần đọc xong 1 chương là ta lại phải đi nắn lại xương quai hàm

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Vừa nhìn liền biết ngay sự tình rất nghiêm trọng, Từ Như Tĩnh ngồi bên giường, ngây người ra như một khúc gỗ vô tri vô giác, hoàn toàn không nhúc nhích gì.

Diệp Tây Hi thấy thế thì vô cùng sợ hãi, vội vàng chạy tới bên cạnh cô ấy mà không để ý đến tờ báo mình vừa cầm phải, cô nghi ngờ, tò mò nhặt lên xem, cẩn thận đọc, mặt cắt không còn giọt máu nào.

Đó chỉ là một mẫu tin nhỏ, trong đó nói rằng tuần đầu tháng vừa rồi trên núi cảnh sát đã tìm thấy thi thể của một đôi vợ chồng tuổi trung niên, lúc thi thể

được phát hiện thì đã bị phá hủy rất nặng nề. Qua điều tra ban đầu, người ta đã xác định được danh tính của đôi vợ chồng này: người chồng tên Từ Vinh Chí, người vợ tên Lý Nhã Tĩnh, cảnh sát cho rằng bọn họ đang leo núi thì bất hạnh gặp nạn, bị một bầy sói tập kích.

Một số người dân sống ở các làng lân cận khu vực đó cho lời khai là vào ngày hôm ấy họ có thấy một con sói rất lớn, lông trắng như tuyết, bên mắt phải của nó còn có một vết sẹo xuất hiện gần khu rừng, cảnh sát đang huy động một lực lượng lớn vào rừng truy bắt con dã thú ấy và yêu cầu người dân tạm thời sơ tán đến khu vực khác an toàn hơn.

Đôi vợ chồng luống tuổi này, người chồng họ Từ, hơn nữa căn cứ vào phản ứng của Từ Như Tĩnh khi đọc tin tức này thì Diệp Tây Hi có thể hoàn toàn chắc chắn một điều, hai người gặp nạn kia chính là cha mẹ của Như Tĩnh rồi.

Mà giết bọn họ lại là một con sói trắng có sẹo bên mắt phải thì còn ai vào đây nữa ngoài— Du Tư Nhân!

Diệp Tây Hi chân tay luống cuống, không biết phải an ủi Như Tĩnh như thế nào đây, trong tình huống này thì có nói gì cũng chỉ vô ích mà thôi.

Nhìn Từ Như Tĩnh mặt tái nhợt dần, không nói lời nào, Diệp Tây Hi cũng thấy xót xa mà bật khóc theo, bước lại ôm chầm lấy cô ấy, nghẹn ngào nói: “Như Tĩnh, cô không cần cố chịu đựng đâu, hãy khóc đi... đừng chịu đựng như thế.”

Nghe vậy, đầu tiên Từ Như Tĩnh vẫn lẳng lặng, một lúc lâu sau, cô ấy run rẩy rồi òa khóc, nước mắt không ngừng tuôn rơi ào ạt như không bao giờ dừng lại được. Cô ấy đưa hai tay lên che mặt, ngả đầu vào lòng Diệp Tây Hi khóc đến khàn giọng.

Không biết đã khóc bao lâu, Từ Như Tĩnh kiệt sức, ngủ mê man không biết trời đất gì nữa. Diệp Tây Hi kéo chăn đắp kín người cho cô ấy, lặng lẽ ra khỏi phòng.

Vừa bước ra khỏi cửa đã thấy Hạ Phùng Tuyền đứng đó từ lúc nào, hình như đã chờ cô rất lâu rồi.

“Anh sớm đã biết chuyện này rồi đúng không?” Diệp Tây Hi hỏi.

Hạ Phùng Tuyền gật đầu: “Tôi vốn định chờ một thời gian nữa êm ái rồi sẽ nói cho cô ấy biết ai ngờ người tính không bằng trời tính, cô ấy lại phát hiện ra trước.”

“Chuyện đến nước ấy rồi có cố dấu diếm cũng không được đâu!” Diệp Tây Hi mệt mỏi tựa vào tường, nhìn ngọn đèn leo lét trên hành lang, lẩm bẩm hỏi: “Tại sao lại có loại đàn ông như Du Tư Nhân cơ chứ? Không chiếm được cô ấy thì tình nguyện phá hủy cô ấy... thật là đáng sợ!”

Hạ Phùng Tuyền chỉ im lặng, cúi đầu như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì đây?” Diệp Tây Hi lại hỏi.

Hạ Phùng Tuyền đáp: “Những ngày tới đây, cô nên tự biết điều một chút ở nhà mà chăm sóc cho cô ấy thật tốt, đừng có chạy lung tung.”

“Tôi còn có thể chạy đi đâu đây.”

Diệp Tây Hi đưa tay vuốt mái tóc của mình ra sau tai nhưng lại bị câu nói àm muội không rõ ý tứ của Hạ Phùng Tuyền làm cho ngừng động tác.

“Biết đâu vài ngày nữa, cô lại chạy đi gặp Du Giang Nam thì sao? Cho dù, hai người khó khăn lắm mới gặp được nhau lại bị tôi phá đám, không phải sao?”

Diệp Tây Hi đang chuẩn bị nổi điên nhưng lại cố kìm chế hít một hơi thật sâu, nhanh chóng hạ hỏa. Tối nay đã xảy ra quá nhiều chuyện rồi, cô không có tâm trạng nào mà đấu khẩu với Hạ Phùng Tuyền nữa, cho nên chỉ vút lại một câu: “Nhàm chán!”

Đang chuẩn bị xoay người rời đi lại bị Hạ Phùng Tuyền kéo lại: “Tôi đưa cô về phòng.”

Diệp Tây Hi ngạc nhiên hỏi: “Tối nay sao anh lại đột nhiên tốt bụng thế nhỉ?”

“Bởi vì từ đêm hôm nay trở đi, cô chính vị hôn thê của tôi.” Hạ Phùng Tuyền nói dài dằng dặc.

Diệp Tây Hi ấn mạnh thái dương, day đi day lại trán thống khổ thờ dài.

Mà ở phía sau bọn họ, cửa phòng Từ Như Tĩnh lặng yên không một tiếng động nào mở ra.

—

Đêm hôm nay, Diệp Tây Hi lòng không yên chút nào hết, mãi mà vẫn không ngủ được yên giấc, nửa tỉnh nửa mê. Không biết qua bao lâu, đột nhiên có một bóng người xuất hiện đầu giường của cô làm cô giật mình hốt hoảng bật dậy.

Lúc ngồi dậy rồi mới phát hiện hoá ra đó là Hạ Phùng Tuyền liền vuốt vuốt ngực, trách cứ: “Anh làm gì thế?”

Hạ Phùng Tuyền sắc mặt âm trầm, đưa cho cô một mảnh giấy nhỏ: “Từ Như Tĩnh đi rồi.”

Diệp Tây Hi kinh hãi, vội giật lấy mảnh giấy, trên mảnh giấy ấy chỉ có một dòng chữ nhỏ xinh: Xin đừng đi tìm tôi, vô cùng xin lỗi mọi người.

“Cô ấy đi tìm Du Tư Nhân rồi ư? Không được, nhất định sẽ xảy ra chuyện mất!”

Diệp Tây Hi vừa nói vừa vội vã rời giường định đuổi theo lại bị Hạ Phùng Tuyền cản lại: “Người tôi cử đi tìm kiếm đã trở về báo cáo, cô ấy đã vào tư gia của Du Tư Nhân rồi.”

Diệp Tây Hi đặt gối lên đầu gối, một hồi lâu sau mới chậm rãi nói: “Cô ấy nhất định là muốn báo thù... nhưng mà, cô ấy làm sao đầu lại Du Tư Nhân đây, Như Tĩnh... sẽ bị giết mất!”

“Không thể nói trước điều gì cả.” Hạ Phùng Tuyền giọng tuy nhỏ nhưng rất rõ ràng: “Hắn có lẽ sẽ không làm như vậy đâu.”

—

Từ Như Tĩnh từ từ đi qua hành lang, qua mái đình nho nhỏ, cây cầu gỗ suối già chảy qua, cảnh sắc thanh nhã.

Hết thấy đều quen thuộc.

Cô đã sống ở đây rất lâu rất lâu rồi, lâu đến mức cô thề nếu có ngày có thể chạy thoát khỏi nơi đây dù chết cũng nhất định không quay trở lại.

Nhưng mà, rốt cuộc thì cô đã trở lại.

Mà lần này, cô cũng không có hy vọng sống sót mà đường hoàng bước ra khỏi đây.

Từ Như Tĩnh đẩy cửa bước vào phòng.

Du Tư Nhân đang nằm trên giường, lẳng lặng mà lạnh lùng nhìn cô.

“Em cuối cùng cũng trở lại rồi, ở bên ngoài chơi vui chứ?”

Từ Như Tĩnh không nói gì, trong mắt hoàn toàn tĩnh mịch.

“Anh nhớ rõ trước đây đã từng cảnh cáo em, muốn chạy trốn ư, vĩnh viễn đừng bao giờ có ý nghĩ này. Nhưng em lại phớt lờ nó.” Du Tư Nhân đứng dậy, từ từ bước lại gần cô, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp mà đầy nguy hiểm: “Em nói xem, giờ anh nên trừng phạt em như thế nào đây?”

Hắn đã đến sát gót chân Từ Như Tĩnh, đưa tay vuốt ve tóc cô, gương mặt cô, đôi môi cô, những ngón tay lạnh như băng.

Từ Như Tĩnh trong mắt bỗng loé lên lửa hận, trầm giọng nói: “Có phải chính ngươi đã giết cả cha và mẹ của ta không?”

Nói xong, cô nhanh như chớp rút ra từ bên hông một khẩu súng lục mini, hướng về phía Du Tư Nhân chuẩn bị bắn.

Nhưng không đợi cô nhắm trúng, Du Tư Nhân liền nhanh chóng túm được cổ tay cô, “Đoàng!” một tiếng, súng bị đánh rơi trên mặt đất.

Từ Như Tĩnh vội vàng chạy đi nhặt nhưng lại bị Du Tư Nhân kéo lại, ngã lên giường.

Còn chưa kịp phản ứng gì đã bị Du Tư Nhân nằm đè lên người cô. Từ Như Tĩnh như phát điên, liều mạng giãy dụa, nhưng một chút cũng không xê dịch được hắn.

Du Tư Nhân nắm chặt lấy hai cổ tay Từ Như Tĩnh, cố định trên đỉnh đầu cô, một tay luôn xuống vấy cô, vuốt ve thân hình cô, rất điêu luyện kêu gọi, nhanh chóng bùng lên hứng hực nóng rực.

Hắn nhìn chăm chăm vào Từ Như Tĩnh, nhìn hai má của cô trắng nõn từ từ đỏ ửng lên như hoa đào tháng ba, mềm mại và xinh đẹp.

Du Tư Nhân mất hết lí trí rồi, bỗng nhiên xé toạc hết quần áo của Từ Như Tĩnh xuống, tách hai chân của cô ra, từ từ tiến vào cơ thể mềm mại thơm ngọt của cô. Động tác thô bạo mà cuồng dã, mang theo sự tàn bạo thú tính, giống như một con lốc dữ dội, muốn ăn cô sạch sang sanh không còn chút nào hết.

Hắn hưng hăng hôn cô, mãnh liệt tiến sâu hơn, như muốn đốt cháy toàn bộ sinh lực của cô.

Không biết đã qua bao lâu, tiếng thở dốc dần biến mất, kịch tính kết thúc.

Nhưng trong phòng không khí ẩm ướt hoàn toàn không hề tan biến.

“Em thật cho rằng, em có thể giết anh?” Du Tư Nhân hơi ngẩng lên, tay vẫn không ngừng vuốt ve cơ thể cô, chậm chạp, nhớ nhung nói.

“Thì ra ngươi cũng đã sớm biết ta tới để giết ngươi sao?” Từ Như Tĩnh đáp.

“Không sai, anh một mực ở đây chờ, anh biết em nhất định sẽ trở lại để... giết anh.” Du Tư Nhân nhẹ nhàng hôn lên cánh tay Từ Như Tĩnh: “Trên đời

này, không ai hơn anh có thể hiểu rõ em, từ thân thể này đến ý nghĩ của em”

“Cho nên, người giết cha mẹ ta chỉ vì muốn bức ta trở về sao?” Từ Như Tĩnh đứng dậy, từ từ nhặt quần áo mặc vào, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng an tĩnh, bình tĩnh đến mức không thể tin được.

Du Tư Nhân đang định mở miệng trả lời nhưng bỗng nhiên cảm thấy có gì đó khác thường, cả người xui xẻo, tứ chi tê dại. Đầu óc bắt đầu choáng váng, lúc này hắn mới chợt nhận ra.

Hắn nhìn chằm chằm vào Từ Như Tĩnh, từng câu từng chữ: “Em đã hạ độc anh.”

Chỉ có một từ để diễn tả về Du Tư Nhân đó là “tò mò” edit đoạn này thả mình edit mấy chương hot scene của anh Phùng Tuyền vs chị Tây Hi còn hơn, xót hết cả ruột, sao bà tác giả không vứt quách đôi này đi cho rồi, hình như lần nào tả mức độ cũng rất kinh dị = _ =

dan_linh: ta ngắt rồi, đừng ai đánh thức ta dậy (mà kỳ nàng Habin k để hình động nhảy?)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

“Hạ Hư Nguyên gần đây đang nghiên cứu một loại thuốc mê mới, có hương hoa nhài thoang thoảng, chỉ cần bôi lên da, nam nhân nào đụng phải sẽ ngay lập tức mất hết khí lực.” Từ Như Tĩnh vừa giải thích vừa bước đến góc tường, nhặt khẩu súng lục kia lên, nở một nụ cười kì lạ: “Người quên rồi sao, ta chưa bao giờ dùng nước hoa, trên người tại sao lại có thoang thoảng mùi hoa nhài nhỉ... Người nên biết ta tuyệt đối không bao giờ dùng nước hoa.”

Mọi việc diễn biến nhanh như vậy, trong mắt Du Tư Nhân tia kinh ngạc cũng nhanh chóng tiêu tan, hắn trấn tĩnh lại hỏi: “Em đây là vì báo thù cho cha mẹ sao, em muốn dùng đạn bạc bắn vào tim anh ư?”

Từ Như Tĩnh không có trả lời chỉ lẳng lẳng chĩa súng thẳng hướng ngực Du Tư Nhân mà lên đạn, tay run rẩy, cô lẩm bẩm: “Làm sao người có thể làm như vậy, giết ta hay giam giữ ta cả đời cũng được, như thế nào cũng được... Nhưng tại sao, tại sao lại ra tay tàn độc với hai người họ như vậy, tại sao lại độc ác như thế?”

Du Tư Nhân lặp lại: “Em muốn giết anh sao?”

Từ Như Tĩnh vẫn không trả lời, chỉ nhìn hắn, một lúc lâu, tay cô cũng không hề động đậy, hoàn toàn yên lặng, giọng nói cô không chút gợn sóng, rõ ràng và lạnh lùng: “Ta không thể tha thứ cho người.”

Cô bóp cò.

Du Tư Nhân trên ngực xuất hiện một lỗ thủng lớn, máu tươi từ đó ồ ồ phun ra, nòng nặc và dính nhầy.

Từ Như Tĩnh đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích, trước mắt cô mọi hình ảnh đều chấp chờn mờ nhạt dần, im lặng rợn người như trong một cơn ác mộng.

Cô hình như thấy có rất nhiều người vọt vào phòng, hối hả gấp gáp cứu lấy Du Tư Nhân.

Sẽ không cứu được, cô nghĩ, đạn bạc găm ngay giữa tim hắn, hắn không còn cách nào để cứu nữa rồi.

Không biết tại sao, thời khắc này cô lại đột nhiên nhớ lại cái đêm đầy tuyết hôm đó, cái đêm mà Du Tư Nhân bất tỉnh trước sân nhà cô, hắn cũng toàn thân đầm máu như bây giờ, nhưng đôi mắt vẫn quật cường như thế, lạnh lùng nhắm chặt lại.

Sau sự hỗn loạn này, cô bị bọn thủ hạ bắt giam vào một căn mật thất nhỏ.

Bởi vì thân phận đặc biệt của Từ Như Tĩnh nên bọn chúng cũng không dám động vào một sợi tóc của cô, chỉ có thể canh chừng cô thật cẩn thận, không được rời mắt. Lúc này, một tên trên trán còn phát phơ mấy sợi tóc bạc bước vào mật thất.

“Thành ca.” Những tên còn lại lập tức cung kính chào hỏi.

“Ừ.” Thành Phong ngạo mạn gật đầu, chỉ vào Từ Như Tĩnh ra lệnh: “Đem con ả giao cho ta.”

“Dạ điều này thì...” Mấy tên thủ hạ bị làm khó “Minh ca đã phân phó, yêu cầu bọn thuộc hạ một bước cũng không rời mắt khỏi cô ta ạ.”

“Như vậy à, vậy các chú cứ tiếp tục thực hiện công việc đó đi.”

Thành Phòng trong mắt loé lên tia hiềm độc, tiếp theo, không ai có thể lường trước được chuyện gì sẽ xảy ra, hần rút ra một khẩu súng lục, trong chớp mắt liền bóp cò, mấy tên kia không kịp phòng vệ gì chỉ vài giây sau là gục hết xuống đất, không còn mở mắt ra nữa.

Giết người xong, Thành Phòng mắt không chớp, đi thẳng tới trước mặt Từ Như Tĩnh đang ngồi ngây ra, ánh mắt trống rỗng vô hồn, hần lạnh lùng cười một tiếng, sau đó đưa tay lên, bỏ thật mạnh vào gáy cô...

—

Diệp Tây Hi ngồi trên bệ cửa sổ, co cả hai chân lên, hai tay ôm lấy đầu gối, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn ra bên ngoài cửa kính thủy tinh.

Mùa hè đã sắp đi qua, cây cối trong hoa viên đã nhuộm màu tàn phai, héo úa thấy rõ. Thình thoảng một cơn gió ào qua, không khí lạnh lại ngấm dần vào xương tủy.

Diệp Tây Hi không khỏi rùng mình, cơ người lại một chút, lúc này, bên tai lại vang lên một giọng nói quen thuộc: “Lại ở đây hóng gió, không sợ lạnh à?”

Diệp Tây Hi không quay đầu lại cũng biết người đến là Hạ Phùng Tuyền, cô nhẹ giọng hỏi: “Không có tin tức gì của Như Tĩnh sao?”

Hạ Phùng Tuyền không lên tiếng.

Diệp Tây Hi khẽ thở dài.

Thật sự không nghĩ tới chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi lại xảy ra nhiều chuyện như vậy: Du Tử Nhân bị bắn mất mạng, Từ Như Tĩnh thì không rõ tung tích.

“Anh nói xem, cô ấy có thể an toàn tẩu thoát không?” Diệp Tây Hi hỏi.

Hạ Phùng Tuyền lắc đầu: “Tỷ lệ không lớn, Du gia thủ vệ dày đặc, cô ấy lại không có năng lực gì... Tôi đoán, cô ấy bị kẻ nào đó bắt đi rồi.”

Vừa nói Hạ Phùng Tuyền vừa bước đến bệ cửa sổ ngồi xuống cạnh cô, dựa lưng vào cửa kính, hai chân nhấc lên đung đưa.

Hần mặc áo khoác đen hơi rộng một chút, lúc ngồi xuống vừa vặn phần đuôi áo bao trùm cả hai chân đang dần lạnh cóng của Diệp Tây Hi.

Diệp Tây Hi lập tức cảm thấy hai chân ấm dần lên, sự ấm áp này theo từng tế bào thần kinh từ từ lan toả trong lòng cô. Cô theo bản năng co chân lại, tiếp tục hỏi: “Kẻ nào đã bắt Như Tĩnh vậy?”

“Tôi nghĩ,” Hạ Phùng Tuyền trả lời: “Có lẽ là Du Tử Vi làm.”

“Du Tử Vi?” Diệp Tây Hi ngạc nhiên trước đáp án không ngờ tới này: “Tại sao hần lại phải làm thế cơ chứ?”

Hạ Phùng Tuyền yên lặng nhìn cô.

“Mục tiêu của hần là tôi đúng không?” Diệp Tây Hi tỉnh ngộ, chỉ vào mặt mình: “Hần muốn tôi làm cái gì?”

“Cũng giống mục đích lúc đầu Du Tử Nhân bắt cóc em thôi.” Hạ Phùng Tuyền nói: “Không chỉ có hần mà còn rất nhiều người sỏi khác cũng đang âm thầm nung nấu ý đồ bắt được em, bọn họ cũng khao khát tìm ra bí mật trên người em để làm cho mình mạnh hơn.”

Diệp Tây Hi lưng chảy rờn rờn mồ hôi lạnh, nhưng lại vô cùng ngạc nhiên hỏi: “Vậy tại sao anh không muốn nghiên cứu tôi?”

Hạ Phùng Tuyền mờ ám nhìn cô một cái, rất ám muội nói: “Đừng lo lắng, kết hôn xong thì có thừa cơ hội để tôi từ từ nghiên cứu cơ thể em mà.”

Diệp Tây Hi dờ ra một lúc sau mới biết hần ám chỉ cái gì, hai gò má đỏ ửng lên, hường hần đá một cước.

Nhưng Hạ Phùng Tuyền nhanh tay lẹ mắt, túm luôn được chân của cô.

Diệp Tây Hi thấy tình thế không ổn, vội vàng rút về nhưng mà hần thộp nhanh quá, cô thử mấy lần mà không rút chân ra được. Diệp Tây Hi gấp gáp dùng hết sức bình sinh kéo chân về. Ai ngờ đúng lúc ấy thì Hạ Phùng Tuyền lại thả tay ra, vì Diệp Tây Hi dùng sức quá mạnh nên chẳng kịp chuẩn bị gì ngay tắp lự lăn ra đất, “Bịch!” một tiếng ngã sòng soài.

Cổ đau như bị ai đó bẻ gãy, Diệp Tây Hi tức giận nói: “Hạ Phùng Tuyền! Anh có phải là đàn ông không vậy?”

“Về cái vấn đề này, đêm tân hôn, tôi sẽ chứng minh cho em xem.” Hạ Phùng Tuyền trong mắt ánh lên niềm vui thích, đi tới đỡ cô đứng lên.

Nhưng Diệp Tây Hi cứ như nhìn thấy rắn không bằng ấy, đột nhiên nhảy lên, chạy đến đứng một góc, cau mày nhìn hần.

“Em làm gì thế?” Hạ Phùng Tuyền hỏi.

“Thì sợ anh lại đánh tôi chứ sao!” Diệp Tây Hi về mặt cảnh giác.

Hạ Phùng Tuyền nhướn mày: “Tôi còn chưa động vào người em, là tự em té ngã đấy chứ.”

Diệp Tây Hi phồng mồm tròn mắt nhìn hấn mấy lần mới xuôi xuôi nói: “Tốn thời gian đôi co với anh, được rồi nói đi, giả sử Như Tinh đúng là bị Du Tử Vi bắt thật thì liệu cô ấy có bị nguy hiểm không?”

“Tạm thời sẽ không, dù sao cô ấy vẫn còn chút giá trị dụng.” Hạ Phùng Tuyền càng nói càng nhỏ: “Bất quá, hấn có thể rất nhanh tìm đến em đấy.”

“Vậy tôi phải làm gì bây giờ?” Diệp Tây Hi vội hỏi.

“Trước tiên hãy hứa với tôi, cho dù hấn nói cái gì, em cũng không thể một mình hành động.” Hạ Phùng Tuyền chăm chú nhìn cô: “Nghe rõ chưa hả?”

Diệp Tây Hi rất biết điều, nhiệt tình gật đầu đồng ý.

“Được rồi, giờ xuống ăn cơm nào.”

“Không cần, tôi sẽ ăn pizza.”

Nghe vậy, Hạ Phùng Tuyền liếc nhìn Diệp Tây Hi một cách quái dị: “Em không biết quy tắc của A Khoan à, không cho phép gọi thức ăn nhanh.”

“Một lần thì chắc chẳng sao đâu.” Diệp Tây Hi xem thường, nhắc điện thoại lên, quay số cửa hàng thức ăn nhanh: “Vâng, xin đưa một xuất pizza đến...”

Hạ Phùng Tuyền không chút hoang mang nói: “Tôi nhớ lần trước, Hư Nguyên có vô tình gọi một hộp đùi gà về ăn, kết quả là sau đó một tuần liền không hiểu mà xui quý khiến thể nào mà đau bụng một tuần lễ liền. Nếu như không tin, em có thể thử một phát cho biết.”

Diệp Tây Hi cứng đờ, nhanh chóng trấn tĩnh lại ghé vào ống nghe nói: “Ngày cá tháng tư vui vẻ!”

Tiếp theo, cúp điện thoại, ầm ức ngồi rửa xả.

“Làm sao thế, nhất định phải ăn hôm nay sao?” Hạ Phùng Tuyền hỏi.

Diệp Tây Hi lắc lắc đầu: “Không hiểu làm sao tôi tự nhiên rất muốn ăn thôi.”

“Vậy chúng ta ra ngoài ăn đi.” Hạ Phùng Tuyền nói.

“Đúng vậy a, hai chúng ta ra ngoài ăn đi.” Diệp Tây Hi cười thành tiếng, nhưng vừa cười được chút đã cứng đờ vào: “Cái gì cơ, anh nói thật à?”

“Tại sao lại không cơ chứ?” Hạ Phùng Tuyền hỏi ngược lại.

Nhìn bộ dạng của hấn hình như không nói giỡn a, Diệp Tây Hi như bị sét đánh, lập tức từ chối: “Thôi, thôi, tôi đột nhiên lại không muốn ăn nữa, hay là chúng ta xuống lầu cùng ném thử tay nghề của A Khoan đi.”

Nói xong Diệp Tây Hi xoay người bỏ chạy, nhưng lại bị Hạ Phùng Tuyền kéo lại, xem cô như bao cát vác lên vai khiêng đi.

dạ dạ, tình hình là sau một chap đầy biến động như vậy, sau 1 đêm chị Tây Hi đã chính thức trở thành vợ sắp cưới của anh Phùng Tuyền nên mình quyết định đổi cách xưng hô của anh Phùng Tuyền thành “tôi-em” coi như là tiến thêm 1 bước, mọi người có đồng ý không? nếu thấy có vấn đề cứ em mình sẽ đổi lại cho phù hợp, cảm ơn các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

“Buông ra mau, anh muốn làm gì hả?” Diệp Tây Hi kêu to, đánh thùm thụp vào lưng anh, hai chân cũng không ngừng đá vào người anh, nhưng mà Hạ Phùng Tuyền chẳng thêm phản ứng lại gì cả. Diệp Tây Hi tức xì khói, mở miệng cắn vào hông anh. (từ lúc chị này đi theo anh Phùng tuyền là học ngay được tuyệt chiêu cắn, chị quên mất chiêu đá vào bộ hạ trọng yếu rồi hả =_=)

Ai ngờ Hạ Phùng Tuyền đưa tay тет vào mông cô một cái, Diệp Tây Hi kêu lên thảm thiết, rốt cuộc gục xuống yên tĩnh trở lại.

Hạ Phùng Tuyền cứ thế vác cô, mặt không đổi sắc bước xuống lầu.

A Khoan đang sắp xếp mâm cơm thấy thế thì gọi giật lại: “Chuẩn bị ăn cơm rồi, người còn định đưa muối ấy đi đâu nữa hả?”

“Đi hẹn hò.” Hạ Phùng Tuyền vẫn không dừng bước, trực tiếp lướt qua A Khoan, phăm phăm bước ra ngoài cổng.

“Khiêng bạn gái đi hẹn hò? Xem ra nhà chúng ta từ lớn tới bé đều là quái thai cả!” A Khoan lắc đầu, bắt đầu xới cơm.

Vừa mới gắp được miếng trứng cá muối bỏ vào miệng nhai, lại phát hiện ra Hạ Hư Nguyên ngồi đối diện đang nhìn mình không chớp mắt.

“Lại sao thế?” A Khoan hồ nghi hỏi.

“Không có gì, chỉ là tôi bỗng nhiên nhớ tới,” Hạ Hư Nguyên mỉm cười thần bí: “Miếng trứng cá muối của chú sao mà giống đồng ruột non, ruột già tôi moi ra từ bụng của một bệnh nhân sáng này ghê!”

Nghe vậy, A Khoan vội buông đũa xuống, trên mặt rung rung hai hàng nước mắt.

“Tại sao nhà chúng ta lại toàn quái thai tụ tập thế này hả trời!!!!”

—

Bây giờ là giờ ăn tối nên cửa hàng thức ăn nhanh trở nên đông nghịt người. Từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, sắc trời âm đạm, không như bên trong này, ánh đèn sáng loá, không khí náo nhiệt, làm cho tâm tình mọi người cũng vui vẻ theo.

Cho nên, Diệp Tây Hi cảm thấy vô cùng ngon miệng, chiến đấu rất nhiệt tình.

Lúc vô tình ngẩng đầu lên, mới phát hiện ra Hạ Phùng Tuyền vẫn đang chăm chú nhìn mình, cô kinh ngạc: “Sao anh không ăn đi?”

“Tôi rất ghét món này.” Hạ Phùng Tuyền nói.

“Tôi cũng nghĩ thế, loại công tử đại thiếu gia nhiều tiền như anh, nhất định là ăn không quen thứ thức ăn như này rồi.” Diệp Tây Hi lấy giấy lau miệng: “Vậy anh thích ăn cái gì, tôi sẽ dẫn anh đi.”

“Chẳng lẽ em không biết sao?” Hạ Phùng Tuyền chống cằm liếc cô một cái.

“Tôi làm quái nào mà biết được cơ chứ?” Diệp Tây Hi tròn mắt ngạc nhiên hỏi.

“Chúng ta ở chung với nhau lâu như vậy, ngày ngày cùng nhau ăn cơm, chẳng lẽ em chưa từng chú ý xem tôi thích ăn món gì hả?”

“Tôi tại sao phải quan tâm đến điều đó nhỉ?”

Bị cô luôn mồm cãi lại, Hạ Phùng Tuyền chán nản chẳng thèm cãi lý nữa, chỉ hỏi hột đáp: “Bây giờ không biết coi như không có tội, nhưng sau này chúng ta kết hôn rồi, em nhất định phải chú ý điều đó, dù sao thì việc làm những món chồng mình thích cũng là một trong những trách nhiệm của người vợ hiền mà... Đúng rồi, suýt nữa tôi quên không nói cho em biết một việc, hôn lễ của chúng ta đã định tháng sau sẽ cử hành đó.”

“Khụ..khụ..khụ...” Diệp Tây hi bị sặc, mặt đỏ đến tận mang tai, thiếu chút nữa không thở nổi: “Anh vừa mới nói cái gì cơ...Hôn lễ của ai?”

Hạ Phùng Tuyền mỉm cười lặp lại: “Của tôi và em”

Diệp Tây Hi hai mắt mở cực lớn, vội vàng liều mạng tìm lý do phản đối: “Không được không được, thời gian như vậy là quá gấp gáp, cái gì cũng không kịp chuẩn bị mà.”

“Em yên tâm đi, mọi thứ đã được chuẩn bị xong xuôi, thiệp mời, tiệc cưới, nơi tổ chức... chỉ còn mỗi việc em đi chọn áo cưới nữa thôi.”

“Còn nữa, sờ nghiên cứu đạo này cực kì bẻ bộn công việc, cha tôi tháng sau chắc chắn sẽ không thu xếp để về kịp đâu, hay là chúng ta đổi ngày khác, có được không?”

“Một tuần trước, tôi đã báo cho Diệp bá bá biết rồi, cha nói, có chết cũng phải thu xếp thời gian về chủ trì hôn lễ của con gái yêu chứ.”

“Nhưng mà, làm sao thì tôi vẫn cảm thấy thời gian quá gấp gáp rồi.”

“Vậy em định bao giờ chúng ta sẽ kết hôn đây?”

“Không bằng,” Diệp Tây Hi ngập ngừng: “10 năm sau được không?”

Nói còn chưa dứt lời, thì một ánh mắt sắc lẹm phóng tới.

Diệp Tây Hi rụt rụt cổ: “Vậy...sau 4 năm nữa thì thế nào?”

Ánh mắt người nào đó ngày càng híp lại nguy hiểm hơn.

Diệp Tây Hi đẩy ghế lùi lại phía sau: “Cái này thì... ít nhất cũng phải hai năm nữa mới được.”

Hạ Phùng Tuyền đặt hai tay lên bàn, giọng nói vô cùng nghiêm túc, chắc nịch nói: “Tóm lại, bất luận là mưa to gió lớn, núi lửa bộc phát, hay là giông tố bão bùng, hôn lễ vẫn sẽ tổ chức vào tháng sau.”

Diệp Tây Hi không phục: “Anh cho rằng tôi không dám đào hôn à?”

Hạ Phùng Tuyền nhẹ nhàng nói: “Em cho rằng trước lúc đó tôi không dám ăn em trước hả?”

Mồ hôi lạnh từ trán Diệp Tây Hi từ từ chảy xuống.

Thật là một chiêu thâm độc vô cùng!

Cái tên Hạ Phùng Tuyền này, quả nhiên là đối tượng nguy hiểm không dễ trêu mà.

Diệp Tây Hi không dám mở miệng bật lại nữa, chỉ cúi đầu lẳng lặng ăn tiếp.

“Thật sự là nó ngon lắm à?” Hạ Phùng Tuyền hỏi.

Diệp Tây Hi không yên lòng gật đầu.

“Sau này muốn ăn cái gì hoặc ở nhà buồn bức quá cứ nói cho tôi một tiếng, tôi sẽ dẫn em ra ngoài chơi—chỉ cần em ngoan ngoãn biết nghe lời một chút là được.”

“Đồng ý.” Diệp Tây Hi ngoài miệng thì đồng ý nhưng trong lòng đã quyết định như đinh chém sắt, có chết cũng không một mình cùng hấn ra khỏi cửa.

Nói giỡn hả, nếu như ngày nào đó Hạ Phùng Tuyền nổi cơn thú tính, thật sự ăn thịt cô thì chẳng phải là đại họa rồi à.

Sau khi ăn xong, trời đã tối hoàn toàn, Diệp Tây Hi sờ sờ bụng, giục Hạ Phùng Tuyền mau chở cô về nhà.

Nhưng Hạ Phùng Tuyền lại cho rằng cô đã ăn quá nhiều rồi cần tản bộ để tiêu hoá cho tốt.

Cho nên, hai người liền cùng nhau đi dạo trong khu thương mại.

Nói là đi dạo nhưng kết quả lại biến thành một hành trình mua sắm, Hạ Phùng Tuyền lôi kéo Diệp Tây Hi đến quầy bán trang phục dành cho nữ giới, tự tay hấn lựa chọn bất cứ cái gì cô thích.

“Tại sao lại là váy nữa vậy?” Diệp Tây Hi bất mãn.

“Tôi thích nhìn thấy em mặc váy.”

“Tại sao lại thế chứ?”

“Bởi vì chân em rất đẹp.”

Nghe thấy vậy, Diệp Tây Hi trong lòng âm thầm vui sướng, nhưng vẫn khiêm tốn nói: “Nào có nào có.”

“Thật sự thì,” Hạ Phùng Tuyền vẫn tiếp tục lựa chọn váy, lại dùng giọng nói hết sức bình tĩnh nói với cô: “Tôi đang rất háo hức đến cái ngày mà đôi chân của em quần lấy thất lung tôi đấy!”

Nghe vậy, Diệp Tây Hi cả mặt đỏ ửng như một trái cà chua chín.

“Tại sao trong đầu anh chỉ toàn những ý nghĩ đen tối như vậy nhỉ?” Diệp Tây Hi trừng mắt nhìn hấn: “Được rồi, chúng ta mau trở về thôi.”

“Đợi một chút, còn một thứ cực kì quan trọng nữa.” Hạ Phùng Tuyền nắm lấy tay Diệp Tây Hi kéo cô về phía trước.

Hành động này hấn làm rất tự nhiên nhưng Diệp Tây Hi chẳng thấy quen gì hết, muốn rút tay ra, cố gắng một hồi, chẳng qua chỉ phí sức mà thôi.

Vừa mới ngẩng đầu lên, Diệp Tây Hi đã thấy choáng váng đầu óc, mồ hôi lạnh bắt đầu ứa ra, hấn lại dám kéo mình đến quầy bán—đồ lót!

“Xin hỏi tôi có thể giúp gì cho ngài không ạ?” Một nữ nhân viên của cửa hàng nhiệt tình hỏi.

“Làm phiền cô lấy giùm tôi bộ kia xuống.”

Nhìn theo hướng ngón tay Hạ Phùng Tuyền chỉ, Diệp Tây Hi thiếu chút nữa té xỉu, đó là một bộ đồ màu đen, mỏng như cánh ve, gợi cảm hấp dẫn.

“Đạ, xin hỏi bạn gái ngài...” Nói đến đây, cô nhân viên liếc thấy chiếc nhẫn Diệp Tây Hi đang đeo, vội vàng sửa lại lời nói: “Kích cỡ của phu nhân đây là bao nhiêu ạ?”

Diệp Tây Hi còn đang bị đả kích vì bị cô nhân viên kia hiểu lầm là vợ của Hạ Phùng Tuyền, còn chưa định thần lại, bên tai đã nghe rất rõ ràng tiếng anh trả lời thay: “34c”

“Hai vị chờ một chút.” Nhân viên cửa hàng nghe thấy thế, lập tức đi tìm.

Đợi cô nhân viên đi mất, Diệp Tây Hi nhin không được, thấp giọng chất vấn: “Làm sao anh biết được kích cỡ của tôi hả?”

Hạ Phùng Tuyền nhắc nhở: “Em quên là tôi từng nhìn thấy cả cơ thể em rồi hả?” (lúc lên núi ấy mọi người nhớ không?)

“...”

“Em có thích mấy bộ kia không?”

“Không thích không thích! Tôi không phải là không có áo lót!”

“Haiz những bộ ấy của em nhìn hình thức quá bảo thủ.”

“Làm sao anh lại biết?” Diệp Tây Hi vừa sợ vừa quần bách.

“Lần trước nhìn thấy cơ thể em dĩ nhiên là thấy rồi.” Hạ Phùng Tuyền tỉnh bơ nói.

Diệp Tây Hi hít một hơi thật sâu: “...Được rồi, tôi thừa nhận áo lót của tôi hình thức bảo thủ, nhưng mà nó chẳng có quan hệ gì đến anh hết á.”

“Lúc trước có lẽ không sao, nhưng mà sau này nội y em mặc chẳng phải là để tôi ngắm sao, cho nên là để tôi lựa chọn giúp em cho.” Hạ Phùng Tuyền mỉm cười rạng rỡ hỏi lại: “Em nghe rõ chưa vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Diệp Tây Hi chán nản không biết nên phản ứng thế nào bây giờ, ừ ừ xù thờ dài liên tục.

Sợ Hạ Phùng Tuyền lại một lần nữa dẫn mình tới những nơi quái dị, Diệp Tây hi vội vã liều mạng lao lên xe ngồi.

Vừa về đến nhà, đang muốn chạy thẳng lên lầu, Hạ Phùng Tuyền cầm túi quần áo đưa cho cô: “Em quên đồ rồi này.”

Diệp Tây Hi quyết định có đánh chết cũng không chịu cầm, cho nên không thèm dừng bước chân, trực tiếp lướt qua hần.

Hạ Phùng Tuyền nhìn bóng lưng cô, khoé miệng khẽ cong lên, quay về phía phòng khác nơi A Khoan cùng Hạ Hư Nguyên đang ngồi nói: “Hai người biết hôm nay chúng tôi mua được những gì không?”

Hạ Hư Nguyên đưa tay với lấy xem: “Để tôi nhìn xem chút coi.”

Ai ngờ còn chưa chạm được vào cái túi, Diệp Tây Hi như một con lốc ào từ trên lầu xuống, giật lấy cái túi, rồi lại như gió lốc chạy vù lên lầu.

Nếu như để bọn họ nhìn thấy đồng áo lót này thì chẳng phải chút thể diện cuối cùng của cô cũng mất hết hay sao?

Chạy về phòng, Diệp Tây Hi giận dữ quăng cái túi trên sàn nhà, sau đó coi cái gối như mặt Hạ Phùng Tuyền mà dùng sức đánh đập vào đấy, miệng còn không ngừng rủa xả: “Đánh chết người! Đập chết người! Người đi chết đi!”

“Em đang làm gì thế?” Bất chợt giọng nói của Hạ Phùng Tuyền vang lên ở cửa.

Diệp Tây Hi thu hồi vẻ mặt tức giận, sát khí đằng đằng trấn tĩnh trả lời: “Đánh bộ chó, anh có việc gì không?”

“Cũng không có việc gì quan trọng lắm.” Hạ Phùng Tuyền không đợi cô mời ngồi, hần đã ung dung ngồi xuống giường rồi.

Chẳng hiểu tại sao, cả người Diệp Tây Hi lại nổi gai ốc đầy mình. Cảm giác tình cảnh này cực kì quen thuộc, trước mỗi lần Hạ Phùng Tuyền đối với cô

làm những chuyện cực kì bí hiểm đều xuất hiện câu nói này.

Diệp Tây Hi phòng bị nhìn hắn: “Tôi muốn đi ngủ, nếu không có việc gì quan trọng thì phiền anh đi ra ngoài giùm tôi có được không?”

“Như vậy a, vậy em nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Hạ Phùng Tuyền nói xong cũng đứng dậy ra ngoài thật.

Diệp Tây Hi thở phào một cái như chút được gánh nặng nhưng dù vậy trong lòng vẫn như có một tảng đá lớn đè nặng, vẫn thấy hồi hộp lo lắng.

Ái ngờ Hạ Phùng Tuyền đi tới cửa, bỗng nhiên xoay người lại, nhún mày lên: “Đúng rồi, còn một chuyện nho nhỏ nữa.”

Quả nhiên lại tới rồi, Diệp Tây Hi nhất thời tim như ngừng đập, các ngón tay bắt đầu đông cứng lại.

Hạ Phùng Tuyền rất tự nhiên đóng kín cửa lại.

Tiếng kim loại va đập vào nhau “Xập!!!” âm thanh không lớn nhưng toát ra sự mờ ám nguy hiểm.

Hạ Phùng Tuyền nhặt cái túi trên mặt đất, lấy ra bộ áo lót kia, dùng ngữ khí rất bình thường nói: “Em thay cái này vào cho tôi xem.”

Diệp Tây Hi nghĩ mình đang mơ, hoài nghi vào cái lỗ tai của mình: “Anh vừa mới nói cái gì cơ?”

“Tôi nói,” Hạ Phùng Tuyền kiên nhẫn lặp lại: “Thay bộ áo lót này đi, tôi muốn xem nó có hợp với em không.”

Diệp Tây Hi mở to hai mắt, sợ run hồi lâu, rốt cuộc đưa ra một câu kết luận: “Hạ Phùng Tuyền, anh điên rồi!”

“Em có thay hay không?” Hạ Phùng Tuyền nhíu mày nguy hiểm.

“Tôi làm sao có thể thay cho anh xem được cơ chứ?” Diệp Tây Hi cảm thấy đó là nhiệm vụ bất khả thi.

“Tại sao lại không thể?” Hạ Phùng Tuyền hỏi.

“Chúng ta... Quan hệ của chúng ta...” Diệp Tây Hi lấy tay túm chặt lấy miệng cái túi, nói không ra hơi.

“Chúng ta đã là vị hôn phu của nhau tháng sau sẽ kết hôn.” Hạ Phùng Tuyền dùng phương thức suy nghĩ của mình giúp cô bổ sung, lại nói tiếp: “Vì thế cho nên, nhìn trước một chút cũng không có gì là không ổn cả.”

“Không hề ổn, có rất nhiều thứ không ổn tý nào cả!” Diệp Tây Hi giận sôi lên, không cẩn thận đem hết suy nghĩ trong lòng mình nói toạc hết ra: “Chẳng qua chỉ là đính hôn thôi mà, người tính không bằng trời tính, đính hôn và kết hôn còn cách nhau nhiều lắm, rất nhiều, ai biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì đâu?”

Hạ Phùng Tuyền nghe xong cũng không tỏ vẻ tức giận, chỉ nhàn nhạt nói: “Ý của em là, em sẽ không thay?”

“Dĩ nhiên là không.” Diệp Tây Hi ý chí kiên quyết.

Hạ Phùng Tuyền nhìn cô, đôi con ngươi đen nhánh bỗng loé tinh quang: “Vậy thì tôi sẽ giúp em thay ra.”

Nói xong, hắn lao tới chỗ cô.

Diệp Tây Hi kinh sợ, chân tay vội vã luống cuống nhảy xuống giường, phi ra ngoài cửa. Nhưng Hạ Phùng Tuyền tốc độ nhanh hơn một bậc, nhanh chóng đi chuyển tới trước mặt cô.

Diệp Tây Hi kinh hô một tiếng, bần rợn bò lại lên giường, nghĩ lập lại chiêu cũ, phi tiếp ra ngoài.

Nhưng lần này cô không có thành công—Hạ Phùng Tuyền một phát bắt được bắp chân của cô, chỉ nghe “Rầm!” một tiếng, Diệp Tây Hi đã bị bắt trở lại giường.

Tiếp theo, Hạ Phùng Tuyền lật người Diệp Tây Hi lại, túm chặt lấy hai tay của cô đặt cố định ở trên đầu cô, cúi người xuống, nhìn chăm chăm vào người cô, tư thế khó nói mập mờ không rõ.

“Người khác thế nào, tôi không cần biết nhưng tôi và em đã đính hôn rồi và nhất định sẽ kết hôn...Không kẻ nào có thể ngăn cản được.” Hạ Phùng Tuyền thanh âm rất nhẹ, nhưng hoàn toàn nghiêm túc chân thật: “Hiểu chưa?”

“Không rõ chính là anh.” Diệp Tây Hi nhìn chăm chăm hắn, cả giận nói: “Nếu như tôi không muốn, không ai có thể miễn cưỡng ép buộc tôi lấy anh.”

“Đáng tiếc.” Hạ Phùng Tuyền nhếch mép cười, nụ cười có chút lạnh lùng: “Tôi không cho là như vậy.”

Nói xong, hắn đặt hai tay của Diệp Tây Hi lên đỉnh đầu cô, một tay giữ chặt cho cô không gãy dựa được, tay kia bắt đầu cởi dần những nút cài trên người cô.

Diệp Tây Hi dĩ nhiên là không nằm chờ chịu chết rồi, cô cố gắng nhướn cổ lên, há mồm cắn vào cái tay không yên phận kia của hấn.

Hạ Phùng Tuyền né một phát, Diệp Tây Hi cắn một cái vô ích, nhưng mà vì vậy, chân có thể tự do hoạt động, cho nên đợi đúng thời cơ chín muồi, cô nhấc đầu gối lên, thụi vào bụng hấn một cú.

Hạ Phùng Tuyền đau điếng, kêu lên một tiếng, đồng thời tay cũng buông lỏng ra.

Diệp Tây Hi vội vàng trốn thoát khỏi sự kìm kẹp, bật dậy lao ra cửa. Nhưng Hạ Phùng Tuyền rất nhanh hồi phục lại, một phen kéo tay của cô lại.

Diệp Tây Hi nghiêng rặng, xoay người lại, quơ quơ bộ móng tay dài trước mặt hấn “Chà!!!” một tiếng, trên cổ người nào đó xuất hiện mấy vết cào máu đỏ ứa ra.

Hạ Phùng Tuyền đưa tay lên sờ, cảm thấy man mát hơi dính dính—trên tay có chút máu tươi.

Ánh mắt của hấn rất chậm rất chậm nhú lại: “Diệp Tây Hi, hôm nay em chết chắc rồi!”

Diệp Tây Hi kinh sợ đến hồn phi phách tán, co chân lên chạy trốn chết. Hạ Phùng Tuyền thì theo sát ở phía sau, đuổi tận cùng không buông tha.

Hai người cứ chạy vòng vòng trong phòng, ta đuổi người, người đuổi ta, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng bình bình bang bang loảng xoảng.

Phòng khách lầu dưới, A Khoan ngẩng đầu, nghi ngờ hỏi: “Người nói xem, hai người bọn họ đang làm cái gì thế nhỉ?”

Hạ Hư Nguyên ngồi một bên bụng tách cà phê lên, tao nhã nhấp một hớp nói: “Xem ra tối nay, có một con sói bắt đầu biến thân rồi.”

Mà lúc này, ở trên lầu, Hạ Phùng Tuyền lại một lần nữa thành công bắt được Diệp Tây Hi vút trở lại giường, hấn ôm chặt lấy hông cô.

Diệp Tây Hi vẫn gầy dựa, cố gắng thoả hiệp: “Thật ra thì anh cẩn thận nghĩ lại mà xem, tôi sở dĩ làm tổn thương anh, nói cho cùng, cũng là do anh sai trước thôi mà.”

Hạ Phùng Tuyền khẽ mỉm cười: “Thật ra thì em cẩn thận nghĩ lại xem, tôi nói nhiều như vậy, cũng bắt quá là muốn lấy cớ tìm cách cởi quần áo của em thôi mà.”

Nói xong, hấn vươn tay, tiếp tục cởi từng nút áo của cô ra.

Diệp Tây Hi kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, đang lúc cô tuyệt vọng hết sức thì A Khoan mở cửa: “Phùng Tuyền, trước cứ tạm dừng một chút, Tây Hi có điện thoại.”

Diệp Tây Hi cảm động đến rơi nước mắt, người gọi điện thoại đến chắc chắn là người mẹ tái sinh của cô rồi, tạ ơn trời đất.

Nhưng mà ngay khi cô nghe thấy đầu dây bên kia nói thì cô đã biết rằng mình suy nghĩ sai lầm rồi.

“Diệp tiểu thư nếu như cô muốn bảo toàn mạng sống cho bạn tốt của cô—Từ Như Tĩnh thì ngày mai 2h chiều chúng ta có thể gặp nhau tại khu trung tâm mua sắm Lệ Thần để thương lượng một chút. Nhớ kỹ, không được nói cho kẻ khác biết, nếu không, tự gánh lấy hậu quả!”

Nói xong, hấn không đợi Diệp Tây Hi trả lời, liền dập máy ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Diệp Tây Hi cứ cầm điện thoại hồi lâu mà vẫn chưa định thần lại được, ngáy người ra.

Hạ Phùng Tuyền căn cứ theo vẻ mặt của cô bây giờ mà phần nào biết được nội dung cú điện thoại vừa rồi: “Em sao thế?”

Nhớ tới lời cảnh cáo vừa nãy của kẻ thần bí kia, Diệp Tây Hi đang định mở miệng kể xong lại ngậm lại.

Hạ Phùng Tuyền ánh mắt trầm xuống: “Có phải kẻ đó lấy Từ Như Tĩnh ra để uy hiếp em đúng không?”

“Không...phải.” Diệp Tây Hi cup mắt xuống, nhỏ giọng phủ nhận.

“Diệp Tây Hi, em quên điều em đã đồng ý với tôi rồi à?” Hạ Phùng Tuyền thanh âm có chút lạnh lạnh.

[Trước tiên hãy hứa với tôi, cho dù hấn nói cái gì, em cũng không thể một mình hành động.]

Diệp Tây Hi nhớ tới lời dặn dò của Hạ Phùng Tuyền, do dự một chút, rốt cuộc gật đầu: “Tên kia nói rằng, 2h chiều mai tôi và hấn sẽ gặp nhau tại khu trung tâm mua sắm Lệ Thần để thương lượng, hơn nữa, việc này nhất định không được để kẻ thứ ba biết.”

“Du Tử Vĩ quả nhiên đã bắt đầu hành động rồi.”

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm cái gì đây?” Diệp Tây Hi vội vã hỏi.

Hạ Phùng Tuyền trầm ngâm, lúc lâu sau mới trả lời: “Cứ làm theo yêu cầu của hấn.”

—

2h chiều ngày hôm sau, Diệp Tây Hi đúng hẹn tới khu trung tâm Lệ Thần.

Bởi vì hôm nay là chủ nhật nên trong khu trung tâm rất đông đúc, dòng người đi lại hối hả, Diệp Tây Hi đứng ở tầng thứ ba, ánh mắt không ngừng nhìn khắp mọi nơi, cảm thấy như ai ở đây cũng có thể là thù hạ của Du Tử Vĩ vậy. Cô nắm thật chặt cái ví da mang theo, trong lòng nóng như lửa đốt bồn chồn không yên. Thời gian chờ đợi càng dài thì cô càng cảm thấy khẩn trương.

Đã đợi gần nửa tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì.

Rốt cuộc cũng có một nam nhân hướng chỗ cô đi tới, Diệp Tây Hi nín thở chờ đợi, chuẩn bị nghênh chiến.

Ai dè hấn vừa tới chỗ cô đã lên tiếng: “Tiểu thư, tôi xem cô đã đứng ở chỗ này chờ lâu lắm rồi, chẳng lẽ cô bị bạn trai cho leo cây sao? Ai da, cái loại đàn ông này không thể chấp nhận được, ai lại làm thế này cơ chứ.”

Diệp Tây Hi bất đắc dĩ thở dài một tiếng, thì ra là kẻ tán tỉnh vớ vẩn thôi.

“Đừng tức giận, tôi mời cô đi uống một tách cà phê, được không?” Tên kia hơi cúi người, chìa tay ra làm điệu bộ lịch lãm mời cô, tự cho mình là quyến rũ làm nháy mắt với cô một cái.

“Thôi tôi không dám làm phiền anh đâu, thật ra thì tôi vừa mới trốn ra khỏi bệnh viện xong.” Diệp Tây Hi bình thản nói.

“Bệnh viện?” Tên kia ngạc nhiên hỏi: “Cô mắc bệnh gì à?”

“Tôi không có bệnh nhưng mà bọn họ lại cứ nói tôi bị bệnh mới lạ chứ!”

“Cô đã không có bệnh thì tại sao bọn họ lại muốn đưa cô vào bệnh viện?”

“Tôi chỉ thân ái tặng cho bạn trai trước đây của tôi mấy đao mà hấn cũng không bị gì nặng nề lắm, dù sao tôi còn giúp hấn nhét ruột trở lại ổ bụng cơ mà. Ấy thế mà quan toà lại phán xét cho tôi vào bệnh viện, hôm nay thật vất vả lắm tôi mới lén trốn ra được, bây giờ nhất định bọn họ đang ở xung quanh đây tìm tôi cho mà coi.”

Tên kia còn chưa kịp nghe hết câu đã chạy trốn chết.

Nhìn bóng lưng của hấn, Diệp Tây Hi nín cười đến nội thương.

Lúc này từ phía sau lưng cô bỗng truyền tới một giọng nói trầm thấp: “Diệp tiểu thư.”

Diệp Tây Hi bả vai cứng đờ.

Tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Diệp Tây Hi xoay người thì phát hiện ra người đến là một kẻ có tướng mạo bình thường độ tuổi trung niên.

Cô cảnh giác nhìn hắn: “Ngươi là Du Tử Vĩ phải tới?”

Kẻ kia cũng không trả lời, chỉ dùng ngữ khí rất nhanh nói với cô: “Ngoài kia có một chiếc taxi, cô hãy lên chiếc xe đó đi.”

Diệp Tây Hi vừa định mở miệng phản ứng lại thì kẻ đó đã hoà vào dòng người đông đúc, trong nháy mắt đã mất dấu vết.

Diệp Tây Hi không còn cách nào khác, đành phải làm theo lời hắn nói, ra tới cửa chính của khu trung tâm mua sắm thì quả nhiên thấy một chiếc taxi đang đợi ở gần đó.

Diệp Tây Hi vừa ngồi vào xe, tài xế lập tức nhấn ga phóng xe về phía trước.

Xe đi với tốc độ rất nhanh, trên đường cứ vòng tới vòng lui, Diệp Tây Hi không nhịn được hỏi: “Rốt cuộc thì ngươi muốn đưa ta đến nơi nào?”

Tên tài xế liếc cô một cái qua kính chiếu hậu: “Đừng có vội, Diệp tiểu thư, cô sẽ sớm gặp được người mà cô muốn gặp thôi... Nhưng trước tiên chúng ta phải cắt đuôi đám người bám theo đây.”

Diệp Tây Hi trong lòng lo sợ, quả nhiên hành tung của nhóm A Khoan vẫn bị phát hiện rồi.

Tên tài xế này trình độ lái xe rất pro, trong dòng xe đông nghịt này hắn cứ lái xe qua, quẹo cua mấy lần liền vứt đám A Khoan lại rất xa, cứ chạy như thế tầm 10 phút sau thì hoàn toàn không thấy bóng dáng xe của bọn A Khoan nữa.

Diệp Tây Hi lòng bàn tay mồ hôi lạnh rỉ ra, bây giờ cô khác gì cá nằm trên thớt, tùy ý người chém giết.

Xe dần dần rời xa khỏi nội thành, hướng khu ngoại thành người thừa thốt mà đi tới.

Nhìn khung cảnh hoang vu vắng lặng xung quanh, Diệp Tây Hi ngày càng lo lắng thấp thòm.

Rốt cuộc thì xe cũng dừng lại ở một chỗ rừng rậm yên tĩnh.

Diệp Tây Hi xuống xe, ở đó có một kẻ đã chờ sẵn cô, trên trán phát phơ mấy sợi tóc trắng, hai tay đút vào túi quần, âm u nhìn cô.

Diệp Tây Hi kinh ngạc — Là Thành Phong!

“Diệp tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau!” Thành Phong sờ sờ gáy, nhếch mép cười một tiếng “Cô còn nhớ chứ? Lần trước nhờ ân huệ của cô mà tôi được Du Giang Nam tặng cho một đập vào gáy.”

“Vậy sao?” Diệp Tây Hi nói: “Ta chỉ nhớ rõ một điều, lần trước gặp mặt ngươi là thủ hạ của Du Tử Nhân mà hôm nay lại thành thủ hạ của Du Tử Vĩ rồi sao?”

Thành Phong cũng không ngại gì sự châm chọc trong lời nói của cô, chỉ nói: “Thật ra thì từ đầu đến cuối tôi đều là người của Du Tử Vĩ tiên sinh.”

Diệp Tây Hi tỉnh ngộ: “Ngươi được Du Tử Vĩ phái tới bên cạnh Du Tử Nhân nằm vùng?”

“Không sai.” Thành Phong còn hào phóng thừa nhận.

Diệp Tây Hi hít thật sâu cứng giọng nói: “Ta không quan tâm mấy chuyện này của các ngươi, ta chỉ muốn biết Như Tĩnh ở đâu, còn có các ngươi gọi ta tới đây có mục đích gì?”

“Rất đơn giản.” Thành Phong lời ít mà ý nhiều: “Một người đổi một người.”

“Ý của ngươi là ta đổi lấy Như Tĩnh?”

“Diệp tiểu thư quả nhiên là người hiểu chuyện.”

“Nhưng mà làm sao ta tin ngươi được đây, nếu như các ngươi gạt ta thì sao?”

“Nói đến lừa gạt, Diệp tiểu thư cũng hiểu rõ mà, không phải ư?”

“Ngươi có ý gì hả?”

“Ngày hôm qua chẳng phải bọn tôi đã cảnh cáo cô rồi, không được để kẻ thứ ba biết được nhưng cô đã làm như thế nào đây?”

Diệp Tây Hi không nói gì.

“Tuy nhiên, tôi cuối cùng cũng cắt đuôi được đám người dư thừa đó rồi.”

“Ta hỏi ngươi, Như Tĩnh ở đâu?”

“Đang ngồi trên xe kia, chỉ cần Diệp Tiểu Thư nguyện ý đi theo chúng tôi, tôi nhất định sẽ thả cô ta ngay lập tức. Dù sao thì, ngoài Du Tư Nhân ra, cô ta cũng coi như có công lớn giúp bọn tôi dụ cô đến đây, làm sao mà bọn tôi lại bạc đãi cô ta được cơ chứ.”

Diệp Tây Hi nhìn theo hướng hần nói, ở gần đó đúng là có một chiếc xe màu đen lẳng lặng đỗ.

“Tôi muốn xem cô ấy trước đã.”

Diệp Tây Hi vừa nói vừa tiến về phía trước, lại bị Thành Phong ngăn cản: “Có cần thiết không? Bây giờ bọn người Hạ Phùng Tuyền cũng không thể đuổi kịp tới đây mà cứu cô, đừng chống cự nữa, hãy biết điều một chút mà đi theo bọn ta đi.”

Diệp Tây Hi quay lại nhìn hần nở một nụ cười nham hiểm: “Thật như vậy chăng?”

Nghe vậy, Thành Phong lập tức cảm thấy có gì đó không đúng lắm, đúng lúc này, từ bụi cây bên cạnh một con sói lông đen nhánh nhảy bổ ra, con sói nhào tới xô hần ngã xuống đất, cắn rách cả vai hần.

Thành Phong kêu lên thảm thiết.

Diệp Tây Hi phát hiện chiếc xe kia có lẽ thấy động đã lặng lẽ rời đi liền vội vàng nói cho Hạ Phùng Tuyền biết.

Hạ Phùng Tuyền buông Thành Phong ra, chỉ ba bước nhảy lên chiếc xe kia, một trào đập vỡ kính chắn gió, vọt vào.

Diệp Tây Hi đang hết sức chăm chú nhìn chiếc xe kia, lại nghe thấy tên Thành Phong nằm gục trên mặt đất thì thào: “Ngươi sẽ phải hối hận.”

“Cái gì?” Diệp Tây Hi xoay đầu lại.

Thành Phong khoe miệng cong lên thành một nụ cười quỷ dị: “Ngươi đã không nghe lời cảnh báo của bọn ta, đem chuyện này cho kẻ thứ ba biết... Ha ha ha Từ Như Tĩnh bởi vì ngươi mà sẽ phải nhận sự trừng phạt!”

Diệp Tây Hi cả người thấy ớn lạnh rùng mình.

Đúng lúc này, chiếc xe kia quay tròn mấy vòng, cuối cùng “Rầm!!” một tiếng, lao vào một thân cây to.

Diệp Tây Hi không còn kịp bận tâm tới tên Thành Phong này nữa, vội vàng chạy lại chỗ chiếc xe, ai ngờ vừa mở cửa xe ra thì phát hiện ra căn bản là ngay từ đầu Từ Như Tĩnh đã không có ở đó.

Một lần nữa quay đầu lại nhìn, trên mặt đất chỉ còn lại một vũng máu, Thành Phong đã biến mất.

Tên lái xe cũng chỉ là chân lâu la tiểu tốt cho nên mặc cho bọn họ truy hỏi hỏi lâu cũng chỉ phí công vô ích mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Về đến nhà rồi, Diệp Tây Hi cũng chẳng nói chẳng rằng, lặng lẽ lui thủ trở về phòng của mình.

Nhìn bộ dạng buồn cực của cô, A Khoan nhỏ giọng hỏi: “Bọn chúng căn bản là không có đưa Từ Như Tĩnh đến đúng không?”

Hạ Phùng Tuyền gật đầu.

“Chú không thấy chuyện này rất kỳ quái sao?” Hạ Hư Nguyên ngồi một bên lên tiếng hỏi: “Nếu mục đích của bọn chúng chỉ đơn giản là bắt cóc Tây Hi thì ngay cái lúc Tây Hi bước lên chiếc taxi đó đã có thể dễ dàng chuốc thuốc mê cô ấy rồi, tại sao chúng còn tốn thêm công sức đưa Tây Hi đến chỗ rừng cây hoang vắng đó làm gì nữa?”

Hạ Phùng Tuyền trong mắt chợt loé lên tia nguy hiểm thâm trầm nói: “Bất luận là gì thì chúng cũng sẽ tiến hành những bước tiếp theo.”

Diệp Tây Hi ngồi trước bàn, nhẹ nhàng xoay xoay trái cầu thủy tinh, bên trong trái cầu xấp trắng như tuyết bay bay, lên cao rồi từ từ chìm xuống đáy.

Cô hình như đã vô tình khuấy động một thế giới nho nhỏ, cái gì xảy ra cô cũng không muốn biết hoặc là nói rằng cô thực sự không dám nghĩ đến điều gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Nhưng lời nói của tên Thành Phong đó vẫn cứ quanh quẩn bên tai cô.

[“Ngươi đã không nghe lời cảnh báo của bọn ta, đem chuyện này cho kẻ thứ ba biết... Ha ha ha Từ Như Tĩnh bởi vì ngươi mà sẽ phải nhận sự trừng phạt!”]

Chưa tóm được mình, Du Tử Vĩ sẽ giờ trò độc ác gì với Như Tĩnh đây?

Đáng lẽ ngay từ đầu cô không nên đem toàn bộ sự việc kể cho Hạ Phùng Tuyền nghe mới phải.

Lần này cô đã làm sai rồi ư?

Hạ Phùng Tuyền bước vào phòng, nhìn thấy bộ dạng của cô vô cùng hoảng loạn.

Hắn bước tới bên cạnh Diệp Tây Hi, giựt lấy trái cầu trong tay cô, nhẹ nhàng nói: “Tình hình có chút thay đổi, hôn lễ của chúng ta sẽ được tổ chức vào tuần sau.”

Diệp Tây Hi hoàn toàn im lặng, vẫn ngồi yên tĩnh không phản ứng gì.

Hạ Phùng Tuyền đặt hai tay lên vai cô, nhấn mạnh một lần nữa: “Tôi nói là, hôn lễ của chúng ta tuần sau sẽ tổ chức đó.”

Vừa dứt lời, Diệp Tây Hi bỗng nhiên bật dậy, gạt phăng tay của hắn ra.

Trái cầu thủy tinh rơi xuống đất vỡ choang, những bóng xóp trắng theo dòng nước chảy hết ra ngoài.

Diệp Tây Hi dường như vẫn chưa cảm thấy hả giận, nhặt lấy gối ném tứ tung về phía Hạ Phùng Tuyền.

Lúc đầu Hạ Phùng Tuyền còn dùng tay đỡ mấy cái gối nhưng rốt cuộc cũng chịu hết nổi: “Diệp Tây Hi, dừng lại ngay.”

Nhưng Diệp Tây Hi ngoảnh mặt làm ngơ, ném hết gối chuyển sang dùng sách quăng vào đầu hắn.

Hạ Phùng Tuyền né người tránh, nhanh chóng di chuyển đến trước mặt Diệp Tây Hi, nắm chặt lấy hai tay của cô, quát lên: “Diệp Tây Hi, em đang làm cái quái gì vậy?”

Diệp Tây Hi vô cùng phẫn nộ, giận dữ mắng: “Hạ Phùng Tuyền, anh là tên khốn khiếp! Bây giờ Như Tĩnh sống chết còn chưa rõ, mà anh vẫn còn bàn chuyện cưới xin được nữa hả, đồ khốn khiếp!”

“Đừng có làm loạn lên như thế!” Hạ Phùng Tuyền đẩy cô dựa vào tường không nhúc nhích được nữa, lạnh lùng nói: “Tôi trong lòng em là người như thế sao?”

“Không sai.” Diệp Tây Hi hung hăng nhìn chằm chằm hắn: “Anh bá đạo, lúc nào cũng cho là mình đúng, hạ lưu, vô sỉ, tên yêu râu xanh, anh...”

Còn chưa đợi cô tổng kết nốt, Diệp Tây Hi đã bị người nào đó làm cho ngậm miệng lại nhanh chóng, Hạ Phùng Tuyền hung hăng cưỡng hôn cô.

Hai đôi môi vừa chạm vào nhau, Diệp Tây Hi đã cảm thấy đau đến chết lặng, cả người run lên, vội vã đưa tay ra đánh thùm thụp vào ngực hắn.

Hạ Phùng Tuyền không mấy may để ý đến điều đó, chỉ đưa tay giữ chặt lấy khuôn mặt cô, hung hăng tiếp tục hôn.

Lưỡi hắn bá đạo cạy mở hàm răng của cô, dễ dàng tiến vào sâu hơn.

Cơ thể hắn ép chặt vào người cô, hơi thở mạnh mẽ của hắn cứ vây quanh cô, cô cảm giác như bị lửa nóng thiêu đốt.

Nhưng Diệp Tây Hi cảm giác rất rõ ràng nụ hôn này là một sự trừng phạt, chỉ có lửa giận lạnh lùng.

Hắn tức giận.

Hạ Phùng Tuyền đang vô cùng tức giận!

Diệp Tây Hi mất tự chủ không dám phản kháng nữa.

Mà Hạ Phùng Tuyền cũng dần bình tĩnh lại, dừng động tác.

Hai người trừng mắt nhìn nhau, thở hổn hển.

“Du Tử Vĩ tuyệt đối không bao giờ từ bỏ ý đồ, hắn ta sẽ bắt chấp mọi thủ đoạn để bắt được em” Hạ Phùng Tuyền nhìn thẳng Diệp Tây Hi nói: “Cho nên, chúng ta phải nhanh chóng cử hành hôn lễ, để tuyên bố với các gia tộc khác, em đã là vợ của tôi. Bất kỳ hành động nào gây tổn thương cho em cũng là đối nghịch với Hạ gia.”

Thì ra là Hạ Phùng Tuyền cũng vì nghĩ cho cô mà thôi.

Diệp Tây Hi tình ngộ, nhớ tới lúc này đã hiểu lầm hân, cô thẹn tới đỏ mặt nhưng vẫn mạnh mẽ nói: “Trừ kết hôn ra chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?”

“Có.”

“Cách gì?”

“Là em nguyện hiến thân cho Du Tử Vi nghiên cứu.”

“...”

Hạ Phùng Tuyền nói: “Bây giờ không phải là lúc để em đùa chơi, tức giận sinh khí như trẻ con thế đâu, biết không?”

Diệp Tây Hi rất không tình nguyện gật đầu, lại nói: “Vây, Như Tình thì phải làm sao bây giờ?”

“Sau hôn lễ, tôi sẽ đến tìm Du Tử Vi đàm phán.” Hạ Phùng Tuyền nâng cằm Diệp Tây Hi lên, để ánh mắt của cô nhìn thẳng vào hân: “Nhưng trong lúc này, em tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ.”

Chưa kịp nắm rõ tình hình thì hôn lễ cứ như vậy được chuẩn bị sẵn sàng.

Diệp Tây Hi một chút cũng không có cảm giác của một người con gái sắp lên xe hoa gì cả, chỉ bàng quan theo dõi, thật giống như tất cả mọi việc đều không liên quan đến cô vậy.

Cô cái gì cũng không phải bận tâm, tiệc cưới, đồ ăn, nơi tổ chức hôn lễ, danh sách khách mời, tất cả đều có chuyên gia xử lí.

Cô chỉ cần chọn áo cưới và nhẫn cưới.

Nhưng nói cho cùng thì quyền quyết định cuối cùng cũng không phải nằm trong tay cô.

“Cái áo cưới này thì thế nào? Kiểu dáng đơn giản mà tao nhã, màu sắc còn làm tôn thêm nước da của cô ấy.” Nhà thiết kế Ai Văn- người lần trước được Hạ Phùng Tuyền mời đến trang điểm cho cô, lần này cũng chịu trách nhiệm từ A-Z cho cả đám cưới.

Hạ Phùng Tuyền ngồi trên ghế salon, vuốt cằm, trầm ngâm nói: “Bộ này không tệ, nhưng tôi sẽ thích hơn nếu nó có thêm một cái áo choàng nữa.”

“Hiểu rồi, anh không muốn vợ yêu của mình ăn mặc hở hang quá hả?” Ai Văn khoái chí hỏi: “Nhưng mà bộ ngực của cô ấy rất đẹp a, không để lộ ra thì tiếc quá!”

“Không sao.” Hạ Phùng Tuyền đặt tay lên lan can gỗ nhẹ theo nhịp điệu, khẽ mỉm cười: “Về điểm này thì chỉ mình tôi biết là được rồi.”

Mái hiên bên kia, Bạch Bách Thanh nói nhỏ: “Có làm không vậy, ngại rồi ràng mới là cô dâu cơ mà, ấy vậy mà chẳng có ai thèm nghe ý kiến của người cả.”

“Ta biết.” Diệp Tây Hi cúi đầu.

“Bọn họ căn bản là còn chẳng đem ngại để vào trong mắt ý.”

“Ta biết.” Diệp Tây Hi cúi đầu xuống thấp hơn.

“Bắt đầu đã như vậy rồi thế thì kết hôn xong ngại sẽ bị ăn sạch sẽ luôn đó.”

“Ta biết.” Diệp Tây Hi cúi đầu sắp chạm đến sàn nhà rồi.

“Bình thường chẳng phải ngại rất hung hân sao? Thế quái nào mà vừa gặp phải Hạ Phùng Tuyền đã bị thuần hoá thành như thế này vậy?” Bạch Bách Thanh rói như tơ vò, trầm mồi suy nghĩ mà không tài nào hiểu nổi.

“Bởi vì,” Diệp Tây Hi liếc xung quanh, nói cực nhỏ: “Ngươi căn bản chưa biết Hạ Phùng Tuyền đáng sợ như thế nào đâu.”

“Khùng bỏ như vậy cơ á?” Bạch Bách Thanh vẽ mặt quỷ tri: “Chẳng lẽ hân có ăn thịt người sao?”

“Hân sẽ không ăn ngại ngay đâu, mà sẽ từng miếng từng miếng xả thịt ngại.” Diệp Tây Hi chậm rãi nói từng chữ từng chữ: “Sau đó đứng một bên thưởng thức bộ dạng sống không bằng chết của ngại... Đây chính là Hạ Phùng Tuyền!”

Nghe vậy, Bạch Bách Thanh rùng mình ớn lạnh: “Vậy ngại nghĩ kỹ chưa, thực sự muốn gả cho một người như vậy sao?”

Diệp Tây Hi chậm rãi lắc đầu: “Có lấy hay không cũng không phải do ta quyết định.”

“Vậy thì hồngбет rồi!” Bạch Bách Thanh cau mày: “Sau này ngươi mà vụng trộm bị phát hiện thì tuyệt đối sẽ bị mổ bụng phanh thây a!”

“Vụng trộm?” Diệp Tây Hi hoài nghi: “Vụng trộm với ai?”

“Du Giang Nam a!” Bạch Bách Thanh trả lời như lẽ đương nhiên.

“Ta vụng trộm với Du Giang Nam?” Diệp Tây Hi lặp lại lời của bạn tốt, dùng kiểu câu nghi vấn.

“Em vụng trộm với Du Giang Nam.” Phía sau lại có người lặp lại lời của Diệp Tây Hi, dùng kiểu câu trần thuật.

Mà giọng nói của người nọ lại là của Hạ Phùng Tuyền.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Diệp Tây Hi chậm rãi xoay người, nhìn thấy vẻ mặt cười mà như không cười của Hạ Phùng Tuyền đang chăm chú nhìn mình: “Em đang tính toán cùng Du Giang Nam vụng trộm sao?... Là tôi nghe lầm hay là em nói sai rồi?”

Diệp Tây Hi hít thật sâu một cái, đẩy Bạch Bách Thanh lên phía trước mặt mình, tố cáo: “Là tên này xui khiến tôi làm như vậy!”

Sau đó không dám quay đầu lại, chạy bán sống bán chết đến phòng thay đồ, đem cửa khoá chặt, không thèm quan tâm đến sự sống chết của Bạch Bách Thanh.

Hạ Phùng Tuyền khoanh hai tay trước ngực, hờ hững liếc về phía Bạch Bách Thanh một cái: “Cô ấy nói đúng không?”

Mặc dù chỉ là một cái nhìn đầy thờ ơ hờ hững nhưng đủ để cho Bạch Bách Thanh cảm thấy cả người phát rét, ngay lúc này đây hắn tựa như nhìn thấy một con sói thật đang lảng lảng thích thú ngắm nhìn bộ dạng thảm hại của người khác vậy.

Đối nghịch với tên bạo chúa này tuyệt đối là ngu xuẩn, Bạch Bách Thanh vội vàng làm sáng tỏ lập trường của mình: “Tôi thề! Nhất định sẽ giúp anh trông coi Diệp Tây Hi cực kỳ nghiêm túc, cô ấy muốn vụng trộm với kẻ khác ư, trừ khi bước qua xác tôi.”

“Thật sao?” Hạ Phùng Tuyền nhàn nhạt cười một tiếng: “Vậy thì phiền anh rồi!”

Bạch Bách Thanh vội vã vượt môn ngựa: “Không phiền không phiền, tuyệt đối không có gì phiền toái cả... Vậy, thời gian không còn sớm nữa, tôi phải về rồi, hẹn gặp lại vào hôn lễ nha, bye bye!”

Nói xong vội vàng co giò chạy trốn chết.

Hạ Phùng Tuyền bước tới cửa phòng thay đồ, gõ ba cái: “Ra đi.”

“Tiểu Bạch đâu?” Diệp Tây Hi ở bên trong hỏi.

“Anh ta nói tự dung có việc gấp nên về trước rồi.”

Diệp Tây Hi nhỏ giọng mắng: “Thật là ngu ngốc ngu ngốc, sao lại giống ta không có tỷ nghĩa khí nào thế cơ chứ!”

Đang không biết nên làm cái gì bây giờ lại nghe Hạ Phùng Tuyền đứng bên ngoài nhẹ giọng uy hiếp: “Nếu như em nhất định không ra thì tôi sẽ vào đó đấy... Nhưng nói trước cho em biết, bên trong ấy không gian nhỏ hẹp, tôi vào đấy rồi nhờ có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra là tôi không chịu trách nhiệm đâu.”

Lời còn chưa dứt, cửa “Phanh!” một tiếng bật mở ra.

Diệp Tây Hi ôm theo đồng áo cưới bước ra, vẻ mặt trấn tĩnh lại.

“Tại sao em lại trốn vào đó?” Hạ Phùng Tuyền hỏi.

“Tôi không có trốn a~” Diệp Tây Hi mặt đỏ như rang lạc nhưng mà không có nhìn thẳng vào hắn.

“Vậy hãy giải thích cho tôi một chuyện— Tại sao em vừa nghe đến tên Du Giang Nam liền cuống lên trốn thế?” Hạ Phùng Tuyền tiến tới gần một bước.

Diệp Tây Hi thực không còn cách nào khác, đành phải thành thật khai báo: “Tôi sợ anh sẽ hiểu lầm.”

“Hiểu lầm cái gì?”

“Hiểu lầm tôi cùng anh ta...” Diệp Tây Hi dừng lại trong chốc lát, thanh âm nhỏ xuống: “có cái gì đó.”

“Em cùng hắn ta có cái gì sao?” Hạ Phùng Tuyền hỏi ngược lại.

Vì mạng sống, Diệp Tây Hi vội vã lắc đầu như đánh trống liên hồi.

“Vậy là được rồi.” Hạ Phùng Tuyền đưa tay cầm lấy một nhúm tóc lơ thơ bên má cô đưa lại gần mũi nhẹ nhàng khê ngửi: “Nhớ kỹ, em và hắn ta từ trước tới nay, cái gì cũng chưa từng có.”

Sự đe dọa nguy hiểm theo những sợi tóc kia truyền tới làm cô cả người bỗng cứng ngắc lại.

Bây giờ, Diệp Tây Hi cho dù có một ngàn lá gan, cũng không dám nói một chữ “không”.

“Chúng ta đi chọn nhẫn cưới nào!” Hạ Phùng Tuyền ôm lấy eo của Diệp Tây Hi kéo cô tới phòng khách.

Người của cửa hàng đá quý đã đem lô nhẫn kim cương đến xếp nghiêm chỉnh trước mắt cô, nhìn qua một cái, viên đá trong suốt, lấp lánh đến chói mắt.

Nhưng Diệp Tây Hi lúc này chẳng có tâm trạng nào để chọn nhẫn cả, chỉ ngồi đờ ra ngó chăm chăm chúng.

Hạ Phùng Tuyền quan sát nét mặt của cô từ nãy tới giờ, lúc này chậm rãi nói: “Nếu em không ưng cái nào thì bảo bọn họ đổi lô khác.”

Diệp Tây Hi định thần lại, vội nói: “không cần, không cần đâu... Cái kia tốt lắm rồi!”

Cô vừa nói liền tùy ý chọn một cái, cho hắn vừa lòng.

Hạ Phùng Tuyền tất nhiên là hiểu được tâm tư của cô, vẻ mặt ngưng đọng, chỉ nói: “Đây là chiếc nhẫn kết hôn- cái mà em sẽ phải đeo nó cả đời, vậy nên em đã nghĩ kỹ chưa?”

Cả đời?!

Diệp Tây Hi đột nhiên thấy sờ sờ nổi hết da gà, lạnh cả sống lưng.

Cô nuốt nước bọt, nhỏ giọng hỏi: “Vậy, vậy... Nếu, tôi nói nếu thôi nhé...”

“Ừ?” Hạ Phùng Tuyền khoanh tay trước ngực ngồi trên ghế salon, miễn cưỡng nhìn cô: “Nếu cái gì?”

Diệp Tây Hi sau một hồi vuốt vuốt chỉnh chỉnh lại đầu tóc, ổn định ánh mắt, do dự rất lâu, rốt cuộc nói: “Tôi không rõ lắm quy củ của các anh, nhưng mà, người sói chắc cũng giống người bình thường thôi nhì, sau khi kết hôn xong có thể ly hôn chứ?”

Hạ Phùng Tuyền nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Không được.”

“Cái gì?”

“Người sói không được phép ly hôn.”

“Tại sao???” Diệp Tây Hi quá mức sợ hãi thốt lên.

Hạ Phùng Tuyền nhún nhún vai: “Đây là tập tục của người sói, trừ khi người vợ hoặc người chồng của mình chết đi, nếu không, bọn họ vĩnh viễn phải ở cùng với nhau.”

“Vậy, vậy, vậy nếu như tôi không thể sinh con nối dõi được thì sao?” Diệp Tây Hi gấp gáp đến độ vò đầu bứt tai hỏi: “Thế thì anh chắc chắn có thể bỏ tôi đúng không?”

“Em yên tâm.” Hạ Phùng Tuyền lại nhếch mép cười một nụ cười bí hiểm: “Sau khi kết hôn, mỗi đêm tôi sẽ rất cố gắng a!”

Diệp Tây Hi hoàn toàn bị đánh bại, tê liệt ngã xuống ghế salon như một đồng tro tàn.

“Được rồi, bây giờ em nên cân nhắc kỹ lưỡng chọn một chiếc nhẫn đi.”

Thời gian chính là một thứ kì quái khó nắm bắt được, càng không muốn nó tới thì nó lại trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã đi qua rồi.

Diệp Tây Hi còn chưa kịp phản ứng thì ngày cử hành hôn lễ đã tới rồi.

Ngay từ sáng sớm, Diệp Tây Hi đã bị một đoàn người mang danh nghĩa là Hạ gia mời đến ào vào vây quanh cô, nào bắt cô mặc áo cưới, nào trang điểm, làm tóc...

Diệp Tây Hi chỉ có thể cứng đờ ra như tượng gỗ, mặc cho bọn họ muốn làm gì thì làm.

Thật vất vả, cuối cùng cũng hoàn thành, Diệp Tây Hi đứng trước tấm gương lớn, nhìn vào trong gương mà thiếu chút nữa không nhận ra chính mình, nặng nề thở dài một tiếng.

“Em Sao vậy?” Hạ Phùng Tuyền đi đến, phát tay một cái, những người còn lại rất thức thời lập tức lui hết ra khỏi phòng.

“Tôi mệt mỏi.” Diệp Tây Hi nhú mày: “Rốt cuộc thì còn bao lâu nữa mới được nghỉ ngơi đây?”

“Hôn lễ chắc chỉ hai giờ sẽ kết thúc thôi, còn về phần nghỉ ngơi,” Hạ Phùng Tuyền nhìn Diệp Tây Hi trong gương, rất mờ ám nói: “Thật xin lỗi, đêm nay, chỉ sợ là em không thể nghỉ ngơi a!”

Diệp Tây Hi vốn dĩ đang buồn ngủ nhưng mà vừa nghe thấy lời này thì tỉnh táo lại ngay.

Cô đã quên mất một việc quan trọng bậc nhất vô cùng kinh khủng!!!!!!!!!!

Tối nay, bọn họ sẽ oxxx?!!!!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

“Sắc mặt của em rất kém đó!” Hạ Phùng Tuyền ôm hông cô từ phía sau, vui sướng mỉm cười: “Đừng lo lắng, tôi sẽ rất ôn nhu.”

Nghe vậy, sắc mặt của Diệp Tây Hi càng thêm tái nhợt.

Cũng không phải là bị hấn đe dọa gì.

Hấn mà ôn nhu ư? Có chúa mới tin.

Bị những lời nói kinh khủng của Hạ Phùng Tuyền dọa sợ khiếp đảm, Diệp Tây Hi vô cùng buồn bực, tìm cơ hội tránh xa hấn càng xa càng tốt, đi tới mở cửa sổ.

Bước đến gần nhìn xuống dưới, trên bãi cỏ những dãy bàn ăn màu trắng đã được sắp xếp chỉnh tề, trên bàn bày sẵn những món ăn được trang trí cầu kì, còn có vô số hoa bách hợp.

Mọi thứ đều đã được chuẩn bị sẵn sàng và kĩ lưỡng mà khách mời cũng lục tục đến đông dần.

Đột nhiên, tim Diệp Tây Hi như đập sai một nhịp.

Trong đám người kia cô nhìn thấy Du Giang Nam.

Nghi ngờ mình nhìn lầm, cô ra sức lấy tay dụi mắt mấy cái.

Nhưng, đó thật sự đúng là Du Giang Nam!

Lúc này, Du Giang Nam đột nhiên cũng ngẩng đầu lên, hấn nhìn thấy cô.

Ánh mắt hai người giao nhau, dường như muốn tìm kiếm một cái gì đó trong ánh mắt đối phương, nhưng khoảng cách giữa họ lại có quá nhiều người, hết thảy đều mờ nhạt và vô vọng.

Diệp Tây Hi ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng chôn chân.

Một đôi bàn tay bỗng đặt thật mạnh lên trên bả vai của cô.

Hồng hét rồi! Cô đã quên mất đằng sau mình còn có một tên satan!

Diệp Tây Hi thấy tình thế không ổn, đang định hất tay hắn ra rồi chuồn thì bị satan túm chặt lại.

Hạ Phùng Tuyền kéo cô vào ngực hắn, ôm chặt cô, cúi đầu hôn cô một nụ hôn thật sâu thật dài.

Trong khoảnh khắc, Diệp Tây Hi nhìn thấy bà vai của Du Giang Nam đột nhiên cứng ngắc lại, và cô đã hiểu ngay ra dụng ý của Hạ Phùng Tuyền.

Cả người cô đông cứng lại, giãy dụa đẩy Hạ Phùng Tuyền ra, nhanh chóng tránh xa cửa sổ.

Hạ Phùng Tuyền xoay người lại, ngược hướng ánh sáng nên không thấy rõ sắc mặt của hắn, hắn hỏi: “Em đang định tránh né điều gì vậy?”

Diệp Tây Hi về mặt bình tĩnh, hỏi ngược lại: “Tại sao anh ta cũng tới đây?”

“Tại sao hắn ta lại không thể tới? “ Hạ Phùng Tuyền tỏ ra dương dương tự đắc.

“Anh chẳng phải rất khó chịu khi tôi và anh ta gặp mặt nhau hay sao?” Diệp Tây Hi tiếp tục phản pháo.

“Thứ nhất, hắn là người của Du gia, chúng ta cũng nên thể hiện một chút lễ tiết tổ tiên, thứ hai, cái này mới là quan trọng nhất...” Hạ Phùng Tuyền nhìn cô, cứ nhìn như vậy thật lâu: “Tôi cũng hy vọng sau khi hắn tới đây rồi có thể hiểu chuyện một chút, hoặc nói như thế này mới đúng, hy vọng hai người nên hiểu chuyện một chút.”

“Tôi chẳng hiểu anh đang nói cái quái gì cả.” Diệp Tây Hi ánh mắt có chút giao động.

“Em hiểu mà.” Hạ Phùng Tuyền lạnh lùng cười một tiếng.

Cô và Hạ Phùng Tuyền thật giống như đang mạo hiểm tham gia một trò chơi, người đuổi ta chạy, mặc dù không có gì là rõ ràng những điều hiểu rõ đối phương đang nghĩ gì.

“Được rồi, em cứ ở đây nghỉ ngơi đi. Tôi xuống trước chào hỏi khách khứa.” Hạ Phùng Tuyền đi tới bên cạnh Diệp Tây Hi, cúi người thấp xuống nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô.

Diệp Tây Hi nhắm mắt cau mày, vô thức đưa tay lên định lau trán.

Nhưng liếc thấy ánh mắt lạnh lùng cảnh cáo của Hạ Phùng Tuyền thì thay đổi hành động nhanh như chớp, vội vàng chớp lấy hộp phấn trang điểm đánh chút phấn lên chỗ da trên trán hắn vừa hôn vừa, mồm nhanh nhẹn giải thích: “Áy da thật không tốt, chỗ này hồng cả lớp phấn nên rồi, phấn đánh không nhiều đây mà, thật là không tốt a!”

Hạ Phùng Tuyền lờ mắt nhìn cô một lúc rồi đi xuống, lập tức bị một đám khách khứa vây quanh.

Những bậc trưởng lão như Diệp cha và Hạ Hồng Thiên cũng lâm vào tình trạng bị bao vây như hắn, chẳng khá khẩm hơn là bao, không có cách nào rút chân ra được.

Còn về phần A Khoan, do đã đảm nhiệm việc giám sát chuẩn bị cho cả đám cưới nên lúc này đây lại càng bận tới mất tới mũi.

Bạch Bách Thanh cũng thật vất vả chạy đi chạy lại mà hỏi trong vô vọng: “Chú có thấy Tây Hi không? Tôi muốn đi xem cô ấy một chút.”

A Khoan vừa chỉ huy đám người sắp xếp vừa cuống quýt trả lời: “Tây Hi á, muội ấy ở lầu 12, nhưng mà người cũng không thể lên đấy đâu... Ồi chao ôi chao ôi chao, bức tượng đá này là ai khắc vậy? Chúng ta muốn một vị thần tình yêu xinh xắn bé nhỏ chứ không phải một đứa bé mập như con lợn sữa thế này.”

“Sao lại như thế?”

“Bởi vì Phùng Tuyền sợ có người quấy nhiễu, cũng sợ Tây Hi đào hôn, không chỉ làm cho cả toà nhà kia vắng không một bóng người bên trong, còn phải thêm người ở bên ngoài canh gác, trông chừng Tây Hi, không cho bất kì kẻ nào tiến lại gần muội ấy nữa kia... Uy, bánh ngọt có hình cô dâu này là ai làm đây? Ngực thật đầy đặn, mô tả chẳng chính xác gì cả, Tây Hi nhà chúng ta có 34c thôi a!”

Bạch Bách Thanh không có cách nào khác chỉ có thể thông thả chậm rãi đứng sang một bên. Lúc này từ chỗ lối đi có hai bóng người xuất hiện, một nam và một nữ, mà thấy rõ ràng nhất nữ nhân đó là Hạ Từ Viện.

Vất vả lắm mới gặp được người quen, Bạch Bách Thanh vô cùng cao hứng tiến lại chào hỏi: “Đại mỹ nhân của tôi, đã lâu không gặp cô a!”

Lời còn chưa dứt, người đàn ông đeo kính đen đứng bên cạnh Hạ Từ Viện đã nho nhã rất lịch sự chia tay ra: “Xin chào, tôi là chồng của Từ Viện, Mộ Dung Phẩm.”

Bạch Bách Thanh cũng vội đưa tay ra bắt tay Mộ Dung Phẩm: “Xin chào, tôi là...”

“Hắn là gian phu của tôi.” Hạ Từ Viện nhẹ nhàng cắt đứt lời nói của Bạch Bách Thanh, còn hướng hắn nháy mắt một cái.

Nghe vậy, Mộ Dung Phẩm từ từ đưa tay gỡ kính ra, cười mà như không cười liếc nhìn Bạch Bách Thanh: “Anh không phản đối những lời vừa rồi của vợ

tôi à?”

Trúc giác mạch bảo Bạch Bách Thanh, nếu như bây giờ hấn gặt đầu thì chỉ cần một giây thôi, cánh tay phải này của hấn nhất định sẽ bị người nào đó bẻ gãy, cho nên rất đau khổ khó khăn lắm mới quyết định nói ra để thoát khỏi thảm kịch này: “Tôi và anh định hướng tình dục không giống nhau a~”

Quả nhiên, Mộ Dung Phẩm mỉm cười buông tay hấn ra, xoay người lại nói với Hạ Từ Viện: “Em rất thích nhìn thấy anh tức giận lắm đúng không?”

“Tôi không thích nhìn thấy anh tức giận.” Hạ Từ Viện luôn lách vọt qua người hấn, chậm rãi nói: “Nhưng chỉ hy vọng anh tức giận đến cực điểm, bệnh tim tái phát, sau đó tôi có thể ẩm đồng tài sản kếch xù kia của anh đi lấy người khác a.”

Nghe vậy, Bạch Bách Thanh chợt bùng tỉnh: “Khó trách lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, cô thân nhiên nói rằng chồng cô đã rơi xuống sườn núi, còn mong rằng anh ấy ngã thành thịt vụn luôn cũng được, thì ra là vì thế này.”

“VẬY SAO? Rơi xuống sườn núi, ngã thành thịt vụn?” Mộ Dung Phẩm rất chậm rất chậm bật cười: “Xem ra anh nên một chỗ thích hợp hơn để anh có thể “chân thành cảm ơn” lời chúc phúc đó của em mới được.”

Hạ Từ Viện khoé miệng bắt đầu run rẩy nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại, mắt đảo đảo, khúm núm đáp lại: “Ở đây đang là hôn lễ của Phùng Tuyền, chẳng lẽ anh không cho Hạ gia chúng tôi chút thể diện nào sao?”

“Không sao, hôn lễ thì ít nhất cũng phải hơn một tiếng nữa mới diễn ra, đủ cho chúng ta làm hai hiệp.” Mộ Dung Phẩm nhếch mép cười: “Bây giờ chỉ cần tìm một cái giường nữa thôi, không, chỉ cần tìm một chỗ có thể dựa là được rồi.”

“Ê ê tôi còn một điều nữa muốn nói.” Bạch Bách Thanh hắng giọng: “Bây giờ trừ 12 lâu kia ra thì bất kì phòng nào cũng trống a!”

“Bạch Bách Thanh! Ta với người có thù oán nào sao?” Hạ Từ Viện trừng to đôi mắt xinh đẹp lên nhìn Bạch Bách Thanh, bùng bùng phẫn nộ, sự khúm núm lúc này đã biến mất hoàn toàn, cơ mà cho dù lúc này cô ấy có giận đến phóng hỏa đốt nhà thì cũng chẳng có tí nguy hiểm chết người nào cả.

“Xin lỗi.” Bạch Bách Thanh nhún nhún vai: “Ai bảo cô vu khống tôi trước.”

“Cảm ơn đã nhắc nhở chúng tôi.” Mộ Dung Phẩm nói lời cảm ơn xong liền kéo ngay cô vợ xinh đẹp của mình đi tìm chỗ giải quyết vấn đề.

“Đừng nóng vội a, còn nhiều thời gian mà!” Bạch Bách Thanh khoát tay đưa tiễn.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Diệp Tây Hi ngồi một mình trong phòng, hết từ phòng ngủ đi tới phòng tắm lại từ phòng tắm trở về phòng ngủ, đứng ngồi không yên được.

Thời gian ngày càng rút ngắn lại thì trong lòng cô càng trùng xuống.

Chỉ qua vài phút nữa cô sẽ chính thức trở thành vợ của Hạ Phùng Tuyền.

Nhưng cho tới tận thời khắc này, cô vẫn không xác định được việc mình đang làm liệu có phải là quyết định đúng hay không?

Từ ngày biết Hạ Phùng Tuyền tới hôm nay, cô luôn cảm thấy mình lúc nào cũng bị hấn dắt mũi chơi xỏ, bây giờ ngấm lại thì thật sự chẳng thoải mái chút nào.

Nhưng mà mỗi chuyện hấn làm, xét cho cùng cũng đều vì muốn tốt cho cô cả thôi.

Nghĩ tới nghĩ lui, Diệp Tây Hi chỉ cảm thấy đầu đau như muốn vỡ tung, cuối cùng cô quyết định ngồi xuống, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Không thể làm bất cứ điều gì sẽ khiến cho cô cảm thấy vô cùng buồn bực, đây chính là nguyên tắc song của Diệp Tây Hi.

Ai ngờ vừa mới nhắm mắt lại được một tẹo thì từ phòng tắm lại truyền tới một chuỗi âm thanh kì lạ.

Diệp Tây Hi tò mò, vội vàng đứng dậy bước đến xem xét.

Mở cửa phòng tắm ra, ngó đầu vào nhìn xung quanh, chỉ thấy bên trong hoàn toàn im ắng, chẳng có gì bất thường cả.

Diệp Tây Hi vỗ vỗ đầu mình, kì quái cô nghe nhầm sao, đang định xoay người bước đi thì bỗng nhiên cảm giác phía sau có một lực đánh rất mạnh nhằm thẳng phần gáy của cô mà nện.

Diệp Tây Hi nhanh như cắt gấp người xuống, né tránh được cú đập đó, cùng lúc chân phải tung lên đá trúng bụng người bí ẩn kia. Sau đó cô vội vàng xông về phía cửa để gọi đám người canh gác bên ngoài vào hỗ trợ mình.

Nhưng đúng lúc đó kẻ lạ mặt vừa đánh lên cô bỗng nhiên nói: “Vậy là ngươi muốn Từ Như Tĩnh bởi vì hành động chống trả của ngươi mà sẽ bị trừng phạt thêm một lần nữa rồi?”

Diệp Tây Hi trong lòng trấn động, phút chốc dừng bước lại, xoay người lúc này mới nhìn rõ, đó là một nữ nhân mặc đồ da màu đen bó sát người, có vẻ khá xinh đẹp nhưng lời nói thì lạnh lùng băng giá, làm cho người ta không dám tiến thêm một bước lại gần.

“Ngươi vừa nói cái gì?” Diệp Tây Hi cảnh giác nhìn cô ta.

“Trước hết ngươi hãy nhìn xem vật này thuộc về người nào đã.” Cô ả kia ném cho cô một cái túi.

Diệp Tây Hi bắt được, chỉ cảm bề mặt của nó lạnh như băng.

Cô cẩn thận đề phòng nhìn cô ả kia, sau đó từ từ mở cái túi ra.

Ngay khi nhìn thấy vật bên trong cái túi, Diệp Tây Hi cảm thấy như toàn bộ cơ thể mình như đông cứng lại, lạnh lẽo như rơi vào một hầm băng.

Trong túi, chứa một ít đá đã đóng băng, cùng với một-ngón-tay!

Ngón út của một người con gái, trắng nõn, chém đứt một cách tinh tế sát tận gốc.

Trên ngón tay đó còn có một vài vết sẹo.

Diệp Tây Hi vẫn nhớ rất rõ, ngón út của Như Tĩnh cũng có những vết sẹo giống y đúc thế này, lúc hai người trốn thoát khỏi tư gia của Du Tư Nhân, về Hạ gia lúc nấu cơm không cẩn thận thì bị dao cắt nhầm vào tay.

Đây là ngón tay của Từ Như Tĩnh!

Diệp Tây Hi khoé miệng giật giật, tức giận nói: “Tại sao các người có thể làm thế với cô ấy?”

“Lần trước, ngươi đã bỏ ngoài tai lời cảnh cáo của bọn ta, đem cuộc thương lượng của chúng ta nói cho Hạ Phùng Tuyên biết. Cho nên, Từ Như Tĩnh sẽ phải nhận lấy một sự trừng phạt nho nhỏ.” Nữ nhân kia ánh mắt sắc như dao, lạnh lùng không chút cảm xúc, mỗi từ mỗi chữ làm cho Diệp Tây Hi máu như ngừng chảy “Ta còn biết bên ngoài kia có đến mấy chục tên thủ hạ, chỉ cần ngươi la to một tiếng, bọn chúng sẽ xông vào đây ngay lập tức băm thây xé thịt ta thành ngàn mảnh. Nhưng mà, đừng trách bọn ta chưa có nhắc nhở ngươi, nếu như lần này ta và ngươi không cùng nhau trở về thì thứ mà Từ Như Tĩnh mất không chỉ đơn giản là một ngón tay nữa đâu.”

“Vậy các ngươi muốn thế nào đây?” Diệp Tây Hi trầm giọng hỏi.

“Rất đơn giản, bây giờ ngươi phải đi theo ta... Nếu như ngươi không muốn Từ Như Tĩnh phải bỏ mạng oan uổng thì đây là cách duy nhất!” Nữ nhân kia trong lời nói tràn ngập sự đe dọa.

Cúi đầu nhìn chiếc túi vải trong tay, đá bắt đầu tan ra, ngón út của Như Tĩnh lẳng lẳng nằm trong đó, tím tái không có chút máu nào, cứng ngắc như thịt đông lâu ngày.

Rốt cuộc thì Diệp Tây Hi cũng quyết định: “Được.”

Vậy nên, nữ nhân kia liền dắt cô đến phòng tắm, Diệp Tây Hi khi đó mới phát hiện ra trên trần nhà cửa thông gió bị cạy mở, thì ra đây là cách mà cô ta đã lên vào.

Dưới sự hướng dẫn của nữ nhân kia, Diệp Tây Hi vất vả lắm mới chui vào được đường ống thông gió, bò sát theo đường ống nhỏ hẹp này mà chui ra ngoài.

Trong quá trình bò trong đường ống này, trong đầu Diệp Tây Hi chỉ có duy nhất một ý nghĩ—

Lần này, Hạ Phùng Tuyên nhất định sẽ bóp chết mình mất!

Cũng lúc đó, gian phòng phía trên đường ống cô đang bò.

“Mộ Dung Phẩm, anh có nghe thấy tiếng gì không?” Hạ Từ Viện nằm lý ở trên giường vênh tai lên nghe ngóng.

“Chúng ta nên tập trung vào chuyên môn thì hơn.” Mộ Dung Phẩm hôn lên tấm lưng trần của cô: “Đây là phòng tự em chọn, đừng có xạo nữa.”

“Ôi trời ơi, đủ rồi đấy!” Hạ Từ Viện không nhịn được: “Đã làm gần một giờ rồi, nếu còn không đi, chúng ta sẽ muộn hôn lễ mất!”

“Yên tâm đi, anh đã đưa cho cô nhân viên trà nước bên ngoài đại sảnh kia tỷ chi phí rồi, đến lúc thích hợp, cô ta sẽ gọi điện thoại tới báo. Như vậy chúng ta vừa không bị trễ mà vừa đủ thời gian âu yếm a!” Nói xong, Mộ Dung Phẩm tiếp tục vui đầu vào thưởng thức “bữa tiệc lớn” của mình.

Mười lăm phút sau, rốt cuộc thì điện thoại cũng réo lên.

Hạ Từ Viện nước mắt ràn rụa vì vui sướng.

Nhưng vừa gác điện thoại, Mộ Dung Phẩm lại nhếch mép cười một nụ cười vô cùng nham hiểm “Cô dâu mất tích, hôn lễ hủy bỏ, chúng ta tiếp tục chứ?”

Nói xong, hắn lại nhắm hướng cô mà lao tới.

Hạ Từ Viện lần nữa nước mắt ràn rụa.

“Diệp Tây Hi, tôi hận cô!”

Lại mười lăm phút nữa trôi qua...

Hạ Từ Viện không thể chịu được nữa, quyết định dùng nhu khắc cương, để tránh tình trạng tỷ nữa không còn chút sức lực nào mà lết ra ngoài.

“Phẩm, em mệt rồi, hôm nay dừng lại ở đây nha!” Hạ Từ Viện chủ động tựa vào ngực Mộ Dung Phẩm, giọng nói ngọt ngào nhỏ nhẹ làm cho người nghe cả người xương cũng mềm nhũn ra.

Nhưng đừng quên Mộ Dung Phẩm không phải là người bình thường: “Không sao, dù gì cũng là anh vận động cơ mà, em cứ ngủ đi, đừng để ý đến anh là được!”

“...”

Hạ Từ Viện hít một hơi thật sâu, đôi mắt ngấn lệ ngẩng lên nhìn hắn: “Nhưng mà chẳng phải anh vận động trên người em sao, như thế làm sao mà em ngủ được.”

“vậy thì đừng ngủ nữa, phối hợp với anh đi!” Mộ Dung Phẩm nói xong, lại chuẩn bị vận động tiếp.

Hạ Từ Viện vội vã liều mạng ngăn cản: “Chờ một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

“Sao anh phải chờ một chút nhỉ?” Mộ Dung Phẩm dương dương tự đắc hỏi.

“Như thế này đi, bây giờ chúng ta giao dịch.” Hạ Từ Viện ngẩng đầu lên, bên má còn vương vài sợi tóc phát phơ càng làm nổi bật vẻ mềm mại đáng yêu của khuôn mặt cô.

Mộ Dung Phẩm vuốt ve gương mặt cô, nhẹ giọng hỏi: “Cả cơ thể em giờ đều đã ở trong vòng tay anh, còn cái gì để đem ra trao đổi nữa đây?”

“Đừng nói thế chứ!” Hạ Từ Viện ánh mắt lộ ra một tia tinh quái, giả hoạt như một con mèo: “Lần nào cũng là anh dùng vũ lực để ép buộc em, thế còn ý nghĩ gì nữa... nếu chỉ một lần... em có thể chủ động được không?”

“Ồ!” Mộ Dung Phẩm từ từ nhắm mắt lại: “Vậy thì anh sẽ phải trả một cái giá rất cao đúng không?”

“Làm gì có chuyện đó!” Hạ Từ Viện ngọt ngào nói, đôi bàn tay mềm mại khẽ vuốt ve trên bộ ngực trần vững chắc của Mộ Dung Phẩm mập mờ ra điều kiện: “Em chỉ muốn anh đáp ứng em một điều— đó là trong vòng ba ngày tới không được chạm vào em”

“Một ngày.” Mộ Dung Phẩm mỉm cười vui vẻ ra giá.

“Hai ngày.” Hạ Từ Viện cò kè mặc cả.

“Quên chuyện đó đi, ép buộc cũng coi là một thú vui mà.” Mộ Dung Phẩm hai mắt sáng lên, vừa nói vừa chuẩn bị hành động đàn áp.

Hạ Từ Viện vội vàng thoả hiệp: “Một ngày rười, một ngày rười được không?”

Mộ Dung Phẩm gật đầu: “Cái này còn có thể xem xét một chút...Bất quá còn phải xem biểu hiện của em đã.”

Hạ Từ Viện bỗng nhiên đẩy Mộ Dung Phẩm ngã xuống giường, sau đó tung mình nhảy lên ngồi trên người hắn.

Hạ Từ Viện cúi đầu, dưới ánh đèn, hàng lông mi dài đỏ bóng trên gò má ửng hồng, duyên dáng mê hoặc, giọng nói đầy quyến rũ: “Thế này thì sao?”

Hạ Từ Viện từ từ cúi thấp người xuống hơn, hôn lên ngực hắn, chăm rãi hoạt động, thỉnh thoảng cái lưỡi nhỏ xinh lại liếm láp. Cô cảm giác rất rõ ngay lúc này đây, cả cơ thể hắn như cứng ngắc lại, giống như đang cố gắng nhấn nạt một điều gì đó.

Hạ Từ Viện giống như một con rắn, mềm dẻo uốn éo vòng eo mảnh khảnh của mình, từ từ di chuyển người xuống phía dưới, vô tình hoặc cố ý cọ xát vào người hắn, vô cùng kích thích dục hoả của hắn.

“Em đúng là một ác quỷ xinh đẹp!” Mộ Dung Phẩm cắn răng cúi đầu khẽ mắng một tiếng, giang hai tay mạnh mẽ ôm chặt lấy cơ thể cô kéo lại vào lòng mình.

“Không phải đã nói sẽ để em chủ động sao?” Hạ Từ Viện chuyển mình, làm cho làn da mềm mại uơn ướn của cô vô cùng nhịp nhàng uyển chuyển đặt trên người hắn.

Cô nhanh chóng tóm lấy hai tay hắn, đặt lên gối.

Mộ Dung Phẩm nhắm mắt lại, hải lòng thờ dài.

Đúng trong lúc nóng bỏng này, Hạ Từ Viện ánh mắt chợt loé lên vẻ quỷ dị, nhanh như chớp lao tới đầu giường ấn một công tác bí mật bật mở.

Bên gối bỗng nhiên bật mở ra hai cái còng sắt, “Cạch!!” một cái trói chặt cả hai tay Mộ Dung Phẩm.

Mộ Dung Phẩm vội vã giãy dụa tìm cách trốn thoát nhưng đôi còng sắt kia vẫn ghim chặt hai tay của hắn, khiến cho hắn không thể động đậy gì được.

Hạ Từ Viện ghé sát vào tai hắn, nhẹ nhàng nói: “Anh nói không sai chút nào— quả thật là anh sẽ phải trả một cái giá rất cao. Căn phòng này đã được tôi đặc biệt thiết kế một số thứ thú vị dành cho khách tới chơi, chỉ là không ngờ tới, hôm nay lại có ích lợi đến như vậy!”

“Em muốn thế nào đây?” Mộ Dung Phẩm hỏi.

Hạ Từ Viện vuốt tóc hất ra phía sau, cười hả hê: “Đương nhiên là muốn cảm ơn anh một cách chu đáo rồi!”

Nói xong, cô khẽ vuốt ve chơi đùa phần bên dưới của hắn: “Anh nói xem, người vợ như em có phải đã làm rất tốt trách nhiệm của một người vợ không?”

Mộ Dung Phẩm ánh mắt dần dần lại: “Từ Viện, anh cảnh cáo em, đừng làm những chuyện sau này em sẽ phải hối hận.”

“Cảnh cáo?” Hạ Từ Viện mỉm cười, khẽ nhủ mảy, càng cười nham hiểm hơn: “Mộ Dung Phẩm, anh thật chẳng hiểu cá tính của tôi chút nào!”

Dứt lời, cô cong ngón tay bắn về phía Mộ Dung Phẩm một quả bom nhỏ nhỏ nổ tách một cái.

Mộ Dung Phẩm kêu lên một tiếng đau đớn, trên trán đã lấm tấm mồ hôi, hồi lâu sau mới gằn giọng nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Từ Viện, em đang đùa với lửa đây!”

“Sai, tôi đang chơi đùa với tiểu Mộ Dung nhà anh.” Hạ Từ Viện chẳng thèm để ý đến lời khuyên bảo của hắn, ở chỗ hắn vừa bị thương tiếp tục búng ngón tay bắn ra những viên bi nhỏ, mà số lượng chỉ có tăng chứ không bao giờ giảm.

Cả người Mộ Dung Phẩm run run.

Hạ Từ Viện vốn định chơi tiếp nhưng đột nhiên ngẩng lên nhìn về mặt của Mộ Dung Phẩm đã không còn biểu lộ bất cứ cảm xúc nào nữa, hắn chỉ nhìn chăm chăm cô không rời một giây một phút, con ngươi từ từ co rút lại.

Cái vẻ mặt này rất kinh khủng, cực cực kì kinh khủng a!

Hạ Từ Viện trong lòng trần động, lần này thực sự đùa với lửa rồi.

Cô nhanh chóng ôm đồng quần áo mặc vào tử tế, quay lại nhìn Mộ Dung Phẩm vẫn còn trần như nhộng không mảnh vải che thân đang bị trói chặt trên giường cười nói: “Cung ơi, tạm biệt!”

Sau đó, vội vã mở cửa chạy ra ngoài, bước vào thang máy đi xuống dưới lầu xem chuyện gì đang xảy ra.

trời thì nóng mà mấy chương này cũng toàn cảnh hơi hot vì chương này hơi ngắn nên hôm nay sẽ có hai chap nha mọi người, cơ mà chap sau vẫn sẽ hot mà dự báo là các chap tiếp cũng thế hehehe

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Bước vào phòng, liền cảm thấy ngay không khí trong này đã xuống tới âm độ, lạnh thấu xương.

Hạ Phùng Tuyền ngồi trên ghế salon, không nói một lời. Hân hơi cúi đầu, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, giống như những viên bảo thạch đen nhánh dưới đáy hồ, và giờ nó còn kết thêm một lớp băng mỏng phía trên càng đáng sợ hơn.

“Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra vậy?” Hạ Từ Viện thì thầm hỏi Hạ Hư Nguyên.

“Cô dâu đào hôn.” Hạ Hư Nguyên lời ít mà ý nhiều.

“Sao lại thế cơ chứ?”

“Ngẫm lại xem vì sao người không muốn gả cho Mộ Dung Phẩm.”

Hạ Từ Viện tràn đầy cảm thông gật đầu: “Ta hoàn toàn hiểu được Tây Hi vì sao chạy trốn.”

Hạ Hư Nguyên liếc xéo cô một cái, liền nói: “Xem ra Mộ Dung Phẩm đã gặp người rồi à.”

Hạ Từ Viện chống cằm, thản nhiên cười: “Không hổ là đệ đệ 9 tháng 10 ngày cùng ta chơi đùa trong bụng mẹ.”

“Người đã làm gì hân?” Hạ Hư Nguyên nhàn rãi hỏi.

“Còn làm cái gì được nữa.” Hạ Từ Viện chậm rãi cảm thán: “Chẳng phải hân rất thích giường sao? Ta đây sẽ làm cho hân và cái giường cột chặt với nhau. Đúng rồi, lát nữa nhớ dẫn theo người tới phòng 1304 nhé, càng nhiều người càng tốt a!”

“Vì sao người cho rằng ta sẽ giúp người?”

“Bởi vì người hiểu rõ mà, dựa theo những gì ta nói, nhất định sẽ được xem một màn vô cùng đặc sắc.”

Hạ Hư Nguyên khẽ mỉm cười: “Không hổ là muội muội 9 tháng 10 ngày cùng ta chơi đùa trong bụng mẹ.”

Lúc này, trưởng phòng an ninh mồ hôi mồ kê nhễ nhại chạy xộc vào, vội vàng tới trước mặt Hạ Phùng Tuyền báo cáo: “Hạ tiên sinh, chúng tôi vừa mới kiểm tra toàn bộ màn hình camera và phát hiện ra Diệp tiểu thư cùng với một nữ nhân mặc đồ đen chưa rõ danh tính trốn đi theo đường ống thông gió, thời gian ước chừng là khoảng nửa giờ trước, sau đó hai người họ đi theo đường mòn nhỏ hướng phía đông chạy thoát...”

Hạ Phùng Tuyền bỗng nhiên cắt đứt lời nói của hân: “Cô ấy là bị bắt đi hay là tự nguyện đi?”

Trưởng phòng an ninh ấp a ấp úng nói: “Việc này thì... việc này thì...”

“Nói thật.”

“...Diệp tiểu thư trông không giống như bị ép buộc bắt đi.” Trưởng phòng an ninh nói xong, trong lòng run sợ, thế này chẳng phải là khẳng định cô dâu 100% đào hôn sao? Lão bản còn không nổi trận lôi đình?

Quả nhiên.

Hạ Phùng Tuyền nheo mắt lại, ánh mắt hiện lên đầy sát khí.

“Diệp Tây Hi, cô nhất định phải chết!”

—

“Hất xì! Hất xì! Hất xì!” Diệp Tây Hi xoa xoa mũi, cau mày nói: “Kỳ quái, là ai đang mắng mình thế không biết?”

“Cô không sao chứ?” Từ Như Tĩnh hỏi.

“Tôi không sao.” Diệp Tây Hi nhìn cánh tay phải cuốn băng trắng của Từ Như Tĩnh lo lắng hỏi: “Còn cô thì sao? Vết thương còn đau nữa không?”

“Tôi không có việc gì đâu.” Từ Như Tĩnh mỉm cười yếu ớt: “Tây Hi, cô không nên tới đây... Tôi đã báo thù được rồi nên có sao cũng chẳng có vấn đề gì, sống hay chết cũng thế mà thôi.”

“Cô đang nói linh tinh gì vậy.” Diệp Tây Hi an ủi: “Nếu thù đã báo được rồi, thì hãy quên hết đi, bắt đầu lại một cuộc sống mới đi.”

Từ Như Tĩnh chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía trước, không nói bất cứ điều gì nữa.

Diệp Tây Hi chẳng biết an ủi thế nào cho phải đành lui sang một bên.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, tường, sàn nhà, trần nhà, tất cả đều bị sơn thành màu trắng, một màu trắng lạnh lẽo băng giá.

Nơi này chỉ có hai chiếc giường, đúng rồi, còn có một cái camera theo dõi nữa.

Nhưng mà, đối với kẻ bị giam cầm như cô mà nói thì căn phòng này cũng coi là thiên đường rồi.

Cho nên Diệp Tây Hi rất hài lòng.

Tới đây đã được hai ngày mà bọn chúng không có làm gì khác chỉ đem nhốt cô chung với Từ Như Tĩnh, chưa hề thực hiện bất cứ thí nghiệm nào cả.

Nhưng càng yên ả bình lặng như thế thì Diệp Tây Hi lại càng cảm thấy bất an hơn gấp nghìn lần.

Dù sao thì bọn chúng bắt cô đến đây làm gì có chuyện đơn giản là mời cô tới đây làm khách đâu.

Đang chìm đắm trong suy nghĩ thì cửa phòng đột nhiên bật mở.

Một nam một nữ bước vào.

Đối với Diệp Tây Hi, hai kẻ vừa bước vào kia cũng rất quen thuộc: nam nhân kia là Thành Phong còn cô ả kia đâu phải ai khác ngoài kẻ đã đưa cô tới đây – mỹ nhân lạnh lùng, cũng chính là em gái của Thành Phong, Thành Dư.

“Đi theo ta.” Thành Dư hướng Diệp Tây Hi lạnh lùng ra lệnh: “Du tiên sinh muốn gặp người.”

Rốt cục thì cũng phải tới, Diệp Tây Hi từ từ đứng dậy, bước theo sau cô ta. Vừa bước ra đến cửa, quay đầu lại cô vẫn thấy Thành Phong đứng nguyên tại chỗ, không hề có ý định đi theo bọn họ.

Điều làm Diệp Tây Hi lo lắng nhất là ánh mắt của hắn. Ánh mắt hắn nhìn Từ Như Tĩnh đầy ham muốn.

Diệp Tây Hi vội vàng xoay người lại, chắn trước mặt Từ Như Tĩnh, nói: “Tại sao người không đi?”

“Ta muốn ở lại thêm một chút, để cùng Từ tiểu thư đây ôn lại chuyện cũ.” Thành Phong cười nhạt trả lời.

“Nếu đã như thế, thì ta đây cũng sẽ không đi.” Diệp Tây Hi cứng rắn nói.

“Người cho rằng ở đây có kẻ nào tôn trọng ý kiến của người ư?” Thành Phong vừa nói, đột nhiên vung tay lên hướng mặt Diệp Tây Hi định tát cô một cái.

Diệp Tây Hi phản ứng rất nhanh nhạy, vội vàng né tránh, đồng thời giơ chân cao lên đá vào hắn.

Cứ như vậy, hai người bắt đầu đánh nhau.

Nếu chỉ bàn đến thực lực thì cô và tên Thành Phong này không phân cao thấp, nhưng Diệp Tây Hi dường như đã quên mất còn có Thành Dư ở đây.

Cô ta thừa dịp Diệp Tây Hi còn chưa kịp chuẩn bị, từ phía sau đánh lén, khoá chặt hai tay Diệp Tây Hi.

Thành Phong chớp ngay thời cơ, một quyền nhắm ngay bụng Diệp Tây Hi.

Diệp Tây Hi cảm thấy bụng đau dữ dội, trong nháy mắt cả người liền xụi lơ, rũ xuồng để mặc cho Thành Dư lôi đi.

Cửa đóng sập lại, Thành Phong chậm rãi bước tới trước mặt Từ Như Tĩnh, vươn tay ra, nâng cằm của cô lên.

“Thật ra thì, ta vẫn luôn muốn ném thử nữ nhân của Du Tư Nhân, đến tột cùng là có mùi vị như thế nào.” Thành Phong cẩn thận nhìn Từ Như Tĩnh, da của cô không giống như sành sứ mà giống như ngọc, không thô ráp, lạnh như băng.

Từ Như Tĩnh ngây ngốc, giống như không nghe thấy bất kì âm thanh nào, không nhìn thấy bất kì ai.

“Thiếu chút nữa thì ta quên mất, người bây giờ cũng coi như chết một nửa rồi.” Thành Phong nhếch mép cười lạnh: “Lần trước chặt đứt cánh tay của người làm cho người đau đến không kịp kêu lên một tiếng... Còn bây giờ, như thế này thì sao nhỉ?”

Nói xong, hắn rất thô bạo xé toạc quần áo của Từ Như Tĩnh.

Da thịt cô trắng nõn mềm mại, sáng bóng như màu ngọc.

Thành Phong trong mắt tràn đầy dục vọng.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Hắn muốn nhìn thấy Từ Như Tĩnh gãy dựa, giống như vô số lần cô gãy dựa như vậy trong ngực của Du Tử Nhân.

Da thịt trắng nõn kia nóng dần lên, đôi lông mày khẽ nhíu lại, ánh mắt cầu khẩn van nài cùng sự kháng cự có thể làm bùng lên ngọn lửa dục vọng của bất cứ tên đàn ông nào.

Hắn muốn nhìn cô gãy dựa.

Nhưng Từ Như Tĩnh vẫn như cũ âm thầm yên lặng, ánh mắt mờ mịt mệt mỏi.

Tổn bao nhiêu công sức như vậy nhưng cái mà hắn nhận được vẫn chỉ là một cái bóng, một cái bóng không có hồn.

“Vì báo thù cho cha mẹ mà ngươi đã vứt bỏ đi tình yêu đúng không?” Thành Phong khẽ liếm lấy vành tai của Từ Như Tĩnh, lạnh lùng nói: “Nếu ta cho ngươi biết một điều, kẻ thù ác đã sát hại cha mẹ ngươi vẫn còn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật thì sao nhỉ?”

Từ Như Tĩnh lông mi khẽ động.

“Thật ra thì kẻ đã giết cha mẹ ngươi không phải là Du Tử Nhân.” Thành Phong cười quỷ dị đầy hiểm ác: “Tất cả đều là do Du Tử Vĩ bày ra, vốn chỉ là định cho Du Tử Nhân ném chút phiền toái nho nhỏ. Thật chẳng ngờ tới, ngươi cũng thật lợi hại, còn giúp chúng ta trừ khử được cái gai trong mắt này.”

Từ Như Tĩnh thân thể bỗng nhiên run rẩy, mặt cắt không một giọt máu nào, trắng bệch.

Thành Phong hài lòng nhìn cô: “Tốt lắm, ngươi rút cuộc cũng sống lại rồi đấy!”

Nói xong, bất thành linh hắn chợt đẩy Từ Như Tĩnh bỏ nhào xuống giường...

—

Diệp Tây Hi bị áp giải tới trước mặt Du Tử Vĩ.

“Diệp tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau.” Du Tử Vĩ mỉm cười nhìn cô.

“Mau thả ta ra! Các ngươi đã đáp ứng ta, bảo đảm không làm tổn thương Từ Như Tĩnh cơ mà!” Diệp Tây Hi rống to.

Du Tử Vĩ vẫn mỉm cười lịch thiệp như trước, nhưng nụ cười này không rõ hắn có hàm ý gì: “Tôi khi nào đáp ứng cô vậy?”

Diệp Tây Hi yên lặng.

Nói chuyện nghĩa lý với Du Tử Vĩ thật sự là khó không tưởng.

Du Tử Vĩ từ trên ghế đứng dậy.

Xem ra hắn sống rất sung sướng, chỉ là đã ngoài tứ tuần một chút bằng không tuổi trẻ hắn cũng là một nhân vật điển trai đáng chú ý đây. Cho dù như thế thì cũng không thể không phủ nhận rằng đến bây giờ hắn vẫn còn có mỹ lực hấp dẫn.

Hắn nhếch mép cười không ngừng: “Tôi nghe nói Diệp tiểu thư đây hình như là không sợ đạn bạc phải không?”

“Thế sao?” Diệp Tây Hi hơi chậm chạp nói: “Tôi cũng nghe đồn như thế.”

“Tôi đã xem qua những thí nghiệm của Du Tử Nhân, máu của cô quả thực miễn dịch đối với bạc. Cho nên, về lý thuyết mà nói chỉ cần người sói thay

máu của cô, tự nhiên sẽ có được khả năng đặc biệt này của cô.”

“Cái ông cần là máu của tôi, phải không?” Diệp Tây Hi nhìn hấn.

“Ai mà chẳng muốn mình không có nhược điểm, không phải sao?” Du Tử Vĩ hỏi ngược lại.

“Đã như vậy thì sao không trực tiếp rút cạn máu của tôi đi, còn cần phí nhiều khí lực như vậy giải thích cho tôi làm gì?” Diệp Tây Hi cười lạnh.

“Cô biết rồi đấy, vết thương trí mạng của người sói là ở tim. Mặc dù cô không sợ bạc nhưng nếu đạn bạc mà ghim vào trái tim cô thì ai biết được điều gì.” Giọng nói của Du Tử Vĩ dịu dàng ôn hoà, giống như đang thương lượng một chuyện rất bình thường: “Đến tốt cùng không biết cô có bỏ mạng vì nó hay không, bây giờ chúng ta cùng làm thí nghiệm là biết liền ha!”

Dứt lời, hấn lôi ra một khẩu súng bạc, chĩa về phía Diệp Tây Hi.

Diệp Tây Hi đánh rùng mình một cái, đang định tránh đi thì Du Tử Vĩ quay sang nháy mắt một cái, Thành Phong đã nhanh chóng lấy ra một cái bình nhỏ màu trắng, hướng trên mặt Diệp Tây Hi phun một luồng hơi.

Diệp Tây Hi chỉ kịp cảm nhận mùi cay cay xộc vào mũi sau đó cả người cô như nhũn ra, co quắp ngã xuống đất.

Du Tử Vĩ chậm rãi bước từng bước tới trước mặt cô, nhẹ giọng nói: “Có thể sẽ hơi đau một chút, cô cố gắng chịu đựng nhé!”

Diệp Tây Hi nhìn nòng súng đen ngòm kia, không thể thấy đáy của nó.

Tiếp theo, cô nhìn thấy ngón tay Du Tử Vĩ từ từ chạm vào cò súng. . .

“Đoàng!!!!”

Thành Phong sợ hãi ngược mắt lên nhìn người trước mặt mình, bởi vì quá mức kinh ngạc mà hấn không có thời gian để ý đến cánh tay của mình đã bị kẻ nào đó bắn trọng thương.

“Làm sao có thể... làm sao có thể...?!” Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời hấn cảm thấy kinh hoàng như vậy, giống như nhìn thấy ma quỷ hiện hình.

Trả lời hấn lại là một tiếng súng nữa—tai phải của Thành Phong bị đạn bắn thủng, máu tươi tuôn xối xả.

Hấn đau đớn quần quai, rên rỉ kêu lên.

“Ngoài tay của cô ấy, tai của cô ấy... Người còn chạm qua chỗ nào nữa?” Du Tử Nhân bước ra từ bóng tối, khẩu súng trong tay khỏi bốc lên nghi ngút. Hấn nhìn từ trên xuống dưới, từ đầu đến chân từ từ đánh giá Thành Phong, ánh mắt di chuyển đến từng chỗ đều lạnh lẽo kết thành băng: “Đừng rồi, còn có miệng của người nữa.”

Lời vừa dứt, miệng Thành Phong lại thêm một lỗ thủng, lúc này đây, hấn thống khổ vô cùng, sống không bằng chết đau đớn ngã lộn nhào trên mặt đất.

Nhưng mà hấn không cam lòng cứ như vậy chết đi, hấn muốn giãy dụa đến cuối cùng.

Thành Phong nhin đau đớn xuống, hoá thân thành sói, lấy đà hướng Du Tử Nhân mà nhảy vọt tới.

Khoảng cách chỉ còn một thước nữa thôi thì hấn đột nhiên lại cảm thấy cơn đau đớn từ ngực mình truyền tới.

Sau đó cả người hấn không còn chút sinh lực nào, chậm rãi đổ xuống mặt đất.

Hấn đã không còn có thể mở mắt ra được nữa.

Du Tử Nhân bước qua cái xác của Thành Phong, đi tới trước mặt Từ Như Tĩnh, cởi áo khoác của mình ra, khoác thật chặt lên người cô.

“Nhìn thấy anh rồi, em có gì muốn nói không?” Hấn hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

“Đoàng!!!”

Ngay trong khoảnh khắc tiếng súng vang lên, một cái bóng trắng từ cửa sổ bỗng nhảy vọt vào, đánh ngã Du Từ Vĩ.

Đạn nổ, ghim rất sâu vào bức tường phía sau Diệp Tây Hi.

Cô cố gắng mở mắt ra nhìn, liền phát hiện ra người vừa cứu mình là một con sói cả người trắng như tuyết.

Du Giang Nam sao?

Đúng là Du Giang Nam, hắn giữ thật chặt chân của Du Từ Vĩ, trong mắt ngập tràn hận thù, lạnh lùng.

Du Từ Vĩ bị đốn ngã, khẩu súng kia liền văng trên mặt đất, Diệp Tây Hi vội vàng đứng dậy chạy tới nhặt lấy, nhưng Thành Dư đã nhanh chân đi trước một bước, giật lấy khẩu súng chĩa về phía Du Giang Nam chuẩn bị bóp cò bắn chết hắn.

Nhưng Du Giang Nam và Du Từ Vĩ còn đang vật lộn ở chỗ đó, Thành Dư do dự sợ ngộ nhỡ bắn bị thương chủ nhân, đang gấp gáp lại nghe thấy Du Từ Vĩ ra lệnh: “Mau bắn Diệp Tây Hi mau!”

Vừa dứt lời, Du Giang Nam vội vàng buông hắn ra, nhắm hướng Thành Dư mà đánh tới.

Nhưng tất cả đã quá muộn, tiếng súng lại một lần nữa vang lên.

Diệp Tây Hi cúi đầu, nhìn thấy ngực trái của mình máu đang từ từ chảy ra thấm đẫm cả áo.

Cô cảm thấy vô cùng kỳ quái, xung quang không phải đang rất huyền ảo ảm ỉ sao, nhưng cô chỉ còn nghe thấy âm thanh từng giọt máu rơi xuống sàn nhà mà thôi.

Tách...tách...tách...

Rất rõ ràng, âm vang của nó rất lớn, xâm chiếm toàn bộ đầu óc cô, cô dần dần bị bao phủ bởi bóng đêm.

Chút ý thức cuối cùng của cô dừng lại ở ánh mắt của Du Giang Nam—trong ánh mắt đó có sự đau đớn đến cùng cực, có thứ tình cảm mãnh liệt mà cô không cách nào thừa nhận được.

Tình cảm của Du Giang Nam.

Cô mơ hồ như đang nằm trên một chiếc thuyền nhỏ, chậm chậm cuộn trôi theo từng đợt sóng. Cô không thể mở mắt ra được, chỉ loáng thoáng nhìn thấy một tia sáng loé lên. Cô cứ như vậy đuổi theo ánh sáng đó, không biết cái ánh sáng đó thực ra là cái gì, chỉ cứ đuổi theo thôi, không gian xung quanh cứ như là bất tận không có điểm dừng.

Giống như trải qua cả thế kỷ dài, luồng ánh sáng trắng đó dần mở rộng ra.

Cô mở mắt.

Thứ cô nhìn thấy đầu tiên chính là Du Giang Nam.

Hắn rất ôn nhu nhìn cô.

Diệp Tây Hi mở miệng hỏi nhanh: “Tôi còn sống không?”

Du Giang Nam đưa tay vuốt tóc cô, nhẹ nhàng nói: “Không sai, cô vẫn còn sống.”

Diệp Tây Hi vốn cho là mình bị thương rất nặng ai ngờ thử giật giật lại phát hiện ra cơ thể mình chẳng có chỗ nào khó chịu cả, không khỏi cười nói: “Xem ra, truyền thuyết đó có thật a, tôi đúng là không bị đạn bạc bắn chết rồi.”

“Sau khi gặp đạn ra, vết thương của cô liền tự động khép lại, tốc độ hồi phục nhanh đến kinh người.”

Diệp Tây Hi bỗng nhiên nhớ đến cái gì, từ trên giường nhảy phát xuống, vội la lên: “Chết rồi, Như Tình còn đang ở chỗ đó với tên Thành Phong.”

“Đừng lo lắng, cô ấy không có chuyện gì đâu.” Du Giang Nam nắm lấy bả vai cô: “Tur Nhân đã đưa cô ấy đi rồi.”

“Du Tur Nhân??” Diệp Tây Hi kinh ngạc hoài nghi: “Hắn không phải đã chết rồi ư?”

“Không giống với người bình thường, trái tim của người sói nằm ở bên phải, cho nên viên đạn kia cũng không làm thương tổn gì nhiều đến hắn lắm. Chỉ không ngờ tới một điều Thành Phong lại là nội gián, còn lợi dụng Từ Như Tình để giả trò, thế là Tur Nhân liền tương kế tựu kế tuyên bố hắn đã chết nhằm xóa tan sự phòng bị của Du Từ Vĩ. Tuy nhiên tên cáo già Du Từ Vĩ này cũng rất cẩn trọng trong mọi hành động nên bọn tôi vẫn không thể tìm ra chỗ nhốt Từ Như Tình.” Du Giang Nam tỉ mỉ nhấn nạt giải thích từng chi tiết: “Cho đến hôm đó, tôi đến dự đám cưới... vô tình nhìn thấy cô và Thành Dư từ miệng ống thông gió chui ra ngoài, về rất vội vã, lòng nổi lên mối nghi hoặc, cứ thế theo dõi hai người, rốt cuộc cũng tìm ra được nơi này.”

Mặc dù đã hết sức kìm chế nhưng khi Du Giang Nam nhắc tới hôn lễ, giọng nói vẫn có chút gì đó mất tự nhiên.

Diệp Tây Hi lúc này bỗng nhiên ý thức được một điều, lần này mình đào hôn, Hạ Phùng Tuyền nhất định sẽ bóp chết mình mất. Lại nghĩ tới hôn lễ hôm đó, bọn họ ba người mặt đối mặt, chỉ toàn hiểu lầm khó xử.

Không khí trong phút chốc đã trở nên lúng túng hơn rất nhiều.

Du Giang Nam bùng tới một bát cháo, yêu cầu cô phải uống cho hết. Diệp Tây Hi vội vàng đón lấy bát cháo, nói muốn để tự mình làm. Kết quả động tác quá vội vã mà làm bát cháo đổ hết lên giường.

“Xem cô kia, vẫn vụng về y như trước đây.” Du Giang Nam vừa cầm khăn giấy lau lau chùi chùi vừa nhẹ giọng trách mắng. Mà cũng không thể coi là trách mắng được—giống như lời trách móc hôn giận giữa một cặp tình nhân với nhau thì hơn.

Diệp Tây Hi có chút không tự nhiên, hồi lâu, cô hỏi: “Đây là nơi nào vậy?”

“Biệt thự bên bờ biển.”

“Phong cảnh thật đẹp a!” Diệp Tây Hi đứng từ trên sân thượng nhìn ra bên ngoài, hàng cây xanh bờ cát trắng, biển xanh xanh trời cũng thanh thanh, cô nói: “Tôi nghĩ, đến lúc tôi phải về rồi.”

“Cô muốn về Hạ gia?” Du Giang Nam ánh mắt buông thong xuống, nhàn nhạt hỏi cô.

Diệp Tây Hi gật đầu trả lời: “Bây giờ, nơi đó chính là nhà của tôi.”

“Vì sao?”

“Bởi vì ở đó có người thân của tôi.”

Du Giang Nam ngẩng đầu lên, khẽ nhíu mày hỏi: “Vậy thì Hạ Phùng Tuyền là gì?”

Diệp Tây Hi sùng sốt, định trả lời nhưng rồi lại thôi.

Đúng vậy, Hạ Phùng Tuyền.

Hắn bây giờ là gì của cô nhỉ?

Người thân? Bằng hữu? Vợ hôn phu?

Hình như là phải mà cũng hình như là không phải.

Diệp Tây Hi mê man, cuối cùng chỉ đáp lại rất mơ hồ: “Hắn chính là hắn thôi.”

Trong phòng lại trở lại về yên tĩnh như ban đầu, phía ngoài xa xa vang đến tiếng sóng xô vào bãi đá, tiếng đàn hải âu kêu to, gió biển rì rào thổi.

“Cô có muốn ở lại đây không?” Trong không gian yên tĩnh này, Du Giang Nam đột nhiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Diệp Tây Hi trầm mặc.

Ở lại đây, được sao? Có thể ở lại ư?

“Chỉ năm ngày thôi, năm ngày sau cô có thể đi mà, được không?” Du Giang Nam nhẹ giọng hỏi.

“Năm ngày?” Diệp Tây Hi âm thầm nhẩm tính, bỗng nhiên giật mình nhớ ra, năm ngày sau là đến sinh nhật của Du Giang Nam rồi.

“Tôi không có ý gì đâu.” Du Giang Nam nói: “Chỉ là năm nay, đặc biệt sợ sự tĩnh mịch, mong có một ai đó có thể ở bên cạnh tôi đón sinh nhật năm nay

mà thôi.”

Khoé miệng hần mở một nụ cười chua chát găng gượng mà cô đơn, Diệp Tây Hi trong lòng cũng thấy nhói đau.

Chỉ năm ngày thôi ư?

Chỉ năm ngày thôi.

Cô đáp ứng.

Nhưng buổi chiều ngày hôm sau lúc thiêu thiêu ngủ, Diệp Tây Hi nằm trên giường, nghe tiếng sóng biển rì rào vỗ bên ngoài kia, trong lòng tựa như có sóng vỗ, bất rứt không yên.

Làm như thế này, liệu có đúng không?

Cô chưa từng phải suy nghĩ nhiều đến như vậy, suy nghĩ đến điên đầu mà vẫn phân vân không tìm ra được đáp án.

Cho nên chỉ có thể ôm đồng rắc rồi đó trong đầu mà thôi.

Sáng sớm ngày thứ hai, trong lúc mơ màng màng, đột nhiên cô cảm thấy mặt mình có cái gì đó ngứa ngứa. Cô lồm bồm lồm bồm mở mắt ra, liền phát hiện ra thủ phạm là một chú Husky đang liếm mặt mình.

Diệp Tây Hi la to một tiếng.

Chú Husky kia mới được hai tháng tuổi, chưa quen thuộc với cô, lại nghe cô hét lên như vậy, nhất thời ngơ ngẩn, ba giây sau thì ba chân bốn cẳng cong đít chạy ra khỏi phòng.

Diệp Tây Hi vội vã đuổi theo nó xuống lầu, lúc này mới nhìn rõ, trong phòng bếp Du Giang Nam đang chuẩn bị điểm tâm.

Hắn mặc một chiếc áo trắng hơi rộng thùng thình, quần vải thô màu sáng—giống như bộ mà lần đầu tiên Diệp Tây Hi nhìn thấy hắn.

Toát ra khí chất thanh thần cao quý.

Con cún nhỏ Husky chạy tới bên chân Du Giang Nam, không ngừng vẫy vẫy cái đuôi của nó.

Du Giang Nam ngồi xổm xuống, thái nhỏ lạp xườn thành những miếng con con, cho nó ăn.

“Ừa, nó thuộc giống gì vậy?” Diệp Tây Hi hỏi.

“Husky.” Du Giang Nam trả lời.

“Từ đâu mà đến.” Tiếp tục hỏi.

“Mua cho cô đó.” Tiếp tục trả lời.

Diệp Tây Hi chỉ vào mặt mình ngạc nhiên hỏi: “Mua cho tôi?”

“Sáng nay lúc đi siêu thị tôi có đi ngang qua tiệm thú kiểng, sợ cô ở đây nhàm chán quá, liền quyết định mua nó về.” Du Giang Nam ôm lấy chú cún con, đưa cho cô: “Cô đặt tên cho nó đi.”

Diệp Tây Hi nhìn tiểu Husky, trầm tư suy nghĩ một lúc, rốt cuộc cũng nghĩ ra một cái tên rất hay: “Khổ đại cừu thâm.”

Lời này vừa nói ra, Du Giang Nam cùng Husky khoé miệng đồng thời giật giật.

“Cái kia.” Du Giang Nam hắng giọng: “Tại sao muốn gọi như vậy... Một cái tên thật đặc biệt!”

“Bởi vì cho tới thời điểm nào tổng nhìn một lần nữa, Husky lúc nào cũng bày ra vẻ mặt khổ đại cừu thâm mà.” Diệp Tây Hi thử dò xét hỏi: “Sao vậy, anh không thích cái tên này à?”

Tiểu Husky vội vã ngẩng đầu lên, ánh mắt long lanh chan chứa hy vọng nhìn Du Giang Nam, hy vọng Du Giang Nam có thể thay nó chủ trì công đạo. Đáng tiếc, nó đã đánh giá sai vị trí của cô gái “kinh dị” này trong suy nghĩ của chủ nhân.

“Không đâu, miễn cô thích là được rồi.” Du Giang Nam chỉ một câu thôi đã bán đứng nó ngay lập tức.

Diệp Tây Hi vô cùng cao hứng ôm lấy Husky, ngắm thật kỹ, ngạc nhiên nói: “Làm sao mà mày lại ủ rũ, buồn bã thế cơ chứ?”

Khổ đại cừu thâm cho rằng mình bị gọi với cái tên “khổ đại cừu thâm” đã là quá ỷ khuất rồi, ai ngờ kế tiếp, còn có rất nhiều loại hình hành hạ đang chờ nó.

Bởi vì ở bờ biển, dạo gần đây tiết trời rất tốt, Diệp Tây Hi liền bắt nó đi tản bộ cùng, thuận tiện chơi trò ném đĩa, bắt nó phải đi nhặt về.

Lúc bắt đầu, Khổ đại cừu thâm đối với trò chơi này còn có chút hứng thú nhưng lặp đi lặp lại vô số lần, hứng thú dần tiêu tan hết sạch sành sanh.

“Chúng ta chơi một lần này nữa thôi, đợi lát nữa trở về ta sẽ cho người ăn thiệt nhiều xúc xích bự có được không?” Diệp Tây Hi bắt đầu giờ thức ăn ra cảm dỗ nó.

Khổ đại cừu thâm vừa nghe thấy thế, vội vàng lao xuống nước, ngậm cái đĩa bơi trở lại. Ai ngờ thể lực tiêu hao, lại bị sóng lớn ngăn cản, nó không tài nào bơi lại vào bờ được, chỉ có thể cố gắng vùng vẫy đập đập bốn cái chân ngắn ngủn trên mặt nước mà thôi.

May nhờ Du Giang Nam bơi rất giỏi, nhanh chóng nhảy xuống nước cứu nó lên bờ, khổ đại cừu thâm mới không trở thành con chó đầu tiên trong lịch sử bị chết đuối.

Diệp Tây Hi day dứt mãi không thôi, sau khi trở về liền mang rất nhiều xúc xích tới cho nó ăn coi như là bồi thường cho nó.

Khổ đại cừu thâm vì quá mệt và kiệt sức nên sức ăn như hổ báo đói, nhai nuốt liên tục.

Diệp Tây Hi vẫn cảm thấy áy náy cũng không dám cản nó.

Kết quả là tối hôm đó, Khổ đại cừu thâm bụng trương lên to như một quả bóng, cuối cùng nó bị đưa đến chỗ bác sĩ thú y xem sao.

May mà không có gì đáng lo ngại, bác sĩ tiêm thuốc cho nó, cảm thấy đỡ hơn một chút rồi, hai người liền dẫn nó về nhà.

Du Giang Nam thì ngồi phía trước lái xe, Diệp Tây Hi thì ôm khổ đại cừu thâm ngủ say ngồi phía sau. Vốn là thẳng tiến về nhà, ai ngờ đang đi tự dưng cái xe đột ngột dừng lại, Du Giang Nam lúc đó vội phanh kít, “Vèo!!” một cái, khổ đại cừu thâm đang trong tay Diệp Tây Hi trực tiếp bay thẳng đập vào kính chắn gió.

Lại một lần nữa trở lại thăm bác sĩ thú y, sau khi kiểm tra một hồi, cái chân phải của nó rất vinh dự bị gãy xương rồi.

Vốn cho rằng được một vị giống như một hoàng tử đẹp trai giàu có này mang về nhất định sẽ có một cuộc sống thảnh thơi hạnh phúc, ai dè bây giờ chân tay băng bó, khắp khiêng đi về nhà.

Khổ đại cừu thâm khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Bọn họ tiếp tục đi về phía trước, nước biển từ từ từng đợt sóng nhỏ nối tiếp nhau xô vào bờ, đến khi nước chỉ vừa kịp chạm vào chân họ thì đã rút lui ngay rồi, cứ như vậy lên rồi lại xuống tạo thành những tiếng vang ào ào khắp không gian rộng lớn mà yên tĩnh này.

“Thật ra thì ngày đó, tôi rủ cô đi xem đom đóm chỉ là cố nguy trang mà thôi, mục đích chính là nhằm bắt cóc cô.” Du Giang Nam bỗng nhiên thẳng thắn kể lại.

“Ngà?” Diệp Tây Hi cúi đầu, chỉ như vậy đáp một tiếng.

“Có thể giờ cô đã biết hết rồi, ngay từ lúc bắt đầu, nhiệm vụ của tôi chính là bắt bằng được cô, ngay từ đầu, tất cả hành động của tôi, từng câu từng chữ nói với cô đều có mục đích cả.”

Không biết là do Du Giang Nam đi nhanh hơn hay là Diệp Tây Hi bước chân dần chậm lại mà giữa hai người dần dần có khoảng cách.

“Tôi vốn dĩ chưa bao giờ là một người tốt, vì đối phó với Du Tử Vĩ, vì báo thù, tôi đã sát hại không biết bao nhiêu mạng người, thậm chí là những người vô tội. Vì thế, đối với việc lừa gạt cô lúc đầu tôi cũng chẳng để ý suy nghĩ lắm chi. Nhưng sau này...Sau này, lại không giống như lúc trước nữa...” Du Giang Nam giọng nói ngừng càng nhỏ lại.

“Nói những lời đó bây giờ để làm gì nữa?” Diệp Tây Hi hào sảng cười một tiếng: “Chẳng phải bây giờ anh lại giống như trước kia một lần nữa thả tôi ra sao?”

“Không giống nhau.” Du Giang Nam lầm bầm nói: “Rất nhiều chuyện đã không còn giống như trước đây nữa rồi.”

Ánh trăng trong treo lạnh lùng, sóng lăn tăn trên mặt biển, nhuộm ánh trăng vàng lung linh.

Diệp Tây Hi im lặng một lúc, sau đó nhẹ giọng hỏi: “Sau này, anh vẫn muốn tiếp tục báo thù sao?”

Du Giang Nam tiếp tục đi, không trả lời.

“Thật ra thì hôm đó, nếu như hôm đó anh không cứu tôi ra thì có lẽ đã có cơ hội tốt để giết chết tên Du Tử Vĩ rồi... Anh không nên vì tôi mà...”

Diệp Tây Hi bỏ lưng không nói tiếp nữa, chỉ cúi đầu lặng lẽ nhìn những dấu chân trên cát, dấu chân của Du Giang Nam, dấu chân của mình, hằn trên mặt cát rồi dần dần bị sóng biển xoá nhoà.

Bỗng nhiên, Du Giang Nam đang đi phía trước đột ngột dừng lại, Diệp Tây Hi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt trong treo của hắn: “Nếu như bây giờ tôi nói, tôi nguyện ý từ bỏ không báo thù nữa thì sao?”

“Anh nói... cái gì thế?” Diệp Tây Hi nhất thời ngây người ra.

“Tây Hi, nếu bây giờ em gạt đầu thì tôi sẽ vứt bỏ hết thầy mọi thứ, chúng ta cùng nhau rời đi... Chỉ cần em gạt đầu đồng ý.” Giọng nói của Du Giang Nam như từ một không gian xa xôi nào đó vọng lại, mông lung nghe không rõ ràng.

Diệp Tây Hi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt của Du Giang Nam gần như trong suốt, làm nổi bật từng đường nét thanh tú, tóc hắn bị gió thổi tung, khẽ thấp thoáng che đi đôi mắt nhàn nhạt u buồn.

Tay của hắn nhẹ nhàng xoa mặt cô, động tác mềm nhẹ khiến người ta không thể phản kháng lại được.

Diệp Tây Hi nhìn thấy khuôn mặt hắn đang nhích tới gần mình hơn, dần dần ngày một nhích gần hơn nữa.

Khung cảnh xung quanh, rất đẹp, mọi vật đều huyền ảo, ánh mắt cô cũng bị một hình bóng trước mắt che kín.

Diệp Tây Hi đang hồi tưởng lại rất nhiều chuyện, giống như lần đầu tiên hai người họ gặp mặt, giống như lúc hai người họ cùng nhau nói chuyện trong rừng cây đó, giống như lúc hắn nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên tay cô.

Lần lượt lần lượt tất cả những hình ảnh đó dần hiện ra rõ ràng trước mắt cô.

Hắn từ từ cúi xuống khẽ hôn cô, nhẹ nhàng chạm lấy, giống như đang cầm trên tay một món bảo vật vô cùng quý giá vậy.

Trong khoảnh khắc đôi môi chạm vào nhau, ánh mắt mơ hồ của Diệp Tây Hi lại trở nên sáng rõ tinh táo hơn bao giờ hết.

Không có gì báo trước, cô cúi đầu.

Du Giang Nam trong ánh mắt hiện lên một tia bi thương.

Diệp Tây Hi tựa đầu vào ngực hắn, cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm.

Nhưng mà, Du Giang Nam vẫn hiểu được, hắn khó khăn lắm mới mở miệng ra nói được, nhàn nhạt, thê lương cười một tiếng: “Bây giờ thì không được nữa rồi, phải không?”

Diệp Tây Hi không nhúc nhích.

“Tôi vẫn luôn nghĩ rằng, ngày đó, em cũng có chút yêu thích tôi đúng không? Nếu như lúc đó, tôi buông tay không tiếp tục báo thù nữa thì có lẽ em sẽ không gặp gỡ Hạ Phùng Tuyền... Có lẽ chúng ta có thể ở cùng với nhau.”

Diệp Tây Hi nhìn xuống đất, ánh mắt bối rối không biết phải nói gì.

Một giọt nước mắt khẽ lăn trên hàng mi cô, chậm rãi giọt nước trong suốt đó rơi xuống vỡ tan trên mặt cát lạnh.

Nếu ngày đó hắn buông tay từ bỏ sự báo thù thì bọn họ sẽ như thế nào? Có lặp lại chuyện như những bậc tiền bối đời trước không?

Cô không biết, vĩnh viễn cũng không thể biết được.

“Không sao, ít nhất thì chúng ta cũng có thể cùng nhau đi ngắm đom đóm—chờ khi chúng ta già rồi, con đàn cháu đống, chúng ta sẽ cùng nhau đi ngắm đom đóm.”

Diệp Tây Hi gạt đầu, siết tay ôm chặt lấy hắn, khóc một hồi lâu.

Du Giang Nam ôm Diệp Tây Hi trở lại biệt thự, trời lạnh lạnh, hắn cởi áo khoác của mình ra đắp lên người cho cô.

“Ngày mai dậy sớm một chút, “

Diệp Tây Hi gật đầu, khoé mắt vẫn còn ướt ướt: “Sáng sớm mai, tôi sẽ làm cho anh một ổ bánh chanh luôn”

“Lần này, chắc sẽ không có thuốc mê chứ?” Du Giang Nam cố ý trêu chọc cô.

“Lần này và cũng như lần trước, tôi đều không có bỏ thuốc vô a!” Diệp Tây Hi cau mày.

“Vấn đề là làm sao em có thể đàn như thế cơ chứ, đồ cầm trên tay mà cũng không biết ai đã bỏ thuốc vô là sao?”

“Đó không phải là đàn mà là đơn thuần.”

Hai người vừa cười vừa nói, mở cửa bước vào.

Nhưng khung cảnh bên trong lại làm cho bọn họ đứng sững lại.

Một nam nhân đang nhàn rỗi ngồi chờ trên ghế salon ở phòng khách, bình tĩnh chăm chú nhìn hai người họ.

“Đã lâu không gặp.” Hạ Phùng Tuyền lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

“Sao anh lại tới đây?” Diệp Tây Hi hơi kinh ngạc.

“Tôi lo rằng em sẽ mãi chơi mà quên mất ngày tháng nên mới cố ý tới đây đón em chứ sao.” Hạ Phùng Tuyền lời ít mà ý nhiều.

“Tôi không có chơi.” Diệp Tây Hi phản bác: “Tôi là vì bị thương nên mới...”

“Du tiên sinh, mấy ngày vừa rồi cảm ơn anh đã thay tôi chăm sóc cô ấy, không dám làm phiền anh nữa, chúng tôi xin cáo từ.” Hạ Phùng Tuyền cắt đứt lời nói của Diệp Tây Hi, đứng dậy, đi tới bên cạnh cô, tay vươn ra kéo cô: “Chúng ta đi thôi.”

Diệp Tây Hi hết nhìn cánh tay bị hấn lồi đi của mình rồi lại ngẩng đầu nhìn Du Giang Nam có chút do dự.

“Em sao vậy? Không nỡ rời xa nơi này à?” Hạ Phùng Tuyền thanh âm đã xuống tới âm độ.

Diệp Tây Hi cắn cắn môi, cuối cùng cũng không tiếp tục phản kháng nữa, để mặc cho hấn nắm lấy bàn tay mình.

Hạ Phùng Tuyền kéo Diệp Tây Hi đến bên cạnh mình, động tác có phần hơi thô bạo, Diệp Tây Hi bị kéo đau quá khẽ kêu lên một tiếng.

Du Giang Nam theo bản năng định bước lên một bước cản lại nhưng cuối cùng chỉ bất lực nắm chặt nắm đấm, nhẫn nhịn đứng nhìn.

Hạ Phùng Tuyền giựt phăng cái áo khoác trên người Diệp Tây Hi, trả lại cho Du Giang Nam, dường như vô tình mà nói: “Cô ấy mặc áo của tôi là được rồi.”

Sau đó, hấn nắm chặt hai bả vai Diệp Tây Hi, xoay người kéo cô rời đi.

Khổ đại cừu thâm lấp ló phía sau ghế salon lặng lẽ đi ra ngoài, mặc dù không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng mà nó biết chắc một việc đó là nữ quái kia sẽ rời đi, trong lòng nó vui sướng vô cùng.

Ai ngờ đang lúc hai người kia chuẩn bị bước ra khỏi cửa, Du Giang Nam lại bế nó lên, gọi với theo hai người kia: “Hãy mang nó theo đi.”

Khổ đại cừu thâm thiếu chút nữa thì bất tỉnh.

Diệp Tây Hi lắc đầu: “Nhưng nó thích ở anh hơn mà.”

Khổ đại cừu thâm vội vàng chớp chớp hai con mắt to tròn, tỏ ra rất đồng tình.

“Vốn dĩ là tôi mua nó để tặng cho em mà, vậy nên hãy mang nó đi đi.” Du Giang Nam bế khổ đại cừu thâm trao cho Diệp Tây Hi.

Khổ đại cừu thâm cực kì bị thương cảm phần.

“Được rồi, chúng ta đi nào.” Hạ Phùng Tuyền thúc giục.

Diệp Tây Hi nhìn Du Giang Nam lần cuối, ôm khổ đại cừu thâm, xoay người rời đi.

Du Giang Nam đứng ở cửa, rất rất lâu vẫn đứng nguyên ở đó, cho đến khi hình bóng của hai người kia từ từ biến mất khỏi tầm mắt thì hắn mới thông thả chậm rãi bước vào trong bếp.

Trong phòng không có bất kì âm thanh nào, yên lặng đến mức người ta cũng cảm thấy không thể thở nổi.

Hắn không bật đèn lên, ngồi yên lặng trên ghế salon, tất cả đều im ắng, từng chút từng chút một ăn chỗ bánh ngọt còn dư lại.

Vậy là sinh nhật năm nay của hắn, nguyện vọng của hắn rốt cuộc cũng không thể đạt được.

Diệp Tây Hi đi theo Hạ Phùng Tuyền lên xe, hai người cùng nhau ngồi ở băng ghế phía sau.

Mới đầu, cô còn một mực giải thích này nọ, nhưng sau lại thấy mãi mà Hạ Phùng Tuyền chẳng phản ứng lại gì cả nên đành thôi, im lặng mà đi theo hắn.

Chẳng qua là khổ đại cừu thâm nằm trong ngực cô vì lo lắng cho số phận nó bị rơi vào tay cô, khó mà giữ được cái mạng nhỏ này nên vẫn buồn bã rên ư ử suốt quãng đường đi, tiếng kêu lại nào nề thê lương khiến người nghe vô cùng phiền lòng.

Rốt cục, Hạ Phùng Tuyền cũng lên tiếng: “Làm cho nó ngậm miệng lại đi.”

Diệp Tây Hi hiển nhiên là hiểu tâm trạng lúc này của Hạ Phùng Tuyền quả thực rất rặt tẻ nên vội vàng vỗ về khổ đại cừu thâm: “Ngoan a, người đừng kêu nữa, yên tâm đi, sau này ta sẽ chăm sóc người, người sẽ không phải chịu khổ đâu mà.”

Chính là sợ cô chăm sóc đấy!

Khổ đại cừu thâm vừa nghe thay vì vui mừng nó còn kêu thảm thiết hơn nhiều lần.

Đang lúc Diệp Tây Hi hết cách xoay xở với nó thì Hạ Phùng Tuyền đột nhiên nhấc bổng nó lên, đem nó tới trước mắt mình, mặt không đổi sắc lạnh lùng nói: “Mày còn dám kêu thêm một tiếng nữa thì tao sẽ ném mày ngay qua cửa sổ này!”

Khổ đại cừu thâm bị dọa đến tứ chi cứng ngắc, không dám động đậy gì, chứ đừng nói là dám kêu thêm tiếng nào.

Thấy nó im lặng rồi, Hạ Phùng Tuyền liền ném nó trả lại cho Diệp Tây Hi.

Diệp Tây Hi cùng Khổ đại cừu thâm đồng thời đánh rung mình một cái.

Một con người thật đáng sợ!

Chiếc xe không đi theo con đường quen thuộc trở về Hạ gia mà dừng ở một phi trường tư nhân nào đó.

Hạ Phùng Tuyền mở cửa xe, lôi xềnh xệch Diệp Tây Hi tới một chiếc phi cơ chờ sẵn ở phía trước.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?” Diệp Tây Hi hỏi.

“Đảo nghỉ dưỡng của Hạ gia.”

“Tại sao lại đến đó?”

Hạ Phùng Tuyền không thèm trả lời, trực tiếp nhấc bổng Diệp Tây Hi khiêng vút vào khoang lái, cột giây an toàn xong xuôi, hắn đeo tai nghe điện thoại vào.

Cứ như thế, Diệp Tây Hi ôm đầy một bụng nghi vấn mà đi tới hòn đảo nghỉ dưỡng tư nhân của Hạ gia.

Phi cơ đưa họ tới đây đáp xuống mặt đất nhưng không có dừng lại mà lập tức cất cánh rời đi luôn.

Diệp Tây Hi bịt chặt hai tay sắp bị tiếng gió ầm ầm phát ra từ động cơ cánh quạt kia làm điếc mắt rồi, rất nghi ngờ hỏi: “Những người khác cũng sẽ tới đây chứ?”

“Không.”

“Vậy phi cơ vừa rồi không phải trở về đón mọi người sao?”

“Không phải.”

“VẬY... bao giờ thì mọi người tới đây?”

Hạ Phùng Tuyền dừng bước, nhìn cô chăm chú: “Sẽ không có ai đến đây đâu.”

“Đừng nói với tôi là trên đảo này chỉ có... hai chúng ta thôi đấy?” Diệp Tây Hi cười cười rất mất tự nhiên lo sợ hỏi.

“Dĩ nhiên là không chỉ có hai chúng ta.”

Diệp Tây Hi thở phào nhẹ nhõm

Nhưng tiếp theo Hạ Phùng Tuyền lại đưa tay chỉ vào chỗ đại cừu thâm đang chán chường nằm trên mặt đất mà nói tỉnh bơ: “Còn có nó nữa.”

Diệp Tây Hi lẳng lẳng “ngắm nhìn” hần, bỗng nhiên xoay người co giò bỏ chạy.

Cô chẳng cần quan tâm mình sẽ chạy đi đâu miễn là chỗ tránh xa khỏi tên đại ma vương này càng xa càng tốt là được rồi.

Khỏ đại cừu thâm đương còn do dự một chút, cuối cùng cũng dứt khoát quyết định chạy theo Diệp Tây Hi.

Một người một chó chạy trên bãi cỏ trời chết chẳng để ý tí hình tượng nào cả, cứ thế cắm đầu chạy.

Nhưng Hạ Phùng Tuyền hai bước rồi ba bước là đã đuổi kịp họ rồi, một tay kéo cánh tay của Diệp Tây Hi lôi đi, tay còn lại nhắc cổ khỏ đại cừu thâm, phăm phăm tiến vào căn biệt thự.

“Đừng mà!!!!”

“Uông uông uông!!!”

Tiếng kêu thê lương của người và chó đồng thanh mà vang lên, vang vọng khắp không gian yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Sau khi bị bắt vào trong biệt thự, Diệp Tây Hi liền giãy đành đạch đành đạch lên, hét lớn: “Anh định làm gì hai bọn tôi hả?”

“Trước tiên, cho nó ăn đã.” Hạ Phùng Tuyền mở tủ lạnh ra, lôi ra một đồng xúc xích, vút trên mặt đất.

Khỏ đại cừu thâm mừng rỡ như điên, thiếu chút nữa vẩy đuôi đến rụng ra luôn, hùng hổ xông đến nhai nhai nuốt nuốt.

Nhìn tông phạm của mình còn không bị trừng phạt gì, Diệp Tây Hi hơi an tâm hỏi tiếp: “Còn tôi thì sao?”

Hạ Phùng Tuyền đóng sập cửa tủ lạnh lại, mắt lơ đãng: “Em sẽ bị ăn sau.”

Diệp Tây Hi không tiếp tục nói hai lời nữa, xoay người liền chạy— động tác này hình như đã trở thành thói quen của cô mỗi khi gặp Hạ Phùng Tuyền rồi.

Nhưng đồng thời Diệp Tây Hi còn có thêm một thói quen mới nữa là, lần nào cũng như lần nào cô không bao giờ chạy thoát khỏi tay Hạ Phùng Tuyền— Hạ Phùng Tuyền tóm lấy cô vút trở lại ghế salon, hai tay giữ chặt bả vai cô, ánh mắt không rời nhìn cô chăm chú.

“Diệp Tây Hi, lá gan của em cũng thật lớn đó!”

“Tôi, tôi đã làm gì cơ chứ?” Diệp Tây Hi co người rụt lại.

“Em lại dám đào hôn cơ đấy.” Hạ Phùng Tuyền bắn ánh mắt hình viên đạn sắc lẹm về phía cô.

“Tôi có thể giải thích mà, là bởi vì bọn chúng chặt một ngón út của Như Tĩnh vút tới trước mặt tôi, uy hiếp tôi rằng nếu tôi không đi theo bọn chúng thì bọn chúng sẽ giết Như Tĩnh. Tình huống lúc ấy rất nguy kịch, cuống quá nên tôi chẳng kịp suy nghĩ gì hết... Tôi là bị ép buộc mà!” Diệp Tây Hi cuống quýt giải thích.

“Vậy sao đó thì sao hả? Tại sao em lại ở cùng một chỗ với Du Giang Nam hả?” Nhắc tới ba chữ Du Giang Nam ánh mắt Hạ Phùng Tuyền lại lạnh như băng.

“Vi vì tim tôi trúng một phát đạn, hấn mới cứu tôi...”

Hạ Phùng Tuyền nhướn mày lên: “Em bị trúng đạn ở tim ư? Để tôi xem nào.”

Diệp Tây Hi vội vàng ôm hai tay trước ngực che lại: “Không được, cái này thì không được nhìn.”

“Những ngày qua, hai người đã làm những cái gì?” Hạ Phùng Tuyền tiếp tục bức cung hỏi.

“Không có gì, chỉ ăn cơm này, xem ti vi này và nói chuyện phiếm thôi.” Diệp Tây Hi né tránh ánh mắt của hấn.

“Chỉ có thể thôi sao?”

“Ừ.”

“Nếu vết thương đã lành rồi tại sao em còn không trở về?”

“Tôi...”

“Tại sao lại không báo tin về cho nhà biết?”

“Cái này thì...”

“Diệp Tây Hi.” Hạ Phùng Tuyền từ từ nhích tới gần cô, trong giọng nói không có nửa điểm trêu đùa: “Lần này em thực sự đã làm tôi phát hỏa rồi đấy.”

“Anh...anh muốn thế nào đây?” Diệp Tây Hi cả người co rút cong như con tôm run run hỏi.

“Còn phải xem biểu hiện của em thì mới nói trước được.”

“Biểu hiện cái gì?” Diệp Tây Hi nuốt nước bọt cổ hỏi.

Hạ Phùng Tuyền rất chậm rất chậm nháy mắt một cái: “Biểu hiện trên giường.”

Nói xong, hấn bắt chợt quăng Diệp Tây Hi lên nệm ghế salon, ngã người đè lên người cô.

Diệp Tây Hi giật bắn mình gấp gấp kêu to: “Anh đúng là tên dê già khốn khiếp, chỉ thích đi cưỡng ép người khác!...Mau dậy đi, nặng quá đi mất!”

“Em tập dần thành thói quen đi là vừa đó.” Hạ Phùng Tuyền không hoang mang đáp lại.

“Làm sao mà tập thành thói quen cho nổi đây! Hạ Phùng Tuyền, đồ khốn khiếp! Đồ cảm thú! Anh...ư...ư...”

Diệp Tây Hi còn chưa kết thúc tràng chửi rủa của mình đã bị Hạ Phùng Tuyền dùng miệng hấn chặn lại.

Cô gãy dựa nghiêng nghiêng đầu không chịu nằm yên, có chết cũng không để hấn vừa ý.

Hạ Phùng Tuyền đưa hai tay giữ chặt lấy khuôn mặt cô, tiếp tục hôn không ngừng.

Nhân cơ hội đó, Diệp Tây Hi tay phải có thời cơ hành động, liền vội vàng cho tay vào túi quần móc một lọ chất lỏng nhỏ nho, nhắm ngay hai mắt Hạ Phùng Tuyền mà phun một phát.

Hạ Phùng Tuyền không kịp trở tay dính chương ngay, cay xè mắt, hấn lão đảo lấy tay dụi dụi mắt.

Diệp Tây Hi rất thích thời điểm này thật mạnh, bò dậy từ trên ghế salon, hướng cửa phóng đi.

Nhưng Hạ Phùng Tuyền cũng không phải vừa, hấn nhanh chân chạy trước một bước, đóng sập hai cửa lại.

Diệp Tây Hi vội vàng xoay người, chạy vào trong bếp, trong lúc hoảng loạn liền rút ngay một con dao thái nhỏ phòng thân.

Lúc này, Hạ Phùng Tuyền đã đuổi kịp, trong mắt còn hấn những tơ máu, không biết là do lúc nãy trúng phải thuốc xịt cay hay là do quá tức giận.

Diệp Tây Hi cầm con dao lăm lăm trước mặt hấn, uy hiếp nói: “Anh đừng có tới đây, nếu không tôi sẽ băm vằm anh thành từng mảnh đấy!”

Nói thì có vẻ ngon ăn lắm nhưng mà đáng tiếc lực bất tòng tâm.

Hạ Phùng Tuyền căn bản là chẳng để lọt lỗ tai những lời đó, trực tiếp tiến lại gần cô hơn nữa, ngày càng gần.

Diệp Tây Hi ngày càng kinh sợ, không suy nghĩ thêm bất cứ điều gì nữa, ném ngay con dao về phía hắn.

Hạ Phùng Tuyền nhẹ nhàng né người tránh con dao bay tới rất dễ dàng, con dao “Viu!!!” một cái lướt qua hắn cắm phập vào thành cửa.

“Kỹ thuật phi dao của em thật tồi tệ!” Hạ Phùng Tuyền hừ lạnh một tiếng, tiếp tục tiến tới gần chuẩn bị bắt gọn cô.

Cực kì hoảng sợ, Diệp Tây Hi liền thấy cái gì ở gần thì ném cái đó.

Cho nên, bát đĩa cốc chén, lọ muối tương dấm, trong phòng bếp vang lên những tiếng bing bing bang bang, đồ vật bay toán loạn.

Tủ bát đã ném hết sạch đồ, cô liền mở tủ lạnh, ném hết đồ đông trữ ăn bên trong: táo, nho, trứng gà, bánh bao...

Ở đây cao hứng nhất may ra chỉ có Khổ đại cừu thâm mà thôi, hôm nay đối với nó mà nói quả thực như lễ mừng năm mới luôn, trên mặt đất vút đầy rẫy cơ man nào các loại thức ăn, nó bận rộn vô cùng cố gắng di chuyển cái thân hình ục ịch của nó kéo đồ đông trữ ăn ra sau ghế salon mà từ từ chén.

Đồ cũng đã ném hết mà Hạ Phùng Tuyền một cọng lông cũng không bị thương tổn gì, còn rất nhàn rãi hỏi: “Em chơi thấy vui chứ?”

Diệp Tây Hi đứng dựa vào tủ bát, thở không ra hơi, vẫn rất mạnh mẽ chẳng treo: “Cũng không tệ lắm, anh muốn thử thêm chút nữa không?”

Hạ Phùng Tuyền khẽ mỉm cười: “Không cần, chỉ cần mình em là đủ rồi.”

Nói xong, hắn bước nhanh tới, chỉ cần một tay đã tóm chặt lấy eo Diệp Tây Hi, bế thốc cô lên, chạy thẳng lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Ở trên cầu thang, Diệp Tây Hi nắm chặt lấy lan can, giống như bắt được một sợi dây cứu mạng, có chết cũng quyết không buông ra.

Hạ Phùng Tuyền rất tiếc không tốn tí sức lực nào đem tay của cô giựt ra khỏi lan can, tiếp tục đi tiếp lên lầu.

Diệp Tây Hi luống cuống, cuống cuống đâm đá loạn xạ, nhưng trong lòng thừa biết, Hạ Phùng Tuyền căn bản chỉ coi đó như những chiêu gạt ngửa mà thôi.

Nhưng có những lúc mèo mù vớ cá rán.

Lúc cô vô tình chọc nhầm vào thắt lưng của hắn, lại cảm thấy thân thể Hạ Phùng Tuyền cứng đờ ra một chút.

Chẳng lẽ? Diệp Tây Hi thử dò xét một chút, đưa tay chọc vào hông hắn, Hạ Phùng Tuyền lập tức có phản ứng rất lớn.

Quả nhiên, nhược điểm của hắn chính là chỗ này!

Diệp Tây Hi mừng thầm, vội vàng nhanh chóng tập kích hông hắn, không ngừng tăng lực lên.

Hạ Phùng Tuyền chịu đựng không nổi, tay mềm nhũn, đem cô để trên mặt đất.

Chỉ trong phút chốc, Diệp Tây Hi liền nhòe dậy chạy về phía trước, nhưng bấp chần lại bị “người nào đó” kéo lại trong nháy mắt lại ngã trên cầu thang.

Thấy Hạ Phùng Tuyền định dùng chiêu cũ, Diệp Tây Hi quay người lại dùng hết sức bình sinh lấy hai chân đạp đạp vào ngực hắn.

Hạ Phùng Tuyền liên tục né thành công, Diệp Tây Hi tứ chi sợ hãi luống cuống bò vội lên bậc cầu thang phía trên.

Nhưng chỉ bò được hai bậc, quần áo đã bị nắm chặt lấy, “Xoạt!” một tiếng, một mảnh vải đã rất vinh dự rách xuống mặt đất.

Diệp Tây Hi chỉ cảm thấy sau lưng mình một luồng khí lạnh ập đến, sợ hãi hét lên: “Anh dám xé áo của tôi ư?”

“Ai bảo em dám cù anh.”

Hạ Phùng Tuyền nhân cơ hội đó kéo tuột cô xuống, Diệp Tây Hi “Bịch! Bịch Bịch!” theo từng bậc cầu thang trơn tuột rơi xuống.

Còn chưa kịp kêu thảm một tiếng, Hạ Phùng Tuyền từ phía sau lưng cô đè mạnh một cái, cầm chặt hai tay của cô.

Lần này, cho dù có bản lĩnh tài giỏi thế nào đi chăng nữa, cô cũng không thể nhích nhích gì được.

Hạ Phùng Tuyền cúi đầu, hôn lên tấm lưng trần không có mảnh vải che kia của cô, rất thoả mãn từ từ chậm rãi thưởng thức.

Diệp Tây Hi chỉ cảm thấy vừa ngứa vừa nóng, khó chịu cực kì, chỉ còn cách kêu to: “Hạ Phùng Tuyền, anh không thấy khó chịu sao?”

“Không có.”

Diệp Tây Hi tức giận: “Anh lấy tôi ra làm đệm thịt rồi dĩ nhiên là làm sao thấy khó chịu, nhưng mà phía dưới tôi còn có những bậc cầu thang đấy!”

“Cố nhịn một chút là được mà.” Người nào đó hời hợt trả lời, tiếp tục thưởng thức.

“Nhịn thế quái nào được a!” Diệp Tây Hi mãnh liệt kháng nghị: “Anh có còn chút nhân tính nào nữa không vậy?”

“Thì anh vốn là sói mà.” Trả lời rất thẳng thắn sáng khoái không chút xấu hổ.

Diệp Tây Hi thấy dùng biện pháp cứng với hần không được, quyết định cương không được thì chuyển sang nhu, vội nói: “Chúng ta không nên làm ở chỗ này a, rất bất tiện! Tốt nhất là lên trên giường ha, được không?”

“Em sẽ biết điều một chút chứ?” Hạ Phùng Tuyền dừng lại, hỏi.

Diệp Tây Hi gật đầu như gà mổ thóc.

Hạ Phùng Tuyền đứng lên, nhanh chóng kéo cô đứng dậy, khiêng một mạch đến phòng ngủ.

Máu như ngừng lưu thông lên não, Diệp Tây Hi choáng váng, còn chưa kịp phản kháng nữa đã bị ném bịch một phát lên giường lớn.

Diệp Tây Hi nhòm người dậy, xoa bóp thái dương, lúc này mới phát hiện ra, cả căn phòng này được thiết kế theo phong cách quý tộc châu âu, bốn trụ giường cao lớn, màn che màu tím buông thong xuống, hoa văn phiền phức, tính chất nặng nề cứng nhắc, từng đường nét được chạm trổ tinh xảo hoa mỹ.

Nơi này toát ra sự xa hoa lãng phí cùng không khí vô cùng ám muội.

Diệp Tây Hi âm thầm than khổ, xong rồi, thảm rồi, đây không phải là thêm dầu vào lửa sao, dám không chừng còn kích thích thêm tên đại sắc lang này lắm.

Quả nhiên, Hạ Phùng Tuyền từ từ mở từng cúc áo của cô ra, ở trên giường, hai tay đặt bên cạnh người cô, đè Diệp Tây Hi xuống dưới hần: “Bây giờ chúng ta đã ở trên giường rồi đấy.”

“Tôi biết.” Diệp Tây Hi gượng cười.

“Vậy thì được rồi.” Hạ Phùng Tuyền trong ánh mắt chột lé lên sự khác thường: “Chúng ta bắt đầu đi.”

Dứt lời, hần đưa tay sờ lên cổ áo của Diệp Tây Hi, bắt đầu cởi dần quần áo của cô.

Diệp Tây Hi thì cuống cuồng giữ tay hần lại.

“Sao thế, hay là em muốn trở lại chỗ cầu thang kia?” Hạ Phùng Tuyền nhẹ giọng uy hiếp.

“Dĩ nhiên là không phải.” Diệp Tây Hi tỏ ra rất vâng lời, thanh âm mềm mại: “Tôi nghĩ trước tiên mình nên đi tắm qua một cái đã, được không?”

“Được.” Hạ Phùng Tuyền đáp ứng rất sáng khoái, Diệp Tây Hi còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, đã nghe hần tiếp tục nói: “Chúng ta cùng nhau tắm.”

“Không được!” Diệp Tây Hi cự tuyệt như đinh chém sắt.

“Tại sao lại không được?” Hạ Phùng Tuyền khề nhếch mép cười, đầy vẻ nguy hiểm.

Diệp Tây Hi chớp mắt một cái, giải thích: “Nếu như bây giờ chúng ta tắm cùng nhau thì tỳ nữa sẽ không còn cảm giác thân bí nữa, anh nói xem có đúng không?”

Nói xong, vội học khổ đại cừu thâm chớp chớp đôi mắt to tròn vô tội ngây thơ nhìn hần.

Hạ Phùng Tuyền lẳng lặng nhìn cô một cái, cuối cùng gật đầu: “Được rồi, bắt quá...”

Hần xuống giường, mở tủ quần áo, lôi ra một bộ đồ lót đen mỏng như cánh ve, gợi cảm hấp dẫn, nhìn rất chi là quen mắt—không phải đây là cái thứ mà lần trước hần ép cô mua sao?

Cô dĩ nhiên là đừng có hòng mặc nó một lần nào hết, chẳng qua là không thể nào lường trước được, Hạ Phùng Tuyền lại mang nó đến nơi này.

Cho người nào a!

“Đội lát nữa sau khi tắm xong, em phải mặc cái này vào.” Hạ Phùng Tuyền ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

“Cái này... hình như quá mát mẻ rồi!” Diệp Tây Hi cuống quýt khoát tay.

“Mặc cái này, hoặc là chúng ta cùng nhau tắm, em tự lựa chọn đi.” Hạ Phùng Tuyền nói một câu, có khác gì bảo cô chọn uống thạch tín tự tử hay là thất cô tự tử đầu.

Diệp Tây Hi hít sâu một hơi, cho đến khi không khí tràn đầy phổi căng đầy đến mức thấy tung tức mới nghiêng răng nghiêng lợi phun ra hai chữ: “Tôi! mặc!”

Dứt lời, đưa tay giựt lấy cái áo lót màu đen gọi cảm đó, vọt vào phòng tắm.

Đang chuẩn bị đóng cửa, Hạ Phùng Tuyền lại đưa chân ra chặn cửa lại: “làm gì mà vội thế.”

“Lại có chuyện gì nữa đây?” Diệp Tây Hi nhìn chằm chằm hấn một cách kinh dị.

“Anh sợ em sẽ khoá trái cửa lại.” Hạ Phùng Tuyền đứng dựa lưng vào tường, khoanh hai tay trước ngực, cười mờ ám nhìn cô.

Diệp Tây Hi giơ ba ngón tay lên thề thốt: “Tôi thề sẽ không làm như thế đâu!”

Hạ Phùng Tuyền dương dương tự đắc nhưn mày nhìn cô.

“Làm sao anh lại không tin tôi cơ chứ?” Diệp Tây Hi vẻ mặt bi thương.

“Anh làm sao có thể tin tưởng em nữa đây?” Hạ Phùng Tuyền không thêm nhích nhích gì.

“Tôi thề sẽ không khoá cửa mà, anh mau phần ra ngoài đi!” Diệp Tây Hi vừa nói vừa đẩy hấn ra ngoài mà Hạ Phùng Tuyền thì cứ như hoá thành tượng sắt rồi ấy đứng nguyên tại chỗ chẳng nhích nhích dịch chuyển.

Diệp Tây Hi rút cuộc cũng chịu hết sức rồi gào lên: “Không để cho tôi đóng cửa, tôi sẽ chẳng thèm tắm nữa!”

“Vây cũng tốt, tiết kiệm được một chút thời gian, chúng ta có thể tập trung làm chuyện đại sự a!” Hạ Phùng Tuyền lại một phen tóm lấy cánh tay cô, làm bộ muốn kéo cô lên giường chuẩn bị làm trò oxxx.

Diệp Tây Hi càng luống cuống hơn, chấp tay vái: “Tôi tắm, tôi tắm mà, anh mau buông tay ra đi!”

Hạ Phùng Tuyền khoe miệng cong lên không dấu nổi ý cười ngày càng đậm hơn, buông lỏng tay ra.

Diệp Tây Hi ôm chặt đóng quần áo, lui đến trong góc, trong mắt tràn đầy sự không cam lòng cùng bất đắc dĩ.

“Mau đi đi.” Hạ Phùng Tuyền lấy tay chỉ chỉ vào bồn tắm: “Anh đang chờ đó.”

Diệp Tây Hi đuôi mắt giật giật: “Được rồi, tôi sẽ không đóng cửa, nhưng cấm anh không được nhìn đấy!”

“Ok.” Hạ Phùng Tuyền đáp ứng rất sáng khoái: “Bây giờ nhìn, lát nữa sẽ không còn gì thú vị nữa.”

Nói xong, hấn xoay người ra chỗ khác.

Diệp Tây Hi ngồi bên trong bồn tắm, không biết phải làm sao.

Nói là tắm nhưng bất quá cũng chỉ là kế nghi binh mà thôi, nhưng tiếp theo phải làm cái gì bây giờ?

Biết điều một chút rồi để hân ăn sạch sẽ— thế thì thà giết quách cô đi cho rồi!

Nghĩ cách chạy trốn— nhưng chạy đi đâu bây giờ?

Diệp Tây Hi còn đang đứng ngơ không yên thì Hạ Phùng Tuyền đột nhiên hỏi vói vào: “Tại sao còn chưa xong vậy?”

Diệp Tây Hi tức giận đáp lại một câu: “Xong rồi đây!”

“Anh nói trước cho em hay.” Hạ Phùng Tuyền không chút hoang mang tiếp: “10 phút nữa mà em còn chưa có ra đây thì anh sẽ vào đó giúp em tắm cho nhanh đây!”

Nghe vậy, Diệp Tây Hi giận đến nghiêng răng kèn kẹt, nhưng giờ cô như con cá nằm trên thớt, không thể không cúi đầu, vội vàng tuân mệnh, nom nớp lo sợ cởi quần áo ra, ngồi vào bồn trong bồn tắm.

“Diệp Tây Hi.”

“Cái gì?” Diệp Tây Hi không kiên nhẫn.

“Bên tay phải em có hai loại sữa tắm, nhớ dùng loại có mùi Quất Tử, biết không?”

“Tại sao lại thế?”

“Anh chính là thích trên người em có mùi hương này a!”

Nghe vậy, Diệp Tây Hi cười gian một tiếng, cầm lấy lọ sữa tắm thứ hai có mùi quả hạnh lên dùng.

Một phút sau đó, Hạ Phùng Tuyền lại một lần nữa cất lời vàng ngọc: “Em vừa dùng loại có mùi quả hạnh, đúng không?”

Diệp Tây Hi dùng động tác, bỗng nhiên tỉnh ngộ, mình trúng kế rồi!

Con sói khôn khiếp này!

Diệp Tây Hi bất mãn: “Hạ Phùng Tuyền, anh thật quá gian trá! Anh xem tôi là con khi cho anh chơi đùa đó hả? Làm sao anh có thể biến thái thế được cơ chứ! Anh...”

“Nhắc nhở em thêm một điều nữa, em chỉ còn lại hai phút thôi.” Hạ Phùng Tuyền vô cùng nhàn rồi cắt đứt lời cô.

Diệp Tây Hi thấp giọng mắng, vội vàng bò dậy từ trong bồn tắm, lấy khăn lau người, nhìn bộ áo lót kinh dị kia, đến cùng cũng không có dũng khí thay nó vào, cho nên liền cầm bộ đồ cũ của mình định mặc vào, lại nghe giọng nói lạnh lùng của Hạ Phùng Tuyền một lần nữa vang lên: “Nếu như em không mặc bộ đồ lót kia vào thì tự gánh lấy hậu quả.”

Diệp Tây Hi đầu hàng không còn cách nào khác, đành phải cắn răng thay nó vào, mặc xong xuôi đầu đầy cô lấy một cái khăn tắm quấn thật chặt quanh người mình, xác định tất cả “cảnh xuân” đều đã được che kín mới chậm chạp bò ra ngoài. (=”= phải chậm chứ nhanh để ra đến nơi con sói HPT thịt chị ấy luôn à)

“Sao lại quấn kín mít thế kia?” Hạ Phùng Tuyền hỏi.

“Tôi... Lạnh.” Diệp Tây Hi tùy tiện viện cớ, ánh mắt nhìn loạn xạ xung quanh, tìm đường có thể chạy trốn.

Nhưng còn chưa tìm được đường trốn thì khăn tắm trên người đã bị “người nào đó” kéo tuột xuống đất.

Lúc này, “cảnh xuân” đã hiện ra.

Bộ áo lót đen mỏng như cánh ve làm những đường cong tuyệt đẹp của cô như ẩn như hiện. Vòng eo mảnh khảnh làm cho người ta vừa nhìn đã muốn đưa tay ra ôm lấy. Đôi chân thon dài thẳng tắp trắng nõn gọi cảm vô cùng.

Mặt của cô không hiểu sao tự dưng nóng dần lên, hồng rực, một giọt nước từ cổ rơi xuống, dọc theo bộ ngực đầy đặn đẹp mắt từ từ trượt xuống, tạo thành dấu vết rất hấp dẫn.

Diệp Tây Hi hiển nhiên không có chú ý tới bộ dạng của mình, cô chỉ nhìn thấy, ánh mắt của Hạ Phùng Tuyền như muốn ăn tươi nuốt sống mình vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

“Anh đừng nhìn tôi như vậy nữa có được không hả?” Diệp Tây Hi khiếp đảm run run hỏi.

“Được rồi, anh không nhìn nữa.” Hạ Phùng Tuyền nhàn nhạt cười một tiếng: “Anh chỉ làm thôi.”

Lời vừa dứt, hần trong nháy mắt đã bế thốc Diệp Tây Hi lên, quay một vòng, nhẹ nhàng đặt cô nằm trên giường.

Cái giường lớn kia lại đặc biệt mềm mại, Diệp Tây Hi cảm giác như mình đang rơi vào một đồng bóng cực lớn, trong lòng trống rỗng trống rỗng.

Cô kéo chăn đơn lúi về một góc giường, che kín trước ngực, đề phòng nhìn hần.

Hạ Phùng Tuyền cũng bước lên giường, rất chậm rãi từng bước từng bước nhích tới gần chỗ cô.

Diệp Tây Hi thấy tình hình nguy hiểm cũng nhích người nhích người từng bước từng bước xa thêm một chút đến khi hết đường lui lưng đã chạm vào đầu giường.

Mà lúc này, Hạ Phùng Tuyền đã nhích tới gần gót chân của cô, kéo một phát rất mạnh mẽ giăng lấy cái chăn trong tay cô.

Diệp Tây Hi vội vàng co hai chân lên, cuộn mình định che hai chân trước ngực, nhưng mà như vậy, bấp đui trắng nõn cùng quần lót khiêu gợi lại hoàn toàn lộ ra trước mắt hần.

Hạ Phùng Tuyền trong mắt âm thầm bùng lên một ngọn lửa nho nhỏ.

Diệp Tây Hi sợ nhất chính là ánh mắt này của hần, vội nói: “Anh đừng có làm loạn a!”

“Cái gì gọi là làm loạn? Là như này sao?” Hạ Phùng Tuyền nhích người tới gần, hôn lấy cái cổ bóng loáng của cô, sau đó di chuyển xuống phía dưới, chỗ đôi gò bồng đảo đầy đặn ẩn hiện sau lớp áo mỏng như cánh ve này ám muội nói: “Hay là như này?”

Diệp Tây Hi cả người run như cây sậy, gãy dựa không ngừng đẩy hần ra nhưng Hạ Phùng Tuyền chỉ cần một tay đã giữ chặt được tay cô, tay còn lại hoạt động rất tích cực, luồn vào trong váy, vuốt ve làn da mềm mại của cô.

Diệp Tây Hi cảm thấy từng đầu ngón tay của Hạ Phùng Tuyền khi chạm vào da thịt mình mang theo một luồng điện rất mãnh liệt nào đó, dòng điện đó thâm nhập vào từng tế bào thần kinh của cô, truyền đến tứ chi khiến cô tê liệt, cứng đờ người. Cô cắn môi, khó chịu gãy dựa quẩy đạp.

Cái cảm giác này mang theo một chút si nhục, lại mang theo một chút kích thích xa lạ, mới mẻ làm cho cô thấy hoảng sợ.

Diệp Tây Hi ra sức gãy dựa nhưng mà Hạ Phùng Tuyền nào có bỏ qua đâu, cô chớp mắt một cái, chu cái miệng, rầm rức khóc: “Không nên đụng vào tôi... Vãn anh...”

Như cô mong muốn, Hạ Phùng Tuyền liền dừng động tác lại.

Diệp Tây Hi mừng thầm, tiếp tục khóc to hơn: “Ô ô ô Làm sao anh có thể đối với tôi như vậy, động tác quá thô bạo, anh thật sự là khốn khiếp mà!”

Hạ Phùng Tuyền giờ một ngón tay lên, lau đi nước mắt trên mặt cô, động tác rất ôn nhu, giọng nói cũng rất chi là mềm nhẹ: “Diệp Tây Hi, em thực sự nghĩ rằng anh dễ mắc lừa thế ư?”

Diệp Tây Hi trong lòng căng thẳng, vội vàng bày ra bộ mặt vô tội ngây thơ mắt đẫm lệ, nghĩ gia tăng tính chân thật của lời nói.

Nhưng Hạ Phùng Tuyền từ từ nâng cằm cô lên, ánh mắt đã bị dục hoá thiêu rụi: “Chẳng lẽ em không biết là làm như vậy, ngược lại sẽ làm cho nam nhân càng muốn em hơn sao?”

Diệp Tây Hi quả thật không biết, nếu không có chết cũng không tự chui đầu vào rọ như thế.

Nhưng bây giờ có nói gì cũng đã quá muộn, Hạ Phùng Tuyền bắt được bắp chân cô, chớp mắt kéo tuột cô ngã xuống giường.

Diệp Tây Hi kinh sợ giật mình kêu toáng lên, hai chân càng không ngừng quẩy đạp lung tung tứ phía, không để cho Hạ Phùng Tuyền có cơ hội nhích tới gần mình.

Nhưng Hạ Phùng Tuyền không nhanh không chậm, rất bình tĩnh bắt được hai chân khua loạn của Diệp Tây Hi, tách ra, luồn lách chen người vào giữa hai chân cô.

Động tác này hết sức hấp dẫn, Diệp Tây Hi vừa vội vừa thẹn, nhưng lại không thể làm gì được.

Hạ Phùng Tuyền vươn móng sói háo sắc của mình ra, bắt được quần lót của Diệp Tây Hi chẳng cần nghĩ nhiều xé một phát, ngăn ngui kết thúc sinh mạng

của chút vải ít ỏi kia.

Diệp Tây Hi chỉ nghe “Xoạt!” một tiếng, tiếp theo chợt cảm thấy khí lạnh vây quanh, mặt của cô cũng “Bùm!” một cái đỏ bừng lên.

Hạ Phùng Tuyền cúi người xuống, trên người Diệp Tây Hi tản ra mùi dầu quả hạnh ngọt ngào, khiến hắn sinh ra một loại dục vọng muốn nuốt chửng cô vậy.

Bộ ngực của cô phập phồng lo sợ kịch liệt, vẻ đẹp đầy đặn thấp thoáng sau lớp vải mỏng càng khiến gọi thêm dục vọng của nam nhân. Đôi môi căng mọng đỏ tươi, làn da mềm mại trắng nõn, hai mắt còn long lanh đắm luyến.

Hạ Phùng Tuyền nhìn chằm chằm vào cô: “Em trốn không thoát đâu.”

Dứt lời, tay hắn vuốt dọc theo bắp đùi của cô tiến dần lên trên, đến những nơi sâu thẳm nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

“Không nên!!!!”

Tiểu vũ trụ Diệp Tây Hi trong nháy mắt đã bùng nổ, chẳng biết là lấy đâu ra khí lực mạnh như vậy đẩy Hạ Phùng Tuyền ra. Cô nhanh chóng đứng dậy, chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng không đợi cô xuống được giường, Hạ Phùng Tuyền như hổ đói vồ mồi, một lần nữa tóm được chân cô kéo lại. Sau đó, tay hắn nắm được mép váy bộ áo lót của cô, một động tác thôi đã đem toàn bộ số vải ít ỏi còn lại trên người Diệp Tây Hi cho “thăng thiên” luôn.

Bây giờ ở trên giường đối với Hạ Phùng Tuyền mà nói chỉ còn lại một thân thể gọi cảm hấp dẫn không mảnh vải che đậy mà thôi.

Hạ Phùng Tuyền túm chặt lấy hai tay cô, mười ngón tay vật lộn đánh nhau, hắn vũng vàng kim chặt đôi móng vuốt của con mèo nhỏ này. Vừa hôn lên sống lưng bóng loáng của cô, xuống đến cổ, đến hai vai, đến eo, theo từng đường cong khêu gợi. Cuối cùng sau khi trượt hết một lượt hắn lại quay về cái cổ xinh xắn của cô, khẽ cắn một cái.

Diệp Tây Hi kêu lên thảm thiết: “Hạ Phùng Tuyền, anh làm cái quái gì vậy, sao lại cắn cổ tôi?”

“Anh chỉ lưu kí hiệu thôi mà.” Hạ Phùng Tuyền trả lời như lẽ đương nhiên á.

“Anh là đồ biến thái!” Diệp Tây Hi dờ khóc dờ cười.

Hạ Phùng Tuyền ghé sát vào tai cô, nhẹ nhàng nói: “Rồi em sẽ quen thôi.”

Thói quen thói quen, cô làm sao mà quen cho nổi đây!

Diệp Tây Hi mở miệng hét lớn: “Mau dậy đi, con sói đáng chết này, nặng chết mất, ngực của tôi cũng bị anh đè cho thành bình nguyên sớm rồi này!”

Thấy có liên quan đến lợi ích thiết thân sau này của mình, Hạ Phùng Tuyền khai ân, hơi nhồm người dậy, giảm đi sức nặng đè lên người cô.

Diệp Tây Hi thở phào một cái, nhưng cũng chẳng trì hoãn được bao lâu, ma trảo của Hạ Phùng Tuyền lại từ sau xâm nhập vào, ôm lấy bộ ngực mềm mại của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, dùng thanh âm trầm thấp mà rất nam tính nói: “Hoàn hảo, hoàn hảo không tổn hao gì.”

Diệp Tây Hi quay đầu, gât gao nhìn hắn chằm chằm: “Mau buông ra!”

Hạ Phùng Tuyền nhàn nhạt cười một tiếng: “Em cho là có thể sao?”

Nói xong, hắn cúi đầu, bắt đầu hôn cô.

Diệp Tây Hi vội vàng chôn mặt vui trong đồng chăn bông, không cho hắn lợi dụng thời cơ chiếm tiện nghi.

Nhưng Hạ Phùng Tuyền dù sao cũng là Hạ Phùng Tuyền, lập tức giật phắt cô ra khỏi đồng chăn màn bùng bùng nóng, Diệp Tây Hi chẳng còn trốn chỗ nào được nữa, trong nháy mắt đã hoàn toàn đầu hàng, hắn muốn làm gì cũng được.

Bởi vì sự chú ý của Diệp Tây Hi vừa bị hấn tập kích lên ngực và dựa theo những vết xe đổ lần trước cô chống đối hấn mà lần này cô không dám phản kháng nữa.

Cho nên, nụ hôn này, chạy dài, mềm nhẹ, không một chút khấn trương như không khí xung quanh căn phòng, thậm chí còn có điểm nhân nhả như đi chơi.

Hấn đầu tiên là khéo léo hôn nhẹ lên đôi môi căng mọng kia, sau đó từ từ tiến quân thần tốc tăng dần nhịp điệu, tiến vào bên trong đôi môi mềm mại ngon ngọt, treu đùa cái lưỡi nhỏ nhỏ của cô, dây dưa cuốn lấy, cuồng nhiệt mà chậm chạp thưởng thức.

Đồng thời tay của hấn vuốt ve bộ ngực đầy đà kia, hải lòng nhìn “tiểu Hạ” nhà hấn đã sẵn sàng chuẩn bị động thủ. (tiểu Hạ= _= hờ hờ mọi người đừng trách ta, vì đây là cảnh H của 2 anh chị này nên ta cố hết sức cho nó đúng nhất đây)

Lúc này, bàn tay của hấn bỗng nhiên cảm giác được một chỗ nhỏ nhỏ lồi lõm, tinh tế nhìn lại, phát hiện ra ngực trái của Diệp Tây Hi có một vết sẹo nhỏ tròn do đạn bắn để lại, da ở đó màu hồng phấn, lưu lại nơi đó một dấu vết vĩnh viễn không bao giờ biến mất.

“Đây là Du Từ Vi làm tổn thương em?” Hạ Phùng Tuyền cúi người xuống, dùng đầu lưỡi liếm nhẹ lên vết sẹo kia, giọng nói lạnh đến thấu xương: “Anh nhất định sẽ không bỏ qua cho hấn.”

“Thật đáng mừng là anh yêu quý tôi như vậy, nhưng mà... Hạ Phùng Tuyền, bây giờ kẻ đang làm tổn thương tôi chính là anh đấy!” Hấn cứ vuốt ve làm Diệp Tây Hi hô hấp dần trở nên khó khăn hơn, cả người nóng rực như bắt lửa cháy vậy, nóng đến dọa người.

Hạ Phùng Tuyền đang nâng cằm cô lên, dùng ngón tay cái vuốt ve đôi môi của cô, ánh mắt sáng quắc: “Nếu như cái này gọi là làm tổn thương em thì anh cũng không ngăn cản mình được nữa đâu.”

Hấn luôn tay vào bên trong bắp đùi cô, nhẹ nhàng khê vỡ, đầu ngón tay cảm nhận sự man mát của da thịt cô.

Khóe miệng Hạ Phùng Tuyền đã không giấu được ý cười nói: “Xem ra, em đã chuẩn bị xong rồi.”

Dứt lời, hấn phóng thân hình rắn chắc của mình đè lên bộ ngực đầy đặn của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

“Tiểu Hạ” nhà hấn mạnh mẽ chạm vào cô, sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu.

Cái vật xa lạ nóng rực kia làm cho Diệp Tây Hi đột nhiên tỉnh táo lại: “Đừng!”

“Đáng tiếc, bây giờ đã không còn do em quyết định... hay do anh nữa rồi.”

Trong thanh âm đặc biệt khàn đục của Hạ Phùng Tuyền mang theo dục vọng, hấn cúi thấp người xuống, con ngươi đen nhánh như một viên hắc trân châu lúc này chỉ in bóng toàn bộ cơ thể cô.

Hấn muốn tất cả của cô.

“Em trốn không thoát đâu.” Hấn nói.

Hạ Phùng Tuyền đưa tay, đỡ lấy “tiểu Hạ” nhà mình, điều chỉnh đúng tư thế, chuẩn bị tiến vào cô, muốn cô.

Mất thấy thậm kịch sắp xảy ra Diệp Tây Hi hết sức căng thẳng, đột nhiên trong cái khó ló cái khôn, cô vội vã tìm cách rút tay khỏi vòng kim kẹp đặt ngang hông hấn, không ngừng chọc, cào, véo hấn.

Lập tức, “tiểu Hạ” ngừng công kích.

Hạ Phùng Tuyền hít một hơi thật sâu, nhìn cô, con ngươi dần dần co rút lại.

“Anh đi mà làm một mình đi!” Bộ dạng của Diệp Tây Hi cứ như kiểu chuyện không có gì liên quan đến mình ấy, cuối cùng, cô quyết định giáng một đòn thật mạnh vào tâm lý hấn: “Xem ra tiểu Hạ nhà anh không đủ cường tráng nha, thôi thì cứ trở về luyện tập thêm đi rồi hãy tới đây ứng chiến nhá.”

Sau khi nói xong, cô ha ha cười khan vài tiếng, rồi nhanh chóng biết điều ngậm miệng lại ngay.

Bởi vì, sắc mặt của Hạ Phùng Tuyền rất bình tĩnh, phi thường bình tĩnh.

Hắn mở miệng nói: “Diệp Tây Hi, em chết chắc rồi.”

Sau đó hắn đột nhiên xé toạc một phần ga trải giường, nắm lấy cổ tay cô, trói chặt.

Bỏ tay chịu trói?!

Diệp Tây Hi đòi nào chịu như thế, vội vàng há miệng cắn vào tay hắn.

Hạ Phùng Tuyền theo bản năng né tránh, Diệp Tây Hi thì do dùng sức quá mạnh nên mắt đã lộn nhào xuống giường.

Hạ Phùng Tuyền vội vươn tay kéo cô lên nhưng không chú ý đến chính hắn cũng đang ngồi ở mép giường, gắng sức kéo cô lên mà không được còn bị mắt đã ngã xuống theo, khuỷu tay của hắn vô tình chạm vào vết sẹo trên ngực trái của cô.

Diệp Tây Hi lập tức kêu thảm thiết, che ngực lại, vẻ mặt đau đớn.

Hạ Phùng Tuyền vội hỏi: “Em làm sao thế?”

“Tay của anh, đụng vào vết thương của tôi rồi, tôi đau quá!” Diệp Tây Hi co quắp đứng lên, giọng nói cũng yếu ớt: “Mau đi tìm cho tôi lọ thuốc giảm đau nhỏ màu trắng nhanh lên, nó ở trên ghế salon trong phòng khách ấy... Mau nhanh lên, đau quá đi mất!”

“Em chờ một chút.”

Sự quan tâm của Hạ Phùng Tuyền bị loạn lên, lập tức khoác áo ngủ lên người chạy vụt ra khỏi phòng, nhưng chạy ra đến đầu cầu thang chợt tỉnh ngộ.

Hắn cư nhiên lại bị lừa!

Lập tức chạy ào trở lại phòng ngủ thì thấy cửa phòng đã khoá trái, không cách nào cậy ra được. Còn nghe thấy bên trong, cái người bị thương kia đang di chuyển đồ đạc, chặn ở cửa phòng nữa cơ đấy.

Hắn nhìn chằm chằm vào cánh cửa màu nâu kia, hồi lâu sau, nhếch mép cười lạnh: “Diệp Tây Hi, anh sẽ chờ tới lúc em ra ngoài!” (chắc tiếp theo là “rời xử” đó)

“Tôi có chết cũng không bước ra ngoài đâu!” Diệp Tây Hi ở bên trong gào thét.

“Tôi có chết cũng không bước ra ngoài đâu!”

Lúc Diệp Tây Hi nói những lời này cũng không có nghĩ tới chết đói cũng là một trong những hình thức của cái chết a!

Vậy cho nên, khi cái bụng cô bắt đầu sôi sục gào thét, cô thầm nghĩ rằng, nếu như bây giờ đi ra ngoài thì chắc cũng không sao đâu nhỉ?

Giới hạn cuối cùng cũng đến, cô đã ở một mình trong căn phòng này 36 giờ liền, nói cách khác, đã 36 giờ trôi qua cô không ăn không uống gì.

Dạ dày như bị mèo cào rách, khó chịu cực kì.

Đặc biệt là buổi sáng, Hạ Phùng Tuyền còn cố tình rần xúc xích cho Khổ Đại Cừu Thâm trong bếp nữa, Diệp Tây Hi úp sát mặt vào cánh cửa, ngửi mùi thơm phưng phức, nước miếng chảy đầy ra.

Thật sự là đói chết mất! Diệp Tây Hi cảm thấy như hai lỗ tai mình bắt đầu ù ù lên, hình ảnh trước mắt cũng dần biến thành những mảng đen, dạ dày kêu réo liên tục.

Nhìn qua cửa sổ ngoài trời tối đen như mực, bây giờ đã là đêm khuya, theo lý thuyết thì Hạ Phùng Tuyền chắc chắn đang ngủ thiếp đi rồi, cho nên, cô chỉ cần lén lút chui ra bên ngoài, trộm lấy thức ăn rồi lặng lẽ âm thầm rút về thì hắn làm sao mà bắt được.

Diệp Tây Hi không nhẫn nhịn được nữa rồi, dần dần di chuyển đồ đạc chặn ở cửa ra chỗ khác, mặt ghé sát vào cửa, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, cảm thấy an toàn rồi mới từ từ mở cửa ra.

Mũi chân nhón lên kiễng kiễng rón rén đi xuống lầu, cô sợ đến quên cả thở nhìn— Hạ Phùng Tuyền đang nằm trên ghế salon— Nhưng hoàn hảo là, hắn đã ngủ say.

Cô rón ra rón rén bước vào bếp, nhìn quanh quất mà trên sàn nhà không có cái gì, chợt nhớ tới, thức ăn nhất định là bị Khổ Đại Cừu Thâm giấu đi rồi, vội vã chạy tới hang ổ của nó, quả nhiên, một đồng lớn thức ăn đang mời gọi cô.

Diệp Tây Hi quyết định nhặt một túi bánh bao lớn, một túi chân giò hun khói rồi té nhưng mà túi chân giò còn đang bị bộ móng thô kệch đầy lông xù xì của con Khổ Đại Cừu Thâm đè lên trên giữ lấy.

Diệp Tây Hi tròn mắt nhìn mắt con Khổ Đại Cừu Thâm lúc này chột loé sáng.

Cô rất tàn bạo trừng mắt nhìn nó, gần giọng quát: “Buông ra mau!”

Khổ Đại Cừu Thâm đành cam chịu, rất là đáng thương uỷ khuất chậm chạp bỏ móng của nó ra.

Diệp Tây Hi cầm lấy đồ ăn, đang chuẩn bị chạy, ai ngờ trên ghế salon Hạ Phùng Tuyền bỗng nhiên động đậy trở mình.

Diệp Tây Hi bị hấn dọa sợ hết hồn, nhẹ buông tay, đánh rơi toàn bộ chỗ đồ ăn lên mặt đất.

May là tiếp theo hấn không có phản ứng gì, Diệp Tây Hi thờ phào một tiếng, nghĩ nhặt lại đồ ăn, ai ngờ vừa cúi người xuống, lại phát hiện ra đồ ăn trên mặt đất đã không cánh mà bay.

Ánh mắt hình viên đạn bắn về phía cái mông đang lẳng lặng trốn đi của Khổ Đại Cừu Thâm.

Lại dám cướp đồ ăn của cô ư, con chó này nhất định là không muốn sống nữa rồi!

Diệp Tây Hi xông lên, chớp lấy túi chân giò hun khói trong miệng con Khổ Đại Cừu Thâm, nhưng nó ngậm rất chặt có chết cũng không nhả ra.

Một người một chó đang tranh cướp nhau khí thế ngất trời thì từ trên đỉnh đầu Diệp Tây Hi bỗng nhiên vang lên tiếng nói.

“Cuối cùng thì em cũng chịu ra rồi hả?”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Trên lưng Diệp Tây Hi mồ hôi đầm đìa chảy như mưa, cô ngồi chồm hổm bất động nguyên một chỗ, không dám quay đầu lại.

Nhưng mà...

“Em cho là không quay đầu lại thì sẽ không có chuyện gì xảy ra hả?” Giọng nói lạnh lùng của Hạ Phùng Tuyền lại lần nữa vang lên.

Tiếp theo, cô giống như con đà điểu vùi đầu vào cát nóng không dám ngẩng đầu lên.

Khổ Đại Cừu Thâm nhìn Hạ Phùng Tuyền với ánh mắt vô cùng sùng bái, rồi sau đó chớp thời cơ cướp lấy túi chân giò trong tay Diệp Tây Hi chạy mất hút luôn.

“Anh còn tưởng rằng em có chết cũng không chịu ra ngoài chứ.” Hạ Phùng Tuyền xoay người cô lại, híp mắt nhìn cô.

Diệp Tây Hi lúc này chẳng còn tí sức lực nào mà gãy dựa nữa, chậm rãi nói: “Chỉ cần để tôi ăn thì anh muốn như thế nào cũng được hết á.” (36h k ăn đói mờ mắt rồi)

Hạ Phùng Tuyền vuốt ve khuôn mặt của cô, mắt loé sáng kì dị: “Đây là chính miệng em nói đấy nhé!”

“Buông ra mau!” Diệp Tây Hi hét chói tai.

Tên khốn này lại dùng vải trói chặt hai tay cô nữa rồi!

“Thì chính em nói muốn thế nào cũng được còn gì.” Hạ Phùng Tuyền không chút đau lòng nói.

“Tôi hối hận rồi!” Diệp Tây Hi rất mạnh miệng nói.

Hạ Phùng Tuyền bung tói trước mặt Diệp Tây Hi món khoai khẩu của cô- một đĩa thịt bò xào, xoay tới xoay lui mấy vòng liền, mùi thơm phưng phức ngào ngạt kia làm cho dạ dày của cô như tan chảy ra.

Diệp Tây Hi đang cố gắng nuốt nước miếng thì lại nghe Hạ Phùng Tuyền chậm rãi tiếp tục nói: “Em đã hối hận rồi thì anh chỉ còn cách đem đồ cái này đi thôi.”

Thật là quá tàn nhẫn!

Diệp Tây Hi thực sự muốn khóc lắm rồi: “Không nên a!”

Hạ Phùng Tuyền nhếch mép cười hả hê: “Em muốn ăn cái này chứ?”

Diệp Tây Hi gật đầu như bằm tỏi.

“Muốn ăn rất đơn giản.” Hạ Phùng Tuyền thản nhiên cười và nói: “Em biết anh muốn cái gì chứ?”

Diệp Tây Hi mặt mũi méo xeo, trong lòng đang không ngừng đấu tranh nội tâm gay gắt.

Cô dĩ nhiên là biết con sói háo sắc Hạ Phùng Tuyền này muốn cái gì, nhưng mà... vứt bỏ lòng tự trọng của mình qua một bên đáp ứng hắn hay là kiên trì bất khuất cự tuyệt hắn, đó là một vấn đề rất lớn.

“Nếu như vậy là làm khó em thì thôi anh cũng không ép em làm chi.” Hạ Phùng Tuyền xoay người hô: “Khổ Đại Cừu Thâm, chúng ta đi ăn khuya nào!”

Khổ Đại Cừu Thâm vừa nghe thấy thế hai tai đã vểnh lên, thề thề cái lưỡi, chạy như bay tới.

Diệp Tây Hi vừa cuống vừa tức, rốt cục bật thốt lên: “Tôi đồng ý!” (tiêu chị nui)

“Đồng ý cái gì?” Hạ Phùng Tuyền nhìn như xoáy sâu vào cô.

“Thì đồng ý... ngủ cùng anh.”

Thật sự không ngờ tới chỉ vì một đĩa thịt bò mà cô phải bán đứng sự trong sạch của mình. =”=

Diệp Tây Hi nước mắt giàn dụa.

“Rất tốt.” Hạ Phùng Tuyền nhàn nhạt cười một tiếng: “Khổ Đại Cừu Thâm, trở về chỗ của mày đi.”

Khổ Đại Cừu Thâm cụp cái đuôi xuống, chán nản vô cùng tận cun cút chạy đi.

Hạ Phùng Tuyền cầm lấy một cái thìa nhỏ, từng thìa từng thìa đút cho cô ăn.

Diệp Tây Hi đói đến mềm người, không để ý hình tượng của bản thân nữa, ngấu nghiến nhai nhai nuốt nuốt như hổ đói, hận không thể nuốt luôn cái thìa kia vào ấy chứ.

Rất nhanh, cái đĩa thịt bò to đại tướng kia đã bị tiêu diệt sạch sẽ, Diệp Tây Hi thoải mái tựa vào ghế nghỉ ngơi, cảm thấy thế giới đẹp tươi vô cùng!

Ai ngờ, đúng lúc này tên đại ma vương lại mở miệng nói: “Em đã ăn no rồi, giờ thì đến lượt anh ăn khuya rồi chứ.”

“Ăn cái gì?” Diệp Tây Hi giả ngu.

Hạ Phùng Tuyền cầm lấy khăn ăn lau miệng giúp cô, nhẹ giọng nói: “Em hiểu mà.”

“Được rồi.” Diệp Tây Hi cố ý thờ dãi, nói: “Vậy trước tiên anh có thể cởi trói cho tôi được không?”

Hạ Phùng Tuyền thẳng thừng gạt phất đi: “Luộc cua luộc ghe, nhất định phải trói chân tay thật chắc cứ như thế mà quăng vào nồi mới có thể hưởng thụ đầy đủ mỹ vị của nó a!”

“Nhưng mà tôi đâu có phải là cua ghe đâu cơ chứ!” Diệp Tây Hi kháng nghị.

“Cũng giống nhau thôi. Chỉ cần chân tay em được tự do hoạt động thì đương nhiên sẽ không cam lòng bị anh ăn hết.” Hạ Phùng Tuyền bỗng nhiên giữ lấy tay cô khuôn lên vai: “Cho nên, em đành chấp nhận số mệnh đã an bài đi.”

Dứt lời, hắn ôm con mồi chạy lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Chạy tới chạy lui một vòng, cuối cùng lại quay trở lại phòng ngủ.

Diệp Tây Hi cảm thấy vô cùng quần bách và căm phẫn.

Hai tay của cô bị trói thật chặt, buộc trụ trên đỉnh đầu, mà cơ thể thì bị Hạ Phùng Tuyền đặt ngang trên giường.

Hạ Phùng Tuyền chậm rãi cởi quần áo của cô ra.

Chiếc sơ mi màu xanh lam cô khoác thêm vào bị kéo lên, vòng eo mảnh khảnh dần lộ ra, vòng 2 bằng phẳng, không có tỳ vết. Tiếp tục hướng lên phía trên, áo lót màu trắng kia, tinh khiết mà gợi cảm, quây lấy hai bầu ngực hoàn mỹ. Hai sợi dây áo lót kia kéo dài từ bả vai đến ngang lưng làm cho người ta thực muốn giật phăng nó ra. Còn có hai bên xương bả vai tinh tế nhô lên, đặc biệt xinh đẹp.

Ngay sau đó, nút quần jeans của cô cũng từ từ bị bật mở, kéo khoá trượt xuống, quần cũng chầm chậm cởi xuống. Hai bắp đùi nho nhỏ săn chắc, bóng loáng trắng tấp, chỉ mới nhìn thôi đã thấy mê người rồi.

Tiếp theo, bộ áo lót kia bay vèo trong không trung, từ từ chậm rãi hạ cánh xuống nền nhà.

Bộ ngực đầy đặn đã được giải thoát khỏi sự trói buộc, hoàn toàn hiện ra trong không gian, trắng nõn mềm mại.

Diệp Tây Hi bắt đầu cực quậy quấy đập giầy dựa người.

“Đừng tốn sức nữa, em không thể nào chạy thoát khỏi tay anh đâu.” Hạ Phùng Tuyền nói.

Động tác của hắn chậm chạp mà nhàn nhã như đi chơi, làm cho Diệp Tây Hi cảm thấy tê liệt dần dần.

Sau đó, mảnh vải cuối cùng trên người cô cũng bị lột xuống, tất cả cơ thể cô lúc này đã hiện ra trước mắt Hạ Phùng Tuyền.

Hạ Phùng Tuyền bắt đầu cởi đến áo của hắn, từng nút áo dần mở ra, tiếp theo, bộ ngực rắn chắc của hắn đã lộ ra trước mắt Diệp Tây Hi.

Vạm vỡ, săn chắc, màu đồng rám nắng.

Vóc dáng tuyệt mỹ không thua kém bất kì người mẫu nam nào trên tạp chí hay trên ti vi cả.

Nhưng mà Diệp Tây Hi bây giờ không có tâm trạng nào để chiêm ngưỡng và bình luận, bởi vì—Hạ Phùng Tuyền đang cởi quần!

Diệp Tây Hi quá sợ hãi, giãy dựa như bị rắn độc cắn không bằng ấy.

Nhưng lập tức Hạ Phùng Tuyền đè cô xuống, cảnh cáo: “Anh hy vọng em có thể ngoan một chút, làm cho bản thân chịu ít đau đớn một chút.”

“Thật cảm ơn các hạ đã “hảo tâm” nhắc nhở!” Diệp Tây Hi mát mẻ nói.

“Đừng tức giận như vậy chứ, anh không muốn phá vỡ không khí của chúng ta đâu.” Hạ Phùng Tuyền trả lời có vẻ rất bình tĩnh ngữ khí thản nhiên.

“Ồ vậy thì chắc tôi phải xin lỗi rồi!” Diệp Tây Hi nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không sao.” Hạ Phùng Tuyền nhếch mép cười, cười mà như không cười.

Diệp Tây Hi giận đến bốc hỏa, ngất đi, nhưng chưa có ngất được bao lâu đã nhanh chóng tỉnh táo lại—Hạ Phùng Tuyền vẫn tiếp tục cởi quần của hắn!

“Hạ Phùng Tuyền, nếu là đàn ông thì anh hãy dừng lại ngay!” Diệp Tây Hi kêu to.

“Diệp Tây Hi, trong trường hợp này, dừng lại mới chính là không phải đàn ông đó!” Hạ Phùng Tuyền không chút nào để ý vẫn tiếp tục.

“Có bản lĩnh thì anh hãy cố gắng để tôi tự nguyện hiến dâng đến tận miệng đi, ép buộc người khác, anh không thấy xấu hổ hay sao!” Diệp Tây Hi bắt đầu chơi trò khích tướng.

Ai ngờ Hạ Phùng Tuyền li lợm nói: “Anh có bản lĩnh hay không, đợi lát nữa em biết liền ấy mà.”

Diệp Tây Hi nói bằng âm mũi: “Hạ Phùng Tuyền, tôi chán ghét anh!”

“Anh biết.” Hạ Phùng Tuyền ngữ điệu bình tĩnh.

Diệp Tây Hi thực sự chán nản: “Tôi không thương anh đâu!”

“Anh biết.” Hắn nói vô cùng bình thản.

“Thế tại sao lần nào anh cũng ép buộc tôi vậy?”

“Bởi vì lần nào em cũng không chịu hợp tác chứ sao.”

Đây quả thực là đạo lý ép buộc mà!

“Anh làm vậy thì còn có ý nghĩ gì nữa!?”

“Có ý nghĩ hay không thì một lúc nữa mới biết được a~”

“Anh có hiểu sĩ diện là gì không, có hiểu ôn nhu là như thế nào không, anh vốn không phải là đàn ông mà!”

“Nói như vậy là em thích kiểu đàn ông ôn nhu hả?” Hạ Phùng Tuyền bỗng nhiên dừng động tác.

“Không sai!” Diệp Tây Hi cho là thời thế đã thay đổi, cơ hội đến, vội vàng nói tiếp theo lời hắn.

“Khó trách em lại quyến luyến mãi không quên được tên Du Giang Nam kia.” Hạ Phùng Tuyền giọng nói có chút gió lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

“Có quyến luyến mãi không quên được ảnh hưởng nghiêm trọng như thế sao?” Diệp Tây Hi sợ chọc nhầm vào cái công tắc thú tính của hắn, vội vàng phủ nhận: “Tôi với anh ta chỉ là bạn bè mà thôi.”

“Thế ư? Anh thì lại thấy em và hắn rất thân mật với nhau, cùng nhau làm bánh ngọt, cùng nhau đi dạo bên bờ biển.” Hạ Phùng Tuyền ý vị thâm trường nói.

“Vậy bây giờ tôi cùng anh làm bánh ngọt này sau đó cùng nhau đi dạo bên bờ biển là được mà.” Diệp Tây Hi vội vàng đề nghị.

“Những việc đó là những việc em từng làm cùng với hắn rồi, nên bây giờ chúng ta sẽ thử làm những chuyện hai người chưa kịp làm qua xem thế nào nhé!”

Dứt lời, Hạ Phùng Tuyền hồi phục, “tiểu hạ” ngang nhiên đứng thẳng chuẩn bị “xuất mã” ra trận.

Diệp Tây Hi hoảng loạn cực độ: “Anh không thể vì giận dữ mà hy sinh tôi như thế này được!”

“Giận dữ?!”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Ngay từ đầu, tôi chỉ luôn chú ý tới Du Giang Nam, điều này làm cho anh vô cùng bất mãn, cho nên bây giờ anh mới nghĩ rằng chiếm được tôi trước thì coi như là thắng hắn rồi!” Diệp Tây Hi thở hồng hộc nói: “Anh cần bản chỉ coi tôi như một công cụ, cần bản là lợi dụng tôi, anh cần bản là...”

Diệp Tây Hi còn chưa có thể nói dứt câu thì Hạ Phùng Tuyền đã cúi người xuống, nhìn thẳng vào mắt cô, con ngươi đen nhánh, bình tĩnh sâu thẳm thẳm, ẩn dấu bên trong ánh mắt đó có rất nhiều tình cảm mà cô chưa hiểu rõ: “Không phải như thế đâu.”

“Hả ???” Diệp Tây Hi kinh ngạc.

“Anh nói là, cái chuyện tưởng tượng kia của em, không phải như thế đâu.” Hạ Phùng Tuyền chậm rãi nói: “Anh sẽ không phải vì... cái loại lý do nhầm chán này mà đối với em làm những chuyện như vậy đâu.”

Diệp Tây Hi há hốc mồm: “Vậy... anh vì cái gì?”

“Vì cái này.” Hạ Phùng Tuyền cúi đầu hôn lên cái trán của cô.

“Còn vì cái này.” Hắn hôn lên đôi môi cô.

“Và... cái này.” Một nụ hôn bỗng rất đặt nhẹ lên ngực cô.

Tiếp theo, nụ hôn của hắn, một đường thẳng xuống phía dưới, hôn lên toàn bộ da thịt của cô.

Da của cô, hấp thụ nhiệt độ của hắn, từng chút từng chút một, ăn sâu vào từng mạch máu, nhen nhóm lên một ngọn lửa nhỏ, hừng hực cháy trong cơ thể

cô.

Hai tay của hắn bao trùm lên bộ ngực mềm mại của cô, vuốt ve, nhẹ nhàng tràn đầy sự yêu thương.

Mà môi của hắn lướt qua bụng cô, tiếp tục hướng xuống...

Từng đợt rung động truyền tới làm cô khẽ run rẩy, kích thích cả cơ thể cô, mặc dù Diệp Tây Hi cắn chặt môi lại nhưng vẫn phát ra những tiếng rên rỉ rất nhỏ.

Toàn bộ gian phòng này, chỉ còn lại hai người nhẹ nhàng thở dốc, an tĩnh mà ám muội.

Hạ Phùng Tuyền đứng dậy, cúi trối cho cô, giọng nói có chút đè nén, khàn khàn nói: “Diệp Tây Hi, em là của anh!”

Diệp Tây Hi chậm chạp mở mắt ra.

Trong mắt không phải là sự mê man, mơ hồ mà là một tia sáng loé lên, một câu nói phá vỡ hoàn toàn không khí kiêu diễm ám muội xung quanh.

“Rất đáng tiếc, tôi không cho là vậy đâu!”

Vừa dứt lời, Diệp Tây Hi dùng hết sức bình sinh nện đầu gối muiot mà kia vào “tiểu hạ” của hắn một cách không thương tiếc. (chị ơi làm thế nhớ anh ý vô sinh thì sao)

Chỉ nghe Hạ Phùng Tuyền kêu lên đau đớn, “tiểu hạ” đáng thương lại gặp tai nạn rồi.

Diệp Tây Hi nhanh như sóc quán chần xung quanh người, bật dậy chạy ra phía cửa.

Nhưng Hạ Phùng Tuyền nào có dễ dàng như vậy, hắn đã đứng dậy chạy trước cô một bước, chặn đứng hành động tẩu thoát trắng trợn đó.

Có làm hay không vậy, trong tình huống như vậy, bị đá kích như vậy mà hắn vẫn coi như không có chuyện gì sao?

Diệp Tây Hi quả thực bội phục sát đất.

Nhưng cẩn thận ngó nhìn hắn xem xét, trên trán hắn lấm tấm mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch, má ánh mắt thì, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô, giống như muốn thiêu cháy cô.

Không phải là dục hoả, mà là hùng hực lửa giận á!

Diệp Tây Hi nuốt nuốt nước bọt: “Anh có sao không vậy?”

“Dĩ nhiên là không sao rồi.” Hạ Phùng Tuyền từng câu từng chữ như kết thành băng: “Nhưng mà, người có sao ở đây sẽ là em đấy.”

“Anh muốn nói gì hả?” Diệp Tây Hi cười khan hai tiếng.

“Ý của anh là, lần này anh sẽ làm cho em nghiêm chỉnh trên giường trong một tuần liền.”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Dứt lời, Hạ Phùng Tuyền bước nhanh tới chỗ cô đang đứng, cả người toả hàn băng lạnh toát, nhìn thấy hắn lao đến như muốn kết liễu cô vậy.

Diệp Tây Hi hiểu rằng lần này mình thực sự chọc hắn nổi điên rồi, cô bắt đầu cảm thấy hai chân mình như nhũn ra. Cuống cuồng xoay người chạy về phía phòng tắm, hai tay run rẩy vận nắm cửa khoá chặt lại.

Sau đó, cô thối lui vào một góc, chăm chăm ngó canh chừng cái cửa.

Hoàn toàn im ắng.

Rất rất lâu sau phía ngoài kia vẫn không có động tĩnh gì.

Một sự im lặng vô cùng khác thường.

Diệp Tây Hi thậm chí có thể nghe rõ mồn một từng nhịp đập sợ hãi của tim mình vang lên bình bịch trong không gian yên ắng này.

Thật sự là quá yên tĩnh! Càng yên tĩnh như thế này thì càng quý giá.

Diệp Tây Hi cảm thấy trong lòng như bị một vật gì nặng nề đè nén, khiến cô không thở nổi, từng dây thần kinh bị kéo căng ra hết mức.

Bỗng nhiên, “Rầm!!!” một tiếng vang thật lớn, cửa phòng tắm đột nhiên đổ rầm xuống, trực tiếp hạ cánh trên sàn nhà.

Hạ Phùng Tuyền đập văng cánh cửa, tiến vào trong.

“Đừng mà!!!” Một tiếng hét chói tai mà vô cùng thảm thiết từ nhà tắm vang lên.

Diệp Tây Hi bây giờ rơi vào tình thế có chút lúng túng: hai tay hai chân bị trói chặt để ở mép giường, toàn bộ cơ thể thì bị “phơi” ra trước không khí.

“Hạ Phùng Tuyền, tôi đã sai rồi, tôi không dám làm thế nữa, xin anh hãy thả tôi ra!” Diệp Tây Hi bây giờ có cảm giác quan tâm mất hết thể diện hay danh dự gì gì nữa, nài nỉ van xin hần thả ra.

Nhưng Hạ Phùng Tuyền chẳng mảy may bận tâm đến cô, chỉ từ từ rót một chén Whisky, rất bình thản chậm rãi thưởng thức, uống một ngụm, sau đó cúi người xuống, miệng đối miệng, đem rượu rót vào miệng cô.

Diệp Tây Hi thiếu chút nữa thì sặc chết, chất lỏng màu hổ phách kia đột nhiên khiến cho cô trở nên mơ màng.

Mặt bắt đầu đỏ ửng lên, đầu quay cuồng choáng váng như bị say xe.

Hạ Phùng Tuyền bắt đầu trượt môi đến trước ngực cô, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp khuôn mặt hồng hào của cô, vui vẻ trêu chọc đi lòng vòng.

Hai bầu ngực mềm mại của cô dưới sự kích thích của hần đang dần cứng lại, phảng phất như có phản ứng đáp lại hành động của hần, hoàn toàn không điều khiển được chính mình nữa, không tiếng động, cơ thể cô đang phản bội lại chính cô.

Tiếp theo, tay của hần dần đi xuống vuốt ve “vòng ba” của cô, lưu luyến mãi mê, chậm chạp trêu chọc.

Vùng cấm địa của cô bắt đầu chảy ra một loại chất lỏng phản bội.

Toàn bộ cơ thể cô từng chỗ từng chỗ đang bắt đầu đi ngược lại với ý chí của cô.

Hạ Phùng Tuyền dùng những ngón tay thon dài của hần thăm dò từng đường cong chật hẹp trên cơ thể cô, rất chậm rãi mà ra vào.

Đột nhiên xuất hiện kích thích, làm cho Diệp Tây Hi cuồng loạn giãy dụa không chịu nằm yên.

Hạ Phùng Tuyền nhanh chóng đè cô xuống, nhẹ giọng cảnh cáo: “Nếu em còn tiếp tục phản kháng, anh sẽ biến thành sói—nếu em thích làm chuyện này với một con sói.”

Diệp Tây Hi giống như bị tát một chậu nước lạnh thật lớn, nhưng cả cơ thể vẫn nóng hừng hực giống như có lửa thiêu đốt từ bên trong, loại cảm giác nói không ra lời ủy khuất và vô cùng khó chịu, cô vội vã ngăn cản hần: “Hạ Phùng Tuyền, anh đây là đang cưỡng bức tôi, nếu anh thực sự làm như vậy thì tôi cả đời này cũng không bao giờ tha thứ cho anh!”

“Vậy sao?!!” Hạ Phùng Tuyền trong hơi thở phảng phất hương rượu.

Hần nói có vẻ như chẳng có gì quan trọng cả nhưng lại làm cho tâm Diệp Tây Hi trở nên thấu lạnh.

Cô thực sự tức giận đến cực điểm, không nhịn được nữa gào lên câu nói thật lòng đầu tiên của ngày hôm nay.

Sau này, mỗi khi cô nhớ lại những lời này thì đều cảm thấy bị ai nhận ra rằng, ngày hôm đó mình quả thực rất ngu ngốc.

Cô đã nói: “Nếu như sớm biết anh sẽ làm những chuyện như thế này thì tôi có chết cũng không ngại ngốc mà theo anh trở về!”

Hạ Phùng Tuyền cả người đang nóng rực trong nháy mắt trở thành cứng ngắt lạnh như băng.

“Em hối hận ư, muốn lưu lại bên cạnh Du Giang Nam sao?” Ánh mắt hần dị thường đáng sợ, đầy âm khí. “Đáng tiếc, anh sẽ không cho em cơ hội đó đâu.”

Vừa dứt lời, Diệp Tây Hi cảm thấy phía dưới cơ thể mình truyền đến một trận tê liệt đầu đón.

Không có gì báo động trước, hần tiến vào cô.

Hạ Phùng Tuyền thanh âm nghe có chút mê ly mà hoảng hốt, phảng phất như từ xa vọng lại, nhưng từng lời từng chữ thì quẩn quanh không hề tiêu tan:

“Diệp Tây Hi, em vĩnh viễn là của anh, vĩnh viễn là như thế, trừ khi anh chết đi!”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Một giọt nước mắt to như hạt đậu từ khoé mắt Diệp Tây Hi từ từ lăn xuống.

Cô nhìn Hạ Phùng Tuyền, đôi môi không ngừng run rẩy, một hồi lâu, mới nghẹn ngào nói: “Không được...đau quá...a!!!”

Hạ Phùng Tuyền động tác trở nên mềm nhẹ hơn rất nhiều, nhưng vẫn như cũ không đổi hừng hực tiến vào, quần lấy những đường cong trên da thịt uồn ướt của cô, đem toàn bộ dục vọng của hân bao trùm lên cô.

Sự ám áp này, cảm giác ngọt ngào này, khoái cảm không có cách nào để diễn tả làm cho hân hân hoan vui sướng, làm hân lạc lối, làm cho hân mất hết lý trí.

Hạ Phùng Tuyền chỉ muốn ôm thật chặt lấy cô, chỉ muốn đem cô nhẹ nhàng nằm trong vòng tay mình, mãi mãi không buông tay.

Dị vật đang xâm chiếm cơ thể cô, ngày càng trở nên cuồng dã, nóng rực, Diệp Tây Hi chỉ cảm thấy nửa dưới cơ thể mình như không còn chịu sự điều khiển của cô nữa rồi, cơ thể giống như bị chia làm hai nửa.

Mà Hạ Phùng Tuyền kia vẫn không ngừng hôn lấy khuôn mặt cô, ngực của cô, hứng lấy một cơn mưa nụ hôn cuồng nhiệt nóng bỏng, chạm đến da thịt kích thích đến tận xương tủy.

Cảm giác khó chịu này không từ nào có thể diễn tả đầy đủ được.

Cô nhịn không được, giãy dụa cong người lên chống đỡ.

Hạ Phùng Tuyền thở mạnh một cái, giọng nói khàn khàn: “Đừng động.”

“Hạ Phùng Tuyền, đủ rồi! Anh mau dừng lại ngay!” Diệp Tây Hi khóc rầm rức: “Đau chết mất, anh có biết hay không hả?”

“Anh biết.” Hạ Phùng Tuyền an ủi yêu thương: “Ngoan, em nhịn một chút nữa thôi... Một lúc là ổn thôi ấy mà.”

“Anh thì biết cái đêch gì!” Diệp Tây Hi hoàn toàn bộc phát, bão tố nổi lên văng toản từ ngữ thô tục: “Con mẹ nó, đau quá đi mất!...”

Hạ Phùng Tuyền phút chốc đã che miệng cô lại, ôn nhu nói: “Nếu đau như vậy thì em cứ cắn anh đi.”

Dứt lời lại tiếp tục say mê cuồng nhiệt đi vào cơ thể cô.

Diệp Tây Hi cũng không khách khí, mở miệng cắn lên vai hân, hung hân cắn thật mạnh, đem toàn bộ sự tức giận phát tiết lên đây.

Rất nhanh, trong miệng cô tràn ra một cổ mùi tanh tanh.

Hạ Phùng Tuyền cũng không hừ lấy một tiếng tuy ý để cô phát tiết.

Diệp Tây hi—ý thức dần dần trở nên mơ hồ, cô chỉ loáng thoáng nghe thấy mình khóc rầm rức, còn Hạ Phùng Tuyền thì sùng nịnh an ủi, còn có bọn họ trong lúc đó cả người nóng rực quần lấy nhau.

Khổ đại cừu thâm vô cùng buồn bực.

Bởi vì sau những tháng ngày ăn uống thả cửa, thân hình của nó đã từ từ biến dạng, sáng hôm nay, cái cổ ngắn ngắn mỡ của nó bị ghế salon kẹp chặt lại, thiếu chút nữa là nghẹt thở không thở thoát ra.

Buồn bực hết ba phút đồng hồ, nó quyết định sẽ làm chuyện gì đó vui vẻ một chút, cho nên liền ba chân bốn cẳng chạy đến gặm túi chân giò, làm cho cuộc sống tươi đẹp trở lại.

Sau khi đã ăn no, nó bắt đầu nghĩ đến một chuyện vô cùng kỳ quái: những ngày đã qua, trong phòng kia cực kỳ yên tĩnh, đã lâu rồi chưa thấy nữ yêu quái kia xuất hiện. Chỉ có tên đàn ông đáng sợ máu lạnh kia thì thỉnh thoảng đi ra, làm rất nhiều thức ăn sau đó bùng lên trên. Còn nữa, tên máu lạnh đáng sợ kia hình như mấy ngày rồi tâm tình rất tốt, lại còn mỉm cười với nó nữa chứ!

Thật sự rất đáng sợ!

Khổ đại cừu thâm dùng cái đầu nhỏ nhỏ của nó để suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng chẳng biết chuyện gì đang diễn ra, rốt cuộc quyết định đi lên lầu xem một chút.

Nó lê lét cái thân hình đồ sộ của mình vất vả lắm mới bò được đến nơi.

Hoàn hảo, cửa phòng ngủ vẫn mở, nó chúi cái đầu vào, chuẩn bị rình coi thì một cái gối từ nơi nào đó phi thẳng tới chỗ cửa nó đang đứng, nó liền vội vã quay người bỏ chạy, xấu số lăn mấy vòng xuống cầu thang.

Mà ở bên trong, Diệp Tây Hi đang chửi ầm lên: “Hạ Phùng Tuyền, anh có chịu dừng lại hay không, cũng đã liên tục làm một tuần rồi, anh không thấy phiền nhưng em thấy phiền!”

Hạ Phùng Tuyền trong trạng thái bán nude, nửa ngồi tựa đầu vào thành giường, phần thắt lưng trở xuống đã được che chắn lại, vẫn đầy sức mê hoặc như cũ làm người ta tưởng tượng xem cái gì ở dưới cái chắn ấy. Hắn đưa tay, kéo hai bả vai Diệp Tây Hi, kéo cả người cô vào trong lòng hắn, đồng thời, một tay khác đưa ra vuốt ve bộ ngực đầy đặn mềm mại của cô. Hắn nhếch mép cười mỉa hoặc, ngoảnh mặt làm ngơ với sự oán trách của cô.

Một giọt nước mắt to như hạt đậu từ khoé mắt Diệp Tây Hi từ từ lăn xuống.

Cô nhìn Hạ Phùng Tuyền, đôi môi không ngừng run rẩy, một hồi lâu, mới nghẹn ngào nói: “Không được....đau quá...a!!!”

Hạ Phùng Tuyền động tác trở nên mềm nhẹ hơn rất nhiều, nhưng vẫn như cũ không đổi hừng hực tiến vào, quần lý những đường cong trên da thịt uơn ướn của cô, đem toàn bộ dục vọng của hắn bao trùm lên cô.

Sự ảm áp này, cảm giác ngọt ngào này, khoái cảm không có cách nào để diễn tả làm cho hắn hân hoan vui sướng, làm hắn lạc lối, làm cho hắn mất hết lý trí.

Hạ Phùng Tuyền chỉ muốn ôm thật chặt lấy cô, chỉ muốn đem cô nhẹ nhàng nằm trong vòng tay mình, mãi mãi không buông tay.

Dị vật đang xâm chiếm cơ thể cô, ngày càng trở nên cuồng dã, nóng rực, Diệp Tây Hi chỉ cảm thấy nửa dưới cơ thể mình như không còn chịu sự điều khiển của cô nữa rồi, cơ thể giống như bị chia làm hai nửa.

Mà Hạ Phùng Tuyền kia vẫn không ngừng hôn lấy khuôn mặt cô, ngực của cô, hứng lấy một cơn mưa nụ hôn cuồng nhiệt nóng bỏng, chạm đến da thịt kích thích đến tận xương tủy.

Cảm giác khó chịu này không từ nào có thể diễn tả đầy đủ được.

Cô nhịn không được, gậy dựa cong người lên chống đỡ.

Hạ Phùng Tuyền thờ mạnh một cái, giọng nói khàn khàn: “Dừng động.”

“Hạ Phùng Tuyền, đủ rồi! Anh mau dừng lại ngay!” Diệp Tây Hi khóc rầm rức: “Đau chết mất, anh có biết hay không hả?”

“Anh biết.” Hạ Phùng Tuyền an ủi yêu thương: “Ngoan, em nhịn một chút nữa thôi... Một lúc là ổn thôi ấy mà.”

“Anh thì biết cái đêch gì!” Diệp Tây Hi hoàn toàn bộc phát, bão tố nổi lên văng toản từ ngữ thô tục: “Con mẹ nó, đau quá đi mất!...”

Hạ Phùng Tuyền phút chốc đã che miệng cô lại, ôn nhu nói: “Nếu đau như vậy thì em cứ cắn anh đi.”

Dứt lời lại tiếp tục say mê cuồng nhiệt đi vào cơ thể cô.

Diệp Tây Hi cũng không khách khí, mở miệng cắn lên vai hắn, hung hãn cắn thật mạnh, đem toàn bộ sự tức giận phát tiết lên đây.

Rất nhanh, trong miệng cô tràn ra một cổ mùi tanh tanh.

Hạ Phùng Tuyền cũng không hờ lấy một tiếng tuy ý để cô phát tiết.

Diệp Tây Hi— ý thức dần dần trở nên mơ hồ, cô chỉ loáng thoáng nghe thấy mình khóc rầm rức, còn Hạ Phùng Tuyền thì sùng nịnh an ủi, còn có bọn họ trong lúc đó cả người nóng rực quần lý nhau.

Khổ đại cừu thâm vô cùng buồn bực.

Bởi vì sau những tháng ngày ăn uống thả cửa, thân hình của nó đã từ từ biến dạng, sáng hôm nay, cái cổ ngắn ngắn mỡ của nó bị ghế salon kẹp chặt lại, thiếu chút nữa là nghẹt thở không thở thoát ra.

Buồn bực hết ba phút đồng hồ, nó quyết định sẽ làm chuyện gì đó vui vẻ một chút, cho nên liền ba chân bốn cẳng chạy đến gặm túi chân giò, làm cho cuộc sống tươi đẹp trở lại.

Sau khi đã ăn no, nó bắt đầu nghĩ đến một chuyện vô cùng kỳ quái: những ngày đã qua, trong phòng kia cực kỳ yên tĩnh, đã lâu rồi chưa thấy nữ yêu quái kia xuất hiện. Chỉ có tên đàn ông đáng sợ máu lạnh kia thì thỉnh thoảng đi ra, làm rất nhiều thức ăn sau đó bùng lên trên. Còn nữa, tên máu lạnh đáng sợ kia hình như mấy ngày rồi tâm tình rất tốt, lại còn mỉm cười với nó nữa chứ!

Thật sự rất đáng sợ!

Khó đại cừu thâm dùng cái đầu nhỏ nhỏ của nó để suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng chẳng biết chuyện gì đang diễn ra, rốt cuộc quyết định đi lên lầu xem một chút.

Nó lê lét cái thân hình đồ sộ của mình vất vả lắm mới bò được đến nơi.

Hoàn hảo, cửa phòng ngủ vẫn mở, nó chui cái đầu vào, chuẩn bị rình coi thì một cái gối từ nơi nào đó phi thẳng tới chỗ cửa nó đang đứng, nó liền vội vã quay người bỏ chạy, xấu số lần mấy vòng xuống cầu thang.

Mà ở bên trong, Diệp Tây Hi đang chửi ầm lên: “Hạ Phùng Tuyền, anh có chịu dừng lại hay không, cũng đã liên tục làm một tuần rồi, anh không thấy phiền nhưng em thấy phiền!”

Hạ Phùng Tuyền trong trạng thái bán nude, nửa ngồi tựa đầu vào thành giường, phần thắt lưng trở xuống đã được che chắn lại, vẫn đầy sức mê hoặc như cũ làm người ta tưởng tượng xem cái gì ở dưới cái chắn ấy. Hắn đưa tay, kéo hai bả vai Diệp Tây Hi, kéo cả người cô vào trong lòng hắn, đồng thời, một tay khác đưa ra vuốt ve bộ ngực đầy đặn mềm mại của cô. Hắn nhếch mép cười mỉa hoặc, ngoảnh mặt làm ngơ với sự oán trách của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

“Cẩn thận không anh sẽ cạn kiệt nguồn tinh lực dồi dào đấy!” Diệp Tây Hi không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, ác mồm ác miệng nguyên rủa hắn.

“Cảm ơn sự nhắc nhở của em, nhưng mà đoán chừng đến khi đó, em cũng mất mạng theo rồi đó.” Hạ Phùng Tuyền nhàn nhạt đáp trả, uy lực không nhỏ.

Diệp Tây Hi nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt hình viên đạn không ngừng bắn về phía hắn.

Bởi vì tên sắc ma này nói đúng là không ngoa chút nào, đến lúc đó, cô chắc chắn sẽ bị hắn hành hạ sớm ngày đến chết đi sống lại mất.

Nghĩ tới đây, Diệp Tây Hi sờn hết gai ốc, đưa tay chụp lấy hai tay hư đốn của hắn, giận dữ nói: “Anh đúng là không chỉ đại dê xồm, mà còn không biết xấu hổ nữa, chẳng lẽ anh không có chút đau lòng nào sao?”

“Tại sao anh phải đau lòng nhỉ?” Hạ Phùng Tuyền gồng hai tay sau ót hắn, cười cười nhìn cô: “Anh có làm gì đâu.”

Diệp Tây Hi cắn giận quở trách tội của hắn: “Anh vẫn còn già bộ à! Liên một tuần lễ, chỉ cần em vừa tỉnh lại là anh liền mở to cặp mắt đen nhánh kia, nhào lên, đè em xuống, lại không ngừng làm làm làm...”

“Em nói không đúng rồi.” Hạ Phùng Tuyền nhẹ nhàng cắt đứt lời của cô.

“Không đúng chỗ nào, anh còn dám nói nữa sao!” Diệp Tây Hi bực tức.

Hạ Phùng Tuyền nhàn nhạt liếc cô một cái: “Anh chỉ, cho dù em không có tỉnh lại, thì anh vẫn đè em xuống, lại không ngừng làm làm làm...”

“@#¥%&*. . .”

Khó trách mỗi lần tỉnh lại, xương như muốn gãy ra thành ngàn mảnh, thì ra là do tên cầm thú này làm!

Diệp Tây Hi thiếu chút nữa thì tức điên nhưng cố gắng nhẫn nại áp chế sự tức giận xuống, tiếp tục nói: “Mọi việc đều nên có giới hạn của nó chứ, anh không biết loại hành vi này của anh làm cho em vô cùng đau khổ à!”

“Thật sao, nơi nào còn đau?” Hạ Phùng Tuyền cau mày.

“Dĩ nhiên!” Vì khiến cho hắn tin lời cô nói, Diệp Tây Hi bày ra bộ mặt giả vờ đau khổ.

Hạ Phùng Tuyền vẻ mặt ân cần: “Mau cho anh xem một chút nào!”

“Không cần! Không cần!” Diệp Tây Hi vội vàng che chắn lại quanh người mình.

Bây giờ là ban ngày ban mặt, để cho hấn nhìn thấy hết còn không xấu hổ chết mất!

“Đừng thẹn thùng, cho anh kiểm tra một chút, để anh còn biết đường bôi thuốc cho em chứ.” Hạ Phùng Tuyền vừa nói vừa đưa tay vén chăn lên.

Định bôi thuốc ở chỗ nào chứ?!

Diệp Tây Hi luống cuống, vội vàng nhận lỗi xin tha mạng: “Không đau khô, không đau chút nào, tuyệt đối không hề đau khô, là em lừa anh thôi!”

“Như vậy a.” Hạ Phùng Tuyền chớp chớp mắt: “Nếu không đau, đó chính là nói, anh có thể tùy ý hoạt động rồi.”

Cur nhiên bị phản lại một câu, Diệp Tây Hi có cảm giác như bị lừa gạt, cái gì mà vẻ mặt ân cần, quả thực chính là mò trăng dưới nước mà!

“Hạ Phùng Tuyền, anh thật quá đáng, quả thực coi em chẳng khác gì một con búp bê, chỉ cần vẫn còn hơi thở thì sẽ không ngừng làm làm.” Diệp Tây Hi lên án hấn rất mạnh mẽ.

“Anh cũng biết là em mệt.” Hạ Phùng Tuyền nói: “Cho nên ngay cả cơm cũng bùng lên tới giường đút cho em ăn, còn ôm em đến phòng tắm phục vụ tận tình, cái gì cũng không cho em đụng tay vào làm.”

Diệp Tây Hi dở khóc dở cười: “Nhờ vậy mà em vừa mới ăn cơm xong, còn chưa có kịp nghỉ ngơi, anh đã nhào lên ăn em rồi. Còn có, lúc giúp em tắm rửa, tay của anh tại sao cứ muốn sờ vào những chỗ cấm sờ nhỉ?”

“Em nhắc anh mới nhớ — Nước tắm đã chuẩn bị xong rồi.” Hạ Phùng Tuyền nói sang chuyện khác, rời giường.

Nhìn thấy cảnh xuân lộ ra trước mắt mình, Diệp Tây Hi vội vàng bịt mắt lại: “Hạ Phùng Tuyền, anh làm ơn mặc quần áo vào cho em nhờ có được hay không?”

Hạ Phùng Tuyền lông mày giãn ra, hài hước nói: “Sờ thì em cũng sờ hết rồi, còn xấu hổ làm gì nữa, bây giờ còn không dám nhìn sao?”

Diệp Tây Hi đỏ mặt lên: “Đó là do anh bắt buộc!”

“Chuyện trước kia thì đừng nên nhắc lại nữa, quan trọng là... bây giờ.”

“Bây giờ thì làm gì?” Diệp Tây Hi khó hiểu.

“Bây giờ,” Hạ Phùng Tuyền hai mắt loé sáng: “Đến phòng tắm nào.”

Dứt lời, Diệp Tây Hi kinh hãi kêu thét lên còn Hạ Phùng Tuyền cứ thế ôm cô bước vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Bồn tắm nửa hình tròn, rất rộng rãi, vừa đủ cho hai người tha hồ vui vầy bên trong nó.

Hạ Phùng Tuyền tựa lưng vào thành bồn, dùng hai chân kẹp chặt Diệp Tây Hi ở gần hấn, cúi đầu hôn lên hai vai của cô. Mà đôi tay của hấn cũng đâu có nhàn rồi chút nào, không ngừng vuốt ve trên đùi trước bộ ngực mềm mại kia.

Dưới làn nước trong suốt, đôi tay của cô bị hấn kẹp chặt có gãy dựa thế nào cũng vô ích, trong nháy mắt, có một loại ham muốn rất tinh khiết.

Môi của hấn dọc theo vai của cô, thuận theo đường cong đi xuống, từ từ trượt đến lòng bàn tay cô.

Hấn hôn lên bàn tay ấy, hôn lấy những đường vân thần bí kia, mang theo sự chân thành và yêu thương.

Diệp Tây Hi mặt ngày càng trở nên đỏ ửng hơn, bởi vì độ nóng của nước, cũng bởi vì sự rung động từ sâu bên trong, hô hấp của cô có chút dồn dập: “Hạ Phùng Tuyền.”

“Sao vậy?” Hạ Phùng Tuyền di chuyển môi của hấn đến sống lưng của cô, nơi ấy mái tóc đen nhánh dán chặt lên da thịt bóng loáng, làm cho người ta mê

muội yêu thích.

“Anh chừng nào mới có thể... thả em ra?” Diệp Tây Hi hỏi.

“Anh nào có giam giữ em đâu, em muốn đi lúc nào cũng được.” Hạ Phùng Tuyền đáp gọn lỏn.

“Đi như thế nào? Đây là đảo xung quanh là biển, bất cứ loại phương tiện giao thông nào cũng không có, chẳng lẽ anh bảo em bơi về à?” Diệp Tây Hi tức giận.

“Đã như vậy, chúng ta sẽ ở lại đây tận hưởng cuộc sống đợi người ta đến càng tốt chứ sao.” Hạ Phùng Tuyền mỉm cười.

“Đã đợi lâu như vậy! Cả ngày chỉ làm một chuyện, anh không chán sao?” Diệp Tây Hi oán trách.

“Xem ra, em chưa tận hưởng được hương vị ngọt ngào của chuyện này rồi, không bằng, anh giúp em thử một chút xem sao.”

Hạ Phùng Tuyền đặt tay ở eo Diệp Tây Hi, phút chốc xoay người một cái, hoán đổi vị trí của hai người — hiện tại, Diệp Tây Hi lưng bị dí sát vào thành bồn tắm, hết đường chạy trốn.

Hạ Phùng Tuyền tách hai chân của cô ra, chen ngườ vào giữa, tư thế cực kì mập mờ.

Diệp Tây Hi đưa tay đẩy hấn ra: “Anh không sợ bị bắt lực à?”

“Về điểm này, em hoàn toàn có thể yên tâm, người sói chính là không có vấn đề đáng băn khoăn đó. Nói cách khác...” Hạ Phùng Tuyền ghé sát vào tai cô, nhẹ nhàng khe khẽ cắn vào vành tai cô: “Chỉ cần đôi ta nguyện ý có thể không ngừng nghỉ mà làm làm, mà em... cũng phải không ngừng nghỉ mà phối hợp.”

Không ngừng nghỉ mà phối hợp!

Còn không phải là giết cô luôn à.

Diệp Tây Hi như bị sét đánh trúng, ngu ngơ đứng đơ ra, trong đầu mê man bất tỉnh.

Còn chưa có người được bao lâu phía dưới cơ thể đã truyền tới một kích thích khác thường làm cho cô nhanh chóng định thần lại.

Hạ Phùng Tuyền đưa ngón tay vuốt dọc theo bắp đùi của cô mà lên phía trên, xoa xoa nắn nắn, khuấy động sự nhạy cảm của cô.

Diệp Tây Hi thở hổn hển: “Anh... làm gì vậy?”

“Giúp em tẩy rửa.” Hạ Phùng Tuyền dịu dàng cắn nhẹ lên chóp mũi nhỏ xinh của cô, thanh âm vô cùng hấp dẫn: “Bên trong, không phải có đồ của anh sao?”

Hấn chớp mắt nhìn cô.

Cả cơ thể cô như bị nhiệt độ đun nóng lên, mịn màng khiến cho hấn yêu thích không buông tay.

Cảm giác tuyệt vời nhất là khi từng ngón tay hấn được dạo chơi trên những đường cong tuyệt đẹp của cô, vừa nóng ran, vừa trơn mượt, khiến cho hấn thực không thể chịu được nữa.

Hạ Phùng Tuyền đã sớm ngang nhiên bộc lộ hết dục vọng của mình, át chế sự kháng cự rất mềm mại của cô, từ từ cọ xát, để cho ngôn ngữ cơ thể mặc sức hoạt động.

Nhưng cùng lúc đó, Diệp Tây Hi ánh mắt cũng từ từ tỉnh táo trở lại.

Nếu cứ ngồi chờ chết, như vậy sau này nhất định sẽ bị hấn hành hạ đến chết mất.

Cô nhất định phải nghĩ cách rời khỏi hòn đảo này, sau đó tìm cách thoát khỏi bàn tay của tên sắc lang này mới được.

“Tiểu hạ” đã sẵn sàng tiến lại gần cô, chậm rãi tiến lại gần hơn.

Cảm giác sắp như mấy ngày trước bị hấn điên cuồng tiến vào, nhưng mà, Diệp Tây Hi lần này quyết định không phản kháng như bình thường nữa.

Cô lựa chọn phối hợp.

Đôi chân thon dài thật chặt giữ ở hai bên hông của hấn, hai cánh tay mảnh khảnh mềm mại chủ động ôm lấy cổ hấn.

Chương 56

Đôi hàm ngọc đều tắm tấp trắng bóng cũng đặt lên vành tai hắn, nhẹ nhàng khẽ cắn.

Hạ Phùng Tuyền hơi sùng sốt hỏi: “Diệp Tây Hi, em có cái gì đó không đúng, rất lạ đó.”

“Sao vậy? Những thứ này chẳng phải là anh dạy cho em sao?” Diệp Tây Hi khẽ mỉm cười, sau đó hướng tai của hắn mà thổi một hơi nhẹ nhàng kích thích.

Hạ Phùng Tuyền chỉ cảm thấy toàn thân đột ngột căng thẳng, trên trán lập tức lấm tấm mồ hôi nóng quá mà toát ra, giọng nói khàn khàn: “Chiều này... hình như không phải do anh dạy em.”

“Em tự học.” Diệp Tây Hi trong mắt hiện lên vẻ đắc ý, năm thứ hai trung học lúc lén lút xem trộm “phim đen” rồi cuộc hôm nay cũng có cơ hội để sử dụng, cho nên mới nói con người lúc nào cũng nên học hỏi những thứ mới. (chắc chắn là bà bị Bạch Bạch Thanh rủ rê rồi chứ nếu k còn đâu thanh danh của người con gái nữa =”=)

Hạ Phùng Tuyền trong mắt chợt loé sáng kì dị, nâng cằm của cô lên, trầm giọng hỏi: “Em có âm mưu gì?”

Cư nhiên bị hắn nhìn thấu, Diệp Tây Hi vội vàng giả bộ oan ức: “Không có a, làm sao anh có thể nói như thế được cơ chứ, em thật đau lòng, thật khổ sở, cực kì đau khổ a!”

Hạ Phùng Tuyền hoàn toàn chẳng để lọt tai một chữ, hắn động thân, đem “tiểu hạ” nhà mình tiến gần vào người cô.

Đột nhiên xuất hiện kích thích, khiến cho Diệp Tây Hi không nhịn được khẽ kêu lên một tiếng.

Hạ Phùng Tuyền mặt lạnh te nhìn cô: “Diệp Tây Hi, đừng để anh phải ép em nói ra.”

Diệp Tây Hi trong lòng một ngàn một vạn lần không phục, cô ghét nhất chính là điểm này, tên Hạ Phùng Tuyền đáng chết này, vĩnh viễn chỉ biết ra lệnh cho cô, vĩnh viễn chỉ biết cướp đoạt, vĩnh viễn chỉ biết uy hiếp.

Cô đang cân nhắc xem có nên cho hắn hai cái bạt tai rồi khuyến mãi thêm mấy phát đập vào háng không, để cho tiểu hạ nhà hắn kiếp sau cũng vẫn tàn phế luôn!

Nhưng mà, trải qua bao nhiêu kinh nghiệm xương máu hoàn toàn bi thảm, lấy thái độ cứng rắn chống trả hắn kết quả là một kết cục chết chóc.

Cho nên, cô quyết định thẳng thắn: “Em muốn trở về Hạ gia.”

Hạ Phùng Tuyền dương dương tự đắc: “Nhớ kỹ, em là vị hôn thê của anh, cho nên, Hạ gia chính là nhà của em.”

Diệp Tây Hi cố ý cup mắt xuống, đôi long mày còn uơn ướn, hơi nước xung quanh vẫn bốc nghi ngút, cô ngập ngừng nói: “Ý của em là, em muốn gặp cha... Mấy ngày nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, cha nhất định sẽ rất lo lắng.”

“yên tâm, anh đã gọi điện thông báo cho bá phụ rồi, cho ông ấy biết em đang ở cùng với anh rồi.” Hạ Phùng Tuyền khẩu khí đã mềm đi rất nhiều.

Diệp Tây Hi thừa thắng xông lên: “Nhưng mà, đã rất lâu rồi em chưa được gặp ông ấy, em thực sự muốn gặp ông ấy.”

Hạ Phùng Tuyền nét mặt bất động không biểu hiện cảm xúc gì.

“Mong anh có thể cho phụ tử em được gặp mặt nhau một lần.” Diệp Tây Hi thanh âm mềm nhẹ yếu ớt đáng thương.

Hạ Phùng Tuyền nhìn cô, khẽ mỉm cười: “Vậy em sẽ làm gì để cảm ơn anh đây?”

Diệp Tây Hi trên mặt hiện lên nét mỉa hoặc, cô cúi đầu, loại chuồn chuồn lướt nước khẽ hôn lên lồng ngực vạm vỡ rắn chắc cường tráng của hắn.

Đôi môi mềm mại căng mọng kia vừa chạm tới da thịt cứng rắn, hai bên giao hoà, lấy nhu khắc cương.

Cô dò xét chọn đúng thời điểm thích hợp, vron đầu lưỡi nhỏ xinh ra, không chút phân vân lưỡng lự khẽ chạm nhẹ lên bàn tay của hắn.

Hết sức hấp dẫn.

Ngay trong nháy mắt, Hạ Phùng Tuyền cả người căng thẳng, hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn.

Diệp Tây Hi hiểu, cô đã thành công.

Hạ Phùng Tuyền ôm lấy hông của cô, bắt đầu cuồng dã cọ sát vào cơ thể cô như bắt đầu một cuộc đua nước rút, ngang ngược đi chuyển không theo một quy luật nào cả. Diệp Tây Hi cũng ôm chặt lấy hắn, cảm nhận được sự rung động của hắn, cả cơ thể cũng không tự chủ được mà hoà cùng nhịp điệu đó.

Bọt nước tung toé quay cuồng, mùi thơm nồng nặc, hơi nước bốc lên nghi ngút.

Chỉ còn mờ ảo hai cơ thể trong tình trạng “free” dây dưa một chỗ, nam gằm nhẹ, nữ yêu kiều, đan vào nhau, không còn cách nào để phân rõ nữa...

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Rốt cục, Hạ Phùng Tuyền cũng thực hiện lời hứa hẹn, sáng sớm ngày thứ hai liền gọi trực thăng tới đưa hai người rời khỏi hòn đảo nhỏ này, sau đó lại ngồi lên xe con để về nhà.

Nhưng mà —

“Làm sao mất hứng?” Hạ Phùng Tuyền hỏi.

“Anh biết rất rõ ràng, còn hỏi.” Diệp Tây Hi phùng mang trợn má, ức chế đáp.

Mệt, quá mệt, thực sự là rất mệt!

Ngày hôm qua trong phòng tắm hắn lại bắt cô phối hợp suốt ba lần liên, ngay cả cái mạng nhỏ này cũng suýt thì không giữ nổi nữa rồi!

Tên Hạ Phùng Tuyền này quả thực không phải là người.

“Là do em hấp dẫn anh trước.” Hạ Phùng Tuyền nhàn nhạt cười một tiếng.

“Nhưng mà có cần anh chơi ác như vậy sao? Em thiếu chút nữa thì ngất đi a!” Diệp Tây Hi nhìn chăm chăm hắn, lẩm bẩm nói: “Dù có coi người như búp bê đi chăng nữa thì dùng nhiều cũng sẽ hư chứ.”

Hạ Phùng Tuyền kéo cô vào trong ngực mình: “Được rồi mà, lần sau anh sẽ chú ý.”

Còn có lần sao á? Anh cứ nằm mơ đi!

Diệp Tây Hi dương dương tự đắc, sung sướng nghĩ thầm, chỉ cần về đến nhà rồi, bao nhiêu người như vậy, cho dù Hạ Phùng Tuyền có bản lĩnh lớn như thế nào cũng không thể muốn làm gì thì làm được.

Hắc hắc hắc hắc hắc.

“Em làm gì mà cứ cười khúc khích thế?” Hạ Phùng Tuyền hỏi.

Diệp Tây Hi vội vàng ngậm cười: “Có sao? Em có làm gì đâu?”

Hạ Phùng Tuyền nghi ngờ ngó trừng cô, cảnh cáo: “Diệp Tây Hi, bất kể em có quý kẻ gì, kết quả cũng chỉ là sự thất bại mà thôi.”

Diệp Tây Hi rời ánh mắt đi chỗ khác, nhìn khung cảnh quen thuộc bên ngoài cửa xe, âm thầm siết chặt nắm đấm trong tay.

Cứ chờ xem.

Rốt cục, về đến nhà.

Vừa xuống xe, Diệp Tây Hi nhanh chóng giật tay ra khỏi Hạ Phùng Tuyền, vọt vào trong nhà.

Người đầu tiên ra đón cô, quả nhiên là A Khoan đang mặc tạp giề đứng đó.

Diệp Tây Hi nhào tới ôm lấy A Khoan, cảm giác ấm áp quen thuộc, làm cho cô hai mắt đầm lệ.

Mà A Khoan nói câu đầu tiên là—

“Nha đầu, làm sao mười lần thứ hai trở mã, lại lên tới 34D rồi!”

Diệp Tây Hi trên trán bắt đầu lấm tấm những giọt mồ hôi lạnh.

Còn chưa kịp mở miệng phản bác, giọng nói của Hạ Phùng Tuyền đã chen vào: “Công lao của ta.”

Diệp Tây Hi lão đảo một chút, cố gắng đứng vững lại.

“Ai nha, thật không hổ danh đệ tử do ta dạy dỗ, rất có tiền đồ!” A Khoan vỗ vỗ bả vai Hạ Phùng Tuyền, vẻ mặt tán thưởng.

Diệp Tây Hi chịu không nổi sự đả kích này, ngã xuống đất không dậy nổi.

Xem ra việc trông cậy vào A Khoan là vô vọng rồi.

“Tây Hi?” Một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng cô.

Diệp Tây Hi vui mừng quay đầu lại, quả nhiên là cha!

Cô vội vàng chạy tới lao vào trong vòng tay thân yêu của cha, kích động đến rơi nước mắt.

Oa oa oa, oan ức quá, chỉ thiếu chút xíu nữa thôi cô đã bị Hạ Phùng Tuyền chén sạch sẽ đến một cái xương cũng chẳng còn, chết khô trên cái đảo hoang đó rồi.

Diệp cha yêu thương nói: “Tây Hi, Phùng Tuyền đã đem toàn bộ sự việc xảy ra nói hết cho cha biết rồi, mặc dù con lúc ấy là vì cứu bạn bè mới làm như vậy nhưng thực sự là rất thiếu suy nghĩ. Rất may là Hạ Phùng Tuyền tìm được con, nếu không thì không biết mọi chuyện sẽ đi đến đâu nữa. Sau này, không cần biết là con muốn làm chuyện gì đều phải bàn bạc trước với mọi người, trăm ngàn lần không thể hành động thiếu suy nghĩ, biết không?”

Diệp Tây Hi rất muốn hô to, coi như là rơi vào tay Du tử Vĩ so sánh với việc rơi vào tay Hạ Phùng Tuyền có khi còn tốt hơn gấp trăm lần a!

Nhưng cuối cùng cũng không có gan lớn như vậy, chỉ có thể gật đầu: “Con biết sai rồi.”

“Được rồi, Tây Hi cũng mới trở về, chắc chắn là rất mệt mỏi, để cho cô bé nghỉ ngơi trước đã, sau đó xuống nhà ăn cơm.” Hạ Hồng Thiên vội vàng bước ra.

Diệp Tây Hi chớp mắt một cái, nhỏ giọng thì thầm với cha mình: “Cha, con có chuyện này muốn nói với cha.”

“Chuyện gì?”

“Đến phòng con sẽ nói cho cha biết.”

“Đưa nhò này, chuyện gì mà thần bí như vậy?” Diệp cha cũng bắt đầu dĩ cười cười sau đó bị Diệp Tây Hi kéo lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Mà hết thấy màn đó đều lọt vào tầm mắt của Hạ Phùng Tuyền.

Trên mặt hần lộ ra một nụ cười thập phần hứng thú.

Bên mái hiên bên kia, A Khoan ôm lấy Khổ đại cừu thâm, hỏi: “Chủ chó cái này là từ đâu tới vậy?”

Khổ đại cừu thâm buồn bã kêu lên một tiếng.

Người ta cũng có “tiểu cừu thâm” nho nhỏ chứ bộ!

“A Khoan, nó là đực mà.” Hạ Hư Nguyên đi tới, lôi khổ đại cừu thâm từ trong lòng A Khoan ra ngoài, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của nó: “Nhìn này,

lông xù bông mượt, bắp chân mập mạp, cái mông chắc nịch, rất đáng yêu.”

Khổ đại cừu thâm trong lòng âm thâm vui như mở cờ.

Vận khí không xấu a, lại gặp được một soái ca mặc áo trắng rất phiêu dật vừa đẹp trai vừa yêu động vật.

Nhưng chưa có vui vẻ được bao lâu, vị soái ca này lại tiếp tục vuốt lông của nó, khoe miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị: “Đặc biệt là lớp da này, kết cấu có vẻ rất tốt, quả thực làm cho người ta bị thôi thúc muốn lột nó ra chơi một phát.”

Khổ đại cừu thâm nghe xong bị dọa đến toàn bộ lông mao đều dựng đứng hết cả lên.

Ôi mẹ ơi, có người muốn lột da nó ?!

“Đừng có bắt nạt nó chứ.” Hạ Từ Viện giải cứu khổ đại cừu thâm từ vòng hiểm ác của Hạ Hư Nguyên, dịu dàng nói: “Ngoan, đừng có để ý đến những tên quái nhân như thế này, cùng tỷ tỷ vào phòng kia chơi nha.”

Thoát khỏi quỷ môn quan, khổ đại cừu thâm cảm động rơi nước mắt.

Cuối cùng thì cái nhà này cũng có một người bình thường, hơn nữa còn là đại mỹ nhân.

Rất cảm động a!

Cho nên, Khổ đại cừu thâm vội vã rúc vào trong ngực Hạ Từ Viện, lên lầu.

Nhìn hai bóng dáng một người một chó từ từ biến mất, A Khoan thở dài, Hạ Hư Nguyên khẽ mỉm cười.

Một phút sau—

“Uông!!!” Tiếng chó sủa cực kì bi thảm, Khổ đại cừu thâm từ trên lầu chạy như sắp tè ra quần, lao như điên xuống dưới, trốn vào đằng sau ghế salon, làm thế nào cũng không kéo nó ra được.

Từ trên cầu thang bước tới, Hạ Từ Viện gỡ cái mặt nạ quỷ màu xanh biếc dử tợn trên mặt xuống, cuộn cuộn lại tóc mai: “Con chó này là gan đúng là quá nhỏ a, có cần thiết phải chạy nhanh như vậy không hả?”

Diệp Tây Hi năng nặc kéo cha vào đến trong phòng của cô.

Diệp cha cũng tò mò hỏi: “Tây Hi, rốt cuộc là con muốn nói gì với cha?”

Diệp Tây Hi do dự một chút, lại hỏi: “Cha, chừng nào cha đi vậy?”

Diệp cha hồn nhiên trêu chọc: “Làm sao, nhanh như vậy đã cảm thấy cha chóng mặt rồi sao?”

“Làm sao mà như thế được ạ!” Diệp Tây Hi vội vàng phủ nhận.

“Được rồi được rồi, chỉ là nói đùa với con chút thôi mà, xem con gấp đến độ mặt đỏ rần rồi kia.” Diệp cha vô cùng yêu thương triu mến nói với con gái.

Dĩ nhiên phải nóng nảy rồi, đến lúc đó, Hạ Phùng Tuyền khẳng định là vô phương mà giầy xéo cô nữa!

Diệp cha cũng không hề nói đùa nữa: “Cha và cậu con đã bàn bạc, cảm thấy gần đây bên phía Du Tử Vi có nhiều động tĩnh không an toàn chút nào, hôn lễ của con và Phùng Tuyền thời gian cử hành đã bị hoãn lại cũng khá lâu rồi. Bây giờ con đã không có việc gì rồi, cha an tâm, hơn nữa bên sở nghiên cứu công việc còn rất nhiều, cha tính ngày mai sẽ đi.”

“Cha, cho con đi cùng cha được không ạ?” Diệp Tây Hi khẩn cầu.

Diệp cha giọng nói ấm áp: “Tây Hi, đừng tùy hứng như vậy, con bây giờ đã là vị hôn thê của người khác. Phùng Tuyền là một đứa rất tốt, chừng chạc, có trách nhiệm, đối với con cũng tốt, rất quý trọng a!”

Quý trọng?!

Cô cũng phải quý trọng cái mạng nhỏ này của mình trước đã rồi mới nói đến hắn!

Diệp Tây Hi túm chặt lấy tay cha mình, không ngừng lắc lư: “Cha, đừng bỏ con lại đây, con với Hạ Phùng Tuyền không hề có tình cảm.”

Chỉ có gian tình.

“Cha, cha thực sự muốn gả con cho người mà con không thương sao?” Diệp Tây Hi nói rất hợp tình hợp lý: “Ban đầu, cha với mẹ cũng dám cùng nhau chạy trốn, theo đuổi tình yêu, bây giờ sao cha lại nỡ lòng nào bắt con phải rậm rạp làm theo lời mọi người nói, cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Diệp cha cũng nhìn con gái, nghiêm túc hỏi: “Tây Hi, có phải con đã thích người khác rồi không?”

Diệp Tây Hi ngẩng ra một lúc, trong đầu bỗng hiện lên một hình ảnh người con trai bóng áo trắng phiêu dật, nhưng rất nhanh, hình ảnh đó chợt biến mất không còn thấy gì nữa.

Cô lắc đầu: “Không có, việc này chẳng liên quan đến người nào khác đâu cha à.”

“Vậy thì tại sao con lại kiên trì muốn rời đi như thế?” Diệp cha không tài nào hiểu nổi con gái mình.

“Bởi vì Hạ Phùng Tuyền a, hẳn rất là quá phận, cả ngày chỉ biết mắng con là ngu ngốc, không có chuyện gì cũng dùng vũ lực để đàn áp kháng chiến quyền đàm cược đá, còn nữa, đặc biệt không tôn trọng động vật, thường xuyên và liên tục trừng phạt uy hiếp chủ chó nhỏ của con, luôn miệng quát tháo. Hẳn có còn nhớ ra mình cũng thuộc bộ chó không vậy!” Diệp Tây Hi nghiêng răng nghiêng lợi hăng hái kể tội Hạ Phùng Tuyền thế nọ thế kia.

“Nó dám quyền đàm cược đá con á?” Diệp cha không thể tin được ngạc nhiên hỏi lại.

“Cái này... hơi khoa trương một chút, nhưng mà cũng chẳng kém là bao đâu cha ạ.” Diệp Tây Hi ấp úng trả lời.

Trước ngực cô, trên lưng cô vẫn còn dấu hôn đỏ nhìn qua chẳng phải rất giống dấu vết bị đầm bị đá sao?

“Cha,” Diệp Tây Hi cầu khẩn: “Con bây giờ cũng không được đi học, cả ngày chỉ ở chỗ này đợi chuyện gì sẽ xảy ra đây? Hay là cha đưa con đến viện nghiên cứu với cha đi, đến đó nghiên cứu học tập tương lai có thể kế thừa công trình của ba, được không ạ? Chẳng phải cha cũng không muốn con trở thành loại kí sinh trùng chỉ biết ăn bám người khác còn gì?”

“Điều này...” Diệp cha đã bắt đầu dao động.

Diệp Tây Hi tiếp tục thuyết phục: “Cha, cha đồng ý đi. Sở nghiên cứu địa chỉ bí mật, thế lực của Du Tử Vi không thể nào xa đến như vậy, cho nên, con đến đó cũng an toàn giống như ở đây mà. Hơn nữa, khoảng cách làm này sinh tình cảm, để con và Hạ Phùng Tuyền tách nhau ra một lần, nói không chừng, con đối với hẳn ta có thể sẽ cảm thấy thuận mắt hơn một chút đó.”

Diệp Tây Hi nói xem chừng có vẻ rất quả quyết, nhưng mà thật ra thì tỷ lệ bọn họ nhìn nhau thuận mắt xấp xỉ bằng không.

Diệp cha suy tư ngẫm nghĩ một lúc lâu, cảm thấy lời con gái nói cũng có lý một chút, liền gật đầu đáp ứng: “Được rồi.”

Diệp Tây Hi sung sướng nhảy cẫng lên.

“Nhưng mà,” Diệp cha cũng dặn dò: “Con nhất định phải giải thích rõ ràng với Phùng Tuyền đó, đừng để cho nó hiểu lầm.”

“Con biết rồi, con biết rồi!” Diệp Tây Hi trả lời như một cái máy.

Thức ăn đã chuẩn bị xong xuôi, tất cả mọi người yên vị trước bàn ăn, bắt đầu dùng bữa.

Diệp Tây Hi cảm thấy rất kì quái, Khổ đại cừu thâm hóm nay đặc biệt bám dính lấy cô, cứ núp dưới chân cô suốt.

“Quái, con chó này sao thế nhỉ? Chẳng lẽ ốm rồi? Làm sao mà cứ run như cây sậy thế?” Diệp Tây Hi nghi ngờ hỏi.

A Khoan, Hạ từ Viện, Hạ Hư Nguyên cười rất mờ ám không rõ có ý gì, trầm miệng một lời: “Ai mà biết được?”

Rõ ràng là do bộ ba kì dị này làm hại, lại còn giả bộ vô tội.

Khổ đại cừu thâm tức giận đến thiếu chút nữa thì hộc máu.

Bây giờ nhìn lại, trong phòng này người duy nhất bình thường, may ra chỉ có cô nàng chanh chua này thôi.

So sánh với ba người tệ hại kia, Diệp Tây Hi xem ra còn tốt chán.

Khổ đại cừu thâm quyết định từ đó chui rúc dưới chân Diệp Tây Hi.

Mà hôm nay, Diệp Tây Hi cũng một tác không chịu rời cha mình lấy một giây phút nào, bám dính lấy ông, lẩn tránh Hạ Phùng Tuyền.

Mãi cho đến tối mịt khi đã ăn xong bữa cơm, cha cô cùng với Hạ bá bá vào thư phòng nói chuyện thì cô mới bắt đầu đi rời ra, ngồi một mình bên hồ bơi.

Khí trời đã dần trở nên se lạnh, Diệp Tây Hi đem chân ngâm vào trong nước, nhất thời cảm thấy vui vẻ nhẹ nhàng, tâm trạng tự nhiên tốt lên nhiều.

Nhưng loại vui vẻ này của cô không được duy trì bao lâu—mặt nước trước mặt cô bỗng in bóng Hạ Phùng Tuyền.

Diệp Tây Hi trong lòng lộp bộp kêu vài tiếng, vội vã luống cuống dùng vẩy nước, xoay người giả bộ không có chuyện gì: “Hey, anh đến rồi hả.”

“Làm sao, không muốn gặp lại anh sao?” Hạ Phùng Tuyền dương dương tự đắc hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Bị đoán trúng, nhưng vì hoà bình, Diệp Tây Hi đành phải ngậm ngùi mỉm cười: “Anh đang nói cái gì vậy?”

“Không phải sao?” Hạ Phùng Tuyền khoanh hai tay trước ngực: “Cả ngày hôm nay, em đều tránh anh.”

“Tránh anh? Có sao? Làm gì có!” Diệp Tây Hi bắt đầu giả bộ vô tội: “Đúng rồi, nhất định là hai cha con em lâu ngày xa cách, quá kích động mà quên mất tiêu anh luôn.”

Không phải là cô hèn nhát mà chẳng qua là mấy lần trốn không thành công trước đây, cô không muốn để cho Hạ Phùng Tuyền biết được quyết tâm rời đi của chính mình, nếu không, e rằng hậu quả sẽ rất khôn lường.

“Thì ra là như vậy sao.” Hạ Phùng Tuyền bình tĩnh cười cười: “Như vậy, việc em muốn cùng Diệp bá bá đến sở nghiên cứu bí mật là chuyện gì đã xảy ra?”

Diệp Tây Hi đột nhiên cảm thấy khó thở.

Quả nhiên, vẫn bị hấn phát hiện ra.

Nhưng tốt nhất vẫn cứ phải giả ngu: “A, sở nghiên cứu bí mật á? Ha ha ha em làm sao có thể đến đó được.”

Hạ Phùng Tuyền cúi người ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn thẳng vào cô: “Như vậy, em tình nguyện muốn rời khỏi nơi này với Diệp bá bá, tất cả những lời nói với bá bá chiều nay đều là giả hết sao?”

“Anh lại nghe lén?” Diệp Tây Hi tức giận.

“Em lại muốn chạy trốn?” Hạ Phùng Tuyền phản kích.

Diệp Tây Hi khoé mắt giật giật mấy cái: “Không phải chạy trốn mà là em nghĩ rằng, nếu chúng ta bây giờ hôn lễ cưới hỏi đều vứt đấy chưa cử hành ngay, chỉ bằng để cho em đến sở nghiên cứu học tập tích lũy kiến thức một chút, cống hiến cho xã hội một ít thành tựu, đến lúc cử hành hôn lễ, em sẽ trở về, như vậy không tốt hơn sao?”

“Đến lúc đó em còn có thể trở về sao?” Hạ Phùng Tuyền cười lạnh.

“Làm sao có thể không trở lại được?” Diệp Tây Hi cười khan.

Hạ Phùng Tuyền nhú mày, phút chốc đem cô kéo vào trong lòng mình, rất gần rất gần nhìn cô nói: “Nhớ kỹ, em đã là người của anh, từng chỗ từng chỗ trên cơ thể em anh đều biết rõ như lòng bàn tay, giống như trước đây, những gì em đang âm thầm tính toán suy nghĩ, anh đều đi guốc trong bụng em đó.”

Diệp Tây Hi bị thái độ đó của hấn chọc tức, quay lại nhìn chằm chằm hấn: “Chỉ là lên giường một hai lần thôi mà, có cái gì to tát đâu?”

“Không chỉ là một hai lần đâu.” Hạ Phùng Tuyền dí sát mặt vào cô, hơi thở quần quanh bên gương mặt cô: “Hơn nữa, nếu như em cho rằng việc lên giường một hai lần này chẳng có ý nghĩa gì, thì sao còn kháng cự quyết liệt như vậy chứ?”

“Thì...thì...bởi vì danh dự chứ sao.” Nhắc tới vấn đề này, Diệp Tây Hi hai hốc mắt lại bắt đầu bốc hỏa.

“Vậy ư, xem ra lần này em nhất định phải đi rồi?” Hạ Phùng Tuyền thanh âm cũng dần lạnh lẽo.

“Nếu như em nói là đúng vậy, thì anh định làm gì?” Diệp Tây Hi khiêu khích.

Hạ Phùng Tuyền chợt nắm chặt lấy cổ tay của cô, ánh mắt trầm xuống: “Diệp Tây Hi, em đừng chọc anh.”

Diệp Tây Hi khẽ mỉm cười: “Xin lỗi nhưng đây không phải là hòn đảo hoang vu không bóng người đâu.”

Nói xong, cô quay người hướng thư phòng hét lên: “Bá bá ơi, Hạ Phùng Tuyền khi dễ cháu!”

Vừa dứt lời, Hạ Hồng Thiên liền mở cửa sổ ra, nhòm người ra ngoài nhìn, cau mày nói: “Phùng Tuyền, con lại làm gì bắt nạt Tây Hi thế?”

Hạ Phùng Tuyền buông tay Diệp Tây Hi ra, ngẩng đầu giải thích: “Không có gì, cha à, chúng con chỉ đang đùa giỡn với nhau chút thôi.”

“Phải đối với Tây Hi tốt một chút, ngày mai người ta đi rồi.” Hạ Hồng Thiên dặn dò xong, đóng cửa lại.

Lúc này, Diệp Tây Hi đã sớm chạy cách xa chỗ Hạ Phùng Tuyền đang đứng ba thước là ít, trong mắt hiện lên tia đắc ý nho nhỏ.

Hạ Phùng Tuyền lắc đầu: “Diệp Tây Hi, em thật đúng là trẻ con, dám chọc gậy bánh xe à.”

Diệp Tây Hi lè lưỡi ra trêu người hấn: “Anh cũng chẳng khác gì đâu!”

Hạ Phùng Tuyền nhìn cô, bỗng nhiên rất chậm rãi hạ tầm mắt lại: “Tốt lắm, trò chơi giữa chúng ta lại bắt đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Mặc dù đã yên vị nằm lên giường, nhưng Diệp Tây Hi vẫn thấp thòm bất an không yên lòng.

Nếu mà cứ bình lặng trôi qua như vậy thì Hạ Phùng Tuyền đã không gọi là Hạ Phùng Tuyền nữa rồi.

Buổi tối hôm nay, Diệp Tây Hi đã chuẩn bị sẵn sàng ứng chiến: khoá chặt cửa sổ, cửa ra vào cũng mấy lần khoá vững chắc, còn nắm chặt điện thoại trong tay, chỉ cần gió thổi cỏ hơi lay động là cô gọi người cầu cứu liền.

Hết thấy mọi thứ đều đã chuẩn bị tươm tất, cô rút cho mình cốc cà phê thứ n, phải tuyệt đối giữ cho mình tỉnh táo, chờ đợi tên ác ma tập kích, không sắc ma mới đúng.

Nhưng cả đêm, lại chẳng có gì, bình yên vô sự.

Vất vả lắm cô mới thức được đến sáng, Diệp Tây Hi lưng la lưng lay, hai mí mắt cứ díp lại, mệt mỏi kéo va li xuống lầu, vừa xuống tới nơi đã thấy tất cả mọi người ăn mặc chỉnh tề, ngồi bên bàn ăn rồi.

Mà Hạ Phùng Tuyền thì đang vô cùng nhàn rỗi lật giờ xem tạp chí, còn chẳng thèm liếc mắt nhìn cô lấy một cái.

Diệp Tây Hi bỗng nhiên muốn cảm tạ trời đất.

“Tây Hi, làm sao mà sắc mặt con kém quá vậy.” Diệp cha nhìn kĩ gương mặt hốc hác của con gái, lo lắng cau mày hỏi.

“Không sao, cha à, chúng ta mau đi thôi!” Diệp Tây Hi bước nhanh về phía trước kéo cha mình.

Hạ Hồng Thiên cười nói: “Ồi chao, đừng vội vã thế chứ, thời gian còn khối mà, hai bố con cứ phải ăn điểm tâm rồi hẵng đi chứ, ta sẽ đưa cả hai bố con ra phi trường.”

A Khoan cũng nói: “Đúng vậy, Tây Hi, huynh đã nấu món canh hạt sen mà muội thích ăn nhất rồi đây này.”

Thật sự là thịnh tình khó chối từ, hơn nữa Diệp Tây Hi suốt một đêm nốc cà phê bụng bây giờ cũng lép kẹp réo ầm ĩ, cho nên đành ngồi xuống, dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết triệt để sạch sẽ bát canh hạt sen kia.

Cô bây giờ, ví như con chim cả đời bị nhốt trong lồng sắt, lúc này đây cửa lồng đã rộng mở, cô có thể tung cánh vẫy vùng giữa trời bao la!

Diệp Tây Hi vô cùng kích động, cuồng quýt, tay chân lạnh như băng, ánh mắt đỏ ngầu lên.

Chờ tới khi Diệp cha buông đũa xuống, cô lập tức kéo ông nhanh chóng ra ngoài, cũng không quay đầu lại nói rất nhanh: “Gặp lại mọi người sau nhé, nhớ liên lạc qua điện thoại nha!”

Hạ Phùng Tuyền ngồi lẳng lặng, ánh mắt vẫn như cũ không hề giao động.

Nhưng còn chưa đi ra được đến cửa, Diệp Tây Hi bỗng nhiên dừng lại, bả vai từ từ trở nên cứng ngắc.

Tiếp theo, không đợi mọi người kịp hình dung chuyện gì đang xảy ra, cô chạy như đua nước rút 100 m hồi hả chạy vào phòng vệ sinh.

Không bao lâu, bên trong vọng ra một tràng âm thanh nôn mửa liên tiếp ầm ỹ kinh thiên động địa.

Khổ đại cừu thâm đang trong mộng đẹp cũng giật mình sức tỉnh, vươn đầu ra, ngó nhìn xung quanh xem có chuyện gì đang xảy ra.

Hạ Từ Viện đặt đũa xuống, nhìn Hạ Hư Nguyên: “Đây là chuyện duy nhất mà người hào hứng tham gia gần bằng việc ăn cái món kinh tởm đó hả?”

Hạ Hư Nguyên nhún nhún vai, tiếp tục hăng say cắt cắt miếng thịt bò tươi nguyên máu me đầm đĩa be bét.

A Khoan mặt ngó vách tường, vẻ mặt đau lòng.

Mà Hạ Phùng Tuyền thì—

Hạ Phùng Tuyền nơi khoe miệng không giấu được nụ cười đắc ý.

Một phút sau, Diệp Tây Hi như không có vấn đề gì xảy ra, hoặc làm bộ như không có vấn đề gì chậm rãi đi ra: “Không sao đâu ạ, chắc do ăn quá nhiều rồi!”

Nói xong, tiếp tục lôi kéo cha mình rời đi.

Nhưng chỉ vèn vèn đi thêm được đôi ba bước nữa, cô lại chột bụm miệng, một lần nữa vội vã chạy vào phòng vệ sinh, nôn nôn nữa nôn mãi, nôn thốc nôn tháo.

Diệp cha cùng Hạ Hồng Thiên hai mặt nhìn nhau, hai người đồng thời chuyển hướng nhìn Hạ Phùng Tuyền, hồ nghi hỏi: “Phùng Tuyền?”

“Dạ?” Hạ Phùng Tuyền gỡ khăn ăn xuống, lông mày khẽ nhíu lại.

“Con cùng Tây Hi...” Hai vị tiền bối hỏi dò xét tình hình.

“Đúng vậy ạ.” Hạ Phùng Tuyền khẳng định trả lời.

“Lúc nào?” Giật mình hỏi tiếp.

“Ước chừng... khoảng hai tháng trước ạ.” Rất bình thản trả lời.

“Nói như vậy... chẳng lẽ...” Vui mừng thêm do dự.

“Chẳng lẽ cái gì ạ?” Người nào đó giả bộ.

“Cái thằng này, con được làm cha rồi!” Hạ Hồng Thiên cười toe toét sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

“Cha, ý cha là, Tây Hi mang thai?” Người nào đó tiếp tục giả bộ như vừa ngộ ra một chân lý sáng ngời: “Khó trách gần đây cô ấy rất thèm đồ chua, hơn nữa tính khí lại thất thường như vậy, chưa thấy đủ loạn hay sao mà tự dưng nổi máu muốn đến Mỹ nghiên cứu học tập.”

Diệp cha cùng Hạ Hồng Thiên liếc mắt trao đổi với nhau, đưa ra cùng một kết luận—Diệp Tây Hi phải ở lại.

Diệp Tây Hi thất thểu từ phòng vệ sinh đi ra, lại không hề phát hiện ra bên ngoài thế cục đã biến hoá, nghiêng trời lệch đất đến không tưởng.

“Cha, chúng ta đi thôi!” Diệp Tây Hi khẩn trương thúc giục.

“Ừ, thì đi nào.” Diệp cha bỗng nhiên cười ha hả mấy tiếng: “Nhưng mà, tách ra đi—cha đi phi trường, còn con đi bệnh viện.”

Diệp Tây Hi vội vàng khoát tay: “Con không sao, chỉ là do ăn quá nhiều thôi!”

Hạ Hồng Thiên vừa cười vừa lắc đầu: “Nha đầu này, không phải tại cháu ăn nhiều đâu, cháu đó nha, lần này nhất định là sinh cho Hạ gia một thằng trưởng tôn nữa rồi!”

“Cái gì?!” Diệp Tây Hi kinh ngạc, hai tròng mắt đều nhanh chóng như lò ra ngoài.

Cô run run sờ lên bụng mình—vô cùng bằng phẳng!

Trong đầu bỗng nhiên nổ tung, mình và Hạ Phùng Tuyền phát sinh quan hệ bất quá cũng chỉ một tuần trước, cứ cho là vận xui trùng thật đi thì làm sao có thể có phản ứng nhanh như vậy được?

Diệp Tây Hi vội vã phủ nhận: “Không có hoàn toàn không có đâu ạ, con làm sao mà mang thai được?”

“Chuyện của con và Phùng Tuyền, chúng ta đã biết.” Hạ Hồng Thiên cùng Diệp cha cùng một vẻ mặt đắc ý mờ ám như thể đã biết rõ hết rồi ấy.

“Nhưng mà, bọn con...” Diệp Tây Hi muốn nói lại thôi.

“Bọn con làm sao?” Diệp cha lại hỏi.

“Bọn con...bọn con...” Bọn con một tuần trước mắt bắt đầu lên giường mà!

Diệp Tây Hi cuống cuống đến độ chân tay quơ loạn xạ, nhưng mà nói mãi không lên lời.

“Đúng vậy, chúng ta làm sao cơ?” Đúng vào lúc này, Hạ Phùng Tuyền bước tới sau lưng cô, chậm rãi hỏi.

“Chúng ta...” Diệp Tây Hi hít thật sâu, há to mồm, rồi nhắm mắt lại, cuối cùng thất bại thờ dài.

Trước mặt cha cô và Hạ bá bá mà nói những lời đó, không bằng giết cô luôn cho xong!

Cho nên, Diệp Tây Hi chỉ có thể lực bất tòng tâm nhắc đi nhắc lại điệp khúc: “Con thề, con không có mang thai!”

“Có mang thai hay không phải đến bệnh viện kiểm tra mới biết được.” Diệp cha cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay mình một chút, nói: “Tây Hi, đến lúc cha phải về sở nghiên cứu rồi, thời gian không có cách nào trì hoãn thêm nữa, bây giờ nhất định phải đi. Con nhớ kĩ, biết điều một chút ngoan ngoãn đến bệnh viện khám đi, có tin tốt, cha nhất định sẽ mau mau chóng chóng đáp máy bay về thăm con!”

Diệp Tây Hi đang muốn tiến lên kéo tay cha mình nhưng Hạ Phùng Tuyền đã từ phía sau ôm lấy cô, hai tay bóp chặt hông của cô, còn đưa cằm của hân tựa lên vai của cô nữa.

Người ngoài nhìn vào, chỉ thấy đây là hành động thân mật của một cặp uyên ương trẻ, nhưng chỉ có mình Diệp Tây Hi xấu số hiểu, Hạ Phùng Tuyền âm thầm uy hiếp, lực bóp không phải nhỏ a~, cho dù thực có mang thai thì cũng bị hân bóp chặt đến nỗi chui ra ngoài mất.

“Đừng mà, cha!”

Hạ Hồng Thiên an ủi: “Tây Hi, đừng lo lắng, ta sẽ đưa cha cháu đến tận phi trường an toàn.”

“Đừng mà, bá bá!”

Nhưng hai người kia đang đắm chìm trong niềm sung sướng sắp được làm ông ngoại và ông nội nên đối với tiếng kêu thảm thiết bên tai kia hoàn toàn không để ý tới, cùng nhau sóng bước đi ra ngoài.

Diệp Tây Hi nhất thời cảm thấy thế giới trước mắt mình như hoàn toàn trắng xóa toàn băng tuyết phủ đầy, lạnh buốt đến mức hai hàm răng run lập cập đánh vào nhau.

Giọng nói lạnh lùng của Hạ Phùng Tuyền vang lên từ phía trên đỉnh đầu cô: “Diệp Tây Hi, trò chơi kết thúc.”

Diệp Tây Hi ngó đầu nhìn xung quanh một lúc, nhận thấy trong phòng lúc này còn rất nhiều người, liền tăng thêm phần can đảm bật lại: “Bây giờ là ban ngày ban mặt, anh định giờ trò gì?”

Chương 63

Hạ Phùng Tuyền nhếch mép cười đều: “Đợi lát nữa em sẽ biết.”

Diệp Tây Hi hừ một tiếng: “Anh cho rằng bây giờ ở đây chỉ có hai chúng ta thôi sao? Bọn họ sẽ giúp em, đúng không mọi người, A Khoan?”

A Khoan sờ sờ lỗ tai: “Ai da, làm sao bỗng nhiên không nghe được thế này, thật là kỳ quái, có lẽ ta nên vô phòng bếp xem một chút.”

Diệp Tây Hi chán nản, vội vàng hướng Hạ Từ Viện phát tín hiệu cầu cứu.

Hạ Từ Viện vươn vai vỗ lưng mỗi một, nói: “Tôi hôm qua ngủ không ngon, mắt cũng sưng húp lên rồi, cái gì cũng không thấy rõ a, chỉ bằng đi ngủ thêm chút nữa lấy lại cảm giác chứ nhỉ.”

Lại thêm một kẻ phản bội nữa!

Diệp Tây Hi chưa từ bỏ ý định, đem ánh mắt quăng tới chỗ hy vọng mong manh cuối cùng.

Hạ Hư Nguyên vẫn tiếp tục cắt cắt xẻ xẻ miếng thịt bò máu me đầm đìa trong đĩa kia, không có ngừng đầu, chỉ nhẹ nhàng nói: “Tây Hi, tôi là Hạ Hư Nguyên đó.”

Diệp Tây Hi hoàn toàn tuyệt vọng.

“Bây giờ, em còn định dựa vào ai nữa đây?” giọng nói của tên sắc ma đã sát bên tai cô.

Diệp Tây Hi trong mắt bùng lên ngọn lửa đấu tranh mãnh liệt: “Dựa vào chính mình!”

Dứt lời, cô hung hăng đá một cước vào ống đồng của Hạ Phùng Tuyền, sau đó thừa dịp hấn buông tay ra, phản xạ nhanh như chớp chạy ào lên cổ thủ trên phòng mình.

Bên tai tiếng gió vù vù thổi, tim trong lồng ngực như muốn vọt ra ngoài, Diệp Tây Hi chạy như điên xông ào vào gian phòng, xoay người khoá cửa lại.

Chỉ cần một động tác, chỉ cần một tiếng vang, cô sẽ được an toàn.

Nhưng mà—

Cửa bị chặn rồi.

Hạ Phùng Tuyền đưa chân ra chặn cửa.

Diệp Tây Hi như bị tạt nguyên một thùng nước lạnh, toàn thân rét run lạnh thấu xương.

Làm sao mà địch được khí lực của hấn đây? Cửa bị vỡ tung.

Hạ Phùng Tuyền, từng bước hướng chỗ cô mà đi tới.

“Em còn chiêu nào nữa không?” Hạ Phùng Tuyền không chút hoang mang hỏi: “Khóc, làm loạn, đá, cắn, cẩu, năn nỉ ỉ ôi... Còn cái gì là em chưa chơi đùa qua?”

Khuôn mặt của hấn, có thanh thần, rất bình tĩnh tự nhiên, giống như... một con mèo ranh mãnh.

Một con mèo ác ôn đang đùa bỡn với chú chuột nhỏ đang hấp hối.

Càng tới gần, Diệp Tây Hi càng luống cuống gấp gấp hơn, vội vã bò lên thành cửa sổ, uy hiếp: “Anh đừng có tới đây, nếu không tôi sẽ nhảy xuống đấy.”

“Diệp Tây Hi.” Hạ Phùng Tuyền như nhìn mây nhìn gió: “Có phải là em xem quá nhiều phim truyền hình rồi không hả?”

Diệp Tây Hi cau mày: “Anh không tin?”

“Đừng trách anh chưa cảnh cáo em.” Hạ Phùng Tuyền dừng bước lại, tựa lưng vào thành giường, nhàn rỗi thông thả nói: “Chỗ này mặc dù chỉ là lầu hai,

nhưng phía dưới là bùn đất nước ao, em cứ thử so độ cứng của xương mình xem sao. Nếu như em ngã xuống dưới kia, xui xẻo thì liệt nửa người, chỉ có thể nằm trên giường, không thể nhúc nhích, khi đó anh muốn làm gì, muốn làm bao nhiêu lần cũng tùy thích a!”

“@#¥%. . .” Người nào chịu a, còn rửa cô liệt nửa người nữa, lại còn muốn xxoo!

Thừa dịp Diệp Tây Hi thất thần, Hạ Phùng Tuyền bỗng nhiên nhanh chóng chạy tới bệ cửa sổ, định kéo cô xuống.

Nhưng Diệp Tây Hi cũng mau chóng định thần lại, phút chốc đã đứng trên mép cửa sổ, lớn tiếng nói: “Hạ Phùng Tuyền, anh đừng ép tôi!”

Chiều này quả nhiên rất hữu hiệu, Hạ Phùng Tuyền ngừng bước.

Hai người, cứ như vậy mắt to trừng mắt nhỏ, giằng co qua lại.

Mà ở dưới lầu, lại đang diễn ra một cuộc giằng co khác—một phi vụ cá cược.

“Ta là nhà cái, đánh cuộc hai người bọn họ chưa đầy hai giờ nữa sẽ xuống đây.” A Khoan rút ra mấy tờ tiền mặt, đập xuống mặt bàn.

“Được đó...” Hạ Từ Viện đóng đưa phe phẩy bộ móng hồng cánh sen mới vẽ của mình: “Ta theo A Khoan đặt cửa này.”

“Hai người tin tưởng Phùng Tuyền thế kia à?” Hạ Hư Nguyên cười nhạt: “Ta cá là bọn họ rất nhanh sẽ đi xuống thôi.”

“Dĩ nhiên là tin tưởng rồi, Phùng Tuyền là do một tay lão luyện về tình trường như ta đây dạy dỗ nên mà.” A Khoan vẻ mặt tự hào.

Hạ Từ Viện nhìn A Khoan ba giây, cuối cùng dứt khoát gạt tiền lại: “Ta đặt cửa theo Hư Nguyên.”

A Khoan: “...”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Mà trên lầu hai người kia vẫn tiếp tục giằng co nhau.

Đứng đã lâu, bắp chân Diệp Tây Hi đã bắt đầu tê rần rần, liền đổi tư thế, một chân dựng thẳng chống đỡ sức nặng của cơ thể, chân kia cong cong không dựa trên mép cửa, tư thế đó nhìn qua trông rất nguy hiểm.

Hạ Phùng Tuyền nheo mắt đầy sát khí nhìn: “Diệp Tây Hi, em mau xuống đây cho anh!”

Diệp Tây Hi không phục: “Hạ Phùng Tuyền, anh mau cút ra ngoài cho em!”

Hai người vẫn dậm chân tại chỗ như cũ không xê dịch gì.

Diệp Tây Hi nhìn chằm chằm hẳn: “Mới vừa rồi em nôn thốc nôn tháo, là anh liên kết với A Khoan giờ trò quỷ, có đúng không?”

“Còn có Hư Nguyên nữa.” Hạ Phùng Tuyền tỉnh bơ đáp: “Là hẳn cho thuốc.”

“Các người thật quá đáng!” Diệp Tây Hi tức giận.

“Em cũng không quá phận à?” Hạ Phùng Tuyền hỏi ngược lại.

“Hạ Phùng Tuyền, không cho phép tội nhân là anh lên tiếng cáo trạng trước, tất cả đều do anh mà ra hết!” Diệp Tây Hi kích động hét lên: “Ngay từ ngày đầu tiên biết anh, anh luôn là bộ dạng này, xem thường em, khi dễ em, biến em thành món đồ chơi, không có chuyện gì cũng lôi ra đùa giỡn. Em không phải là đầy tớ ô sin của anh, tại sao không thể phản kháng? Anh có quyền gì mà tức giận với em?!”

Nói ra hết rồi, quả thực lòng thoải mái đi rất nhiều.

Nhưng sắc mặt của Hạ Phùng Tuyền có cái gì đó không đúng lắm, hẳn chỉ lẳng lặng nhìn cô, rất lâu sau mới nói: “Bởi vì em định rời đi.”

“Cái gì?” Diệp Tây Hi “máu lên não chập” chưa kịp phản ứng.

“Sở dĩ anh tức giận, là bởi vì em muốn rời đi.” Hạ Phùng Tuyền lặp lại lần nữa.

Diệp Tây Hi bỗng ngậy người ra, lúc sau mới lấp bắp hỏi lại: “Tại sao anh không muốn em rời đi?... Là bởi vì trong thời gian ngắn như vậy không tìm được người phụ nữ khác sao?”

Hạ Phùng Tuyền nắm tay bóp chặt: “Diệp Tây Hi, đừng ép anh phải ra tay với em.”

Diệp Tây Hi rụt rụt cổ: “Thế thì vì cái gì?” (chị này ngu quá thể, nói đến thể mà vẫn đơ ra là sao =”=)

“Một người con trai không muốn một cô gái rời đi chỗ khác, nguyên nhân không phải rất đơn giản sao?” Hạ Phùng Tuyền nhìn cô, thật lâu, thật lâu không rời mắt.

Diệp Tây Hi có chết cũng không muốn tin: “Anh... sẽ không phải vì... yêu thích em chứ?”

Hạ Phùng Tuyền đáp lại câu hỏi đó bằng một câu hỏi khác: “Nếu không thì em cho rằng tại sao anh lại muốn lên giường với em?”

“Bởi vì, anh là tên đại dê xồm sắc lang a!” Diệp Tây Hi trả lời như lẽ đương nhiên: “Em nghĩ là anh sẽ không bỏ qua bất kì cô gái nào bên cạnh mình chứ.”

“...”

“Hạ Phùng Tuyền.” Diệp Tây Hi đã đứng thẳng lên, nghiêm túc nói: “Anh có thật là yêu thích em hay không?”

“Nếu như... anh nói là đúng thể thì sao.” Hạ Phùng Tuyền thanh âm trầm thấp, đầy nam tính.

Diệp Tây Hi hít sâu một hơi rồi nói tiếp: “Vậy thì anh đừng nên tiếp tục cưỡng ép em nữa.”

Hạ Phùng Tuyền nhàn nhạt cười một tiếng: “Không thể nào.”

“Tại sao lại không thể nào?!” Diệp Tây Hi ngạc nhiên.

Hạ Phùng Tuyền lại chậm rãi đáp: “Bởi vì như vậy em sẽ nhanh chóng bỏ đi xa.”

“Nhưng mà, anh còn thúc ép em quyết liệt như thế này, em sẽ còn bỏ đi xa hơn nữa.” Diệp Tây Hi uy hiếp.

Hạ Phùng Tuyền cũng không chút hoang mang tiếp tục: “Thân thể người con gái ở đâu thì lòng của cô ấy cũng không thể bay đi quá xa được.”

Diệp Tây Hi đầu lí cùng hần: “Thật không may, em không phải một người con gái bình thường.”

Hạ Phùng Tuyền lẳng lặng phản kích: “Không sao, anh cũng phải là một người con trai bình thường.”

Diệp Tây Hi chịu hết nổi rồi: “Rốt cuộc là anh muốn thế nào đây?! Nếu như anh thật sự yêu thích em thì tại sao chúng ta không thể giống như những cặp tình nhân bình thường, yên ổn bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện yêu đương cơ chứ? Anh nhường cho em một bước và em nhường cho anh một bước, như thế không phải tốt sao?”

Hạ Phùng Tuyền khoé miệng nở rộ một nụ cười, nhưng lần này, đó không phải là cười nhạt.

Hắn nói: “Bởi vì anh là Hạ Phùng Tuyền, còn em, lại là Diệp Tây Hi.”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Diệp Tây Hi sừng sốt, hồi lâu sau, cũng mỉm cười.

Đúng vậy, bởi vì hắn là Hạ Phùng Tuyền, bá đạo Hạ Phùng Tuyền.

Bởi vì cô là Diệp Tây Hi, gần mực thì đen Diệp Tây Hi.

Cô không muốn hắn ép buộc mình.

Hắn cự tuyệt sự phản kháng của cô.

Cho nên, hắn từ đầu tới cuối chỉ có bất buộc... Còn cô, từ đầu tới cuối chỉ có chạy trốn.

Trừ phi một trong hai người chịu lùi một bước, nhưng thật đáng tiếc trong huyết quản của cả hai người vẫn cuộn cuộn chảy dù ít hay nhiều cũng là dòng máu không cam chịu thất bại của Hạ gia.

“Vậy bây giờ chúng ta sẽ phải làm gì bây giờ?” Diệp Tây Hi hỏi.

“Nếu như em dùng hành động thức té để sửa chữa lỗi lầm thì anh sẽ không truy cứu chuyện này nữa.” Hạ Phùng Tuyền bắt đầu ra điều kiện.

Diệp Tây Hi tự nhiên hiểu được hắn ám chỉ điều gì, từ chối thẳng thừng ngay tức khắc: “Không đời nào.”

“Được thôi, em định ngồi trên bệ cửa sổ bao lâu đây?” Hạ Phùng Tuyền hỏi.

“Đến khi anh chịu rời khỏi phòng của em mới thôi.” Diệp Tây Hi nói.

“Em biết lúc nào anh mới rời khỏi phòng em không?”

“Lúc nào chứ?”

“Khi nào trừng phạt em xong.”

Diệp Tây Hi nhún nhún vai: “Được thôi, vậy chúng ta cứ tiếp tục đứng như thế này đi.”

Hạ Phùng Tuyền gật đầu: “Tốt thôi.”

Hai người lại một lần nữa giằng co, trừng mắt nhìn nhau.

Từng giây từng phút “tích tắc! tích tắc!” trôi qua.

Diệp Tây Hi đã sắp không trụ thêm được nữa rồi.

Nhìn trộm xuống phía dưới, mặc dù chỗ này chỉ là lầu hai, nhưng cũng đủ cao để khiến người ta thấy nao nao như say xe.

Mà mặt đất cũng thật trơn, hơn nữa còn rất cứng nữa.

Cô hít một hơi thật sâu, quay lại nói: “Hạ Phùng Tuyền.”

“Ừ.”

Diệp Tây Hi cắn cắn môi: “Nếu như em đáp ứng anh lần sau sẽ không chạy trốn nữa thì lần này có thể coi như không có chuyện gì xảy ra được không?”

“Anh có thể tin được lời của em không đây?” Hạ Phùng Tuyền nhếch mép cười đều, dò xét liếc cô một cái.

“Em thế.” Diệp Tây Hi giơ ba ngón tay lên làm dấu.

Hạ Phùng Tuyền nhìn cô, một lúc sau, rốt cục nói: “Được rồi, nếu như lần sau em còn dám chạy trốn dù chỉ là ý nghĩ trong đầu, anh sẽ lặp lại những chuyện chúng ta đã làm trên đảo để trừng trị em đấy.”

“Một lời đã định.” Diệp Tây Hi yên lòng.

Hạ Phùng Tuyền đến gần, đưa tay ra cho cô: “Xuống đây đi.”

Diệp Tây Hi đang chuẩn bị cúi người xuống, đột nhiên lại nghe thấy phía sau lưng mình ào ào tiếng vỗ cánh, quay đầu lại nhìn, không biết từ đâu bay tới biết bao nhiêu chim bồ câu, thẳng hướng cô đang ngồi mà bay tới!

Diệp Tây Hi hét lên một tiếng, xoay người né tránh, chân đạp loạn xạ, kết quả là bước hụt ngã nhào xuống dưới.

“Bịch!” một tiếng, cô rơi ngay xuống một cái bồn hoa.

Địa điểm rơi xuống vừa vặn lại đối diện phòng khách lầu dưới.

Hạ Hư Nguyên cùng Hạ Từ Viện mỉm cười sung sướng khi người gặp hoạ đập tay nhau: “A Khoan, chú thua rồi nhá!”

A Khoan đau lòng hai hàng nước mắt tuôn rơi: “Phùng Tuyền, ta không dạy được người!”

Diệp Tây Hi không chết, nhưng cũng không phải là không có việc gì—gây chân trái.

Bây giờ, cô chỉ có thể nằm trên giường, treo chân trái lên, đau khổ đến cùng cực.

“Uống chút canh hầm xương heo này đi, A Khoan cố gắng vì em mà chuẩn bị đó.” Hạ Phùng Tuyền dí cái thìa canh đến tận miệng dứt cho cô.

“Không uống.” Diệp Tây Hi ngậm chặt miệng lại.

“Sao vậy?” Hạ Phùng Tuyền nhíu mày.

“Thứ nhất, đây là sự chống trả đối với hành vi gián tiếp làm em rơi xuống lầu của anh, thứ hai, cái món canh này có mùi thật sự rất quái lạ.” Diệp Tây Hi tổng kết hai nguyên nhân.

“Thứ nhất, một mình em tự bò lên bệ cửa sổ rồi tự mình rơi xuống. Thứ hai, canh tắm bỏ không phải là đồ ăn vặt, cho dù có mùi vị quái lạ thì cũng là chuyện đương nhiên.” Hạ Phùng Tuyền lật đật toàn bộ hai nguyên nhân cô vừa nêu ra.

“Không uống cũng được thôi.” Hạ Phùng Tuyền đặt bát canh xuống, nhàn rỗi thông thả nói: “Chân của em còn lâu lắm mới liền lại được, thế thì càng có nhiều thời gian nghỉ ngơi trên giường, mà anh thì muốn làm gì bao lâu cũng được a!”

Vừa dứt lời, Diệp Tây Hi vội vàng cướp lấy bát canh, đưa tay nắm chặt mũi, ngửa cổ lên trời mà tu một hơi hết sạch.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

“Tốc độ nhanh thật.” Hạ Phùng Tuyền tấm tắc khen.

“Ngài đây quá khen rồi.” Diệp Tây Hi quăng cái bát sạch trơn lại cho Hạ Phùng Tuyền.

Nhưng Hạ Phùng Tuyền cũng không có ý định rời đi, vẫn ngồi yên tại vị trí cũ bên cạnh giường của cô.

Diệp Tây Hi ho nhẹ một tiếng: “Em muốn đi ngủ.”

“Ý của em là, anh với em chúng ta cùng ngủ sao?” Hạ Phùng Tuyền hỏi.

Diệp Tây Hi khoé mắt gật gật một chút: “Em đâu phải nói là cái ý này được chưa.”

“Thế tại sao lại nói những câu dễ khiến người khác hiểu nhầm như vậy chứ?” Hạ Phùng Tuyền ai oán.

Diệp Tây Hi: “...”

Hạ Phùng Tuyền bỗng đứng dậy: “Anh đi tắm đây.”

Diệp Tây Hi gơ cả hai tay và một chân còn lại lên tán thành: “Đi thông thả, không tiễn.”

“Tại sao lại phải đưa tiễn chứ?” Hạ Phùng Tuyền liếc nhìn cô một cái: “Anh tắm ở chỗ này mà.”

Diệp Tây Hi: “@#¥%. ...”

Từ phòng tắm vọng lại một chuỗi âm thanh róc rách của nước chảy không ngừng.

Diệp Tây Hi ngó chăm chú lên trần nhà, trong lòng hỗn loạn, từng bầy từng bầy hết cả lên rồi.

Cô bây giờ, có khác nào con cua đã bị trói chặt tám càng hai càng, mặc sức cho người ta chém giết.

Hạ Phùng Tuyền sẽ bỏ qua cơ hội ngàn vàng này sao?

Nhưng mà bọn họ đã kịch liệt giằng co thương lượng như vậy rồi hẳn tốt nhất là không nên ép cô vận động kịch liệt nữa đi.

Đang thấp thỏm, cửa phòng tắm đột nhiên bật mở.

Hạ Phùng Tuyền đi ra.

Hắn mặc bộ đồ ngủ bằng lanh màu đen, rộng rãi thoải mái, vẫn còn dính nước bám sát vào người hắn, lộ rõ bao nhiêu cơ bắp săn chắc ở ngực và hai bắp tay của hắn.

Diệp Tây Hi co người lại: “Anh định làm gì?”

Hạ Phùng Tuyền không nói lời nào, trực tiếp hướng chỗ cô mà đi thẳng tới.

Diệp Tây Hi trong lòng tuyệt vọng tràn trề, quyết định không phản kháng vô ích thêm nữa, giang hai tay ra nói: “Anh đoạt được thân thể em nhưng sẽ không đoạt được tâm em đâu.”

Trong phòng đầu tiên là một sự im lặng đáng sợ kéo dài, một lúc lâu sau, giọng nói bình thản của Hạ Phùng Tuyền mới vang lên: “Diệp Tây Hi, anh chỉ nghĩ là ngủ trên cái giường lớn này thôi mà.”

Diệp Tây Hi mở mắt, phát hiện Hạ Phùng Tuyền đã nằm xuống bên cạnh cô từ lúc nào rồi, nhìn cô, trong mắt ánh lên ý cười vui vẻ.

Bị chơi xỏ.

Nhưng chỉ cần không bị ăn là tốt lắm rồi.

Diệp Tây Hi an tâm, do dự hỏi: “Anh ngủ ở đây làm cái quái gì hả?”

“Anh thích thế.” Hạ Phùng Tuyền đưa tay ra kéo bả vai cô xuống, làm cho cô nằm trong ngực hắn mà ngủ.

Lo lắng bệnh khủng điên của hắn tái phát, Diệp Tây Hi không dám phản kháng.

Diệp Tây Hi mặt dán vào lồng ngực của hắn, bị một vật cứng cọt cọt vào mặt vô cùng khó chịu, nhìn kỹ lại thì phát hiện hoá ra đó là một sợi dây chuyền trang trí một chiếc răng nanh. (cả nhà nhớ sợi dây chuyền trong chap 4 chứ)

Diệp Tây Hi tò mò: “Những cái răng này là của ai vậy? Tại sao anh lúc nào cũng đeo nó trên người vậy?”

“Đây là những cái răng của anh khi còn bé lần đầu thay răng đó.”

“Kính thật anh còn giữ lại làm kỉ niệm cơ á, em thay răng chỉ có ném đi thôi.”

“Những cái răng này là một lời nhắc nhở.” Hạ Phùng Tuyền đều đều giải thích: “Nó là bị một người đánh gãy mà rụng xuống.”

Diệp Tây Hi cười đến cơ mặt co thắt rút gân, miệng không ngậm lại được: “Anh mà cũng có lúc bị người khác bắt nạt ư? Ha ha ha ha hmm.”

Hạ Phùng Tuyền lạnh lùng trừng mắt nhìn cô đe dọa một cái, Diệp Tây Hi thức thời chớ có dám cười thêm tiếng nào nữa.

Cười thì nhin được nhưng không thể nhin được lòng hiếu kỳ, Diệp Tây Hi háo hức hỏi: “Vậy sau đó anh làm thế nào để trả thù được người đó ?”

“Anh không thể trả thù.” Hạ Phùng Tuyền đáp: “Bà ấy là trường bối của anh.”

“Nhưng anh nhất định không chịu đầu hàng ở đó đúng không?” Diệp Tây Hi dò xét hỏi.

Hạ Phùng Tuyền gật đầu: “Không sai, anh đã thề sau này nhất định sẽ bẻ gãy hàm răng của con bà ấy, từng cái từng cái một mới thôi.”

“Thế là anh bẻ hết cả hàm thật không?” Diệp Tây Hi hỏi.

Hạ Phùng Tuyền nhìn cô một cái: “Không.”

“Sao lại thế?”

“Bởi vì bà ấy sinh ra lại là một bé gái.”

“Thì ra anh cũng hiểu chuyện, biết thương hoa tiếc ngọc như thế cơ đấy?!” Diệp Tây Hi phút chốc đã nhìn hắn bằng cặp mắt khác xưa.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

“Rất đáng tiếc, con gái bà ấy không phải là hoa cũng chẳng phải là ngọc gì cả.” Hạ Phùng Tuyền chăm chú nhìn cô.

Diệp Tây Hi dần dần cảm thấy có điều gì đó hơi kì lạ: “Vậy cô gái ấy bây giờ đang ở đâu?”

Hạ Phùng Tuyền không lên tiếng trả lời, chỉ chăm chú nhìn cô, cứ nhìn mãi như thế.

Diệp Tây Hi cười khan hai tiếng: “Anh đừng nói với em là, cô gái đó chính là em nhé.”

Hạ Phùng Tuyền gật đầu.

Diệp Tây Hi ngây ngơ, một lúc sau, mới hồi phục lại tinh thần, không kìm lòng được nữa ngoác miệng cười phá lên: “Em thật quá bội phục mẹ luôn.”

“Em chỉ có câu này để nói thôi hả?” Hạ Phùng Tuyền hỏi.

Diệp Tây Hi suy nghĩ một chút, ánh mắt dần trở nên đầy nghi hoặc: “Anh ép buộc em, chính là vì trả thù sao?”

Hạ Phùng Tuyền chậm rãi phủ nhận: “Nếu như anh đã muốn trả thù nữ nhân thì anh đã có phương pháp khác để sử dụng rồi.”

“Ví dụ như.”

“Ví như, anh đem Từ Viện gả cho Mộ Dung Phẩm.”

“Từ Viện đã làm gì chọc đến anh vậy?” Diệp Tây Hi lại thấy tò mò.

“Cô ta dám đem ảnh nude lúc bé của anh đi phát tán khắp nơi.”

“Anh chụp ảnh nude á!” Diệp Tây Hi mở to hai mắt.

“Là mẹ của em, cô cô của anh bắt buộc chụp đó.”

Diệp Tây Hi lại một lần nữa cười cứng đờ cả cơ mặt, đối với mẹ mình ngàn vạn lần thêm kính nể, khâm phục.

“Cười đủ chưa?” Hạ Phùng Tuyền giọng nói không hỷ cũng không nộ, làm cho người ta đoán không được tâm trạng của hắn lúc này như thế nào nữa.

Diệp Tây Hi lần nữa ngậm chặt miệng lại.

“Nhưng mà anh không thể không thừa nhận, mẹ em đúng là một người vô cùng lợi hại... lại có thể làm cho một hoa hoa công tử cái tà quy chính.” Hạ Phùng Tuyền tiếp tục nói.

“Hoa hoa công tử? Ai vậy ai vậy ai vậy?!” Diệp Tây Hi kích động hỏi dồn dập.

“Người đó hiện đang ở trong nhà chúng ta.” Hạ Phùng Tuyền đưa ra gợi ý.

“Ở đây ư?” Diệp Tây Hi búng tay: “Bá bá!”

“Em quả nhiên là không có đầu óc tưởng tượng gì hết.”

“Không phải à? Chẳng lẽ là... Hư Nguyên?”

“Mẹ của em tác yêu tác quái ở nhà này, Hư Nguyên còn chưa ra đời đâu.”

“Không phải bá bá, cũng không phải Hư Nguyên.” Diệp Tây Hi suy nghĩ một chút, bưng tỉnh nhận ra: “Là anh!”

“Diệp Tây Hi, đừng tưởng rằng em còn giữ được một chân... cho dù hai chân nguyên vẹn cũng đừng nói lung tung.” Hạ Phùng Tuyền cảnh cáo.

Diệp Tây Hi nhúc nhúc, chần chờ một lúc mới hỏi: “Anh không phải là muốn nói với em, người đó là A Khoan chứ?”

Hạ Phùng Tuyền lẳng lặng đáp: “Thật xin lỗi, đó chính là A Khoan.”

Diệp Tây Hi như bị sét đánh trúng, trong nháy mắt nhảy dựng lên: “A Khoan? A Khoan? A Khoan?!”

“Anh chỉ trả lời một lần thôi.” Hạ Phùng Tuyền nói từng câu từng chữ: “Chính là A Khoan.”

“Điều này sao có thể được?” Diệp Tây Hi cảm thấy khó có khả năng xảy ra chuyện đó được.

“A Khoan cũng chẳng phải là hạ nhân nhà chúng ta.” Hạ Phùng Tuyền chậm rãi nói: “Chú ấy thật ra là em của mẹ anh, cũng chính là cậu của anh.”

Lại thêm một tin tức kinh hãi nữa, Diệp Tây Hi ngay cả nói cũng quên mất tiêu há hốc mồm kinh ngạc.

“Tóm lại, anh nghĩ chỉ có thể kết luận một câu, mẹ em đúng là một người phụ nữ lợi hại.” Hạ Phùng Tuyền tổng kết lại, sau đó vói tay tắt đèn trên bàn, nói: “Ngủ đi... ban đêm muốn uống nước, muốn đi nhà vệ sinh thì gọi anh một tiếng.”

Căn phòng chìm trong bóng tối, Diệp Tây Hi bị Hạ Phùng Tuyền ôm chặt trong lòng, nghe tiếng tim hắn đập trầm ổn đều đặn, trong phút chốc đã hiểu ra.

Thì ra là, hẳn vì muốn chăm sóc mình nên mới ngủ lại ở đây cùng cô.

Diệp Tây Hi trong lòng đột nhiên có một loại cảm xúc khác thường, dường như rất ấm áp.

Nhưng chỉ mấy phút sau, cảm giác này liền biến mất sạch sành sanh—

“Diệp Tây Hi.”

“Gi?”

“Bộ ngực của em gần đây thật giống như bị ngâm nước ấy.”

“...”

Cũng trong lúc đó, ở gian phòng bên cạnh hai người, Hạ Từ Viện đang ngồi bệt trong phòng tắm, từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên cô thất thần hồn bay phách lạc như thế này.

Mà nguyên nhân chính là que thử thai trên tay cô— phía trên có hai vạch màu hồng.

Cô, có thai.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

“A Khoan.” Nhẹ nhàng mà gọi.

“Ừ.”

“A Khoan.” Tiếp tục gọi.

“Sao?”

“A Khoan.” Vẫn gọi không ngừng.

“Trời ơi!” Nhấn nạt đến cực điểm.

Diệp Tây Hi ngồi vắt vẻo trên bàn phòng bếp, nghiêng đầu hỏi: “Nghe nói trước đây huynh thích mẹ muội à?”

“Loảng xoảng loảng xoảng.” một loạt dao nĩa các loại rơi rụng lá tả trên mặt đất.

A Khoan cười có chút cứng ngắc: “làm gì có chuyện ấy, ai bị đặt kẻ cho muội nghe vậy?”

“Hạ Phùng Tuyền a, mặc dù hắn tự cao tự đại, vô sỉ, bá đạo, nhưng vẫn có một ưu điểm duy nhất— đó là không bao giờ nói láo.” Diệp Tây Hi ánh mắt đen tối đầy nghi hiểm, nhíu mày nhìn A Khoan: “Cho nên, huynh nhất định là có thích mẹ muội.”

A Khoan nhặt đồng dao nĩa đầy trên mặt đất, ghé sát vào tai Diệp Tây Hi thì thầm: “Muội có muốn chuyện hồi bé của Phùng Tuyền không?”

“Huynh kể muội nghe cái coi!” Diệp Tây Hi gật đầu như bằm tỏi.

“Huynh cho muội biết, lúc tám tuổi nó...”

“Lúc tám tuổi ta như thế nào?” Một giọng nói lạnh lùng truyền tới.

Diệp Tây Hi cùng A Khoan đồng thời run cầm cập, quay đầu, nhìn thấy Hạ Phùng Tuyền đang dựa lưng vào thành cửa. Hai tay khoanh trước ngực, lạnh lùng nhìn về phía hai bọn họ.

A Khoan thức thời im lặng là vàng.

“Hạ Phùng Tuyền, phiền anh hào phóng chờ em ngoài cửa thêm vài phút nữa được không?” Diệp Tây Hi nói.

“Chân em mới trị liệu mấy ngày thôi, thế mà dám leo xuống dưới này rồi.” Nhìn Diệp Tây Hi ngồi vắt vẻo đứng đưa chân, Hạ Phùng Tuyền khề cau mày, đi tới bên cái bàn, nhẹ nhàng đặt tay lên hông cô, bế cô xuống, cẩn thận đặt chân cô chạm đất.

“Nói đến em mới cảm thấy thật thần kỳ, gãy xương mà mới một tuần đã liền lại rồi.” Diệp Tây Hi sờ sờ chân trái của mình, có chút hơi khó tin.

“Người sói có đặc tính là các vết thương sẽ lành lại rất nhanh chóng, Tây Hi, chẳng lẽ trước kia muội không hề phát hiện ra điều khác lạ đó sao?” A Khoan hỏi.

“Trước giờ muội đâu có chịu vết thương nào nặng nề đâu, sau cái lần bị đạn bắn xuyên tim không chết này a, từ nay về sau bất kể thọc dao hay nuốt đạn cũng không hề hấn gì, muội cảm giác như mình là Đông Phương Bất Bại tái sinh vậy.” Diệp Tây Hi đắc ý dạt dào.

“Ý của muội, Phùng Tuyền là Dương Liên Đình sao?” A Khoan không có ý tốt hơn hờ cười nham hiểm.

Hạ Phùng Tuyền nheo mắt lại.

“Không có, làm gì có, tuyệt đối không phải ý này đâu.” Diệp Tây Hi vội vàng khoát tay phủ nhận.

“Ồ, nói như vậy thì Dương Liên Đình của muội là người khác à?” A Khoan tiếp tục quạt gió thổi lửa.

Hạ Phùng Tuyền nhướn mày ánh mắt lạnh băng nhìn cô.

“Dĩ nhiên dĩ nhiên... Dĩ nhiên là không phải rồi.” Diệp Tây Hi lắc đầu quầy quậy, rất nhanh trí xoay chuyển cục diện bất lợi, lái câu chuyện quay về hướng ban đầu: “Chúng ta đang thảo luận vấn đề chính là A Khoan rốt cuộc có thích mẹ em hay không cơ mà?”

“Làm gì có, tuyệt đối không có!” A Khoan cười mà như không cười nháy mắt với cô tinh nghịch một cái, về mặt đắc ý: “Nhớ năm đó, bạn gái của huynh có thể xếp thành một hàng dài dằng dặc, làm sao có thể thích mẹ của muội đây?”

“Nhưng mà, Hạ Phùng Tuyền rõ ràng đã nói...”

“Tây Hi, ba bữa sáng trưa chiều tối cộng thêm bữa khuya của muội hiện đều thuộc quyền quyết định nằm trong tay huynh đó.” A Khoan khoé mắt giật giật từ từ hạ tầm mắt lại: “Đừng hiểu lầm, huynh nói thế không có ý uy hiếp gì đâu.”

Thế này còn không phải là uy hiếp thì là cái gì?

Diệp Tây Hi vội vàng nín bật luôn.

“Được rồi, đừng quấy rầy A Khoan nấu cơm nữa.” Hạ Phùng Tuyền kéo cô ra khỏi phòng bếp.

Diệp Tây Hi vẫn chưa từ bỏ ý định, quyết định tìm cách moi móc thông tin từ Hạ Phùng Tuyền: “Anh có biết tí nào về chuyện của mẹ em với A Khoan không?”

Nghe vậy, Hạ Phùng Tuyền trầm mặc, một lúc sau, hần mới mở miệng: “Tổ hợp ác ma.”

“Hả?” Diệp Tây Hi ù ù cạc cạc chẳng hiểu gì cả.

“Hai người bọn họ” Hạ Phùng Tuyền rất chậm rãi lặp lại lần nữa: “Là tổ hợp ác ma.”

“Đến tột cùng thì hai người họ đã làm cái gì với anh vậy?” Diệp Tây Hi tò mò.

Nghe cô nói, Hạ Phùng Tuyền bỗng quay đầu nhìn về phía cửa sổ, nơi chân trời xa xăm, đôi con ngươi dần co rút lại.

Diệp Tây Hi có dự cảm những chuyện trong quá khứ kia nhất định là vô cùng thâm thiết, sợ rằng Hạ Phùng Tuyền sẽ nhớ lại mối thù cũ, thù của mẹ bắt con gái phải trả, Diệp Tây Hi vội vã đánh trống lảng sang chuyện khác: “Em nghe nói gần đây Du Tử Vi lại bắt đầu làm trò mờ ám rồi?”

“Kể từ khi hần biết em quả thật là người sói bắt từ trong truyền thuyết thì bắt đầu điên cuồng hành động, dù sao thì đây cũng là tử huyệt của hần mà.” Hạ Phùng Tuyền sắc mặt trở nên nghiêm túc: “Hần đã hạ lệnh, bằng bất cứ giá nào cũng phải tóm bằng được em về, cho nên mấy ngày nay, em tuyệt đối

không được tự ý một mình đi ra ngoài, biết không?”

“Em ngay cả đường ra ngoài biệt thự cũng đã quên hết tiêu rồi.” Diệp Tây Hi ngồi phịch xuống ghế salon, ôm cái gối trên ghế vào lòng, nghịch nghịch mấy cái tua dưa của nó, đột nhiên nghĩ ra: “Hay là em cho ông ta một chút máu.”

Hạ Phùng Tuyền bước tới trước mặt Diệp Tây Hi, đặt hai tay lên vai cô, cúi người xuống, yên lặng nhìn cô: “Em cho rằng chỉ đơn giản như vậy thôi sao?”

“Chẳng lẽ rất khó khăn ư?” Diệp Tây Hi cau mày.

“Hư Nguyên đã nghiên cứu và phát hiện ra loại phương pháp này, nhất định phải thay đổi toàn bộ tế bào máu trong cơ thể, mới có thể thành công. Hơn nữa bởi vì Du Tử Vi bản thân hẳn không thể tự sản xuất ra một ngân hàng máu loại không sợ đạn bạc, như vậy cứ mỗi tháng đều phải đổi máu với em một lần, nói trắng ra là,” Hạ Phùng Tuyền nhẹ nhàng cắn vào cổ cô một cái, ánh mắt chợt bén nhọn: “Hắn sẽ nhốt em lại, biến em thành một công cụ sản xuất máu.”

Diệp Tây Hi nghe thấy thế toàn thân rét run: “Vậy chẳng phải là cả đời này em sẽ chẳng được bước chân ra khỏi nhà sao?”

“Rất buồn bực đúng không?” Hạ Phùng Tuyền hỏi.

“Dĩ nhiên, mỗi ngày đều ngồi trong nhà, không sớm thì muộn em cũng sẽ mọc meo hết mắt.” Diệp Tây Hi cúi đầu, chán muốn chết.

Hạ Phùng Tuyền kéo cô đứng dậy: “Mau đi thay quần áo đi, hôm nay anh không có việc gì, anh sẽ dẫn em ra ngoài chơi một chút.”

“Thật á?!” Diệp Tây Hi mừng rỡ như điên.

Hạ Phùng Tuyền nhìn đồng hồ đeo tay của mình: “Cho em mười phút chuẩn bị, quá thời gian là anh không chờ đâu.”

“Em lập tức đi thay liền!” Diệp Tây Hi vừa nói vừa chạy thẳng lên lầu.

Trở lại phòng mình, lập tức lục tung tủ quần áo lên, chải đầu buộc tóc thay quần áo.

Tìm tới tìm lui, lại nhớ ra cái quần jeans cô thích nhất đã bị Từ Viện mượn mất rồi, lập tức chạy hồng hộc đến phòng của cô ấy, chuẩn bị đòi về.

Bởi vì quá mức hưng phấn nên cô quên cả gõ cửa, đi vào liền nghe thấy loáng thoáng Từ Viện đang gọi điện thoại cho ai đó: “Được rồi, vậy thì chọn làm tiểu phẫu có được không, làm phiền bác sĩ giúp cho, vâng, gấp lại sau.”

Ngay khi Từ Viện vừa đặt điện thoại xuống, Diệp Tây Hi liền hỏi: “Ai muốn làm tiểu phẫu vậy?”

Ai ngờ Hạ Từ Viện nhìn thấy cô cứ như là nhìn thấy quỷ không bằng ấy, trợn to hai mắt, ngu ngơ ứ ở một hồi lâu sau mới dò hỏi: “Cô vào đây từ lúc nào thế?”

“Mới thôi, haiz Từ Viện, nhanh thay quần áo đi, Hạ Phùng Tuyền bảo sẽ dẫn chúng ta ra ngoài chơi. Đúng rồi, cái quần jeans lần trước cô mượn tôi để ở chỗ nào vậy? ... Hmm tìm thấy rồi.” Diệp Tây Hi vừa mặc quần vừa hỏi: “Cô vẫn chưa trả lời tôi, lúc nãy cô nói là ai muốn làm tiểu phẫu cơ?”

“À, một người bạn.” Hạ Từ Viện cười cười hỏi hột: “Tôi không đi đâu, tránh để tôi biến thành bóng đèn cản trở chuyện đại sự của Phùng Tuyền.”

“Từ Viện, cô gần đây rất kỳ quái a!” Diệp Tây Hi nghi ngờ nhìn về phía Từ Viện.

“Hả, tôi, tôi làm sao kỳ quái, vóc dáng có chút kỳ quái sao? Tôi mập lên à? Tôi dạo này ăn nhiều cơm lắm ư?” Hạ Từ Viện giọng nói trở nên lạnh lạnh chói tai.

“Không có, chỉ là cô gần đây hình như rất dễ cuồng quýt bắn loạn khẩu trương.” Diệp Tây Hi hoài nghi hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì thế?”

“Tôi có sao? Làm gì có chuyện ấy!” Hạ Từ Viện buồn cười nhưng chẳng thể cười nổi, cô phát hiện ra khoé miệng mình đã cứng ngắc lại.

Diệp Tây Hi còn muốn nói thêm gì đó, nhưng lại nghe tiếng Hạ Phùng Tuyền từ lầu dưới vọng lên thúc giục: “Em còn một phút thôi đấy.”

“Lão đại giục rồi kìa, cô mau nhanh lên.” Hạ Từ Viện liền kéo Diệp Tây Hi đứng dậy đuổi ra khỏi phòng.

Diệp Tây Hi vội vàng co cẳng chạy với tốc độ ngang ngựa chạy nước rút 100 m phi thân xuống lầu, vừa may kịp thời gian.

Hai người lên xe, đã rất lâu rồi cô mới được ra thế giới bên ngoài, Diệp Tây Hi liền hỏi: “Bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Em nói xem?” Hạ Phùng Tuyền cũng rất dân chủ.

Diệp Tây Hi bắt đầu làm động tác xoè lòng bàn tay ra, mỗi lần nói lại gõ ngón tay trỏ của tay kia vào, từng cái từng cái đếm: “Em muốn đi mua đồ này, muốn đi ăn này, muốn đi xem phim nữa.”

“Không thành vấn đề.” Hạ Phùng Tuyền không nói nhiều sáng khoái đáp ứng liền.

“Thật sao?” Diệp Tây Hi mừng như điên.

“Cứ tin ở anh.” Hạ Phùng Tuyền khẽ mỉm cười.

“Dạ dạ dạ.” Diệp Tây Hi cho tới bây giờ chưa có lúc nào cảm nhận hình tượng của Hạ Phùng Tuyền lại cao lớn như thế này.

Cứ tin ở anh, Hạ Phùng Tuyền đã nói như vậy với cô.

Lời nói đó còn văng vẳng bên tai.

Nhưng trên thực tế lại hoàn toàn không có chuyện tốt đẹp như vậy đâu—— Hẳn dám lợi dụng danh nghĩa của Hạ gia, đóng cửa phong toả cả một trung tâm thương mại, chỉ còn hai người bọn họ đi dạo ở bên trong thôi!

“Hạ Phùng Tuyền, anh hình như đã rất sáng khoái đáp ứng em rồi cơ mà, phải đi theo em mua đồ, ăn vặt, xem phim.” Diệp Tây Hi hỏi.

“Không sai.” Hạ Phùng Tuyền không chút hoang mang giải thích: “Tầng tám có rạp chiếu phim mà, tầng mười thì có khu ăn uống, đến tầng bảy vừa may có đủ cửa hàng bán quần áo, trang sức, cho em tùy ý lựa chọn.”

“Nhưng mà hoàn toàn không có chút cảm giác đi mua đồ gì hết!” Diệp Tây Hi kêu to.

“Vậy anh gọi nhân viên bán hàng quay lại đây là được chứ gì.” Hạ Phùng Tuyền dè dặt đề nghị.

“Cái này cũng chẳng có tác dụng gì cả.” Diệp Tây Hi chán nản cảm thấy nói với hắn vài ba câu thật vô vọng để khai thông tư tưởng cho hắn: “Đi dạo phố chính là tận hưởng bầu không khí náo nhiệt đông đúc người, bây giờ anh thử xem, có gì khác nhau so với việc ở nhà yên tĩnh vắng bóng người đâu cơ chứ?”

“Diệp Tây Hi.” Hạ Phùng Tuyền vẽ mặt khinh thường liếc xéo cô một cái: “Em thật đúng là già mồm cái lão.”

Ô ô ô, em không có a, Diệp Tây Hi khóc không ra nước mắt.

Mặt như đưa đám, Diệp Tây Hi lại bắt đầu tự kiêu cấp độ cao, đang đấu tranh tư tưởng rất gay gắt mồm lắm bà lắm lắm.

Được rồi, sau này không biết năm nào tháng nào mới có thể đến đây, hôm nay có rượu hôm nay say, chi bằng hãy tận hưởng quãng thời gian trước mắt đi.

Cho nên Diệp Tây Hi bắt đầu điên cuồng mua sắm, chỉ cần nhìn vừa mắt là cầm luôn chẳng phải hỏi han ai cả.

Đáng thương cho mấy vị quản lý trung tâm, vì lấy lòng cấp trên, xung phong nhận việc cầm đồ thay cho cô, tay xách một đồng, ngực ôm một cục, trên cổ trên đầu cũng treo đầy khăn mũ. Mồ hôi mồ kê đầm đìa nhễ nhại túa ra như tắm, chết đi sống lại vất vả đến tận trưa, cuối cùng thì Diệp Tây Hi cũng dừng bước.

Sau đó, vị lão bản nương tương lai này của bọn họ bỗng xoay đầu, cảm kích nhìn bọn họ cười một cái: “Cảm ơn các vị quản lý, con nghiện mua sắm của tôi vậy là quá đủ rồi, phiền mọi người đem tất cả trả về vị trí cũ.”

“@ # ¥ % . . & * ()” Tổng kết lại thành một câu nói, ngược đãi người quá đáng (nguyên văn nó là TNND nhưng mà ta chịu chẳng hiểu nó là cái chi)

Hoàng mệnh không thể làm trái, quản lý đau đớn thê thảm vô cùng đem đồng đồ từng cái từng cái trả về vị trí cũ.

“Được rồi, bây giờ em còn muốn làm gì nữa?” Hạ Phùng Tuyền hỏi.

Diệp Tây Hi suy nghĩ một chút: “Mình đi xem phim đi, dù sao thì chân em đi một lúc cũng tê hết cả rồi, đến đó có thể nghỉ chân một chút.”

Đại sảnh khu chiếu phim lớn như vậy nhưng chỉ có hai người bọn họ.

Hai người xem bộ phim thần tượng nói về tình yêu tuổi trẻ bây giờ, nam nữ diễn viên chính kỹ thuật diễn còn nhiều chỗ trục trặc, bất quá gương mặt của hai bọn họ cũng đã đủ hấp dẫn người xem rồi.

Diệp Tây Hi mắt nhìn thẳng vào màn hình lớn, trong miệng nhai bông ngô. Đang bận tới mắt tới mũi ăn bông ngô nhưng cô vẫn nhạy cảm cảm giác được Hạ Phùng Tuyền... hình như vẫn đang chăm chú nhìn mình.

chú thích về Dương Liên Đình: Vì Đông Phương Bất Bại luyện Quỷ Hoa bảo điển nên việc đầu tiên là phải “dẫn đao tự cung” (tự hiến bộ phận sinh dục của mình). Do đó, Đông Phương Bất Bại dù có võ công tuyệt thế nhưng lại bị trở thành con người ái nam. Đông Phương Bất Bại sống một mình trong tâm cung (như một hoàng hậu), yêu thương một gã đàn ông đẹp trai lực lưỡng tên là Dương Liên Đình. Vì yêu Dương Liên Đình, Đông Phương Bất Bại đã giao toàn bộ quyền hành giáo phái cho anh ta, và nghe lời anh ta tàn sát đồng môn khiến cho giáo phái bị chia rẽ.(cái này mình cũng không hiểu nhiều lắm vì có đọc kiếm hiệp đâu)

Vài ba chuyện về Cô cô, A Khoan cùng Phùng Tuyền

1. Hạ Phùng Tuyền đầy tháng

Cô cô: A Khoan, A Khoan mau tới đây nhìn Phùng Tuyền a!

A Khoan: Đây đây, nhỏ giọng một chút, đừng đánh thức nó.

Cô cô: Người nhìn xem, lỗ mũi thật đẹp.

A Khoan: Ừ.

Cô cô: Ánh mắt thật sáng.

A Khoan: Ừ.

Cô cô: Cái miệng thật đỏ.

A Khoan: Ừ.

Cô cô: quả thực lớn lên sẽ rất giống ta a!

A Khoan: ... (Người là đang tự sướng khen mình sao)

Cô cô: Người xem cái chân của nó này, mập mạp ngắn ngủn, xoa thử mà coi nè.

A Khoan: Để ta xem một phát, ừ ha, mềm mại quá đi mất, sờ thích thật.

Cô cô: Còn có thể tùy ý biến thành hình dạng nào cũng được nữa cơ.

A Khoan: Thật á, hà hà, Phùng Tuyền thật là lợi hại.

Cô cô: Đúng vậy, nhìn này, biến thành góc vuông rồi, rồi lại biến thành thẳng tắp, còn biến thành...

Rắc rắc!!

A Khoan: Mạt Tâm?

Cô cô: ...Gi?

A Khoan: Người có nghe thấy tiếng gì không?

Cô cô: Hình như là có, tiếng rắc rắc, giống như là tiếng gãy xương hay sao á.

A Khoan: Chẳng lẽ là... Phùng Tuyền?!

Cô cô: ... Chân của nó bị ta làm gãy rồi sao?

A Khoan: Không sai, làm sao bây giờ a, nó khóc dữ như thế này nhất định là rất đau.

Cô cô: Vậy vậy... Không sao đâu, nó là người sói mà, vết thương liền lại rất nhanh, chúng ta đi mau, kẻo bị phát hiện bây giờ!

A Khoan: Mạt Tâm, chờ ta!

Hạ Phùng Tuyền vừa mới đầy một tháng tuổi: Oa oa oa oa oa !

2. Hạ Phùng Tuyền một tuổi.

A Khoan: Mạt Tâm, người nhìn nè, Phùng Tuyền vừa biến thân, thật đáng yêu, giống y như con cún con ấy... Sao thế? Làm sao người rầu rĩ không vui vậy?

Cô cô: Tiểu bảo bối của Kelly chết non, nó mấy ngày nay chỉ nằm bất động chẳng nhúc nhích gì, hoàn toàn không có tinh thần gì cả,

A Khoan: Kelly? Là con chó người nuôi đó hả? Thật đáng thương, khổ thân nó.

Cô cô: Thật muốn kiếm đâu một con chó con nhỏ cho nó nuôi quá... Ế? Người vừa mới nói, Phùng Tuyền giống chó con hả?

A Khoan: Người sẽ không định...

Cô cô: Hắc hắc, nguoi quả là rất hiểu ta.

Tiểu Phùng Tuyền biến thân thành công, mở to đôi mắt ngây thơ vô hại nhìn cô cô cùng cậu bé mình đến hậu viện.

Cô cô: Kelly, tao mang cục cưng đến cho mày này... Cái gì thế này? Kelly, mày làm gì thế? Tại sao lông của mày lại dựng ngược lên thế kia? Mày đừng nhe răng trợn mắt với tao! Không được tới đây! A, cứu mạng với!

Hai người thờ hồn hèn chạy về phòng.

A Khoan: Hoàn hảo không có chuyện gì, đã cảnh cáo với nguoi sớm rồi, Phùng Tuyền trên người không có mùi của con Kelly, nó dĩ nhiên là coi đó là kẻ thù rồi.

Cô cô: Ta sai rồi.

A Khoan: Áy, Phùng Tuyền đâu?

Cô cô: Ta tưởng nguoi bế nó.

A Khoan: Không phải là nguoi bế nó sao?

Cô cô: Chẳng lẽ...

Lúc này, ở chỗ ngoài hậu viện, Phùng Tuyền một tuổi bé nhỏ: Oa oa oa oa oa !

3. Phùng Tuyền năm tuổi.

Cô cô: A Khoan, A Khoan, xế chiều không có lớp, đi ra ngoài chơi đi!

A Khoan: Không được, tỷ tỷ bảo chúng ta phải đưa Phùng Tuyền đi nhở răng.

Cô cô: Cái gì? Tại sao nó phải nhở răng?

A Khoan: Răng cửa của Phùng Tuyền nhú lên rồi mà cái răng cũ thì vẫn chưa lung lay nên chiều phải đi nha sĩ để nhổ ra.

Cô cô: Vậy cũng tốt... Phùng Tuyền!

Hạ Phùng Tuyền năm tuổi có chút ngỗ nghịch (lạnh lùng nhìn): Hai người định làm cái gì?

A Khoan, cô cô (giận dữ): Thằng nhỏ này thật không có lễ phép gì cả! Sao cháu có thể nói chuyện với chúng ta thế hả? Chúng ta là trưởng bối của cháu đó! Cháu...

Hạ Phùng Tuyền năm tuổi có chút ngỗ nghịch (chậm rãi tổng kết): Bê gãy chân cháu, đem cháu bỏ vào ổ chó, nấu com thì nướng cháy tóc cháu, chơi phi dao thì nhắm nhọt phi nhắm vào tay cháu...

A Khoan, cô cô (lừa gạt lập tức tiêu tan, cúi đầu): Chúng ta không cố ý mà.

Hạ Phùng Tuyền năm tuổi có chút ngỗ nghịch: Hai người gọi cháu có chuyện gì?

A Khoan: Mẹ cháu bảo chúng ta phải đưa cháu đi nha sĩ nhở răng.

Hạ Phùng Tuyền năm tuổi có chút ngỗ nghịch: Cháu không đi!

Cô cô: không cho phép không đi!

Hạ Phùng Tuyền năm tuổi có chút ngỗ nghịch: Cô cô buông ra mau!

Hai người đứng ở cầu thang giằng co.

Đột nhiên—

A Khoan: Cẩn thận dưới chân!

Bịch!

A Khoan, cô cô (đau lòng nhìn từ trên cầu thang nhìn xuống dưới đất): Phùng Tuyền, cháu không sao chứ, có bị thương ở chỗ nào không?

Hạ Phùng Tuyền tròn năm tuổi vừa rụng cái răng đầu tiên trong đời...

Chương 69

chuối ngày vui vẻ đã kết thúc, truyện bắt đầu lên đến cao trào, nghẹt thở nha! Bí kịch còn chưa dừng lại ở đó đâu. . .

Diệp Tây Hi quay đầu lại, quả thật nhìn thấy Hạ Phùng Tuyền chống tay vào cằm, yên lặng nhìn cô, ánh mắt hoàn toàn dịu dàng triu mến.

Dịu dàng?

Diệp Tây Hi vội vàng dụi mắt như điên, dạo gần đây hình như thị lực của cô đang giảm xuống ngày càng trầm trọng rồi.

Hạ Phùng Tuyền lại đột nhiên vươn tay ra, vuốt nhẹ khoé miệng cho cô: “Bỗng dưng đầy khoé miệng rồi này.” Hắn nói.

Động tác của Hạ Phùng Tuyền cũng rất . . . ôn nhu.

Lẽ nào các giác quan của cô đều có vấn đề hết rồi à?

Diệp Tây Hi một lần nữa rời ánh mắt về phía màn ảnh lớn, nhưng tâm trí vẫn không thể rời khỏi hắn.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Vừa rời nhìn hắn, tim cô bỗng đập nhanh thêm một nhịp .

Có cái gì đó không đúng, cái gì đó rất không đúng, cái gì đó cực kì không đúng a!

“Diệp Tây Hi, em có nhận thấy không, dạo gần đây chúng ta hình như không còn cãi nhau nhiều nữa.” Hạ Phùng Tuyền hỏi.

Diệp Tây Hi bốc một vốc bóng ngô cho đầy mồm, chẳng để ý lắng hỏi lại: “Là sao?”

“Bởi vì gần đây em tương đối ngoan ngoãn, sau này tiếp tục phát huy nhé.” Hạ Phùng Tuyền khích lệ.

Diệp Tây Hi không phục: “Là bởi vì gần đây anh không bá đạo như trước thì có.”

“Vậy sao?” Hạ Phùng Tuyền khẽ cười một tiếng, không hề có ý cãi lại.

Diệp Tây Hi cố nhắc nhở bản thân phải chú ý vào màn hình trước mặt.

Ai ngờ đầu lúc này tình tiết phim đã phát triển lên đến cao trào, nam diễn viên chính và nữ diễn viên chính không kìm lòng được, đang ôm hôn nhau đắm thiết trên màn ảnh to vật vờ.

Diệp Tây Hi thoáng đỏ mặt, cố tình đánh trống lảng: “Em muốn uống coca, anh đi lấy giùm em một lon đi.”

Hạ Phùng Tuyền đổi tay chống cằm, trong mắt tràn đầy ý cười: “Chúng ta đã làm nhiều chuyện so với hai người trong phim kia còn thân mật hơn nhiều ấy, em còn xấu hổ cái gì nữa?”

Diệp Tây Hi giả bộ như không nghe thấy, tựa vào ghế nằm, nhắm mắt lại: “Mỗi lưng quá a, thôi em nằm xuống một lát nha.”

Hạ Phùng Tuyền không nói thêm gì nữa, chỉ đưa tay đỡ lấy túi bóng ngô trên tay cô mà thôi.

Trên màn hình, nữ diễn viên chính hỏi: “Tại sao anh lại thích em?”

Bên cạnh hắn, Diệp Tây Hi lúc này cũng nhẹ giọng hỏi: “Hạ Phùng Tuyền, anh đã từng nói . . . anh yêu thích em.”

“Ừ.” Hạ Phùng Tuyền gật đầu.

“Tại sao anh lại thích em?” Diệp Tây Hi mở mắt ra, xoay hẳn người lại nhìn hắn: “Em nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, anh rất chán ghét em cơ mà, lại còn mắng em ngu ngốc nữa.”

“Bởi vì ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy em anh đã muốn bắt nạt em rồi a.” Hạ Phùng Tuyền thẳng thắn.

“Tại sao lại thế?” Diệp Tây Hi cau mày.

Hạ Phùng Tuyền chậm rãi nói: “Ai bảo mẹ em đã làm những chuyện xấu xa với anh làm chi.”

“Sau đó thì sao?” Diệp Tây Hi tiếp tục hỏi.

“Sau đó, vô tình nhìn thấy em trong tình trạng khoả thân, rồi em cũng nhìn lại của anh, như thể chẳng phải rất công bằng hay sao, cho nên anh đã nghĩ dứt khoát luôn, từ nay về sau ở chung với em là tốt rồi.” Hạ Phùng Tuyền nháy mắt mấy cái.

“Trời đất, chi vì thế thôi ư?” Diệp Tây Hi có chút mất mát.

“Trêu chọc em.” Hạ Phùng Tuyền lấy tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ xinh của cô, nhẹ nhàng nói: “Anh cũng không rõ vì có gì nhưng lúc nào anh đối với em cũng có cảm giác. Chẳng qua là, nhìn em đối với Du Giang Nam tốt như vậy, trong lòng... rất không thoải mái.”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

“Vậy là khi anh bắt em mỗi sáng đều phải làm bánh chanh và mang lên phòng cho anh, là bởi vì anh nhìn thấy... em làm cho Du Giang Nam sao?” Diệp Tây Hi bừng tỉnh nhận ra.

“Anh luôn cho rằng chỉ cần anh và em kết hôn, chỉ cần buộc chặt em lại thì em sẽ từ từ bình tâm quay đầu nhìn về phía anh. Nhưng mà... ngay trong hôn lễ em lại chạy trốn.” Hạ Phùng Tuyền nhẹ nhàng nâng cằm cô lên: “Anh đã tìm em khắp nơi, cuối cùng lại phát hiện ra em đang ở cùng với Du Giang Nam, em có biết lúc ấy anh đã tức giận như thế nào không?”

“Anh đã không thể chờ thêm được nữa, không kịp đợi đến lúc chúng ta kết hôn, anh sợ em sẽ bỏ đi một lần nữa... Cho nên, anh đã ép buộc em làm chuyện đó. Em có trách anh không?” Hạ Phùng Tuyền chân thành hỏi.

Diệp Tây Hi trả lời như chém đinh vào sắt: “Nói nhảm, dĩ nhiên phải trách anh rồi.”

Hạ Phùng Tuyền hít một hơi thật sâu: “Diệp Tây Hi, em không thể nói câu nào phù hợp với hoàn cảnh lãng mạn như bây giờ được hả?”

“Dĩ nhiên, em nhất định phải chửi rửa anh ý chứ, đau chết mất! Chẳng khác gì xé em làm đôi cả.” Diệp Tây Hi nhớ lại cảnh tượng đó mà vẫn còn thấy hơi run run.

“Sau đó, chẳng phải anh đã bồi bổ lại cho em rồi còn gì?” Hạ Phùng Tuyền cười phá lên, vẻ mập mờ nói: “Em không phải rất sung sướng hưởng thụ đó thôi.”

“Em không có!” Diệp Tây Hi mặt đỏ tới tận mang tai: “Em chỉ là hảo tâm giữ lại chút mặt mũi cho anh thôi.”

“Ồ thì ra là thế à.” Hạ Phùng Tuyền hai mắt chợt loé sáng kì dị: “Vậy thì hôm nay anh sẽ bồi thường cho em nhé.”

Vừa dứt lời, hần một phen kéo Diệp Tây Hi vào lòng, làm cho cô ngồi lên người hần.

“Ban ngày ban mặt, anh muốn làm cái gì?” Diệp Tây Hi giãy dụa.

Trong bóng tối, đôi mắt của Hạ Phùng Tuyền rất sáng, rất sáng, hần nói: “Anh nghĩ muốn em.”

Nói xong, hần nâng khuôn mặt Diệp Tây Hi lên, bắt đầu hôn cô.

Diệp Tây Hi sùng sốt, bị đôi mắt tình anh của hần, bị giọng nói ấm áp yêu thương của hần làm sùng sốt.

Thế nhưng trong sự dịu dàng ôn nhu của Hạ Phùng Tuyền cũng mang theo một chút bá đạo.

Mà cô thì đã quen chán ghét sự bá đạo của hần.

Nhưng tại sao giờ phút này đây, cô lại có thể yên lặng không phản kháng nghe theo lời hần vậy?

Hạ Phùng Tuyền nói, hần đã yêu cô từ lúc nào không hay.

Vậy còn cô thì sao? Chẳng lẽ cũng giống như vậy, vô tình một phút giây nào đó đã yêu hần?

Điều đó xảy ra khi nào nhỉ?

Có lẽ chính là lần trên bờ biển ấy, giây phút cô cự tuyệt Du Giang Nam, lúc đó người mà cô nghĩ tới là Hạ Phùng Tuyền.

Nụ hôn dần dần kéo dài hơn, hai chiếc lưỡi như chơi trò đuổi bắt vờn lẫn nhau, hấp dẫn đối phương, đây là lần đầu tiên hai người họ không hề có sự ép buộc, lần đầu tiên không có lừa gạt, lần đầu tiên không có sự ỷ khuất không cam lòng.

Chỉ còn lại cảm xúc mãnh liệt, chỉ còn lại âu yếm, yêu thương vô vè, chỉ còn lại tình cảm dành cho đối phương mà thôi.

Hạ Phùng Tuyền động tác thuần thục dần dần mở khoá tháo hết quần áo của cô xuống, Diệp Tây Hi trên người chỉ còn lại một bộ đồ lót hình dáng bình thường màu trắng tinh khôi.

Hạ Phùng Tuyền hôn lên bả vai cô: “Tại sao không chịu mặc bộ đồ anh mua cho em?”

“Bởi vì em là Diệp Tây Hi.” Diệp Tây Hi ánh mắt trở nên giảo hoạt: “Cho dù trong bất cứ thời điểm nào cũng tìm ra cách phản kháng lại anh đến cùng mà.”

“Thế kia đấy? Bất quá anh lại là Hạ Phùng Tuyền.” Hạ Phùng Tuyền chậm rãi nói: “Anh nhất định sẽ khiến em phải mặc nó vào.”

Bọn họ đều hiểu, giữa hai người chiến tranh sẽ vĩnh viễn không bao giờ dừng lại.

Nhưng chỉ riêng khoảnh khắc này, hai người chấp nhận đình chiến, hoà hiệp với nhau.

Hạ Phùng Tuyền mon trón vuốt ve sống lưng mềm mại của cô, hai bàn tay nóng như có lửa đốt, chạm vào da thịt cô càng nóng lên.

Hắn bắt đầu cởi áo lót của cô ra, nhưng không bỏ hẳn ra, chỉ nói lỏng vẫn treo trên người cô như vậy thôi, tư thế còn trở nên gợi cảm hấp dẫn hơn nhiều.

Hắn dùng miệng kéo cái chướng ngại vật này ra ngoài, hôn cuồng nhiệt lên bộ ngực căng tròn ẩn hiện sau lớp áo lót kia, cái lưỡi tinh nghịch, chạy dài trên da thịt man mát của cô, không nóng nảy không vội vã mà mon trón, vuốt ve.

Diệp Tây Hi cảm thấy cả người mình như có một luồng điện chạy qua, mang đến cảm giác tê dại, cô ôm chặt lấy cổ hắn, mười đầu ngón tay không tự chủ được đan chặt vào nhau hắn, kéo hắn lại gần cô thêm nữa, cô cảm giác rất rõ ràng, tóc của hắn, đen nhánh, nhẹ nhàng sát vào cổ mình.

Cơ thể hai người mỗi chỗ tiếp xúc với nhau dường như đều bùng lên một tia lửa nho nhỏ, thiêu đốt.

Nhiệt độ từ từ nóng dần lên, cảm xúc mãnh liệt từ từ thăng hoa, dục hoả cũng từ từ dâng lên cao.

Bọn họ thở hổn hển, vội vàng muốn giải phóng cảm xúc.

Hạ Phùng Tuyền chậm rãi kéo quần của mình xuống, để cho toàn bộ ngọn lửa dục vọng của hắn thoát ra ngoài, hùng hực và quyết liệt. Hắn cẩn thận tiếp tục giải thoát cho cái quần lót của cô, để lộ ra đường cong bí ẩn quyến rũ nhất của cô.

Sau đó, hắn chậm chạp, từng chút từng chút một, để cho cơ thể hai người từ từ hoà quyện lẫn nhau.

Hai người bện chặt vào nhau, mang theo khoái cảm vô cùng cùng niềm vui thích.

Bọn họ ôm chặt lấy nhau, vững vàng không rời tay, cuồng nhiệt đáp lại nụ hôn của đối phương.

Trong bóng tối, bọn họ như nhập làm một, hai cơ thể cùng hoà cùng nhịp điệu...

Trong phòng tắm, Diệp Tây Hi kéo A Khoan còn mặc nguyên tạp dề, quần quýt không chịu thả ra.

“A Khoan! Mau nói cho muội biết!”

“Nha đầu này, làm sao lại đáng ghét như vậy chứ! Không nhìn thấy huynh đang thông bồn cầu sao?”

“Huynh mau nói cho muội biết, muội sẽ không làm phiền huynh nữa.”

“Không phải là huynh không muốn nói mà là huynh và mẹ muội thực sự chỉ là bạn tốt mà thôi.”

“Muội không tin! A Khoan, huynh nhất định là không thành thực khai báo rồi.”

“Muội thì thành thực lắm sao?” A Khoan xoay người lại, mờ ám nhìn chằm chằm Diệp Tây Hi: “Thành thật khai ra đi, hôm qua muội với Phùng Tuyền đến trung tâm thương mại xong rồi làm gì nữa?”

“Chẳng làm gì nữa cả!” Diệp Tây Hi né tránh ánh mắt của A Khoan.

“Đừng nghĩ qua mặt được huynh, hai đứa vừa về là huynh liền nghĩ ngay thấy mùi gian tình rồi à!” A Khoan cười xấu xa nham nhở: “Có phải hai đứa...”

“Huynh bị biến thái hả, sao lại đi hỏi cái đó?” Diệp Tây Hi vội vã lấp liếm, dùng hai tay quạt quạt trước mặt mình nhưng khuôn mặt cô vẫn dần đỏ bừng lên.

“Muội còn biến thái hơn đây, tự nhiên đi hỏi chuyện của huynh và mẹ muội làm chi.” A Khoan vẻ mặt khinh thường.

Diệp Tây Hi hít một hơi thật sâu: “Được lắm, cứ coi như huynh thắng đi, tránh ra, muội muốn đi nhà xí.”

“Sang phòng khác mà đi, không thấy huynh đang thông ở đây hả? Huynh đã nói bao nhiêu lần rồi mà sao mấy người bọn muội cứ vút linh tinh xuống bồn cầu thế nhỉ? Thật là, lần trước là dép, sau đó lại là dao cạo râu, mấy đứa thanh niên trẻ tuổi bọn muội có phải chê huynh già rồi nên mới làm thế này hay không?...”

Diệp Tây Hi không muốn nghe hẳn tiếp tục cảm râm, vội vàng chạy tới phòng Hạ Từ Viện dùng nhờ bồn cầu.

Ai ngờ vào đúng lúc Từ Viện cũng đang vội vã ra ngoài, hai người thiếu chút nữa đâm sầm vào nhau.

“Từ Viện, cô đi đâu vậy?” Diệp Tây Hi nhìn cô ấy trang bị đầy đủ, mặc áo khoác phủ kín người, trên mặt bị nguyên một cái kính mát to dùng che lấp hết phần còn hở ra của khuôn mặt lại bị ngay một cái khẩu trang cũng không kém phần long trọng bịt kín, nhìn thấy thế Diệp Tây Hi không khỏi hiếu kì.

“Không có gì, tôi ra ngoài đi dạo một chút ấy mà.” Hạ Từ Viện đáp quanh co.

“Sặc, có vậy mà cũng cẩn thận bí thế này sao?” Diệp Tây Hi nghi ngờ hỏi.

“Tôi, thật ra thì tôi đi tìm Mộ Dung Phẩm thương lượng một số việc.” Hạ Từ Viện mỉm cười.

“Ồ, khó trách, ôi chao, thế hai người đã “thảo luận” xong chưa?” Diệp Tây Hi cười hỏi.

“Ừ, cũng tạm tạm.” Hạ Từ Viện nhìn đồng hồ đeo tay của mình, “Tây Hi, thời gian không còn sớm, tôi đi trước nhé.”

“Ừ, cẩn thận một chút.” Diệp Tây Hi dõi theo bóng dáng cô ấy dần biến mất, bỗng nhiên nhớ ra việc mình đến đây làm gì, vội vã vọt vào trong phòng tắm của Từ Viện.

Giải quyết xong, cả người thư thái hẳn.

Diệp Tây Hi vừa rửa tay vừa soi gương, đột nhiên trong lúc tỉnh cờ, mắt cô đảo một vòng đến thùng rác thì nhìn thấy một vật.

Cô khẽ chau mày lại, cúi người ngồi xổm xuống nhìn kỹ xem— vỏ hộp que thử thai?!

Bỗng nhớ tới hành động quái dị gần đây của Từ Viện, cộng thêm cuộc điện thoại lạ lùng với bác sĩ về tiểu phẫu nào đó, đầu cô chợt nổ tung, Diệp Tây Hi rốt cuộc cũng nhận ra cái gì đang diễn ra: Từ Viện mang thai, hơn nữa cô ấy còn muốn phá thai!

“A Khoan!” Diệp Tây Hi kêu to.

“Đừng nói với huynh là muội làm tặc luôn cả cái bồn cầu bên ấy rồi nhá.” A Khoan vẻ mặt ai oán đi tới.

“Từ Viện muốn đi phá thai!” Diệp Tây Hi la to.

“Cái gì?!” A Khoan mở to mắt.

“Làm sao bây giờ? A Khoan!” Diệp Tây Hi cuống quýt gấp gáp.

“Còn có thể làm sao nữa, đương nhiên là đi ngăn cản cô ấy chứ sao!”

Hai người vội vàng xông ra ngoài, lái xe đuổi theo Từ Viện.

“A Khoan, ở phía trước đó, bám sát vào, trời ạ, quẹo trái quẹo trái mau, vượt qua cái xe phía trước đi, đứng rồi, ôi trời ơi ôi trời đất ơi!” Cô ngồi bên phải luôn mồm gào thét.

A Khoan kìm chế thực sự muốn xù cho cô một trận im mồm lại: “Tây Hi, xin muội đừng có gào lên như thế nữa, sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng lái xe của huynh đấy.”

“Xin lỗi xin lỗi!” Diệp Tây Hi cố gắng trấn tĩnh lại, tiếp tục nói: “Vậy huynh nói xem chúng ta có nên gọi điện báo cho Phùng Tuyền không?”

“Không được! Nếu nó biết huynh một mình dẫn muội ra ngoài, nhất định sẽ chém chết huynh!” Nghĩ tới đây, A Khoan ảo não đập đầu vào vô lăng: “Tại sao huynh lại mang muội đi theo ra ngoài làm cái gì thế không biết”

“Yên tâm đi.” Diệp Tây Hi an ủi “Không có việc gì đâu... Ôi chao, cẩn thận chỗ kia, Du Từ Vi đâu thế biết hôm nay chúng ta ra ngoài chứ.”

Ai ngờ lời vừa dứt, A Khoan liền trầm giọng nói: “Tây Hi, ngồi yên đi!”

Nhìn người luôn luôn cà lơ phất phơ hơn hờ A Khoan bỗng nhiên nghiêm túc, Diệp Tây Hi trong lòng cả kinh.

Đồng thời cô nhìn vào kính chiếu hậu thấy có hai chiếc xe đang gắt gao bám riết lấy hai người.

Cả hai đều màu đen, kính thủy tinh chói mắt, không thể nhìn rõ người ngồi bên trong, càng làm tình huống trở nên nguy hiểm hơn.

“Tây Hi, lập tức gọi điện thoại cho Phùng Tuyền đi!” A Khoan ra lệnh.

Diệp Tây Hi làm theo liền, bấm số gọi cho Hạ Phùng Tuyền.

“Hai người thật quá ngu ngốc!” Quả nhiên, Hạ Phùng Tuyền biết chuyện gần gũi vô cùng. Nhưng giọng nói bình tĩnh quen thuộc từ loa truyền tới giống như có loại ma lực nào đó, khiến cho Diệp Tây Hi bình tâm trở lại, không còn sợ hãi nữa.

“Bọn em biết sai rồi!” Diệp Tây Hi ngập ngừng: “Vậy bây giờ phải làm gì đây?”

“Nghe này.” Hạ Phùng Tuyền dặn dò: “Bây giờ hai người lập tức cho xe chạy tới đường Kim Sơn Đông, anh sẽ lập tức cử người đến đón hai người!”

Diệp Tây Hi đang định trả lời, phía sau một chiếc xe đột nhiên tăng tốc, không ngừng khiêu khích ép sát thành xe của bọn họ.

Diệp Tây Hi chân tay luôn cuống không kịp chuẩn bị, trượt tay, chiếc điện thoại bay vèo ra ngoài xe.

A Khoan giọng nói ngày càng trở nên nghiêm túc hơn: “Tây Hi, bám chắc vào!”

Sau đó, hấn đạp ga thật mạnh, cho xe chạy với tốc độ cao nhất có thể.

Diệp Tây Hi chỉ còn cảm thấy tiếng gió vù vù thổi bên tai mình, tóc của cô bị gió làm bay phần phật, vổ vào mặt cô, đau ngứa và kinh hoàng.

Lúc này, chiếc xe thứ hai cũng bắt đầu tăng tốc, từ từ bám sát xe của bọn họ, hơn nữa còn muốn vượt lên phía trước chặn đầu xe của họ.

A Khoan chợt phát hiện ra, những kẻ này đang định một kèm hai bên xe một tạt đầu bắt xe của hai người phải dừng lại, bức bách hẳn chỉ còn một cách là phanh xe lại.

Mặc dù không muốn bó tay chịu trói, nhưng bây giờ đã chạy với tốc độ cao nhất rồi, không còn cách nào tăng nhanh được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Đang trong lúc mảnh chỉ treo chuông, A Khoan bỗng hoá thân thành sói, ôm lấy Diệp Tây Hi bay vọt ra khỏi xe, càng nhanh càng tốt phải thoát khỏi khu vực nguy hiểm này.

Mà ba chiếc xe đang đuổi theo kia trong nháy mắt cũng đâm sầm vào nhau.

Nghe tiếng nổ ầm vang dậy trời đất, ánh lửa tung toé khắp không gian, khói bụi dày đặc sặc sụa trong không khí.

Cho đến lúc này, Diệp Tây Hi mới kịp nhận ra lưng áo mình đã ướt đầm mồ hôi.

Cuối cùng cũng an toàn, nhưng...

“A Khoan, vừa nãy chạy vội quá muội quên cầm theo quần áo cho huynh mất rồi!” Diệp Tây Hi áy náy nói.

A Khoan: “...”

Diệp Tây Hi tiếp tục an ủi: “Nhưng mà không sao, dù sao chân của muội cũng bị mấy kẻ kia dọa đến mềm nhũn rồi, như thế thì huynh càng dễ công muội hơn đó.”

A Khoan: “...” Thế này thì coi là an ủi cái nỗi gì!

Nhưng cực chẳng đã không có cách nào khác, ai bảo kiếp trước hấn gây ra nhiều nghiệp chướng, để kiếp này gặp phải cái cục nợ này đây?!

A Khoan đành cúi đầu, để cho Diệp Tây Hi leo lên cổ mình ngồi.

Nhưng mà, nặng quá đi mất!

Mấy ngày trước vì muốn chơi Phùng Tuyền một vỏ mà hấn cố ý nhồi cho Tây Hi ăn nhiều một chút, khiến cho cô mập lên không ít, không ngờ tới đến ngày hôm nay lại hại chính bản thân mình.

Thật là nghiệp chướng!

Hơn nữa nha đầu chết tiết này miệng còn không ngừng lảm bả lảm bầm thì thà thì thầm bên tai hấn: “A Khoan, sao huynh chạy trốn gì mà chậm như rùa bò thế, muội thấy trước kia bọn Phùng Tuyền đều chạy trốn như ngựa phi á.”

A Khoan: “@#¥%%¥#@%&(*)(). . .” Đó là vì có quả đại cân vật vã như muội ngồi trên cổ được chưa!

Con đường xây dựng ở chân núi nên xung quanh có rất nhiều bụi rậm, cây cối um tùm.

Chỉ sợ ngày mai bản tin thời sự lại đưa tin một bầy người sói kinh hãi chạy như điên trước ống kính máy quay thì chết dở, hai người liền nhảy vào một bụi cây chạy men theo đường trong rừng.

A Khoan vì chứng minh mình càng già càng dẻo dai, liều mạng chạy về phía trước, Diệp Tây Hi bị gió tạt vào mặt đến không thể mở mắt ra nổi, chỉ có thể cúi đầu nằm rạp trên lưng A Khoan.

Bất quả cảm giác lại rất thoải mái a, giống như ngồi trong một cỗ xe dã chiến, hơn nữa còn là loại xe vượt địa hình chuyên dụng nữa cơ.

Nhưng không có dấu hiệu gì báo trước, A Khoan bỗng nhiên dừng lại.

Diệp Tây Hi chưa kịp chuẩn bị tinh thần, thiếu chút nữa té xuống, đang định oán giận mắng đôi ba câu nhưng khi ngẩng đầu lên lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho đứng hình, ngây ngốc nhìn.

Xung quanh hai người họ, tất cả đều là sói.

Phía sau những tán lá rậm rạp, những đôi mắt xanh mướt sáng quắc đang nhìn chăm chăm vào hai người.

“A Khoan.” Diệp Tây Hi nuốt nước bọt nói: “Làm ơn hãy nói với muội rằng, đây là người Phùng Tuyền cử tới tiếp ứng cho chúng ta.”

A Khoan thành thực lắc đầu.

“Nói như vậy.” Diệp Tây Hi rụt rụt cổ: “Bọn chúng là tới để bắt muội về làm công cụ tạo máu sao?”

A Khoan tàn nhẫn gật đầu.

Diệp Tây Hi thực sự sợ hãi rung mình một cái.

Những con sói khổng lồ kia bắt đầu di chuyển, từ từ hướng chỗ hai người họ mà nhích tới gần.

A Khoan quay đầu lại nhìn Diệp Tây Hi một cái, cô nhẹ nhàng tát tát vào mặt mình chấn tĩnh lại sau đó vòng tay ôm chặt cổ A Khoan.

Tiếp theo, A Khoan giống như một mũi tên phóng về phía trước, nhào lên hai con sói đang lăm le đứng bên trái, chỉ trong nháy mắt đã đánh gục chúng xuống đất, mở đường máu. Sau đó, vận dụng hết khí lực của mình, bật người nhảy về phía trước chạy như điên, tốc độ cực nhanh, như thể chưa bao giờ chạy nhanh đến như thế.

Đằng sau bọn họ, hơn mười con sói vẫn điên cuồng đuổi theo, bám sát sần sật, cự ly ngày càng giảm xuống.

Để nhanh chóng cắt đuôi bọn chúng, A Khoan chọn chạy theo một con đường mòn nhỏ. Diệp Tây Hi đang nằm trên lưng hấn, hơi nhòm dây cúi đầu nhìn xuống, liền thấy bên cạnh mình là vách núi rất sâu dựng đứng, sợ đến thót tim vội nhắm chặt mắt lại.

Trong khoảnh khắc này, Diệp Tây Hi rút cuộc cũng hiểu, toàn bộ những lời của Hạ Phùng Tuyền đều đúng, cô tốt hơn hết là nên ở kỹ trong nhà, buồn bực đến mức meo còn hơn là phiêu lưu mạo hiểm đem mạng sống của mình ra đùa giỡn ở bên ngoài a!

Hối hận cũng đã không kịp nữa rồi, bây giờ chỉ có thể cầu xin thượng đế ở trên cao phù hộ cho bọn họ vượt qua được cửa ải này mà thôi.

Không cầu bình an tuyệt đối, khi cô vừa cầu khẩn xong thì một tiếng sấm rất lớn từ đâu đó bỗng vang lên, ngay sau đó, cơ thể A Khoan nghiêng ngã một cái, chao đảo một chút.

Diệp Tây Hi quay đầu lại, liền phát hiện trên chân phải của A Khoan máu đang tuôn ra xối xả.

“A Khoan! Huỳnh bị thương rồi!” Diệp Tây Hi vừa nói vừa khóc nước nớc.

A Khoan không để ý tới điều đó, chỉ có tốc độ đang giảm dần, nhưng vẫn kiên trì cố gắng chạy về phía trước.

“A Khoan, huỳnh mau thả muội xuống và chạy đi!” Diệp Tây Hi vừa nói vừa buông A Khoan ra, nhưng A Khoan đã cúi đầu xuống ngậm chặt lấy tay cô.

Độ mạnh yếu vừa phải, không có làm đau cô nhưng cũng đủ để không buông được cô ra.

Diệp Tây Hi nhìn vết máu loang lổ, vết thương đang ngày càng toác ra phía sau chân A Khoan, không nhận được bật khóc thành tiếng.

Nếu như hôm nay cô không đòi ra ngoài thì tốt rồi.

Tại sao lại không chịu nghe lời Hạ Phùng Tuyền cơ chứ?

Tại sao cứ luôn không hiểu chuyện như vậy?

May mà lúc này bọn họ đã chạy được đến cuối rừng cây, không xa phía trước, là đến đường lớn rồi, Hạ Phùng Tuyền chắc chắn sẽ cử người tới tiếp ứng.

A Khoan không hề bận tâm đến vết thương của mình, tăng tốc chạy.

Diệp Tây Hi tim cũng như sắp rơi ra khỏi lồng ngực.

Nhưng đúng vào lúc đó, lại một tiếng sấm nổ vang lên, Diệp Tây Hi chợt cảm thấy cánh tay mình trĩu nặng xuống, không còn chút khí lực nào nữa, cô dần dần không còn ý thức được điều gì tiếp theo xảy ra, hai tay buông thõng xuống, không còn bám chặt cổ A Khoan, cả người theo quán tính, giống như một mảnh vải mỏng manh từ từ rơi xuống vách núi sâu thẳm kia...

Từ lúc nhận được cú điện thoại đó của Hạ Phùng Tuyền, Mộ Dung Phàm cả người như kết thành một tảng băng.

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất có thể để tìm ra bệnh viện Hạ Từ Viện định phá thai, sau đó chạy như bay đến đón đầu cô, trực tiếp lao vào phòng phẫu thuật.

“Trời ơi, đây là phòng phẫu thuật mà, làm sao anh lại...” “Y tá đang định đuổi Mộ Dung Phàm ra ngoài, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt sát khí của hắn, lập tức đem toàn bộ những lời định nói nuốt xuống để ruột và dạ dày tự trao đổi với nhau.”

Người đàn ông này, toàn thân tản ra ngọn lửa giận hừng hực, thật là đáng sợ.

Mộ Dung Phàm bước tới gần bàn mổ, nhìn tay bác sĩ chuẩn bị gây mê cho Hạ Từ Viện.

Hắn trầm giọng ra lệnh: “Các người, toàn bộ rút hết ra ngoài cho ta.”

Bác sĩ đẩy gọng kính mình lên một chút: “Anh là ai? Sao anh có thể tự do vào phòng phẫu thuật như thế này cơ chứ? Anh có biết làm như vậy sẽ mang vào đây bao nhiêu là vi khuẩn không? Anh...”

Mộ Dung Phàm không chờ bác sĩ nói xong đã nhấc cổ áo ông ấy xé lên, chỉ một động tác, gọng kính linh hoạt quăng ông ấy ra ngoài.

Sau đó, hắn hít một hơi thật sâu, xoay người lại, nhìn Hạ Từ Viện.

Hạ Từ Viện hai tay đặt ngay ngắn trên bụng mình, bình tĩnh nhìn lại hắn.

Hai người ai cũng không muốn mở miệng ra nói trước.

Dưới ánh đèn giải phẫu, sắc mặt của Mộ Dung Phàm rất không tốt.

Từ trước tới nay, hắn lúc nào cũng như đeo một cái mặt nạ trên mặt, khuôn mặt hoà nhã bình tĩnh trước bất cứ việc gì, nhưng từ khi gặp phải Hạ Từ Viện, chiếc mặt nạ này liền tự động bể vụn tan tành.

Lần này, cũng như thế.

“Em nhất định muốn phá sao?” Hắn hỏi.

Hạ Từ Viện gật đầu.

Mộ Dung Phàm rơi vào trầm mặc, hắn bước tới cửa sổ, một hồi lâu sau, cuối cùng hắn mới hỏi: “Phải làm thế nào thì em mới chịu giữ lại nó?”

“Anh cũng biết mà.” Hạ Từ Viện trả lời vọng lại từ phía sau hắn.

Đúng vậy, hắn biết cô muốn điều gì.

Chỉ là hắn không có cách nào buông tay mà thôi.

Nhưng bây giờ hắn đã không còn lựa chọn nào khác.

Mộ Dung Phẩm nắm chặt hai tay: “Được, anh đáp ứng em, nếu em giữ lại đứa bé này, anh sẽ ly hôn với em ngay lập tức.”

“Em muốn làm ngay bây giờ.” Hạ Từ Viện ép thêm một bước.

Mộ Dung Phẩm đồng ý, đi tìm người làm thủ tục, chỉ trong nửa giờ đã giải quyết thoả đáng mọi chuyện.

Cầm trong tay đơn ly hôn với đầy đủ chữ ký của cả hai người, Hạ Từ Viện thở phào nhẹ nhõm một cái.

Rốt cuộc cũng chờ được đến ngày nay, cuối cùng cô cũng tự do!

“Chúng ta đi thôi.” Mộ Dung Phẩm nói.

“Anh đi trước đi, em còn phải tiến hành phẫu thuật.” Hạ Từ Viện lại một lần nữa nằm lên bàn mổ.

Mộ Dung Phẩm ánh mắt trầm xuống: “Từ Viện, anh thật chẳng hiểu nổi em lật lọng như thế để làm gì cơ chứ!”

“Em không lật lọng gì cả.” Hạ Từ Viện nhìn hắn, cười hóm hờ: “Quên nói cho anh biết việc này, trong tử cung của em có một khối thịt thừa, sợ ảnh hưởng đến sự phát triển của thai nhi nên cần phải làm tiểu phẫu để cắt bỏ nó ra ngoài.”

“Đây chính là mục đích em muốn phẫu thuật ngày hôm nay sao?” Mộ Dung Phẩm bừng tỉnh.

“Không sai, em có nằm mơ cũng không nghĩ tới lại được khuyến mãi thêm cái này nữa.” Hạ Từ Viện đặt một nụ hôn đỏ chót lên đơn ly hôn.

Lúc này, Mộ Dung Phẩm không biết nên bước tới ôm hôn cô hay là bóp chết cô nữa.

Cũng trong lúc đó, Hạ Phùng Tuyền đã chạy tới khu rừng kia, nhìn thấy nằm trong vũng máu A Khoan thương tích đầy mình, còn Tây Hi, thì không thấy tung tích gì.

Sau khi kiểm tra, A Khoan toàn thân lãnh 5 phát đạn chí mạng rất nguy hiểm đến tính mạng, trong đó vết thương nghiêm trọng nhất là vết thương chéo phía ngực phải, chỉ kém một ly là miễn bình luận luôn.

Những kẻ đó là sát thủ chuyên nghiệp.

“Bây giờ phải làm gì?” Nhìn A Khoan lâm vào tình trạng hôn mê, Mộ Dung Phẩm hỏi.

Hạ Phùng Tuyền ánh mắt kết thành băng: “Kể từ ngày hôm nay, Hạ gia và Du Tử Vĩ chính thức tuyên chiến.”

“Ý anh là...”

“Mộ Dung, tôi muốn anh bằng mọi giá, bất cứ cách nào cũng phải tìm ra sơ hở trong công việc làm ăn kinh doanh của Du Tử Vĩ, dùng thủ đoạn lách luật phong toả tài khoản của hắn, phân tán lực lượng của hắn.” Hạ Phùng Tuyền phân phó đầu vào đây: “Đồng thời, phải thêm nhiều người đi giám sát Du Tử Vĩ, lục tung từng chỗ hắn đến, cố gắng hết sức tìm ra tung tích của Tây Hi.”

Việc này không thể chậm trễ, Mộ Dung Phẩm lập tức bắt tay vào làm liền, hắn mở cửa phòng bệnh, chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng lại nhìn thấy một vị khách không mời mà tới.

Một người đàn ông đầy tà khí.

Du Tử Nhân.

“Du Tiên sinh?” Mộ Dung Phẩm khẽ mỉm cười: “Thật là khách quý lâu ngày mới gặp lại!”

“Bất luận là nói cái gì, từ miệng đại luật sư Mộ Dung Phẩm đây nói ra hình như đều mang theo một chút ý tứ khác thì phải.” Du Tử Nhân cười mà như không cười nói.

“Du tiên sinh lo lắng quá rồi, chỉ là hôm nay ngài tới đây, chắc không phải là quan tâm tới thương thế của A Khoan chứ?” Mộ Dung Phẩm trả lời một cách mỉa mai.

Du Tử Nhân không chút hoang mang đáp: “Tôi cũng tương đối quan tâm, không biết Hạ tiên sinh định vì A Khoan, vì Diệp Tây Hi báo thù như thế nào đây?”

“Người là nghĩ tới đây tìm ta hợp tác sao?” Hạ Phùng Tuyền vẫn trầm mặc này giờ bỗng mở miệng.

“Không sai, ta nghĩ chúng ta có thể hợp tác cùng nhau đối phó với Du Tử Vĩ. Có như thế, người có thể sớm cứu được mỹ nhân của mình về, còn ta cũng sớm có thể đoạt lại vị trí xứng đáng của ta ở Du gia.” Du Tử Nhân mỉm cười, ánh mắt dần trở nên nham hiểm xảo quyệt, “Người thử nói xem?”

Hạ Phùng Tuyền xoay đầu lại, bình tĩnh nhìn hắn: “Ta hợp tác với người.”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Diệp Tây Hi tỉnh lại, ý thức dần khôi phục, cảm giác đầu tiên của cô là: đau, cảm giác thứ hai là: rất đau và cảm giác thứ ba là: cực kì đau nhức.

Xương giống như nát vụn ra thành nhiều mảnh, bây giờ kêu lạo xạo trong người cô vậy.

Cái cảm giác này khó chịu đến mức khó có thể hình dung đầy đủ được.

Cô không khỏi rên thành tiếng.

“Cô tỉnh rồi à?” Bên cạnh cô bỗng truyền tới một giọng nói xa lạ.

Diệp Tây Hi mở mắt ra, nhìn thấy một nam nhân.

Một nam nhân nhìn rất khá.

Nói thật, mặc dù Hạ Phùng Tuyền rất bá đạo, Hạ Hư Nguyên rất biến thái, Du Tử Nhân rất âm độc, A Khoan rất cứng chặc, nhưng không thể phủ nhận, tất cả bọn họ đều thuộc hàng soái ca trăm người mới chọn được một.

Vậy nên mới nói, hỗn chiến giang hồ bao lâu với bọn họ, Diệp Tây Hi đã sớm miễn dịch với loại sinh vật phát sáng – đại soái ca như thế này rồi.

Nhưng mà khi cô nhìn thấy nam nhân này vẫn không nhận được âm thầm thờ dài trong lòng một cái.

Ngũ quan của hắn, nếu chỉ nhìn đơn thuần một khía cạnh sẽ chẳng thấy gì đặc biệt nổi bật cả nhưng khi hợp chung chúng với nhau thì lại tạo ra một khuôn mặt điển trai kinh thiên động địa (ồ ồ định nghĩa đẹp trai này lạ à nha.)

Đó là một nam nhân mạng ve đẹp mà quái, ánh mắt sáng quắc, từng đường nét trên khuôn mặt đầy sức hấp dẫn người khác.

Diệp Tây Hi kinh ngạc ngẩn nhìn suốt một phút, mà nam nhân kia cũng bình thản giống như đã quen với ánh mắt ngưỡng mộ của người khác rồi, mặt không đổi sắc cứ để cô ngắm cho đã mắt thì thôi.

Rốt cuộc, Diệp Tây Hi cũng định thần lại: “Anh là ai? Đây là đâu? Tại sao tôi lại ở đây?”

Nam nhân kia trả lời chậm rãi: “Tôi là Nhất Giới, đây là nhà của tôi, còn cô là do ngã từ trên núi kia mà rơi xuống chỗ này.”

Diệp Tây Hi dần dần nhớ lại, đúng rồi, bọn họ bị Du Tử Vĩ mai phục, cánh tay cô trúng đạn, buông thõng xuống khỏi cổ A Khoan, rơi xuống vách núi này.

Khó trách toàn thân mình mảy mai đau ê ẩm như tử đến như vậy, thì ra là rơi từ trên cao xuống.

Mặc dù bất tử thiệt có lợi nhưng cứ tiếp tục bị thương kiểu như vậy thêm vài lần nữa thì nói không chừng cũng đau đến chết mất.

“Tôi cũng có vài vấn đề nữa cần hỏi cô đây?” Nhất Giới hỏi: “Cô là tội phạm vượt ngục, hay là con cái của dòng họ giàu có nào đó đang chạy trốn?”

“Dòng họ giàu có?” Diệp Tây Hi máu sôi trào nhưng vẫn khiêm tốn nói: “Làm sao có thể, con cái nhà quyền quý chẳng phải đều có vẻ ngoài nghiêng nước nghiêng thành sao?”

“Cô nói cũng có lý.” Nhất Giới suy nghĩ một chút: “Vậy thì cô chỉ có thể là tội phạm vượt ngục thôi!”

Diệp Tây Hi: “...”

“Xin hỏi, anh tại sao lại muốn hỏi vấn đề này?” Diệp Tây Hi có chút khó hiểu chất vấn hắn.

“Bởi vì quanh khu vực này hiện có rất nhiều người đang tìm cô.”

“Có người tìm tôi?” Diệp Tây Hi kích động bật dậy hỏi: “Người dẫn đầu có phải là một người đàn ông trẻ tuổi nhìn qua cũng khá đẹp trai, mà thực tế đúng là rất đẹp trai phải không?”

“Tôi nghe những kẻ đó nói chuyện qua điện thoại với người đứng đầu gọi là Du tiên sinh, có phải người đó không?”

Diệp Tây Hi lắc đầu: “Không phải, đó là một người nhìn qua đã thấy thâm độc mà thực tế là cực kì thâm độc.”

“Đó là kẻ đã truy đuổi cô?” Nhất Giới nhẹ giọng hỏi: “Thật may là tôi không đem cô giao ra.”

“Nhất Giới tiên sinh...”

“Gọi tôi Nhất Giới là được rồi, dĩ nhiên nếu có muốn có thể gọi tôi là Giới cũng không có vấn đề gì.” Nhất Giới nhìn cô, ánh mắt thâm thúy bắt đầu biến hoá huyền ảo thành ánh mắt trù mẫn mang theo hấp dẫn.

“Vậy, gọi là Nhất Giới đi.” Diệp Tây Hi vội vàng thu lại tầm mắt, ra sức dụi dụi mắt mình: “Tôi.. tôi có thể gọi điện thoại nhờ được chứ?”

“Gọi cho người nhà tôi đón cô ư?” Trong lúc vô tình, Nhất Giới đã tới ngồi bên cạnh cô từ lúc nào: “Sao vậy, cô không tin tưởng tôi à?”

“Không phải, tôi không có ý đó.” Diệp Tây Hi lại vội vàng phủ nhận: “Tôi chỉ muốn báo mình vẫn bình an, tránh làm cho mọi người lo lắng thôi.”

“Thì ra là như vậy.” Nhất Giới đưa điện thoại di động cho cô.

Diệp Tây Hi đón lấy, bấm số điện thoại về Hạ gia, nhưng lại không có chút tín hiệu nào.

“Chuyện gì thế này?” Diệp Tây Hi sốt ruột.

“Tôi quên mất không nói cho cô biết, chúng ta bây giờ đang ở trong núi sâu, tín hiệu điện thoại chập chờn lắm đấy.” Nhất Giới nhẹ nhàng vuốt tóc cô, bộ dạng vô cùng thân mật.

Diệp Tây Hi càng ngày càng cảm thấy vị đại suất ca tốt bụng này có cái gì đó rất không bình thường, làm sao có thể sống quen thuộc bình thân giữa chốn hoang vu rừng núi thế này kia chứ?

“Đúng rồi, tôi đã hôn mê bao lâu vậy?” Diệp Tây Hi mượn cớ hỏi, đặt chiếc điện thoại xuống chen giữa cô và Nhất Giới.

Ai dè tên Nhất Giới này lại dính như kẹo kéo, một mực sáp lại gần cô: “Cũng gần một tháng rồi.”

“Một tháng!” Diệp Tây Hi trợn mắt không tin vào tai mình: “Làm sao có thể lâu như vậy được?”

“Tây Hi, cô rơi xuống từ trên cao như vậy, lúc ấy toàn thân xương gãy vụn.” Nhất Giới kỳ quái nói thêm: “Nếu là người bình thường thì đã sớm về trời điếm vương rồi.”

Diệp Tây Hi gượng gạo cười ha ha vài tiếng: “Vậy sao? Vận khí của tôi quả là rất tốt, gặp đại nạn mà không chết.”

“Đúng vậy a, không biết gặp được tôi có thể nói là phúc của cô hay không đây?” Nhất Giới cười quỷ dị.

“Ha ha.” Diệp Tây Hi cũng cười đáp lại mấy tiếng, sau đó im bất ngẫm nghĩ một chút, đột nhiên thấy cái gì đó cực kì bất bình thường ở đây: “Làm sao anh biết tên của tôi?!”

“Là chính cô nói cho tôi mà.” Nhất Giới đáp: “Trong lúc hôn mê cô đã nói cho tôi biết.”

“Thế ư?” Diệp Tây Hi có chút nghi hoặc, nhưng lại nghĩ mãi không ra cái gì kì quái nữa, chỉ nói: “Vậy, có thể phiền anh đi báo tin giùm tôi được không? Người nhà của tôi sẽ báo đáp anh thật chu đáo.”

“Tôi muốn như thế nào, bọn họ cũng nguyên ý báo đáp sao?” Nhất Giới nằm trên giường, hơi nhòm người dậy, lấy tay chống cằm, nhìn thẳng Diệp Tây Hi tươi cười hỏi.

“Dĩ nhiên dĩ nhiên, anh cứ việc mở miệng hô mưa gọi gió.” Diệp Tây Hi bảo đảm.

“Vậy thì,” ánh mắt tên Nhất Giới trở nên ám muội: “Tôi muốn em, có được không?”

“Hà?!” Diệp Tây Hi cả người cứng ngắc.

Nhất Giới bỗng nhiên cười phá lên: “Nói giỡn với cô thôi, xem cô kia, mồ hôi mồ kia đầm đìa rồi.”

“Ha ha ha, thì ra là nói giỡn sao.” Diệp Tây Hi run rẩy lau mồ hôi lấm tấm trên trán.

“Cũng không hẳn.” Nhất Giới khầu khí đột nhiên lại trở nên nghiêm túc lạ thường: “Nếu như tôi nói thật thì sao?”

Diệp Tây Hi nín thở.

“Ha ha, cung ơi, xem cô kia, bị tôi dọa đến mức miệng méo xệch sang một bên rồi kia.” Nhất Giới đưa tay nâng cằm cô, đưa lại gần mặt mình.

Diệp Tây Hi xác định, khoảnh khắc đó, trong đầu cô bùng lên một ý nghĩa thôi thúc muốn giết kẻ nào đó.

Sáng sớm, Liễu Vi Quân mặc bộ đồ ngủ vải xa tanh màu trắng ngồi trước bàn trang điểm.

Bà kinh ngạc nhìn vào hình ảnh mình trong gương, khuôn mặt được chăm sóc kỹ lưỡng thường xuyên, nhìn đi nhìn lại như chỉ mới ba mươi.

Nhưng ánh mắt không lừa được người.

Trong ánh mắt của bà chứa đựng bao việc đời phức tạp.

Cả đời này, bà đã chiếm được rất nhiều, đồng thời cũng mất đi không ít.

Đến tận cùng tất cả có đáng giá hay không, bà vĩnh viễn không có thể biết được.

Lúc này, một nữ hầu phòng bước vào, sắp xếp lại chăn gối ga giường, bà hỏi: “Lão gia đâu?”

“Dạ, lão gia ở thư phòng ạ.” Nữ hầu phòng đáp.

“Nhà có khách đến sao?” Liễu Vi Quân thuận miệng hỏi.

Nữ hầu phòng kia quanh co ấp úng đáp: “Dạ... là Du Giang Nam thiếu gia tới ạ.”

“Giang Nam?” Liễu Vi Quân đột nhiên quay người lại: “Nó tới làm gì?”

“Tôi không biết thưa phu nhân.” Nữ hầu phòng dè dặt nói tiếp: “Tôi chỉ nhìn thấy, thiếu gia tới sắc mặt rất không tốt.”

Liễu Vi Quân trầm mặc, bỗng nhiên đứng dậy, bước nhanh tới thư phòng.

Bên trong, chồng của bà cùng con trai bà grom đã tuốt vỏ, nỏ đã căng dây, cả hai trừng trừng nhìn nhau giằng co.

Du Giang Nam lạnh lùng hỏi: “Đến tận cùng thì ông đã đem Tây Hi nhốt ở chỗ nào rồi?”

Du Tử Vi nhú mày: “Tại sao người khẳng định là ta bắt cô ta?”

Du Giang Nam phản kích: “Tại sao tôi lại phải tin việc đó không phải do ông làm đây?”

Tên ten ten... một nhân vật nữa lại xuất hiện, ai là chủ mưu, đến cuối cùng sự thật là gì, kẻ nào sẽ là kẻ chiến thắng???? hãy chờ các chap tiếp theo nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

“Ta không cần người tin tưởng.” Du Tử Vi thanh âm rất ôn hoà lại không để lộ ra chút căm tức nào, ông ta châm chọc: “Bởi vì giữa chúng ta là hận thù, nhiều thêm một cái cũng chẳng sao.”

“Tôi tới đây, chỉ muốn nói một câu duy nhất.” Du Giang Nam mặt lạnh lùng: “Nếu như ông dám làm tổn thương Tây Hi, tôi thề sẽ không bỏ qua cho ông.”

“Như vậy,” Du Tử Vĩ miễn cưỡng nói: “Nói cách khác, nếu như ta bỏ qua cho cô ta thì người cũng sẽ buông tay không báo thù nữa, phụ lời uy thác cuối cùng của cha người, phải thế không?”

Du Giang Nam ánh mắt trầm xuống, đôi mắt màu hổ phách, trầm tĩnh như biển, nhưng có thể cảm giác được bên trong đôi mắt ấy có những tình cảm phức tạp sôi trào.

Giống như trải qua một thế kỉ dài đằng đẵng, Du Giang Nam rốt cuộc cũng mở miệng nói: “Được.”

“Cái gì?” Du Tử Vĩ có chút ngoài ý muốn.

“Nếu như,” Du Giang Nam hít một hơi thật sâu, nghiêng răng gần từng câu từng chữ: “Nếu như ông đáp ứng tôi từ nay về sau buông tha cho Tây Hi thì tôi cũng sẽ buông tay báo thù.”

Du Tử Vĩ trừng trừng nhìn Du Giang Nam, giống như muốn tìm ra bất kì cảm xúc nào khác trên gương mặt Du Giang Nam, mắt không hề rời dù chỉ một giây ngắn ngủi, một lúc sau, ông ta đột nhiên ngửa cổ cười lớn: “Không thể ngờ, thật không thể ngờ tới, người lại si tình như vậy... Bất quá, chẳng phải Diệp Tây Hi đã trở thành người của Hạ Phùng Tuyên rồi sao? Cho dù người có vĩ đại như thế nào đi nữa, cô ta cũng đâu cảm động mà rơi vào vòng tay người cơ chứ?”

Du Giang Nam không để ý lời ông ta nói, chỉ chậm rãi đáp: “Mặc dù cái ông muốn là một tâm thân bất tử nhưng hậu quả của việc đó cũng chỉ khiến cho cái chết đến gần với ông hơn mà thôi.”

“Người đang định uy hiếp ta sao?” Du Tử Vĩ cười lạnh.

“Uy hiếp, cảnh cáo, như thế nào cũng được, đây là sự thật.” Du Giang Nam đứng dậy, lạnh lùng cáo từ: “Hy vọng ông có thể hiểu rõ điều đó.”

Dứt lời, Du Giang Nam không thèm nhìn Du Tử Vĩ thêm một cái, xoay người bỏ đi.

Vừa xuống dưới lầu, Du Giang Nam đã nhìn thấy một người.

Đuôi váy dài quét đất, bà ta mặc một bộ váy ngủ trắng, phía sau lưng thướt trên sàn nhà, mái tóc đen dài chưa chải chuốt gì buông xoã xuống hai vai.

Một người phụ nữ ưu nhã, cao quý và xinh đẹp.

Mẹ của hắn.

Và cũng là kẻ thù đã giết chết ba của hắn.

Du Giang Nam cúi đầu, chuẩn bị bước nhanh rời đi, nhưng khi đi qua lại nghe Liễu Vi Quân nhẹ giọng nói: “Làm sao, ngay cả mẹ của mình cũng không thèm gọi một tiếng ư?”

Du Giang Nam dừng bước, lạnh nhạt nói: “Tôi nghĩ, bà hẳn là không cao hứng khi nhìn thấy tôi chứ?”

“Xem ra tâm tình của người hôm nay không được tốt.” Liễu Vi Quân không để ý đến lời châm chọc của con trai.

Du Giang Nam không đáp.

“Người, cam lòng vì cô bé kia mà từ bỏ báo thù?” Liễu Vi Quân quay người lại, nhìn chăm chú vào hắn: “Có thật không? Cô bé kia đối với người quan trọng đến vậy sao?”

“Rất nhiều chuyện đều có thể xảy ra.” Du Giang Nam trên mặt kết thêm một tầng băng lạnh: “Ví dụ như, bà có thể vì Du Tử Vĩ mà giết chồng bỏ con.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Liễu Vi Quân lập tức bị bóp méo bởi vị tức giận và thống khổ: “Mày nói thế là ý gì? Đây là cách mày đối xử với mẹ mày sao?”

Du Giang Nam chậm rãi nói: “Rất lâu rồi, tôi luôn cho rằng... trên đời này tôi không có mẹ.”

Liễu Vi Quân chột vung tay lên, nặng nề giáng cho Du Giang Nam một cái tát.

Với thân thủ của Du Giang Nam, hắn hoàn toàn có thể né tránh, nhưng hắn lại không làm như thế.

Hắn chỉ lẳng lặng cúi đầu hứng chịu.

“Bốp!!” một thanh âm vang lên, vang vọng khắp đại sảnh rộng lớn.

Liễu Vi Quân cả người run rẩy, tay của bà, rất đau, rất tê dại.

Du Giang Nam mặt vẫn không đổi sắc nhìn thẳng vào bà: “Bà chẳng phải luôn muốn tôi từ bỏ báo thù ? Làm cho Du Từ Vĩ thả Tây Hi ra, tôi sẽ vĩnh viễn rời xa nơi này, vĩnh viễn sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt các người nữa.”

Nói xong, hắn xoay người bỏ đi.

Liễu Vi Quân từ từ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ánh mắt trời sáng chói mắt, vòng sáng dần mở rộng, hoảng sợ, chói mắt không ngừng lan ra bao phủ cả người bà trong thứ ánh sáng nóng bức đó.

Bà không thể duy trì thêm được nữa, trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Khi tỉnh lại, Liễu Vi Quân phát hiện ra mình đang nằm trên giường lớn.

Du Từ Vĩ ngồi bên cạnh chăm sóc bà.

Liễu Vi Quân nhìn chòng, thở dài: “Anh thả cô bé kia ra được không, có như thế, Giang Nam mới từ bỏ ý định trả thù.”

Du Từ Vĩ giống như không nghe thấy lời của bà, chỉ đơn giản nói: “Bác sĩ nói em bị hạ đường huyết, cần phải chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Liễu Vi Quân nhắm mắt lại, mệt mỏi nói: “Từ Vĩ, coi như em cầu xin anh, hãy thả cô bé kia ra.”

Du Từ Vĩ chậm rãi đáp: “Hơn mười năm trước, em cũng từng cầu xin anh bỏ quan cho Du Giang Nam.”

Liễu Vi Quân kích động ngồi nhóm dậy: “Nhưng mà Giang Nam là con em.”

“Cho nên anh mới buông tha cho nó, không hạ thủ với nó. Nhưng bây giờ thì sao, nó suốt ngày chỉ nghĩ làm thế nào để tự tay đâm chết kẻ thù không đội trời chung là anh.” Trong giọng nói của Du Từ Vĩ không có bất kì cảm tình khoan dung nào hết: “Vi Quân, anh và nó sẽ có một ngày phải đối đầu nhau, đến lúc đó, em sẽ giúp ai?”

Liễu Vi Quân nhìn ra chỗ khác: “Em sẽ không để cho chuyện đó xảy ra.”

“Nếu điều đó thực sự xảy ra thì sao?” Du Từ Vĩ lại gần vợ, đôi mắt lạnh lùng quét nhìn bà: “Em sẽ giúp anh, hay là giúp nó?”

Liễu Vi Quân quay đầu lại, trong ánh mắt tràn đầy sự chán chường, cười nhạt: “Em nói rồi, em sẽ không để chuyện đó có thể xảy ra.”

Du Từ Vĩ mỉm cười: “Quả nhiên, đúng là Liễu Vi Quân người phụ nữ anh yêu, một Liễu Vi Quân kiêu ngạo và ích kỷ.”

“Tại sao anh không chịu lùi một bước chỉ lần này thôi?” Liễu Vi Quân cau mày: “Thả... cô bé kia có được không?”

“Anh không thể thả cô ta ra, bởi vì căn bản cô ta không phải do anh bắt.” Du Từ Vĩ đứng dậy, bước tới cửa sổ, kéo tấm rèm nhưng tím ra.

Ánh mặt trời như thủy triều tràn vào phòng, trong nháy mắt đã bao phủ ánh sáng lên tất cả mọi thứ.

“Hôm đó bọn thủ hạ của anh có quả thật đi bắt Diệp Tây Hi, nhưng trên đường theo dõi đã bị bọn họ cho người giết chết.” Du Từ Vĩ chậm rãi nói: “Cho nên, việc cô ta mất tích chẳng liên quan gì đến anh hết.” (bọn họ: Hạ gia)

“Anh không gạt em chứ?” Liễu Vi Quân hồ nghi.

“Ngay cả em cũng nghi ngờ anh, thế thì khó mà trách bọn người Hạ Phùng Tuyền cũng một mực khẳng định việc này do anh làm rồi.” Du Từ Vĩ hừ lạnh một tiếng: “Bây giờ, Hạ Phùng Tuyền còn cùng Du Từ Nhân hợp tác, muốn đánh đổ anh.”

“Nếu không phải là anh, vậy thì do ai làm đây?” Liễu Vi Quân nghi ngờ, Du Từ Vĩ nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu.

—— m(_)m ——

Mặc dù đã ly hôn với Hạ Từ Viện nhưng bởi vì Hạ gia gần đây xảy ra quá nhiều chuyện cần đến sự giúp đỡ của Mộ Dung Phẩm nên hắn mới có thể tùy ý tự do ra vào Hạ gia.

Hôm nay, hắn vừa mới bước vào đến cửa đã nghe thấy âm thanh dừ dội loảng xoảng bình bình bang bang ầm ĩ vọng lại từ phòng bếp.

“Sao lại thế này?” Mộ Dung Phẩm hỏi Hạ Hư Nguyên đang nhàn nhã ngồi trên ghế salon: “Chú lại chọc cho Từ Viện tức giận hả?”

“Từ Viện giờ mang thai, chọc nó chẳng có cửa thắng đâu.” Hạ Hư Nguyên nhàn nhạt cười một tiếng: “Nó định tự tay làm com cho A Khoan ấy mà.”

“Làm com?” Mộ Dung Phẩm khoé mắt giật giật.

Còn chưa nói hết, trong phòng bếp lại vang lên một tiếng nổ “duyên dáng” cực kì, to chấn động trời đất.

Mộ Dung Phẩm vội vàng lao vào xem có chuyện gì xảy ra.

Chỉ thấy Hạ Từ Viện che mặt ngồi núp ở một góc trong phòng bếp, còn cái nồi trên bếp thì đang nổ bùm bùm vui mừng. (tài nấu ăn của chị ý thật... đáng sợ '=))

Mộ Dung Phẩm bước nhanh tới tắt bếp đi, lại vội vã quay lại xem Hạ Từ Viện có bị thương ở chỗ nào không, dạy dỗ cho một bài: “Có làm sao không, có bị phỏng ở đâu không? Sao em lại bất cẩn như thế cơ chứ, mang thai còn chạy vào phòng bếp làm loạn? Không cẩn thận trơn trượt mà ngã thì làm sao đây? Cũng đã làm mẹ đến nơi rồi, tại sao một chút tự giác cũng không có thể...”

Hạ Từ Viện cúi đầu vuốt bụng mình, ngữ khí ai oán: “Cục cưng, con nghe thấy chưa, kẻ khốn kiếp vừa dài dòng vừa lảm chuyện nằng nặc mẹ chính là cha con đó.”

“Hạ Từ Viện, coi như em lợi hại đi.” Mộ Dung Phẩm hít một hơi thật sâu, đem chỗ tức giận còn lại nuốt hết xuống bụng.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

“Được rồi, anh mau ra ngoài đi.” Hạ Từ Viện khoát khoát tay, hạ lệnh đuổi khách: “Anh cứ lảng vảng trong đây sẽ ảnh hưởng đến trù nghệ của em.”

“Không được, một mình em làm thì quá nguy hiểm.” Mộ Dung Phẩm không dừng bước, “Còn nữa, tài nấu ăn của em có bị ảnh hưởng hay không thì cũng chẳng khác nhau là mấy đâu.”

Hạ Từ Viện lại lấy tay xoa bụng, thở dài một tiếng: “Cục cưng, con nghe thấy rồi chứ, người đàn ông này chính là như vậy, không phân biệt ngày hay đêm chỉ thích vũ nhục mẹ thôi.” (trời đất em bé còn chưa ra đời bà đã tuyên truyền văn hoá phẩm đồi trụy rồi... thế này lúc nó ra đời thế gian lại chào đón thêm một quái nhân nữa)

Mộ Dung Phẩm giờ tay đầu hàng: “Được rồi, anh đi.”

Cho nên, hần chỉ có thể đứng bên ngoài phòng bếp, đứng ngồi không yên chú ý mọi động tĩnh bên trong.

Một lúc sau, Hạ Từ Viện bung một nồi ô tô to ra ngoài, đặt lên bàn, đưa tay lau mồ hôi đầm đìa trên trán, thở phào một cái: “May quá, cuối cùng cũng xong.”

“Đây là cái gì?” Mộ Dung Phẩm mở cái vung ra hỏi.

“Súp chim bồ câu.” Hạ Từ Viện lấy một cái bát nhỏ ra múc.

Mộ Dung Phẩm mở to hai mắt, nhìn thứ dính dính đen đen này, trong nháy mắt cứng họng không nói được từ nào.

“Món súp chim bồ câu cực kì trùu tượng.” Hạ Hư Nguyên nín cười dùng từ hình dung về món cháo thích hợp nhất.

“Em không có món nào khác à mà lại làm cái món cháo này?” Mộ Dung Phẩm hỏi.

“Bác sĩ đã dặn, súp chim bồ câu giúp chữa lành vết thương, A Khoan uống vào sẽ nhanh chóng bình phục.” Hạ Từ Viện thở dài: “Nói thế nào đi nữa thì A Khoan bị trọng thương như vậy cũng là do em gián tiếp hại, dù sao cũng nên làm việc gì đó gọi là chuộc tội chứ.”

“Em xác định A Khoan uống vào sẽ khôi lại nhanh chóng hay là chết nhanh chóng vậy?” Mộ Dung Phẩm cau mày.

“Người xác định đây là chuộc tội hay tăng thêm tội thế?” Hạ Hư Nguyên lấy tay bịt chặt hai mũi.

Hạ Từ Viện đã sớm quen với việc bị châm chọc như thế nên đối với lần này không chút bận tâm, chỉ lẳng lặng đem bát cháo nhỏ đưa tới trước mặt hai người kia: “Uống đi.”

“Tại sao lại bắt bọn anh uống?” Hai người đồng thời lùi một bước về phía sau.

“Có thể mang thai chính là lý do, em cảm thấy món súp này có mùi rất buồn nôn, cho nên chỉ có thể nhờ cậy vào hai người ném thử mùi vị chứ sao.” Hạ Từ Viện cầm bát súp nhích thêm một bước về phía trước.

“Người có mang thai hay không mang thai chẳng liên quan gì đến chuyện này cả, mn súp này thực sự rất khó ngửi.” Hạ Hư Nguyên bình tĩnh chỉ ra sự

thật.

“Vây là hai người các ngươi nhất định không uống đúng không?” Hạ Từ Viện đôi mắt to tròn ngây thơ chớp chớp mấy cái.

“Không sai.” Hai người kia ý chí kiên định.

“Vây, không còn cách nào khác em uống vậy.” Hạ Từ Viện bị thương tui thân nói: “Nhưng mà, em uống vào rồi, nói không chừng chẳng may ba ngày không ăn uống được gì, đến lúc đó, cục cưng trong bụng nhất định là chết đói mất thôi.”

Nghe vậy, Mộ Dung Phẩm nhắm mắt lại, nắm chặt nắm tay, cắn chặt răng, sau đó hần mồ mắt ra, vì nghĩ diệt thân, vì nhân dân quên mình: “Được rồi, anh uống!”

Tiếp theo, hần bụng cái bát gọi là súp chim bồ câu thực tế so với hồ dán còn bốc mùi hôi thối lổn nhổn những vật thể không xác định kia lên, lăm bằm lăm bằm một ngụm nuốt nó xuống.

Hạ Hư Nguyên vỗ tay, cười thất thanh: “Tình thương của cha thật là vĩ đại như núi a!”

“Như thế nào? Như thế nào?” Hạ Từ Viện vội vã hỏi.

Mộ Dung Phẩm trầm mặc, mặt từ trắng bệch chuyển sang tím đen rồi lại thành xanh xao, một lúc sau, hần rớt cuộc cũng mở miệng nói: “Không ngon lắm!”

“Sao có thể như thế được? Em đã rất chuyên tâm vào làm, mặc dù màu sắc không được giống cho lắm, nhưng mùi vị không thể nào sai được.” Hạ Từ Viện khê chau mày: “Có phải do khẩu vị của anh quá đặc biệt không hả?”

Mộ Dung Phẩm hai mắt chột loé sáng: “Rất có thể, thế cho nên, em cần càng nhiều người giúp nếm thử càng tốt.”

Nghe vậy, Hạ Từ Viện quay đầu, nhìn về phía Hạ Hư Nguyên.

“Ta nhưng là Hạ Hư Nguyên.” Hạ Hư Nguyên tỉnh rụi ung dung thản nhiên cười một tiếng: “Ta đời nào chịu sự uy hiếp của ngươi.”

“Ta không nghĩ uy hiếp ngươi.” Hạ Từ Viện đôi mắt trở nên tinh quái gian trá cười: “Ta là muốn ép buộc ngươi.”

Vừa dứt lời, Hạ Hư Nguyên phía sau gáy bị Mộ Dung Phẩm giữ thật chặt.

“Ta khuyên các ngươi không nên làm trò xằng bậy a!” Hạ Hư Nguyên lẳng lẳng cảnh cáo.

“Đệ đệ cưng của ta ơi, ngươi đừng phí công phản kháng thêm nữa!”

Hạ Từ Viện vừa nói vừa bung bát súp, cười rất gian trá tiến tới chỗ Hạ Hư Nguyên, dùng vũ lực mở miệng hần ra, đang chuẩn bị rót thứ chất lỏng kinh dị kia vào thì bị Mộ Dung Phẩm ngăn lại: “Chờ một chút, Từ Viện, em làm vậy là không đúng chút nào hết.”

“Mộ Dung Phẩm, sao tự dưng anh lại có nhân tính thế?” Hạ Từ Viện kinh ngạc.

Mộ Dung Phẩm rất chậm rất chậm hạ tầm mắt xuống, “Chẳng lẽ em đã quên rồi sao, buổi Prom ở trường năm đó, Hư Nguyên đã làm thanh danh của chúng ta mất sạch như thế nào?”

“Đúng rồi, thế thì em phải thật chu đáo cảm ơn nó mới phải.” Hạ Từ Viện quay lại phòng bếp, đổi thành cái bát đặc biệt có giá trị, đầy sánh súp tràn cả ra ngoài, bung đến trước mặt Hạ Hư Nguyên, cười đến vô cùng quý dị: “Ta nghĩ, từ hôm nay trở đi, ngươi hẳn là có thể khắc sâu cảm nhận ý nghĩ của câu nói: “Quần tử báo thù, mười năm chưa muộn” phải không?”

Nói xong, cô đem toàn bộ súp trong bát chút sạch sành sanh không chứa một giọt nào vào miệng Hạ Hư Nguyên.

Hạ Hư Nguyên cũng trầm mặc, trên mặt theo thứ tự hiện ra các màu trắng hồng xanh tím, rất phong phú, hồi lâu, hần bình tĩnh nói: “Hai người các ngươi, nhất định sẽ bị báo ứng.”

Hạ Từ Viện ý chí vẫn chưa bị đá kích hết hoàn toàn: “Khẩu vị của hai người thật chẳng ra làm sao cả, tìm một người nữa thử xem sao.”

“Trong nhà còn ai nữa?” Mộ Dung Phẩm hỏi.

Hạ Từ Viện quay đầu, nhìn về phía ghế sofa, mắt lộ ra một tia tàn nhẫn vô tình.

Đang ngủ rất ngon lành, Khô đại cừu thâm đột nhiên rung mình một cái.

Vắt và lăm mới đợi được đến lúc vết thương khỏi hẳn, có thể đứng dậy, Diệp Tây Hi liền nổi ngay ý nghĩ muốn trở về nhà ngay lập tức.

Nhưng Nhất Giới luôn một mực ngăn cản cô.

“Tại sao không để cho tôi đi?” Diệp Tây Hi khó hiểu hỏi.

“Tôi không yên tâm để cô ra ngoài một mình.” Nhất Giới vuốt tóc cô, giống như đang vuốt ve thú cưng của mình vậy: “Ngoài kia sai lang hổ báo nhiều lắm.”

“Vậy thì phiền anh đưa tôi ra ngoài có được không?” Diệp Tây Hi cầu khẩn.

“Không được.” Nhất Giới lắc đầu.

“Tại sao?” Diệp Tây Hi tròn mắt lên nhìn hắn.

“Tôi lười đi.”

“...”

“Tôi mặc kệ, tôi muốn đi!” Diệp Tây Hi kiên quyết: “Tôi nhất định phải trở về càng sớm càng tốt!”

“Tại sao cô cứ nằng nặc đòi về thế?” Nhất Giới nhích tới gần cô, ánh mắt cuốn hút, đầy mị lực: “Chẳng lẽ nơi đó có người nào đang đợi cô?”

“Rất nhiều người đang đợi tôi.” Diệp Tây Hi tránh né vấn đề nhạy cảm này.

“Nhưng dù sao vẫn có một người cô quan tâm nhất chứ.” Nhất Giới cười khẽ, bộ dạng như thể hiểu thấu hết thảy: “Là một nam nhân chăng?”

“Đúng vậy.” Diệp Tây Hi thẳng thắn thừa nhận.

“Cô rất thương hắn?” Nhất Giới nhún mày.

“Chính xác.” Diệp Tây Hi ho nhẹ một tiếng.

“Hai người kết hôn rồi?” Nhất Giới tiếp tục hỏi.

“Không có.” Diệp Tây Hi suy nghĩ một chút lại bổ sung thêm: “Nhưng cũng không lâu nữa đâu.”

“Chưa kết hôn thì còn có nhiều khả năng xảy ra.” Nhất Giới vừa diễn giải vừa cười rất quý dị: “Cô còn có những cơ hội lựa chọn khác.”

“Anh có ý gì?” Diệp Tây Hi hoài nghi.

“Người đó, có đẹp trai hơn tôi không?” Nhất Giới hỏi câu này mặt không đỏ, tim không đập thành thịch, bất quá kể ra hắn cũng có tư cách hỏi câu này.

“Không có.” Diệp Tây Hi thành thực trả lời.

“Hắn có ôn nhu hơn tôi không?”

“... Không có.” Diệp Tây Hi giọng nói bắt đầu nhỏ dần.

“Hắn có lịch lãm hơn tôi không?”

“... Không có.” Diệp Tây Hi đấm ngực dậm chân, Hạ Phùng Tuyền chết tiệt, tại sao không biểu hiện khá hơn một chút, hại cô ngay cả khoe khoang tý tổ chất cũng không có.

“Đã như vậy, cô có nghĩ... nên vứt bỏ hắn mà chọn tôi hay không?” Nhất Giới lại nhẹ nhàng cầm trong tay đuôi tóc của cô, tiếp tục vuốt ve, từng cử chỉ biểu lộ cảm xúc đều mị hoặc mê người.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

thằng khốn >_< ta bầm ta chấť..

“Không đời nào.” Diệp Tây Hi trả lời như đinh chém sắt.

“Vì sao?” Nhất Giới nhướn mày hỏi.

“Thứ nhất, nếu tôi mà dám có ý định bỏ rơi hần thì nhất định sẽ chết rất thê thảm, hần chỉ cần một đao thôi là có thể băm vằm tôi thành ngàn mảnh a!” Nghĩ tới đây, Diệp Tây Hi vô thức run lấy bầy.

“Hần tàn bạo như thế ư?” Nhất Giới lại nhướn mày sâu hơn: Thế còn nguyên nhân thứ hai thì sao?”

“Thứ hai là,” Diệp Tây Hi đứng bật dậy, giật đuôi tóc của mình ra khỏi tay của Nhất Giới, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá lại tên Nhất Giới này một phen, cau mày nói: “Tôi với anh cũng chỉ mới quen biết, lý do gì khiến tôi phải chọn anh nhỉ?”

“Lý do chẳng phải lúc nãy chúng ta đã nói rồi đó sao.” Nhất Giới ngả lưng lên chiếc ghế salon màu vàng nhạt, một tay chống cằm, ánh mắt sắc bén giao hoạt: “Tôi đẹp trai hơn hần, ôn nhu hơn hần, lịch lãm hơn hần.”

“Thế thì sao chứ?” Diệp Tây Hi hỏi.

“Thế cho nên căn cứ vào nguyên tắc kẻ nào mạnh hơn ưu tú hơn kẻ đó sẽ thắng thì cô nên chọn tôi mới phải.” Giọng nói của Nhất Giới rất nhẹ, nhưng lại có một loại mê hoặc làm dao động lòng người, giống như thuật thôi miên.

“Nhưng mà, trên thế giới này còn có rất nhiều người so với anh còn đẹp trai hơn, so với anh còn ôn nhu hơn, so với anh còn lịch lãm hơn, nếu cứ dựa theo cái nguyên tắc kia thì tôi hần là nên lựa chọn những con người ưu tú đó đúng không?” Diệp Tây Hi không khỏi bật cười.

“Còn một lý do nữa.” Nhất Giới im lặng nhìn cô, trong mắt bập bùng ánh lửa nho nhỏ bắt đầu nhen nhóm: “Tôi yêu em hơn bất cứ kẻ nào khác.”

Diệp Tây Hi “Ha ha ha” bật cười ha hả: “Đừng đùa tôi.”

“Em không tin?” Nhất Giới hỏi.

“Anh sẽ làm gì để khiến tôi tin tưởng vào điều đó đây?” Diệp Tây Hi lau nước mắt do cười quá nhiều: “Chúng ta quen nhau được bao lâu chứ?”

“Tình yêu không phải dùng thời gian để cân đo đong đếm.” Nhất Giới bình thản nói.

“Đồng thời tình yêu cũng không phải dùng một lời nói có thể khẳng định đâu.” Diệp Tây Hi nghiêm nghị hỏi: “Anh rốt cuộc là kẻ nào?”

“Tôi là Nhất Giới.” Nhất Giới mỉm cười yếu ớt, nụ cười 10 phần thì 9 phần bí hiểm.

“Anh biết rõ tôi đang hỏi cái gì mà.” Diệp Tây Hi hoài nghi nhìn về phía hần: “Đến tột cùng thì anh là ai?”

“Tôi tên là Nhất Giới.” Nhất Giới mỉm cười, nhắc lại.

“Nhất Giới, cảm ơn anh đã cứu tôi, cũng cảm ơn anh đã nói “yêu” tôi nhưng bây giờ tôi phải về nhà rồi.” Diệp Tây Hi xoay người, bước nhanh về phía cửa.

Đúng lúc đó thì cô đột nhiên cảm thấy chân tay mình căng cứng lại.

Nhất Giới mạnh mẽ kéo cô trở lại, nhanh chóng rút ra một sợi dây thừng.

Diệp Tây Hi căn bản chưa kịp hiểu rõ chuyện gì vừa xảy ra thì trong nháy mắt tay chân cô đã bị trói chặt hết đường cựa quậy.

Nhất Giới bế cô đặt lên giường, khoá chặt.

Diệp Tây Hi không khỏi giận dữ, hét lên: “Uy, rốt cuộc anh muốn làm gì?! Muốn bắt cóc tôi sao?”

“Tôi không hề có ý định đó.” Nhất Giới nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô: “Tôi chỉ đơn giản muốn làm cho em yêu tôi mà thôi.”

“Anh điên rồi!” Diệp Tây Hi kêu thất thanh: “Buông tôi ra!”

“Em phải ngoan ngoãn, hiểu chưa?” Nhất Giới an ủi: “Tôi sẽ không làm em đau.”

“Thế này còn không phải là làm tôi đau sao?” Diệp Tây Hi bưng bưng giận dữ: “Đến tột cùng thì anh có âm mưu gì?”

“Tôi chỉ muốn hai chúng ta có thêm nhiều thời gian bên nhau, như thế em mới có thể từ từ nhận ra những ưu điểm hấp dẫn của tôi chứ.” Nhất Giới bung tới một bát canh hạt sen nóng hổi, múc một thìa, đưa tới bên miệng cô: “Càng nhìn vết thương của em tôi càng đau xót a, biết em thích ăn nhất cái này, tôi liền lập tức sai người mang tới đó.”

Diệp Tây Hi bất thành linh tron mắt lên nhìn hần: “Làm sao anh biết tôi thích ăn thứ này?”

“Lúc hôn mê em đã nói thế.” Nhất Giới hỏi hột trả lời.

“Thế ư?” Diệp Tây Hi hừ lạnh một tiếng: “Thì ra lúc hôn mê tôi nói nhiều như vậy à?”

Lúc này, tiếng chuông điện thoại di động từ đâu đó lạnh lạnh vang lên không dứt, Diệp Tây Hi trong lòng cả kinh, thì ra chỗ này vẫn có sóng điện thoại, tên khốn Nhất Giới này ngay từ đầu đã rắp tâm lừa gạt cô.

Nhất Giới để bát canh xuống, đi tới cửa sổ, rút điện thoại ra ấn nút nghe: “Ừ, được rồi, tiếp tục tạo tín hiệu giả, để bọn chúng càng đấu nhau phân cao thấp, đối với chúng ta mà nói chỉ có lợi càng thêm lợi mà thôi. . . Còn nữa, đã sắp xếp xong lịch trình chưa? Ngày mai tới đón ta.”

Mặc dù Nhất Giới cố tình nói chuyện nước đôi mập mờ không rõ ràng bất cứ chuyện gì nhưng Diệp Tây Hi hiểu một chuyện.

Đó là một âm mưu.

Tên Nhất Giới này, hẳn âm thầm tính toán tất cả.

Còn cô thì bị giam chặt trong cái âm mưu đó.

Nhất Giới cúp điện thoại, lại bước tới mép giường, tiếp tục dứt cho cô.

Diệp Tây Hi đột nhiên rất ngoan ngoãn biết điều mở miệng húp thìa canh hẩn dứt cho: “Anh gọi ai tới đón chúng ta vậy? Ngày mai chúng ta sẽ đi đâu?”

Nhất Giới tinh nghịch nháy mắt một cái: “Ngày mai, em sẽ biết.”

Diệp Tây Hi rất muốn nhào tới cắn chết hẩn, nhưng giờ phút này toàn thân bị trói hết cựa quậy, bất đắc dĩ phải nín nhịn, dịu dàng nói: “Anh vừa mới nói, muốn làm cho tôi từ từ phát hiện ra ưu điểm hấp dẫn của anh đúng không, nhưng bây giờ anh dùng phương thức thô lỗ như thế này đối với tôi chỉ càng bôi đen hình tượng anh trong lòng tôi mà thôi.”

“Tôi cũng chỉ vì lo lắng em sẽ chạy mất mà đành phải dùng đến hạ sách này.” Nhất Giới ánh mắt triu mến yêu thương nhìn cô say đắm, giọng điệu tỏ ra là một kẻ si tình, toàn bộ cử chỉ hành động lời nói của hẩn đều toát ra một loại mỵ lực khó có thể diễn tả bằng lời nói, nếu giờ phút này có người thứ ba chứng kiến ở đây nhất định sẽ cho rằng lỗi sai hoàn toàn là do Diệp Tây Hi mà ra.

Cho nên, Diệp Tây Hi uất ức ngày càng thêm uất ức, không có cách nào giải toả niềm oan khuất này, giận đến huyết mạch sôi trào.

Vất vả lắm mới bình tĩnh lại được, Diệp Tây Hi cố gắng hít một hơi thật sâu, nói: “Được rồi, tôi sẽ không chạy, phiền anh có thể cời trói cho tôi được không?”

“Không được, Tây Hi, tôi không tin em ở chỗ đó đấy.” Nhất Giới thẳng thắn, sau đó vuốt ve khuôn mặt cô, cười cười như thể không có chuyện gì xảy ra: “Ngao, tôi bây giờ có chút chuyện cần ra ngoài giải quyết, rất nhanh sẽ trở lại, đúng rồi, buổi tối em muốn ăn món gì?”

“Ăn thịt của anh!” Diệp Tây Hi nghiêng răng nghiêng lợi.

“Thật đáng yêu quá!” Nhất Giới tiếp tục vuốt ve hai má của cô, ngửi khí sùng nịnh.

Diệp Tây Hi không biết nên khóc hay nên cười đây, con người này, thần kinh quả thực không bình thường mà!

Nhất Giới khoá cửa kỹ càng, sau đó mới lái xe chạy dọc theo con đường mòn trên núi.

Diệp Tây Hi đòi nào cam lòng chịu giam hãm ở cái chốn khi ho cò gáy này, cô nhìn khắp bốn phía, tìm xem có cái gì sắc nhọn có thể cứa đứt dây trói không.

Nhưng tên Nhất Giới này cảnh giác rất cao, lúc chuẩn bị rời đi cũng mang toàn bộ đồ vật trong phòng chuyển đi chỗ khác.

Đang trong lúc khóc không ra nước mắt, đau đớn vì không có cách nào khả thi, tầm mắt của Diệp Tây Hi đột nhiên dừng lại ở cái cửa sổ, mắt cô trở nên sáng ngời.

Cô cố nhích đến mép giường, nhích nhích nhích gắng hết sức đến lúc rơi xuống đất thì thôi, sau đó nhòm người dậy nhảy như kangaroo đến chỗ cửa sổ, quay lưng lại, đưa hai tay đang bị trói của mình lại gắn sát thành cửa sổ gỗ kia, bắt đầu cọ sát.

Mặc dù cửa sổ này làm bằng gỗ rất trơn nhưng mà sát lâu như vậy vẫn có chút công phá, rốt cuộc thì sau mười phút, sợi dây thừng cũng đứt rời ra.

Lúc này, hai cổ tay Diệp Tây Hi đã rách tươm, máu tươi tràn ra.

Nhưng cô chẳng có thì giờ đâu mà quan tâm đến vết thương đó, vội vàng dùng tay gỡ dây trói hai chân mình, sau đó vọt tới phía cửa ra vào.

Nhưng cái cửa đó đã bị khoá chặt.

Diệp Tây Hi hai mắt loé sáng, cô lui về phía sau hai bước, dồn khí xuống đan điền, bỗng nhiên hét lớn một tiếng, một cước đá mạnh vào cái cửa.

Cú đá này uy lực vô cùng, cánh cửa gỗ đáng thương đã quy tiên.

Không dừng lại nghỉ ngơi dù là một giây, Diệp Tây Hi hướng về phía rừng cây mà hối hả chạy trốn.

Dãy nhà cổ kính phong cách châu Âu, những hành lang uốn lượn vòng quanh, những hồ nước núi đá nhân tạo, những cây cầu nhỏ bắc ngang hòn non bộ giả, mỗi cảnh sắc trang trí ở đây đều thể hiện tinh tế ý tứ của người thiết kế cũng như chủ nhân của nó.

Hạ Phùng Tuyền thở nhè nhẹ chén trà Bích Loa Xuân trước mặt mình, hơi nóng còn đang nghi ngút bốc lên, ngồi đối diện hẳn lúc này là Du Tử Nhân.

“Hôm nay người mời ta tới đây chỉ để thưởng thức đình viện của người sao?” Hạ Phùng Tuyền hỏi.

“Bản thân ta rất muốn thưởng thức nhưng đáng tiếc người bây giờ lại không có nhã hứng này.” Du Tử Nhân bình thản nhấp một ngụm trà: “Nghe nói Du Tử Vi gần đây bị người chinh rất thê thảm?”

Hạ Phùng Tuyền im lặng không phủ nhận.

“Thật ra thì, sau bao ngày cho người đi điều tra, người đã phát hiện ra Diệp Tây Hi vốn dĩ không phải do Du Tử Vi bày trò bắt đi, đúng không?” Du Tử Nhân nhàn nhạt hỏi.

thăng biến thái, bà phải giết mãi....tức quá đi mất!!!!

Trà Bích Loa Xuân:

(cây trà Bích Loa Xuân)

Xuất xứ danh trà ở vùng Thái Hồ Động Đình sơn huyện Ngô, Giang Tô. Cái tên Bích Loa Xuân có từ rất lâu đời. Theo ghi chép "Thanh Gia lục", có truyền thuyết rằng: "Núi đông Động Đình có đỉnh Bích Loa, trên vách đá dựng đứng có vài cây trà mọc hoang dã. Mỗi năm, người dân trong vùng lại tới hái lá trà về uống. Bấy giờ, khi tiết hái trà đến gần, mọi người lên núi, thấy cây trà cành lá mọc xum xuê, ai cũng thi nhau lấy, giỏ tre đựng không đủ, bèn giắt cả vào ngực áo. Lá trà áp vào ngực, gặp hơi nóng tỏa ra từ cơ thể, phát ra mùi hương kỳ lạ. Mọi người nhất loạt thốt lên: Nhân hương". Từ đó về sau, mỗi lần hái trà, mọi người không dùng giỏ tre mà đều ôm vào ngực. Loại trà mang tên "Nhân hương" – ý là chỉ mùi thơm lá trà phát ra từ cơ thể con người. Vùng núi có người tên là Chu Chính Nguyên rất thông thạo cách chế trà "Nhân hương". Nhân Hoàng đế Khang Hy du ngoạn Thái Hồ, người dân dâng trà "Nhân hương", vua mê mẩn với tách trà, cảm thấy tên gọi không ưu nhã, liền đổi thành "Bích Loa xuân".

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76

“Sở dĩ người liên tục nhắm vào Du Tử Vi, một phần vì trút giận, phần nữa là vì muốn âm thầm cảnh cáo tên thủ phạm ẩn trong bóng tối kia, đúng không?” Du Tử Nhân nhẹ nhàng đặt chén trà nóng xuống, trà trong chén khẽ lay động sóng sánh.

Hạ Phùng Tuyền vẫn tiếp tục im lặng.

“Tuy nhiên, người vẫn chưa tìm được thủ phạm là kẻ nào, đúng chứ?” Du Tử Nhân nhàn nhàn mỉm cười.

Hạ Phùng Tuyền nhíu mày: “Tất cả những gì người muốn nói... chỉ có thể thôi ư?”

“Thủ phạm lần này, quả thật rất thần bí, hơn nữa tính toán tỉ mỉ không sơ xuất để lộ ra một chút dấu vết nào, còn cố ý tạo thêm nhiều chứng cứ giả nhằm đổ hết tội lên đầu Du Tử Vi. Ban đầu, ta cũng cho thủ hạ đi điều tra nhưng vô ích không tìm được manh mối đáng tin cậy nào. Nhưng mấy ngày trước, ta chợt nhớ tới, kẻ này khiến cho ta cảm thấy có gì đó rất quen thuộc.” Du Tử Nhân đôi môi mỉm cười gật đầu rồi mở chậm chậm phân tích: “Khi còn bé, ta ghét nhất chơi với một đứa nhỏ, ở cùng một chỗ với nó, ta không bao giờ chiếm được phần thắng, giành được thứ ta muốn. Bởi vì so với ta nó còn độc hơn, hơn nữa, không cần biết nó bày ra trò tai quái gì, nó đều có cách dễ dàng làm cho người lớn tha thứ bỏ qua... Kẻ này, chính là người duy nhất trên thế gian này ta không dám tùy tiện chọc vào.”

“Là ai?” Hạ Phùng Tuyền ánh mắt rét lạnh, sát ý ngập tràn.

“Kẻ đó, chính là đứa con độc nhất vô nhị của Du Tử Vi.” Du Tử Nhân gần từng câu từng chữ: “Du Nhất Giới.”

“Du Nhất Giới?” Hạ Phùng Tuyền lẩm bẩm nhắc lại cái tên này.

Du Tử Nhân tiếp tục: “Chính là hắn, hơn mười năm trước, Du Tử Vi cùng người vợ đầu tiên của hắn ly hôn, sau đó thì cưới Liễu Vi Quân, còn Du Nhất Giới thì cùng mẹ của hắn sang định cư bên Italy, nhưng mà gần đây, có người thấy hắn thường xuyên lang vãng gần khu vực này, cho nên ta đoán, chuyện này hắn là do hắn bày trò.”

“Hắn cũng muốn có một cơ thể bất tử sao?” Hạ Phùng Tuyền hỏi.

Du Tử Nhân đưa ánh mắt về phía trước, con người đảo qua lại: “Ta cho rằng, cái hắn muốn làm còn quá trốn hơn thể kia.”

“Có ý gì?” Hạ Phùng Tuyền giọng nói ngày càng lạnh lẽo.

“Hắn đối với giấc mộng bất tử hoàn toàn không có chút hứng thú. Du Nhất Giới là một kẻ vô cùng kiêu ngạo, đối với bất cứ người đàn bà nào hắn cũng đối xử rất tốt, nhưng, hắn không hề yêu thương ai trong số đó, bởi vì hắn cho là bọn họ không xứng với mình, ham muốn lớn nhất của hắn chính là cưới được một người con gái hoàn mỹ nhất. Trên phương diện nào đó có thể khẳng định Diệp Tây Hi, đối với các tộc người sói, là một truyền thuyết hoàn mỹ.” Du Tử Nhân lời nói chứa đựng nhiều ẩn ý: “Người nói xem, hắn muốn làm cái gì đây?”

Hạ Phùng Tuyền hai nắm tay đã siết chặt đến nỗi móng tay cắm sâu vào da thịt bắt đầu rom róm máu, đôi mắt luôn bình tĩnh phẳng lặng như mặt hồ giờ phút này cũng nổi lên ánh lửa rừng rực cháy.

Du Tử Nhân nhắc bình trà sứ lên, hơi nghiêng một chút, nước trà từ từ chảy vào chén: “Chọn đúng thời cơ đi tìm bọn chúng, Du Tử Vi bên này, giao cho ta.”

Hạ Phùng Tuyền đứng dậy, nhỏ giọng nói: “Thay ta cảm ơn Tử tiểu thư.”

Vài giọt trà sánh ra ngoài, hơi nóng bốc lên nghi ngút, khói chòn vờn trong không khí rồi từ từ tan biến.

Hạ Phùng Tuyền đã rời đi.

Từ Như Tĩnh từ gian phòng bên cạnh bước ra.

“Hắn quả nhiên đoán ra, em giúp hắn.” Du Tử Nhân ngẩng đầu, mỉm cười: “Anh đã làm theo đúng ý em muốn, đem tung tích của Diệp Tây Hi nói hết cho Hạ Phùng Tuyền, tiếp theo, anh sẽ tiếp tục giúp em đối phó với Du Tử Vi.”

Từ Như Tĩnh là da trắng mịn như ngọc, cô cup mắt xuống, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn anh.”

Du Tử Nhân cầm lấy tay cô, vuốt ve từng ngón tay cô, đột nhiên, hắn tăng lực ở tay, kéo Từ Như Tĩnh vào lòng mình.

Hắn cúi đầu, Từ Như Tĩnh có thể thấy rất rõ vết sẹo bên mắt phải của hắn, trên khuôn mặt điển trai kia bỗng hiện lên chút tà khí, một loại tà khí nguy hiểm nhưng hấp dẫn.

“Anh cũng không phải là giúp không công cho em.” Hắn nói: “Nhớ thoả thuận của chúng ta chứ?”

Từ Như Tĩnh cắn chặt môi, cho đến khi đôi môi căng mọng đỏ bắt đầu rỉ máu tươi: “Chỉ cần anh thay cha mẹ em báo thù, tất cả mọi việc của em, đều tùy ý anh quyết định.”

“Rất tốt.” Du Tử Nhân mon trón gương mặt cô, lẩm bẩm nói: “Rất tốt.”

Trong rừng núi rậm rạp, Diệp Tây Hi vẫn đang hối hả chạy trốn.

Sắc trời đã dần tối đen, xung quanh cô bốn bề đều chìm vào sự im lặng đáng sợ, chỉ thỉnh thoảng ở đâu đó mới vẳng lên một hai tiếng kêu ngán ngủi của loài thú không rõ tên nào đó, càng khiến cho người ta sợ run dựng tóc gáy.

Mặc dù vừa đói vừa khát lại sợ hãi, Diệp Tây Hi vẫn cố gắng chạy không ngừng.

Bây giờ, tên Nhất Giới kia hắn là đã phát hiện ra cô mất tích rồi, có lẽ còn bắt đầu đuổi theo cô không chừng.

Cho nên, cô phải chạy nhanh hơn nữa.

Nghĩ tới đây, đôi chân Diệp Tây Hi càng không ngừng tăng tốc.

Nhưng vì mãi chạy khần trương quá, không hề để ý đến mấy cái rễ cây cỏ thụ dưới chân, Diệp Tây Hi liền ngã sào trên mặt đất.

Cú ngã này, hậu quả thực nghiêm trọng, đầu gối khuỷu tay cô đều rách bươm, đau chết mất!

Diệp Tây Hi cắn chặt răng, nhin đau đớn, không để cho mình bật khóc thành tiếng.

Phải biết rằng, giữa chốn rừng núi hoang vu im ắng không tiếng động nào như thế này, đó chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này.

Cho nên, Diệp Tây Hi chỉ có thể ngồi trên mặt đất, cố gắng nhin chờ vết thương đã nhức nhối hơn.

Nhưng vừa tĩnh tâm lại một chút, lại nghe thấy phía trước truyền tới còi xe ô tô.

Chẳng lẽ là Nhất Giới?!

Diệp Tây Hi trong lòng căng thẳng, vội vàng núp sau một thân cây, len lén vươn đầu ra nhìn, phát hiện thấy có mấy chiếc xe sang trọng đỗ dọc theo đường mòn, bình tĩnh nhìn kỹ, biển số xe lại chính là công ty của Hạ Phùng Tuyền.

Diệp Tây Hi mừng rỡ như điên, trong nháy mắt quên hết đau đớn, đứng bật dậy, hô to: “Tôi...”

Mở miệng mới phát hiện ra, bởi vì đã chạy rất lâu mà chưa uống một ngụm nước nào nên cổ họng cô đã trở nên khô khốc, Diệp Tây Hi vội vàng ho nhẹ hai tiếng, đang chuẩn bị kêu lên lần nữa thì bỗng nhiên nghe thấy phía sau lưng mình có tiếng động kì lạ.

Tiếng động rất nhỏ, giống như tiếng lá khô xào xạc trên mặt đất.

Rắc rắc rắc rắc.

Diệp Tây Hi cảm thấy lông tơ phía sau gáy mình đã dựng đứng hết cả lên, cô từ từ quay đầu, nhìn thấy một đôi mắt xanh mượt sáng quắc.

Một con sói.

Một con sói trắng.

Ánh mắt miến cưỡng đóng rồi mở ra, toát ra sự kiêu ngạo và lạnh lùng.

Không phải là Du Tư Nhân, cũng không phải là Du Giang Nam.

Vậy thì là ai?

Diệp Tây Hi không còn thời gian suy nghĩ thêm nữa, chỉ trong phút chốc, con sói đã nhảy bật lên, hướng chỗ cô mà nhảy tới.

Diệp Tây Hi chỉ cảm thấy trước mắt mình hoàn toàn là màu trắng, không có bất cứ hình ảnh âm thanh màu sắc nào khác.

Một màu trắng bất tận...

——

Gần đây chuyện có thể coi là vui mừng nhất của Hạ gia chính là việc A Khoan đã tỉnh lại.

Cả nhà náo động, ồ ạt rồing rần kéo nhau đến bệnh viện thăm A Khoan.

Nhìn khuôn mặt bọn trẻ do chính tay mình nuôi nấng, đứa nào đứa nấy đều hớn hờ mừng rỡ, A Khoan bỗng cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp ngọt ngào, nhưng mà những lời tiếp theo bọn chúng thốt ra lại làm cho hắn một lần nữa trở về tù lạnh.

“A Khoan, chú rút cuộc cũng tỉnh rồi, những ngày vừa qua tại này thực không thể chịu được mấy món ăn do Từ Viện nấu thêm nữa rồi, quả thực là kinh dị đến không thể nuốt trôi mà.” Một Hạ Hư Nguyên xưa nay luôn điềm đạm chưa bao giờ kích động mất bình tĩnh như thế này: “Tay chân chú đã có thể cử động, việc bấm thái hãn là không thành vấn đề rồi, tôi lập tức cho người đi làm thủ tục cho chú xuất viện ngay lập tức nhé.”

“A Khoan, thực sự là tốt quá.” Bởi vì mang thai nên lượng hormone trong người Hạ Từ Viện liên tăng đột biến, không có việc gì cũng dễ dàng xúc động lệ tuôn rơi: “Chú biết không? Tôi trong lúc rửa mặt lỡ tay đánh rơi lọ sữa rửa mặt xuống bồn cầu đến nay đã hơn một tuần rồi, ô ô ô ô, bây giờ thì tốt rồi, chỉ chờ chú về giúp tôi cạy nó lên thôi.”

A Khoan: “...”

Nhưng trong cái rủi cũng có cái may, vẫn có một điều đáng vui mừng, A Khoan chú ý tới Khổ đại cừu thâm đang co ro nằm trong lòng Mộ Dung Phẩm, hỏi: “Wow, Khổ đại cừu thâm cũng cố ý tới đây đón ta sao? Không uống công ta cho mi ăn bao bữa no say a!” So với hai tên ranh con kia thì còn nghĩa tình chán.

Mộ Dung Phẩm bình tĩnh lắc đầu: “Nó là đi khám bác sĩ... Kể từ ngày rút súp chim bồ câu kia vào miệng nó, nó không hề mở miệng ra ăn bất cứ thứ gì nữa.”

“Thế sao còn không mau đưa nó tới chỗ bác sĩ thú y đi?” A Khoan nghi ngờ.

“Bởi vì lần trước đi rồi, bác sĩ thú y còn cảnh cáo, nếu như bọn họ còn phát hiện ra Khổ đại cừu thâm chịu tổn thương nặng nề như thế này một lần nữa thì sẽ ngay lập tức gọi điện báo cho hiệp hội bảo vệ động vật.”

A Khoan thương cảm nhìn Khổ đại cừu thâm trong tình trạng hấp hối, trong lòng dâng lên niềm an ủi to lớn.

Thì ra ở Hạ gia, mình vẫn chưa phải là kẻ thù thâm nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

“A Khoan vừa mới tỉnh lại, mấy người mấy người để cho chú ấy thanh tỉnh một chút đi.” Hạ Phùng Tuyền lên tiếng quát.

Đoàn người không ai dám ho he thêm câu nào, rồi rút quân khỏi phòng bệnh.

A Khoan chăm chú nhìn Hạ Phùng Tuyền: “Phùng Tuyền, vẫn chưa có tin tức gì của Tây Hi sao?”

Hạ Phùng Tuyền lắc đầu, hẩn nhìn ra phía ngoài cửa sổ, ngập ngừng định nói rồi lại thôi, cuối cùng: “Trong căn nhà gỗ nhỏ chỗ chân núi kia, phát hiện một sợi dây thừng, sau khi giám định, vết máu phía trên nó là của Tây Hi.”

A Khoan an ủi: “Đừng lo lắng, Tây Hi nhất định sẽ gặp dữ hoá lành.”

Hạ Phùng Tuyền không lên tiếng đáp lại, ánh mắt mang một chút phức tạp.

A Khoan dựa lưng vào thành giường, bỗng nhiên thở dài rồi nói: “Người biết không? Những ngày hôn mê vừa qua, ta thường mơ thấy Mạt Tâm.”

“Cô cô?” Hạ Phùng Tuyền nhú mày lại.

“Ta biết, người đối với bà ấy tình cảm không sâu sắc lắm.” A Khoan hiểu rất rõ gật đầu: “Nhưng mà ta thường hay mơ thấy, bà ấy ở trên thiên đàng, mỉm cười vui vẻ... rất hạnh phúc.”

Hạ Phùng Tuyền sờ sờ sợi dây thừng gắn một cái nanh trước ngực mình: “Thật ra thì, có đôi khi, ta rất muốn cảm ơn cô cô... cảm ơn bà ấy đã sinh ra Tây Hi.”

Trong phòng bệnh không khí rơi vào trầm mặc.

Đột nhiên, điện thoại di động của Hạ Phùng Tuyền réo rất vang lên, hẩn ấn nút nghe: “Sao, xác định rõ ràng chưa? Được, lập tức chuẩn bị lên đường, trong vòng 20 phút nữa ta sẽ có mặt ở phi trường.”

“Tìm được tung tích của Tây Hi rồi đúng không?” A Khoan vội hỏi.

Hạ Phùng Tuyền vuốt cằm, sắc mặt nghiêm trọng: “Du Nhất Giới đã mang cô ấy sang Italy, ta lập tức bay qua đó ngay bây giờ.”

A Khoan tức giận rửa xà: “Lần này trở về, chính thức cử hành hôn lễ cho hai đứa ngay không chần chừ nán ná thêm nữa... Phùng Tuyền, cẩn thận một chút.”

Hạ Phùng Tuyền nặng nề gật đầu.

Italy, thủ phủ Rome, vùng ngoại ô toạ lạc một toà lâu đài cổ kính.

Bức tường đá màu xám trắng mong phong cách thực sự cổ xưa, rời xa sự náo nhiệt ồn ào của chốn đô thị phố phường tấp nập, bao trùm bầu không khí ở đây là sự lặng ngắt và tĩnh mịch, ẩn chứa nhiều câu chuyện lịch sử, mang theo sự huyền bí, gợi nhớ về thời xa xưa.

Vòm trời xanh sapphire rực rỡ, cao cao trong suốt như tấm thủy tinh lớn không một bóng mây hững hờ trôi, xa xa là hẻm núi liên thông dẫn trực tiếp tới khu đất trống của lâu đài cổ kia, mặt đất phủ đầy cỏ non mềm mại mà đáng yêu.

Diệp Tây Hi thu tầm mắt lại, nhìn sang phía người ngồi bên cạnh cô đang tạo nhã thường thức trà – Du Nhất Giới, nhin không được nữa la lên: “Này!”

“Tây Hi, thực nữ nhất định phải luôn yếu điệu nói năng nhỏ nhẹ.” Du Nhất Giới đặt tách trà xuống, mỉm cười: “Gọi tên của tôi đi.”

“Ok, gọi anh là kẻ bắt cóc đúng chứ.” Diệp Tây Hi nhìn chăm chăm hắn: “Đồ bắt cóc, đến tội cùng thì anh muốn làm trò quỷ gì? Muốn rút máu tôi thì được thôi làm liền đi, cứ vờ giả mù sa mưa làm chi?”

“Tại sao tôi lại muốn rút máu của em cơ chứ?” Du Nhất Giới hỏi.

“Đừng giả bộ nữa, anh bắt tôi chẳng phải là để đổi máu với tôi hay sao?” Diệp Tây Hi hừ lạnh một tiếng: “Như vậy, anh có thể không sợ đạn bạc rồi.”

Du Nhất Giới lắc đầu: “Tôi rất hài lòng với dòng máu của mình, cũng rất hài lòng về thể chất của mình, không cần phải thay đổi cái gì cả.”

Diệp Tây Hi nghe vậy mông lung khó hiểu nhủ mảy: “Nếu không thì anh bắt tôi làm gì?”

“Nguyên nhân, chẳng phải tôi đã sớm nói cho em biết rồi đó sao.” Du Nhất Giới nói.

“Vì để chúng ta có nhiều thời gian bên nhau? Chỉ đơn giản thế thôi ư?” Diệp Tây Hi không thể tin vào cái lý do nhảm nhí thế được: “Cho dù tôi phát hiện được ưu điểm hấp dẫn nào của anh sau đó thì sao nữa?”

“Sau đó thì em sẽ chấp nhận con người tôi.” Du Nhất Giới cầm tay cô, giọng nói rất dịu dàng, giống như đang tự lẩm bầm một mình: “Tiếp theo, là kết hôn với tôi.”

Diệp Tây Hi kinh ngạc tròn mắt nhìn Du Nhất Giới ba giây, sau đó đưa tay lên sờ sờ cái trán của hắn: “Anh không sao chứ?”

Du Nhất Giới nháy mắt với cô: “Tôi nói thật đó.”

“Tại sao anh lại cứ nặng nề đòi kết hôn với tôi cơ chứ? Chúng ta xét cho cùng căn bản chỉ là hai người xa lạ.” Diệp Tây Hi thực sự không thể nào hiểu nổi.

“Bởi vì trong suy nghĩ của tôi em chính là người vợ lí tưởng nhất.” Du Nhất Giới nét mặt không giấu diếm điều gì, mỉm cười âu yếm: “Em là hoàn hảo nhất.”

“Anh có thể nào nhận nhầm người rồi không?” Diệp Tây Hi nghi ngờ.

Du Nhất Giới chậm rãi giải thích: “Trong các bộ tộc người sói, chỉ có tôi và em mới có thể xứng đôi với nhau, chúng ta chính là một cặp trời sinh, và con cái của chúng ta cũng sẽ kế thừa dòng máu ưu tú đó.”

“Tại sao anh cứ nhất định phải theo đuổi cái gọi là hoàn hảo kia, thứ hoàn hảo căn bản là không hề tồn tại.” Diệp Tây Hi nói, “Anh nói tôi hoàn hảo, đó chỉ trên phương diện thể chất đặc biệt của tôi, những xét về những khía cạnh khác tôi rất chẳng hoàn hảo chút nào, đầu óc bảo thủ không linh hoạt, bộ dạng cũng không thể coi là khuynh thành được. Vì thế người ta mới khẳng định, trên thế gian này không có gì là hoàn hảo cả.”

“Thứ hoàn mỹ có tồn tại, ví dụ như tôi.” Du Nhất Giới thẳng thắn bày tỏ quan điểm ý kiến của hắn không chút ngập ngừng do dự, nói như một lẽ đương nhiên, nhìn thẳng vào cô.

Diệp Tây Hi ghen ngào trong chốc lát, sau đó thờ dài thườn thượt: “Đồng chí Du Nhất Giới à, anh cũng không phải là hoàn hảo đâu —— Đầu óc của anh rất có vấn đề đó.”

Du Nhất Giới phớt lờ không thèm để ý: “Tôi sẽ đem những lời đó lý giải là chúng ta đang thực hiện hành động liếc mắt đưa tình với nhau.”

Diệp Tây Hi cảm thấy khí lực trong người mình đang ngày càng cạn kiệt, con người này, quả thực không thể nói lý.

“Em nhìn xem, cảnh sắc nơi này, rất thích hợp để nói chuyện yêu đương a.” Du Nhất Giới ra ngoài cửa sổ, khoe miệng lộ ra nụ cười tự tin mê người: “Cho nên mới nói, em sẽ nhanh chóng đón nhận tôi thôi.”

“Cảnh sắc đúng là rất tốt đẹp, chỉ đáng tiếc.” Diệp Tây Hi liếc mắt nhìn hắn: “Người trong cảnh lại chẳng tốt đẹp gì.”

“Em tại sao lại nói mình như thế nhỉ?” Du Nhất Giới vuốt ve khuôn mặt cô, trong mắt tràn đầy yêu thương: “Tôi cảm thấy em rất tốt mà.”

Diệp Tây Hi: ư(____)m Tôi là đang nói anh đấy, có được hay không!

Gặp phải loại quỷ siêu cấp tự tin như này, thật là bó tay không có biện pháp nào đối phó cho lại, Diệp Tây Hi phản uất không ngừng đập đầu vào mặt bàn, thật muốn đập đầu đến chết luôn cho rảnh.

Đang trong lúc cô đập đầu vô bàn nhiệt tình, bỗng nhiên lại nghe thấy giọng nói kích động háo hức của một người phụ nữ từ phía cửa truyền tới: “Nhất Giới, cô con dâu còn tìm cho mẹ đâu? Cô gái hoàn hảo đó đâu?”

Diệp Tây Hi quay đầu lại, nhìn thấy một vị phu nhân ăn mặc sang trọng quý phái.

Khuôn mặt hoàn mỹ, trang phục hoàn mỹ, dáng vẻ cử chỉ cũng hoàn mỹ, tóm lại không thể chê vào đâu được.

Ngay lúc này đây, Diệp Tây Hi rút cuộc cũng hiểu nguyên nhân khiến tên Du Nhất Giới trở nên biến thái như vậy là gì rồi.

Cho nên mới nói, nhất định phải làm tốt công tác giáo dục ở cấp độ gia đình trước tiên.

Hồ Yên bước từng bước tao nhã tới, đưa bọc đồ rất lớn cho Diệp Tây Hi, khẽ nhủ mày lại: “Người hầu mới tới sao? Sao cô ngay cả trang phục nữ hầu cũng không mặc vào, không có tí quy củ nào cả... này, mở cái túi ra cho ta, sau đó rót một tách trà ngay.” Sau đó, Hồ Yên xoay người lại triu mến nhìn cậu quý tử của mình, hưng phấn hỏi: “Nghe nói con đem cô gái hoàn mỹ đó trở về đây à, có thể được con coi trọng như thế, nhất định là một đại mỹ nhân thanh tao cao quý, đa tài đa nghệ, tiểu thư khuê các con nhà gia giáo, đừng giấu nữa, mau đưa đến cho mẹ xem đi.”

Du Nhất Giới mỉm cười: “Mẹ, mẹ đã thấy rồi đó.”

Hồ Yên mở to mắt nhìn quanh quất: “Có sao?”

Du Nhất Giới tiến thêm một bước nó rõ hơn: “Đang ở trước mặt mẹ đó.”

Hồ Yên ra sức dụi mắt nhìn lại: “Mẹ có nhìn thấy ai đâu.”

Du Nhất Giới cầm tay mẹ mình chuyển hướng về phía Diệp Tây Hi: “Chính là cô ấy.”

Hồ Yên kinh ngạc nhìn Diệp Tây Hi, ba giây sau, không phụ sự mong đợi của mọi người lần đầu ra hôn mê bất tỉnh.

“Từ lúc ý thức được mình mua 20 cái áo khoác lông chồn, 30 ví da cá sấu, mẹ cũng hiểu rằng một ngày nào đó những con thú chết thảm này tìm đến mẹ trả thù.” Hồ Yên phu nhân nằm trên giường, hai mắt trống rỗng vô thần, lầm bầm nói: “Chẳng qua là không tài nào ngờ tới, bọn chúng lại độc đến thế, kén đào tặng cho ta một cô con dâu như thế này, trông chẳng khác nào một hầu gái nông thôn, vứt vào một đám đông căn bản là không thể nhìn thấy...”

Diệp Tây Hi bị đá kích không nhỏ: “Tôi mà kém đến vậy sao?”

Du Nhất Giới dịu dàng an ủi: “Dĩ nhiên là không phải, Hi, em đối với tôi là người con gái đẹp nhất trên đời này.”

Diệp Tây Hi vui như mở cờ trong bụng: “Có thật thế không?”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

“Nhất Giới, có phải con bị trúng tà rồi hay không?” Hồ Yên phu nhân chịu không nổi nữa, thẳng thắn nói huych toẹt ra: “Cô gái này, mặt mũi không đặc biệt xinh đẹp, không có thân phận cao quý, khí chất cũng không, tóm lại là sản phẩm hạng ba, ấy thế mà con lại còn mù mịt đầu óc luôn miệng khen con bé?”

“Thím* à, thím thì hoàn mỹ hơn người khác lắm đấy ạ.” Diệp Tây Hi không phục: “Mặc dù thím cũng có chút khí chất, có chút thân phận, nhưng mà khuôn mặt của thím tuyệt chẳng phù hợp với quan niệm thẩm mỹ về cái đẹp của thế giới chút nào cả, đừng dát vàng lên mặt mình thêm nữa, ngũ quan của thím căn bản cũng chẳng khác chúng tôi tùy tiện lớn lên mà thôi.” [* 阿姨: a di – cô/mợ/thím/bác gái]

“Cô cho rằng ta sẽ ở đây nghe cô nói tầm bậy tầm bạ sao?” Hồ Yên khinh miệt hừ lạnh một tiếng.

“Hi, em ra ngoài trước đi.” Du Nhất Giới nhẹ nhàng kéo tay Diệp Tây Hi ra ngoài cửa, nắm chặt hai bả vai cô, thâm tình nói: “Đừng lo lắng, tôi sẽ cố gắng thuyết phục mẹ đồng ý cho em vào cửa mà.”

Diệp Tây Hi nghe mà tức hộc máu: “Tôi căn bản là không muốn bước chân vào cửa nhà anh có được hay không! Anh nói cứ như thể tôi đang van cầu mẹ anh ấy.”

“Tôi biết hôm nay em đã chịu nhiều ủy khuất rồi, cho nên mới lăm nhăm nói những lời điên khùng như thế này đây, haiz.” Du Nhất Giới tỏ ra rất rộng lượng cười cười: “Tôi sẽ không để ý đâu.”

Diệp Tây Hi: “@ # \$ % ^ (% # . . . ”

Kéo Diệp Tây Hi ra ngoài, Du Nhất Giới lại quay trở lại phòng của mẹ mình.

Vừa nhìn thấy con trai, Hồ Yên lập tức ra lệnh: “Nhất Giới, nếu con còn nghe lời mẹ thì mau xuống núi đi.”

“Mẹ, con cũng vì nghe lời mẹ nên đã chọn cô ấy mà.” Du Nhất Giới nhẹ nhàng cười: “Cô ấy là cô gái phù hợp nhất với yêu cầu của mẹ mà.”

“Cô ta?” Hồ Yên không thể nào tin nổi: “Cô ta thì có cái gì tốt?”

Du Nhất Giới cầm lấy dao gọt hoa quả bắt đầu xử lý táo, mười đầu ngón tay thon dài lướt nhanh trên lớp vỏ bóng mịn đỏ tươi của quả táo: “Diệp Tây Hi là người sói hoàn mỹ nhất, cô ấy sẽ là mảnh ghép khít nhất với nhược điểm lớn nhất của người sói chúng ta.”

Hồ Yên suy nghĩ một chút, giọng có chút hoà hoãn: “Mẹ thừa nhận điểm này thì đúng, cô ta cũng coi là không đến nỗi tồi tệ lắm... Nhưng mà, là một nữ nhân, lại làm con dâu nhà chúng ta thì cô ta còn kém quá xa.”

“Vậy sao? Cá nhân con lại thấy cô ấy rất đáng yêu.” Du Nhất Giới đem miếng táo đã gọt cẩn thận đưa cho mẹ mình, chậm rãi nói tiếp: “Mẹ, chuyện này mẹ không cần bận tâm đâu, từ nhỏ đến lớn, con đã lần nào khiến mẹ phải thất vọng chưa ạ?”

Hồ Yên trầm tư trong chốc lát, cuối cùng thở dài: “Thôi được, ván đã đóng thuyền, chỉ có mẹ khổ thôi, để xem có thể biến nó từ tảng đá thô nhám mài thành kim cương chất lượng cao được hay không đây?”

Du Nhất Giới khẽ mỉm cười: “Mẹ, cẩn thận không tức giận đến phát hoả, Diệp Tây Hi cũng chẳng phải người dễ trêu chọc đâu ạ.”

“Chỉ bằng con nha đầu đó sao? Mẹ căn bản là chẳng thèm để nó vào mắt.” Hồ Yên khoát tay: “Được rồi, hôm nay mẹ đã tức lắm rồi, giờ thì để mẹ nghỉ ngơi một chút.”

“Vâng, để con đi bảo đầu bếp chuẩn bị toàn những món ăn mẹ thích như thịt bò tái, mẹ thấy sao ạ?” Du Nhất Giới hỏi.

Hồ Yên nhắm mắt lại, miễn cưỡng yếu ớt đáp lại.

Du Nhất Giới nhẹ nhàng đắp chăn cho mẹ rồi đi ra ngoài.

Chờ cửa đóng kín lại, Hồ Yên lập tức bật dậy, rút ngay điện thoại di động ra, bấm một dãy số: “Vâng, có phải bác sĩ Lạc đó không ạ? Tôi muốn thay đổi thời gian phẫu thuật chỉnh hình một chút. Mũi, mắt, miệng, tất cả đều chỉnh hết, ngũ quan nhất định phải làm sao cho phù hợp với tiêu chuẩn hiện đại của thế giới.”

Vì mục đích biến Diệp Tây Hi từ cô thôn nữ quê mùa thành một thực nữ cao quý nên buổi tối hôm đó, Hồ Yên phu nhân đã vất vả vạch ra một loạt kế hoạch, nghiêm khắc mà vô cùng tàn khốc.

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Tây Hi đang say giấc nồng, nước miếng chảy ròng ròng, đã có người rón rén bước vào phòng cô, đột nhiên người đó kéo rèm cửa sổ lên, ánh sáng mặt trời tràn vào bất ngờ.

“Chối quá đi mắt!” Diệp Tây Hi làm bà làm bầm chùi, lại xoay người, ngủ tiếp.

Ai ngờ tiếp theo đến lượt cái chăn đang đắp trên người cô cũng bị kéo tuột xuống, đồng thời cái mông nhỏ nhắn xinh xắn của cô cũng bị ăn một cái tét đau đặng.

Diệp Tây Hi lập tức từ trên giường nhảy dựng lên, kinh hồn mở to mắt nhìn.

Trước mặt cô, Hồ Yên phu nhân khí thế bức người tay đang nắm lấy một cái roi nhỏ, mà phía sau bà ta còn lù lù đứng hai nữ nô bộc cường tráng đồ con như hai quả núi.

“Bà làm cái gì vậy? Đau quá!” Diệp Tây Hi định thán lại, vừa tức vừa uỷ khuất.

“Bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ dạy cho cô biết một thực nữ chân chính là như thế nào, tránh cho sau này ra ngoài làm nhà chúng ta mất hết mặt mũi!” Hồ Yên phu nhân quát cái roi xuống mặt đất, “Chát!” một tiếng, khiến cho người ta run sợ căng thẳng: “Đây là gia pháp mấy đời truyền lại của Hồ gia chúng ta, cả gia tộc ai ai cũng phải chịu qua mấy roi, nếu như cô chưa từng nghe nói đến thì giờ hãy tự cầu nguyện da mình thật cứng đi.”

“Bà có làm không vậy!” Diệp Tây Hi máu nóng sộc lên đỉnh đầu: “Tôi căn bản là không muốn trở thành con dâu nhà bà, ai cần bà huấn với chẳng luyện cái gì cơ chứ.”

“Cô không muốn thế sao còn to mồm cãi lại mãi không chịu ròi đi hả?”

“Tôi cũng muốn đi lắm chứ, nhưng mà thím à thím thử hỏi xem con trai thím có cho tôi đi hay không?”

“Thì ra là lù một bước để tiến hai bước sao, vì muốn gả vào nhà giàu có, cô cũng thật cố gắng à!” Hồ Yên cười nhạt.

“Thím à, có phải thím xem nhiều phim truyền hình hay không vậy?” Diệp Tây Hi thật sự bất lực không biết làm sao để khai thông đầu óc cho vị quý phu nhân này.

“Ta không có nhiều thời gian dài dòng với cô đâu, mau dậy đi!” Hồ Yên phu nhân giương cái roi ra trước mặt cô, uy hiếp ra lệnh.

Bọn họ người đông thể mạnh, Diệp Tây Hi tạm thời đành phải nhượng bộ địch.

Cho nên, khoá huấn luyện ma quỷ đáng sợ nhất trong lịch sử chính thức bắt đầu.

10:00 AM

Diệp Tây Hi đứng trên cầu thang bằng, trên đầu cô chất một đồng sách, hai tay siết chặt, nom nớp lo sợ mà bước tới ———trên sàn nhà rải đầy đinh mũ, té xuống một phát là biến thành nhím ngay!

Nhưng cuộc sống chẳng bao giờ là dễ dàng cả, ở phía dưới, Hồ Yên phu nhân mặt nhăn mày nhíu cau có, không ngừng quát mắng: “Ngẩng đầu, ưỡng ngực, hóp bụng vào... Mắt nhìn thẳng về phía trước... Mặt lúc nào cũng phải mỉm cười... Cô thế kia là đang cười hay là đang khóc đây!”

“Chát!” một tiếng roi vút xuống, Diệp Tây Hi cúi người né tránh roi vọt, còn chưa kịp đắc ý, bởi vì không thể giữ thăng bằng được, trong nháy mắt cô liền ngã lộn nhào xuống phía dưới.

“A!!!!!!!” Chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm thiết, người nào đó đã ăn đủ.

12:00 AM

Trước bàn ăn.

Một đĩa Pasta Ý vàng ruộm, thơm ngào ngạt nước sốt hương vani thịt bò và nấm, màu sắc rực rỡ được trang trí thêm salad và phomat Ý, còn có canh cua nấu ngô non tuyệt hảo... Đây bàn những món ăn vừa nhìn đã thấy thèm rồi, khiến cho Diệp Tây Hi vất vả một nhọc cả buổi sáng giờ bụng đã réo ầm ĩ.

Cô cầm lấy dao nĩa, cắt cắt thái thái, mới cho được một miếng vào miệng, lưng đã bị người nào đó đánh cho một cái đau đến chết đi sống lại.

“Ăn như hổ đói vậy, có khác nào bọn dân đen châu phi đói ăn mấy năm rồi không, mau dừng lại và nhìn đây!” Hồ Yên phu nhân ra lệnh cho nữ hầu của bà tước dao và nĩa của cô, sau đó bà ta bắt đầu làm mẫu cho cô xem phương pháp chính xác để ăn như thế nào: từ từ cắt, từng miếng từng miếng nhỏ nhỏ ưu nhã đưa vào miệng, rồi tinh tế nhấp một ngụm rượu. Diệp Tây Hi cảm giác như trong bụng mình đang có một nồi nước sôi ùng ục, không ngừng réo lên, cô vô thức nuốt một ngụm nước bọt.

“Sao lại nuốt nước bọt cứ như uống nước thế hả! Không có quy củ!” Phải phạt một roi.

“Đó là hiện tượng do cơ thể tự tiết ra đấy chứ!” Diệp Tây Hi cãi.

“Không cho phép cãi lại!” Cần thêm một roi nữa.

Diệp Tây Hi: (* + _____ +*)

4:00 PM

Ngồi bên đàn piano.

Diệp Tây Hi phờ phạc vô tình ấn nhầm vài ba phím đàn, biến bản hành khúc hào hùng bi tráng là thế bây giờ âm thanh phát ra lại chẳng khác nào tiếng xé vải là bao.

“Chát!”

Đúng như dự đoán, lại thêm một roi nữa.

Diệp Tây Hi thực sự nổi điên, đập bàn phím đánh rầm một cái, đứng bật dậy phản kháng: “Không đàn nữa, dựa vào đâu mà tôi phải chịu bà ngược đãi cơ chứ?”

“Đánh đàn piano là để bồi dưỡng khí chất của cô, nếu không, cô có mặt trang phục cao quý đến đâu cũng chỉ là một đồng rở rách mà thôi.” Hồ Yên phu nhân ngồi một bên, nhàn nhã thưởng thức trà.

“Dù sao thì tôi cũng không đánh đàn nữa đâu!” Diệp Tây Hi siết chặt tay, đè nén bức bối.

“Thế ư?” Hồ Yên khẽ mỉm cười, sau đó lần lượt nháy mắt.

Hai nữ bộc cường tráng đô con đứng bên cạnh liền tiến tới túm chặt lấy Diệp Tây Hi, ép buộc cô để hai tay lên phía trước mặt bàn.

Hồ Yên cầm trên tay ngón châm, âm u cười man rợ: “Nếu đã không đàn, thì cô giữ lại đôi tay này cũng vô dụng thôi.”

“A!!!!!!!!!!” Diệp Tây Hi kêu gào thảm thiết, phía trên lâu đài cổ kính này, chim chóc bay toán loạn.

Chương 79

Ác ma.

Quả thực là một bà cô ác ma.

Diệp Tây Hi cảm thấy điều may mắn duy nhất trong lúc này của cô chính là, người cô yêu không phải là Du Nhất Giới. Nếu không, nhất định là chết không có chỗ chôn.

Vừa ngồi bôi thuốc mỡ lên vết thương, cô vừa nhớ tới Hạ Phùng Tuyền.

Mọi việc cần tương đối thôi, chỉ sau khi rời khỏi Hạ gia, cô mới hiểu được, Hạ Phùng Tuyền đối với mình vẫn là tốt nhất.

Diệp Tây Hi ngẩng nhìn bầu trời đầy sao bao la bên ngoài khung cửa sổ, thờ dài một mõi: Hạ Phùng Tuyền, bây giờ anh đang làm gì?

Đang trong lúc thờ ngắn than dài thì bất thành linh mặt cô bị bẹo một cái khe khẽ.

Diệp Tây Hi sợ hết hồn, quay phắt lại, liền nhìn thấy ngay khuôn mặt tuấn tú của Du Nhất Giới: “Đang suy nghĩ gì vậy?”

Diệp Tây Hi lẳng lặng nhìn hấn.

“Nghe mẹ nói em đã huấn luyện cả ngày liền, thành tích thế nào?” Du Nhất Giới hỏi.

Diệp Tây Hi vẫn lẳng thình nhìn hấn, trong đôi mắt có cái gì đó âm thầm nhen nhóm.

“Em cứ nhìn tôi như vậy làm tôi có khả năng không nhận được muốn hôn em đấy.” Du Nhất Giới mỉm cười tiến lại gần cô hơn.

Nhưng mà——

“A!!!!!!” Chim chóc làm tổ trên đỉnh toà lâu đài lại một lần nữa bị dọa bay toán loạn.

Du Nhất Giới đưa tay che chỗ máu me đầm đìa: “Hi, sao em lại cắn tôi?”

“Phi...hừ!” Diệp Tây Hi nhổ chỗ thịt của người nào đó trong miệng ra (chị này thiệt...) lừ giận phùng phùng: “Du Nhất Giới, anh còn dám hỏi sao, cũng chỉ tại anh, tự dưng lại phát bệnh thần kinh bất cóc tôi tới đây, hại tôi bị mẹ anh ngược đãi chết đi sống lại! Mẫu nọ tử thường* tôi còn chưa cắn đứt lỗ tai anh đã là tình nghĩa lắm rồi đấy.”

*Mẫu nọ tử thường: nọ của mẹ, con phải trả.

“Hi, con đại hoá lần này của em xem ra rất lớn ha.” Du Nhất Giới nhìn bàn tay máu thấm đẫm của mình một chút, mỉm cười lắc đầu: “Được rồi, tối nay em còn đang bức xúc, sáng mai tôi sẽ quay lại thăm em.”

Chờ hấn đi khuất mắt, Diệp Tây Hi liền khoá thật chặt cửa lại.

Sau đó, cô bước tới bên cửa sổ.

Gió đêm lạnh lạnh, thổi rối mái tóc cô.

Khung cảnh xa lạ, đất nước xa lạ, con người xa lạ.

Đôi mắt cô đã ươn ướt.

Cô bây giờ rất nhớ một người.

Sáng sớm ngày tiếp theo, Hồ Yên phu nhân lại định dùng chiêu cũ, đánh thức Diệp Tây Hi nhưng bà phát hiện làm cách nào cũng không mở được cửa.

Bà đoán được nhất định là đêm qua Diệp Tây Hi đã khoá chặt cửa lại rồi, chỉ bất lực đứng bên ngoài uy hiếp: “Xứ nha đầu, có bản lĩnh thì ngươi cả đời này đừng bước ra ăn cơm nữa!”

“Không ra có chết cũng không ra, nhìn thấy khuôn mặt đầy nếp nhăn của thím là tôi không nuốt nổi rồi!” Diệp Tây Hi ở trong nhàn nhả như đi chơi đáp

trả.

“Ta làm gì có nếp nhăn!” Hồ Yên phu nhân giận dữ.

“Rõ ràng là có, không chỉ khoé miệng, còn có khoé mắt cũng chảy xuống rồi, thím à thím đã già rồi ngày càng xuống sắc rồi!” Diệp Tây Hi khề hừ một tiếng.

“Ngươi... Ngươi... mau phá cửa cho ta!” Hồ Yên then quá hoá giận.

Nhưng mấy nữ hầu đồ con cường tráng kia hao phí bao sức lực cánh cửa vẫn không hề xe dịch nhúc nhích.

“Đừng tốn công vô ích nữa, tôi đã lúi hết vật dụng trong phòng ra chặn cửa rồi!” Diệp Tây Hi ở bên trong thè lưỡi làm mặt quỷ.

“Các ngươi đứng đây canh chừng, nhìn thấy nó bước ra ngoài một bước thì bắt lại ngay lập tức cho ta.” Hồ Yên phu nhân phân phó xong, dùng dùng nổi giận bỏ đi.

Diệp Tây Hi thì ở bên trong âm thầm thấy thoải mái vô cùng.

Thế nhưng, chưa được bao lâu, bụng cô lại bắt đầu biểu tình dữ dội.

Cô lại một lần nữa nằm vật xuống giường, cố gắng tiết kiệm năng lượng một cách tối đa, định bụng sẽ ngủ cho hết một ngày.

Nhưng đúng lúc đó, Du Nhất Giới lại bò từ bệ cửa sổ phòng cô mà vào, tay chân linh hoạt, thân thủ nhanh nhẹn, nhìn qua tình cảnh trong phòng hắn còn cảm thấy vui tai vui mắt.

“Sao vậy, em vẫn còn giận dỗi ư?” Du Nhất Giới cười hi hi bước tới bên cạnh cô, dự dõ nói: “Đừng tức giận nữa.”

“Đừng giả bộ làm người tốt.” Diệp Tây Hi trừng mắt nhìn Du Nhất Giới, lại nhìn thấy trên mặt Du Nhất Giới chỗ hôm qua dùng hết sức bình sinh thảo phạt giờ lành lại rồi, ngay cả sẹo cũng không thấy, khó chịu cau mày: “Có làm không vậy, năng lực phục hồi vết thương của anh coi vậy mà cũng khá nhỉ.”

Bởi vậy làm cho cô không có cảm giác thành công chút nào hết.

“Tôi là người sói, năng lực phục hồi vết thương dĩ nhiên là nhanh hơn người bình thường rồi.” Du Nhất Giới giải thích.

“Người sói thì có gì đặc biệt hơn người chứ, tôi cũng vậy a!” Diệp Tây Hi lăm bằm nói, không hiểu sao, trong đầu bỗng nảy ra một kế hoạch.

Đúng vậy, cô cũng là người sói mà, bình thường nhìn thấy Hạ Phùng Tuyền bọn họ biến thân xong đều trở nên mạnh mẽ phi thường, còn cô thì sao?

Nếu như cô cũng biến thân được thì không phải sẽ dễ dàng chạy trốn khỏi nơi này ư?

Nghĩ tới đây, Diệp Tây Hi vội vàng hỏi: “Du Nhất Giới, những người như anh làm sao để biến thân?”

“Chỉ cần muốn biến thân thì sẽ biến được thôi.” Du Nhất Giới nói phi thường đơn giản.

“Có bí quyết gì sao?” Diệp Tây Hi hỏi tiếp: “Cũng không thể mới sinh ra đã biết rồi, chắc chắn là do cha mẹ anh dạy đúng không?”

Du Nhất Giới nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Bí quyết chính là dồn khí xuống đan điền.”

“Ok.” Diệp Tây Hi cẩn thận chăm chú nghe như nuốt từng lời của hắn đồng thời âm thầm thực hiện theo: “Sau đó thì sao nữa?”

“Dồn nữa.”

Được, dồn khí nữa.

“Vẫn tiếp tục dồn.”

Được, tiếp tục dồn khí xuống... như thế nào mà bàng quang lại ê ẩm thế này nhỉ?

“Dùng khí lực lớn nhất... chót hạ bằng cách dồn lần cuối cùng.”

Ok, dùng khí lực lớn nhất...

Diệp Tây Hi bỗng nhiên đứng dậy, vẻ mặt cứng ngắc.

Vỡ... Đê... Rồi...

“Sao thế?” Du Nhất Giới mỉm cười mờ ám “Có cần tôi hỗ trợ em không?”

Diệp Tây Hi nghiêng răng nghiêng lợi, gằn từng câu từng chữ: “Không – Cần!”

Sau đó, vội vàng đi tìm quần áo khô, chạy ào đến phòng tắm để thay.

Ác ma, ác ma, cả nhà bọn họ đều là ma quỷ!!

Vốn định giận dữ, ngủ cho qua ngày hôm nay.

Nhưng trên báo dưới không nghe, cái bụng của cô rất hăng hái kêu ừng ục, sau một giờ đói bụng đến là người, Diệp Tây Hi liền đầu hàng, đồng ý cùng Du Nhất Giới ra ngoài ăn cơm.

Bất kể như thế nào cũng có thể ra ngoài hóng mát một chút, tránh ở cái này kinh dị này buồn chán muốn chết hoặc là bị Hồ Yên bà bà hành hạ đến chết.

Đồng thời, Diệp Tây Hi trong lòng cũng âm thầm vạch ra một kế hoạch, có thể nhân cơ hội đào tẩu.

Cứ như vậy, hai người ngồi trên ô tô đi vào khu nội thành Rome.

Nơi này, người đông như nêm, náo nhiệt phồn hoa, các công trình kiến trúc đều mang đậm phong cách đặc biệt.

Nhưng Diệp Tây Hi lúc này chẳng có tí tâm tình nào để thưởng thức cả, ánh mắt cô xoay tròn chuyển động liên tục, định thừa dịp đông đúc nhiều người, thoát khỏi tầm kiểm soát của Du Nhất Giới tìm cách tháo chạy.

Thế nhưng, Du Nhất Giới cầm thật chặt tay của cô, không hề buông lỏng một giây phút nào.

Cho nên, kế hoạch A phá sản.

Du Nhất Giới dẫn cô tới một nhà hàng nhỏ, bên trong chỉ bày tám cái bàn, sàn nhà lát gạch vuông màu vàng màu cà phê đan xen, trên tường treo đầy các tác phẩm nghệ thuật theo các phong cách khác nhau.

“Đừng xem thường nó nhỏ nhưng đồ ăn ở đây là ngon nhất đấy!” Du Nhất Giới thuận thực giới thiệu các món đặc sản.

“Anh lớn lên ở nơi này à?” Diệp Tây Hi hỏi.

“Không, cha và mẹ tôi ly hôn thì tôi mới chuyển tới sống ở đây.” Du Nhất Giới đáp.

“Vậy thì anh hẳn là rất hận cha anh đúng không, dù sao thì ông ta cũng nhẫn tâm từ bỏ mẹ con anh, thật là một người đàn ông kém cỏi.” Diệp Tây Hi khuyến khích nói thêm: “Trùng hợp là, chúng tôi với hẳn cũng có thù oán cần trả, chỉ bằng, chúng ta hợp tác với nhau, cùng chung sức đối phó với Du Từ Vĩ.”

“Hi, tôi không hận ông ta, từ nhỏ tôi và ông ta tình cảm cũng không nhiều, bây giờ cũng như vậy thôi.” Du Nhất Giới khẽ lắc nhẹ ly rượu trong tay, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, chậm rãi nói: “Hơn nữa, đừng thương thay cho số phận mẹ tôi, lúc nhận giấy ly hôn của toà, bà còn đang cùng bạn trai lãng mạn với nhau bên Pháp nữa kìa.”

“Tôi thật sự không hề thấy thương thay cho mẹ anh.” Diệp Tây Hi nhớ tới ánh mắt rắn rết dã man của Hồ Yên phu nhân liền đánh rung mình một cái, chỉ sợ là ngay đến Du Từ Vĩ cũng phải kiêng nể bà ta hai ba phần thì có.

“Bình tĩnh mà ngắm, em cho rằng tôi sẽ hợp tác cùng với Hạ gia được sao? Tôi bắt cóc vị hôn thê của Hạ Phùng Tuyền là em. Em nghĩ tôi ngu ngốc đến mức tự động đưa tới miệng cộp cho bọn họ xử lí à?” Du Nhất Giới ánh mắt sáng quắc: “Vì thế cho nên, Tây Hi à, em tính toán hòng hết rồi.”

Giống như lần trước, kế hoạch B cũng phá sản.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80

Chiến đấu nhiệt tình độ chừng mười phút sau, Diệp Tây Hi phần nào thấy no bụng lấy giấy ăn lau miệng: “Tôi vào phòng vệ sinh rửa tay một tẹo nhé.”

Du Nhất Giới cười khê: “Chẳng lẽ em vừa ngồi ăn vừa âm thầm tập biến thân à mà lại vào nhà vệ sinh nữa?”

Hắn chăm chọc cô vụ “vỡ đê” buổi sáng, Diệp Tây Hi then quá hoá giận, cảnh cáo nói: “Du Nhất Giới, anh còn dám hé răng nói thêm một từ nào nữa thì tôi sẽ cắn lưỡi tự vẫn ngay lập tức đấy!”

Du Nhất Giới buồn cười giờ hai tay lên giá bộ đầu hàng.

Diệp Tây Hi bước vội vào phòng vệ sinh, vội vàng ngó quanh quất xem xét kỹ lưỡng khắp nơi mong tìm được cái cửa sổ nhỏ nào đó có thể chạy trốn được, nào ngờ tất cả các cửa đều đã bị khoá chặt, phong ấn chặt chẽ.

Cuối cùng, kế hoạch C cũng phá sản hoàn toàn.

Diệp Tây Hi cảm thấy trời đất như sụp đổ trước mắt mình.

Lúc này, cô phục vụ của quán ăn bước vào, đưa cho Diệp Tây Hi một tờ giấy nhỏ, cô tò mò mở ra xem, bên trong là bút tích của Du Nhất Giới :[Hi, lối thoát duy nhất bên trong ấy là bồn cầu----- Nếu như em khẳng định muốn thoát thì có thể chui vào đó J]

Khinh người quá đáng!

Diệp Tây Hi “Rầm!!” một tiếng đập cửa mà ra, thờ phì phò tức giận mà quay về chỗ ngồi của mình.

“Làm sao mà em đi vệ sinh thôi cũng phát hoá lớn như vậy nhỉ?” Du Nhất Giới biết rõ còn cố hỏi.

Diệp Tây Hi trợn trừng mắt lên nhìn hắn, đột nhiên nở nụ cười tà ác: “Bởi vì trông rất bản a~ cũng không có gì đặc biệt lắm ngoài mấy thứ nhão nhoét giống giống đĩa pasta anh đang ăn đấy, haiz đúng là rất giống mà, nước xả trong toilet còn loãng loãng nhờ nhờ giống món súp ngô anh đang thưởng thức nữa kia.”

“Thế ư? Nhưng mùi vị hẳn là không giống nhau chứ?” Du Nhất Giới hoàn toàn chẳng có phản ứng gì, tiếp tục thưởng thức cao lương mỹ vị trên bàn.

Diệp Tây Hi thất bại tràn trề não nề dựa lưng vào ghế.

Tên khốn Du Nhất Giới này, thật quá lì lợm.

Đang cảm thấy nhàm chán cực độ, một thân ảnh vô cùng quen thuộc phía bên ngoài ngoài sổ liền đập vào tầm mắt của cô.

Diệp Tây Hi toàn thân chấn động, ra sức dụi mắt đi dụi mắt lại nhìn cho kỹ.

Không hề biến mất, người đó vẫn đang đứng nơi đó.

Vóc người cao lớn, làn da bóng màu đồng, khoé miệng bình thường lúc nào cũng thích nhếch lên mĩa mai cô giờ phút này đang mím thật chặt lại.

Hạ Phùng Tuyền.

Thật sự là Hạ Phùng Tuyền!!!!

Diệp Tây Hi không kìm chế được sự kích động của bản thân nữa, phút chốc đứng bật dậy, định chạy ào ra bên ngoài.

Nhưng Du Nhất Giới đã nhanh chóng đứng dậy theo chặn cô lại.

Diệp Tây Hi khẩn trương hét lên với âm lượng lớn nhất có thể: “Hạ! Phùng! Tuyền! Em! Ô! Đây!... Uhm, uhm uhm...”

Du Nhất Giới một tay túm chặt ngang hông cô kéo cô lại, tay kia bịt chặt miệng cô, hắn cố gắng lôi cô trở vào phía trong quán ăn này.

Diệp Tây Hi đòi nào chịu đầu hàng vô điều kiện thế, cô giờ chân lên, hung hăng đá một cước về phía sau!

Chỉ nghe Du Nhất Giới bất hạnh kêu lên thảm thiết một tiếng, hai tay đang kẹp chặt cô dần buông lỏng.

Cơ hội ngàn vàng đã tới, Diệp Tây Hi nhanh chóng đập cửa, xông ra ngoài.

Hạ Phùng Tuyền đang đứng trong đám đông trên phố chỉ cách cô chừng 20 m nữa thôi.

Diệp Tây Hi hai tay đã chấp vào nhau thành hình cái loa đưa lên miệng, chuẩn bị gọi thật to, nhưng Du Nhất Giới chẳng hiểu đã đuổi kịp cô từ lúc nào, hắn nắm chặt lấy hai bả vai cô, thật mạnh xoay người cô lại, động tác dồn dập không chút thừa thãi nào, rồi hắn cúi xuống bắt ngờ hôn cô.

Diệp Tây Hi kinh hãi, chưa kịp định hình đã cảm thấy có một viên thuốc nhỏ rơi vào miệng mình, không kịp phản ứng lại cô đã nuốt nó xuống rồi.

Viên thuốc phát huy tác dụng rất nhanh, cô chỉ còn cảm thấy những hình ảnh trước mắt mình đều lập loè rung rinh mờ ảo rồi ngay sau đó, cô hoàn toàn mất đi ý thức, ngã vào lòng Du Nhất Giới hôn mê.

Du Nhất Giới không biểu lộ chút khác thường nào, nhanh chóng mà bình tĩnh, rất tao nhã diu cô vào trong xe.

Đối với những người đang quan sát thì đây bất quá chỉ là một người đàn ông đang dịu dàng chăm sóc bạn gái của anh ta say rượu mà thôi.

Sau đó, xe khởi động, nghênh ngang rời đi.

Trong đám đông, Hạ Phùng Tuyền quay đầu lại, vừa rồi, hình như hắn đã nghe thấy giọng nói của Diệp Tây Hi.

Nhưng, chỉ là ảo giác thôi sao.

Bây giờ, cô ấy hẳn là đang bị Du Nhất Giới giam lỏng ở nơi nào đó.

Hắn nhìn bốn phía, du khách từ các nước với đủ loại màu da, bất đồng ngôn ngữ, nào bán hàng rong đang mời mọc khách mua hàng, nào những người hoạ sĩ nghiệp dư đang vẽ tranh khung cảnh trắng lè trước mắt, còn có bầu trời cao vời vợi và xanh thăm thẳm, thỉnh thoảng lại thấp thoáng đôi cánh chim bồ câu trắng.

Hết thấy đều là xa lạ.

Tây Hi, em đang ở đâu?

“Tại sao lại nhốt tôi trong khách sạn này?” Diệp Tây Hi ánh mắt thù hận nhìn Du Nhất Giới.

Sau khi tỉnh lại, cô liền phát hiện ra mình đang nằm trong một căn phòng sang trọng đề là “phòng dành cho tổng thống”

Không biết tên Du Nhất Giới này lại định giờ thủ đoạn nào nữa đây.

“Nếu Hạ Phùng Tuyền đã tới Rome này, như vậy thì cũng sẽ rất nhanh điều tra ra chỗ lâu đài kia thôi.” Du Nhất Giới bình thản rót hai chén rượu champagne, hai cốc thủy tinh dài nhỏ, bên trong rượu được đổ vào dâng lên đến miệng cốc: “Khách sạn này do cổ phần của Hồ Gia quản lý, hẳn tạm thời sẽ không thể tìm ra nơi này được.”

“Ngươi cũng biết sợ hắn rồi?” Diệp Tây Hi hừ lạnh một tiếng.

“Tôi không sợ hắn, tuy nhiên, tôi ngại năng lực của hắn.” Du Nhất Giới đem chén rượu tới cho cô.

Diệp Tây Hi nhận lấy, lạnh lùng nhìn hắn: “Ngươi biết là tốt rồi, không bao lâu nữa, Hạ Phùng Tuyền nhất định sẽ tìm đến, tính tình của hắn không tốt lắm, có lẽ sẽ làm những chuyện tày trời chấn động trời đất. Cho nên mong rằng ngươi sẽ hiểu rõ, ta bất quá cũng chỉ là một cô gái tầm thường, đáng giá để ngươi trả cái giá đắt như vậy sao?”

“Nghe em nói thì hình như em rất tin tưởng hắn.” Du Nhất Giới mỉm cười.

“Dĩ nhiên.” Diệp Tây Hi không cần suy nghĩ nhiều trả lời như đinh chém sắt.

“Nhưng hình như em quên mất một điều rồi, đây là Rome, là địa bàn của tôi, lực lượng của hắn bất luận như thế nào so ra cũng chỉ như châu chấu đá xe mà thôi.” Du Nhất Giới đặt hai tay lên vai cô, ghé sát mặt lại gần cô: “Nếu như tôi nói, tôi có khả năng làm cho hắn chết không có chỗ chôn ở nơi đây... em có tin không?”

Diệp Tây Hi trầm mặc, mặt không chút thay đổi nhìn lại Du Nhất Giới, sau đó cô vung tay, đem toàn bộ số rượu champagne trong cốc hất hết lên mặt hắn.

Rượu champagne theo từng đường nét đẹp đẽ trên khuôn mặt điển trai của hắn từ từ chảy xuống, từng giọt từng giọt.

“Ngươi dám?” Diệp Tây Hi nhìn chằm chằm hắn.

“Thì ra em yêu hắn đến như vậy à.” Du Nhất Giới lăng lẳng mỉm cười nhìn cô: “Như thế thì tôi sẽ không bao giờ bỏ qua hắn.”

“Ta không cho phép!” Diệp Tây Hi cảnh cáo: “Nếu như ngươi thực sự làm tổn thương anh ấy, ta sẽ giết ngươi!”

“Em có năng lực đó sao?” Du Nhất Giới hỏi.

Diệp Tây Hi á khẩu.

“Thật ra thì em có thể đổi phương pháp khác.” Du Nhất Giới đề nghị: “Hãy nói xem, nếu như tôi đồng ý không làm tổn thương Hạ Phùng Tuyền thì em sẽ nguyện ý làm cái gì?”

“Ngươi có ý gì?” Diệp Tây Hi cau mày.

“Em biết tôi muốn nói cái gì mà.” Du Nhất Giới cười tỏ ra vô hại.

Diệp Tây Hi một lần nữa lắc đầu: “Cho dù bây giờ ta cùng người kết hôn, sau này chung sống với nhau ta nhất định sẽ còn tìm cách chạy trốn.”

“Tôi biết.” Du Nhất Giới hai mắt chợt loé sáng: “Cho nên, tôi không cần em và tôi phải đi đăng ký kết hôn, chỉ cần em... sinh cho tôi một đứa con.”

Diệp Tây Hi bị hấn dọa chết khiếp, lông tóc thiếu chút nữa dựng hết cả lên, cô trợn mắt nhìn hấn: “Cái gì?!”

“Nếu như em và tôi có một đứa con thì em cỡ nào cũng không thể chạy đi xa được.” Du Nhất Giới đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt cô, cảm nhận sự mềm mại của làn da cô.

Diệp Tây Hi gạt tai hấn ra, tung mình xuống giường, bước chân trần tới bên cửa sổ.

Kính thủy tinh sạch bóng, phản xạ rõ ràng quanh cảnh căn phòng— Du Nhất Giới cũng bước tới sau lưng cô.

Hấn cúi đầu, ghé sát bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Như thế nào?”

Diệp Tây Hi nhìn đôi mắt sáng quắc nham hiểm của hấn qua lớp kính thủy tinh trước mặt cô, gần từng câu từng chữ: “Tôi muốn nghỉ ngơi.”

“Tại sao?” Du Nhất Giới tựa hồ như đã dự liệu được kết quả như vậy rồi, không ngoài ý nghĩa của hấn.

“Bởi vì nếu như tôi đáp ứng, như vậy Hạ Phùng Tuyền nhất định trước tiên bắt tôi thành vạn mảnh đá.” Diệp Tây Hi dừng lại một chút, chậm rãi nói tiếp: “Hơn nữa... tôi tin tưởng vào khả năng của anh ấy, hoàn toàn tin tưởng!”

“Có lẽ hấn rất lợi hại.” Du Nhất Giới đặt một tay lên vai cô, “Thế nhưng bây giờ, hấn có cố gắng đến đâu đi nữa cũng không thể đuổi kịp đến nơi này đâu.”

“Anh muốn làm gì?” Diệp Tây Hi cảnh giác.

“Làm chuyện khiến em có lý do để ở lại đây bên cạnh tôi.” Du Nhất Giới bỗng nhiên xoay người cô lại đối diện với hấn, hôn lên đôi môi cô.

Diệp Tây Hi định thần lại, cuống cuống đẩy hấn ra.

Du Nhất Giới không hề di chuyển, ngược lại, còn đẩy ngược cô áp sát tường, giữ thật chặt khuôn mặt cô, không cho cô nhúc nhích, tiếp tục cưỡng ép cô.

đoạn đối thoại giữa Diệp Tây Hi và Du Nhất Giới có đoạn là “ta-người” vì lúc ấy chị ý đang bức xúc, ta đổi cách xưng hô để diễn tả cảm xúc nhân vật, hy vọng mọi người không cảm thấy lủng củng, nếu thấy nó rắc rối và khó đọc hơn cứ cm đề ta sửa chữa.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Diệp Tây Hi cảm thấy sau lưng mình từng đợt gió lạnh hun hút thổi tới ngay cả lòng cô cũng đang tê tái dần: xong đời rồi, Du Nhất Giới kì này muốn làm mình mang thai?!

Làm sao có thể có chuyện đó được!

Diệp Tây Hi rút cuộc cũng phản ứng lại, mở miệng, cắn môi của hấn, hung hăng không chút lưu tình.

Du Nhất Giới buông cô ra, xoa xoa chỗ môi dưới đang rỉ máu tươi của mình: “Hi, em không sợ căng giãn dựa thì càng khiêu khích làm tôi nổi lên thú tính hả?”

“Không giãn dựa, chẳng lẽ để mặc anh muốn làm gì thì làm tới à?” Diệp Tây Hi hừ một tiếng.

“Tại sao em đối với Hạ Phùng Tuyền lại thủy chung như thế chứ? Tại sao không cho tôi một cơ hội, có lẽ tôi so với hấn còn xứng đôi với em hơn?” Du Nhất Giới nhìn cô đắm đuối, ánh mắt đung đưa chuyển động tràn đầy sự xa hoa và cảm dỗ.

Nhưng chiều này đối với Diệp Tây Hi thì hoàn toàn vô dụng, cô khoát tay: “Cảm ơn, tôi ứng phó với một Hạ Phùng Tuyền đã đủ nhức đầu lắm rồi nhưng nhịn không được nữa, sức chịu đựng của tôi cũng có hạn thôi, nhịn không được nữa mà thêm cả anh đâu.”

“Hi, em là thất bại duy nhất của đời tôi.” Du Nhất Giới khẽ thờ dài.

Diệp Tây Hi ngẩn ra, hần bỏ qua? Hần thực sự buông tha cô!

Thật tốt quá, so với Hạ Phùng Tuyền thì tên tiểu tử này cũng coi là thuận lương chán.

Du Nhất Giới rút điện thoại di động ra, phân phó phục vụ phòng mang bữa tối lên.

Trên bàn ăn, Diệp Tây Hi và Du Nhất Giới ngồi đối diện nhau, trước mặt hai người bày toàn sơn hào hải vị, rượu ngon, xung quanh căn phòng chỉ có ánh nến lung linh huyền ảo.

Không khí quả thật rất lãng mạn, nhưng Diệp Tây Hi có chút không quen: “Anh nhất định không thể bật đèn sao, tối như vậy tôi không nhìn rõ thức ăn a!”

“Em rất biết cách phá hoại cảnh lãng mạn đó.” Du Nhất Giới lắc đầu chán nản.

“Bản thân anh bắt cóc tôi thì cũng lãng mạn gói ghém rồi!” Diệp Tây Hi trả lời một cách đầy mỉa mai.

“Được rồi, chúng ta đừng bàn luận về vấn đề này thêm nữa được không?” Du Nhất Giới rót thêm rượu cho cô.

“Vậy chúng ta còn cái gì để nói với nhau nữa đây?” Diệp Tây Hi không chút nề tình giữ lại chút thể diện cho hắn.

“Chỉ bằng chúng ta nói chuyện về Hạ Phùng Tuyền một chút.” Du Nhất Giới đề nghị.

“Anh ấy?” Diệp Tây Hi hồ nghi: “Anh muốn làm trò gì? Định moi thông tin từ chỗ tôi để tìm cách đối phó với anh ấy hả?”

“Em đừng khàn trương như vậy chứ.” Du Nhất Giới cười cười: “Tôi chỉ muốn tìm hiểu xem tên họ Hạ kia trong lòng em đến tột cùng là hạng người như thế nào mà thôi!”

Diệp Tây Hi suy nghĩ một chút rồi nói: “Hạ Phùng Tuyền, anh ấy bá đạo, đại nam nhân chủ nghĩa, không hề biết thương hoa tiếc ngọc là gì, tính tình hư hỏng, cái miệng cũng hư hỏng... Ưu điểm duy nhất chính là vóc dáng đẹp.”

“Đã như vậy, tại sao em còn yêu hắn?” Du Nhất Giới hỏi.

“Bởi vì,” Diệp Tây Hi dừng lại, “Bởi vì anh ấy rất tốt với tôi.”

“Em nói không phải rất mâu thuẫn với nhau sao?” Du Nhất Giới lại hỏi: “Mới vừa rồi em còn oán hận hắn không biết thương hoa tiếc ngọc.”

“Nhưng mà tôi biết anh ấy yêu tôi, anh ấy luôn đối xử tốt với tôi.” Diệp Tây Hi mỉm cười, tràn ngập yêu thương, dưới ánh nến lung linh khuôn mặt của cô càng hoàn mỹ hơn.

Nhìn cô, Du Nhất Giới thất thần trong chốc lát.

Một hồi lâu sau, hắn buồn bã nói: “Xem ra, tôi vĩnh viễn cũng không thể thắng được hắn rồi.”

“Ý của anh là, anh chịu buông tha tôi ư?” Diệp Tây Hi do dự hỏi.

Du Nhất Giới từ tốn đáp: “Tôi từ bỏ kế hoạch làm em yêu tôi.”

“Vậy là anh đồng ý thả tôi ra rồi?!” Diệp Tây Hi vui mừng.

“Tôi có nói như thế sao?” Du Nhất Giới chậm rãi nói đến từ cuối cùng.

“Anh không phải nói sẽ từ bỏ sao?” Diệp Tây Hi trợn mắt khó hiểu.

“Tôi chỉ nói từ bỏ kế hoạch khiến em yêu tôi mà thôi.” Du Nhất Giới lắc nhẹ cốc thủy tinh trước mặt, đảo qua đảo lại, chậm rãi tán nhỏ chút bột trắng trong cốc, hần nhìn Diệp Tây Hi: “Bây giờ, tôi chỉ có thể sử dụng một phương pháp khác.”

Lúc này, Diệp Tây Hi bắt đầu hiểu cái phương pháp khác mà Du Nhất Giới nói là cái gì rồi —— cô cảm thấy tay chân mình như cứng lại, dần dần không thể nhúc nhích.

Trong thức ăn bỏ thuốc!

Diệp Tây Hi trong lòng khủng hoảng, nhưng vẫn cố trấn tĩnh lại, cười lạnh mỉa mai: “Thật không ngờ, đường đường là Du Nhất Giới, mà cũng dùng tới thủ đoạn hạ lưu như thế này ư?”

“Hi, thật xin lỗi, bất quá tôi sẽ cố gắng hết sức để em cảm thấy lãng mạn!” Du Nhất Giới tao nhã cầm khăn ăn lên, nhẹ nhàng lau khoé miệng của hắn, đứng dậy, từ từ hướng chỗ cô bước tới.

Bị cường gian còn cảm thấy lãng mạn? Đây là lô-gic chó má gì không biết! Người này thực sự thần kinh rồi! Diệp Tây Hi trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, cô gắng hết sức tìm cách đứng dậy nhưng chỉ phí sức mà thôi.

Du Nhất Giới dễ dàng ôm ngang người cô, đặt lên giường, cúi đầu, dịu dàng nói: “Hi, xin lỗi, em thực quá hung hãn, tôi lại không muốn bị thương thêm nữa, chỉ còn cách dùng phương pháp này thôi.”

“Ngươi đừng giả bộ vô tội thêm nữa!” Diệp Tây Hi tức giận tới mức thở gấp: “Ta cảnh cáo ngươi, Hạ Phùng Tuyền đã nói, kẻ khác đối với ta làm cái gì, anh ấy sẽ đối với kẻ đó đòi lại gấp mười lần!”

Du Nhất Giới đang cởi nút áo của cô nghe thấy vậy bỗng dừng tay lại, khẽ cau mày: “Ý của em là...”

“Không sai!” Diệp Tây Hi hai mắt bốc hỏa: “Nếu như ngươi thực sự làm cái kia với ta, vậy thì hấn cũng sẽ cái kia cái kia với ngươi, hơn nữa còn làm cái kia cái kia với ngươi những mười lần!”

Nói xong, hai người đầu đồng thời hiện lên hình ảnh cấm 18+ của Du Nhất Giới và Hạ Phùng Tuyền, không khí đột nhiên hơi lạnh.

Du Nhất Giới nhắm mắt thật sâu một cái, liều mạng gạt hết hình ảnh kinh dị kia ra khỏi đầu, oán giận nói: “Hi, em thật mất hứng.”

Sau đó, hấn tiếp tục cởi nút áo của cô, không bao lâu, chiếc áo lót trắng tinh khôi hấp dẫn kia đã hiển hiện lộ ra.

Da thịt trắng nõn, cơ bụng bằng phẳng, vòng eo mảnh khảnh, bộ ngực mềm mại và đầy đặn, cô đẹp mê người.

Du Nhất Giới hai mắt lửa dục vọng đã bắt đầu bùng lên, hấn cúi người xuống, bắt đầu hôn lên môi cô.

Đôi môi của Diệp Tây Hi nhỏ nhắn, mềm mại, cực kì ngọt lịm, hơn nữa còn... rất hung hãn.

Cô lại một lần nữa cắn hấn chảy máu.

“Hi, em ngay cả trúng thuốc rồi vẫn còn rất lợi hại.” Chỗ bị Diệp Tây Hi cắn chảy máu, Du Nhất Giới dùng lưỡi của mình nhẹ liếm sạch máu, cái tư thế mập mờ này, cô toát lên vẻ mỉa mai, mùi máu tanh nhưng ngọt, lại càng khiêu khích cho dục vọng nguyên thủy cuộn cuộn nổi lên: “Như vậy thì tôi chỉ có thể thưởng thức những chỗ an toàn hơn rồi.”

Kết quả là, Du Nhất Giới tạm thời bỏ qua đôi môi căng mọng hồng phấn này, chuyển tới hoạt động nơi cái cổ nhỏ xinh của cô, cuồng nhiệt hôn.

“Du Nhất Giới, nếu ngươi thật sự làm vậy, ta sẽ đem ngươi nghiền xương thành tro! Ta sẽ hận ngươi cả đời! Tên! Khốn! Nạn!” Diệp Tây Hi gào to.

“Không sao, thời gian có thể chữa lành những vết thương lòng, mọi thù hận rồi cũng phai nhòa, chỉ cần chúng ta có con rồi, vì đứa nhỏ, em nhất định sẽ tha thứ cho tôi thôi.” Du Nhất Giới hơi hốt phân tích, môi lại tiếp tục đi xuống, đã tới xương quai xanh khiêu gợi của cô.

Diệp Tây Hi thực sự nổi giận, bắt đầu bảo tố chửi bới: “Du Nhất Giới, ta chẳng phải quốc sắc thiên hương gì cho cam, các ngươi tranh giành cái rắm a! Một hai đều sử dụng chiêu này! Các ngươi không phiền ta cũng thấy phiền!”

Du Nhất Giới nghiêm túc nhìn cô: “Hi, tôi và hấn là đang tranh giành em, không phải tranh giành cái rắm, làm sao em có thể đem bản thân mình ra so sánh với cái rắm được a!”

Diệp Tây Hi: (* ~~~~ *) Du Nhất Giới, xin người làm ơn về học lại trung văn cấp cơ sở rồi quay lại giảng hồ có được không?

Trong lúc nói chuyện, môi của Du Nhất Giới đã di chuyển tới vùng cấm địa đầu tiên.

Bộ ngực mềm mại căng tròn khiến cho hấn say mê.

Hấn vron đầu lưỡi, nhẹ nhàng nhắm nháp hương vị ngọt ngào của cơ thể cô.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82

Cái cảm giác này vô cùng khó chịu, Diệp Tây Hi rất muốn cho Du Nhất Giới một đập nhưng tâm có thừa lực lại không đủ.

Cô bây giờ muốn cử động tay thôi cũng đã vô cùng khó khăn rồi.

Du Nhất Giới chơi chiều này thực quá nham hiểm.

Hạ Phùng Tuyền so với tên khốn này mới thực sự là một tiểu hài tử thiên lương trong sáng hơn nhiều lần a~~

Sau đó, Du Nhất Giới nhích ngày càng sát về phía cô.

Hắn đưa hai tay ra sau lưng Diệp Tây Hi, động tác thuần thục thành thạo cởi bỏ áo lót của cô ra.

Diệp Tây Hi chỉ cảm thấy bộ áo lót trước ngực mình đang dần rời lỏng ra, sau đó thì “cánh xuân” đã lộ thiên.

Du Nhất Giới cũng không gấp gáp nôn nóng, hắn chậm rãi từ tốn gỡ áo lót xuống, động tác ám muội hết sức dụ dỗ.

Cặp môi của hắn lúc này đang dạo chơi trên bộ ngực mềm mại không còn gì che đậy của cô, triền miên, giống như bàn ủi nóng rực in dấu lên da thịt cô.

Hắn vô cùng có kinh nghiệm đối với việc này, hiểu được như thế nào có thể không chế nữ nhân.

Hai tay linh hoạt, vuốt ve sờ nắn nhẹ nhàng mà kích thích đôi gò bồng đảo quyến rũ kia.

Môi hắn lại tiếp tục di chuyển xuống phía dưới, hôn lên cái bụng nhỏ nhắn của cô, cặp môi mỏng của hắn đang nóng dần lên, mỗi chỗ da thịt cô bị nó chạm phải cũng đều bông rớt.

Diệp Tây Hi hiểu, còn tiếp tục xuống nữa, sẽ xảy ra chuyện.

Cô bây giờ không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể làm liều đánh bậy đánh bạ tuyệt chiêu cuối cùng, hét lớn: “Du Nhất Giới, ngươi có biết Hạ Phùng Tuyền sẽ làm gì để đối phó với ngươi không? Yên tâm, anh ấy sẽ không giết ngươi, chỉ là đầu tiên cột tay ngươi vào thành giường, sau đó sẽ xé toạc áo của ngươi ra, chỉ một nhát là rách toạc ngay, dùng đầu lưỡi liếm ngươi hai giờ liền. Tiếp theo, cởi bỏ quần của ngươi, sau đó thì đè ngươi xuống... Uhm uhm uhm... Để ta nói xong đã... tin ta đi, anh ấy sẽ làm cho ngươi... Uhm uhm uhm... Làm cho ngươi không tài nào lết xác ra khỏi giường được... Uhm uhm uhm...”

Du Nhất Giới rốt cuộc cũng rút được cái khăn lụa ra, nhét chặt vào miệng Diệp Tây Hi.

Sau đó, hắn lắc đầu như điên, vứt hết mấy hình ảnh kinh dị kia ra khỏi đầu: “Hi, chiều này của em quả thực rất độc đáo, nhưng đáng tiếc là, tôi không phải kẻ dễ dàng buông tha con mồi như thế.”

Diệp Tây Hi tay chân tê liệt, miệng thì bị nhét giấy, chỉ có thể trơ mắt nhìn Du Nhất Giới trườn mình xuống phía dưới từ từ cởi quần của cô.

Xong rồi, toàn thân cô cảm thấy cái lạnh tràn vào.

Hoàn toàn bị hắn chơi xong rồi.

Diệp Tây Hi tuyệt vọng nhắm chặt mắt lại.

Hạ Phùng Tuyền, anh hãy nhìn cho rõ nha, em là bị ép buộc á!

Đúng trong lúc mình chỉ treo chuông đó thì Diệp Tây Hi mừng rỡ như điên khi nghe thấy từ đâu đó trong căn phòng tiếng điện thoại di động réo rất lì lợm vang lên.

Du Nhất Giới cau mày, chẳng phải hắn đã ra lệnh cho toàn bộ bọn thủ hạ, không được phép quấy rầy hắn rồi cơ mà, bây giờ kẻ nào lại to gan dám chống lệnh gọi cho hắn đây?

Nhấn nút nghe, đầu bên kia vang lên giọng nói trầm thấp: “Du Nhất Giới tiên sinh phải không?”

Giọng nói xa lạ làm Du Nhất Giới lập tức cảnh giác: “Ngươi là ai?”

“Vị hôn phu của người con gái bị ngươi bắt cóc.” Giọng nói ở đầu bên kia lạnh lùng nghe không ra bất cứ cảm xúc nào của đối phương, làm cho người nghe bối rối lâm vào thế bị động.

Du Nhất Giới ngơ ngác một chút, sau đó quay đầu, nhìn Diệp Tây Hi, khoé miệng khẽ nhếch lên: “Hạ Phùng Tuyền tiên sinh phải không?”

Diệp Tây Hi nghe thấy vậy vô cùng kích động, vội vàng uhm uhm uhm vài tiếng kêu lên.

Du Nhất Giới cúi đầu, tiếp tục hôn lên bộ ngực đầy đặn của Diệp Tây Hi, sau đó hướng về phía điện thoại nói với Hạ Phùng Tuyền: “Hạ tiên sinh, xem ra anh gọi điện đến không đúng lúc rồi, tôi và Tây Hi đang ở trên giường cùng nhau thực hiện giai đoạn mấu chốt a!”

Nghe vậy, Diệp Tây Hi hưng phấn tròn trĩnh con mắt nhìn Du Nhất Giới, hai mắt hừng hực lửa giận, nộ khí xung thiên.

Quá đê tiện! Đây là chuyện đê tiện nhất mà cô từng thấy.

Du Nhất Giới thân nhiên đón lấy ánh mắt căm phẫn của cô, lại ghé sát vào điện thoại nói tiếp: “Hạ tiên sinh, Tây Hi đối với hành động dừng lại của tôi tỏ ra vô cùng bất mãn, xin lỗi, phiền anh chờ tôi thoả mãn cô ấy xong, chúng ta sẽ trò chuyện tiếp nhé.”

Diệp Tây Hi nhất thời nước mắt ràn rụa, xong rồi, hết thật rồi, kẻ bị nghiền xương thành tro là cô chứ còn ai nữa!

Thật sự là đánh giá quá thấp tên họ Du khôn khiếp này rồi, đây mới là chuyện bi ối đê tiện nhất mà cô từng thấy.

Du Nhất Giới đang chuẩn bị cúp điện thoại, lại nghe tiếng Hạ Phùng Tuyền đầu bên kia chậm rãi nói: “Du tiên sinh, ngươi có muốn nói vài ba câu với người mẹ đáng kính của mình không?”

Du Nhất Giới giật mình kinh hãi, buổi sáng rõ ràng hắn đã cử người hộ tống mẹ mình đến nơi bí mật an toàn, tại sao bây giờ có thể rơi vào tay Hạ Phùng Tuyền được?

Lúc này, đầu bên kia một lần nữa vang lên tiếng nói, nhưng là giọng của Hồ Yên phụ nhân: “Các người là ai? Lại dám bắt cóc ta, thật to gan!”

Du Nhất Giới không còn giữ được vẻ điềm tĩnh nữa, mất hết sự kiên nhẫn: “Đến tột cùng thì ngươi muốn thế nào?”

“Cái này thì còn tùy vào biểu hiện của ngươi.” Giọng nói của Hạ Phùng Tuyền đã hạ xuống âm độ, giống như biến cả chiếc điện thoại đồng cứng lại thành tảng băng luôn: “Ngươi đối với Tây Hi làm gì, ta cũng sẽ đối với mẹ ngươi làm như thế—— bọn thủ hạ, không phải là chính nhân quân tử gì cho cam.”

Du Nhất Giới hít một hơi thật sâu, bình tĩnh trở lại: “Ngươi yên tâm, ta sẽ không đụng vào Tây Hi.”

“Tốt lắm, vậy thì một giờ sau, ta chờ ngươi mang Tây Hi đến trao đổi ở quảng trường Navona.” Hạ Phùng Tuyền giọng nói rất nhẹ nhàng nhưng đầy tính uy hiếp: “Vi sự an toàn của lệnh đường, ta hy vọng ngươi tạm thời đừng cố nghĩ cách giờ phút này.”

“Vi sự an toàn của Tây Hi, ta cũng hy vọng ngươi có thể làm giống như vậy.” Du Nhất Giới nói.

Địch ý tràn ngập từ mỗi câu nói của hai người đàn ông.

Chỉ chớp lát sau, hai người không ai bảo ai cùng cúp điện thoại một lúc.

Du Nhất Giới ngồi bên giường, hàng lông mày nhíu chặt lại, trầm mặc suy nghĩ.

Hắn đang trầm tư!

Hắn lại còn bày đặt trầm tư trực trước mặt cô mà trầm tư cơ đấy!

Diệp Tây Hi bó tay không tài nào hiểu nổi con người này, chỉ ít cũng nên vì cô mà khoác cái khăn trải giường lên người hắn chứ!

Đang suy nghĩ, Du Nhất Giới đột nhiên dời ánh mắt về phía cô.

Diệp Tây Hi yên lòng, lần này rốt cuộc cũng có thể mặc quần áo vào rồi.

Thế nhưng, Du Nhất Giới hai mắt dục hoả vẫn không hề suy giảm.

Hắn để điện thoại xuống, lại tiếp tục hôn cuồng nhiệt lên ngực cô.

Diệp Tây Hi thiếu chút nữa shock đến ngất đi, không phải đã đáp ứng Hạ Phùng Tuyền bỏ qua cô rồi sao, khôn khiếp, nói không giữ lời!

Lần này, hắn hôn lên có phần thô bạo và nặng nề, giống như là đang —— lưu lại ấn ký! [印记.ấn ký/con dấu/đóng dấu/dấu vết/vết tích/gây ấn tượng mạnh/lưu lại ấn tượng sâu sắc]

Diệp Tây Hi tỉnh ngộ, hắn cố tình lưu lại dấu hôn thô ráp!

Chiều này thật quá âm độc! Để cho Hạ Phùng Tuyền nhìn thấy, nhất định sẽ nổi điên!

Quả nhiên, sau khi lưu lại hơn mười dấu hôn, Du Nhất Giới cuối cùng cũng dừng tay lại.

Chờ hắn rút cái khăn lụa đang bị miệng mình, Diệp Tây Hi vốn định chửi ầm lên nhưng rồi suy đi tính lại ngẫm nghĩ một chút lại thôi.

Đối với kẻ tiểu nhân bi ối như Du Nhất Giới, mọi từ ngữ dùng để mắng chửi người đều là vô dụng mà thôi!

Du Nhất Giới nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Tôi đã đánh giá quá thấp Hạ Phùng Tuyền.”

“Ta đã sớm cảnh cáo ngươi rồi.” Diệp Tây Hi nhướn mày nhìn hắn.

“Nhưng mà không sao.” Du Nhất Giới nhân nhặt cười lãnh đạm: “Thời gian còn rất dài mà, đúng không?”

“Thế ư? Ta thì lại cho rằng ngày giờ của người nhon nhon sống không còn nhiều đâu.” Diệp Tây Hi nguyên rủa.

“Hi, tôi sẽ rất nhớ sự nhanh nhẹn miệng này của em đấy.” Du Nhất Giới đưa tay vuốt ve bầu ngực của cô, mập mờ nói: “Cũng giống như điên cuồng nhớ cơ thể của em vậy.”

Diệp Tây Hi hoàn toàn cứng họng, trước khi rời tay vẫn còn phải cố kiểm soát nữa, tên này quả thực là đại đại đại sắc lang thẳng cấp a!

Hiện tại là đêm khuya, quảng trường Navona vốn náo nhiệt đông đúc buổi ban ngày giờ đây yên ắng lạnh ngắt như tờ.

Một chiếc xe màu đen bon bon trên đường chậm rãi dừng lại.

Diệp Tây Hi đang ngồi ở bên trong, khăn trương nhìn ra bên ngoài.

Cuối cùng cô cũng sắp được tự do rồi!

Lúc này, Du Nhất Giới bỗng ghé sát lại người cô, sống mũi cao thẳng của hắn vuốt ve hít ngửi trên cổ cô, âm ẩm và nhột nhột, làm cho không khỏi run lên, liên tục không ngừng đẩy hắn ra: “Người làm gì thế hả?”

“Tôi muốn nhớ kỹ mùi hương của em.” Du Nhất Giới nhẹ giọng lầm bầm: “Sau này dễ dàng tìm em trở lại.”

“Nhớ cho kỹ.” Diệp Tây Hi nghiêm túc nói: “Người là sói, không phải là chó.”

“Vi em, tôi có thể biến thân thành chó.” Trong bóng tối của xe, khuôn mặt của Du Nhất Giới phảng phất lập loè ánh sáng từ cột đèn, toát lên vẻ mỹ hoặc khiến người ta hồn siêu phách lạc.

Thế nhưng Diệp Tây Hi không chần chừ suy nghĩ đẩy mặt hắn ra xa: “Mỹ nam kế không có tác dụng gì với ta đâu.”

Quảng trường Navona hoa lệ được coi là quả tim của Rome, cảnh êm đềm và hiền hoà ở đây bao giờ cũng hấp dẫn mọi người. Các họa sĩ kê giá vẽ trước quảng trường Navona vẽ chỉ các phác thảo Đài phun nước do Bernini thiết kế và nhà thờ thánh Anissai như tô điểm thêm cho cảnh sắc nơi đây. Các quan điểm nghệ thuật đối lập mang lại sự độc đáo cho quảng trường Navona. Thần sông La Plata khoan dung, thần sông Danuble hiền ngàng.

Quảng trường cũng được quay trong phim truyền hình “Các đồng xu trong đài phun nước” năm 1990, được xem là phiên bản mới của bộ phim cổ điển “Ba đồng xu trong đài phun nước” năm 1954 quay cảnh đài phun nước Trevi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83

Còn đang đầu khẩu cùng Du Nhất Giới, Diệp Tây Hi bỗng liếc thấy một chiếc xe khác đang chậm chậm tới gần, rồi dừng lại ở trước đài phun nước.

Lòng cô thoáng chốc đã bắt đầu nôn nóng, khăn trương rồi.

Hạ Phùng Tuyền sao?

Thật là hắn sao?

Diệp Tây Hi vô thức nắm chặt hai tay, móng tay đã bấm sâu cửa vào da thịt rồi mà cô vẫn không hề có cảm giác đau đớn gì.

Không gian tĩnh lặng, thời gian chờ đợi như kéo dài hàng thế kỉ, cuối cùng cửa xe cũng mở ra.

Một nam nhân mặc sơ mi đen bước xuống.

Hạ Phùng Tuyền.

Hàng khuya áo trước ngực vẫn như trước đây, cài hờ hờ để lộ ra cơ ngực rắn chắc, còn đôi chân được bao bọc trong cái quần jeans hoang dã kia nữa chứ, thon dài, đầy nam tính, ây ây còn có hê hê cái móng ngạo nghễ kia nữa... [sặc, lúc này mà chị ý còn nghĩ được mấy thứ vớ vẩn này nữa ư?]

Dừng lại! Dừng lại!

Diệp Tây Hi che mặt lại, đây là lúc nào rồi mà cô còn thông dong suy nghĩ những thứ đó có chứ?

“Hắn tới rồi.” Du Nhất Giới xuống xe, kéo Diệp Tây Hi dắt ra ngoài.

Phía đối diện Hạ Phùng Tuyền cũng mở cửa xe, để cho Hồ Yên phu nhân từ từ đứng dậy bước ra.

Hai đội quân cách nhau chừng 10 mét, hai bên đều yên lặng âm thầm quan sát nhau.

Đây là lần đầu tiên hai nam nhân này gặp mặt, bọn họ đều quan sát đối phương rất kỹ lưỡng, trong đầu cả hai vẫn không ngừng suy nghĩ, phỏng đoán, suy tư không ai nói lời nào.

Dưới bầu trời đêm ở quảng trường Navona hoa lệ, khung cảnh càng trở nên đặc biệt tĩnh lặng lạ thường.

Bầu trời xám xịt, u tối, mang theo cảm giác lạnh lạnh sờn gai ốc khiến người ta rất buồn bực khó chịu.

Tất cả mọi người đều yên lặng quan sát.

Trừ... Diệp Tây Hi, cô vẫn đang di chuyển cước bộ, chậm rãi nhẹ nhàng, từ từ từng bước, ra về như không có chuyện gì xảy ra.

Không nhìn thấy, không nhìn thấy, Du Nhất Giới nhất định là không nhìn thấy!

Tiếp tục trừng, tiếp tục trừng mắt đi, hai bên trừng nhau đến toé lửa thì mới tốt!

Thật tốt quá, thật tốt quá, căn bản không ai phát hiện ra mình! Ha ha ha...

Nhưng lúc đó, ý nghĩ của mọi người là như vậy—————

Du Nhất Giới: Thật đáng yêu, cô ấy thật cho là mình không nhìn thấy ư?

Hồ Yên phu nhân: Cô ta, cô ta đang làm cái quái gì vậy! Dám mang ta đến để trao đổi người như thế? Khốn khiếp, thật là sỉ nhục người như ta mà!

Bọn thủ hạ hai bên: Hai đại boss đang tranh đoạt nữ nhân này á? Nữ nhân này???!!! Có làm không vậy trời?

Hạ Phùng Tuyền: ... Ngủ ngốc.

Rốt cuộc cũng đợi được thời cơ thích hợp, Diệp Tây Hi vội vã cất bước hướng về phía Hạ Phùng Tuyền mà phóng đi.

Nhưng vừa mới chạy được hai ba bước đã bị Du Nhất Giới kéo lại ngay, hắn kẹp chặt hông cô, thấp giọng cười nói: “Sao thế? Ngay cả chút xíu thời gian nữa thôi cũng không đợi thêm được nữa sao?”

Thấy tình hình có chút biến đổi, Hạ Phùng Tuyền neho mắt lại âm trầm.

Du Nhất Giới lại nhướn mày lên, tà tà liếc nhìn Hạ Phùng Tuyền một cái: “Hạ tiên sinh đây sắc mặt làm sao mà lại kém như vậy nhỉ?”

“Ta cho rằng chúng ta đã sớm thoả thuận rõ ràng, không giờ trò chứ.” Hạ Phùng Tuyền nhú chặt đôi lông mày.

“Ta chỉ đơn giản là muốn nói lời từ biệt với Tây Hi thôi mà.” Du Nhất Giới cười cười đầy nham hiểm: “Dù sao thì ta cùng Tây Hi cũng sống chung với nhau lâu như vậy mà.”

Dứt lời, hắn cúi người xuống, định hôn Diệp Tây Hi, làm trò trước mặt Hạ Phùng Tuyền.

Diệp Tây Hi tự nhiên không để hắn thực hiện ý đồ đó, lập tức giãy dụa tránh sang bên trái rồi trái tránh sang bên phải.

Ánh mắt của Hạ Phùng Tuyền đã dần lạnh lẽo đến kết thành băng rồi.

Diệp Tây Hi cực kỳ e sợ hắn núi lửa phun trào, vội vàng lớn tiếng hét lên đề nghị: “Hạ Phùng Tuyền, anh cũng mau đi hôn mẹ của Du Nhất Giới một cái đi, mau lên một chút, không sao, em sẽ không để ý đâu, nhanh đi... Nếu không anh bị thiệt rồi! Nhanh lên một chút a!”

Hồ Yên phu nhân, Du Nhất Giới, Hạ Phùng Tuyền đồng thanh: “Người/Em/Em cầm miệng lại cho ta/tôi/anh!”

Vất vả lắm mới khiến cho Diệp Tây Hi ngậm miệng lại, Hạ Phùng Tuyền tiếp tục đàm phán: “Ta không muốn lãng phí thời gian, chúng ta tiến hành trao đổi nhanh lên một chút!”

“Được.” Du Nhất Giới đồng ý.

Cho nên, hai người mang hai con tin đi tới khu vực giữa quảng trường, giữa hai bên chiến tuyến rồi đồng thời buông tay.

Diệp Tây Hi cuống cuống chạy tới chỗ Hạ Phùng Tuyền.

Du Nhất Giới phát tay ra lệnh cho bọn thủ hạ đưa mẹ mình an toàn vào trong xe, sau đó quay lại nhìn hai người kia, ánh nhìn âm u xảo trá: “Hạ Phùng Tuyền, nếu ngươi không muốn làm Tây Hi bị thương thì bây giờ lập tức giao lại cho ta.”

“Có ý gì?” Diệp Tây Hi hỏi lại.

Du Nhất Giới vỗ tay ba phát, âm thanh lạnh lạnh vang vọng giữa không gian im ắng của quảng trường báo hiệu điều không tốt lành.

Từ toà nhà bốn phía đột nhiên xuất hiện hơn chục kẻ cầm súng tập kích, nòng chăm chăm chĩa về phía bọn họ.

“Nếu như ngươi không muốn bị bán thành nô ong thì giao Tây Hi cho ta ngay lập tức.” Du Nhất Giới nhẹ nhàng cười nó, nhẹ nhàng nhưng uy hiếp.

Diệp Tây Hi tròn mắt lên nhìn hắn: “Du Nhất Giới, ngươi nói không giữ lời!”

“Hi, em nói sai rồi, tôi vẫn tuân thủ thỏa thuận đôi bên, đem em giao cho hắn rồi đấy chứ.” Du Nhất Giới hai mắt sáng quắc, nhàn nhạt cười nói tiếp: “Nhưng tôi chưa có nói sẽ không bắt em trở lại một lần nữa.”

“Ngươi!!!” Diệp Tây Hi tức giận vô cùng, nhưng không thể làm gì hắn.

Nhưng về dương dương tự đắc thông thả ung dung của Du Nhất Giới nhanh chóng bị vẻ mặt vân đạm phong khinh của Hạ Phùng Tuyền đập vỡ hoàn toàn.

“Thế ư?” Hạ Phùng Tuyền nói: “Ngươi xác định kia là thủ hạ của ngươi?”

Du Nhất Giới trong lòng cả kinh, ngẩng đầu, nhưng nhìn thấy hàng chục nòng súng hung hãn kia đều đồng loạt chuyển hướng về phía hắn.

Hắn trong nháy mắt liền hiểu, Hạ Phùng Tuyền đã ra tay trước một bước, tiêu diệt đám thủ hạ hắn bày bố ở đây rồi thay bằng người của Hạ Phùng Tuyền.

“Nếu như ngươi không muốn bị bán thành nô ong thì nên biết điều một chút, không được manh động.” Lại là một câu uy hiếp, bất quá vị trí uy hiếp và bị uy hiếp đã đổi.

Du Nhất Giới chỉ còn cách ngoan ngoãn làm theo.

Hạ Phùng Tuyền kéo Diệp Tây Hi lên xe, tài xế nhấn ga phóng vọt đi, nhanh chóng biến mất.

Du Nhất Giới đứng giữa quảng trường, nhìn cái xe đang dần biến mất vào bóng tối kia, khe khẽ nói: “Hạ Phùng Tuyền, ngươi đừng tưởng mình đã thắng!”

Cho đến khi xác định chắc chắn không còn thấy bóng Du Nhất Giới nữa, Diệp Tây Hi mới thở dài nhẹ nhõm một cái, tê liệt khịu hai chân ngồi xuống ghế.

Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, Du Nhất Giới quả là con cáo già nham hiểm, nhưng may mắn rằng Hạ Phùng Tuyền cũng đâu phải là đèn đã cạn dầu.

Nhìn Hạ Phùng Tuyền gương mặt điển trai ngồi bên cạnh mình, Diệp Tây Hi trong lòng dâng lên cảm giác ngọt ngào ấm áp.

Rời hắn đi mấy ngày, cô càng ngày càng cảm thấy hắn là tốt nhất rồi.

Mặc dù cô oán thán trời đất vì sự bá đạo của Hạ Phùng Tuyền nhưng cẩn thận nhớ lại, hắn có đôi khi cũng rất ôn nhu, dịu dàng.

Hơn nữa, từ ngày hai người biết nhau đến giờ, mỗi lần cô gặp nguy hiểm đều là Hạ Phùng Tuyền xông pha đầu tiên cứu cô, không nỡ câu oán thán.

Nghĩ tới đây, Diệp Tây Hi không kìm được, nhào vào lòng Hạ Phùng Tuyền, định nói những lời ngọt ngào yêu thương nhưng còn chưa mở miệng, đỉnh đầu đã truyền tới một tràng trách móc của Hạ Phùng Tuyền: “Đừng tưởng rằng em tự động nhảy vào ôm anh là anh sẽ quên nhé, Diệp Tây Hi, lần này không có nhẹ như vậy đâu! Đã nói với em không biết bao nhiêu lần rồi, không được ra ngoài, tại sao cứ không nghe?! Lần này về đến nhà, anh nhất định sẽ trói thật chặt cho em hết cực quây ở trong nhà luôn, một năm cũng không cho ra ngoài nữa!”

Diệp Tây Hi đột nhiên bị giáo huấn thì cực kì sững sốt, cuối cùng cũng kịp phản ứng lại, nổi giận lôi đình theo: “Hạ Phùng Tuyền, anh hung dữ như thế để làm gì? Em vất vả lắm mới thoát khỏi tay của tên khốn Du Nhất Giới, hôm vừa lên mấy giờ mới định thần được, anh không thể an ủi em một hai câu được sao?”

“An ủi? Rõ ràng đã hứa với anh không có anh thì không bước chân ra ngoài, thế mà thoát một cái đã xoay người chạy biến ra ngoài rồi! Diệp Tây Hi, em lá gan ngày càng lớn đấy!”

“Em cũng chỉ vì tình huống lúc ấy vô cùng khẩn cấp a! Còn nữa, anh mất hứng có thể không tới đây cứu em cũng được !”

“Anh không tới sớm thì em đã bị Du Nhất Giới ăn sạch sẽ rồi!”

“Em ở nhà cũng bị anh ăn sạch sẽ thôi! Anh và Du Nhất Giới kẻ tám lạng người nửa cân, không có gì khác biệt!”

“Diệp Tây Hi, em có gan nói lại một lần nữa xem.”

“Anh đừng có thách em, nói thì nói, càng nói ra càng mất mặt nha!”

Có hai con gà đấu nhau trong xe dừng đỗ, chiếc xe đáng thương vẫn bon bon hướng về phía phi trường.

Tài xế liêu chết cắt đứt cuộc cãi vã của hai người: “Này... Hạ tiên sinh, chúng ta đến nơi rồi.”

Thời gian cấp bách, Hạ Phùng Tuyền ngưng cãi vã, một tay kéo tuột Diệp Tây Hi ra khỏi xe, hướng chuyên cơ bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84

“Anh gấp như thế để làm gì chứ?” Diệp Tây Hi cảm giác như bị Hạ Phùng Tuyền lôi đi thì đúng hơn “Chậm một chút được không, gió thổi rất lạnh a!”

Hạ Phùng Tuyền đột ngột dừng lại, Diệp Tây Hi cho là lời nói của mình có chút trọng lượng rồi, đang mừng thầm ai ngờ được chỉ bằng một tay động tác mau lẹ hần đã quăng nào lên vai không kéo nữa mà khiêng đi, tăng tốc thêm nữa.

Diệp Tây Hi kêu la ầm ĩ: “Hạ Phùng Tuyền, anh làm cái quái gì vậy?”

“Diệp Tây Hi, nơi này là địa bàn của Du Nhất Giới, thù hằn của hần rất nhanh thôi sẽ bao vây chỗ này, nếu em không muốn bị hần bắt lại một lần nữa thì mau câm miệng cho anh.” Hạ Phùng tuyền cảnh cáo.

Diệp Tây Hi khó chịu lắm bầm nói: “Bị hần bắt trở lại so với bị anh coi là bao cát cũng giống nhau cả thôi.”

Hạ Phùng Tuyền hai bả vai đột nhiên cứng ngắc lại, giọng nói của hần kèm theo gió lạnh rít lên hai bên tai cô: “Thế sao? Nói như vậy, em đang rất nhớ nhưng hần hả?”

Trải qua bao ngày tháng sống chung dưới mái nhà với Hạ Phùng Tuyền, Diệp Tây Hi đã phần nào hiểu rõ bản tính của hần, lại cộng thêm những ngày bị thảm bị dạy dỗ trên đảo kia, Diệp Tây Hi hoàn toàn hiểu lúc này tuyệt đối không thể tỏ ra cứng rắn kiên cường đối chọi với hần được, thế nên liền vội vã sống chết giải thích không ngừng: “Không có, nào có, làm gì có, lúc này là em nói mới, mấy lời đó chưa đi qua đại não đã thốt lên rồi. Em đương nhiên là muốn trở về bên cạnh anh rồi.”

Hạ Phùng Tuyền hừ lạnh một tiếng, bộ dạng chưa hài lòng vẫn không có chuyển biến.

Diệp Tây Hi hiểu mình vừa phạm sai lầm nghiêm trọng nên không dám ầm ĩ thêm nữa, im miệng yên lặng giả chết trên vai hần, để mặc hần khiêng đi, tranh thủ lấy công chuộc tội.

Hạ Phùng Tuyền vác cô trên vai, bước đi như bay về phía trước.

Nhưng đi thêm được vài bước, hần lại đột ngột dừng lại.

“Sao thế?” Diệp Tây Hi khẩn trương: “Anh không phải là thực sự muốn vứt em cho tên Du Nhất Giới đấy chứ?”

“Nghĩ hay quá nhỉ, cho dù anh có găm em đến không còn mẩu xương nào cũng không đến lượt hần.” Hạ Phùng Tuyền nhìn về phía phi cơ trước mặt, ánh mắt từ từ nhú lại: “Đường như có mùi gì đó kì lạ ở đây?”

Diệp Tây Hi yếu ớt giọng tay lên: “Em... em xin thành khẩn khai báo, mới vừa rồi không cẩn thận, em... em mới đánh cái rắm a.” [sắc sắc trời đất ơi đọc đoạn này mà muốn bóp cổ chị này quá]

Hạ Phùng Tuyền lập tức khuôn mặt méo mó thập phần khó coi, hần trong nháy mắt đã lôi tuột Diệp Tây Hi từ trên vai đặt xuống đất, nhìn chằm chằm cô.

Nhìn dáng vẻ của hần như muốn lao đến xé xác mình ra chấm muối, Diệp Tây Hi vội vàng vì đại cục trước mắt mà nhanh mồm nhanh miệng giải vây: “Đừng nóng giận, em không cố ý mà, chẳng qua là tại lúc này anh bất ngờ khiêng em lên, áp vào bụng em... Nhưng thật ra thì đánh rắm chính là một loại biểu hiện dạ dày hoạt động tốt đó nha... Còn nữa, lần trước Khô Đại Cừu Thâm đánh rắm thúi lắm, anh không phải cũng cùng bọn Hạ Từ Viện cười hi hi ha ha đấy thôi, tại sao đến lượt em thì lại tức giận chứ?”

Hạ Phùng Tuyền định mở miệng rất muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại bất lực không nói nữa.

Đây là lần đầu tiên trong đời hắn nhận thua.

“Diệp Tây Hi.” Hạ Phùng Tuyền hít hít một hơi thật sâu: “Anh không nói là ngửi thấy cái mùi kia của em. . . Anh là nói ngửi thấy mùi vị của âm mưu.”

Diệp Tây Hi đầu óc hình như vẫn chưa được khai thông hết: “Kỳ quái, anh nói chuyện với em, dùng từ ngữ hoa mỹ trau chuốt thế để làm chi, có phải sáng tác văn chương đâu mà phải làm tàng chứ.”

Hạ Phùng Tuyền im lặng dị thường im lặng, hắn phát hiện ra, người con gái hắn chỉ cần một tay có thể bóp chết trước mặt mỗi lần bị bắt ra ngoài, sau khi trở về thì càng mồm mép khó đối phó hơn.

Hắn thở, lần này trở về, tuyệt đối không để Diệp Tây Hi rời khỏi tầm mắt của mình nửa bước.

“Sặc, sao lại dừng lại, chúng ta mau lên máy bay đi.” Diệp Tây Hi vừa giục vừa nhanh chân tiến bước.

Nhưng Hạ Phùng Tuyền lại đưa tay ra cản cô lại: “Đợi một chút.”

“Rốt cuộc là sao thế?” Diệp Tây Hi cau mày.

Hạ Phùng Tuyền chăm chú quan sát chiếc phi cơ nằm trong bóng tối kia, gắt gao nhìn, con người dần co rút lại.

Gió đêm lạnh lạnh, khiến người ta đông cứng và các giác quan cũng kém nhạy bén đi nhiều.

Toàn bộ thế giới lúc này dường như đều tĩnh lặng.

Không có bất kỳ báo trước gì, Hạ Phùng Tuyền đột nhiên kéo Diệp Tây Hi vào lòng mình, nhanh chóng xoay người.

Cùng lúc đó, Diệp Tây Hi nghe thấy một tiếng nổ khổng lồ, đình tai nhức óc.

Cho dù Hạ Phùng Tuyền có ôm cô thật chặt trong ngực hắn nhưng Diệp Tây Hi vẫn cảm nhận được ánh lửa chói mắt.

Nổ tung?!

Phi cơ nổ tung?!

Nhìn qua bả vai của Hạ Phùng Tuyền, Diệp Tây Hi nhìn thấy chiếc phi cơ đang hùng hực cháy.

Ngọn lửa điên cuồng bốc lên đến tận trời, cột khói dày đặc.

Diệp Tây Hi kinh sợ rùng mình một cái.

Việc này, hiển nhiên chưa thể kết thúc dễ dàng thế được.

“Thì ra tên Du Nhất Giới đã sớm có chuẩn bị.” Hạ Phùng Tuyền nhìn quang cảnh đổ nát trước mắt, ánh mắt lạnh lùng: “Anh nghĩ tạm thời chúng ta chưa thể rời khỏi nơi này rồi.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Diệp Tây Hi vô thức nắm chặt lấy vạt áo của Hạ Phùng Tuyền: “Bọn chúng sắp tới rồi ư?”

Hạ Phùng Tuyền nhếch mép cười, ánh mắt chợt bén nhọn: “Bọn chúng đã tới rồi.”

Diệp Tây Hi quay đầu, nhìn thấy bảy tám chiếc xe đã nhanh chóng vây quanh phi trường, ngay sau đó, từ trong xe bước ra hơn mười tên cầm súng lục chĩa về phía hai người.

Hạ Phùng Tuyền đem Diệp Tây Hi nhét vào trong xe, dặn dò cô thắt chặt dây an toàn.

Diệp Tây Hi nhìn về phía trước, gấp gáp: “Bọn chúng đã phong tỏa khu vực này rồi, chúng ta làm sao mà ra được.”

Hạ Phùng Tuyền nhẹ giọng nói: “Ngồi cho chắc nhé.”

Giọng nói kiên định vững vàng kia phần nào khiến cho Diệp Tây Hi bình tĩnh lại, cô thận trọng ngồi xuống, bám chặt lấy ghế.

Hạ Phùng Tuyền khởi động xe, hướng về phía con đường đi ra khỏi phi trường.

Nhưng ở cửa ra, đã có hai chiếc xe con chặn ở đó.

Hạ Phùng Tuyền vẫn lì lợm không hề dừng lại, cách hai chiếc xe đó chừng 10m, hắn bỗng nhiên nhấn ga, chiếc xe gào thét tăng tốc hướng về phía trước,

đẩy hai xe con kia văng ra xa.

Tiếp theo chiếc xe của hai người giống như mũi tên bắn vào đêm tối, điên cuồng lao vào bóng đêm mất hút ở ngã tư đường.

Du Nhất Giới ngồi bên bàn trà, lắng lắng nghe mẹ mình nói liên miên không ngừng nghỉ: “Nhất Giới, chẳng lẽ con cứ khăng khăng không phải là cô ả kia thì không được à? Mẹ thật không hiểu Diệp Tây Hi có cái gì tốt chứ? Đã thế, hại mẹ bị bắt cóc tất cả là lỗi của cô ta...”

Du Nhất Giới im lặng lắng nghe, trên mặt không có bất kì tia mắt kiên nhẫn nào, còn hiểu thuận bụng một chén trà đến mời mẹ mình: “Mẹ, uống cho ngọt giọng ạ.”

“Rốt cuộc con có nghe mẹ nói không hả?” Hồ Yên phu nhân bắt năn.

“Làm sao có thể không nghe được ạ?” Du Nhất Giới mỉm cười.

“Hừ, nghe thì có nghe, chính là không làm theo thôi.” Nhìn con trai, Hồ Yên phu nhân thờ dài thường thọt.

“Mẹ, mẹ yên tâm đi, lần này là con khinh địch nhưng lần sau vận khí của hần không tốt như vậy đâu.” Du Nhất Giới bình thản gõ tay xuống mặt bàn, giọng nói vô cùng tự tin và ngoan độc.

Lúc này, một tên thủ hạ vội vã đi vào, cung kính cúi đầu rồi nói: “Du tiên sinh, thuộc hạ đã tìm ra rồi ạ, Hạ Phùng Tuyền lái xe vào một con phố nhỏ vắng vẻ, xe thì đã tìm thấy nhưng Hạ Phùng Tuyền và Diệp tiểu thư thì mất tích khỏi hiện trường.”

“Xe tìm thấy ở đó, Hạ Phùng Tuyền nhất định là đã quăng nó.” Du Nhất Giới trong mắt tràn ngập ý cười “Có điều, đám tay chân Hạ Phùng Tuyền mang tới đây đã bị người của ta thủ tiêu hết, hần tạm thời vẫn bị cầm chân ở nơi này. Các người hãy tranh thủ lợi dụng khoảng thời gian này đi lục soát khắp các quán rượu, nhà trọ thậm chí cả nhà dân, chỉ cần thấy bóng dáng là người phương đồng thì ngay lập tức điều tra cho ta.”

Tên thủ hạ lập tức nhận mệnh lệnh rồi nhanh chóng rút ra ngoài tiến hành.

Hồ Yên phu nhân nhấp một ngụm trà, không kiềm chế được lại tiếp tục nói: “Nhất Giới, chẳng lẽ con thực sự cho rằng cái gì không chiếm được thì mới là thứ tốt nhất sao, chính vì thế mới coi trọng Diệp Tây Hi đến như vậy?”

“Tại sao lại không chiếm được?” Du Nhất Giới mỉm cười, đôi con người đen láy như ngọc trai đen, “Mẹ, con có lòng tin, bất kể dùng thủ đoạn gì, cuối cùng Diệp Tây Hi cũng sẽ nằm trong lòng bàn tay con, ngoan ngoãn trở thành người phụ nữ của con mà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Sau khi quăng cái xe ở lại, Hạ Phùng Tuyền cùng Diệp Tây Hi thừa dịp đêm khuya, hối hả chạy nửa vòng thành phố Rome cuối cùng đến một căn hộ trên con phố xầm uất náo nhiệt.

Đi tới cửa căn phòng ở lầu bốn, Hạ Phùng Tuyền móc ra chìa khoá, mở cửa.

Diệp Tây Hi nhìn xung quanh căn phòng một vòng, căn phòng này tuy hơi nhỏ nhưng vật dụng thì tương đối đầy đủ và quan trọng nhất là có một cái giường cực lớn và êm ái.

Diệp Tây Hi thả người vùi vào trong đám chăn nệm— thật sự là rất thoải mái, chân tay đồng thời thả lỏng.

Thật cứ muốn như thế mà ngủ mãi thôi, không cần dậy nữa cũng được!

Cô nhắm mắt lại, đang mơ mơ màng màng thì cảm giác được Hạ Phùng Tuyền ngồi xuống bên cạnh cô, sau đó da mặt cô bắt đầu thấy ngứa ngứa, giống như bị “người nào” đó hôn lên vậy.

“Mệt chết đi mất, đừng làm phiền em.” Diệp Tây Hi xua xua tay y hệt như đang đuổi muỗi không bằng.

Hạ Phùng Tuyền cũng có lúc biết nghe lời ví dụ như lúc này, không tiếp tục “quấy rối” cô nữa.

Tiếp theo, Diệp Tây Hi nghe thấy tiếng nước chảy từ phòng tắm vọng ra, hiểu là hần đã đi tắm rửa rồi, vội vàng tranh thủ thời gian ngủ một giấc lấy sức mới được.

Không biết đã ngủ bao lâu, cô dần dần cảm nhận được một bàn tay đang chậm rãi vuốt ve sống lưng mình.

Diệp Tây Hi cau mày, lầu bầu nói: “Hạ Phùng Tuyền, em mệt lắm, anh đừng làm phiền em mà.”

Hạ Phùng Tuyền ghé vào sát tai cô, nhẹ nhàng mờ ám thì thầm: “Anh làm là việc của anh, em ngủ là việc của em.”

Trải qua một ngày dài khấn trương chạy trốn, Diệp Tây Hi chút khí lực để cử động đầu ngón tay cũng không có nên chỉ có thể xoay người nằm trên giường, tùy ý để cho hân loay hoay “làm trò xằng bậy”.

Lòng ngực rắn chắc của Hạ Phùng Tuyền dính chặt vào sống lưng của cô, da thịt của cô có thể cảm nhận rõ nhịp tim đập của hân, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác an toàn quen thuộc khó nói thành lời.

Hạ Phùng Tuyền đưa tay từ sau về phía trước ngực cô, nhẹ nhàng mà vuốt ve bầu ngực ấm mềm.

Sự đụng chạm kích thích khiến cho Diệp Tây Hi vẫn đang mơ màng trong cõi mộng um lên một tiếng.

Cô cảm giác được Hạ Phùng Tuyền đang bắt đầu cởi quần jeans của cô xuống.

Cô cảm giác được Hạ Phùng Tuyền đang vuốt ve đôi chân của mình.

Cô cảm giác được Hạ Phùng Tuyền đôi tay đã di chuyển lên trước ngực mình, chậm chậm cởi bỏ từng nút áo.

Hông hét! Mấy cái dấu hôn của tên khốn Du Nhất Giới! Nếu như bị Hạ Phùng Tuyền nhìn thấy thì quả thực là ngày tận thế a~

Diệp Tây Hi đang mê man bỗng bừng tỉnh, con buồn ngủ mất tiêu, trong phút chốc liều mạng đẩy Hạ Phùng Tuyền ra, sau đó dùng hai tay kéo áo che ngực lại, vội vàng thanh minh: “Thúi quá, để em đi tắm trước nhé.”

Nói xong, nhanh như chớp lao như điên vào phòng tắm, vịn vòi xả nước đầy vào bồn.

Diệp Tây Hi cởi áo ra, hình ảnh trong gương hù dọa khiến cô ngơ ngẩn run lập cập.

Chỗ bộ ngực trắng như tuyết của cô lúc này đây chỉ chít chít toàn là dấu hôn đỏ ửng, như thể chỗ đó bị giày xéo dã man, thê thảm không nỡ nhìn.

Du Nhất Giới khốn khiếp!

Diệp Tây Hi trong lòng không ngừng nguyên rủa.

Trong bồn tắm nước không ngừng dâng đầy, lòng của cô cũng bất an sôi trào theo.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Bình thường, Hạ Phùng Tuyền đã chưa lần nào chịu buông tha cho cô rồi, tối nay lại càng tuyệt đối không bỏ qua cho cô.

Như vậy, chỉ còn một cách đó là tận lực dù có phải chút hơi thở cuối cùng cũng không để cho hân nhìn thấy thân thể mình.

Đấu tranh tư tưởng một hồi, Diệp Tây Hi nhanh chóng tắm rửa, thay áo ngủ rồi đi ra ngoài.

Mở cửa liền phát hiện, Hạ Phùng Tuyền tựa lưng nửa nằm nửa ngồi bên đầu giường, đèn bàn lập loè bên cạnh, ánh đèn da cam nửa tối nửa sáng trên khuôn mặt hân, khiến cho khuôn mặt ấy trở nên tuần láng mẽ người hơn.

Đôi mắt bình tĩnh đen láy đang dần nhen nhóm tí tách ngọn lửa nhỏ.

Lòng ngực cường tráng màu đồng bóng loáng theo hô hấp phập phồng lên xuống, lẳng lẳng tản ra sức hấp dẫn.

“Anh đang tính có nên nện vỡ cửa phòng tắm một lần nữa không?” Hạ Phùng Tuyền mỉm cười.

Diệp Tây Hi nghe vậy liền nhớ tới tình cảnh trên hòn đảo hoang vắng lần trước, cũng bất giác mỉm cười theo.

“Lại đây.” Hạ Phùng Tuyền vươn tay.

Diệp Tây Hi ngoan ngoãn nghe theo, bước tới, ngồi bên cạnh hân, sau đó nhanh chóng đưa tay tắt đèn bàn bên phải đi.

Thật tốt quá, chỉ còn cái đèn nhỏ bên trái kia thôi là đại công cáo thành.

Diệp Tây Hi đang âm thầm thực hiện kế hoạch của mình, tay vươn ra định hành động thì Hạ Phùng Tuyền ôm lấy cô, một lần kéo dứt khoát, đem cô đặt dưới thân hân.

Hạ Phùng Tuyền hôn Diệp Tây Hi, thật sâu, cuồng dã, điên cuồng thương thức mật ngọt đôi môi cô.

Cô đã rời hẳn đi quá lâu, lâu đến mức hẳn tưởng như đang dần quên mất mùi vị của cô rồi.

Nhưng hoá ra không phải vậy, cô vẫn ngọt, vẫn giống như trong trí nhớ của hẳn.

Hạ Phùng Tuyền bần rợn tay chân, Diệp Tây Hi cũng không hề nhàn rỗi.

Cô rón rén đưa tay cố gắng tắt cái đèn bên trái đi, chỉ còn một cửa ải nữa là cô sẽ an toàn.

Sáng mai có thể đem toàn bộ dầu hôn này vu hãm cho Hạ Phùng Tuyền rồi.

Diệp Tây Hi vươn tay, từ từ tiếp cận công tắc của cái đèn, 10 cm... 9 cm... 5 cm... 4 cm... 1 cm...

Đúng lúc ấy, Hạ Phùng Tuyền bỗng nắm lấy eo cô, một lần nữa kéo cô trở lại, điều chỉnh tư thế của hai người.

Kết quả là, khoảng cách giữa tay Diệp Tây Hi và công tắc của cái đèn lại quay về điểm xuất phát — 10cm!

Damn! (trong bản gốc là TMD: ta chỉ biết nó là chửi bậy nên dùng Damn cho nó nhẹ nhé)

Diệp Tây Hi thấp giọng nỉm.

“Cái gì cơ?” Hạ Phùng Tuyền nghe thấy gì đó.

“À à, em nói là anh nhẹ một chút.” Diệp Tây Hi mỉm cười.

“Diệp Tây Hi, anh nhưng là đã bị cấm dục rất nhiều ngày rồi.” Hạ Phùng Tuyền khẽ cau mày: “Có lẽ làm đến lần thứ ba anh sẽ cố gắng nhẹ một chút...”

Diệp Tây Hi: “...”

Hạ Phùng Tuyền lại tiếp tục vui đầu thực hiện “công việc vĩ đại” một cách hăng say, tay hẳn vuốt ve toàn bộ cơ thể cô, tự do dạo chơi không bỏ sót chỗ nào, mỗi chỗ tiếp xúc đều nóng rất lên.

Diệp Tây Hi lại bắt đầu nỗ lực, cô khó khăn khôn cùng ngoài người tiến lại gần cái đèn, phải biết rằng dưới tình huống bị Hạ Phùng Tuyền áp đảo như thế này thì hiểm trở khó khăn là rất nhiều.

Không bao lâu, tay cô lại dần dần nhích tới gần công tắc của cái đèn, 10 cm... 9cm... 5 cm... 4 cm... 1 cm...

Tình hình là rất bất thành linh, ngay tại lúc này, Hạ Phùng Tuyền lại nắm lấy tay cô, đan mười ngón tay của hai người vào nhau.

Diệp Tây Hi căn bản là không có cách nào chạm được cái công tắc tắt đèn.

Damn x2!

Có làm hay không thể?

Diệp Tây Hi hoàn toàn nổi giận, cũng không còn kiên nhẫn nỗ lực thêm lần nữa, trực tiếp đẩy Hạ Phùng Tuyền ra, sau đó vươn tay, tắt đèn.

“Em làm gì vậy?” Hạ Phùng Tuyền hỏi.

“Tắt đèn làm mới thú vị.” Diệp Tây Hi tỉnh bơ trả lời.

“Nhưng mà anh muốn nhìn em thật rõ.” Hạ Phùng Tuyền trong giọng nói nồng đậm lửa tình.

“Trong bóng tối các giác quan của anh mới thực sự nhạy bén, như vậy chúng ta mới có thể thấy mới mẻ hơn.” Diệp Tây Hi rút cuộc cũng nghĩ ra được lý do.

“Vậy ư? Nếu như điều đó có thể khiến cho em hợp tác như vậy thì có gì chúng ta không làm nhỉ?” Hạ Phùng Tuyền vừa nói vừa bắt đầu cời áo ngủ của cô.

Nhưng giờ phút này lại xuất hiện thêm một nguy cơ nguy hiểm nữa, vừa lúc này bật đèn nên cô không nhận thấy, bây giờ đèn tắt hết, cô mới phát hiện ra ánh trăng đêm nay đặc biệt sáng ngời, cộng thêm rèm cửa kéo hờ hờ, ánh trăng thẳng tắp tràn vào trong phòng, tuyệt đối có khả năng làm “chứng cứ vụng trộm” trên ngực cô bại lộ hoàn toàn, phơi bày trần trụi ngay.

Diệp Tây Hi dưới tình thế cấp bách, nắm lấy tám chân dày phủ lên người bọn họ.

“Em lại làm gì nữa thế?” Hạ Phùng Tuyền kháng nghị.

“Như vậy mới có cảm giác lén lút, không phải sẽ kích thích hơn sao?” Diệp Tây Hi lại bắt đầu làm nhảm.

Cũng may Hạ Phùng Tuyền tỉnh trùng lên não (sặc sụa, vái bà tác giả, câu này cũng có thể viết ra...) không có chút nghi ngờ nào nữa, tiếp tục hoạt động OOOX trên người cô.

Diệp Tây Hi rút cuộc cũng có thể yên tâm rồi, thờ phào một cái.

Cô bây giờ mới hiểu cho thấu, những cô nàng chân đạp hai thuyền không dễ dàng đến cỡ nào, không cẩn thận sẽ chết không chỗ chôn, haiz...

Đang cảm khái cho thân phận bọn họ, chuyện bỗng nhiên phát sinh biến đổi lớn.

Hạ Phùng Tuyền chợt tung chăn ra, cơ thể Diệp Tây Hi hoàn toàn phơi bày, trần trụi dưới ánh trăng mờ ảo.

Bởi vì dùng sức mà hôn, áp lực không khí làm các mạch máu vốn lặn sâu dưới da đều nổi rõ lên, trên da thịt trắng nõn dấu vết những cái hôn ửng đỏ lại cực kì bắt mắt.

Dùng sức mà hôn.

Giờ phút này, ánh mắt Hạ Phùng Tuyền cũng lạnh giống như ánh trăng.

“Đây là cái gì?” Hần hỏi.

Diệp Tây Hi cố gắng hít sâu một cái, ánh mắt vô cùng thành khẩn nhìn hần: “Thì là dấu vết lúc nãy anh hôn em lưu lại chứ sao.”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Hạ Phùng Tuyền nhú mày nghi ngờ: “Anh mà hôn mạnh đến vậy sao?”

“Anh làm rành rành ra đây còn gì nữa!” Diệp Tây Hi tỏ vẻ ngây thơ vô (số) tội, chối đây đẩy đây đây “Hạ Phùng Tuyền, anh đừng nghĩ có thể trốn tránh trách nhiệm được nhé!”

“Ban nãy lúc hôn lên ngực em, anh mới phát hiện ra... mấy cái dấu vết này.” Trong giọng nói của Hạ Phùng Tuyền gió lạnh bắt đầu nổi lên: “Diệp Tây Hi, em vẫn còn ngoan cố sạo sự nữa ư?”

“Nhưng mà chúng ta nằm trong chăn cơ mà làm sao anh có thể phát hiện ra cơ chứ?” Diệp Tây Hi vẫn không thể tin được.

“Đồ của mình bị kẻ khác sờ mó vào thì làm sao lại không biết cho được.” Hạ Phùng Tuyền hừ lạnh một tiếng đáp.

Diệp Tây Hi bất đắc dĩ nói tiếp: “Đừng có tự tiện coi em là đồ vật này nọ của anh chứ.”

Hạ Phùng Tuyền ánh mắt sắc bén như mắt chim ưng ngó chăm chăm vào cô: “Nói, có phải là do Du Nhất Giới làm không?”

Diệp Tây Hi cắn môi dưới, ngập ngừng hỏi: “Nếu như em nói là vì bản thân quá buồn chán mà chơi đùa về lên thì anh có tin hay không?”

“Diệp ! Tây ! Hi !” Hạ Phùng Tuyền xem ra núi lửa sắp phun trào tới nơi rồi.

Diệp Tây Hi chỉ còn một con đường duy nhất là thẳng thắn thành khẩn khai báo: “Là Du Nhất Giới ép buộc em! Em xin thề là lúc ấy em có liều mạng phản kháng!”

Hạ Phùng Tuyền ánh mắt trầm xuống: “Tên khốn đó đối với em còn làm cái gì nữa?”

Diệp Tây Hi từ từ cuộn mình lăn đến đầu giường, sợ hãi dò hỏi: “Nếu như hần thật sự làm việc kia đối với em thì anh có phải là muốn chém chết em không?”

“Không bao giờ.” Hạ Phùng Tuyền trả lời dứt khoát như đinh chém sắt.

Diệp Tây Hi nghe thấy vậy thì vỗ vỗ ngực, tạm thời yên tâm một chút nhưng chưa được bao lâu lại nghe thấy Hạ Phùng Tuyền tiếp tục nói: “Anh chỉ còn cách lôi em lên giường, càng không ngừng làm làm làm, cho đến khi em nói kỹ thuật của anh so với tên khốn đó tốt hơn nhiều lần thì mới dừng lại.”

Nghe vậy, Diệp Tây Hi lông mao toàn thân dựng đứng hết cả lên trong nháy mắt.

Thế thì chi bằng trực tiếp một đao chém chết cô đi còn hơn!

Vì sự nghiệp không bị áp giải lên giường, Diệp Tây Hi vội vàng đáp lời hấn: “Không có, trừ những dấu hôn này ra thì một chút tiện nghi nào hấn cũng không chiếm được mà!”

Hạ Phùng Tuyền lẳng lẳng nhìn cô, đôi mắt ấy dưới ánh trắng phảng phất hiện ra màu xanh biếc.

Diệp Tây Hi trong lòng bắt đầu tê dại, đang định nói gì đó nhưng lại bị Hạ Phùng Tuyền một phen kéo vào lòng.

Hấn im lặng ngắm nhìn Diệp Tây Hi đang cuộn tròn nằm trong ngực mình, nhẹ nhàng nói: “Sau này, bất cứ chuyện gì cũng không được giấu diếm anh nghe chưa?”

Diệp Tây Hi kinh ngạc gật đầu như gà mổ thóc.

Tiếp đó thì, Hạ Phùng Tuyền bỗng nhiên bùng nổ, bắt đầu đặt những nụ hôn nặng nề tới tấp cuồng dã lên ngực cô.

Diệp Tây Hi nhất thời há hốc mồm, nhất thời á khẩu nghẹn ngào không nói được lời nào.

Không biết qua bao lâu, Hạ Phùng Tuyền mới ngẩng đầu lên, xoa xoa miệng một chút, tỉnh bơ như không có chuyện gì mà thốt ra những lời “vàng ngọc kinh người”: “Được rồi, thế là phủ kín hết rồi a!”

Diệp Tây Hi đẩy hấn ra, vọt tới trước gương nhìn xem, ngay khi vừa nhìn thấy hai hàng nước mắt liền tuôn rơi.

Thật là đáng sợ, quả thực là biến thành một mảng màu đỏ, giống như bị sói đói gặm quá đi mất!

Diệp Tây Hi cả giận gào lên: “Hạ Phùng Tuyền, anh đây là ngược đãi người a!”

Hạ Phùng Tuyền chẳng biết đã chạy đến bên cạnh Diệp Tây Hi từ lúc nào, nhìn cô trong gương, sâu trong đáy mắt lửa dục vọng lại một lần nữa bùng lên: “Em nói sai rồi, việc kể tiếp anh cần phải làm mới gọi là ngược đãi.”

Lời nói còn chưa dứt, hấn liền ôm lấy cô, kéo lên giường, không hề có ý định tạm dừng, hấn cúi người xuống...

Dưới ánh trắng, trong căn phòng nhỏ, thế giới trong chiếc chăn kia lại không ngừng quay cuồng xoay vần.

“Hạ Phùng Tuyền, anh nhẹ một chút!”

“Em buông tay ra thì anh sẽ nhẹ tay ngay lập tức.”

Một phút sau—

“Em rõ ràng đã buông tay ra rồi, sao anh vẫn xuống tay không nhẹ tý nào vậy?”

“Em không nói lời nào nữa thì anh liền nhẹ tay ngay.”

Lại một phút nữa qua đi—

“Nói chuyện em cũng không nói nữa rồi sao anh vẫn cứ như vậy là sao? Là sao hả?”

“Diệp Tây Hi, lời của bọn đàn ông trên giường, 99,9% đều là giả đấy.”

“...”

Ngày hôm sau, gió khê lay động tấm rèm cửa trắng tinh, ánh nắng trời ấm áp tình nghịch lên vào trong phòng, nhảy nhót trên sàn nhà, khung cảnh mỹ lệ không gì sánh được. Nổi bật trên nền trắng tinh của rèm cửa, tình thần tràn ngập phấn chấn sáng khoái.

Diệp Tây Hi nằm sấp úp mặt trên giường, tấm chăn màu trắng đắp hờ hờ nửa người cô, sống lưng mềm mại quỳn rũ lộ ra ngoài không khí.

Tóc của cô thì tùy ý phiêu tán trên cái gối mềm mại làm tôn lên vẻ đẹp gương mặt của cô, có một loại bí ẩn khiến kẻ khác khó mà cưỡng lại được.

Hạ Phùng Tuyền dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trên tấm lưng trần của cô, sau đó hơi cúi người xuống dịu dàng nói: “Dậy ăn cơm nào.”

Diệp Tây Hi bắt mắt cau mày, đem cả mặt chôn sâu vào trong cái gối, lầm bầm nói: “Không ăn.”

Cô thực sự nghĩ không ra, thể lực của Hạ Phùng Tuyền sao lại sung mãn thế cơ chứ? Cả đêm qua hầu như không ngủ chút nào mà bây giờ xem hấn kia, vẫn khỏe như vâm, sinh khí dồi dào, như thể chẳng có vấn đề nào hết vậy.

“Em định giảm cân sao?” Hạ Phùng Tuyền khẽ cười, “Nhưng mà anh nhớ đêm qua mình “hoạt động thể thao” như vậy hân là đủ rồi chứ?”

Không phải là đủ đâu mà rõ ràng là quá đủ đến mức dư thừa thì có.

Diệp Tây Hi nhớ lại một vòng luẩn quẩn cực hình tàn khốc kia mà khóc không ra nước mắt.

Vốn dĩ bình thường Hạ Phùng Tuyền cũng đã đủ quá đáng rồi thế mà đêm qua thủ tính tự dung nổi lên, so với ác lang còn dã man tàn bạo hơn gấp nhiều lần.

“Hạ Phùng Tuyền, dù sao tính thần anh bây giờ cũng tốt như vậy thì mau đi ra ngoài mua chút gì đó rồi quay lại đi.” Diệp Tây Hi miễn cưỡng nói.

“Để một mình em ở lại nhà trọ này á?” Hạ Phùng Tuyền kiên quyết gạt bỏ ý kiến của cô: “Không đời nào.”

“Vậy chúng ta sẽ không ăn gì sao?” Diệp Tây Hi ngập một cái, “haiz, dù sao em cũng không đói.”

Bây giờ, cô chỉ muốn ngủ một giấc thật đã đời — không bị người nào đó quấy nhiễu làm mất trật tự an ninh.

Nhưng Hạ Phùng Tuyền cho tới bây giờ vẫn luôn luôn là khắc tinh duy nhất và khó chơi nhất của Diệp Tây Hi, chỉ nghe hân nhẹ giọng uy hiếp: “Nhưng mà anh đói, nếu như không ăn thức ăn thì tạm thời chỉ có thể bắt em điền đầy bụng cho đỡ đói mà thôi.”

Vừa nói hân liền bắt đầu hôn lên lưng cô.

Diệp Tây Hi cuối cùng đành đầu hàng: “Biết rồi biết rồi, em với anh cùng đi là được chứ gì.”

Thật vất vả, rửa mặt xong, Diệp Tây Hi vẫn còn trong trạng thái mơ mơ màng màng tùy ý để Hạ Phùng Tuyền dắt tay dẫn đi, hai người bước vào quán cà phê bên cạnh phòng trọ để ăn bữa sáng.

Liên tiếp nốc xong hai cốc cà phê đen cỡ đại, Diệp Tây Hi mới hết buồn ngủ lại chút xíu.

Lúc này lại phát hiện, Hạ Phùng Tuyền vẫn đang nhìn cô trong mắt tràn đầy ý cười.

“Sao thế anh?” Diệp Tây Hi hồ nghi hỏi.

“Không có gì.” Hạ Phùng Tuyền nhấp một ngụm cà phê, chuyển ánh mắt nhìn sang chỗ khác, nhưng khoé miệng nụ cười vẫn chưa biến mất.

Diệp Tây Hi vội vã rút ra một cái gương nhỏ, nheo mắt nhìn, vài giây sau thì nổi trận lôi đình.

Môi của cô, vừa hồng lại vừa sưng to.

Chắc chắn đây là kiệt tác của Hạ Phùng Tuyền đêm qua đây mà!

Diệp Tây Hi tức giận tròn mắt như muốn ăn tươi nuốt sống hung thủ ngồi đối diện mình.

Hạ Phùng Tuyền hắng giọng: “Không sao, rất kêu gọi mà.”

Kêu gọi cái quỷ ấy! giống như treo hai cặp xúc xích lên miệng thì có!

Khó trách Hạ Phùng Tuyền lúc nãy kêu đói ầm ĩ, thì ra là cặp môi “vĩ đại” này của cô chọc cười hân.

“Hạ Phùng Tuyền, em đã bảo anh nhẹ một chút rồi cơ mà, nhưng mà anh vẫn lì lợm không vâng lời.” Diệp Tây Hi oán giận.

Hạ Phùng Tuyền bày ra bộ dạng cây ngay không sợ chết đứng, rất chi là hùng hồn tuyên bố: “Diệp Tây Hi, em nên biết đàn ông ở trên giường thì không bao giờ có lý trí.”

Đây là lý luận nguy hiểm kiểu quái gì hả!!!! Diệp Tây Hi tức đầy một bụng, đành cúi đầu, để tránh con mắt tò mò xăm soi của những người xung quanh.

“Đúng rồi, chúng ta còn phải đợi bao lâu nữa?” Diệp Tây Hi hỏi.

“Anh đã báo cho Mộ Dung Phẩm rồi, bảo hân cho người tới đón chúng ta.” Hạ Phùng Tuyền đáp, “Phòng chừng một tuần nữa bọn họ sẽ đến đây.”

“Vậy... nếu như trong một tuần này, Du Nhất Giới tìm được chúng ta thì sao?” Diệp Tây Hi lại hỏi.

Lúc này, Hạ Phùng Tuyền đang ngồi vắt vẻo, tựa lưng vào ghế nhàn rỗi nhàn rỗi thưởng thức bữa sáng, một con gió nhẹ thổi tới khẽ lật tấm áo khoác ngoài của hân lên lộ ra những bắp thịt săn chắc tuyệt đẹp.

Đôi lông mày lười mác của hân mang theo sự tự tin, ngỗ ngáo, ngang tàng không chịu trời buộc.

Đôi mắt của hắn rất sâu, thu hút ánh nhìn của kẻ khác.

Sống mũi của hắn mang theo sự nam tính đầy bản lĩnh phái mạnh.

Bờ môi của hắn ẩn chứa một sự gợi cảm đầy nguy hiểm.

Gợi cảm, một loại gợi cảm vừa chính vừa tà.

Tại khoảnh khắc này, Diệp Tây Hi chợt cảm thấy có thể bị Hạ Phùng Tuyền oxxx cũng là một loại may mắn.

Nhưng đúng vào lúc đó, Hạ Phùng Tuyền lại chậm rãi thốt ra lời vàng ý ngọc: “Nếu như Du Nhất Giới tìm được hai chúng ta, anh sẽ ngay lập tức ăn em từ da đến xương sạch sẽ như chùi, thế không đề cho hắn sơ mũi được tẹo nào.”

Diệp Tây Hi rung mình một cái: “Hạ Phùng Tuyền, đã có ai nói với anh rằng anh rất biến thái chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

“Thật thế ư?” Hạ Phùng Tuyền mỉm cười: “Thế mà anh chẳng cảm thấy gì cả.”

“Anh cho rằng cảm giác của anh tốt lắm à?” Diệp Tây Hi bắt đầu dĩ lại cười nhạo.

Hai người cứ như vậy nói những lời phá hoại không khí lãng mạn, toàn đá đều mĩa mai nhau chẳng ngọt ngào tí nào, cứ như thể bữa sáng “vui tươi” như thường lệ của chúng ta cũng kết thúc trong bình yên.

Thanh toán xong, Hạ Phùng Tuyền nắm thật chặt đôi tay của Diệp Tây Hi, muốn dẫn cô trở về.

Nhưng Diệp Tây Hi lại lừng khừng ngập ngừng một chút bối rối gỡ tay ra, nhẹ nhàng nói: “Em hoàn toàn thanh tỉnh rồi mà.”

Hạ Phùng Tuyền nhú mày ánh mắt nguy hiểm: “Vì thế cho nên???”

“Cho nên cũng không cần dắt tay á!” Diệp Tây Hi trả lời như lẽ đương nhiên.

“Diệp Tây Hi” Hạ Phùng Tuyền cầm chiếc áo khoác vắt trên thành ghế mặc lên người sau đó chậm rãi nói: “Chúng ta ngay cả những chuyện cực cực kì thân mật cũng đã làm qua rồi, em còn ngại cái gì cơ chứ?”

“Nhưng mà em không quen á!” Diệp Tây Hi hai tay nắm chặt đưa ra giấu thật kín sau lưng.

Hạ Phùng Tuyền bước tới trước mặt Diệp Tây Hi, giang hai tay ra mở rộng cánh áo khoác khề quần lấy người cô: “Vậy như thế này được không?”

“Như thế này còn khó chịu hơn á!” Diệp Tây Hi ngẩng đầu lên, vội vã rồi rít giầy dựa định thoát ra ngoài.

Nhưng Hạ Phùng Tuyền lại thấp giọng cảnh cáo: “Diệp Tây Hi, đừng có tiếp tục khiêu khích sự nhẫn nại đến cực hạn của anh.”

Vì vậy Diệp Tây Hi rất chi là mất mặt rất chi là không có khí phách đành phải ngoan ngoãn thỏa hiệp.

Hạ Phùng Tuyền bọc cô thật chặt trong lòng hắn, hai người cứ trong tình trạng “nửa thò nửa thụt” như vậy mà chậm rãi trở về nhà trọ.

Trời đã hoàn toàn sáng rõ, ánh nắng mặt trời buổi bình minh vẫn còn non nớt và êm dịu, từng cơn gió thoảng qua mang theo hương cà phê thơm nồng lan toả khắp không gian, bờ cầu từng đôi từng đôi chao liệng trên không trung rồi từ từ đậu xuống mặt đường, thoai mái nhặt nhạnh ngũ cốc khách du lịch hay người dân ném xuống.

Ngay giữa khung cảnh đặc biệt tươi đẹp thanh bình yên ả như thế này thì Diệp Tây Hi rất hồn nhiên vô tư đột nhiên thốt ra một câu: “Hạ Phùng Tuyền, anh có cảm thấy chúng ta đi với bộ dạng này rất giống xác ướp Ai Cập không?”

Hạ Phùng Tuyền về mặt hắc tuyến: “Em ngâm miệng lại cho anh.”

Haiz, không có cách nào khác, vẫn bị quần thật chặt mà đi a~~

Diệp Tây Hi bị quần thật chặt, hai má dán chặt vào lồng ngực Hạ Phùng Tuyền.

Cái cảm giác này lại có phần thích là đằng khác.

Cảm giác vô cùng an toàn.

Diệp Tây Hi reo lên: “Hạ Phùng Tuyền, cuối cùng thì em cũng phát hiện ra ưu điểm của anh rồi.”

“Em không phải đã sớm phát hiện ra vóc dáng của anh rất đẹp rồi ư?” Hạ Phùng Tuyền hỏi.

“Em không có nói đến cái đó.” Diệp Tây Hi suy nghĩ một chút, đột nhiên cảm giác thấy có cái gì đó không được đúng lắm mới bật lại: “Dựa vào đâu mà anh khẳng định là em thấy vóc dáng của anh đẹp cơ chứ, hử?”

Hạ Phùng Tuyền tà liếc mắt nhìn cô một cái: “Lúc anh trần trụi trực trước mặt em, hai mắt em mở cực lớn a!”

Diệp Tây Hi vội vàng phản bác: “Em không có!”

“Có một lần em còn quên không lau nước miếng a!” Hạ Phùng Tuyền ánh mắt khinh thường tiếp tục trần thuật.

Diệp Tây Hi mặt đỏ như cà chua chín, chống chế: “Đó là bởi vì... Bởi vì hàm dưới của em lúc đấy đột nhiên bị sái!”

“Ồ thế ư?” Hạ Phùng Tuyền hơi đáp lại, cái ngữ điệu không tín nhiệm này khiến cho Diệp Tây Hi vô cùng bất mãn.

Mặc dù... hần là nói đúng sự thật.

“Vậy thì em còn phát hiện ra ưu điểm gì của anh nữa?” Hạ Phùng Tuyền dương dương tự đắc hờ hờ hỏi: “Chẳng lẽ em định khen công phu trên giường của anh rất tốt đúng không?”

Diệp Tây Hi miệng co quắp, đuôi mắt giật giật: “Hạ Phùng Tuyền, anh đúng là tự kiêu cuồng mất rồi. So với anh còn khối người công phu tốt hơn đấy.”

“Diệp Tây Hi, thực đáng tiếc, em vĩnh viễn cũng không có cơ hội để đi so sánh công phu của anh với người khác đâu.” Hạ Phùng Tuyền tuyên bố rõ ràng: “Người đàn ông đầu tiên và cũng là người cuối cùng ngủ với em đều chỉ có thể là anh mà thôi.”

Diệp Tây Hi cúi đầu, nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Vây... vậy... Hạ Phùng Tuyền, anh chết rồi em hần là có thể tái giá chứ?” (ô! đập đầu vào tường chết đi cho rảnh, suy nghĩ nghiêm túc của bà đây hả)

“Em đại khái có thể thử một chút.” Giọng nói của Hạ Phùng Tuyền rít ra từ kẽ răng gió lạnh thổi tới, khiến cho Diệp Tây Hi bất giác run cầm cập.

Dựa vào những gì cô hiểu về hần thì e rằng đến lúc đó Hạ Phùng Tuyền chắc chắn sẽ biến thành lệ quỷ âm hồn bắt tán từ dưới địa phủ bò lên tìm cô gây phiền toái.

Bất quá lúc đó, hần sẽ biến thành quỷ mang hình sói hay hình người đây nhỉ?

Đang trong lúc cô còn đau khổ suy tư vấn đề hết sức phức tạp hết sức cao siêu này thì lại nghe Hạ Phùng Tuyền mất kiên nhẫn hỏi: “Rốt cuộc thì em phát hiện ra ưu điểm gì của anh cơ chứ?”

Diệp Tây Hi thế nhưng không trả lời mà hỏi ngược lại: “Ưu điểm của em là gì?”

Hạ Phùng Tuyền nhún mày, cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc nói: “Không có khuyết điểm nào cực lớn chính là ưu điểm của em.”

Diệp Tây Hi: “.....”

Còn đang tranh cãi, Hạ Phùng Tuyền bỗng nhiên bước nhanh hơn.

“Sao vậy anh?” Diệp Tây Hi ngạc nhiên hỏi.

Hạ Phùng Tuyền thấp giọng nói: “Có người theo dõi chúng ta.”

Diệp Tây Hi trong lòng khê cảnh giác, vội vã hỏi: “Làm sao bây giờ?”

“Đừng hoảng, đừng quay đầu, cứ đi theo anh.” Hạ Phùng Tuyền bình tĩnh dặn dò.

Diệp Tây Hi vô thức nép sát vào người hần.

Chỉ có như vậy cô mới thấy an tâm hơn.

Hạ Phùng Tuyền kéo cô đi theo hướng ngược đường về nhà trọ, quẹo trái quẹo phải bảy tám lần bước vào một con hẻm nhỏ yên ắng.

Hai bên là những tán lá rậm rạp um tùm che khuất ánh mặt trời làm con hẻm trở nên u tối nguy hiểm hơn bao giờ hết.

Diệp Tây Hi bắt đầu nghe thấy tiếng bước chân ngày càng rõ hơn đang tiến lại gần hai người.

Tốc độ của bọn chúng càng ngày càng nhanh.

Lúc này, Hạ Phùng Tuyền đột nhiên dừng lại, chột xoay người, mặt đối mặt với những kẻ theo đuôi kia.

Bốn kẻ kia hai hàng lông mày khể dẫn ra, lấy làm kinh hãi, lập tức rút súng lục ra chĩa vào Hạ Phùng Tuyền, ra lệnh: “Đứng yên!”

Hạ Phùng Tuyền dĩ nhiên đời nào chịu nghe theo mệnh lệnh của bọn chúng cơ chứ, hần từ từ cởi áo khoác ra, khoe miệng xuất hiện một nụ cười có chút mơ hồ, mang theo sự giễu cợt.

Đám thủ hạ của Du Nhất Giới có chút sợ hãi, bốn nòng súng đen ngòm thẳng tắp nhắm vào ngực Hạ Phùng Tuyền, cảnh cáo: “Chúng ta sẽ nổ súng đấy!”

Hạ Phùng Tuyền vẫn không nói gì, nụ cười bên môi vẫn như cũ không hề tiêu tan.

Bốn ngón tay đang đặt ở cò súng từ từ nhả xuống. . .

Diệp Tây Hi như ngừng thở.

Không khí khẩn trương cô đặc lại như thể dùng dao là chém đứt được.

Không hề báo trước, Hạ Phùng Tuyền đem cái áo khoác trên tay ném thẳng về phía Diệp Tây Hi, không lệch phân nào che lên mặt cô.

Diệp Tây Hi nhất thời rơi vào bóng tối, trước mắt không nhìn thấy gì nhưng thính giác của cô lại càng thêm nhạy cảm hơn.

Tiếng đánh nhau, tiếng súng, tiếng kêu thảm thiết.

Sau đó, chỉ còn lại một mảnh tĩnh mịch, im lặng đến đáng sợ.

Diệp Tây Hi không dám nhúc nhích cũng không dám mở mắt ra nhìn.

Cô sợ, sợ nhìn thấy cảnh Hạ Phùng Tuyền bị thương.

Bỗng nhiên, chiếc áo khoác đang trùm trên đầu cô bị vén lên. Đồng thời những lo lắng của cô cũng hoàn toàn biến mất —— Hạ Phùng Tuyền hoàn hảo không sót một chỗ nào đang đứng trước mặt cô.

Giống như một chiến thần cao lớn.

Diệp Tây Hi chột bỏ nhào vào ngực hắn.

Hạ Phùng Tuyền ôm cô, nhẹ nhàng nói: “Nếu không diệt khẩu thì hành tung của chúng ta chắc chắn sẽ bị lộ mất. . . Anh xin lỗi, anh hoàn toàn không muốn giết người trước mặt em đâu.”

Chẳng trách hắn quăng áo khoác trùm kín lên đầu cô.

Bởi vì hắn không hề muốn để cô thấy cảnh máu tươi đầm đìa.

Trong khoảnh khắc đó, Diệp Tây Hi đang định nói cho Hạ Phùng Tuyền biết cô vừa phát hiện ra ưu điểm gì của hắn nhưng suy nghĩ một chút tốt hơn hết là nuốt những lời định nói ấy xuống bụng.

Có rất nhiều chuyện chỉ cần lòng mình hiểu rõ là được rồi, so với những thứ khác hay so với mọi sự diễn đạt bằng từ ngữ đều không quan trọng bằng.

Với tình cảnh vừa nãy xem ra hôm nay chỉ có thể đi dạo rồi, cuối cùng hai người quyết định vào siêu thị mua thức ăn dùng cho một tuần lễ luôn sau đó ị ạch vác đồ thức ăn đó về phòng trọ.

Làm sao có thể đặt kỳ vọng vào việc Hạ thiếu gia của chúng ta cầm muôi nấu cơm được cơ chứ, cho nên, Diệp Tây Hi rất vinh dự được toàn quyền quyết định trong bếp.

Cũng may bình thường được A Khoan nghiêm chỉnh huấn luyện, nấu cơm đối với Diệp Tây Hi mà nói cũng không phải là việc gì đó quá khó khăn.

Hơn nữa, Hạ Phùng Tuyền cũng rất biết điều đảo qua đảo lại vài vòng đã chén sạch sẽ đồ ăn trên mâm khiến cho Diệp Tây Hi đặc biệt có cảm giác thành công rực rỡ vui mừng khôn xiết.

Ăn xong rồi, hai người lấy khăn lau miệng rồi đồng thời nhấc mâm rời bàn.

Cái mâm vẫn nằm yên như cũ, bát đĩa vẫn im re không động đậy.

Hai người đứng im, trừng mắt nhìn đối phương, đồng thời hát hàm hỏi: “Chẳng lẽ em định bắt anh rửa bát sao?”—“Chẳng lẽ anh định bắt em rửa bát sao?”

Diệp Tây Hi khí thế bùng bùng hùng hổ đáp: “Com là em nấu, bát dĩ nhiên là anh phải rửa rồi.”

Hạ Phùng Tuyền khoanh tay trước ngực, nhún nhún vai: “Anh chưa từng làm việc nhà.”

Diệp Tây Hi không khách khí nhét cái giẻ rửa bát vào tay Hạ Phùng Tuyền nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trước kia em cũng chưa từng làm việc trên giường nhưng nhờ có anh không ngại phiền toái chỉ bảo tận tình bây giờ đã biết rõ bảy bảy bốn mươi chín loại tư thế khác nhau. Người ta nói tích tiểu thành đại, không biết gì chỉ cần dưới sự chỉ đạo của em thì chẳng mấy chốc anh sẽ trở thành nhân viên rửa bát đĩa cao cấp đấy.”

“Thiệt sao?” Hạ Phùng Tuyền dương dương tự đắc cười tươi rói rói: “Hình như mỗi lần anh hơi dùng sức một tẹo, Diệp Tây Hi, em ở trên giường cứ như đầu gối cứng đờ ấy.”

“Đó là em căng thẳng có được chưa!” Diệp Tây Hi then quá hoá giận: “Nếu như không hài lòng, xin mời ngài đi tìm nữ nhân khác không giống đầu gối như tiểu nhân đây!”

“Thôi bỏ đi.” Hạ Phùng Tuyền vượt vượt cằm dằm chiêu suy nghĩ: “Mất bao công sức dạy dỗ thành thể này, không thể để cho kẻ khác tiện nghi dùng được.”

Diệp Tây Hi quăng cái giẻ rửa bát vào mặt Hạ Phùng Tuyền, giận dữ hét lên: “Mau đi rửa bát cho em!”

Hạ Phùng Tuyền với tốc độ của một con rùa chậm rì rì bước vào bếp, còn Diệp Tây Hi thì ngồi phịch xuống ghế, chuẩn bị xem phim trên tivi.

Mặc dù mấy lời thoại cực kì buồn nôn chẳng lọt tai tý nào nhưng bù lại tuần nam mỹ nữ diễn viên cũng đủ thoả mãn con mắt người xem rồi.

Đang xem rất chăm chú, trong bếp bỗng truyền tới âm thanh loảng xoảng của bát đĩa vỡ vụn.

Diệp Tây Hi thở dài thườn thượt, bước vào bếp nhìn coi có chuyện gì, trong bồn rửa bát bọt nước rửa bát tầng tầng lớp lớp thành núi, trên sàn nhà nước chảy lênh láng, cái mâm thì tan tành thành từng mảnh nhỏ rơi rụng là tả.

Thật sự là hồngбет, cực cực kì hồngбет rồi.

Diệp Tây Hi bắt chước bộ dạng của hấn, khoanh hai tay trước ngực, từng câu từng chữ dạy dỗ: “Hạ Phùng Tuyền, anh thực là ngu ngốc, ngay cả việc nhỏ như con thỏ thể này cũng làm không xong.”

Sau khi nói xong, trong lòng hưng phấn đến lạ thường.

Trả thù, rốt cuộc cũng trả thù được rồi. T^T

Bình thường luôn là Hạ Phùng Tuyền chửi mắng mình, hôm nay cuối cùng cũng tìm được cơ hội quang minh chính đại trả thù rồi.

Nhưng còn chưa đắc ý được bao lâu liền nghe Hạ Phùng Tuyền không chút hoang mang bình tĩnh đáp lại: “Anh mà không ngu thì còn có thể coi trọng em được sao?”

Diệp Tây Hi: “@#¥%#¥^&\$*!U*!^EW#. . .”

Vẫn là đầu không lại hấn.

“Được rồi, vậy thì em lại đây đi.” Hạ Phùng Tuyền cời găng tay rửa bát ra, đưa cho cô.

Diệp Tây Hi không đón lấy mà nói: “Một mình anh tự giải quyết đồng bát đĩa này đi, em tới chỉ đạo.”

Kết quả là, Diệp Tây Hi ngồi trên nóc tủ bát, hai chân vắt vẻo đung đưa, vừa nhai tóp tép vừa không ngừng chỉ huy: “Đúng, rửa bát cần nhẹ nhàng từ từ một chút xíu là được rồi, một chút xíu cơ mà, anh mạnh tay thế để làm cái gì?... Từ từ rửa, tất cả đều phải rửa cho sạch! Hạ Phùng Tuyền, sao lại rửa bần thế cơ chứ, cho dù chưa rửa xong ngày mai em cũng cứ bung nguyên tất cả những thứ này lên cho anh ăn đấy, anh có tin không... Làm cái quái gì vậy? Em bảo rửa! Rửa cho sạch vào! Làm sao anh lại dãn như vậy a....”

Một giờ sau, dưới sự chỉ đạo vô cùng nghiêm khắc của Diệp Tây Hi, Hạ Phùng Tuyền cuối cùng cũng thành công quét dọn bếp sạch như lau như ly không dính một hạt bụi nào.

Diệp Tây Hi ngấm nhìn bốn phía, hài lòng gật đầu: “Trẻ nhỏ dễ dạy, tốt lắm, em đi xem tivi đây.”

Vừa dứt lời, cô chuẩn bị nhảy xuống nhưng Hạ Phùng Tuyền “chẳng hiểu sao” lại rất đúng lúc đứng chắn phía trước cái tủ, người thì tiến kê lại lùi cuối cùng hấn đưa tay ấn cô ngược trở lại.

“Anh...anh định làm gì?” Diệp Tây Hi cảnh giác cao độ.

Vừa nãy đục nước béo cò nhân cơ hội đề đầu cười cổ hần đừng nói là bây giờ hần muốn trả thù nhé???

Quả nhiên là như thế thật.

Hạ Phùng Tuyền hai tay tóm chặt lấy eo của cô, chăm chú nhìn cô: “Vừa nãy em tận tình chỉ bảo cho anh, bây giờ anh cũng nên đáp lễ, tận tình chỉ dạy lại cho em chứ nhì...”

“Em... em không cần anh phải chỉ dạy cái gì cả!” Diệp Tây Hi ho khan.

“Sao lại không cần dạy chứ?” Hạ Phùng Tuyền duỗi ngón tay ra, khẽ chạm nhẹ vào đôi môi của Diệp Tây Hi rồi sau đó di chuyển dần xuống cổ áo của cô: “Nếu anh nhớ không lầm ban nãy có người nào đó đã nói biết rõ bảy bảy bốn mươi chín loại tư thế gì ý nhì, vậy thì bây giờ anh nghĩ nhất định phải dạy em thêm tư thế thứ 50... Đứng rồi, lúc này anh rất ngoan ngoãn “nghe giảng” nên bây giờ cũng hy vọng em có thể “phối hợp” một chút nhé.”

Diệp Tây Hi nghiêng răng kèn kẹt rất muốn nhào tới cắn chết người nào đó đứng trước mặt mình.

Chẳng trách con sói nham hiểm Hạ Phùng Tuyền này lúc nãy lại nghe lời răn rắp như thế, còn tưởng rằng hôm nay mát trời hần cũng mát dây mà đổi tính, ai ngờ hần đã sớm tính toán thiết kế bấy rất hoàn hảo rồi đây cô ngã vào cái hố ấy á!

Hạ Phùng Tuyền ôm lấy eo Diệp Tây Hi, từng bước từng bước kéo cô nhích lại gần mình, cơ thể hai người áp sát vào nhau.

Sau đó, hần bắt đầu hôn cô.

Hần vẫn như vậy, từ trước đến nay vẫn luôn bá đạo như thế, điên cuồng hôn như thế hút hết đi toàn bộ ý thức chống cự của cô vậy.

Diệp Tây Hi khó khăn lắm mới tỉnh táo lại được, cố gắng hết sức đưa tay đẩy hần ra, cô nói: “Mặc dù lần này đúng là chạy trời không khỏi nắng* nhưng mà, Hạ Phùng Tuyền, em muốn kháng nghị, chúng ta phải thoả thuận.”

[*chạy trời không khỏi nắng: tai vạ khó tránh, số kiếp đã định]

Hạ Phùng Tuyền nhú mày nhìn cô: “Thoả thuận cái gì?”

Diệp Tây Hi trịnh trọng tuyên bố: “Tôi hôm qua, anh đã làm cái gì, anh hần là biết rõ chứ, vì thế hôm nay, em chỉ cho phép anh làm một lần, hiểu chưa, một lần thôi đấy!”

Cô vốn nghĩ rằng Hạ Phùng Tuyền nhất định sẽ thắng thường bác bỏ “ý chí vùng dậy chiến đấu” của cô ngay lập tức mà không thể ngờ rằng hần thế nhưng lại vui vẻ đáp ứng: “Được thôi, trừ phi em nguyện ý, nếu không hôm nay anh sẽ chỉ làm một lần thôi.”

Diệp Tây Hi theo bản năng dự cảm thấy điều chẳng lành, tổng cảm thấy câu nói này có cái gì đó không đúng nhưng chẳng đợi cô kịp ngẫm kĩ Hạ Phùng Tuyền đã bắt đầu hành động.

Hần nhấc cánh tay cô lên, kéo áo cô qua đỉnh đầu vớt ra ngoài.

Bây giờ trên người Diệp Tây Hi chỉ còn mỗi cái áo lót nho nhỏ, bao lấy bộ ngực đầy đặn mềm mại kia.

Hạ Phùng Tuyền cũng cởi áo của hần ra rồi, lộ ra bộ ngực rắn chắc, thớ thịt chắc nịch.

Lòng ngực chắc chắn và to lớn đem lại cho người ta cảm giác cực kì an toàn trong vòng tay ấy.

Ánh đèn mờ nhạt chiếu vào hai người làm khung cảnh nhuộm màu sắc huyền bí lại có chút gì đó cổ xưa giống như một bức ảnh tuyệt đẹp.

Hạ Phùng Tuyền bắt đầu cắn nhẹ lên vành tai cô, nơi mềm yếu và nhạy cảm nhất.

Diệp Tây Hi cảm nhận được sự rung động, sự rung động từ bên trong cơ thể truyền tới.

Máu trong huyết quản bắt đầu chảy nhanh hơn, hô hấp của cô cũng trở nên dồn dập.

Cô cắn môi.

Cô hy vọng Hạ Phùng Tuyền dừng lại, hoặc là, tiến thêm một bước nữa.

Hạ Phùng Tuyền dùng đầu lưỡi chạm khẽ vào vành tai cô, theo quán tính trượt xuống hình vòng cung như thể đang tiến hành một loại mê hoặc cảm dỗ thần bí nào đó.

Diệp Tây Hi nhắm mắt lại, cảm nhận được.

Ánh đèn lúc sáng lúc tối mờ ảo thỉnh thoảng lại vô tình làm cô chói mắt, giật mình nhú mày, thứ ánh sáng này khiến cho cô có cảm giác như mình đang ở trong một giấc mộng.

Một giấc mộng tuyệt đẹp.

Ngay lúc Diệp Tây Hi hoàn toàn tê dại, Hạ Phùng Tuyền đã nhanh chóng vứt cái quần jeans của cô qua một bên rồi.

Hắn đưa tay ra đặt sau lưng cô, vuốt dọc theo sống lưng khô gọi mát lạnh của cô, trượt xuống, xuống nữa, đích đến cuối cùng là vòng ba bướng bỉnh đang vênh lên được bao bọc cẩn thận nửa kín nửa hở bởi một cái quần lót bé xinh. (đừng trách ta thô thiển, thật bó tay vs tác giả mà, BT từ đầu tới chân ta đã cố gắng chọn từ lém rồi đấy, thế không chém gió tý nào)

Đôi bàn tay to lớn của Hạ Phùng Tuyền rất chi là hư đồn, không chút khách khí mà bắt đầu “sờ mó” linh tinh.

Diệp Tây Hi không kim được, nhích nhích người dựa vào hắn, hai tay của cô vòng ra sau gáy của Hạ Phùng Tuyền, ôm chặt lấy hắn.

Cái tư thế này mang theo sự ngấm ngấm đồng ý, thuận theo.

Hạ Phùng Tuyền phút chốc như ngấm hơi men, hô hấp dần trở nên ngắt quãng, hắn cời hết số quần áo vương vãi còn lại trên người hai người.

Tiếp theo, hắn đem cả cơ thể nóng rực của mình đặt trên thân thể mềm mại của cô.

Dục vọng của hai người qua từng cử chỉ từng tiếp xúc trên cơ thể nhau đều bùng lên thành một ngọn lửa mãnh liệt.

“Tiểu Hạ” mạnh mẽ tiến vào nơi trung tâm hấp dẫn khiến hắn mất hết lý trí nhất.

Động tác ấy không khỏi khiến cho Diệp Tây Hi rên khe khẽ lên một tiếng.

Cơ thể hắn nóng rực vững vàng ôm chặt bao phủ cô.

Diệp Tây Hi cắn môi dưới, cảm nhận mỗi chỗ cơ thể hai người tiếp xúc nhau truyền tới cảm giác ham muốn khó nói lên lời.

Đầu óc cô, dần dần trở nên trống rỗng.

Thế nhưng lúc đó, Hạ Phùng Tuyền lại ngừng động tác lại.

Giọng nói của hắn khàn khàn tràn đầy dục vọng: “Diệp Tây Hi, bây giờ, em còn kiên trì chỉ làm một lần nữa hay không?”

Mất một lúc, Diệp Tây Hi mới hiểu được hắn đang nói cái gì.

Cô theo bản năng muốn phủ nhận, nhưng lời nói vừa đến khoé miệng lại nhanh chóng nuốt ngược lại bụng.

Cô không cam tâm tình nguyện chịu thua.

Hạ Phùng Tuyền mỉm cười đắc ý ngừng lại một chút rồi bất ngờ xâm lược trở lại lúc cô chưa kịp chuẩn bị gì hết.

Sâu, càng sâu hơn nữa tiến vào.

Diệp Tây Hi không nhịn được rên rỉ thành tiếng, móng tay của cô lại càng bấu chặt vào lưng của hắn.

Hạ Phùng Tuyền ghé vào sát tai cô nhẹ nhàng hỏi: “Vẫn còn kiên trì sao?”

Giọng điệu mập mờ, hơn nữa còn mang theo sự can rở đầy tự tin.

Chết tiệt thật... hắn rất tự tin!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88

Diệp Tây Hi cảm thấy cả người xui xẻo, ý thức của cô càng ngày càng mơ hồ, dục vọng trong cơ thể sôi trào cuộn cuộn dịch chuyển, quét sạch toàn bộ những suy nghĩ của cô.

Giọng nói của Hạ Phùng Tuyền giống như từ một nơi rất xa rất xa nào đó vọng đến: “Bản thân em cũng muốn làm nhiều lần, phải thế không?”

Diệp Tây Hi mím chặt môi, cổ gồng gắt gao mà mím thật chặt vậy mà vẫn không ngăn được những tiếng rên rỉ tinh tế có phần hơi lộn xộn gấp gáp không ngừng phát ra từ cái miệng nhỏ xinh kia.

Đúng vậy, cô muốn hắn, cô thực sự muốn hắn.

Hạ Phùng Tuyền có thể cảm nhận rõ ràng điều đó.

Hắn hơi nhòm người dậy, để phần thân dưới nóng rực phút chốc rời ra khỏi cơ thể cô.

Diệp Tây Hi nhất thời cảm thấy trống rỗng.

Hạ Phùng Tuyền rống rạc ra lệnh: “Hãy nói đi... nói rằng em hy vọng anh cũng không ngừng muốn em đi.”

Diệp Tây Hi cảm giác như trên da toàn cơ thể mình như có một đàn kiến bò, tê dại, khó chịu, cơ thể cô bất an mà giãy dụa.

Hạ Phùng Tuyền tiếp tục rót mật ngọt mê hoặc cô, giọng nói đầy sức lôi cuốn lạ kì: “Chỉ cần em nói ra, anh sẽ thoả mãn em ngay lập tức.”

Cơ thể Diệp Tây Hi dần dần phản bội lại suy nghĩ của cô, cô giang hai tay ôm thật chặt cơ thể cường tráng của Hạ Phùng Tuyền, để cho khuôn mặt của mình chôn vùi trong lồng ngực an toàn của hắn, không muốn buông ra.

“Như vậy thì anh sẽ ngắm coi hành động này của em là sự đồng ý nhé.” Hạ Phùng Tuyền giọng nói vui vẻ còn thấp thoáng nụ cười ranh mãnh.

Hình như là, hắn đã thành công.

Hắn thành công rồi ư?

Làm sao có thể như thế được cơ chứ?!

Diệp Tây Hi cố gắng tìm về hồn phi phách tán, cố gắng tìm về tâm hồn đang lơ lửng tận tinh cầu nào của mình, đầu óc dần dần trở nên thanh tỉnh.

Cô hít một hơi thật sâu cho không khí căng tràn hai lá phổi, chợt đưa hai tay đẩy Hạ Phùng Tuyền ra, tiếp theo cơ thể cô liền nhảy xuống khỏi tủ bát, như không có chuyện gì tình cờ nói: “Lần này không tính.”

Nhưng đi chưa được mấy bước, ngang hông của cô chợt căng thẳng, tiếp đó, cô một lần nữa bị vút trở về phía trên nóc tủ bát.

Hạ Phùng Tuyền nhìn thẳng vào cô, hai hàm răng vô cùng “thân thiết” hơi thăm nhau, hắn nghiêng răng kèn kẹt.

Hắn là đang rất tức giận.

Diệp Tây Hi hai mắt loé sáng kì dị, đưa tay vuốt ve khuôn mặt của hắn, nhấn mạnh rất rõ ràng từng câu từng chữ: “Từ giờ anh nên nhớ cho kỹ, ở trên giường, phụ nữ mới là vị chỉ huy chân chính.”

Hạ Phùng Tuyền vẫn rất “trìu mến” nhìn cô, ánh mắt kia, giống như là muốn nhào tới cắn chết cô, hoặc là... Hôn chết cô.

Kết quả đúng là về thứ hai.

Hạ Phùng Tuyền nâng ót của cô lên, hết một lần lại đến một lần nữa, rồi lại một lần nữa cứ thế không hồi kết mà cuồng dã hung hăng hôn cô.

Bầu không khí tươi đẹp huyền bí như vừa nãy một lần nữa tràn ngập không gian phòng bếp.

Hô hấp của hai người ngắt quãng, tiếng thờ đốc nặng nề, hoà lẫn với những giọt mồ hôi tinh mịn, chan chứa mùi vị của dục vọng.

Hắn bá đạo ngông cuồng dong ruổi dạo chơi trên cơ thể cô, vượt qua mọi giới hạn mà “hỏi thăm” hết thảy bên trong cơ thể cô.

Diệp Tây Hi ngẩng đầu, từ bên trong cơ thể cô truyền tới những xung động mãnh liệt kích thích, chạy xuyên suốt trong đầu cô, cô từ từ cảm nhận nó, hưởng thụ nó.

Đây là người đàn ông của cô.

Đây là người phụ nữ của anh.

Đây là ý nghĩ duy nhất của hai người trong lúc đó.

Chỉ cần như vậy thôi, đơn giản không cần phải so sánh với bất kì lời hứa trời hứa biển.

Tình cảm thuần túy sẽ mang đến thuần túy ái dục.

Hai người hoà quyền với nhau, trèo lên đỉnh của ngọn núi dục vọng.

Một tuần sau, hai người cũng chỉ quanh quẩn trong căn hộ này, không bước chân dù chỉ một bước ra ngoài.

Cuộc sống rất nhàm tẻ, Diệp Tây Hi không có việc gì làm thì buồn chân buồn tay vắt óc suy nghĩ làm sao để biến những món ăn của Ý hoà hợp với những món ăn của Trung Quốc, cả ngày lúi húi ở trong bếp tiến hành thử nghiệm.

Mà những hôm này, chén đĩa dơ đầy cũng là do Hạ Phùng Tuyền cặm cùi tẩy rửa, mấy lần sau đó, rốt cuộc cũng trở thành bộ dạng mà Diệp Tây Hi đã từng hy vọng. Hạ Phùng Tuyền rất vinh dự biến thành một cái máy rửa bát tự động vô cùng chuyên nghiệp.

Trừ hôm đầu tiên ra những ngày tiếp theo, toàn bộ sản phẩm thất bại của quá trình kết hợp giữa Ý-Trung của cô đều được đẩy trực tiếp đến trước mặt Hạ Phùng Tuyền uy hiếp không lời bất hán phải chịu trách nhiệm nuốt hết những thứ kì dị đó vào bụng.

Ngoài mặt, Diệp Tây Hi tuyên bố là làm vậy để khỏi lãng phí lương thực nhưng trên thức tế là kiếm cơ hội trả đũa hán mà thôi.

Nhưng bất ngờ là Hạ Phùng Tuyền không mấy may phản kháng mà điềm nhiên thu nhận tất tần tật những vật thể không rõ hình dạng kia dù hình dạng có quái dị đến độ nào đi nữa mặt hán vẫn ung dung như không có chuyện gì, mặt hán này nhỏ u, quên đi, lông mày dù có lặn tăn gọn sóng cũng không thêm gọn ý, sau đó tao hán nuốt xuống dạ dày.

Diệp Tây Hi không nhịn được nữa, vô tới hỏi: “Hạ Phùng Tuyền, anh đói đến vậy ư?”

Hạ Phùng Tuyền sau khi chén xong đồng “cực phẩm” của cô rất lịch sự lấy khăn ăn lau miệng đàng hoàng, không chút hoang mang tỉnh khô đáp: “Chỉ có ăn no chóc nữa mới có khí lực làm việc chứ.”

Tiếp sau đó chắc chắn là màn hán nhào lên người cô tiến hành OXXX cực kì tàn ác.

Bất quá, lần này Diệp Tây Hi đối với hành vi sắc lang của Hạ Phùng Tuyền không có bất mãn nhiều mà ngược lại có phần thông cảm—— từ lúc mới đặt chân khỏi máy bay tới bây giờ bao ngày bị khoá chân kìm hãm trong căn phòng chật hẹp này, buồn bức không có chuyện gì làm, chỉ có thể buông thả thú tính của mình mà thôi, haiz... thương thay, thương thay!

Tuy nhiên, Diệp Tây Hi trong lòng vẫn còn nghi vấn.

Rốt cuộc có một ngày ở nơi này, trở mình từ trên người Hạ Phùng Tuyền, Diệp Tây Hi mới hỏi: “Hạ Phùng Tuyền, em đã cẩn thận suy nghĩ nhiều ngày rồi... từ trước tới nay anh hình như đều không sử dụng qua biện pháp an toàn nào cả đúng không?”

“Ừ.” Hạ Phùng Tuyền thân nhiên đáp.

“Chúng ta hình như cũng làm không ít lần” Diệp Tây Hi cau mày suy nghĩ.

“Không nhiều lắm, mới có 107.5 lần thôi.” Hạ Phùng Tuyền tỉnh táo chỉnh lại cho đúng.

“Làm gì mà anh nhớ chính xác thế hử?” Diệp Tây Hi bắt lực thờ dài, nghĩ nghĩ lại giật mình quay phát lại hỏi: “Tại sao có thể là 0.5 lần được cơ chứ?”

“Thì lần trước lúc chúng ta tiến hành được một nửa, em phát hiện Khổ Đại Cừu Thẩm núp sau cánh cửa nhìn lên trên đầu lần ấy, thế là em đá văng anh lăn lông lốc xuống giường đấy còn gì.” Hạ Phùng Tuyền càng nói giọng càng lạnh dần như thể kí ức kinh hoàng đó đang hiện về trong trí óc.

“Sao em lại quên bống mất lần ấy nhỉ.” Diệp Tây Hi cười ha hả, chợt nhớ tới chính sự mình đang định hỏi: “Đúng rồi, trong 107.5 lần này anh không hề sử dụng biện pháp an toàn nào à?”

“Tại sao phải sử dụng cơ chứ?” Hạ Phùng Tuyền hỏi ngược lại, “Có con rồi, em càng chạy không thoát anh đâu.”

“Đây là lô-gic khi gió gì thế!!!!” Diệp Tây Hi tròn mắt, lắc đầu lại nói tiếp: “Được rồi được rồi, vấn đề là nếu chúng ta đã không sử dụng biện pháp an toàn nào thì tại sao đến giờ em vẫn chưa mang thai?”

“Sao vậy? Em muốn có con rồi hả?” Hạ Phùng Tuyền cười khê.

“Làm gì có chuyện đó, em chỉ hơi tò mò thôi.” Diệp Tây Hi thật cẩn thận liếc nhìn hán một cái: “Có thể nào là... anh có vấn đề gì hay không?”

Hạ Phùng Tuyền nheo mắt lại, ánh mắt nguy hiểm: “Diệp Tây Hi, em có gan thì nhắc lại một lần nữa cho anh.”

“Thân thể em tốt lắm.” Diệp Tây Hi giọng nói thấp dần thấp dần đến khi vo ve như tiếng muỗi: “Như vậy vấn đề chỉ có thể nằm ở anh mà thôi.”

“Chẳng lẽ biểu hiện của anh ở trên giường không đủ để khiến em hài lòng sao?” Hạ Phùng Tuyền hỏi.

“Chính là quá dũng mãnh, cho nên em mới lo lắng anh mệt mỏi quá độ, dẫn đến “hòng nọc” teo tóp... sức sống không đủ đó.” Sở hán nổi đoá, Diệp

Tây Hi vội vàng lui lui người ra chỗ khác tìm cách chạy trốn.

[nồng nọc: haiz haiz haiz chắc ai cũng biết nhưng ta vẫn fải đề fông, đó là tình trờng á]

Hạ Phùng Tuyền một tay kéo chần trườn lên người Diệp Tây Hi, tay kia kéo cô lại gần hơn, ghé sát tai cô, chăm chú nhìn cô rồi nói: “Diệp Tây Hi, đặc điểm cơ thể người sói rất khác người thường, cho nên để người sói mang thai tỷ lệ này cực kì thấp, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Từ Viện bị Mộ Dung Phẩm giầy xéo lâu như vậy mới “trúng xổ số”. Vì vậy, cái này vốn không phải là vấn đề tại anh, hiểu chưa?”

Diệp Tây Hi cau mày: “Hạ Phùng Tuyền, chính bản thân anh có vấn đề thì thôi coi như bỏ qua đi, làm chi lôi đặc điểm cơ thể người sói vào làm cái gì chớ?”

Hạ Phùng Tuyền hít một hơi sâu thật là sâu: “Diệp Tây Hi, đây là kết quả do em tự tìm đấy nhé.”

Diệp Tây Hi cảm giác được có nguy hiểm tiến đến gần cảnh giác hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Hạ Phùng Tuyền trong mắt nồng đậm ý cười mà ý cười này vô cùng đặc biệt: “Để chứng minh sự trong sạch của bản thân, anh tình nguyện làm thêm nhiều lần nữa. Có câu “Biết thân biết phận nên làm trước vẫn hơn” đấy thôi?”

[Biết thân biết phận nên làm trước vẫn hơn: người chậm cần bắt đầu sớm/sức yếu phải lo trước/ chim kém sợ bay không kịp nên phải bay trước/biết mình sức yếu, sợ mình thua kém nên phải hành động trước]

Diệp Tây Hi lúc này đây mới hiểu thấm thía cái gì gọi là nhắc đá lên tự đập vào chân mình, vốn ban đầu chỉ định kích thích hấn một chút xú thôi ai dè kích thích quá độ rồi... khóc-ing!

Hạ Phùng Tuyền đã nói là làm liền, vừa dứt lời liền nhào lên đè cô xuống chuẩn bị tiếp tục, Diệp Tây Hi vội vàng kêu la thảm thiết: “Hạ Phùng Tuyền, sự chăm chỉ cần mẫn và phong độ của anh ỏn, quá ỏn, cực kì ỏn rồi, thực sự không cần chứng minh nữa đâu!!!! Em hoàn toàn tin tưởng, vô cùng tin tưởng sống hay chết cũng tin rằng anh là rất khoẻ mạnh a~~~~”

“Đáng tiếc, bị em nói như thế, anh đã mất tự tin vào bản thân mất rồi.” Hạ Phùng Tuyền mắt lấp lánh niềm vui háo hức như một đứa trẻ tìm được đồ chơi mới: “Chỉ còn cách phiền em giúp anh tìm lại sự tự tin đã mất mà thôi.”

Mắt thấy thảm kịch sắp sửa bắt đầu và được dự đoán là sẽ không có hồi kết, bỗng nhiên từ bên ngoài cửa tiếng chuông réo rất vang lên.

Nhất định là sứ giả của thượng đế tới cứu mình!

Diệp Tây Hi cuống cuống đẩy con sói háo sắc Hạ Phùng Tuyền ra: “Em đi mở cửa.”

Nhưng Hạ Phùng Tuyền lại kéo cô giật ngược lại: “Chờ một chút.”

Diệp Tây Hi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của hấn liền biết có chuyện không tốt, vội nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy?”

“Em nghĩ coi, là ai đến gõ cửa chúng ta?” Hạ Phùng Tuyền trầm giọng hỏi.

~~End chap 88~~

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

“Ý của anh, kẻ bên ngoài kia là người của Du Nhất Giới ư?” Diệp Tây Hi nhíu mày: “Không thể nào, nếu quả thực đúng là thủ hạ của tên khốn đó thì còn có thể khách sáo lịch sự gõ cửa như thế á?”

Như thế để xác minh chính xác những phỏng đoán của cô, bên ngoài bất thình lình vang lên một hồi súng liên thanh chói tai, mùi thuốc nổ nồng nặc.

Cùng lúc đó, Hạ Phùng Tuyền kéo tay Diệp Tây Hi rất nhanh trốn vào trong bếp.

Diệp Tây Hi còn chưa kịp tiêu hoá nỗi chuyện gì đang diễn ra, tình thế lúc này ra sao thì bên tai đã ầm ầm tiếng đầu súng dữ dội, đám người điên cuồng bắn xả trong làn mưa đạn.

Cửa phòng chỉ trong tíc tắc đã vỡ nát, thùng lỗ chỗ như tổ ong.

Từ bên ngoài bọn người hung hãn ấy phá cửa mà tiến vào, sau khi cẩn thận kiểm tra chúng phát hiện trong phòng ngủ không thấy tung tích người nào liền cầm chắc súng chậm rãi đi về phía phòng bếp.

Kẻ đi đầu tiên cẩn thận từng bước, chìa nòng súng vào bên trong căn bếp, tay để sẵn lên cò chỉ cần thấy bóng người là nổ súng ngay lập tức, thấy động, hắn định bóp cò thì khẩu súng trên tay bỗng bọ người nào đó cướp lấy, tiếp theo, hắn bị Hạ Phùng Tuyền một cước đạp ngã dúi dụi xuống đất.

Những tên còn lại thấy tình hình có biến động vội vàng đồng loạt xông lên với ý đồ lấy nhiều áp đảo ít không chế hai người.

Nhưng Hạ Phùng Tuyền rất bình tĩnh giờ súng lên, bóp cò, không chệch một ly nào rất nhanh giải quyết gọn ghẽ tên tiên phong bước vào bếp.

Sau đó liều lĩnh lao thẳng về phía trước mở đường máu, bảo vệ Diệp Tây Hi hướng ra ngoài cửa chạy.

Hạ Phùng Tuyền lôi Diệp Tây Hi chạy trốn, nhưng không phải là chạy xuống lầu mà theo hướng ngược lại leo lên trên mái nhà.

Diệp Tây Hi ôm một bụng đầy nghi vấn nhưng khi cúi đầu nhìn xuống dưới ngay lập tức hiểu ra tại sao lại như vậy: bên dưới kia xem chừng có không ít kẻ rình rập ẩn nấp, tất cả bọn chúng đều đang nóng lòng chờ đợi hai người họ tự chui đầu vào lưới.

“Làm sao bây giờ?” Diệp Tây Hi vội vã hỏi.

Hạ Phùng Tuyền vừa trả lời vừa chỉ tay về căn nhà đối diện chỗ hai người đang đứng: “Chúng ta sẽ nhảy sang nóc nhà phía bên kia.”

Diệp Tây Hi há hốc mồm: “Em có phải là siêu nhân đâu.”

Hạ Phùng Tuyền lười đáp: “Là anh công em nhảy qua.”

Diệp Tây Hi lúc này mới sực nhớ ra Hạ Phùng Tuyền có thể biến hình thành người sói.

Gọi hắn là máy rửa bát tự động hoàn hảo toàn năng thế kỉ mới xem ra là coi thường, phí hoá nhân tài của quốc gia rồi, chắc chắn, phải gọi là TRANSFORMERS mới đúng! [robot biến hình]

Hạ Phùng Tuyền bắt đầu cởi áo ngoài ra dặn dò: “Diệp Tây Hi, nhớ kỹ phải nhặt quần lót cho anh đấy, anh không hề muốn để bọn khốn này mang nó đi đâu.”

Diệp Tây Hi liều mạng lắc đầu, có chết cũng không chịu thoả hiệp.

Thật là độc ác, cô còn lâu mới nhụt!

Hạ Phùng Tuyền lạnh lùng uy hiếp: “Em dám không nhặt, sau này anh sẽ khiến em ngày ngày free tự nhiên, trần trùng trục ra đường luôn.”

Không thể phủ nhận câu uy hiếp này vô cùng có hiệu quả, Diệp Tây Hi lập tức cuống cuồng gật đầu lia lịa như dã thú.

Tiếp theo, Hạ Phùng Tuyền chống hai tay xuống đất gồng người lên, nhanh chóng biến thân thành một con sói lông đen nhánh.

Sau đó, con sói ấy hạ thấp người xuống, ý bảo Diệp Tây Hi trèo lên lưng.

Diệp Tây Hi cũng rất thức thời, nhanh nhẹn nhặt cái quần lót của hắn lên nhét vào trong người. (eo!)

Đang chuẩn bị trèo lên lưng Hạ Phùng Tuyền thì cánh cửa trên nóc nhà nơi hai người đang đứng bỗng bị phá thủng, đám tay chân của Du Nhất Giới đồng loạt ào lên, không để cho hai người họ có thời gian chuẩn bị ứng phó, bọn chúng đã lập tức nã đạn.

Hạ Phùng Tuyền phản ứng rất nhanh, lao lên chắn trước mặt Diệp Tây Hi đồng thời nhanh chóng kéo cô ra đằng sau mình.

Diệp Tây Hi trong khoảnh khắc ấy cảm thấy đầu óc choáng váng, trời đất quay cuồng, sợ hãi nắm thật chặt bàn tay của hắn.

Hạ Phùng Tuyền ôm cô nhảy, trên không trung xoẹt qua một đường cong hoàn mỹ, chuẩn xác nhảy sang nóc nhà phía bên kia, không hề nán ná thêm một giây phút nào, nhảy thêm vài bước nữa, Hạ Phùng Tuyền và Diệp Tây Hi dần dần đi vào bóng tối mất dạng cuối con ngõ hẹp.

Trên nóc nhà, kẻ cầm đầu đang gọi điện cho Du Nhất Giới để báo cáo: “Du tiên sinh, thật xin lỗi, chúng tôi đã để hai người đó chạy thoát rồi ạ, bọn họ chạy theo hướng đông nam, đã phái người đuổi theo rồi... vâng...vâng...”

Lúc này, bọn đàn em đứng xem xét xung quanh mới giật giật khuỷu tay của hắn, ý bảo hắn cúi xuống nhìn mặt đất.

Đến khi thấy rõ rồi, tên cầm đầu hai mắt chợt loé vẻ nham hiểm, lập tức tranh công: “Du tiên sinh, thuộc hạ cho rằng, bọn họ hình như bị thương rồi.”

Trên mặt đất, một vài giọt máu nhỏ nhỏ lẳng lẳng phơi bày, những vệt máu mới mẻ lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời.

Hạ Phùng Tuyền ôm chặt lấy Diệp Tây Hi tiếp tục chạy hơn một giờ mãi đến khi ra khu vực ngoại ô rồi mới dừng lại nghỉ chân tại một công viên sát bờ

rừng.

Diệp Tây Hi lập tức gãy dựa từ trên người hấn trượt xuống, ngồi chồm hổm một bên, nôn thốc nôn tháo.

Tương như là bị hành hạ đến chết rồi chứ! Lực phủ ngũ tạng hết thấy như thể điên cuồng lòi hết ra ngoài rồi cơ.

Vất vả lắm mới nôn xong, Diệp Tây Hi hít vào rồi lại thở ra vỗ vỗ ngực quay sang hỏi: “Tiếp theo chúng ta phải làm gì bây giờ đây anh?”

Hạ Phùng Tuyền yên tĩnh ngồi một bên, rất lâu không nói lời nào.

Biến thân thành sói tạm thời không thể nói chuyện bằng ngôn ngữ thông thường được.

Diệp Tây Hi lôi cái quần lót ra dí cho Hạ Phùng Tuyền rồi nói: “Hạ Phùng Tuyền, anh mau biến thân trở lại bình thường đi, em sẽ không để anh trần trụi giữa thiên nhiên hồn nhiên như cây cỏ đâu.”

Hạ Phùng Tuyền vẫn im lặng không có phản ứng gì.

Cô đứng lên, vô tình cúi đầu xuống mới giật mình phát hiện ống tay áo của mình máu bê bết thấm đẫm cả vải.

Nhưng mà, cô không hề cảm thấy đau đớn, chẳng lẽ lại là... Hạ Phùng Tuyền?

Diệp Tây Hi điên cuồng chạy đến bên cạnh hấn xem xét, quả nhiên, trên cánh tay trái của hấn ghim sâu một viên đạn, miệng vết thương không ngừng rỉ máu.

Khó trách hấn lại im lặng đến vậy, A Khoan đã từng nói chỉ trong tình huống mất máu quá nhiều người sói mới không biến thân về hình dạng cũng được.

“Trời ơi, giờ phải làm sao đây phải làm sao đây?” Diệp Tây Hi chân tay luống cuống: “Trước tiên em phải đưa anh đến bệnh viện xử lý vết thương đã rồi tính tiếp!”

Nhưng Hạ Phùng Tuyền lại dùng răng cắn cắn ống quần cô, ánh mắt kiên định lắc đầu.

Chuyện mình bị thương, Du Nhất Giới khẳng định là đã sớm biết rồi, một kẻ xảo quyệt như hấn chắc chắn sẽ phái tay chân mai phục ở các bệnh viện cơ sở thú y gần đây.

Chúng ta quyết không thể ngu ngốc tự chui đầu vào lưới được.

Diệp Tây Hi cũng hiểu điều mà hấn lo lắng nhưng thực sự tâm hoảng cô không thể kìm chế kích động được: “Nếu không đi thì làm sao cầm máu cho anh được bây giờ?”

Hạ Phùng Tuyền dùng móng vuốt cào trên nền đất một hàng chữ: Tìm chỗ nào đó, em giúp anh lấy viên đạn ra.

Diệp Tây Hi khó xử, bây giờ họ có thể đến nơi nào? Nhà trọ quanh khu vực hẻm lách này đã rất khó tìm hơn nữa cho dù có tìm được nhà trọ thì với hình dạng một con sói lớn như vậy của Hạ Phùng Tuyền thì hành tung của hai người không sớm thì muộn cũng bị bại lộ, thế chẳng khác nào vạch áo cho người xem lưng.

Cô chăm chú nhìn Hạ Phùng Tuyền, cứ nhìn như thế hồi lâu, một ý nghĩ đột nhiên loé lên trong đầu cô.

♪♪♪•***•. ♡ ♡. ♡.***•. ♡ ♡. ♡.***♪♪♪•***•. ♡ ♡. ♡.***•. ♡ ♡. ♡.***♪♪♪•***•. ♡ ♡. ♡.***•. ♡ ♡. ♡.***

Chiều tối ngày hôm đó, khách sạn Pira nghênh đón vị khách thứ mười ba———vị khách này đeo cái kính râm thật là to, khuôn mặt xinh đẹp trang điểm đậm rất hiện đại, cô nàng mặc bộ đồ bó sát người ngực ra ngực mông ra mông làm nổi bật lên dáng người hấp dẫn đủ khiến cho những người đàn ông nhìn thấy cô lúc này đều xịt máu mũi liên tục.

Nhân viên phục vụ vội vàng chạy nhanh tới tiếp đón, giúp cô gỡ hành lý du lịch từ trên xe xuống.

Nhưng mà, hời ôi~~~~ sao cái vali này lại nặng thế này chứ~~~~

Chẳng lẽ bên trong đựng tán sắt ?

Vất vả lắm mới lê lê kéo được cái vali nặng trĩch này lên phòng cho vị nữ khách gọi cảm này, anh chàng phục vụ viên kia vốn nghĩ rằng nhìn bộ dạng một mồi mò hôi mò kê đầm đĩa thế này của mình thì chỉ ít vị khách này cũng phải boa thêm cho anh chứ, kết quả cô nàng sexy mồm mồm hồi lâu, mới móc ra một đồnggro còn con.

Anh chàng phục vụ viên phẫn nộ bỏ đi.

Đóng chặt cửa lại, Diệp Tây Hi giật mạnh bộ tóc giả trên đầu ra, quăng cái kính râm to tổ chẳng trên mặt, lập tức chạy ào đến chỗ cái vali, lôi Hạ Phùng Tuyền đang co rúm nằm bên trong ra ngoài.

Sau đó, cô lấy ra số thuốc men mua được trên đường đến đây, bắt đầu tiến hành gỡ mảnh đạn đang ghim vào cánh tay của Hạ Phùng Tuyền.

Động tác mặc dù không thuần thục lắm nhưng cũng may là không đến nỗi quá hoảng loạn mà hồng vệ, banh miệng vết thương, gấp viên đạn ra, cầm máu, băng bó, từng khâu từng khâu một, toàn bộ quá trình đều phải hết sức cẩn thận tỉ mỉ chuẩn bị cho thật tốt.

Nửa giờ sau, hoàn thành bước cuối cùng băng bó vết thương, Diệp Tây Hi thở phào nhẹ nhõm một hơi, cảm giác như trút được một gánh nặng.

Đang lau mồ hôi nhễ nhại trên trán, ngẩng đầu lên, cô đã nhìn thấy đôi mắt bất mãn của Hạ Phùng Tuyền đang ngoảnh nhìn lom lom rồi.

“Sao vậy?” Diệp Tây Hi giật mình: “Lẽ nào cách băng bó của em sai à?”

Hạ Phùng Tuyền nhúng móng vuốt vào nước rồi viết lên mặt bàn: Thay quần áo!

“Thay quần áo? Thay quần áo gì?” Diệp Tây Hi nghi hoặc càng thêm nghi hoặc khó hiểu.

Hạ Phùng Tuyền lại viết tiếp: Thay bộ nào không lộ nhiều như vậy!

Diệp Tây Hi xém nữa thì té xỉu: “Hạ Phùng Tuyền, bây giờ là lúc nào rồi mà anh còn để ý đến tiểu tiết này hả?”

Hạ Phùng Tuyền thái độ rất kiên định, tiếp tục viết: Anh không hy vọng bọn đàn ông khác nhìn thấy hình dáng bộ ngực của em!

Diệp Tây Hi khoé miệng co quắp: “Hình dáng bộ ngực? Cứ như thể nó là hình khối ấy... Được rồi, không đòi co với anh nữa, em biết rồi, anh mau nghỉ ngơi đi.”

Hạ Phùng Tuyền rất ngoan ngoãn làm theo những gì cô nói yên vị nằm trên giường, Diệp Tây Hi vừa kéo chăn đắp cho hần xong xuôi đầu đầy vừa lẩm bẩm nói: “Thiệt là, cũng đã thành sói rồi sao vẫn cảm râm nhiều chuyện thế nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90

Đắp chăn xong xuôi, đang chuẩn bị rời đi thì Hạ Phùng Tuyền bỗng dùng móng vuốt của mình giữ chặt lấy tay cô không cho cô đi.

“Sao thế anh?” Diệp Tây Hi nghi ngờ: “Anh đừng nói với em là anh muốn em ngủ cùng anh nhé?”

Thật bất hạnh, Hạ Phùng Tuyền gật gật đầu.

Diệp Tây Hi bất đắc dĩ đành phải chiều theo đòi hỏi của người bệnh chậm rãi bước vào phòng tắm tẩy trang sau đó đến bên cạnh hần rồi nằm xuống.

Vốn cho rằng bản thân mình nếu nằm sát sần sạt loại động vật kích cỡ khổng lồ thuộc bộ chó thì nhất định sẽ sợ hãi, nhưng khi thực sự nằm xuống bên cạnh Hạ Phùng Tuyền, mới chợt phát hiện lòng cô rất yên bình, không gợn chút sợ sệt lo lắng nào, cũng không có một chút nào không thích ứng cả, chỉ có cảm giác an toàn quen thuộc mà thôi.

Nói cho cùng, hần dù ở trong bất kì hình dạng nào dù có biến đổi bao nhiêu đi nữa thì hần vẫn cứ là Hạ Phùng Tuyền.

Diệp Tây Hi ban đầu nằm nghiêng, đưa lưng về phía hần nhưng sau đó lại cảm giác bộ lông của Hạ Phùng Tuyền rất thoải mái êm ái, vừa ấm áp lại vừa mượt mà thế là cô liền dứt khoát xoay người, giống như đang ôm một con gấu bông cực lớn, thích thú đem mặt chôn sâu trong bộ lông thật dày kia của hần.

Không bao lâu, Diệp Tây Hi từ từ chìm vào giấc ngủ say.

Đến khi tỉnh lại đã nghe thấy bên tai tiếng tim đập đều đều, mở mắt ra lại phát hiện mình đang nằm trong ngực Hạ Phùng Tuyền— Hần đã biến trở về hình người rồi.

Hạ Phùng Tuyền cúi đầu nhìn cô, trong mắt tràn ngập ý cười: “Diệp Tây Hi, đây là lần đầu tiên em chủ động ôm ấp yêu thương anh đến như vậy nha.”

Diệp Tây Hi vươn tay, sờ soạng một vòng trên người Hạ Phùng Tuyền.

Đầu mắt rồi? đám lông êm mượt không thấy nữa rồi~~~~~

Diệp Tây Hi than ngắn thở dài tiếc hùi hụi: “Hạ Phùng Tuyền nếu như sau này ngày nào cũng biến thân thành sói thì còn gì tốt bằng nữa.”

“Sao lại thế?” Hạ Phùng Tuyền hỏi.

Diệp Tây Hi nắm chặt bàn tay bắt đầu đếm các ưu điểm: “Thứ nhất, hình dạng sói to thật là to của anh như cái gối ôm ấm ới là ấm, chưa kể hình dạng ấy rất chi là phù hợp với thiên nhiên môi trường, mỗi ngày ôm đi ngủ thì thoải mái biết mấy. Thứ hai, sau khi anh biến thân thành sói thì không thể nói chuyện được chỉ có thể dùng móng viết chữ thôi như vậy chi cần em không nhìn nó thì đỡ đau đầu rồi.”

Hạ Phùng Tuyền rất sáng khoái đáp ứng liền: “Tốt thôi, từ nay về sau ngày nào anh cũng thân thành sói.”

Diệp Tây Hi bĩu môi khó tin nhìn hấn: “Anh mà cũng có lúc thấu tình đạt lý thế cơ á?”

“Không vấn đề gì.” Trên khuôn mặt gian manh tựa lang sói của Hạ Phùng Tuyền chợt ẩn hiện một nụ cười nham nhở: “Dù sao anh cũng muốn thử cảm giác thương giường giữa người—thứ nó như thế nào... hắc hắc, đã thế thì chúng ta bắt đầu từ đêm nay luôn chứ?”

Diệp Tây Hi: “.....”

Bởi vì bọn thủ hạ của Du Nhất Giới sử dụng đạn bạc nên gây thương tổn rất lớn cho Hạ Phùng Tuyền, tốc độ khép miệng của vết thương rất chậm chạp, cánh tay của Hạ Phùng Tuyền qua bao nhiêu tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa thể cử động được.

Diệp Tây Hi ngồi bên cạnh bôi thuốc giúp hấn, lo lắng hỏi: “Không biết Mộ Dung Phẩm bao giờ mới đến đây?”

“Chắc một hai ngày nữa.” Hạ Phùng Tuyền xem xét vết thương của mình rồi đáp: “Chỉ có điều anh lo đến lúc đó hấn không tìm được nơi này thôi.”

“Tại sao anh còn chưa liên lạc ngay với anh ấy đi?” Diệp Tây Hi hỏi.

“Điện thoại di động hôm qua bị tập kích bất ngờ, anh làm rơi nó ở chỗ ấy rồi, hơn nữa sợ không an toàn để Du Nhất Giới lần ra dấu vết.” Hạ Phùng Tuyền vẫn giữ vững bình tĩnh: “Nhưng mà anh rất tin tưởng vào bản lĩnh của Mộ Dung Phẩm.”

“Hy vọng mọi chuyện rồi sẽ ổn.” Diệp Tây Hi thở phào một hơi: “Em cũng không muốn bị kẻ khác đuổi giết thêm một lần nữa đâu.”

“Là ai gây ra hử?” Hạ Phùng Tuyền liếc xéo cô một cái: “Diệp Tây Hi, đừng trách anh chưa từng nhắc nhở em, về sau còn dám bén mảng ra ngoài liếc mắt đưa tình lung tung thì anh liền nhốt em suốt đời này, hiểu chưa?”

“Đã-Hiểu-Rồi!” Diệp Tây Hi phồng mồm tròn mắt nghiêng răng kèn kẹt đáp, ngay sau đó, khẽ nhếch mép cười khẩy, đồng thời lực trên tay bỗng mạnh lên hấn, ấn miếng bông tẩm thuốc sát trùng một cái.

Nhìn đôi lông mày liễu kiếm xinh đẹp của Hạ Phùng Tuyền bởi vì đột nhiên bị đánh úp đau đốn mà cau có, nhíu chặt lại, Diệp Tây Hi trong lòng âm thầm sung sướng vô cùng.

Bây giờ là lúc nào rồi mà hấn còn định uy hiếp mình cơ chứ, đây là do hấn tự rước lấy thôi!

“Diệp Tây Hi, đây là em cố tình trả thù anh?” Hạ Phùng Tuyền cũng tròn mắt lên, đôi bên mắt to trừng mắt nhỏ.

“Hạ Phùng Tuyền, đây gọi là báo ứng, báo ứng đấy! Ai bảo anh nói xấu em.” Diệp Tây Hi ăn gan hùm dám chỉ thẳng tay vào mặt hấn hung hăng nói: “Em không có liếc mắt đưa tình lung tung.”

“Đầu tiên là Du Giang Nam, bây giờ lại chòi thêm Du Nhất Giới nữa, lần tới để em ra ngoài chuyển nữa, không biết sẽ lại có thể kẻ nào xấu số xui xẻo rơi vào ma chướng của em đây.” Hạ Phùng Tuyền lẳng lặng quở trách: “Mà nào có phải đẹp nghiêng nước nghiêng thành cho cam, thật chẳng hiểu nổi mấy tên này tại sao cứ nhào tới anh để tranh giành cơ chứ?”

“Cho dù khuôn mặt bình thường thì đã sao hả? Em luôn luôn dùng tâm để thu phục lòng người.” Diệp Tây Hi không phục bắt mồm cãi lại.

Hạ Phùng Tuyền tổng sỉ vả còn chưa đến hồi kết đâu: “Còn nữa, tại sao hôm qua em dám mặc cái bộ đồ khêu gợi như thế hả?”

“Đó là do tình thế bất buộc a!” Diệp Tây Hi lâu bàu: “Hơn nữa, anh chẳng phải cũng muốn em mặc đồ gợi cảm hơn sao? Trước kia còn bắt em mặc bộ đồ lót rua ren kinh khủng đó còn gì?”

“Đó là muốn em mặc cho một mình anh xem thôi.” Hạ Phùng Tuyền nín nhịn, nếu còn tiếp tục chủ đề này với cô thì không khéo bị lây bệnh “ngốc” của cô mất.

“Đại! Ích! Kỳ!” Diệp Tây Hi mắt xếch ngược liếc xéo hấn thở phì phì tức giận.

Hạ Phùng Tuyền tỉnh queo đáp: “Về điểm này, anh chưa từng phủ nhận.”

“Đứng đứng đứng, anh đương nhiên lúc nào chẳng tự mình hiểu mình rồi.” Diệp Tây Hi dứt lời liền đi vào phòng tắm bắt đầu thay bộ quần áo đang mặc trên người bằng bộ đồ bó sát hôm qua.

“Diệp Tây Hi, em đang muốn khiêu chiến với sự nhẫn nại đến cực điểm của anh hả?” Hạ Phùng Tuyền đi theo cô bước vào.

“Em chỉ là muốn giữ bộ dạng ngày hôm qua để khỏi gây sự chú ý thôi, chứ cứ mặc thế này ra ngoài thì chẳng phải rất kỳ quái sao?” Diệp Tây Hi đội tóc giả và đeo kính râm lên, rồi nói: “Em ra ngoài mua thuốc cho anh, ngày hôm qua vội quá, mua không được bao nhiêu, dùng một lần đã gần hết rồi.”

Hạ Phùng Tuyền ngăn cản cô: “Một mình em đi ư? Quá nguy hiểm, không được!”

Diệp Tây Hi cho rằng hấn quá mức cẩn thận, lo lắng thái quá: “Hiệu thuốc ở ngay bên đường đối diện, em đi ba phút rồi sẽ về ngay mà, mặt khác, em vào khách sạn này một mình, bước ra ngoài lại thành hai mình, việc đó không khiến người khác nghi ngờ à?... Được rồi mà, em nhất định sẽ cẩn thận.”

Hạ Phùng Tuyền dặn dò: “Mua xong thì lập tức quay về ngay nhé, cố gắng đừng nán lại vì bất cứ chuyện gì, nếu như gặp nguy hiểm thì hãy hét lớn lên gọi anh được không?”

“Em biết rồi, anh dài dòng quá đấy.” Diệp Tây Hi lắc đầu sau đó đi ra ngoài.

Sợ Hạ Phùng Tuyền lo lắng, cô bước vội vào hiệu thuốc, kê toa, lấy thuốc, nhanh chóng thanh toán, đúng như cô dự liệu, cả quá trình từ lúc bước vào đến khi thanh toán chưa đến ba phút.

Thế nhưng, ngay lúc cô xoay người bước ra khỏi cửa hiệu thuốc, chỉ ba phút ngắn ngủi nơi đó đã xuất hiện một người.

Du Nhất Giới.

Hắn dứt hai tay vào túi quần, đứng dựa vào cột đèn bên đường đối diện, về mặt lãnh đạm hờ hững, quần trên cổ một cái khăn màu kem rất bình tĩnh chờ đợi.

Có làm không vậy, người này là âm hồn bất tán sao?

Diệp Tây Hi khẩn trương ngó dáo dác xung quanh, phát hiện đến đây chỉ có mình hấn.

Trong lòng cô dâng lên một cảm giác vô cùng bất an.

Du Nhất Giới bước tới, kéo tay cô, cười hi hi nói: “Đừng tùy hứng nữa, chúng ta về nhà nào.”

“Ai tùy hứng với người?” Diệp Tây Hi rất quyết liệt không ngừng giãy tay ra khỏi Du Nhất Giới: “Buông ra, ta với người chưa bao giờ ở trên cùng một con đường.”

“Đừng nháo nữa.” Du Nhất Giới mỉm cười, cười đến thâm sâu khó lường: “Tôi đã nói rồi, em nhất định là của tôi.”

Có cái gì đó không đúng, nhất định là không đúng ở chỗ nào đó, thật sự không bình thường chút nào.

Diệp Tây Hi cảm thấy nghẹt thở, lồng ngực như muốn vỡ tung ra, linh cảm như có chuyện gì đó tồi tệ sắp xảy ra.

Đúng lúc này, Diệp Tây Hi bỗng thấy Hạ Phùng Tuyền từ trong khách sạn chạy vọt ra.

Dự cảm bất an càng ngày càng mãnh liệt, thậm chí đè chặt đến nỗi cô không thể thở nổi.

Nếu như Du Nhất Giới thực sự muốn bắt cô thì hấn làm sao có thể ngu ngốc đứng trên đường lớn ngang nhiên kéo mình như vậy được? Hấn nhất định sẽ dùng thuốc mê, hoặc bất cứ biện pháp nào để khiến mình im lặng nhanh chóng rồi cứ thế lủi đi.

Đúng rồi, hấn chắc chắn đang diễn trò.

Mục đích thực sự của Du Nhất Giới chính là — dự Hạ Phùng Tuyền xuất đầu lộ diện, tiếp theo là diệt cỏ diệt tận gốc!

Ý nghĩ đáng sợ này chợt lóe lên trong đầu Diệp Tây Hi trong nháy mắt cô cảm thấy đầu mình nổ tung.

Cảnh vật xung quanh trở nên yên tĩnh.

Thời gian tựa như ngừng trôi.

Diệp Tây Hi theo trực giác ngẩng đầu lên.

Cô nhìn thấy, cửa sổ tầng thứ ba của quán trọ đối diện với khách sạn Pira — có một người đàn ông cầm súng.

Mà họng súng lại thẳng tắp nhắm vào Hạ Phùng Tuyền!

Chương 91

Diệp Tây Hi không kịp nghỉ ngơi thêm một giây một phút nào nữa.

Cô giật phăng cánh tay đang bị Du Nhất Giới nắm chặt kia ra, liều mạng chạy về phía Hạ Phùng Tuyền.

Cô nhất định phải cứu Hạ Phùng Tuyền.

Tất cả diễn biến cảnh tượng xung quanh trong tích tắc ấy nhiều năm về sau mỗi khi nghĩ lại cô vẫn cảm thấy kinh sợ và hỗn loạn vô cùng.

Chỉ có một hình ảnh khảm sâu trong tâm trí cô mà có lẽ cả đời này sẽ chẳng bao giờ phai nhòa, ngày hôm đó, khoảnh khắc đó, cô lao ra chắn trước mặt Hạ Phùng Tuyền chính xác là kiên định chắn trước mặt hắn, thế nhưng Hạ Phùng Tuyền lại đẩy cô ra, cảnh chớp nhoáng chỉ diễn ra trong vài tích tắc ngắn ngủi.

Sau đó, cô nghe thấy một tiếng súng vang lên, là loại súng đã lắp thêm bộ phận giảm thanh. Không!

Cô còn nghe thấy âm thanh ghê rợn của đạn ghim vào da thịt con người.

Rất nhỏ, nhưng thứ âm thanh đó lại khiến lòng người chấn động.

Rồi sau đó cô nhìn thấy, trên ngực Hạ Phùng Tuyền máu tươi nhanh chóng ào ạt xối xả chảy ra.

Đạn bắn trúng tim hắn rồi!

Hạ Phùng Tuyền trái tim trúng đạn bạc mất rồi!

Diệp Tây Hi trong giây phút đó chân tay lạnh như băng, bên tai ong ong chẳng nghe thấy tiếng động nào nữa.

Tiếp theo, thân thể Hạ Phùng Tuyền lắc lư, đổ xầm xuống nền đất lạnh!

Diệp Tây Hi dùng tay bịt kín vết thương trên ngực của hắn, ra sức bịt thật kín dùng nỗ lực cả đời để ngăn máu chảy ra, nhưng dòng máu hung hãn cuồn cuộn không gì không chế được ấy vẫn cứ ào ạt xối xả tràn qua mười ngón tay cô.

Một mùi vị đặc biệt tanh nồng nặc.

Khí trời cũng không lạnh lắm nhưng Diệp Tây Hi đã thấy toàn thân buốt giá.

Du Nhất Giới bước tới bên cạnh cô, nhẹ nhàng ghé sát bên tai cô mà nói: “Hạ Phùng Tuyền không trụ được nữa đâu, kẻ vừa nổ súng kia là kẻ chưa bao giờ bán chạch mục tiêu.”

Diệp Tây Hi vẫn bất động đóng băng thành một bức tượng đá, cô nào còn tâm trí nào để quan tâm đến những gì hắn nói nữa.

Bây giờ trong mắt cô chỉ còn mỗi hình ảnh của Hạ Phùng Tuyền mà thôi.

Lúc này, bọn thủ hạ của Du Nhất Giới đã tề tựu đông đủ, bọn chúng nhanh chóng thu dọn hiện trường, mở cửa xe ra.

Du Nhất Giới bắt đầu ra sức kéo lê một Diệp Tây Hi trống rỗng như một con rối vào xe.

Nhưng Diệp Tây Hi vẫn không hề nhúc nhích, hoàn toàn bất động.

Cô vẫn nhìn không rời mắt khỏi Hạ Phùng Tuyền điên cuồng lau vết máu trên người Hạ Phùng Tuyền.

Du Nhất Giới đã hết kiên nhẫn chuẩn bị mạnh mẽ quát cô lên xe.

Thì đúng lúc đó, mấy chiếc xe xa lạ từ đâu chạy tới trước mặt họ, “Cạch!” một tiếng, đoàn xe dừng lại.

Diễn biến mọi việc không có lấy một giây ngừng lại, rất nhanh có người bước xuống xe — đó là Mộ Dung Phẩm!

Nhìn thấy tình cảnh hỗn loạn nơi nơi đều là máu trước mặt, ánh mắt Mộ Dung Phẩm liền trầm hẳn xuống.

Mà Du Nhất Giới nhìn thấy sự có biến động cũng bắt đầu cảnh giác.

Mộ Dung Phẩm và Du Nhất Giới không hổ là hai con cáo già tinh ranh, cùng lúc gạt đầu ra hiệu cho bọn đàn em, ngay lập tức đám thủ hạ hai bên cùng đồng loạt rút súng ra, hòng súng thẳng tắp nhắm vào đối phương.

Nhưng người qua đường cho rằng đây là cuộc thanh toán sống mái một phen của Hắc bang [Xã hội đen] thì rồi rít thét chói tai chạy như điên khỏi hiện trường.

Giữa khung cảnh hỗn độn âm ỉ tiếng đấu súng tiếng hét tiếng khóc.... Chỉ có duy nhất Diệp Tây Hi im lặng.

Cô vẫn im lặng chăm chú nhìn Hạ Phùng Tuyền, không nói một lời.

“Du tiên sinh, bây giờ chúng tôi phải nhanh chóng đưa Phùng Tuyền đi bệnh viện, xin mời các người mau rút sang một bên!” Mộ Dung Phẩm nhìn Du Nhất Giới, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc không có một chút ý đùa cợt như những lần trước: “Nếu người còn không biết thì hôm nay e rằng chúng ta sẽ phải sống mái một phen cho dù cả hai bên đều thua thiệt đi chăng nữa.”

“Đạn bạc đã găm vào trái tim hắn.” Du Nhất Giới chậm rãi thông báo: “Hạ Phùng Tuyền, vô phương cứu chữa rồi.”

“Đã như vậy, tại sao người không dám để chúng ta mang hắn đi bệnh viện?” Mộ Dung Phẩm lạnh lùng hỏi.

“Hạ Phùng Tuyền — các người có thể mang đi.” Du Nhất Giới cúi đầu nhìn về phía Diệp Tây Hi nói: “Chỉ có điều, cô ấy thì phải ở lại.”

“Người cảm thấy bây giờ Tây Hi sẽ đi cùng người ư? Cho dù người trối chết mạnh mẽ lời đi thì ta dám quả quyết với người cô ấy sẽ mãi mãi trong tình trạng thần thờ không sức sống và chỉ như một con rối như lúc này đây mà thôi.” Mộ Dung Phẩm hét lên: “Người đã dám khẳng định Phùng Tuyền vô phương cứu chữa rồi, tại sao không dám để Tây Hi tận mắt nhìn thấy hắn chết đi, để cô ấy tận mắt nhìn thấy người mình yêu chết đi, làm cô ấy mất hoàn toàn hy vọng.... Chẳng phải là tất cả những gì người muốn làm đó thôi. Hơn nữa, bây giờ chúng ta đang đứng trên địa bàn của người, chúng ta dù mọc thêm cánh cũng không thể nào chạy xa được, lần này đối với người, có thể hoàn toàn yên tâm còn gì.”

Du Nhất Giới âm thầm gây bàn tính trong bụng, cân nhắc nhìn tình trạng hai bên căng thẳng chĩa súng vào đối phương tư thế sẵn sàng, đúng vậy, dùng cứng chọi cứng cũng không phải là cách hay, hơn nữa, những lời Mộ Dung Phẩm cũng hoàn toàn hợp lý, cuối cùng Du Nhất Giới liền gạt đầu đồng ý.

Vì thế, Mộ Dung Phẩm vội vàng mang Hạ Phùng Tuyền và Diệp Tây Hi tới một bệnh viện hắn khá quen thuộc.

Diệp Tây Hi vẫn theo sát bên cạnh Hạ Phùng Tuyền, cô nắm chặt tay hắn.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng cô có thể cảm nhận rất rõ, cơ thể Hạ Phùng Tuyền đang dần lạnh đi.

Tham gia cấp cứu lần này, tất cả các bác sĩ đều là người của gia tộc Mộ Dung Phẩm, biết rõ đặc điểm kết cấu cơ thể người sói, vì vậy không cần phải giải thích lại càng không làm rối tung rối mù mọi chuyện lên.

Đến bệnh viện, Hạ Phùng Tuyền tim đập càng ngày càng yếu ớt, mà cơ thể hắn cũng bắt đầu từ từ từ từ hiện nguyên hình sói.

Diệp Tây Hi toàn thân run lẩy bẩy, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Cô biết, đây là đáng sợ cận kề với cái chết của người sói.

Hạ Phùng Tuyền.... sắp chết...

Bác sĩ cuống cuồng đẩy cái cáng đựng Hạ Phùng Tuyền vào phòng phẫu thuật, Diệp Tây Hi dờ ra như một khúc gỗ lục tục đứng dậy cũng muốn theo vào.

Nhưng Mộ Dung Phẩm lại ngăn cản cô: “Đừng vào.”

“Tôi sẽ không gây ra bất cứ rắc rối nào đâu, tôi chỉ muốn lặng lẽ đợi ở một góc thôi mà, lặng lẽ chờ đợi anh ấy.” Diệp Tây Hi nhẹ giọng hỏi: “Mộ Dung, nếu như đổi lại ngày hôm nay người nằm bên trong kia không phải là Phùng Tuyền mà là Từ Viện thì anh cũng sẽ giống tôi bây giờ, đúng không?”

Mộ Dung Phẩm không có cách nào để phủ nhận, đúng vậy, đổi lại là Từ Viện, hẳn nhất định cũng sẽ hành động giống hệt như Tây Hi lúc này.

Cho nên, hắn buông tay...

Diệp Tây Hi thay bộ đồ vô trùng, bước vào.

Giống như những gì cô đã nói, cô chỉ lặng lẽ yên tĩnh đứng ở một góc nhìn cuộc phẫu thuật giành lấy Hạ Phùng Tuyền từ tay từ thần diễn ra.

Hạ Phùng Tuyền trên mặt được người ta chụp bình dưỡng khí lên, trên người hắn cắm chi chít những ống nhỏ, mà tâm điện đồ bên cạnh, đường số mệnh nhấp nhô lên xuống trên tấm bảng của tâm điện đồ càng ngày càng yếu ớt...

Toàn bộ bác sĩ y tá đều bận rộn luôn chân luôn tay như đòi mạng, khăn trương tiếp tục khăn trương không ngừng khăn trương hơn nữa nhưng vẫn vô dụng.

Diệp Tây Hi chờ ra, ngây ngẩn, lẳng lặng nhìn, giống như sự việc đang xảy ra trong căn phòng này không liên quan gì đến cô vậy.

Không biết qua bao lâu, cô nhìn thấy những vạch nhấp nhô lên xuống trên điện tâm đồ không còn xuất hiện nữa, chỉ còn là một đường dài thẳng tắp, rồi cô nhìn thấy các bác sĩ đều dừng tay lại không cấp cứu nữa, cô còn nhìn thấy vị bác sĩ chủ trị tiếc nuối lắc đầu thờ dài với cô.

Cuối cùng cô nhìn thấy, Hạ Phùng Tuyền, đã hoàn toàn biến thành một con sói.

Hạ Phùng Tuyền giống hệt hình ảnh của mẹ cô nơi tầng hầm kia, hai mắt nhắm chặt, sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Bên tai cô không ngừng vang lên những câu nói từng lời từng lời của Hạ Phùng Tuyền trước kia.

“Ngu ngốc!”

“Nhớ kỹ, tên tôi là Hạ Phùng Tuyền.”

“Thân hình của cô nhìn cũng không tệ lắm.”

“Diệp Tây Hi, nhớ kỹ cho tôi, cô còn thiếu tôi một cái quần lót đấy.”

“Nếu như sau này cô còn dám tránh tôi tôi liền nhốt cô cả đời ở chỗ này, để chúng ta cùng nhau ở trong này.”

“Chúng ta kết hôn cũng giống như việc em bung cả phê lên cho tôi mỗi buổi sớm, mặc dù không cam tâm tình nguyện nhưng cuối cùng em vẫn làm.”

“Anh rất mong chờ ngày hai chân thon dài kia của em quần lên thất lưng anh đấy.”

“Tối nay, Du Giang Nam còn chưa hôn được em, mà anh, thì lại hôn em đến ba lần. Dựa theo tình huống hiện tại thì xem ra, cơ hội em gả cho anh so với gả cho hán hình như cao hơn... một chút xíu.”

“Người khác như thế nào anh không cần biết. Nhưng em và anh đã đính hôn rồi thì nhất định sẽ kết hôn... Không kẻ nào có thể ngăn cản được...”

“Đừng tốn công vô ích, em không thể nào trốn khỏi lòng bàn tay anh đâu.”

“Diệp Tây Hi, em vĩnh viễn là của anh, vĩnh viễn đều là như thế, trừ khi anh chết đi.”

Một hồi lâu rất lâu, Diệp Tây Hi cảm thấy trên mặt lạnh lạnh, đưa tay lên sờ. Tất cả đều là nước mắt.

Tại sao cô lại khóc chứ?

Diệp Tây Hi bối rối tự hỏi chính mình.

Vì sao cô phải khóc?

Hạ Phùng Tuyền rõ ràng chưa có chết mà.

Hán nhất định vẫn sống.

Đã như vậy, tại sao cô lại khóc?

Diệp Tây Hi từ từ bước tới bên cạnh Hạ Phùng Tuyền, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hán.

Lạnh!

Bộ lông của hán đã không còn ấm áp nữa!

Trở nên lạnh như băng!

Diệp Tây Hi cảm giác cổ họng mình như bị thứ gì đó nghẹn lại, đau đến mức không thể chịu đựng nổi.

Cảm giác bị thương thống khổ đến khôn cùng mà chưa bao giờ cô biết đến lúc này đây đang vây bủa chôn chặt cô.

Cô không thể chịu đựng được nữa, gục trên người Hạ Phùng Tuyền mà khóc rống lên: “Hạ Phùng Tuyền, anh mau tỉnh lại đi! Anh không được chết! Em thề, sau này nhất định sẽ mãi ở bên cạnh anh, không đi bất cứ nơi nào khác! Em sẽ nghe theo mọi điều anh nói cũng sẽ không bao giờ chọc giận anh nữa! Xin anh hãy tỉnh lại! Xin anh đấy!”

Cô lạc hán giọng, khào khào trăm ngàn thống khổ đau thương, tiếng khóc nỉ non vang vọng khắp căn phòng phẫu thuật u ám lạnh lẽo.

Trái tim cô đau lắm xót lắm giống như bị kẻ nào đó hung hăng xé rách, cô không thờ nổi.

Hai mắt của cô, ngập tràn nước mắt không làm sao ngừng tuôn rơi được.

Tất cả khí lực của cô, hoàn toàn biến mất, cô ngồi bệt trên sàn nhà lạnh buốt hai chân không còn sức lực mà đứng lên nữa rồi.

Hạ Phùng Tuyền, một Hạ Phùng Tuyền bá đạo ngang ngược, một Hạ Phùng Tuyền kiên cường và mạnh mẽ, một Hạ Phùng Tuyền ích kỷ theo chủ nghĩa đại nam nhân.

Người con trai ấy, người cô yêu— Hạ Phùng Tuyền đã không bao giờ quay trở lại nữa rồi.

Trái tim người con trai ấy đã ngừng đập, liệu kì tích có xuất hiện, phép màu có xảy ra hay tất cả đã quá muộn, hạnh phúc giờ đã tuột khỏi tầm tay và tương lai chỉ là một khoảng trống không gì lấp đầy được....

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

“Tây Hi! Tây Hi!” Ngay lúc Diệp Tây Hi rơi vào trạng thái hoàn toàn đờ đẫn, cô bỗng nhiên cảm thấy có người nào đó kéo cô ra khỏi tấm thân lạnh lẽo của Hạ Phùng Tuyền.

Cô giống như phát điên đầy người đó ra sống chết cũng không chịu buông tay.

Cô sẽ không bao giờ rời bỏ Hạ Phùng Tuyền.

Cô sẽ luôn ở đây bên cạnh anh.

Cô ôm thật chặt người Hạ Phùng Tuyền, không hề có ý định buông tay ra.

“Diệp Tây Hi, nếu cô muốn Phùng Tuyền nhanh chóng tai qua nạn khỏi thì đề nghị cô trật tự giữ gìn cái!” Một giọng nói xuyên thủng tầng sương mù trong nháy mắt đi sâu vào trí óc cô kéo cô về hiện thực.

Cô muốn, rất muốn Hạ Phùng Tuyền sống lại!

Diệp Tây Hi cố gắng trấn tĩnh lại, lúc bấy giờ mới phát hiện ra Hạ Hư Nguyên chẳng biết đã đứng trước mặt mình từ lúc nào.

Hạ Hư Nguyên nói rất nhanh: “Tây Hi, hãy chú ý nghe thật kĩ những gì tôi nói, trái tim của Phùng Tuyền mới ngừng đập ba phút thôi, bây giờ chúng ta chỉ cần hoán đổi huyết dịch của hân với của cô, tức là biến đổi thể chất của hân, có lẽ làm như vậy trái tim của hân sẽ có thể hồi sinh một lần nữa.”

Diệp Tây Hi đầu tiên là ngơ ngác ủa ủa ớ sau đó chợt đứng bật dậy: “Thế anh còn đứng đơ ra đấy làm gì? Còn không mau đổi đi!”

Hạ Hư Nguyên kiên nhẫn giải thích cặn kẽ: “Bởi vì thể tích cơ thể hai người chênh lệch nhau rất nhiều, điều đó có nghĩa là phải đổi toàn bộ số máu trong cơ thể mình cho hân thì thí nghiệm này mới thành công được. Mặc dù cô là người bắt từ, tốc độ tái tạo máu nhanh hơn người bình thường rất nhiều nhưng mất một lượng máu khổng lồ như vậy nhất định sẽ khiến cơ thể cô bị tổn thương nghiêm trọng, cô hãy nghĩ cho kỹ đi...”

Diệp Tây Hi hít một hơi thật sâu, lấy hơi cắt đứt lời Hạ Hư Nguyên đang say sưa giải thích: “Hạ Hư Nguyên, nếu anh còn dám nhiều lời làm nhảm thêm một câu thừa thãi nào nữa thì tôi sẽ không ngần ngại thiến anh ngay đó, sau đó cầm “tiểu đệ đệ” nhà anh đi ngâm với nhân sâm ngàn năm ủ thành rượu thuốc đấy! Cho anh chết đi! Anh quân tôi bị tổn thương ở chỗ nào làm cái quái gì chứ! Trước hết là phải cứu bằng được Phùng Tuyền từ cõi chết trở về bình an cho tôi!”

Đến tận ngày hôm nay, đến tận giây phút này, Hạ Hư Nguyên cả đời lăn lộn hỗn chiến chịu biết bao uy hiếp đe dọa nhưng lúc này hân không thể không thừa nhận đây là lời uy hiếp duy nhất khiến hân lần đầu tiên thấy nổi hết da gà da vịt.

Cho nên, dưới uy lực của sự uy hiếp vô cùng kinh dị kia tất cả các thiết bị cần thiết tiến hành phẫu thuật đều nhanh chóng được chuẩn bị sẵn sàng.

Chỉ có Hạ Phùng Tuyền là nằm yên bất động không có bất kì dấu hiệu của sự sống nào.

Diệp Tây Hi lo lắng hỏi: “Tỷ lệ thành công là bao nhiêu?”

“Từ trước tới nay chưa từng có trường hợp nào như thế này.” Hạ Hư Nguyên chậm rãi nói: “Tôi không thể đảm bảo chắc chắn bất cứ điều gì cả.”

Diệp Tây Hi cúi đầu, nhìn Hạ Phùng Tuyền, ánh mắt cô trở nên kiên định và vững tin hơn bao giờ hết: “Nhất định sẽ thành công, bởi vì dù sao... anh ấy cũng là Hạ Phùng Tuyền mà.”

Thời gian cứ thế trôi đi, từng giây từng phút qua đi, sắc mặt của Diệp Tây Hi càng ngày càng tái nhợt trắng bệch dọa người khác lo sợ, đôi môi cũng nhợt nhạt không động có chút huyết sắc nào.

Cô cảm giác được đầu óc mình đang dần nặng trĩu sắp đến giới hạn chịu đựng của nó rồi.

Nhưng cô vẫn cắn răng kiên trì tới cùng.

Mộ Dung Phẩm nhìn bộ dạng của cô lúc này, có chút bất an lo lắng, lặng lẽ quay sang hỏi Hạ Hư Nguyên: “Trước hết cứ để Tây Hi nghỉ ngơi một lát được không? Ta xem cô ấy sắp chịu hết nổi rồi.”

“Được.” Hạ Hư Nguyên khẽ mỉm cười: “Người đi đi.”

Mộ Dung Phẩm gật đầu, đi vào.

Chỉ chốc lát sau, hần sắc mặt trắng bệch cắt không còn giọt máu nào lao đảo bước ra.

“Có phải cô ấy lại dọa đem “tiểu đệ đệ” nhà người đi chung cất cùng với nhân sâm ngàn năm không?” Hạ Hư Nguyên hỏi.

Mộ Dung Phẩm gật đầu, rung mình một cái.

Tại thời điểm này, hai người trong đầu cùng có chung một ý nghĩ ————— Đó là cho đến lúc Hạ Phùng Tuyền tỉnh lại, trừ phi ăn gan hùm nếu không thì ngàn vạn lần chớ đứng trước mặt Diệp Tây Hi mà nói này nói nọ dù chỉ là một câu.

Diệp Tây Hi nằm dài trên bàn mổ, nhìn ánh đèn chói mắt trên đỉnh đầu mình, loại đèn chuyên dụng để phẫu thuật.

Ánh đèn chao đảo.

Cô cảm giác như cả thế giới này cũng đang xoay tròn.

Cô thấy cả người lạnh thấu như nằm trên băng, loại giá lạnh đến thấu xương tủy.

Trước mắt cô, đã dần dần biến thành màu đen.

Cô sắp hôn mê.

Diệp Tây Hi tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra được, bởi cô hiểu rất rõ, nếu như mình ngất xỉu, Hạ Hư Nguyên và Mộ Dung Phẩm sẽ ngay lập tức ngăn cản cuộc truyền máu này.

Cái phao cứu sinh này nhất định không thể buông, đây là hy vọng duy nhất của cô.

Hạ Phùng Tuyền nằm bên cạnh cô, vẫn như vậy, không hề có động tĩnh hay dấu hiệu nào.

Diệp Tây Hi từ từ vươn tay ra, cầm lấy móng vuốt của hần.

Móng vuốt của hần bén nhọn nhưng Diệp Tây Hi lại hoàn toàn không thấy sợ hãi chút nào.

Cô nắm thật chặt lấy bàn tay ấy.

Vì không để cho bản thân mình rơi vào trạng thái hôn mê, Diệp Tây Hi bắt đầu nhớ lại những chuyện trước kia đã xảy ra giữa cô và Hạ Phùng Tuyền.

Từ lần đầu tiên gặp mặt sau đó quen nhau, từng chuyện từng chuyện cẩn thận nhớ lại.

Cô chợt nhận ra mình và Hạ Phùng Tuyền phần lớn thời gian đều là cãi vã đấu khẩu với nhau.

Và cô cũng nhận ra rằng có một khoảng thời gian trước đây cô đã từng nghĩ về Hạ Phùng Tuyền như một ác ma độc ác tàn nhẫn chuyên hành hạ cô.

Đồng thời cô cũng chợt nhận ra cô đã thật sự yêu hần sâu đậm.

Cho nên, cô tuyệt đối sẽ không để cho hần cứ như vậy mà rời bỏ cô.

Ánh đèn bắt đầu trở nên mờ hồ, Diệp Tây Hi — ý thức cũng dần trở nên mơ hồ.

Tiếng ù ù bên tai càng lúc càng lớn, xung quanh cô dường như có rất nhiều bóng áo trắng đang đưa.

Mí mắt cô càng lúc càng nặng trĩu, cô dần trở nên hoảng hốt.

Cô nhẹ nhàng hỏi bản thân mình, không phải cô đi ra ngoài mua thuốc sao? Tại sao cô lại nằm ở chỗ này?

Hạ Phùng Tuyền còn đang ở trong khách sạn đợi mình trở về, không thể làm hấn lo lắng được, cô muốn đứng lên, cô muốn đứng lên, cô muốn...

Diệp Tây Hi lăm vào hôn mê mà tay nắm chặt lấy tay Hạ Phùng Tuyền, không một giây phút nào buông ra.

Đến khi Diệp Tây Hi tỉnh lại, cô phát hiện ra mình đã được chuyển sang một phòng bệnh khác.

Khung cảnh trước mắt tràn ngập một màu trắng.

Trong khoảnh khắc đó, cô có chút hoảng hốt, giống như vừa mới đầu thai chuyển kiếp hỗn độn một hồi.

Nhưng chỉ vèn vèn qua một giây sau, trong đầu cô bỗng hiện lên một cái tên.

Hạ Phùng Tuyền!

Diệp Tây Hi tung chân bật dậy, xoay người chạy như điên, đầu tóc rối bời, cả người không cách nào giữ thẳng bằng cứ siêu siêu vẹo vẹo mà chạy nên kết quả tất yếu là ngã oạch xuống đất.

Hạ Hư Nguyên thấy vậy vội vàng nâng cô đứng dậy: “Cô mất quá nhiều máu, thân thể rất suy yếu, cần tĩnh dưỡng.”

“Phùng Tuyền đâu?” Diệp Tây Hi bầu chặt lấy cánh tay hấn, giọng nói yếu ớt mà tràn đầy lo lắng: “Phùng Tuyền anh ấy... Anh ấy đã tỉnh lại rồi phải không? Anh ấy đã tỉnh lại rồi phải vậy không?”

Hạ Hư Nguyên nhìn cô, chậm rãi lắc đầu phủ nhận.

Diệp Tây Hi chỉ cảm thấy cảnh vật trước mắt quay cuồng ~~~~~ trái tim lại một lần nữa đau đớn không thành lời, cô muốn khóc, tuy nhiên bên khoẻ mắt lại không thể nặn ra một giọt nước mắt nào.

Hạ Phùng Tuyền đã ra đi rồi ư?

Hấn đã rời bỏ cô rồi ư?

Đồ dối trá! Đồ dối trá!

Hấn đúng là một tên lừa đảo, không phải hấn suốt ngày lái nhải điệp khúc sẽ không bao giờ rời xa cô, cả đời này ở bên cô rồi sao?

Cả đời còn rất dài, tại sao lại bỏ cô một mình?

Diệp Tây Hi gạt phắt lấy cái ống truyền dịch đang cắm trên cổ tay mình xuống, máu từ từ chảy ra, nhưng cô chẳng mấy may cảm thấy được chút đau đớn nào cả.

Cô hoàn toàn trống rỗng mờ mịt.

Cô muốn đến gặp hấn.

Cô phải đến gặp hấn.

Dưới sự chỉ đường của Hạ Hư Nguyên, cô đi tới căn phòng nơi Hạ Phùng Tuyền nằm.

Cô đứng ở cửa, hai tay nắm chặt vào nhau, lại bỗng nhiên không dám bước vào.

Cô sợ phải nhìn thấy cảnh thi thể hấn lạnh giá, sợ phải tận mắt nhìn thấy sự thực tàn khốc mà lạnh lẽo như băng.

Hơn hết thảy, cô sợ nhìn thấy Hạ Phùng Tuyền cô đơn.

Một mình hấn nằm ở nơi đó, hoàn toàn cô đơn.

Diệp Tây Hi bắt đầu cử động.

Tay cô, run rẩy.

Cánh cửa từ từ mở ra, cô nhìn thấy — Hạ Phùng Tuyền nhắm chặt hai mắt, nằm trên giường bệnh.

Diệp Tây Hi ngây người, không phải vì sự bi thương đau buồn mà là bởi vì—— Hạ Phùng Tuyền đã biến trở về hình người, màn hình điện tâm đồ bên cạnh cũng hiện lên rất rõ những đường nhấp nhô đều đều của nhịp tim.

Diệp Tây Hi ra sức dụi mắt, hết nhắm mắt lại rồi mở mắt ra, sau đó lại nhắm mắt rồi mở mắt, cứ nhắm mắt rồi lại mở mắt, nhắm mắt, mở mắt, cứ như vậy lặp lại hàng chục lần cô vẫn không thấy cảnh trước mắt mình thay đổi.

Không phải là ảo giác!!!!

Đây là sự thực!!!!

“Hạ Hư Nguyên, không phải anh nói Phùng Tuyền đã chết rồi sao?” Diệp Tây Hi vẫn không thể nào tin vào hai mắt mình, cô cần người khác khẳng định lại một lần nữa với mình điều đó.

“Tôi nói thế bao giờ.” Hạ Hư Nguyên nhẹ nhàng chối biến: “Lắc đầu ý là hấn tạm thời chưa tỉnh lại thôi.”

Diệp Tây Hi: “\$@#%^\$&%^\$%#@#%\$.”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93

Không cần biết có còn chuyện gì tồi tệ xảy ra thêm nữa hay không chỉ cần Hạ Phùng Tuyền vẫn an ổn bình yên vô sự là được.

Đối với Diệp Tây Hi, như thế đã là quá đủ rồi.

Cô đi tới cạnh giường của Hạ Phùng Tuyền, ngồi xuống, rồi lặng lẽ cúi người xuống nhích tới nằm bên người hấn.

Hai người dựa sát vào nhau.

Trải qua bao lần hiểu lầm lạc mất nhau giữa dòng đời xô bồ ồn ào này, cô mới thấm thía nhận ra rằng, Hạ Phùng Tuyền đối với mình quan trọng đến nhường nào.

Cô yêu hấn.

Sâu đậm và thấm thiết cũng giống như hấn yêu cô vậy.

Hạ Phùng Tuyền cơ thể thật ấm áp, sự ấm áp cô không thể tìm thấy ở bất kì ai khác trên đời này.

Diệp Tây Hi mỉm cười.

Lúc này, toàn bộ hệ thần kinh của cô mới được thả lỏng, mệt mỏi rã rời cùng với sự suy yếu kiệt quệ dâng lên từng đợt từng đợt như thủy triều nhấn chìm cô, Diệp Tây Hi nhắm mắt lại, bắt đầu lịm dần.

Mơ mơ màng màng, cô loáng thoáng nghe thấy tiếng người nào đó đang tranh luận, tiếng qua tiếng lại cãi cọ nhau, tiếng bước chân dồn dập trên hành lang bệnh viện, còn có tiếng bước chân chậm rãi của ai đó đang hướng về phía mình mà đi tới.

Cô gắng gượng khó nhọc hé mắt ra, kết quả kẻ mà cô nhìn thấy trước mắt là— Du Nhất Giới!

Hấn nhìn cô, đuôi mày khẽ nhíu lại, vẻ mặt biểu lộ loại cảm xúc nào đó cô chưa từng nhìn thấy, không rõ hấn đang suy nghĩ điều gì, hấn nói: “Em... Sắc mặt không được tốt lắm.”

Diệp Tây Hi miễn cưỡng nhòm người dậy, thẳng tắp nhìn đáp trả hấn.

Mộ Dung Phẩm vội chạy tới, cảnh giác dò hỏi: “Du tiên sinh, người của chúng tôi đã vây kín chỗ này, mong ngài cân nhắc kĩ lưỡng, đừng hành động thiếu suy nghĩ mà mang vạ vào thân.”

“Đây là Italy, chỉ cần các người ngày nào còn nán ná lưu lại nơi này thì ngày ấy các người vốn dĩ không đời nào là đối thủ của ta được.” Du Nhất Giới ôn tồn ăn miếng trả miếng: “Nếu ta đã dám giết Hạ Phùng Tuyền một lần rồi thì ta cũng không ngại tiền hấn châu trời thêm lần nữa đâu.”

Diệp Tây Hi không có phản ứng gì dữ dội, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chăm hấn mà thôi.

Mộ Dung Phẩm cũng trầm mặc, không nói gì nữa.

Du Nhất Giới nói không sai, đúng vậy, tình hình thực tế chính là như thế, cường long đánh không lại bọn rắn độc, cho dù Hạ gia có bao nhiêu lợi hại nhưng ở Italy này thế lực cả Hạ gia so với Du Nhất Giới cũng chỉ như châu chấu đá xe mà thôi.

Ngày hôm qua, Du Nhất Giới buông tha cho bọn họ cũng chỉ do tình thế lúc đó tạm thời bắt hắn phải làm như vậy mà thôi.

Nhưng ngày hôm nay, sợ rằng bọn họ không may mắn như vậy nữa đâu.

“Tây Hi, nếu em biết điều một chút, ngoan ngoãn theo tôi trở về.” Du Nhất Giới ôn hoà thuyết phục: “Thì lần này tôi sẽ bỏ qua cho Hạ Phùng Tuyền.”

Diệp Tây Hi đứng lên, khuôn mặt vẫn như cũ trắng bệch, không có chút huyết sắc nào, vô cùng thiếu sinh khí.

Mộ Dung Phẩm có chút lo lắng, trầm giọng nói: “Tây Hi, cô hiểu rõ tình hình của chúng ta bây giờ mà.”

Diệp Tây Hi vẫn lẳng lặng nhìn Du Nhất Giới, sau đó cô hỏi: “Ta có thể nói đôi lời với người được không, chỉ có hai chúng ta mà thôi?”

Du Nhất Giới mỉm cười: “ Bao nhiêu câu tùy thích.”

Diệp Tây Hi dẫn Du Nhất Giới đi, lướt qua đám bầu nhâu thủ hạ của hắn đang đứng chen chúc trong phòng bệnh, hai người bước vào căn phòng bên cạnh, khoá cửa thật chắc chắn, sau đó, cô xoay người đối diện với hắn.

Du Nhất Giới tiến lại gần cô, đưa tay vuốt ve gương mặt của cô: “Thật là, mới chỉ qua một ngày sao em có thể gầy xẹp nhanh như vậy chứ...”

Diệp Tây Hi mỉm cười, một nụ cười vô cùng quái dị.

Du Nhất Giới bất chợt cảm thấy nụ cười đó cực kì gai mắt, tổng cảm thấy có cái gì đó không đúng như những gì hắn đã suy tính, nhưng hắn còn chẳng có thời gian nghĩ cho thật kĩ xem kì quái ở chỗ nào thì câu trả lời đã tự “chạy” đến với hắn rồi, bởi vì chỉ một giây sau khi mỉm cười tươi rói với hắn, Diệp Tây Hi dùng hết sức bình sinh lên gối huých vào bụng hắn một cái và chột hạ bằng một cú song phi đẹp mắt, hung hăng mà rất “ân cần” hỏi thăm “cậu nhỏ” hay còn gọi là “Tiểu Du Du” của hắn.

Diệp Tây Hi ra “chân” chớp nhoáng, tốc độ cực nhanh, Du Nhất Giới căn bản là không kịp trở tay đề phòng, nhận công kích mãnh liệt đau đớn không cùng, nỗi niềm không nói thành lời, từ từ quy xuống như sắp ngất xỉu tới nơi rồi, nào có ngờ được cô nhìn yếu ớt mặt tái nhợt cất không còn giọt máu nào giống như bất cứ lúc nào cũng có thể hôn mê bất tỉnh thế mà lại ra “chân” hiểm ác và mạnh bạo đến như thế cơ chứ.

Cú đá này là một cú đá chí mạng chứa chan niềm phẫn hận, căm thù đến tận xương tủy.

Du Nhất Giới đã quá khinh thường địch.

Đồng thời, kết quả tất yếu của việc khinh địch chính là hoạ vô đơn chí.

“Cậu nhỏ” của người đàn ông, chính là niềm kiêu hãnh của bọn họ và cũng là nơi dễ bị tổn thương, yếu ớt nhất của bọn họ.

Người đàn ông dù cường hãn đến đâu đi chăng nữa cũng đều vì nó mà gục ngã.

Du Nhất Giới cũng không ngoại lệ.

Cảm giác đau đớn dữ dội bất thành linh công kích toàn thân hắn.

Trên trán, mồ hôi mồ kê chảy ròng ròng, hai chân run rẩy tê liệt đến mất hết cảm giác, suýt chút nữa thì đứng không vững mà đổ sập xuống sàn nhà.

Giờ phút này đây, hắn đã hoàn toàn mất hẳn khả năng tự vệ của bản thân.

Diệp Tây Hi giống như đã lường trước được tình huống này, cô không hề dừng động tác dù chỉ một giây, mà trái lại, gia tăng lực đánh, càng thô bạo hơn nữa, vung một quyền về phía hắn.

Du Nhất Giới bị cô đốn ngã, nằm gục trên mặt đất, khoé miệng bắt đầu rỉ máu.

Mà những ngón tay của Diệp Tây Hi cũng vì một quyền dùng hết sức bình sinh này mà cũng bầm tím.

“Diệp Tây Hi... em...”

Du Nhất Giới cố gắng ngăn cản cô, nhưng mà Diệp Tây Hi thậm chí còn chẳng cho hắn cơ hội mở miệng ra nói chuyện huống chi là khuyên ngăn—— cô túm lấy cổ áo của hắn, lôi xệch hắn lên từ dưới đất.

Ánh mắt của cô, toé lửa, khí lực của cô lớn đến dọa người.

Dồn hết sức xuất chiêu, Diệp Tây Hi tổng thêm một cú nữa vào bụng của Du Nhất Giới.

Du Nhất Giới kêu lên một tiếng đau đớn, lại một lần nữa nằm gục trở lại trên mặt đất.

Hắn chưa từng nghĩ tới, đời này sẽ bị một người con gái tay trái gài không chặt ra đòn hiểm, mà bản thân lại không có cách nào chống trả như bây giờ.

Ngay cả trong cơn ác mộng kinh khủng nhất, hắn cũng chưa từng bị nhục nhã như vậy.

Diệp Tây Hi từng cú từng cú một, nào đánh nào đâm nào thui, biến hắn trở thành một bao cát, là nơi để cô hoàn toàn phát tiết, trút hết lửa giận của mình.

Dường như cô đã mất hết lý trí rồi, đã hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng phẫn nộ.

Diệp Tây Hi cũng không nhớ rõ, đến tận cùng thì mình đã đánh Du Nhất Giới bao nhiêu cú nữa.

Cô cứ đánh cứ đánh mãi cho đến khi hai tay tê rần toàn bộ sức lực cạn kiệt thì mới dừng tay.

Bây giờ, hồ hấp của cô đã trở nên yếu ớt hơn, nhưng giọng nói của cô lại rõ ràng rành mạch hơn khi nào hết: “Du Nhất Giới, nếu ngươi còn dám động vào Hạ Phùng Tuyền thêm một lần nữa, dù chỉ là một sợi lông tơ thôi, thì ta sẽ làm thịt ngươi ngay lập tức, từng khối từng khối thịt xé xuống... Nếu như Hạ Phùng Tuyền chết, ta cam tâm tình nguyện trở thành công cụ sản xuất máu cho Du Tư Nhân cũng được hay Du Từ Vĩ cũng ok, miễn là kẻ đó có thể giết chết ngươi thì ta tình nguyện cũng như tự nguyện cả đời này trở thành công cụ sản xuất máu bao nhiêu tùy thích cho kẻ đó... Ngươi nghe cho rõ đây, người đàn ông của ta — của Diệp Tây Hi này, không kẻ nào được phép động vào!”

Dứt lời, cô không hề do dự đếm xỉa gì tới hắn, liếc mắt một cái cũng lười, lạnh lùng xoay người, mở cửa đi ra ngoài.

Đám thủ hạ của Du Nhất Giới nhìn thấy thủ lĩnh bị thương thì vội vã ạt chạy vào phòng riu rít đỡ hắn dậy.

Diệp Tây Hi bước về phía cửa phòng của Hạ Phùng Tuyền, nhưng ngay lúc tay chạm nắm đấm cửa thì sức lực của cô hoàn toàn cạn kiệt, cô hôn mê bất tỉnh ngay tại cửa.

Bóng tối, khắp nơi đều là bóng tối.

Nhưng Diệp Tây Hi không hề có cảm giác sợ hãi, cô nhắm mắt lại, yên lòng mà ngủ.

Cô cảm nhận sự ấm áp, một loại ấm áp khiến người ta an tâm và an toàn bao bọc cô.

Cái cảm giác này, rất an toàn, rất quen thuộc, giống như vòng tay yêu thương của Hạ Phùng Tuyền trước kia mỗi lần hắn ôm cô cô đều cảm thấy y hệt như lúc này.

Hạ Phùng Tuyền.

Hạ Phùng Tuyền!!!!

Diệp Tây Hi chợt mở bừng mắt ra.

Đôi mắt trong trẻo của cô chiếu đến một hình bóng.

Da bóng loáng màu đồng, khuôn mặt anh tuấn, lồng ngực rắn chắc, còn có cặp mắt đen nhánh thâm tình nữa chứ.

Là hắn, thực sự là hắn!

Diệp Tây Hi bỗng nhiên nhào vào trong lòng Hạ Phùng Tuyền, khóc một trận long trời lở đất.

Túi thân, uất ức, sợ hãi, vui mừng, hạnh phúc, đủ loại cảm xúc đều dung hợp trộn lẫn trong tiếng khóc nỉ non này.

Cô mặc sức khóc để trút hết những tình cảm này.

Hạ Phùng Tuyền tỉnh, hắn rốt cục cũng bình an vô sự rồi, hắn lại có thể bá đạo ngang ngược mắng chửi mình ngu ngốc, lại có thể không ngừng chọc cho mình nổi điên rồi,

Hạ Phùng Tuyền khe khẽ vuốt tóc Diệp Tây Hi, mặc cho cô rấm rức khóc nức lên trong lòng mình.

Chỉ có hắn mới có thể hiểu, những ngày qua, cô đã trải qua những việc như thế nào.

Bên ngoài phòng bệnh, Mộ Dung Phẩm thấy khung cảnh đầy cảm động này thì xúc động vô cùng: “Thật đúng là vô quyết dày có móng tay nhọn, Diệp Tây Hi lợi hại như vậy, bưu hãn như vậy ấy thế mà trước mặt Phùng Tuyền lại ngoan ngoãn hết như một con mèo nhỏ vậy.”

Hạ Hư Nguyên nhớ lại bộ mặt sưng húp bầm dập mắt mũi méo xẹo lệch lạc quái thai dị dạng của Du Nhất Giới lúc đi ra thì cực kì đồng tình.

Phụ nữ, thật là một loại sinh vật kì quái.

Tính cách dữ như cọp mẹ cùng ngoan hiền như mèo con đều có thể dung hoà trong bọn họ tạo thành một chỉnh thể thống nhất.

“Quả nhiên vạn vật trên thế giới này đều có tính tương đối, rất nhiều điều kì lạ mà ta không thể lý giải nổi, có điều, so với Tây Hi, Từ Viện nhà ta vẫn còn thùy mị nét na chán.” Mộ Dung Phẩm ở nơi đất khách quê người xa lạ này chợt đối với người vợ của mình, người mẹ của con mình cảm thấy vô cùng thoả mãn, hạnh phúc không gì sánh được.

Hạ Hư Nguyên hời hợt cười đáp lễ hần một cái, trong đầu bỗng hiện ra một thân ảnh: “So sánh với người nào đó, Tây Hi hãy còn thùy mị nét na chán.”

“Người nào đó?” Mộ Dung Phẩm thắc mắc.

“Đúng vậy, người nào đó.” Hạ Hư Nguyên tiếp tục mỉm cười.

Mộ Dung Phẩm nhìn thấy, tại khoảnh khắc đó, trong mắt Hạ Hư Nguyên loé lên điều gì đó đặc biệt trước nay chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94

Bên trong phòng bệnh, Diệp Tây Hi đang cuộn tròn nằm trong lòng Hạ Phùng Tuyền, nghẹn ngào khóc.

Hạ Phùng Tuyền vẫn khe khẽ nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc của cô, động tác của hần mang theo sự yêu thương nhớ nhung.

“Phùng Tuyền.” Diệp Tây Hi xụi xụi mếu máo nói: “Từ nay về sau khi nào đạn bắn tới, không cho phép anh đẩy em ra... Em căn bản là không thể chết được, còn anh thì lại không giống như vậy, biết không?”

Hạ Phùng Tuyền ôn nhu đáp: “Không thể nào!”

“Cái gì!” Diệp Tây Hi ngẩng đầu lên, thờ phỉ phỉ mắt trợn ngược nhìn hần: “Hạ Phùng Tuyền, vừa mới tỉnh dậy anh chân tay ngứa ngáy muốn chọc em nổi điên có phải không hả?”

Hạ Phùng Tuyền khẽ cười một lần nữa kéo cô nhập vào trong ngực mình: “Khi nguy hiểm tới, đẩy người phụ nữ của mình ra, đó là một loại bản năng rồi... Giống như em bỏ ngoài tai bất chấp mọi người khuyên ngăn mà truyền máu cho anh vậy, đó là bản năng của chúng ta!”

Diệp Tây Hi an tĩnh nằm yên trong lòng hần, tai áp sát vào lồng ngực rắn chắc của hần, chăm chú lắng nghe tiếng tim đập đều đều từng nhịp từng nhịp rất rõ bên tai, dường như cô có phần hiểu được những điều hần đang nói.

“Bây giờ em cảm thấy trong người thế nào rồi?” Hạ Phùng Tuyền ân cần hỏi.

“Không sao, chỉ cần truyền một chai nước bổ là ổn ngay ấy mà.” Diệp Tây Hi không muốn để hần lại lo lắng thêm nữa.

“Tây Hi.” Hạ Phùng Tuyền vẫn yêu thương khe vuốt làn tóc rối bời của cô: “Anh sẽ không bao giờ rời xa em.”

Nghe vậy, Diệp Tây Hi khoé mắt lại uơn ướt, hai mắt bắt đầu đỏ hoe.

Hần hiểu được.

Hạ Phùng Tuyền hiểu được nỗi lòng của cô.

Hạ Phùng Tuyền nâng cằm cô lên, cúi đầu, đặt một nụ hôn dịu dàng lên đôi môi cô.

Lưỡi của hần từ từ chậm chậm tiến vào, dây dưa quanh quẩn lấy lưỡi của cô.

Hần muốn dùng nụ hôn này để khẳng định tình cảm của hai người.

Nụ hôn này, kéo dài và mãnh liệt, giống như hút hết không khí của Diệp Tây Hi.

Không phải là giống như... mà đúng là như thế!

Diệp Tây Hi cảm giác hô hấp dần dần khó khăn, hai mắt bỗng tối sầm — cuối cùng cô lâm vào hôn mê bất tỉnh!

Đồng chí Hạ Phùng Tuyền thì vẫn hăng say hôn mãi mới chợt nhận ra Diệp Tây Hi không hề có chút phản ứng nào, đang định trách cô lười biếng không có tỷ biểu hiện phối hợp gì cả thì lúc này hân mới ngó người ra thì ra là cô.... Hôn mê mất rồi!

Hắn cuống quýt nhấn chuông cấp cứu khẩn cấp.

Hạ Hư Nguyên bước vào, quan sát “bệnh nhân” một chút, nhẹ nhàng băng quơ đắp cho “người nhà bệnh nhân” biết: “Lần này cô ấy mất một lượng máu quá lớn, đây là di chứng để lại. Sau khi vận động kịch liệt rất nhiều khả năng là tạm thời bất tỉnh nhân sự.”

Hạ Phùng Tuyền ánh mắt trầm xuống nghiêm túc hỏi: “Sau này đều có thể như thế này ư?”

“Tình trạng này sẽ diễn ra trong một khoảng thời gian rất dài.” Hạ Hư Nguyên chậm rãi giải thích, còn nháy mắt trêu tức Hạ Phùng Tuyền nữa: “Nói cách khác, sau này không cần biết là hôn môi hay là vận động trên giường, người đều phải học cách kìm chế bản thân.”

Nhìn Hạ Phùng Tuyền mặt đen như đáy nồi, Hạ Hư Nguyên cực kì thấu hiểu cảm giác lúc này của hắn, bây giờ chỉ sợ ước muốn mãnh liệt nhất của hắn là tình nguyện không sống lại còn tốt hơn.

Tận mắt thấy Hạ Phùng Tuyền đã qua cơn nguy hiểm, đoàn người liền quyết định rời đi.

Nhưng rời đi lúc này thực sự không dễ dàng, dù sao thể lực của Hạ Gia ở Italy cũng không có ảnh hưởng lớn lắm.

Mộ Dung Phàm lần này tới đây, vốn tính toán đưa Hạ Phùng Tuyền và Diệp Tây Hi rời đi quỹ không biết thần không hay— cũng chỉ có làm như vậy mới có thể thành công bảo toàn lực lượng!

Nhưng lại xảy ra nhiều biến cố khó lường như vậy, đúng là người tính không bằng trời tính, hành tung của bọn họ đều bại lộ dưới mắt Du Nhất Giới, bây giờ việc chuồn êm khỏi nơi này so với lên trời còn khó hơn gấp ngàn lần.

Mấy ngày nay, Mộ Dung Phàm, Hạ Hư Nguyên và đám người Hạ gia đều thảo luận bàn bạc tìm kế sách đối phó, và hôm nào cũng như hôm nào, đám thù hạ của Du Nhất Giới cũng rất kiên trì viếng thăm, thái độ rất chỉ là cung kính lễ phép mời Diệp Tây Hi tiểu thư tới thăm quan toà lâu đài cổ kính của chủ nhân bọn chúng.

Mà Diệp Tây Hi sau khi cân nhắc kỹ càng cẩn thận cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

“Ta không cho phép.” mấy ngày qua vì bị cấm dục quá độ, Hạ Phùng Tuyền trở nên cáu gắt nóng nảy, hắn kiên quyết phản đối: “Bản thân mình còn chưa được ăn chẳng lẽ lại dâng lên tận miệng cho hắn à, ta ngu thế sao?”

“Yên tâm yên tâm.” Mộ Dung Phàm khuyên nhủ: “Bộ phận thực hiện chức năng đàn ông của Du Nhất Giới ta đoán đến bây giờ vẫn chưa thể phục hồi được đâu.”

“Tóm lại để cô ấy tới đó một mình là quá nguy hiểm.” Hạ Phùng Tuyền vẫn khăng khăng không chịu, tay túm chặt lấy eo Diệp Tây Hi có chết cũng không buông.

“Phùng Tuyền, em sắp tắc thở đến nơi rồi.” Diệp Tây Hi la oai oái.

Hạ Phùng Tuyền vội vả thả tay ra.

Diệp Tây Hi xoay người lại, nhìn Hạ Phùng Tuyền: “Nếu như hắn thực sự có ý đồ đen tối với em thì cực thuận lợi dễ như trở bàn tay chop lấy em ngay, còn cần phải giả vờ giả vịt ra vẻ quân tử thế để làm gì?”

Hạ Phùng Tuyền hừ lạnh một tiếng: “Tên đó, bụng dạ thâm sâu khó lường, em tuyệt đối không có khả năng đoán được hắn đang suy tính cái gì đâu.”

Diệp Tây Hi khẽ thở dài: “Thật ra thì, Du Nhất Giới cũng không phải là kẻ xấu xa hoàn toàn.”

Hạ Phùng Tuyền ánh mắt kinh khủng bắt đầu bắn ra những tia nhìn nguy hiểm chết người.

Người phụ nữ này, thế mà dám ở trước mặt hắn nói tốt cho Du Nhất Giới? Chẳng lẽ này sinh tình cảm với hắn rồi? Xem ra không trùng trị cô một trận nên thân để cô sáng mắt ra thì không được.

Hắn còn đang suy tư cân nhắc các phương thức trừng trị thì lại nghe Diệp Tây Hi tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Chẳng qua là hắn thần kinh có chỗ không được bình thường cho lắm, đại khái là đứt một số dây thần kinh cần thiết, cộng thêm tính cách méo mó có chút biến thái dị thường, cộng thêm bộ gen tổ hợp những phẩm chất kinh dị từ bố mẹ, còn có phương thức giáo dục nuôi dạy cực kì bất hợp lý, còn nữa....”

Hạ Phùng Tuyền sắc mặt dậu đi ngay tức khắc.

Thôi bỏ đi!

Là hắn hiểu lầm rồi.

Tuyệt nhiên không biết bản thân vừa thoát khỏi một kiếp đầu rơi máu chảy, Diệp Tây Hi rất tận tụy tổng kết: “Đấy tóm lại, Du Nhất Giới thật sự không

được coi là người xấu.”

Hạ Hư Nguyên mỉm cười: “Tây Hi, cô thật có khiếu mắng chửi người đó.”

Diệp Tây Hi: (? _ ?) Tôi có mắng chửi ai đâu cơ chứ.

Mộ Dung Phẩm gật gù tán đồng: “Tây Hi, cô có muốn đầu tư công sức siêng năng học tập ngành luật không, tài ăn nói của cô thực rất có triển vọng a~”

Diệp Tây Hi: (T_T) Tôi thật sự không có chửi hấn mà.

Hạ Phùng Tuyền nhếch mép cười sung sướng: “Chẳng phải ta đã sớm nói qua cho các người biết miệng lưỡi của cô ấy cũng rất lợi hại còn gì.”

Diệp Tây Hi: ~(>_

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95

[Vô cùng nhớ bé Habin]

Vì máy Habin mang đi bảo hành nên gần đây em ấy không thể edit truyện được, Sún làm trước chương này để các bạn đọc đỡ ghiền, Habin ah, chị làm em chưa xin phép em trước, em đừng giận nhé. Iu em ^^

Diệp Tây Hi khuyên nhủ: “Thím ơi thím đừng nóng giận, tức giận rất dễ làm cho mặt có vết nhăn đó, chẳng lẽ gần đây thím không phát hiện mình đã già rất nhiều rồi sao?”

Hồ Yên phu nhân hai mắt bốc lửa: “Bắt con nha đầu chết tiệt đó lại cho ta.”

Hai nữ vệ sĩ vô cùng oai vệ không biết từ chỗ nào xông ra, chắn ngang đường của Diệp Tây Hi đang đi.

Trong lòng Diệp Tây Hi lộp bộp một tiếng. Lần này thì hỏng bét rồi.

Quay đầu lại thấy Hồ Yên phu nhân cầm roi, cười lạnh đi tới hướng mình.

Diệp Tây Hi hít sâu một cái, nhìn về phía ngoài cửa sổ hô lớn, “Hạ Phùng Tuyền, mau tới cá chết lưới rách này!”

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy một giọng nói khề cười truyền tới: “Gọi xa như thế làm gì? Rõ ràng anh cũng có thể cứu em.”

Diệp Tây Hi quay đầu, nhìn thấy Du Nhất Giới trên cầu thang.

Hắn cười nhàn nhạt một tiếng, trong nháy mắt bắt đầu phát ra ánh sáng nhàn nhạt, không thể phủ nhận là rất đẹp trai.

Diệp Tây Hi lắc đầu, âm thầm thì thầm: “Không thể để sắc đẹp lừa gạt, không thể bị sắc đẹp lừa gạt, đầu năm nay ngay cả hồ ly tinh cũng là nữ, người cận bã cũng là soái ca.”

“Nhất Giới, đừng nói nhảm với nó, hôm nay mẹ giúp con báo thù!” Hồ Yên phu nhân vừa nói xong liền tiến tới trước mặt Diệp Tây Hi, hung hăng quát roi vào cô.

Da thịt lại phải chịu khổ rồi.

Nhưng chờ đợi hồi lâu, mãi vẫn không thấy roi chạm vào mình, Diệp Tây Hi ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện Du Nhất Giới chẳng biết lúc nào đã đứng trước mặt mình, tay đang cầm một đầu roi của Hồ Yên phu nhân.

“Mẹ, mẹ thật sự là vì báo thù giùm con sao?” Du Nhất Giới ý vị thâm trường nhìn mẫu thân.

Ánh mắt Hồ Yên phu nhân dao động, hắng giọng nói: “Dù sao nha đầu này, với ai cũng sẽ kết thù kết oán.”

Nói hươu nói vượn! Diệp Tây Hi ở trong lòng hò reo, là do các người tranh nhau giành máu tôi đó chứ!!!!

“Mẹ, trước kia ở chỗ Tây Hi, mẹ cũng chinh cô ấy đủ rồi, lần này coi như hòa nhau.” Du Nhất Giới khuyên nhủ.

Hồ Yên phu nhân hừ một tiếng, không nói lời nào, nhưng nhìn ra thái độ đã có hơi hòa hoãn được một chút.

“Tây Hi, đến phòng anh đi, anh muốn nói với em một hai câu.” Du Nhất Giới nhìn cô, đôi mắt đen tràn đầy thành khẩn.

Diệp Tây Hi do dự, kỹ thuật diễn xuất của người này không tệ, đừng xem là bây giờ thanh thuần vô hại giống như Tiểu Bạch thỏ giống đực, đợi lát nữa vào phòng đóng cửa lại, nói không chừng là biến thành Đại sói xám vào mỗi ngày.

Đang do dự, Diệp Tây Hi bỗng nhiên nhìn thấy Hồ Yên phu nhân bắt đầu vuốt vuốt roi, vội vàng nhanh chân chạy thẳng theo Du Nhất Giới lên lầu, trực tiếp xông vào phòng hân.

Du Nhất Giới theo sát phía sau, nhẹ nhàng khóa cửa.

‘Cùm cụp’ một tiếng, cả người Diệp Tây Hi tóc gáy dựng lên, trong người vô cùng cảnh giác.

“Em nhìn anh như vậy làm gì? Giống như anh muốn ăn em ấy.” Du Nhất Giới cười cười, rót hai ly rượu, đưa tới một ly cho cô.

Diệp Tây Hi không nhận.

“Sao vậy, sợ anh bỏ thuốc?” Du Nhất Giới cười cười.

“Không sai.” Diệp Tây Hi thẳng thắn: “Chuyện gì anh cũng có thể làm, không thể không đề phòng.”

Du Nhất Giới cũng không miễn cưỡng, cười cười.

Diệp Tây Hi ngồi ở trên giường, cẩn thận theo dõi mặt hắn.

Du Nhất Giới tò mò: “Nhìn gì vậy?”

“Toàn bộ vết thương đã khỏi rồi!” Ngay cả một chút vết sẹo cũng không lưu lại, sớm biết thế này ban đầu đã ra tay nặng hơn một chút.

“Giọng của em dường như rất mất mát.” Du Nhất Giới dương dương tự đắc.

“Đó là đương nhiên, hôm nay tôi đến đây phần lớn nguyên nhân là muốn nhìn anh sung mặt sung mũi. Ai ngờ anh âm thầm dưỡng thương, tôi rất không có cảm giác thành tựu.” Diệp Tây Hi nhún nhún vai, “Hơn nữa, anh còn làm ra một vết sẹo trên ngực Hạ Phùng Tuyền nhà chúng tôi mà anh lại không có chuyện gì, không công bằng.”

Nhớ tới cơ ngực tinh trắng gọi cảm màu đồng không thua gì người mẫu của Hạ Phùng Tuyền có thêm một vết sẹo vắt ngang, Diệp Tây Hi mất hứng.

Du Nhất Giới ngồi xuống bên người cô, trọng lượng cơ thể hắn làm cho chiếc giường mềm mại bị lún xuống, Diệp Tây Hi cũng theo động tác của chiếc giường, không tự chủ được nhích lại gần hắn.

“Nếu như em ở lại bên cạnh tôi,” ánh mắt thâm thúy của Du Nhất Giới nhìn vào Diệp Tây Hi: “Em có thể tùy ý đánh tôi bất nạt tôi.”

Diệp Tây Hi đầu tiên là khiếp sợ, tiếp theo là nghi ngờ, cuối cùng là hiểu rõ.

Cô thở dài, vỗ vỗ bả vai của Du Nhất Giới, “Khó trách suy nghĩ của anh không giống với người thường, thì ra là từ nhỏ gặp mẹ anh ngược đãi. con trai à, con chịu khổ rồi!”

Du Nhất Giới cau mày: “Em từ cái gì mà nhìn ra mẹ anh ngược đãi anh?”

“Đừng dăm điểm tôi,” ánh sáng trong mắt Diệp Tây Hi chợt lóe: “Từ mới vừa rồi anh khấn cầu: van xin bà hãy đánh tôi đi, anh tuyệt đối là chịu hành hạ cường rồi.”

Du Nhất Giới: “.....”

“Từ trình độ cảm rồi thuần thục của mẹ anh, bà ta tuyệt đối là kẻ yêu thích SM, ngược đãi cường.” [SM: sadomasochism; Chứng thích bị ngược đãi]

Du Nhất Giới: “.....”

“Cho nên nhất định từ nhỏ anh đã bị bà ta ngược đãi đến chết mới biến thành bộ dáng hôm nay, tôi đã sớm nói với bọn Hạ Phùng Tuyền là anh biến thái là có nguyên nhân sâu xa, bọn họ còn không chịu tin. Thật là.....”

Du Nhất Giới: “.....”

Xoa nhẹ huyệt thái dương hồi lâu, Du Nhất Giới cố gắng kiềm nén tức giận: “Thật ra thì ý của cuộc nói chuyện mới vừa rồi là nền như em ở lại, anh có thể vì em làm bất cứ chuyện gì.”

Nghe vậy, Diệp Tây Hi giống như bị điện giật, lùi từng bước đến cửa: “Tôi cũng biết là anh không có ý tốt mà, vừa mới bắt đầu là cố ý cùng mẹ anh thông đồng, trình diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân. được lắm, tôi thừa nhận chữ ‘mĩ’ kia có thể coi lại. Tóm lại ý đồ của anh là để tôi cảm kích anh, sau đó lại tính hạ độc trong rượu, tính Bá Vương Nganh Thượng Cung. Đáng tiếc tôi không trúng kế, bây giờ anh bày ra bộ dáng thâm tình, dùng lời lẽ hoa mĩ hấp dẫn tôi. tôi hỏi anh, bước kế tiếp anh muốn làm gì?”

Du Nhất Giới bắt chéo hai chân, ngón tay cầm ly rượu nhẹ nhàng lắc lắc.

Chất lỏng màu hổ phách trong ly thủy tinh lỏng lẻo lay động.

“Anh không có,” con người Du Nhất Giới dưới ánh mặt trời cũng là màu hổ phách trong suốt, hắn chậm rãi nói: “Lần này, anh cũng không tính dùng thủ đoạn nào khác.”

Không biết bởi vì lời nói, hay là vì ánh mắt của hắn, Diệp Tây Hi lại tin.

Một loại trực giác tin tưởng.

“Vậy, anh tới tìm tôi làm gì?” Diệp Tây Hi hỏi.

Du Nhất Giới đứng dậy, từ từ đi đến bên cửa sổ, đứng lại ở bên người cô. Hắn nghiêng thân, ánh mặt trời ở sau lưng hắn nhọt nhọt như bóng ma, rất là mê người.

“Anh chỉ là muốn biết, cái Hạ Phùng Tuyền có thể cho em, anh cũng có thể cho em, hơn nữa sẽ không bá đạo dùng cường thế như hắn, em phải nhận được tự do.” Giọng nói Du Nhất Giới vô cùng mềm nhẹ, giống như thổi vào một đợt gió xuân bên tai Diệp Tây Hi: “Tại sao, hay là em không muốn ở lại bên cạnh anh?”

Diệp Tây Hi cười nhạt: “Bởi vì Hạ Phùng Tuyền yêu tôi.”

“Anh cũng yêu em.” Du Nhất Giới phản bác: “Chưa từng có cô gái nào được anh nhớ thương giống như em.”

“Không.” Diệp Tây Hi chậm rãi nói: “Có lẽ đây là phương thức anh yêu người ta, nhưng cái mà tôi muốn yêu, anh không cấp nổi.”

“Đó là cái gì?” Du Nhất Giới lẳng lặng hỏi: “Cái mà em yêu, đó là cái gì?”

Diệp Tây Hi héch miệng, nhìn về chiếc xe kia, mặc dù khoảng cách rất xa, căn bản không thấy được tình huống bên trong, nhưng cô biết, người kia vẫn dõi theo cô: “Cái mà tôi yêu, đó là Hạ Phùng Tuyền!”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96

“Người biết không, cho tới tận bây giờ Hạ Phùng Tuyền đều chưa chính miệng nói rằng yêu ta, chưa lần nào cả.” Diệp Tây Hi nhìn về phía chiếc xe xa xa ngoài cửa sổ, trong mắt lấp lánh lên niềm vui: “Nhưng mà anh ấy nhất định sẽ vì ta mà đến tận chân trời góc bể kể cả thâm sâu cùng cốc, anh ấy sẽ vì bảo vệ ta mà sẵn sàng đả tội với các gia tộc khác, rất rõ ràng là ngày hôm ấy vì che chở cho ta mà không màng tính mạng của bản thân đỡ đạn cho ta, không hề có chút do dự suy nghĩ nào.... Cho nên ta biết, anh ấy rất yêu ta.”

“Mà người thì hoàn toàn không giống như thế.” Diệp Tây Hi xoay đầu lại, nhìn Du Nhất Giới thật sâu: “Người luôn miệng nói... người yêu ta, yêu ta không thua kém bất kì kẻ nào trên thế giới này nhưng ta không hề cảm nhận được điều đó. Thật sự, ta không cảm nhận được. Ta chỉ thấy rằng người vì ép ta kết hôn với người, vì mục đích vô vọng của bản thân mà không từ thủ đoạn, hướng A Khoan nổ súng, bày thiên la địa võng vây bắt ta, bắt cóc ta, còn thiếu chút nữa thì khiến Hạ Phùng Tuyền phải bỏ mạng.... Những việc làm đó đúng là sẽ khiến ta suốt đời này không thể nào quên được, đời này thống khổ không thể nào quên được.... Loại tình yêu này, xin lỗi nhưng ta không cần!”

Du Nhất Giới khẽ nhủ mảy, đôi mắt của hắn lúc này hiện lên màu hổ phách trong suốt, mái tóc hơi rối bởi nhẹ nhàng phiêu tán trong gió, môi của hắn, mím thật chặt.

Vai phải của hắn, nghiêng tựa vào tường, cả người của hắn cũng nghiêng nghiêng theo, dáng điệu buông lỏng, giống như tận sâu bên trong hắn đã quyết định buông thả điều gì đó.

Ly rượu trong tay hắn, dưới ánh nắng mặt trời, lấp lánh ánh lên từng tia sáng rực rỡ.

Một lúc lâu sau, hắn rút cuộc cũng cười rồi nói: “Thật ra thì, Tây Hi, em biết không, em và Hạ Phùng Tuyền hai người giống hệt nhau.”

Nụ cười kia khe khẽ có phần hồ hững lạnh đạm.

Diệp Tây Hi nghe hắn nói mà mờ mịt chẳng hiểu ý của hắn là gì cả.

“Em cũng chưa từng đứng trước mặt hắn và nói rằng em yêu hắn, đúng không?” Du Nhất Giới hỏi.

Diệp Tây Hi suy nghĩ một chút, không thể không thừa nhận: “Trước mặt anh ấy, ta chỉ thường hay nói ‘Tôi không yêu anh’ mà thôi.”

“Hai người chưa bao giờ nói ra, thế nhưng, lúc viên đạn ấy bay đến, thì lại theo bản năng vô thức mà đẩy đối phương ra.” Du Nhất Giới lặng lẽ nhắm mắt lại, hàng lông mi đen nháy dưới ánh nắng chói sáng của mặt trời dường như đang nhạt phai dần: “Khoảnh khắc em lao ra phía trước chắn mình cho Hạ Phùng Tuyền, tôi hoàn toàn chấn động... lúc đó, tôi đã biết, em vĩnh viễn sẽ không bao giờ có thể đối với tôi giống như thế.”

“Mà ngược lại, cũng sẽ không bao giờ có thể lao mình ra chắn đạn cho ta, không phải sao?” Diệp Tây Hi cười và hỏi ngược lại.

Du Nhất Giới thở dài thườn thượt: “Không sai, tôi sẽ do dự.”

“Vậy đây.” Diệp Tây Hi thử dò hỏi: “Nghe khẩu khí của ngược lại thì xem ra ngược lại đã cam lòng thả ta và Phùng Tuyền đi rồi chứ?”

Du Nhất Giới gật đầu: “Những ngày qua đã xảy ra rất nhiều chuyện, rốt cuộc thì tôi cũng hiểu ra rằng, bất luận có dùng thủ đoạn nào phương pháp nào đi chăng nữa, em cũng sẽ vĩnh viễn không ở lại bên cạnh tôi.”

Diệp Tây Hi đang chuẩn bị mở miệng định nói điều gì đó nhưng lại thôi, tiếp tục nghe hắn nói: “Tuy nhiên, hai người phải đáp ứng tôi một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Diệp Tây Hi trong lòng run sợ, đã biết Du Nhất Giới sẽ không dễ dàng buông tha cho mình rồi mà.

Quả nhiên, Du Nhất Giới con ngược lại đảo như rang lạc rồi loé sáng kì dị: “Sau này, tôi muốn hai người đem con gái gả cho tôi.”

“Cái gì ?????????!!!!!!” Diệp Tây Hi hai mắt như muốn lòi ra rớt luôn xuống đất.

“Con gái của hai người rất có thể sẽ được di truyền thể chất của em, cho nên, hơn mười năm sau, nói không chừng trong cộng đồng người sói lại xuất hiện thêm một Tiểu Diệp Tây Hi truyền thuyết nữa cũng nên.” Du Nhất Giới bắt đầu tính toán: “Đến lúc đó, tôi phải thực hiện kế hoạch tuyển nàng dâu, khiến cho cô bé ngay từ nhỏ đã ở bên cạnh tôi, sau đó bồi dưỡng cô bé trở nên hoàn mỹ hơn mẹ nó nhiều lần mới được.”

Diệp Tây Hi nghe loại khen ngợi mà thực chất là đang mắng xéo cô của hắn, khuôn mặt căng gấn nghiến răng nghiến lợi kèn kẹt hơn nửa phút, rốt cuộc hỏi: “Chỉ cần con gái thôi hả? Thế nhờ là con trai thì sao?”

“.....” Gió đã đổi chiều, tình thế đã xoay chuyển, lúc này, đến lượt Du Nhất Giới bộ mặt gấn xanh nổi đầy.

Vì sự an toàn của Hạ Phùng Tuyền và bản thân, Diệp Tây Hi quyết định bán đứng đứa con gái đáng thương còn chưa tồn tại trên đời này của mình, lập tức cùng Du Nhất Giới ký một bản hiệp định hai bên.

Du Nhất Giới không nhịn được than thở: “Thật không thể ngờ được, cuối cùng tôi lại bại dưới tay Hạ Phùng Tuyền.”

“Đừng nói như vậy.” Diệp Tây Hi vội vàng sử dụng những lời thoại trên truyền hình mấy nữ chính thường hay đối phó với nam phụ, cô nói rất thương tâm và đầy chất kịch: “Ngược lại rất tốt, tốt cực, thật đấy!”

Nhưng Du Nhất Giới căn bản là không lĩnh hội được ý tứ, tình cảm tốt đẹp đó của cô mà lại nhún nhún vai, bày ra bộ dạng ‘Bỏn thiếu gia vốn đẹp zai tiền nhiều, người người gặp đều chết mê ngay, đi ngoài đường xe thấy cũng phải đâm vào gốc cây, người trong thiên hạ đều biết ta tốt nhất, không cần ngược lại phải vuốt mông ngựa.’ – về mặt như đang cầu xin ‘Chị ơi đánh em đi’ vậy!

Được rồi, cứ cho là cô nhiều chuyện đi!

Đào mắt đã sắp đến thời gian hạn chế của Hạ Phùng Tuyền, Diệp Tây Hi không muốn thăm cảnh đầu rơi máu chảy vô tình xảy ra nên vội vàng cáo từ.

Xuống lầu, nhớ lại vừa lúc này Hồ Yên phu nhân còn hai mắt toé lửa bạo phát đuổi giết cô dưới này, náo loạn một trận xong, bây giờ chưa biết sẽ thế nào tốt nhất trốn trước thì hơn, Diệp Tây Hi nghĩ vậy liền chạy trốn chết.

Trở lại xe, vừa kịp lúc hết một tiếng kể từ lúc cô bước vào lầu đài đó.

Diệp Tây Hi vừa mới bước tới trước cửa xe, liền nghe thấy tiếng Hạ Hư Nguyên ngồi ở băng ghế đầu cười cười nói: “Tây Hi, cô mà còn chưa trở lại thì nhất định sẽ có án mạng đấy, Phùng Tuyền nó mà điên lên thì cả lũ chúng ta chôn xác cùng luôn.”

Diệp Tây Hi đang muốn đáp lại, thì Hạ Phùng Tuyền không biết chui ra từ cửa nào đưa tay kéo phất cô ngồi lên băng ghế đằng sau.

Diệp Tây Hi vỗ vỗ ngực: “Hạ Phùng Tuyền, anh định hù chết em à?”

Hạ Phùng Tuyền ánh mắt trầm xuống, nhìn về phía Hạ Hư Nguyên và Mộ Dung Phẩm lạnh lùng ra lệnh: “Không cho phép quay đầu lại!”

Hai vị ngồi phía trước biết người nào đó đang trong tâm trạng vô cùng kích động, sợ bị liên lụy, cuống quýt tuân mệnh.

Sau đó, Hạ Phùng Tuyền bắt đầu tiến hành xem xét Diệp Tây Hi, từ cổ, cánh tay, đôi môi, thậm chí còn đưa tay vào khám xét khu vực nội y một phen, phát hiện không có gì khác thường lúc này mới chịu dừng tay.

“Hạ Phùng Tuyền, anh đang làm cái quái gì thế hả?” Diệp Tây Hi nắm chặt lấy cổ áo mình, nhìn chằm chằm hắn.

“Kiểm tra xem lúc này Du Nhất Giới có làm việc gì không cần thiết không?” Hạ Phùng Tuyền vẻ mặt tỉnh khô trả lời không chút xấu hổ, tiếp theo, lại coi như không có chuyện gì xảy ra hỏi cô: “Hắn tìm em có chuyện gì thế?”

Chỉ giới đánh trống lảng, lái sang chuyện khác ngay được, Diệp Tây Hi nghiêng răng nghiêng lợi đáp: “Hắn nói buông tha cho chúng ta một con đường để trở về.”

“Du Nhất Giới mà tốt như vậy sao?” Hạ Hư Nguyên bắt đầu ngửi thấy mùi hay, rất chi là nhiệt tình quạt gió thổi lửa: “Tây Hi, lẽ nào cô cho hắn cái gì ngon ngọt ư?”

“Dĩ nhiên không có!” Nhìn Hạ Phùng Tuyền hai mắt nhanh chóng trầm xuống, lạnh như băng, Diệp Tây Hi liếc mạt phũ nhận liền.

“Vậy thì hắn sao tự nhiên lại dễ dàng buông tha cho chúng ta như vậy được?” Mộ Dung Phẩm hỏi.

“Em dùng lời nói thấu tình đạt lý để cảm hoá tâm hồn hắn và dùng quyền cước để cảm hoá ‘thể xác’ hắn, nhanh mà gọn bắt hắn phải hoàn toàn quy dưới chân.” Diệp Tây Hi đắc ý dạt dào kể.

Nhưng Hạ Phùng Tuyền vẫn giữ nguyên hiện trạng không chuyển biến gì, nhiệt độ cơ thể chợt tụt xuống rất nhanh.

Diệp Tây Hi cuối cùng đành phải đầu hàng khai ra sự thật: “Em đem con gái bán cho hắn làm vợ.”

Hạ Phùng Tuyền bắt đầu biến thân từ tảng băng thành tù lạnh cao cấp, lạnh ngàn độ, khí lạnh cứ nhằm thẳng cô mà phóng tới: “Diệp Tây Hi, em lặp lại lần nữa.”

Diệp Tây Hi quyết định đính chính một chút: “Vốn dĩ em định cho hắn con trai nhưng mà hình như người ta không cần.”

Hạ Phùng Tuyền: “.....”

Diệp Tây Hi thật cẩn thận từng li từng tí tiếp tục thuyết minh: “Em cực nhọc vả vả đắng cay chín tháng mười ngày mang nặng đẻ đau, con gái ra đời thì báo đáp chúng ta cũng là lẽ thường tình a!”

Nhớ tới cục cưng còn đang trong bụng Hạ Từ Viện của mình, Mộ Dung Phẩm cảm thấy vấn đề này có chút tương quan với lợi ích thiết thân của mình liền chen vào, ăn theo nói leo: “Tây Hi, tôi chỉ nhắc nhở một câu, bất kể là từ góc độ pháp luật hay góc độ tình lý, con cái hắn là thuộc về cả cha và mẹ quyết định chứ.”

Diệp Tây Hi hí híp mắt lại liếc xéo Mộ Dung Phẩm một cái: “Ta cũng nhắc nhở các ngươi một câu, đàn ông các người chẳng qua là thừa dịp giải quyết nhu cầu sinh lý mà đồng thời để lại chút ít nòng nọc nhỏ, sau đó để mặc cho đàn bà phụ nữ chúng ta chịu đau đớn suốt chín tháng mười ngày ròng rã, kết quả cuối cùng của chuỗi ngày đau khổ đó là lôi ra một cục gì đó chẳng khác mấy so với Khổ đại cừu thâm ăn uống rượu chè quá độ mà thôi, ấy thế mà các người còn không biết xấu hổ mà nói các người cũng có một nửa quyền hả?”

Mộ Dung Phẩm: “Giải quyết... nòng nọc nhỏ?”

Hạ Hư Nguyên: “...Lôi ra?”

Hạ Phùng Tuyền: “Một cục.... giống Khổ đại cừu thâm ăn uống rượu chè quá độ???”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97

Diệp Tây Hi hừ nhẹ một tiếng, chuyển tầm nhìn ra ngoài cửa xe.

Mộ Dung Phẩm bắt đầu nhả ga lao xe về phía trước, toà lâu đài cổ kính và nguy nga tráng lệ dần dần biến mất khỏi tầm mắt.

Ánh dương nhuộm màu lên mọi vật khiến cảnh vật trở nên mỹ lệ hơn, rặng núi xa gần mờ ảo mà quyến rũ. Rừng cây um tùm tươi tốt tầng xanh này đè lên tầng xanh khác, tràn trề nhựa sống đặc biệt tươi đẹp. Hồ nước xa xa yên tĩnh dưới chân núi, dòng nước hiền hoà trôi, mang trong mình ngàn năm lịch sử.

Tất cả mọi thứ, hết thảy đều đẹp không sao tả xiết.

Diệp Tây Hi khẽ tựa đầu vào cửa kính, bên trên mặt kính còn phản chiếu cái bóng mờ nhạt của cô, hình ảnh cô gái trong gương nụ cười không tắt trên khoé môi.

Nhưng mà, cảnh dù có đẹp đến đâu, thơ mộng đến đâu, lãng mạn đến đâu đi chăng nữa thì cũng không phải điều cô mong muốn.

Cô muốn trở về nơi mình thực sự thuộc về, bên những người thân yêu.

Vĩnh viễn ở bên cạnh họ.

Bởi vì sợ Du Nhất Giới nói một đằng làm một nẻo trở mặt nên bọn họ không hề dừng lại nghỉ chân lấy một giây, lập tức lên phi cơ rồi đi ngay lập tức.

Ngồi trên phi cơ, Diệp Tây Hi đem cuộc hội thoại lúc nãy với Du Nhất Giới kể cho Hạ Phùng Tuyền nghe từ đầu tới cuối.

“Du Nhất Giới cuối cùng cũng thất bại nên dĩ nhiên là vẫn canh cánh trong lòng ôm hận, nhưng anh yên tâm đi, hắn đã hoàn toàn buông tha cho chúng ta rồi.” Diệp Tây Hi toàn thân mới rã rời: “Rốt cục thì bây giờ cũng có thể an tâm ngủ một giấc rồi.”

Hạ Phùng Tuyền gấp tay ra sau đầu, dựa đầu vào tay, tư thế ngã về đằng sau, chăm chú nhìn cô, trong mắt ánh lên nụ cười tình nghịch: “Thật ra thì, Du Nhất Giới chỉ vì không chiếm được nên mới mê muội em như thế thôi, nếu như em thật sự chấp nhận gặt đầu ở bên cạnh hắn thì anh dám cá hắn sẽ giờ hai tay đầu hàng ngay lập tức ấy mà.”

Diệp Tây Hi khó chịu: “Em kém cỏi như thế sao? Du Nhất Giới còn không tiếc lời khen em là người con gái hoàn mỹ cơ đấy!”

Hạ Phùng Tuyền nhún nhún vai: “Em cũng nói, hắn thần kinh có chút không bình thường đấy thôi.”

Diệp Tây Hi không phục: “Em không tốt ở chỗ nào chứ?”

Hạ Phùng Tuyền bắt đầu tuôn ra một tràng nhể nhể ào ạt dạt dào như máy nước: “Nhan sắc thì thường thường, quần áo lôi thôi chẳng sạch sẽ tý nào, đầu óc thì giản đơn, hành động thiếu suy nghĩ, động tác thô lỗ, và quan trọng nhất là, trên cương vị của một người phụ nữ mà nói thì, em quá lười rồi đó!”

Diệp Tây Hi cố gắng phản bác: “Em lười lúc nào chứ? Khi còn ở nhà ngày nào em cũng giúp A Khoan làm nhiều ời là nhiều việc nhà nhé, quét dọn này, nấu cơm này, giặt giũ này, em lười ở đâu hả?”

Hạ Phùng Tuyền tà tà liếc xéo cô một cái, từng câu từng chữ nhấn mạnh đặc biệt rõ ràng rành mạch: “Ồ trên giường em căn bản là không có tinh thần hợp tác gì cả, động một chút cũng không động, chỉ có một mình anh làm đơn độc.”

Diệp Tây Hi hoàn toàn á khẩu cố gắng lắm mới đáp được: “Em không động đây gì anh cũng có thể hành hạ em lâu như vậy, em mà động đây thì anh còn cần mạng em nữa không đây?”

Hạ Phùng Tuyền mỉm cười: “Em chưa thử qua, làm sao biết? Nói không chừng còn cảm thấy rất hưởng thụ ý chứ!”

Lúc này, Mộ Dung Phẩm ở bên cạnh khẽ ho nhẹ một tiếng: “E hèm, trước khi hai vị tiếp tục thảo luận vấn đề thể dục trên giường tôi xin có đôi điều nhắc nhở, ở đây không chỉ có hai người thôi đâu.”

Diệp Tây Hi quay đầu, bấy giờ mới phát hiện ra hai cô tiếp viên hàng không đứng gần đó đang khỏ sở nín cười.

Diệp Tây Hi xấu hổ tới mức chỉ muốn bật dù lao ra khỏi phi cơ và nhảy xuống.

Thật sự là quá mất mặt!

Rốt cuộc cũng về đến Hạ gia.

Nhìn ngôi biệt thự quen thuộc, Diệp Tây Hi vô cùng kích động, tim đập bình bịch bình bịch.

A Khoan, Từ Viện, Khổ đại cừu thâm, ta —— Diệp Tây Hi đã trở lại rồi đây!!!!!!!!!!

Vừa bước vào cửa chính, đã thấy ngay Khổ đại cừu thâm ba chân bốn cẳng cuống quýt chạy ra, thờ phỉ phò chạy như điên đến.

Diệp Tây Hi cảm động đến suýt rơi nước mắt, quả nhiên không uổng công cô nuôi nó lớn mập đến như vậy a.

Diệp Tây Hi ngồi xổm xuống, giang rộng hai cánh tay, chuẩn bị ôm lấy nó.

Thế nhưng, Khổ đại cừu thâm chạy đến trước mặt cô rồi đột ngột rẽ hướng, lao thẳng tới chỗ Hạ Phùng Tuyền, nịnh hót dúm đầu vào ống quần hắn, cái

đuôi vẩy vẩy lắc lắc giống y chang cái cánh quạt của phi cơ.

Diệp Tây Hi khiếp sợ, vẻ mặt như bị sét đánh: “Mày có làm không vậy! tao mới là chủ nhân của mày a! Khổ đại cừu thâm sao mày có thể nhanh chóng chuyển đổi sự trung thành sang người khác như thế hả?”

Khổ đại cừu thâm tiếp tục quay tít cái đuôi vui mừng hớn hờ giả bộ như không nghe thấy cái gì.

Diệp Tây Hi bất lực thờ dài nảo nề, quyết định không cùng chó so đo, nhanh chóng chạy vào trong nhà, đi hưởng thụ sự hoan nghênh của Từ Viện và A Khoan.

Cô còn chuẩn bị trước hẳn một lọ thuốc nhỏ mắt, đợi lát nữa bọn họ ào ra ôm chăm lấy mình thì còn phối hợp diễn cho hợp không khí, chăm chăm chút nước mắt.

Nhưng khi vào đến nhà mới phát hiện, không khí bên trong tuyệt nhiên không có chút nhiệt liệt hoan nghênh nào, Từ Viện ôm cái bụng đã nhô cao khó khăn một nhọc từng bước từng bước nặng nề bước từ trên cầu thang xuống, hơi hộc nói câu: “Tây Hi, cô đã trở về rồi đó hả? Ai da, ở Italy có mua đặc sản gì về không vậy?”

Diệp Tây Hi nghe thấy loảng xoảng loảng xoảng như sét đánh bên tai, hai tay vịn lấy thành ghế, mém tý nữa thì ngã oạch xuống sàn nhà.

Thôi, bỏ đi, Từ Viện đang mang thai, một đường dưỡng khí lại phải nuôi hai người, máu chưa kịp lưu thông lên não, không nên cùng cô ấy so đo.

Lúc này, A Khoan còn mặc nguyên tạp dề tay vẫn cầm chảo từ trong bếp chạy ra, nhìn thấy Diệp Tây Hi thì kích động không thôi: “Tây Hi, cuối cùng thì muối cũng trở về rồi!!!!!!”

Vẫn là A Khoan tốt nhất!

Diệp Tây Hi cảm động nước mắt lưng tròng, vừa mới định lao tới ôm chăm lấy A Khoan thì lại nghe thấy hắn nói qua hàng nước mắt tuôn rơi như suối nước: “Tây Hi, trở lại là tốt rồi, rốt cuộc thì cũng có người giúp huynh nấu cơm, giặt quần áo, quét dọn phòng ốc, dọn phân và nước tiểu cho Khổ đại cừu thâm rồi.”

Cho dù Diệp Tây Hi có ba đầu sáu tay thì cũng gánh không được từng ấy việc, cho nên cô hoàn toàn bị đáng gục ngã sống soài trên mặt đất không thể dậy nổi.

Run rẩy bò dậy, Diệp Tây Hi đầy một bụng tức mà mắng: “Khổ đại cừu thâm bất hạnh sinh ra là kiếp động vật chỉ số thông minh thấp, điều kiện bức bách trở nên không có nhân tính thì thôi cũng thông cảm được. Nhưng mà các người thì sao, tại sao lại có thể máu lạnh như vậy chứ? Ta không dễ dàng gì mới lết được cái xác khô này về đây, kết quả là các người một chút an ủi cũng không có, một người thì làm như ta đi du lịch nước ngoài về, còn đòi ta quà nữa, một người nữa thì coi như ta là bảo mẫu đã trở về, vội vàng bắt ta quét phân và dọn nước tiểu. Các người thử nói xem, làm như vậy còn đạo lý gì nữa hay không?”

Hạ Từ Viện thờ ơ như gió thoảng bên tai, vẫn điềm nhiên ngồi giờ tạp chí ra xem: “Tây Hi à, cô ngày nào mà chả bị bọn bắt cóc rình rập chớp lấy rồi lòi đi, riết rồi chúng tôi cũng thành quen ấy mà.”

A Khoan tát nước theo mưa: “Tây Hi à, xem ra năng lực thích ứng của muối không được cao cho lắm, nên tích cực học tập huynh và Từ Viện thì hơn.”

Diệp Tây Hi: “.....”

Bị đá kích, hoàn toàn bị đá kích.

Diệp Tây Hi chôn mặt trong đồng chăn gối bùng bùng, than ngắn thở dài.

“Sao vậy?” Hạ Phùng Tuyền siết chặt bắp chân của cô.

“Thì ra ở cái nhà này em nhỏ bé không có ý nghĩa gì như vậy.” Diệp Tây Hi giọng điệu vô cùng ai oán: “Căn bản là không có người quan tâm tới em!”

“Trong cái nhà này vốn dĩ chưa bao giờ có người.” Hạ Phùng Tuyền nhún nhún vai: “Tất cả đều là một đám người sói mà.”

“Ngay cả Khổ đại cừu thâm cũng không thèm để ý tới em.” Diệp Tây Hi nức nở kể lể nỗi oan ức: “Em thề, con chó này giới tính nhất định là có vấn đề rồi!”

“Thời gian trước đây, A Khoan bị thương, đều là một tay anh cho nó ăn, nó dĩ nhiên là quen thân với anh hơn rồi... Được rồi, đừng vui đầu vào gối nữa, kéo lại thiếu không khí ngắt xiu đi bây giờ.” Hạ Phùng Tuyền xoay người cô lại, chăm chú nhìn cô không rời: “Chẳng lẽ anh không quan tâm đến em à?”

“Anh không giống với bọn họ.” Diệp Tây Hi ngồi hẳn hơi dậy, không chút nghĩ ngợi nói luôn: “Mỗi đêm đều là em ngủ cùng anh, anh dĩ nhiên nên quan tâm rồi.”

Hạ Phùng Tuyền hai tay túm chặt lấy eo của cô, khẽ nhích tới gần người cô, ánh mắt dần dần trở nên nóng rực: “Mỗi đêm? Theo như anh nhớ thì hình như đã rất lâu rồi em chưa ngủ cùng với anh.”

“Hả? Mới có mấy ngày thôi mà.” Diệp Tây Hi biết sói tính của Hạ Phùng Tuyền bắt đầu hồi phục, vội vàng lùi người về phía sau thoát khỏi ma trảo của hắn.

Hạ Phùng Tuyền cũng di chuyển theo động tác của cô, dần dần bức cô đến đầu giường, giọng nói của hắn đầy ma lực dụ hoặc: “Đối với anh mà nói, một ngày như thế có thể sánh bằng một năm dài đằng đẵng.”

Diệp Tây Hi cũng mỉm cười đáp lại, nở nụ cười vô hại thuần khiết, sau đó, cúi đầu, luôn xuống dưới hai tay Hạ Phùng Tuyền mà chui ra ngoài.

Cô chạy đến trước cửa, đứng lại, xoay người nhìn Hạ Phùng Tuyền, trong mắt hiện lên vẻ đắc ý dào dạt: “Hạ Hư Nguyên đã dẫn dò qua rồi, nếu anh bắt em phải vận động mạnh thì hậu quả tất yếu đưa đến việc em bất tỉnh nhân sự đấy.”

“Thôi bỏ đi.” Hạ Phùng Tuyền quăng cái gối mới vô được lúc nãy của cô xuống, thờ dài buồn bã: “Tối nay anh đành phải sang ngủ phòng của Hư Nguyên vậy.”

“Thật sao?” Diệp Tây Hi kinh ngạc, có chết cũng không ngờ tới Hạ Phùng Tuyền lại có nhân tính như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98

“Đương nhiên là...” Hạ Phùng Tuyền đứng dậy, đôi con ngươi đen nhánh bất thành linh loé lên tia mờ ám: “Giả!”

Vừa dứt lời, hắn chỉ cần sai một bước dài đã tiến bám sát nút cô, Diệp Tây Hi kinh dị, vội vàng mở cửa thoát thân, thê lương thảm thiết hô to một tiếng: “Cứu! Mạng! A!”

Chữ ‘A’ còn chưa thoát hẳn ra khỏi cổ họng, Hạ Phùng Tuyền đã tóm gọn lấy cô, nháy mắt quảng cô đang cố vùng vẫy lên giường.

Cửa, ngay sau đó cũng bị chốt khoá thật cẩn thận, nội bất xuất mà ngoại bất nhập.

Trong phòng khách lầu dưới, Hạ Từ Viện đang chăm chú chiêm ngưỡng những món đồ cổ quý giá, còn có Mộ Dung Phẩm đang cầm cùi gọt trái cây hầu hạ cô, Hạ Hư Nguyên đang xem xét báo cáo mẫu tử thi giải phẫu ngày hôm nay và cuối cùng là A Khoan đang luôn chân luôn tay bận rộn với nồi nước dùng trong bếp, toàn bộ ngừng đầu lên, trăm miệng một lời: “Lại nữa rồi!”

“Hạ Phùng Tuyền, buông ra mau, anh quá cầm thú rồi đó! Ngay cả Khô đại cừu thâm anh cũng không bằng một góc a~~~~ Đồ sói háo sắc! Cái đồ chỉ tư duy bằng nửa thân dưới, anh... anh là đồ...” Diệp Tây Hi đang mắng rất hăng say đột nhiên im bặt.

Bởi vì Hạ Phùng Tuyền không như trước đây giờ trò xằng bậy với cô, mà trái lại hắn yên lặng ôm cô thật chặt, nằm bên cạnh cô giống như là... đang ngủ.

“Hạ Phùng Tuyền.” Diệp Tây Hi khe khẽ gọi.

“Ừ.”

“Có thật là chúng ta chỉ ngủ thôi không?”

“Yên tâm đi.” Hạ Phùng Tuyền thì thầm: “Thân thể em từ ngày đó không còn khoẻ như trước nữa, anh sẽ không ép buộc em đâu.”

Diệp Tây Hi an tâm im lặng lắng nghe, xoay người nhìn hắn.

Hạ Phùng Tuyền nhắm mắt lại, giây phút này, gương mặt của hắn rất yên bình an giấc.

Mọi đường nét trên khuôn mặt đều rõ ràng, mí mắt thật mỏng, sống mũi cao và thẳng, còn có quai hàm gợi cảm đến mê hoặc lòng người.

Diệp Tây Hi chân tay ngứa ngáy không nhịn được đưa tay ra vuốt ve khuôn mặt của hắn, một vòng rồi lại thêm một vòng, cuối cùng di chuyển dần xuống dưới cổ, nhẹ nhàng chậm chậm lướt ngón tay đùa nghịch.

“Em đang làm gì thế?” Hạ Phùng Tuyền đột nhiên mở mắt ra.

“Thoải mái chứ, mỗi lần em làm thế này Khô đại cừu thâm đều rất thích thú mà.” Diệp Tây Hi đáp.

“Ngủ.” Hạ Phùng Tuyền ra lệnh, chôn chặt hai tay của cô vào ngực mình.

Diệp Tây Hi không còn cách nào khác, đành phải nhắm mắt lại, biết điều một chút mà ngủ.

Cho dù không biến thân nhưng Hạ Phùng Tuyền vẫn rất ấm áp, Diệp Tây Hi tự động nhích lại gần vùi mặt thật sâu vào lòng hắn.

Nhưng mà, cơ thể hai người càng nhích tới gần nhau thì Diệp Tây Hi dần dần nhận thấy có điều gì đó bất thường.

“Hạ Phùng Tuyền.”

“Lại sao nữa?”

“Người anh nóng như đốt lửa trại á.”

“...Em làm ơn ngủ đi cho anh.”

Có chuyện mờ ám hay ho, Diệp Tây Hi ngu gì mà bỏ qua dễ dàng như vậy.

Cô xoè mười móng vuốt của mình ra cào cào nhẹ lên lồng ngực Hạ Phùng Tuyền, hết nhấn rồi ấn chậm chậm vuốt ve từ trên xuống dưới, quả nhiên không phụ sự kì vọng của cô, Hạ Phùng Tuyền bắt đầu có phản ứng gắng gượng.

Diệp Tây Hi đang đắc ý cười thầm trong bụng thì Hạ Phùng Tuyền bỗng nhiên trở mình, đặt cô nằm dưới thân hắn.

Hắn nhìn cô, trong mắt lách tách tia lửa, giọng nói cũng trở nên khàn khàn, nồng đượm dục vọng: “Diệp Tây Hi, em đừng chọc anh nổi điên.”

“Ây da, anh nặng quá đi mất, em hô hấp bắt đầu thấy khó khăn, đầu cũng bắt đầu choáng váng rồi đây nè.” Diệp Tây Hi vội vàng kêu oai oái.

Hạ Phùng Tuyền nhỏ giọng chửi thề một tiếng, vội vàng buông cô ra.

Thoát chết trong gang tấc, Diệp Tây Hi lại ngựa quen đường cũ tiếp tục giờ trò chòng ghẹo Hạ Phùng Tuyền.

Khó trách cái kỹ thuật trêu chọc khiêu khích này bị tất cả mọi người tranh nhau sử dụng thì ra nó có thể mang lại cảm giác hạnh phúc sung sướng như nhường này.

Hạ Phùng Tuyền kiên nhẫn đã gần đến mức giới hạn: “Diệp Tây Hi, nếu như em không muốn bị anh bóp chết thì mau dừng tay lại.”

Cơ hội ngàn năm một thuở, làm sao có thể dừng tay?

Diệp Tây Hi siết chặt móng vuốt của mình tiếp tục trêu ghẹo hắn một cách hăng say, sờ sờ cảm của hắn, nhấn nhấn ấn ấn chọc chọc ngoáy ngoáy lồng ngực hắn, cuối cùng là vỗ vỗ cái mông của hắn, quả nhiên trước sau không đồng nhất, co dãn cũng khác nhau.

Hạ Phùng Tuyền toàn thân cứng ngắc, chỉ có thể dờ ra như cục hoá thạch nằm trên giường để cô tiêu khiển.

Bất quá trong bụng hắn đang âm thầm thề độc, chờ cô thân thể khoẻ lại, có trời đất chứng giám hắn nhất định sẽ bắt cô phải trả giá cực cực cực đắt.

Rốt cục, nhìn Hạ Phùng Tuyền bị hành hạ đến mồ hôi lạnh đầm đìa rịn trên trán, Diệp Tây Hi cũng vô cùng có nhân tính dừng tay.

“Bây giờ có thể ngủ được rồi chứ?” Hạ Phùng Tuyền hỏi, giọng nói có chút biến đổi do nghiêng răng nghiêng lợi quá nhiều.

Diệp Tây Hi khúc khích cười đáp lại: “Hôm nay anh không muốn làm gì sao?”

“Diệp Tây Hi, em còn chưa chinh anh đủ hả?” Hạ Phùng Tuyền nheo mắt đầy nguy hiểm nhìn cô.

Diệp Tây Hi thối thối lên hai gò má của hắn, hơi thờ ơ mà lời cuốn: “Em hỏi thật mà.”

Hạ Phùng Tuyền vẫn giữ vững lời thề: “Anh sẽ không ép buộc em.”

Diệp Tây Hi rất chậm rất chậm nhủ mảy mai: “Nếu như là em tự nguyện thì sao?”

Hạ Phùng Tuyền chăm chú nhìn cô: “Không phải là em không thích làm chuyện đó sao?”

“Em không ghét.” Diệp Tây Hi chột chột hắn, từng chữ từng chữ rất rõ ràng: “Em chỉ không thích lần nào cũng là anh đàn áp em mà thôi.”

Hạ Phùng Tuyền nâng cái cằm nhỏ của cô lên, ánh mắt vui mừng: “Vậy mà em không nói sớm.”

“Anh cũng thêm quan tâm đến cảm nhận của em đâu.” Diệp Tây Hi nhún nhún vai.

“Vậy thì...” Hạ Phùng Tuyền giọng nói dần dần trở nên dịu dàng mềm mại giống như lời thì thầm thoảng bên tai: “Cơ thể của em chịu được ư?”

“Hắn là không thành vấn đề.” Diệp Tây Hi cup mắt xuống, nhỏ giọng bổ sung: “Chỉ cần anh biết kiềm chế một chút là được.”

Hạ Phùng Tuyền không nói gì thêm, hần dùng hành động để thay lời muốn nói.

Hắn bắt đầu hôn cô, đôi môi gắn kết, vuốt ve mon trớn, từ từ cảm nhận sự mềm mại của đôi phương thưởng thức sự ngọt ngào của nhau.

Động tác của Hạ Phùng Tuyền rất nhẹ, rất khẽ, nụ hôn này triển miên mà nồng nàn, thỉnh thoảng cắn nhẹ, thỉnh thoảng lại liếm mút câu dẫn hoàn toàn ham muốn của cô nổi lên.

Diệp Tây Hi đưa tay ôm thật chặt cổ của Hạ Phùng Tuyền, vững vàng leo lên người hắn.

Cơ thể hai người, thân mật gắn bó, không tồn tại một khe hở nào. Da thịt hai người đều nóng rực, tình cảm mãnh liệt, như thiêu như đốt.

Hạ Phùng Tuyền từ từ tiến vào cơ thể Diệp Tây Hi, qua từng đường cong tới khu vực bí ẩn nhất, toàn bộ cơ thể hắn bao trùm lấy cô.

Sự tiếp xúc của cơ thể rắn chắc và nóng rực khiến cho cô thêm điên cuồng, những ngón tay của Diệp Tây Hi bám thật sâu vào lưng hắn, dục vọng trong cô như nước vỡ bờ, lý trí hoàn toàn biến mất.

Dưới ánh trăng, trên cơ thể hai người đều phủ một tầng mờ mờ hơi tình mịn, trơn bóng lấp lánh như ngọc.

Hắn không ngừng tiến vào, cô hưởng thụ nhận lấy, bọn họ quấn quýt lấy nhau, ngụp lặn trong cơn thủy triều của dục vọng.

Tốc độ của hắn dần dần tăng nhanh, vui thích cũng càng lúc càng lớn, dần dần tràn ngập cơ thể cô, tê dại khó diễn tả thành lời, cơ thể cô như muốn nổ tung, Diệp Tây Hi đầu óc bỗng nhiên trống rỗng, sau đó... Cô hôn mê bất tỉnh.

Hạ Phùng Tuyền trong nháy mắt cứng đờ ra hoá đá lần thứ n.

Đến khi định thần lại hắn vội vàng giúp Diệp Tây Hi mặc quần áo tử tế rồi choàng lên mình áo tắm, vọt ra ngoài cửa, gọi Hạ Hư Nguyên tới.

Hạ Hư Nguyên xem xét bầu không khí kiêu diễm trong căn phòng lập tức hiểu ra chuyện gì đã xảy ra, một bên tiêm cho Diệp Tây Hi đường glu-cô, một bên nín cười nói với Hạ Phùng Tuyền: “Chúc mừng ngươi, ngươi đã thành công khiến Tây Hi bất tỉnh nhân sự.”

Hạ Phùng Tuyền từ từ giải thích: “Lần này là người ta tự nguyện, không phải là lỗi của ta mà.”

Mộ Dung Phẩm ý vị thâm trường nhìn hắn: “Phùng Tuyền, vừa rồi chúng tôi rõ ràng nghe thấy Tây Hi la lên cứu mạng, đứng chối cãi nữa.”

A Khoan đồng tình lắc đầu thất vọng: “Phùng Tuyền, ngươi quá cảm thú rồi!”

Hạ Từ Viện cắn một miếng táo, răng rắc một tiếng: “So sánh với Mộ Dung Phẩm ngươi quả thực còn cạn bã hơn gấp trăm lần.”

Khô đại cừu thâm: “Gâu gâu gâu gâu gâu gâu!”

Hạ Phùng Tuyền: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99

Diệp Tây Hi không hề hay biết rằng trong lúc mình hôn mê, Hạ Phùng Tuyền đã bị nghìn người khinh bỉ, vạn người phi nhổ thậm tệ.

Cho nên, sau khi tỉnh lại, đối với một loạt hành vi khác thường của Hạ Phùng Tuyền cô cảm thấy đặc biệt khó hiểu.

Đầu tiên là hắn không còn muốn cô nữa, cho dù chỉ là hôn môi cũng cực kì cẩn thận, mới hôn được một nửa đã dừng lại để kiểm tra xem hô hấp của cô có khó khăn không, một chút hăng hái quấy rầy cô cũng không có.

Vốn cho rằng đời sống tình dục của hắn giảm sút, nhưng cứ mỗi lần đêm hôm khuya khoắt tỉnh giấc Diệp Tây Hi lại giật mình nhìn thấy cặp mắt sói sáng xanh mờ thật to trong bóng đêm đang nhìn mình chằm chằm của Hạ Phùng Tuyền, ánh mắt kia tựa như muốn nhào tới ăn tươi nuốt sống cô ngay lập tức vậy, khiến cho con ngái ngủ của cô biến mất không chút dấu vết, cứ thế hai mắt mở thao láo cho đến sáng hôm sau.

Mặt khác, Hạ Phùng Tuyền như thể các dây thần kinh cảm nhảm tuyền rồi, sống chết dí cô ở bên cạnh Từ Viện, ngày ngày dặn dò A Khoan nấu một bát súp bự chẳng chứa các loại dinh dưỡng phong phú bởi bỏ đến mức người chết ăn được cũng phải bật mồ sống dậy, sau đó ép cô uống cho bằng hết, cứ như thể cô cũng mang thai không bằng ấy.

Thế đấy, không quá mấy ngày, Diệp Tây Hi vẫn thường lấy làm kiêu ngạo vì vòng eo thon gọn nhỏ nhắn của mình thì giờ đây đã phì nhiêu thêm một tầng mỡ nữa rồi, điều này quả thực so với mười loại cực hình tàn khốc đã man tàn bạo nhất của thời Mãn Thanh có khi còn hung ác độc địa hơn là đằng khác.

Cuối cùng đến một ngày, Diệp Tây Hi thật sự không thể chịu đựng thêm được nữa, đập bàn quyết định lật bài ngựa nói ra ngô ra khoai rõ ràng với Hạ Phùng Tuyền: “Những thứ này là cái quái quỷ gì vậy? Vừa sền sệt vừa khó ngủ, buồn nôn chết mất, có đánh chết em cũng không uống!”

Hạ Phùng Tuyền chẳng nói chẳng rằng, chỉ im lặng nhìn cô, ánh mắt xa xăm xanh xanh của chó sói khiến cô cảm thấy toàn thân ngứa ngáy.

Diệp Tây Hi tuân theo nguyên tắc không bao giờ cúi đầu khuất phục trước những thế lực bạo tàn hắc ám nên không chút sợ hãi nào nhìn thẳng vào hắn, trong mắt cũng bắt đầu bắn ra những tia nhìn giận dữ đỏ đỏ của lửa.

Vì thế, hai người mặt mũi hết đỏ một trận, rồi lại đến xanh một trận, khiến cho Khổ đại cừu thâm chậm chạp đi ngang qua còn lầm tưởng nó đi nhầm tới lối đi bộ gặp phải hai cột đèn xanh đỏ.

Mất to trừng mắt nhỏ hơn nửa phút, Diệp Tây Hi bỗng nhiên nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ tan tành, cúi đầu xuống nhìn thì bị dọa tới mức hồn vía lên mây.

Hạ Phùng Tuyền cư nhiên có thể tay trần bóp nát cái chén thủy tinh hắn đang cầm trên tay dễ như ăn kẹo.

Diệp Tây Hi run run, vội vàng bung bát súp lên, ngửa cổ lên trời, ực ực ực ực một hơi tu cạn sạch.

Từ đó về sau, đối với vấn đề uống canh uống súp cô nếu dám ho he nửa lời chê bai chỉ sợ Hạ Phùng Tuyền kích động bóp nát cổ mình mất thôi.

Có điều nói đi vẫn phải nói lại, kể từ ngày uống súp đều đặn, số lần té xỉu của cô ngày càng ít hơn nhiều.

Cuối cùng thì trong cái rủi cũng có cái may.

Diệp Tây Hi cứ thế tiếp tục nhịn đắng nuốt cay uống cho bằng hết cái thứ súp vừa ngủ đã muốn nôn mửa kia, còn Hạ Phùng Tuyền thì tiếp tục bị cấm dục mà ánh mắt ngày càng trở nên xanh xanh long sông sọc sọc hơn, Hạ Từ Viện từng ngày từng ngày bụng trở nên lớn hơn, Mộ Dung Phấn vẫn như cũ mặt dày mày dạn ra ra vào vào Hạ gia, Hạ Hư Nguyên tiếp tục duy trì và phát triển những hành vi biến thái quái dị của mình, A Khoan thì trước sau như một vẫn cứ dong dài lải nhải.

Cuộc sống cứ như vậy yên ả trôi qua, cho đến ngày Từ Như Tĩnh lại một lần nữa xuất hiện.

Cô được trợ thủ đắc lực của Du Tử Nhân — Nhâm Quảng Minh hộ tống đưa tới Hạ gia.

Đồng thời, Nhâm Quảng Minh còn đem tới một tin tức làm người ta khiếp sợ: Du Tử Nhân đã bị Du Tử Vi bắt được, sống chết chưa rõ.

Theo lời của Nhâm Quảng Minh, trong khoảng thời gian Hạ Phùng Tuyền đi Italy, Du Tử Nhân và Du Tử Vi liên tục công kích lẫn nhau, đấu súng và đấu trí, thế như nước với lửa. Nhưng dù sao Du Tử Vi cũng đã ngồi trên cái ghế chủ nhân của Du gia hơn mười năm rồi, thế lực hùng mạnh hơn rất nhiều, ngày hôm qua ông ta đã liên hợp với các trưởng lão trong gia tộc bày binh bố trận giăng lưới tóm gọn Du Tử Nhân.

Nhâm Quảng Minh miễn cưỡng tuân lệnh Du Tử Nhân hộ tống Từ Như Tĩnh đến Hạ gia, hy vọng có thể nhận được sự che chở của bọn họ.

Xa cách gặp lại, Diệp Tây Hi tất nhiên vui mừng khôn siết, nhất định đêm nay muốn ngủ cùng Từ Như Tĩnh để hai người thoải mái tâm sự.

Nghe vậy, ánh mắt Hạ Phùng Tuyền lại lần nữa xanh càng thêm xanh.

Buổi tối hôm đó, Diệp Tây Hi chiếm giường lớn, đuổi Hạ Phùng Tuyền mặt mày ỉu xiu như bánh mì nhúng nước sang phòng khác.

Nằm ở trên giường, Diệp Tây Hi kích động kể những chuyện đã xảy ra từ ngày hai người biệt ly, đang kể đến đoạn cao trào chợt phát hiện Từ Như Tĩnh bộ dạng u sầu, không khỏi hoang mang: “Như Tĩnh, vất vả lắm mới thoát khỏi ma chướng của Du Tử Nhân, cô hẳn là nên vui mừng mới phải. Yên tâm đi, Hạ gia nhất định sẽ bảo vệ cô mà.”

Từ Như Tĩnh nằm trên giường, nhìn trần nhà, không nhúc nhích, một hồi lâu sau, cô nhắm mắt lại: “Tây Hi, cô có tin không? Tôi bây giờ... rất lo lắng cho Du Tử Nhân.”

Diệp Tây Hi kinh ngạc: “Cô... thích hắn?”

Từ Như Tĩnh nghiêng người, nhìn Diệp Tây Hi.

Da của Từ Như Tĩnh vẫn trắng như ngọc, nhưng dưới ánh trăng càng trở nên tái nhợt hơn. Cô ấy gầy, cảm nhận đi rất nhiều. Ánh mắt của cô khế phủ một tầng sương mỏng mê mang, giống như ngay cả bản thân mình cũng không cách nào nhìn thấu.

“Tôi không biết.” Cô nói.

Diệp Tây Hi trầm tư trong chốc lát, khẽ thở dài: “Nói thật, tôi còn có ngày thích Hạ Phùng Tuyền. Cô và Du Tư Nhân gắn bó với nhau trong một thời gian dài như thế, đối với hắn nảy sinh tình cảm cũng không phải là chuyện không thể.”

“Có lẽ là thói quen ý lại.” Từ Như Tĩnh chậm rãi nói: “Sau khi cha mẹ tôi qua đời, ở trên thế gian này, tôi đã không còn một người thân nào nữa. Chỉ có hắn, mỗi ngày cùng tôi ở chung một chỗ... Điều đó giống như một thói quen, ngày ấy đối với tôi cái thế giới này đã không còn ý nghĩa gì nữa nhưng hắn vẫn níu kéo tôi... Trước kia có lẽ tôi cảm thấy điều đó rất phiền toái thực chán ghét, có phần sợ hãi nhưng ngay lúc này đây, tôi lại cảm thấy yên tâm, có cảm giác rằng trên thế gian này mình không còn một mình nữa...”

Diệp Tây Hi trầm mặc, xem ra vấn đề rất nghiêm trọng.

Mộ Dung Phẩm báo cáo tin tức thăm dò được:

“Du Tư Nhân bị nghi ngờ là có ý đồ làm phản, mưu sát không thành Du Từ Vĩ – đương chủ nhân của Du gia, phạm vào gia pháp hiện đang bị giam giữ trong mật thất của Du gia. Cụ thể bị xử trí như thế nào thì còn phải đợi các trưởng lão họp bàn rồi quyết định, cho nên tạm thời hắn sẽ không có nguy hiểm tính mạng.”

A Khoan lắc đầu: “Ngày trước, nếu như không có sự hậu thuẫn của mấy lão khom già này thì Du Từ Vĩ làm gì có bản lĩnh giết được Du Từ Kinh.” [Du Từ Kinh: cha của Du Giang Nam]

Mộ Dung Phẩm tiếp tục: “Nhưng mà bây giờ đám trưởng lão Du Gia phân chia thành hai thế lực, trong đó cũng có kẻ không vừa mắt Du Từ Vĩ, cũng nhờ có bọn họ bảo vệ mà Du Tư Nhân không bị giết ngay tại chỗ.”

A Khoan vận mình vờn vai bộ dạng mặt mũi: “Quan tâm hắn làm cái khi gì, cứ để cho đám người Du Gia đấu với nhau sống mái một phen, đấu đến chết đi sống lại cũng được... Ày da, đến lúc Tây Hi dùng canh tâm bồ rồi.”

Mộ Dung Phẩm nhìn Hạ Phùng Tuyền: “Phùng Tuyền, người hắn là đã có kế hoạch khác rồi đúng không?”

Hạ Phùng Tuyền hai chân vắt vẻo, ung dung, năm ngón tay gõ gõ từng nhịp đều đặn trên đầu gối, khóe miệng của hắn lộ ra một nụ cười khó mà phát hiện:

“Ta nghĩ, bây giờ là thời cơ tốt nhất để trừ khử Du Từ Vĩ.”

“Ý người là ngư ông đắc lợi, thừa dịp bọn chúng đấu đá lẫn nhau mà tiêu diệt thế lực Du gia ?” Mộ Dung Phẩm hỏi.

“Không, Du gia thế lực hùng mạnh có thể sánh ngang với chúng ta. Giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, loại chuyện này ngu sao mà đâm đầu vào.” Hạ Phùng Tuyền thâm ý sâu xa: “Ý của ta là, chúng ta có thể giúp Du gia đổi chủ.”

A Khoan hỏi: “Người muốn giúp Du Tư Nhân ngồi lên vị trí này?”

Mộ Dung Phẩm đã lĩnh hội được ý của hắn, cười đáp: “Không, Du Tư Nhân tâm tư rất khó nắm bắt, nói không chừng chúng ta cứu hắn ngày hôm nay một ngày nào đó hắn lại trở mặt đối địch với chúng ta một lần nữa thì khôn. Kẻ mà Phùng Tuyền muốn giúp phải là kẻ tuyệt đối không bao giờ đối địch với chúng ta, hơn nữa sẽ không hề khao khát máu của Tây Hi mà ngược lại thậm chí còn dốc lòng bảo vệ Tây Hi nữa là đằng khác.”

A Khoan tỉnh ngộ: “Người muốn nói tới Du Giang Nam?”

Hạ Hư Nguyên mỉm cười: “Mặc dù Du Giang Nam không muốn máu của Tây Hi nhưng biết đâu cái hắn muốn lại là con người Tây Hi thì sao, Đại ca, xin hỏi huynh đã cân nhắc kỹ lưỡng chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

“Đúng vậy.” A Khoan ngẩng đầu lên ngó trên lầu một cái, nhỏ giọng nói tiếp: “Phùng Tuyền, người cứ như vậy tin tưởng Tây Hi?”

Hạ Phùng Tuyền bộ dạng vẫn bình thản, mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào, hoàn toàn bình tĩnh, tự tin nói: “Ta tin tưởng chính bản thân mình.”

Sau đó, hắn đứng dậy, đi lên lầu.

Chờ hắn mất hút trên cầu thang, A Khoan ngay lập tức rút chi phiếu ra, đập xuống mặt bàn, rất chi hào phóng: “Ta cá là Phùng Tuyền cùng Tây Hi náo loạn âm ỉ ít nhất cũng phải ba lần.”

Mộ Dung Phẩm cũng hòa theo: “Ta cá bọn họ phải long trời lở đất năm lần trở lên.”

Dứt lời hai người đồng thời nhìn về phía Hạ Hư Nguyên: “Còn người?”

Hạ Hư Nguyên cười nham hiểm: “Ta cá là Phùng Tuyền sẽ làm Tây Hi ngất một lần.”

A Khoan và Mộ Dung Phẩm cùng trầm trồ ngưỡng mộ: “Chú mày quả là nhìn xa trông rộng!”

Ngày hôm sau, từ sáng tinh mơ Diệp Tây Hi đã thức dậy cầm cùi chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà, bởi vì có Từ Như Tĩnh đến làm khách nên cô muốn chuẩn bị cho tươm tất thịnh soạn một chút.

Đang lúc bận rộn, Hạ Phùng Tuyền lại thông thả bước vào bếp.

Hôm nay hắn mặc bộ đồ thể thao sáng màu rộng rãi, trên trán lấm tấm mồ hôi, nhìn qua có thể nhận ra ngay hắn vừa đi tập thể dục về, cả người tỏa ra hormone nam tính, trong nháy mắt có thể hấp dẫn toàn bộ sinh vật giống cái trong phạm vi mười thước xung quanh.

Nhưng thật đáng tiếc, Từ Viên là em hắn, Như Tĩnh thì đã có người thương, phòng bếp còn lại Diệp Tây Hi, ấy vậy mà cô cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên nhìn hắn, vội cúi cho hắn một cốc nước hoa quả sau đó xua xua tay như đuổi ruồi muỗi không bằng: “Biến biến, nhà bếp còn bẽ bộn nhiều việc, anh ra ngoài kia đi dạo vài vòng nữa đi.”

Hạ Phùng Tuyền dựa lưng vào cửa bếp, đón lấy cốc nước trái cây kia chỉ một hơi là tu hết sạch, uống xong thần nhiên thông báo: “Hôm nay anh mời Du Giang Nam tới.”

“Xoảng! Xoảng!! Keng! Choang!!” Cái chảo đang rửa dở chừng trên tay Diệp Tây Hi rơi cái bịch xuống đồng chén đĩa dưới bồn rửa bát.

“Sao nhiều dầu mỡ thế nhỉ, trơn quá đi mất!” Diệp Tây Hi hắng giọng lấy lại vẻ trấn tĩnh làm bộ như không có chuyện gì xảy ra hỏi lại: “Anh vừa mới nói cái gì ấy nhỉ?”

Toàn bộ nhất cử nhất động của cô sao có thể thoát khỏi đôi mắt tinh ranh của Hạ Phùng Tuyền được, hắn tiếp tục nói:

“Anh quyết định sẽ bắt tay hợp tác với Du Giang Nam, trợ giúp hắn đánh bại Du Từ Vi lên làm chủ nhân của Du gia. Nói cách khác, từ nay về sau, chúng ta sẽ thường xuyên gặp mặt Du Giang Nam.”

“Răng rắc!!” Giờ thì đến lượt trứng gà trên tay Diệp Tây Hi bị bóp nát.

“Xem ra gần đây anh để cho em uống quá nhiều canh tắm bổ, quả nhiên là vô cùng vô cùng tốt cho cơ thể rồi, khí lực cũng lớn quá ha ha ha.”

Diệp Tây Hi cười cười đáp lại, mũi bắt đầu thấy cay cay mà nụ cười thì cũng đang dần tê cứng.

Khó khăn lắm mới bình tĩnh đáp lại, cô mới phát hiện ra cái người đứng dựa lưng ở cửa bếp phía đằng sau mình im lặng đến dị thường, rất lâu rất lâu không lên tiếng, nghi hoặc cô quay đầu lại thì đụng ngay vào một bức tường thịt rắn chắc— lồng ngực của ai đó.

Còn chưa kịp định thần lại thì cảm của cô đã bị một lực rất mạnh nâng lên, buộc cô phải nhìn thẳng vào long nhan của cái người tâm tình bất ổn định kia.

“Hôm qua, Anh đã nói với A Khoan và Mộ Dung Phẩm rằng anh hoàn toàn tin tưởng ở em.” Hạ Phùng Tuyền rất nhẹ nhàng tao nhã mỉm cười quý phái nhưng nụ cười này là nụ cười ẩn chứa nguy hiểm chết người: “Em sẽ không làm cho anh thất vọng chứ?”

“Sẽ không, sẽ không, tuyệt đối không bao giờ!” Diệp Tây Hi ríu rít trả lời, đầu lắc lắc để tưởng như sắp lìa khỏi cổ luôn rồi ấy chứ.

Hạ Phùng Tuyền cúi người xuống đặt một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước lên đôi môi cô: “Anh tin rằng em cũng không dám.”

Sau đó, tiêu sái hắn quay người rời đi.

Tồn hơi thừa lời! Diệp Tây Hi nghiền răng kèn kẹt, chẳng phải câu trước vừa mới nói hoàn toàn tin tưởng cô sao, ấy thế mà câu sau đã uy hiếp cô rồi, thế là sao há??? là sao????

Xoay người lại, tiếp tục cầm cùi chuẩn bị bữa sáng.

Thật không ngờ có một ngày Du Giang Nam lại đến nơi này.

Diệp Tây Hi chợt nhớ tới đêm trên bờ biển lần đó.

Tiếng sóng biển ào ào, mái tóc Du Giang Nam bị gió biển thổi rối bù, che phủ đôi mắt u buồn, còn có nụ hôn trong tích tắc ngấn ngời.

Tất cả những mảnh kí ức đó bây giờ ùa về trong tâm trí cô cứ như thể thời gian trôi qua đã đến mấy đời, những kí ức giờ đây đó thuộc về một miền xa xôi nào đó.

Cẩn thận ngẫm lại, Du Giang Nam giống như chàng bạch mã hoàng tử trong giấc mộng trẻ thơ của cô, hoàng tử đánh bại ác ma, cứu mình thoát khỏi sự giam cầm của ác ma.

Vậy là hai người sống hạnh phúc bên nhau đến bạc răng long ư? Không, trong câu chuyện thần thoại này lại xuất hiện thêm một chi tiết không giống bất cứ câu chuyện nào trước đây, cô lạc mất chàng hoàng tử bạch mã ấy, đồng thời rơi vào tay một ác ma khác, hơn nữa, cô cuối cùng lại đem lòng yêu ác ma ấy.

Câu chuyện đến đây là kết thúc.

Diệp Tây Hi mỉm cười khi nghĩ đến đây, chỉ có điều con ác ma nắm giữ trái tim cô này xem chừng cũng không tệ lắm, luôn một lòng một dạ đối với cô.

Nở nụ cười ngọt ngào, Diệp Tây Hi cho thêm vào phần ăn sáng của Hạ Phùng Tuyền nhiều trứng hơn một chút.

Chiều tối hôm đó, Diệp Tây Hi đang ngồi xem ti vi cùng Hạ Từ Viện và Từ Như Tĩnh ở phòng khách, lúc vô tình ngẩng đầu lên, tình cờ nhìn thấy Du Giang Nam từ ngoài cửa bước vào.

Vấn hình bóng giống trong tâm trí cô mãi khắc sâu ghi nhớ, bộ quần áo sáng màu, khí chất cao quý nho nhã, yên bình mà trầm lặng.

Hắn nhìn cô, ánh mắt rất phức tạp, có mừng rỡ, có mất mát, cũng có ngo ngẩn u sầu.

Diệp Tây Hi sững sốt một giây, cuối cùng cũng đứng dậy mỉm cười: “Anh đến rồi à.”

“Ừ.” Du Giang Nam gật đầu, hàng lông mi khẽ rũ xuống, khiến cho khuôn mặt vốn thư sinh phảng phất u buồn kia có chút gì đó mờ ảo không nắm bắt được:

“Lần trước, anh nghe nói em bị Du Nhất Giới bắt cóc đưa tới Italy, không sao chứ?”

“Anh cũng biết mà, em vốn dĩ vận may đây mình mà, lần nào cũng gặp dữ hóa lành, không sao cả.” Diệp Tây Hi hắc hắc lém lỉnh cười.

“Vì thế cho nên người ta mới nói, ngu ngốc mạng là lớn nhất, quả không có sai bao giờ.” Phía sau bọn họ, truyền tới giọng nói hài hước đến rợn tóc gáy của Hạ Phùng Tuyền.

Diệp Tây Hi ai oán bất lực thở dài.

Lại nữa rồi.

Hạ Phùng Tuyền thân mật đặt tay lên vai Diệp Tây Hi, giống như đang công khai biểu thị quyền sở hữu của mình vậy.

Diệp Tây Hi khẽ nhún mày, âm thầm dùng cùi trỏ huych Hạ Phùng Tuyền xê ra một chút.

Du Giang Nam nhẹ nhàng chuyển ánh mắt đi nơi khác.

Lúc này, Hạ Từ Viện mới cảm lấy điều khiển tất ti vi đi, rất chi là nhân hạ rảnh rồi vô cùng quay qua nhìn Từ Như Tĩnh ngồi bên cạnh buồn đưa: “Cô thử nói xem, ba người kia là tình tay ba thật hay giả nhì, nhìn thì không thấy gì nhưng ai mà biết được.”

Diệp Tây Hi, Hạ Phùng Tuyền, Du Giang Nam: “.....”

Lúc này, trên lầu vang lên một chuỗi âm thanh liên tiếp.

“Gâu! Gâu! Gâu!” Tiếng kêu hưng phấn.

“Bạch! Bạch! Bạch!” Bốn cái chân mập mạp béo ú nắn đập đập trên sàn nhà rất vội vã.

“Gâu!!!!” Tiếng kêu thảm thiết.

“Huych! Huych! Rầm! Rầm! Bạch!”

Chuỗi âm thanh liên hoàn “ngộ nghĩnh” này diễn ra rất nhanh, đám người Diệp Tây Hi chỉ kịp nhìn thấy một cục tròn tròn đen đen trắng trắng lẫn lộn lẫn bình bạch bình bạch từ trên cầu thang xuống.

Khô đại cừu thâm

Khô đại cừu thâm lúc la lúc lắc tấm thân béo nham của nó, hai mắt long lanh long lánh nhìn Du Giang Nam trù mến, “Gâu!!!” một tiếng rồi chạy ùa về phía hắn.

Suất ca, suất ca mua nó ngày bé.

Nhất định là suất ca tới cứu mình thoát khỏi bể khổ này rồi!

Du Giang Nam ôm lấy nó, yêu thương vuốt ve bộ lông rậm rạp của nó, cười nói:

“Thật không ngờ Khổ đại cừu thâm lại lớn đến thế này đây.”

“Cũng không ngờ tới một điều nữa, đó chính là nó lại dính người như vậy nhỉ.” Hạ Hư Nguyên chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện đằng sau mọi người như một âm hồn thoát ẩn thoát hiện, thâm ý khó đoán mập mờ nói: “Vừa nhìn thấy người, nó liền hôn ha hôn hờ chẳng coi Phùng Tuyền ra cái đĩnh gì hết á.”

Dứt lời Hạ Hư Nguyên còn liếc mắt nhìn Diệp Tây Hi cười khiêu khích, ý tứ không cần nói rõ cũng hiểu.

Diệp Tây Hi nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt trợn ngược, dùng hết sức lực từ cha sinh mẹ đẻ tới giờ trừng mắt nhìn Hạ Hư Nguyên, hù chết người, hù chết người, hù chết người.

“Dù sao, nó cũng biết Du tiên sinh trước, tình cảm tất nhiên là sâu nặng hơn chút ít, Phùng Tuyền mà gặp nó lâu hơn chút nữa thì... ai biết được ngày hôm nay sẽ như thế nào nhỉ?” Mộ Dung Phẩm cũng chẳng biết từ xó xỉnh nào ló mặt ra góp vui, vẻ mặt vui mừng khôn siết nhìn kẻ khác gặp nạn.

Diệp Tây Hi chuyển mục tiêu, bắt đầu nhìn chăm chăm vào bộ mặt đếu cáng của Mộ Dung Phẩm, ánh mắt tóe lửa, đốt cháy người, đốt cháy người, đốt cháy cả nhà người.

Cuối cùng là A Khoan giáng một đòn chốt hạ: “Đừng nói chớ, người có khi cũng như vậy nha, ôi nhớ làm sao, kỉ niệm ngày nào....”

Hờ, ngay cả A Khoan cũng hòa theo bọn họ sao? o (>___

Diệp Tây Hi chỉ còn nước ngồi trông nếm tự kỉ nơi góc tường, hai hàng lệ tuôn rơi ôm nỗi hận này thôi.

Len lén nhìn Hạ Phùng Tuyền, phù!! May quá, không có gì cả, vẫn sóng êm bể lặng.

Diệp Tây Hi nghi ngờ, cái quái gì vậy, hấn đổi tính rồi hả?

Nhưng mà, buổi tối hôm đó...

Tất cả mọi người đều yên bị trên bàn ăn, Khổ đại cừu thâm theo thường lệ nằm gục dưới chân Hạ Phùng Tuyền, chờ hấn cho ăn.

Hạ Phùng Tuyền chỉ nhẹ nhàng liếc mắt nhìn nó một cái, sau đó quay sang phân phó A Khoan: “Khổ đại cừu thâm phát phì rồi cần phải giảm cân, trong tuần lễ này chỉ cho nó ăn thức ăn dành cho chó thôi, không được phép cho nó ăn bất cứ thứ gì khác.”

Nghe vậy, Khổ đại cừu thâm ai oán thấu trời xanh, còn Diệp Tây Hi thì rùng mình rét run.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101

Dĩ nhiên đó là chuyện sau này hẵng nói, còn bây giờ Diệp Tây Hi ngây thơ của chúng ta cứ hồn nhiên cho rằng Hạ Phùng Tuyền không còn tuyệt chiêu nào thâm hiểm hơn nữa để trừng trị cô, cứ như thế vô tư thực sự cho rằng hấn hoàn toàn không để bụng tẹo nào hết.

Bởi vì ở đây không có người ngoài nên bọn họ lập tức thảo luận kế hoạch đối phó với Du Tử Vĩ ngay trên bàn ăn.

Mười mấy năm gần đây, các trưởng lão kì cựu của Du gia dần dần chia bè kết phái thành hai thế lực, một ủng hộ Du Tử Vĩ còn một lại có khuynh hướng chọn chủ nhân mới cho Du gia.

Thêm vào đó, Du Giang Nam còn là con trai độc nhất của chủ nhân tiền nhiệm nên có khá nhiều kẻ ủng hộ, bên cạnh đó, thế lực ủng hộ Du Tử Nhân lẫn le phía sau cũng không thể khinh thường, bọn chúng lúc nào cũng rục rịch sẵn sàng chờ thời cơ chín muồi.

Nếu như bây giờ lật lại vụ việc sát hại anh trai của Du Tử Vĩ năm đó, một lần nữa công khai phơi bày trước toàn thể Du gia từ trên xuống dưới nhất định sẽ khiến cho tất cả các trưởng lão trước nay ủng hộ hấn mất hết lòng tin ở hấn.

Như vậy, thế lực ủng hộ Du Giang Nam liên hiệp với Hạ gia có thể đưa hấn lên cái ghế chủ nhân của Du gia dễ như trở bàn tay.

“Nhưng lão Du Từ Vĩ cáo già gian trá lắm, chỉ sợ hấn bị ép đến chân tường, quần quá chó cùng dứt giậu liều chết với chúng ta.

” Mộ Dung Phẩm nhắc nhở.

.

“Biết vậy nhưng Du Từ Vĩ sớm hay muộn cũng sẽ vì máu của Tây Hi mà giao chiến với chúng ta, nếu sớm hay muộn gì cũng đánh nhau một trận thì chi bằng nắm lấy cơ hội ngàn năm có một này xử đẹp luôn đi.

” A Khoan mãnh liệt tán thành ý kiến này.

Hạ Phùng Tuyên nhìn Du Giang Nam: “Cho dù chúng ta bàn nửa bàn mãi cực kì chi li cẩn thận từng chi tiết nhất định vẫn không tránh được nguy hiểm, ý của người thì sao?”

Khuôn mặt nho nhã của Du Giang Nam hiện lên một tầng sát ý, ánh mắt lóe lên sự đáng sợ: “Dù nguy hiểm nữa thì cũng có sao, trọng yếu nhất vẫn là báo thù được con cáo già đó.”

Nhìn hấn, Diệp Tây Hi trên mặt bắt đầu lộ vẻ lo lắng.

Sau khi bàn bạc xong xuôi phương thức hành động cụ thể, Du Giang Nam quyết định ra về.

Đi tới cửa chính, đang chuẩn bị lên xe, hấn đột nhiên dừng lại.

Hấn nghe thấy phía sau truyền tới tiếng bước chân, rất nhẹ rất khẽ và vô cùng quen thuộc.

Diệp Tây Hi.

Hấn xoay người lại, quả nhiên, Diệp Tây Hi đang chậm chậm chạy về phía hấn, khi chạy gần tới chỗ hấn đang đứng, chỉ còn cách hấn một bước ngắn thì cô dừng lại.

Du Giang Nam có chút mất mát, đúng vậy, hấn và cô luôn luôn cách nhau một bước, chỉ một bước nữa mà thôi.

Chỉ một bước nhỏ nhoi như vậy thôi cũng có thể lỡ cả một đời.

Khuôn mặt Diệp Tây Hi vì chạy mãi miết suốt một quãng đường mà trở nên ửng hồng, cô dừng lại thở hổn hển, điều chỉnh hô hấp, định nói gì đó nhưng rồi lại ngập ngừng im lặng.

Cô chỉ là muốn đến đây tiễn hấn một đoạn đường, giống như những người bạn đưa tiễn nhau khi ra về.

Không giống như Du Nhất Giới, đối với Du Giang Nam, cô cũng có chút tình cảm.

Mặc kệ quá khứ là thâm oán, hay là yêu công khai, đó cũng là một tình cảm sâu lắng, tình cảm đó sẽ không bao giờ phai nhạt, chôn sâu trong lòng cô, vĩnh viễn sẽ không nảy mầm, chưa sót nhưng âm áp.

Cuối cùng vẫn là Du Giang Nam mở lời trước:

“Em hạnh phúc chứ?”

Giọng nói của hấn trầm thấp chứa sự dịu dàng.

“Vâng.

” Diệp Tây Hi gật đầu đáp.

“Anh cũng nhìn thấy được, Hạ Phùng Tuyên rất quan tâm đến em.

” Du Giang Nam khẽ cup mắt xuống, lông mi của hấn nhẹ nhàng khẽ lay động, bộ dạng vô cùng ôn nhu chân thành nói: “Như vậy là tốt rồi, như vậy... anh cũng an tâm”

Nghe vậy, trong lòng Diệp Tây Hi cũng khẽ rung động.

.

Sự chân thành của hấn lại khiến cho cô đau lòng.

“Còn anh thì sao?” Diệp Tây Hi hỏi: “Anh vẫn sống tốt chứ?”

“Vẫn tốt.

” Du Giang Nam mỉm cười: “Anh đã có thể báo thù được rồi, sao lại không tốt chứ? Em nhớ không, anh là con người sống để báo thù mà.”

Diệp Tây Hi cũng không đáp lại lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn hắn.

Du Giang Nam đứng dưới tán cây rậm rạp, ánh mặt trời xuyên qua các cành cây kẽ lá, nhẹ nhàng bao trùm cả người hắn, vẻ mặt của hắn thanh thản mà ôn nhu.

Những ngọn tóc của hắn thỉnh thoảng lại bị gió lay động, phiêu tán, nốt ruồi nhỏ nhỏ dưới mí mắt thoát ẩn thoát hiện.

Diệp Tây Hi không tin những lời đó của Du Giang Nam, nếu hắn chỉ vì báo thù mà sống thì ánh mắt của hắn sẽ không thể có tình cảm chân thành dịu dàng như vậy, nếu hắn chỉ vì báo thù mà sống thì hắn sẽ không bao giờ đối với động vật nhỏ yêu thương chăm sóc như vậy, nếu như hắn chỉ vì báo thù mà sống thì sẽ không bao giờ do dự khi làm tổn thương đến mẹ của mình như vậy.

“Đừng lo lắng, anh sẽ sống thật tốt.

” Du Giang Nam mỉm cười ấm áp: “Tây Hi, em cũng sẽ sống thật tốt, đúng không?”

“Đúng vậy, hai chúng ta sẽ luôn sống thật tốt.

” Diệp Tây Hi nhoen miệng cười, dưới ánh nắng mặt trời, nụ cười ấy đặc biệt chân thành.

Cuối cùng Du Giang Nam liếc nhìn cô thêm một cái rồi sau đó lên xe, rời đi.

Trong phòng, tất cả mọi người chen chúc ghé vào thành cửa sổ, ngó mặt ra ngoài, âm thầm quan sát nhất cử nhất động của Diệp Tây Hi và Du Giang Nam ở bên ngoài kia.

“Đến tốt cùng thì hai người họ đang nói cái quái gì nhỉ?” Mộ Dung Phẩm tò mò.

“Tây Hi nói, Giang Nam, mau dẫn em cùng Khô đại cừu thâm thoát khỏi cái tên Hạ Phùng Tuyền rất háo sắc và phóng túng này đi, em không thể chịu thêm được nữa rồi, ‘tiểu Hạ’ của hắn cứ như lắp thêm mô-tơ năng suất cao vào ấy.

” A Khoan bắt đầu giả giọng lồng tiếng minh họa.

“Du Giang Nam đáp, Tây Hi, em nhẫn nại một chút, chờ anh trở thành chủ nhân của Du gia thành công, anh nhất định sẽ quay trở lại đây đón em.

Đúng rồi, đến lúc đó, em nhớ phải bí mật mang theo chút ít của cải của Hạ Phùng Tuyền đấy nhé.

” Hạ Từ Viện cũng không kém phần long trọng, nhiệt tình tham gia.

“Tây Hi trả lời, anh yên tâm, đến lúc đó em sẽ tìm loại thuốc khiến đàn ông bất lực mới nhất mà Hạ Hư Nguyên- kẻ lợi hại nhất cái nhà này điều chế được lên lên cho Hạ Phùng Tuyền ăn vào, đảm bảo ‘chìm nhỏ’ thân yêu của hắn cả đời này bãi công làm việc luôn.

” Hạ Hư Nguyên cũng nhảy vào vuốt mông ngựa.

Hạ Từ Viện huyếch huyếch Từ Như Tĩnh: “Như Tĩnh, cô cũng nói một câu gì đó đi.”

Từ Như Tĩnh nhẹ giọng nói: “Hạ tiên sinh ở phía sau.

“Cái gì?” Hạ Từ Viện không nghe rõ.

Từ Như Tĩnh bắt đầu dùng ánh mắt ngó chăm chăm phía sau bọn họ ý bảo.

Ồ.

Cùng lúc đó, đoàn người bỗng nhiên cảm thấy phía sau gáy lạnh lạnh, không ai bảo ai cùng quay đầu lại, nhìn thấy Hạ Phùng Tuyền mặt không đổi sắc âm thầm đứng đó.

Mồ hôi lạnh bắt đầu tuôn ra ào ào như suối, tí tách tí tách rơi xuống nền nhà.

Hạ Phùng Tuyền nhìn Hạ Hư Nguyên:

“Nếu như ngươi còn muốn ta bơm tiền cho cái sở nghiên cứu y học của ngươi.

Tiếp tục chuyển hướng Hạ Từ Viện:

“Nếu như người không muốn bị ta đóng gói quăng đến nhà Mộ Dung Phẩm...”

Cuối cùng nhìn về phía A Khoan: U`

“Nếu như không muốn bị đuổi ra khỏi cái nhà này...”

Sau khi đe dọa khắp một lượt cuối cùng chốt hạ tổng kết một câu đầy uy lực: “Như vậy, các người liền ít bình loạn cho ta.

”!O?.

Kết thúc màn uy hiếp đe dọa khủng bố, người nào đó nhẹ nhàng lướt đi, còn lại toàn thể mọi người bị hấn dọa đến đần độn dờ dẫm á khẩu không nói được lời nào đứng đờ ra như gỗ.

Hạ Hư Nguyên:

Hạ Từ Viện:

A Khoan:

Mộ Dung Phẩm:

Một lúc sau, Diệp Tây Hi bước vào, nhìn thấy bộ dạng kì quái của họ, không khỏi đầy một bụng nghi ngờ, hỏi: “Các người đang làm cái gì thế?”

ư.

Đổi lại được một câu trả lời trăm miệng nhất trí: “Tây Hi, người tối nay chết chắc!”

Diệp Tây Hi: “.

Buổi tối, Diệp Tây Hi vừa nghe IPOD vừa đánh răng, từng ngum từng ngum nhấp vào lại nhổ ra súc miệng cẩn thận, cúi người xuống rồi ngẩng đầu lên, thiếu chút nữa thì đột quy tim mà chết ----- Trong gương bỗng xuất hiện rất nhiều Hạ Phùng Tuyền.

Diệp Tây Hi vỗ vỗ ngực: “Hạ Phùng Tuyền, đứng sau người khác không lên tiếng cũng có thể hù chết người đấy, anh đã nghe nói bao giờ chưa hả?” \$

Hạ Phùng Tuyền cầm khăn bông nhỏ, đi tới giúp cô lau kem đánh răng trên mặt, không nói lời nào, nhưng trong mắt có điểm là lạ.

Diệp Tây Hi neho mắt lại quan sát hấn: “Hạ Phùng Tuyền, đừng nói với em là anh cũng hoài nghi em với Du Giang Nam hôm nay thương lượng với nhau chuyện bỏ trốn đấy

Hạ Phùng Tuyền cười nhạt: “Em làm gì có gan lớn như vậy.”

“Nếu là thật thì sao?” Diệp Tây Hi tò mò.

Hạ Phùng Tuyền rất nhẹ rất nhẹ rất chậm rất chậm liếc nhìn cô một cái:

“Thế thì anh liền có ngay lý do rất đúng lúc có thể khiến em ở trên giường... ngất đi rất nhiều lần.”

Diệp Tây Hi lạnh toát: “Xem như anh lợi hại.

Sau đó, cô không thèm để ý đến hấn nữa, tiếp tục rửa mặt.

Hạ Phùng Tuyền tiến sát Diệp Tây Hi, đem cô vây kín trong một không gian hẹp, giữa hấn và cái bồn rửa mặt.

Diệp Tây Hi cảm thấy lồng ngực của hấn nóng nóng, mà hơi thở của hấn cũng nóng nóng, khê phun bên tai mình: “Thế thì, em cùng hấn nói gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102

Diệp Tây Hi đột nhiên quay phắt người lại, khuôn mặt của cô còn chưa lau khô, từng hạt nước nho nhỏ trong suốt khẽ chạy trên làn da trắng bóc của cô khiến gương mặt cô càng trở nên lấp lánh dưới ánh đèn.

Bọt nước từ từ chảy xuống đôi mắt sáng trong, hàng lông mày thanh tú, đôi môi chím chím đỏ hồng, cuối cùng chảy xuống cái cằm nhỏ xinh của cô rồi tụ lại thành một hạt nước lớn tí tách rơi xuống nền nhà.

Diệp Tây Hi nhìn hẩn một hồi lâu, nhẹ giọng đáp:

“Em nói rằng, ở nơi này, em sống rất hạnh phúc.”

Hạ Phùng Tuyền nghe cô nói vậy, dần dần mềm lòng, ánh mắt dịu dàng đi rất nhiều: “thật à?”

“Đương nhiên là...” Diệp Tây Hi vuốt ve khuôn mặt của hẩn, ngừng một lát mới nói tiếp: “Giả!”

Sắc mặt Hạ Phùng Tuyền lúc này biến đổi còn nhanh hơn cả đèn tín hiệu giao thông, giọng nói cũng tràn đầy nguy hiểm: “Diệp Tây Hi!”

“Được rồi, được rồi, em chỉ đùa thôi mà.” Diệp Tây Hi cong ngón tay, búng nhẹ lên trán hẩn một cái, hừ hừ hừ, đầu của tên này thiệt đúng là cứng quá đi mất.

Hạ Phùng Tuyền nắm lấy bàn tay cô, đôi mắt đen nhánh giống như đá thạch anh lộ ra cái nhìn sâu xa, thâm trầm

“Ở bên cạnh anh, có khi nào em cảm thấy hối hận vì quyết định đó không?”

Diệp Tây Hi nhìn Hạ Phùng Tuyền, bỗng nhiên duỗi tay ra vòng qua cổ hẩn, tay còn lại nâng cằm hẩn lên, chủ động hôn hẩn.

một cái hôn thật sâu, một nụ hôn mà từ trước tới nay chưa bao giờ cô lại dùng hết sức lực như muốn hút hết không khí của hẩn vậy. Đôi môi cô càng ngày càng đỏ giống cánh hoa hồng, đôi tay cũng rất linh hoạt vuốt ve từng thớ thịt cơ bắp cuộn cuộn của hẩn. Cái lưỡi khéo léo linh hoạt không ngừng dây dưa quấn lấy hẩn.

cô muốn dùng hành động để chứng minh cho hẩn thấy.

Hạ Phùng Tuyền sừng sốt một chút, nhưng ngay sau đó, ánh mắt hoàn toàn trở nên mềm mại.

hẩn bắt đầu đáp lại cô.

Hai người ôm lấy nhau, hơi thở bọn họ như đan xen hòa quyện làm một, da thịt bọn họ vận động uyển chuyển cùng một nhịp điệu, nhẹ nhàng vuốt ve lẫn nhau.

Nhiệt độ trong phòng tắm nóng đến mức thiêu đốt con người ta.:

Đêm hôm đó, ngủ chập chờn Diệp Tây Hi bất chợt tỉnh giấc mới phát hiện ra Từ Như Tĩnh đáng lẽ phải nằm bên cạnh cô giờ phút này chẳng thấy bóng dáng đâu.

Diệp Tây Hi giật mình, sợ hãi vội đập cửa mở hồi lạnh đảm đũa hốt hoảng định đi tìm Hạ Phùng Tuyền, trên đường đi vô tình nhìn thấy Từ Như Tĩnh đang ngồi bên hồ bơi.

cô ấy lặng im ngồi trên thành hồ, hai chân khẽ quẩy nước, dưới ánh trăng mặt nước khe khẽ lay động lấp lánh.

Cảnh vật hoàn toàn yên tĩnh.

Diệp Tây Hi bước đến hồ bơi rồi ngồi xuống bên cạnh cô ấy, nhẹ nhàng hỏi:

“cô đang lo lắng cho Du Tư Nhân phải không?”

Từ Như Tĩnh khước miệng hơi giật giật, rất lâu sau mới đáp lại bằng một nụ cười yếu ớt.

“Yên tâm đi, hẩn nhất định không có việc gì đâu.” Diệp Tây Hi an ủi, nhưng trong lòng cũng không phải là không có chút lo lắng.

Lão cáo già Du Tư Vì kia, ngay cả anh em máu mủ ruột thịt của mình còn dám ra tay giết hại, ai mà biết hẩn sẽ làm thêm những chuyện điên rồ nào nữa?

Hai chân của Từ Như Tĩnh vẫn ngâm trong hồ nước xanh ngắt, thi thoảng dong đưa khuấy động mặt nước, tạo ra một chuỗi tiếng nước chảy róc rách đều đặn.

cô ấy khẽ cúi đầu, mặt nước lấp lánh phản chiếu lên gương mặt của cô ấy, cô ấy vẫn yên lặng nhưng bộ dạng không hề yếu đuối mà ngược lại trở nên cứng rắn can đảm hơn bao giờ hết.

“Từ bây giờ trở đi... tôi sẽ không suy nghĩ nhiều nữa.” Giọng nói của cô ấy rất nhẹ rất khẽ thỉnh thoảng lại xen lẫn cả tiếng nước chảy róc rách, hai âm thanh đó kết hợp khiến người ta có cảm giác vô cùng thanh thản yên bình: “Tôi sẽ chờ anh ấy, nhất định sẽ ở nơi này đợi anh ấy trở về... Tôi không muốn

chạy trốn nữa, tôi mệt mỏi, đã quá mệt mỏi rồi.”

Diệp Tây Hi ngồi bên cạnh Từ Như Tĩnh từ nãy tới giờ cũng trầm ngâm tư lự nghe cô ấy nói, bỗng nhiên đưa tay khuấy đảo một chút nước xanh biếc dưới hồ.

cô nhẹ nhàng nói:

“Như Tĩnh, cô có cảm thấy rất kỳ quái không, ban đầu, tôi và cô lúc nào cũng chỉ nung nấu ý định chạy trốn, liều lĩnh tìm mọi cách trốn thoát. Ấy vậy mà đến phút cuối cùng, chúng ta lại hoàn toàn hướng trái tim mình về người đó, không cách nào rời đi... Có đôi khi, tình cảm con người thật diệu kì.”

Trong mắt Từ Như Tĩnh lộ ra chút gì đó giống như đã thông suốt, cô mệt mỏi rã rời uể oải nói:

“cô và Hạ Phùng Tuyền là nhân duyên tốt đẹp, còn tôi và hần là nghiệt duyên chỉ có tội lỗi và nghiệt ngã mà thôi... Nhưng bất kể là cái gì, cũng là số phận đã sắp đặt cả rồi, tránh không được mà trốn cũng không xong.”

Diệp Tây Hi không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng ngồi bên cạnh Từ Như Tĩnh, hai người cứ như vậy im lặng ngồi bên hồ bơi, cảnh vật một lần nữa rơi vào sự yên lặng tuyệt đối.

Kế hoạch đối phó với Du Tử Vi bắt đầu được tiến hành.

Thuộc hạ của Du Tử Nhân dưới sự trợ giúp của Hạ gia từng bước thoát khỏi sự khống chế của Du Tử Vi, cũng bắt đầu phản công, mang đến không ít phiền toái cho lão hồ ly.

Các trưởng lão quyết định triệu tập các thành viên trong gia tộc để họp bàn trao đổi tìm cách giải quyết.

một phái thì cho rằng bằng chứng việc mưu hại đương chủ nhân Du Gia của Du Tử Nhân chưa xác thực còn nhiều lỗ hổng, vì vậy nên thả hần ra như vậy sẽ không phải chịu thêm nhiều phiền toái nữa.

Phái kia thì lại cho rằng làm như vậy thì chẳng khác nào thả hổ về rừng, việc cấp bách bây giờ là nên tuân theo gia pháp mà tiến hành xử lý Du Tử Nhân, răn mắt đầu, việc nhỏ cỏ tận gốc những tàn dư bè đảng nổi loạn còn sót lại kia dễ như trở bàn tay, chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

Hai bên, bên nào cũng khẳng khái là mình đúng, tranh luận gay gắt không ai chịu nhường ai.

Đúng lúc ấy thì Du Giang Nam đột nhiên xuất hiện.

Du Tử Vi ánh mắt trong nháy mắt trầm xuống, vẫn mỉm cười nói:

“Giang Nam, đây là hội nghị các trưởng lão, hình như ngươi không có tư cách bước vào đây thì phải?”

“kẻ sát hại chủ nhân tiền nhiệm của Du gia và cũng chính là anh em máu mủ ruột thịt của mình cũng ngồi ở nơi này, ta nghĩ, ta xem ra cũng đủ tư cách bước vào đây rồi.” Du Giang Nam thanh âm không lớn, nhưng cũng đủ khiến toàn trường kinh hãi.

Tuy rằng tin đồn này đã xuất hiện từ lâu, nhưng chưa một kẻ nào dám công bố trước mặt toàn thể mọi người, bây giờ, Du Giang Nam đứng đây hé mở cánh cửa cấm kỵ chẳng khác nào tuyên chiến.

Du Tử Vi vẻ mặt không chút biến hóa, chỉ ha ha cười nhạt vài tiếng:

“Ta hiểu rồi, ngươi bất mãn với việc ta kết hôn cùng mẹ ngươi, vì vậy âm thầm ghi hận ta, nhưng mà Giang Nam à, có một số chuyện không thể cứ thích nói là nói lung tung được. Ngươi có bằng chứng gì không?”

“Ta chính là bằng chứng.” Du Giang Nam lạnh lùng trần thuật: “Ngày đó, thân tín của cha ta là Trần thúc toàn thân đầm máu đã cố gắng lết đến trước mặt ta và nói cho ta biết, là ngươi, hung thủ ra tay giết hại cha ta... chính là ngươi!”

“Ta và ngươi từ trước tới nay quan hệ chưa bao giờ tốt đẹp, mọi người đều biết, tức giận mà cố tình nói những lời vu oan giá họa cho đối phương cũng không phải là chuyện không thể xảy ra.” Du Tử Vi vẫn bình chân như vại, tuyệt đối bình tĩnh, chẳng lộ ra chút sơ hở nào: “nói cách khác, ngoại trừ lời nói chủ quan của bản thân ngươi ra, không có bằng chứng nào khác, đúng không?”

“không, còn một người có thể làm bằng chứng.”

“Người nào?” Du Tử Vi giương mắt tìm kiếm.

Du Giang Nam rành mạch rõ ràng nhấn từng chữ từng chữ một:

“Đó chính là vợ của ngươi.”

Du Tử Vi đầu tiên là sửng sốt, sau đó từ từ nở nụ cười:

“Ý của ngươi là, mẹ của ngươi?”

“Đúng vậy, có thể gọi bà ấy tới đây đối chất được chứ?” Du Giang Nam hỏi.

Du Tử Vĩ ánh mắt đã bớt căng thẳng hơn một chút:

“Mẹ của người sức khỏe gần đây không được tốt...”

“Ta ở chỗ này.” Liễu Huy Quân xuất hiện, sắc mặt của bà có chút tái nhợt, nhưng toàn thân tao nhã, khí chất cao quý, trấn áp toàn trường: “Nghe nói, có người muốn tìm ta đối chất?”

Bà liếc mắt nhìn Du Giang Nam một cái, chậm rãi chờ đợi câu trả lời của hắn.

Từng hình ảnh, từng mảnh kí ức ngất quảng cứ chập chờn hiện lên trong tâm trí Du Giang Nam, hơi thở yếu ớt của Trần thúc, người cha nằm im lìm trong vũng máu đỏ tươi, hai cơ thể bện chặt vào nhau phát ra những âm thanh kinh tởm trong hoa viên...

Du Giang Nam nhắm mắt lại, sau đó mở ra, giọng nói hoàn toàn dứt khoát:

“Bà cũng nghe thấy, lời trấn chối cuối cùng của Trần thúc, bà chắc chắn đã nghe thấy.”

Liễu Huy Quân nhìn thẳng vào con trai mình: “Ta không hiểu người đang nói cái gì.”

“Bà đã nghe thấy.” Du Giang Nam tiếp tục nói: “Bà nghe thấy Trần thúc hấp hối nói với tôi, Du Tử Vĩ giết cha, bà còn nghe thấy rất rõ ông ấy bảo tôi... hận bà, cả đời này vĩnh viễn không bao giờ được phép tin bà.”

Liễu Huy Quân vẫn cố chấp một mực phủ nhận: “Ta không nhớ rõ là có chuyện như thế xảy ra.”

Du Giang Nam chậm rãi tiếp tục nói, trong thanh âm của hắn không có chút ngập ngừng chỉ có sự lạnh lẽo: “Tôi vẫn luôn muốn hỏi bà một câu, nhiều năm như vậy trôi qua, bà có thể an tâm yên giấc ngủ được sao? âm hồn oan uổng của cha tôi chẳng lẽ không thường xuyên tới thăm viếng bà à?”

Liễu Huy Quân cả người bắt đầu run rẩy, sắc mặt càng trở nên tái nhợt, trắng bệch không còn chút máu nào.

“Tôi không phải là máu lạnh, không phải là kẻ lòng dạ hiểm độc như bà.” Du Giang Nam nói vô cùng chậm rãi, rất nhẹ, rất khẽ, không gấp gáp, không tức giận, đặc biệt bình thản: “Tôi nghĩ, mình hoàn toàn không xứng có một người mẹ như bà.”

Liễu Huy Quân nhìn con trai mình, hoảng hốt, hoảng sợ đến tột điểm, hai mắt tối sầm lại, như bị bóng đêm nuốt chửng.

Cả người mềm nhũn, bà ta rơi vào trạng thái hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103

Cũng trong ngày hôm ấy, các vị trưởng lão đã đi đến quyết định cuối cùng, một tháng sau, sẽ tiến hành lựa chọn vị chủ nhân mới thích hợp của Du gia.

Ngay sau đó, Du Giang Nam công khai hợp tác cùng Hạ Phùng Tuyền, song phương mở rộng phát triển quan hệ trên nhiều lĩnh vực, mang lại không ít lợi ích kinh tế cho Du gia, cứ như vậy, những người ban đầu vốn căm ghét Hạ gia cũng bắt đầu dao động.

Thêm vào đó lại có một số người bằng mặt không bằng lòng vốn không ưa gì Du Tử Vĩ, tình thế bây giờ đã ngã ngũ, bọn họ đều rới rít phản chiến, qua cầu rút ván, trở mặt với Du Tử Vĩ.

Thế lực của Du Giang Nam và Du Tử Nhân không ngừng lớn mạnh, cả hai đều hướng mũi tấn công vào Du Tử Vĩ khiến cho lão bị dồn đến đường cùng, phía trước sau lưng đều bị địch bao vây.:

Thế nhưng quan sát động tĩnh của Du Tử Vĩ thì thấy hình như ông ta không hề hoảng loạn một chút nào.

Du Tử Vĩ rất tin vào một chân lý, chỉ khi quân cờ cuối cùng hạ xuống mới khẳng định được ván cờ này là thắng hay là thua.

Ông ta bước vào phòng thí nghiệm, bên trong căn phòng nhiệt độ hạ thấp đến dị thường, lạnh như một hầm băng.

trên bàn mổ, có một người nằm trên đó, mà đứng bên cạnh ông ta lúc này, Khắc Lỗ Tư vẻ mặt vui mừng hưng phấn vô cùng.

“Du tiên sinh.” Giọng nói của tên Khắc Lỗ Tư này run run xúc động, run run vì quá mức phấn khích: “Tôi thành công rồi.”

Du Tử Vĩ nhếch mép cười, giọng nói của ông ta trầm đục, giống như lẩm bẩm tự nói với chính bản thân mình: “Chỉ cần ta có thể bắt từ, đừng nói là vị trí chủ nhân Du gia này, mà mạng của tất cả các người, ta cũng có thể dễ dàng cướp lấy.”

“Này, đây là cái gì thế?” Diệp Tây Hi chỉ lên màn hình huỳnh quang hình ảnh các bộ phận trắng đỏ máu me lẫn lộn trộn vào nhau, cả người nổi gai ốc, run lẩy bẩy.

“Chết dở, đây hình như là băng ghi hình thí nghiệm phẫu thuật não bộ người của Hư Nguyên, chúng ta dứt nhằm băng vào rồi.” Hạ Tử Viện ôm chặt cái gối trong lòng đáp.

“Nhưng mà, tại sao tôi nhìn thấy mấy thứ quái dị đó lại có cảm giác vừa sợ hãi lại vừa kích thích nhỉ?” Diệp Tây Hi đưa tay lên che mắt, he hé nửa muốn nhìn nửa không.

“Tôi hình như cũng có cảm giác này.” Hạ Tử Viện che kín bụng, để khỏi gây ảnh hưởng xấu tới mầm non tương lai của đất nước.

Giữa lúc hai người thần kinh căng thẳng đến tột độ thì phía sau bất thành linh một trận gió lạnh rùng mình từ đâu thổi tới, ngay sau đó là một bóng người mờ ảo trắng trắng xuất hiện, giọng nói của hắn như từ dưới địa ngục vọng lên: “Hai người cuối cùng cũng ngộ ra được cái diệu thú của việc mổ xẻ xác chết rồi đó.” [Diệu thú: tuyệt diệu, kì diệu + thú vị, thích thú]

Diệp Tây Hi và Hạ Tử Viện bị dọa đến mức tóc đang quăn cũng phải duỗi thẳng ngay lập tức, còn tóc đang thẳng thì quăn tít thò lò, xoắn hết vào nhau.

Hạ Hư Nguyên vừa cười vừa nói: “Tôi còn nhiều cuộn băng ghi hình phẫu thuật những bộ phận khác nữa đây, chẳng hạn như là tim này, buồng trứng này, bắp đùi này, bắp đùi này, còn có cả bộ phận sinh dục nam nữa, có muốn xem thử không?”

Diệp Tây Hi và Hạ Tử Viện vội vàng khoát tay từ chối: “Quên đi quên đi!”

Hạ Hư Nguyên cũng ngồi xem, cùng hai người quan sát hình ảnh trên màn hình.

Hạ Tử Viện nói: “Chỉ mới nhìn qua thôi cũng đủ thấy, việc mổ xẻ nghiên cứu não bộ quả thực vô cùng phức tạp rồi.”

“Dĩ nhiên.” Hạ Hư Nguyên cười yếu ớt: “Não là bộ phận trung tâm và cũng là bộ phận phức tạp nhất của con người, ngay cả Tây Hi người như thế kia mà não bộ tổ chức cũng tương đối tinh vi phức tạp đấy.”

Diệp Tây Hi nghe hắn nói vậy thì bùng nổ, bật dậy như tôm: “Anh nói vậy là có ý gì hả? Tôi nào có ngu ngốc thế chứ!”

“Tôi có nói cô ngu ngốc đâu.” Hạ Hư Nguyên không nhanh không chậm nói tiếp: “Tôi chỉ nói là cô hơi ngu xuẩn chút thôi mà.”

Diệp Tây Hi: > _____ <

Hạ Tử Viện này giờ vẫn lẳng lặng ngắm nhìn màn hình, đột nhiên hồn nhiên thốt lên một câu: “Tôi muốn ăn óc heo.”

Diệp Tây Hi: T _____ T.

thật không hồ là chị em song sinh, độ quái dị của người này so với người kia chỉ có hơn chứ không có kém

Diệp Tây Hi tiếp tục tỉ mỉ mắt lờn vừa nhìn vào màn hình, vừa hỏi: “Đúng rồi, trong quá trình phẫu thuật tay cầm dao mổ của anh không cẩn thận xảy ra sự cố, đụng vào thứ không nên đụng thì chẳng phải chức năng điều khiển cơ thể của bệnh nhân kia sẽ bị tổn thương rất nghiêm trọng à?”

“không chỉ có thế đâu, còn có chức năng tiếng nói, thậm chí cả tính cách nữa, tất cả đều có khả năng bị thay đổi.” Hạ Hư Nguyên chậm rãi nói: “Hon nữa, nếu như cô cố tình thực hiện một vài ‘tiểu xảo nhỏ’ nữa thì có thể trực tiếp khiến cho bệnh nhân đó từ nay về sau hoàn toàn đặt dưới sự khống chế của cô.”

“Khống chế như thế nào?”

“Bằng cách cài một loại chip siêu vi vào đại não của con mồi, cô có thể ung dung ngồi trước màn hình vì tính điều khiển hành động của hắn mà bệnh nhân hoàn toàn không cảm giác được điều đó.” Hạ Hư Nguyên hết sức ngắn gọn súc tích từ ngữ chọn lọc: “Có phải rất lợi hại không?”

“thật hay giả vậy?” Diệp Tây Hi tò mò: “nói cứ như thể anh tiến hành loại phẫu thuật này rồi ấy?”

“Hừm, tôi thích dùng mị lực của bản thân để khống chế người khác hơn.” Hạ Hư Nguyên nhếch mép cười mờ ám.

“Là mưu ma chước quỷ thủ đoạn nham hiểm thâm độc của bản thân người chứ.” Hạ Tử Viện nhớ lại chút chuyện xưa, hừ nhẹ một tiếng, chỉnh lại cho đúng.

“Nếu như không nói cho bệnh nhân hắn đã làm loại phẫu thuật này thì có phải hắn cả đời này cũng không bao giờ biết mình bị khống chế phải không?” Diệp Tây Hi hỏi.

“Đĩ nhiên rồi, Haiz. . . sao đột nhiên cô lại cảm thấy hứng thú với vấn đề này vậy?” Hạ Hư Nguyên cười cười xấu xa: “Chẳng lẽ... cô muốn tiến hành loại phẫu thuật này với Phùng Tuyền à?”

“Tương tượng mà xem, nếu quả thật gắn thành công con chip này vào đầu hấn, thì chẳng phải tôi nói đồng hấn sẽ không dám đi về tây, nói ngời hấn sẽ không dám đứng, tôi bắt hấn phải kêu tiếng con chó nhỏ, hấn sao dám kêu tiếng mèo rên rĩ đây.” Diệp Tây Hi nghĩ đến viễn cảnh tươi sáng của tương lai hai mắt tỏa sáng mơ ước khát khao mãnh liệt.

“Đúng a đúng a, nếu rảnh ngời cũng gắn cho Mộ Dung Phẩm một cái giùm ta, tránh cho hấn càng ngày càng giống gà mẹ ngày nào cũng dính lấy ta thoát ân thoát hiện phiền chết đi được!” Hạ Từ Viện vừa găm tảo vừa phụ họa.

“Lý tưởng đó của hai người thật vô cùng tốt đẹp, tuy nhiên hiện thực lại rất tàn khốc, xem ra hai người còn chưa khổng chế được bọn họ thì đã bị bọn họ xử đẹp trước rồi, ha ha ha” Hạ Hư Nguyên lộ ra nụ cười quý dị đầy âm hiểm.

Vừa dứt lời, phía sau truyền tới âm thanh lành lạnh: “Xem ra, hai người đối với chúng ta có rất nhiều bất mãn.”

Diệp Tây Hi cùng Hạ Từ Viện đồng thời quay đầu lại, đập vào mắt là vẻ mặt cực kì khó chịu của Hạ Phùng Tuyền và Mộ Dung Phẩm.

Hạ Từ Viện phản ứng rất nhanh, lập tức cảnh cáo Mộ Dung Phẩm: “Bây giờ em đang là phụ nữ mang thai, anh tốt nhất không nên làm loạn nha!”

Phụ nữ có thai là lớn nhất, Mộ Dung Phẩm hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm chế, ánh mắt u tối thâm trầm, nhẫn nhịn nuốt cục tức này xuống cho lục phủ ngũ tạng găm nhấm.

Diệp Tây Hi luống ca luống cuống, sống chết liều mình sử dụng chiêu này: “Em hình như cũng sắp mang thai rồi, anh tốt nhất cũng không nên làm loạn a!”

“Kỳ sinh lí của em mới quá hai ngày làm sao có thể mang thai nhanh thế được?” Hạ Phùng Tuyền đặt một tay lên vai cô, trầm giọng nói: “Diệp Tây Hi, anh nghĩ đã đến lúc chúng ta về phòng của mình để thảo luận cái được gọi là học mèo kêu rên rĩ nhé.”

Diệp Tây Hi vừa tức vừa quẫn: “Làm sao anh biết kỳ sinh lí của em rõ như thế?”

“Em toàn thân từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài có cái gì mà anh không biết nữa?” Hạ Phùng Tuyền khiêng cô trên vai hướng lầu trên chậm rãi mà đi.

Diệp Tây Hi giãy dụa, phóng ánh mắt cầu cứu hướng về phía những người còn lại trong căn phòng, nhưng tất cả mọi người đều mỉm cười sung sướng khi thấy kẻ khác gặp nạn, hớn hơ khoát khoát tay: “Tây Hi, cố gắng bảo trọng nha!”

một đám người không có nhân tính!

Diệp Tây Hi nhắm mắt lại, buông xuống để mặc cho dòng đời xô đẩy.

Nhưng đúng lúc này, cứu tinh ngang trời xuất thế, A Khoan như tòa ánh hào quang đi đến, nói: “Phùng Tuyền, có khách tìm Tây Hi.”

“Ai cũng không gặp.” Hạ Phùng Tuyền cương quyết từ chối thay Tây Hi.

Giọng nói của A Khoan rất nghiêm túc: “Là Liễu Huy Quân.”

Hạ Phùng Tuyền và Diệp Tây Hi đồng thời sùng sốt.

A Khoan rất lịch sử mời Liễu Huy Quân vào thư phòng, sau đó khe khẽ đóng cửa lại.

Bên trong, Diệp Tây Hi cùng Hạ Phùng Tuyền đã chờ sẵn.

Nhìn qua, Liễu Huy Quân có vẻ rất trấn tĩnh, bà ta nhìn Hạ Phùng Tuyền và nói: “Nếu không phiền Hạ tiên sinh có thể ra ngoài đợi một chút được không? Tôi chỉ muốn một mình nói với Diệp tiểu thư vài câu thôi.”

“Tây Hi không quen gặp người lạ, cho nên tôi nghĩ mình nên ở đây cùng với cô ấy thì tốt hơn, tránh thất lễ với khách quý.” Hạ Phùng Tuyền trả lời rất lễ phép, nhưng trong câu nói còn bao hàm cả sự cảnh cáo.

Liễu Huy Quân đương nhiên là hiểu, cười và nói: “Chẳng lẽ Hạ tiên sinh cho rằng tôi có năng lực làm tổn thương Diệp tiểu thư sao? Nên nhớ rằng, đây là địa bàn của các ngời mà.”

Hạ Phùng Tuyền còn định nói điều gì đó, nhưng lại bị Diệp Tây Hi ngăn lại: “Anh cứ ra ngoài chờ em.”

Hạ Phùng Tuyền nhìn ánh mắt kiên định của Diệp Tây Hi, cuối cùng đành phải đồng ý, hấn thấp giọng nhắc nhở: “Anh chờ ở bên ngoài.” Sau đó, bước ra khỏi thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

“Phu nhân có chuyện gì muốn nói với tôi vậy?” Diệp Tây Hi hỏi

cô đối với Liễu Huy Quân vẫn rất lịch sự, kính trọng, dù sao thì bà cũng là mẹ của Du Giang Nam.

Liễu Huy Quân quyết định đi thẳng vào vấn đề không vòng vo, ẩn ý sâu xa: “Diệp tiểu thư, tôi mong cô có thể giúp tôi khuyên Giang Nam đừng tiếp tục đối nghịch với chúng tôi nữa.”

Diệp Tây Hi không hiểu: “Bà nói vậy là có ý gì?”

Liễu Huy Quân bước tới gần cô: “Giang Nam rất yêu cô, nó từng vì cô mà quyết tâm từ bỏ báo thù, cho nên, chỉ cần cô mở miệng, nó nhất định sẽ nghe.”

Nghe vậy, Diệp Tây Hi cup mắt xuống, thấp giọng nói: “Nhưng mà, tôi không có tư cách để yêu cầu anh ấy phải làm thế cả... Bây giờ, tôi với anh ấy, chỉ là bạn bè mà thôi.”

“Diệp tiểu thư, coi như tôi khẩn cầu cô được không?” Liễu Huy Quân chuyển sang thuyết phục bằng tình bằng lý: “Chẳng lẽ cô nhẫn tâm trơ mắt ra nhìn Giang Nam bị thương tổn sao?”

Diệp Tây Hi im lặng.

Liễu Huy Quân bắt đầu mất kiên nhẫn, giọng nói lộ chút tức giận, bà ta lạnh lùng: “Diệp tiểu thư, Giang Nam yêu cô như vậy, lẽ nào cô lại máu lạnh vô tình đến mức không thể suy nghĩ vì nó dù chỉ một lần thôi sao?”

Diệp Tây Hi vẫn im lặng, không đáp lại, hồi lâu sau, cô bỗng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào người phụ nữ trước mặt mình, chất vấn: “Vậy còn bà thì sao? Bản thân là một người mẹ, bà đã bao giờ nghĩ cho anh ấy chưa?”

Liễu Huy Quân bất ngờ bị cô hỏi câu hỏi như vậy, ngỡ người ra, rồi sau đó rất nhanh lấy lại bình tĩnh, lãnh đạm đáp: “Diệp tiểu thư, đây là chuyện riêng giữa hai mẹ con chúng tôi.”

“Chính tai tôi đã nghe thấy bà nói với anh ấy những lời cay độc như thế nào, ‘ban đầu nếu ta không sinh ra người thì tốt biết mấy...’ Chính tai tôi đã nghe thấy rất rõ ràng.” Diệp Tây Hi giọng nói hơi run rẩy: “Bà có biết những lời đó làm tổn thương anh ấy đến thế nào không?”

Liễu Huy Quân xoay người nhìn đi chỗ khác: “Hôm nay tôi tới đây không phải là để nói với cô những chuyện như thế này.”

“Giang Nam, anh ấy rất quan tâm đến bà, anh ấy muốn cảm nhận chút yêu thương từ bà. Thế nhưng, bà hết lần này tới lần khác, rắp tâm giúp Du Tử Vĩ hại chết cha anh ấy và cũng là người chồng tội nghiệp của bà, sau đó còn chối bỏ sự tồn tại của anh ấy. Loại người có thể gây ra những chuyện như vậy có tư cách gì để yêu cầu tôi phải làm theo những gì bà muốn?”

Liễu Huy Quân yên lặng lắng nghe, trên mặt không lộ ra bất kì cảm xúc nào, ánh mắt trời lên lờ vào căn phòng, hất lên khuôn mặt bà giống như hòa tan thứ gì đó, cuối cùng, bà nhẹ giọng hỏi: “Giang Nam, thật quan tâm đến tôi?”

Diệp Tây Hi gật đầu: “Rất quan tâm, anh ấy... vô cùng yêu bà.”

trên khuôn mặt mỹ lệ của Liễu Huy Quân lộ ra một nụ cười chua xót: “Từ nhỏ đến lớn, không cần biết đó là cái gì chỉ cần thứ đó tôi muốn thì tôi đều dễ dàng lấy được nó. Thế nhưng, người đàn ông tôi yêu, tôi lại không thể đến với người ấy... Cho nên, vì tình cảm bị cảm đoán đó, tôi cùng người ấy đã làm rất nhiều chuyện sai... Cũng mất đi rất nhiều thứ, trong đó thứ quan trọng nhất... chính là Giang Nam.”

nói xong, Liễu Huy Quân đứng dậy: “Diệp tiểu thư, gấp lại sau!”

Sau đó, bà bước ra ngoài, từng bước nhẹ nhàng thút tha, khí chất cao quý, giống như một hoàng hậu đầy vinh quang.

Bà không ngoảnh lại nhìn mà cứ đi như vậy biến mất khỏi tầm mắt của Diệp Tây Hi.

Cùng lúc đó, Du Giang Nam nhận được điện thoại của Du Tử Vĩ, nói rằng mẹ của hắn bệnh đã rất nặng, sợ rằng không qua khỏi nên muốn gặp hắn lần cuối.

Gác điện thoại, Du Giang Nam sắc mặt thâm trầm tư lự.

Anh em thân tính thì cho rằng đây nhất định là bẫy của Du Tử Vĩ, khuyên hắn không nên mắc lừa.

Du Giang Nam vén màn cửa sổ lên, nhìn cảnh biển bên ngoài. Biển xanh lam, vòm trời cũng xanh lam, làm người ta chột hoảng hốt, giống như nhớ lại cái

gì đó trước đây.

Rất lâu rất lâu trước kia, hấn và mẹ mình gắn bó thân thiết, tràn ngập yêu thương.

Khoảnh khắc này, Du Giang Nam quyết định đến gặp bà ấy.

Trước khi đi, hấn căn dặn thủ hạ của mình, trong vòng hai tiếng nếu còn chưa thấy hấn trở lại thì lập tức báo cáo cho các trưởng lão.

Sau đó, hấn tới tư gia của Du Tử Vĩ.

một nữ hầu phòng dẫn hấn tới căn phòng của Liễu Huy Quân ở tầng hai. Trong phòng rèm cửa buông xuống hết, ánh sáng không lọt vào được nên không gian rất mờ ảo, tối tối, Liễu Huy Quân nằm trên giường quay lưng về phía hấn.

Du Giang Nam do dự, cuối cùng vẫn bước tới bên giường, khẽ gọi một tiếng: “Mẹ!”

Nghe vậy, Liễu Huy Quân bỗng thờ hồng học, ho khan kịch liệt như thể sắp không thở nổi.

Du Giang Nam thấy vậy trong lòng vô cùng căng thẳng, cước bộ nhanh hơn tới gần bên cạnh giường, cúi người xuống

Lúc này, trên giường “Liễu Huy Quân” bỗng nhiên xóc chấn lên, hướng về phía hấn phun một thứ hơi cay xè.

Sau đó, Du Giang Nam hai mắt tối sầm, hoàn toàn hôn mê không còn nhận thức gì nữa.

Đám thủ hạ của Du Giang Nam vẫn châu chực bên ngoài, căng mắt ra vẫn chưa thấy chủ nhân có dấu hiệu đi ra, bắt đầu lo lắng, chuẩn bị gọi điện thông báo khẩn cấp cho các trưởng lão, thì đột ngột thấy Du Giang Nam lừ lừ xuất hiện.

“Du tiên sinh, ngài không sao chứ?” Tài xế quan tâm hỏi.

“Lái xe đến Hạ gia!” Du Giang Nam mặt không thay đổi, sắc lạnh ra lệnh.

Tài xế rét run không dám kháng lệnh, lập tức nhấn ga, thẳng hướng Hạ gia.

Liễu Huy Quân rời đi chưa được bao lâu, Hạ Phùng Tuyền liền nhận được điện thoại của Du Tử Vĩ, ông ta nói muốn gặp bọn họ để mặt đối mặt đàm phán một số chuyện.

Vì thế, Hạ Phùng Tuyền và Mộ Dung Phàm cùng nhau đi tới chỗ hẹn với Du Tử Vĩ.

Trước khi đi, Hạ Phùng Tuyền không quên dặn dò thủ hạ tuyệt đối phải cẩn thận bảo vệ Diệp Tây Hi và Hạ Tử Viện, đặc biệt không được cho bất kì kẻ lạ mặt nào lảng vảng xung quanh, đột nhập vào thì càng không thể.

Bọn họ đi rồi, Diệp Tây Hi vẫn ngồi lặng im trên ghế sofa, trong đầu không ngừng nhớ lại những lời Liễu Huy Quân vừa nói với mình.

thật ra thì, hai mẹ con họ vẫn yêu thương quan tâm lẫn nhau, chỉ có điều, thật đáng tiếc, quá nhiều thứ đã xảy ra, khiến cho hai người họ không có cách nào quay trở lại như ngày xưa.

đang trầm ngâm suy nghĩ, bỗng nhiên cô nhận được báo cáo của thủ hạ canh gác bên ngoài, thông báo rằng Du Giang Nam đang chờ ở ngoài cửa, muốn mời cô ra hình như có điều gì đó muốn trao đổi.

Diệp Tây Hi nghĩ rằng át hấn Du Giang Nam đã biết việc mẹ mình đến tìm cô, hơi do dự nhưng cô vẫn đi ra ngoài.

Ngoài cửa lớn, Du Giang Nam đang đứng tựa người bên cửa xe, Diệp Tây Hi đi tới, hỏi: “Giang Nam, hôm nay...”

Lời còn chưa dứt, Du Giang Nam bất thành linh đưa tay ra kéo cô rất mạnh vào trong xe, chẳng đợi chờ xem phản ứng của bất cứ ai, nhanh như chớp liền nhấn ga, chỉ vài giây đã biến mất khỏi Hạ gia.

Bên cửa sổ sát sàn sạt của chính, những nhân chứng bất hạnh chứng kiến tận mắt từ đầu tới cuối cảnh đó – A Khoan, Hạ Tử Viện, Hạ Hư Nguyên – ba người miệng há hốc đến mức có thể nhét nguyên một quả trứng gà vào.

một lúc sau, A Khoan mới hồi phục, phản ứng đầu tiên, hét lớn: “Mau gọi điện cho Phùng Tuyền, Du Giang Nam thế mà dám mang Tây Hi đi bỏ trốn thật rồi!”

Diệp Tây Hi hoàn toàn ngây ngốc không kịp tiêu hóa chuỗi hành động trong nháy mắt vừa rồi, từ ngày mới gặp Du Giang Nam tới nay, cô chưa bao giờ thấy một Du Giang Nam thô bạo thậm chí rất đáng sợ như vậy.

Chẳng lẽ mẹ của hấn lại nói cái gì đó với hấn nữa sao? Khiến cho hấn nổi điên, không thể kìm chế được cảm xúc của mình?

Nhưng mà, Du Giang Nam từ trước tới nay cho dù bị kích động đến đâu đi nữa cũng sẽ không mất kiểm soát như lúc này.

Hơn nữa, Diệp Tây Hi bỗng nhiên có cảm giác Du Giang Nam bây giờ, rất xa lạ.

“Giang Nam, anh muốn đưa em đi nơi nào?” Diệp Tây Hi thấp thòm.

Du Giang Nam không lên tiếng đáp, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm về phía trước, giống như không hề nghe thấy tiếng cô, hoặc nói đúng hơn là, trong mắt người này không hề nhìn thấy cô.

Lúc này, điện thoại di động của Diệp Tây Hi chợt vang lên réo rắt, cô cúi đầu nhìn, là Hạ Phùng Tuyền gọi tới, cô vội vã nhấn nút nghe: “Phùng Tuyền, bây giờ em đang ở trên xe của Giang Nam, em cũng không biết anh ấy muốn đưa em đi đâu, em cảm thấy anh ấy có gì đó rất kì lạ.”

Hạ Phùng Tuyền trầm giọng nói: “Tây Hi, em hãy mau chóng tìm cơ hội nhảy ra khỏi xe, đây là quỷ kế của Du Tử Vi, con cáo già đó...”

đang nghe được nửa chừng, điện thoại trên tay cô bỗng bị Du Giang Nam vẽ mặt lạnh tanh cướp lấy.

“Giang Nam, rốt cục là anh bị cái trúng cái loại tà quỷ quái gì vậy? Mau trả điện thoại cho em!” Diệp Tây Hi vừa nói vừa đưa tay ra giật lại điện thoại.

Nhưng, Du Giang Nam đột nhiên giơ tay lên cao, giáng cho cô một cái tát nặng nề.

“Chát!” một tiếng, Diệp Tây Hi chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, má trái nóng bừng, tê dại bông rớt, mà trong miệng bỗng cảm thấy vị ngọt ngào tanh tanh của máu.

một hồi lâu, cô mới định thần lại được, vô thức đưa tay lên lau vết máu trên khóe miệng, nhìn lại bàn tay mới thấy vệt máu đỏ tươi

Diệp Tây Hi cẩn thận quan sát Du Giang Nam, ánh mắt của hắn, trống rỗng, vô hồn, không có lấy một tia tình cảm, sắc lạnh khiến người ta khiếp sợ.

không, người này không phải là Du Giang Nam.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105

Sau khi giáng cho cô một cái tát điếng người, Du Giang Nam vẫn không có chút phản ứng nào khác ngoài sự lạnh băng, chớp lấy điện thoại trên tay cô, dứt khoát ném qua cửa kính ô tô ra bên ngoài.

Người này, tuyệt đối không phải là Du Giang Nam

Đến tận cùng thì đã có chuyện quái quỷ gì xảy ra vậy? Tại sao người này và Du Giang Nam nhìn giống nhau như hai giọt nước nhưng hành động và tính cách thì hoàn toàn khác biệt?

Lúc này, trong đầu Diệp Tây Hi một ý nghĩ chợt lóe lên.

Đúng rồi, chẳng lẽ có kẻ cao tay thần tình như Hạ Tử Viện, hóa trang thành bộ dạng của Du Giang Nam đến lừa bịp cô

Nghĩ tới đây, Diệp Tây Hi liền nổi trận lôi đình, không những giả dạng Du Giang Nam lại còn tát cô một cái quay cuồng đầu óc, choáng váng mặt mày! Quả thực là chán sống rồi!

Diệp Tây Hi càng nghĩ càng sôi máu, liền nhào tới, cào cấu da mặt hắn, giứt tóc của hắn, giương nanh múa vuốt đe dọa: “Người có phải đàn ông không hả? Dám ra tay nặng như vậy với một cô gái liễu yếu đào tơ như ta đây? Thực sự là không có tí phong độ nào cả, quả thực là cặn bã mà!”

Du Giang Nam bị cô tập kích đánh úp bất ngờ không kịp trở tay ứng phó, cảm giác giống như có con mèo hoang cào cấu mặt mình, căn bản không nhìn thấy rõ đường đi phía trước, hơn nữa Diệp Tây Hi không chỉ cào cấu mà còn đâm đá túi bụi, xe chạy với vận tốc lớn trên đường quốc lộ, kết quả là mất đà cái xe thẳng tắp đâm sầm vào thân một cây đại thụ bên đường.

Chỉ nghe “Uỳnh!” một cái, cả người Diệp Tây Hi đổ về phía trước, sau đó dưới tác dụng của dây an toàn bị kéo bật ngược trở lại ghế, nhất thời bị chấn động, hoa mắt chóng mặt.

Nhưng, ngay lập tức, một ý niệm hiện lên trong đầu cô khiến cô tỉnh táo trở lại: Trốn thôi!

Cuồng cuồng chạy trốn!

Diệp Tây Hi đang luống cuống tay chân cời dây an toàn, thì nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của người bên cạnh vang lên: “Tây Hi, tại sao anh... lại ở chỗ này vậy?”

Diệp Tây Hi quay đầu, nhìn thấy Du Giang Nam che đầu, neho mắt nhìn mình, ánh mắt thống khổ mà dịu dàng trĩu mến.

Đúng rồi, sự dịu dàng quen thuộc này, sự dịu dàng đặc biệt này chỉ thuộc về một mình Du Giang Nam mà thôi!

Người này, đúng là Du Giang Nam rồi.

Diệp Tây Hi thực sự bị làm cho rối tung rối mù lên, không thể hiểu nổi chuyện quái gì đang diễn ra, cô còn đang kỳ quái muốn hỏi cho rõ ràng, đột nhiên nhìn thấy từ trên trán của Du Giang Nam máu tươi từ từ chảy xuống.

“Anh bị thương rồi!” Diệp Tây Hi kinh hãi kêu lên, vội vàng chạy lại xem xét: “Sao lại thế này? Vừa rồi rõ ràng anh đâu có đập vào cái gì đâu, sao lại chảy máu...”

Diệp Tây Hi chợt ngừng nói, bởi vì cô đang sững lại nhìn, trên đầu Du Giang Nam có một chỗ có đường chỉ khâu vết thương được che đầy rất khéo, hơn nữa đường khâu này còn rất mới!

“Sao vậy?” Du Giang Nam đã nhận ra sự khác thường của cô.

“Giang Nam, gần đây anh có tiến hành phẫu thuật não nào không?” Diệp Tây Hi hỏi.

“không có.” Du Giang Nam ngạc nhiên “Sao em lại hỏi thế?”)

“Vậy thì, anh thử nhớ lại xem, có chuyện gì xảy ra vậy?” Diệp Tây Hi nhỏ giọng hỏi, giọng nói không khỏi khẩn trương, vô cùng nghiêm túc.

Du Giang Nam từ từ nhớ lại: “Mẹ anh nói muốn gặp anh, nên anh liền đến tư gia của Du Tử Vi... Nhưng mà, có kẻ nào đó giả dạng mẹ anh nằm trên giường, xịt thuốc mê... Sau đó, anh tỉnh dậy thì thấy mình ở chỗ này.”

“Những chuyện vừa xảy ra trên đường, anh không nhớ tý gì sao?” Diệp Tây Hi lại hỏi.

“Xảy ra chuyện gì?” Du Giang Nam bắt đầu thấy chuyện này có vẻ không đơn giản chút nào.

Diệp Tây Hi mỉm môi sau đó mới trả lời: “Trong đầu anh hẳn là đã bị Du Tử Vi cài con chip vào rồi... Ông ta thông qua máy tính, khống chế anh... Loại phẫu thuật nguy hiểm này em cũng mới chỉ nghe Hạ Hư Nguyên nhắc tới!”

Du Giang Nam đưa tay ra xoa khoe miệng cho cô, động tác rất nhẹ nhàng, trong mắt của hắn, ánh lên sự áy náy và thương yêu: “Là anh đánh em à?”

“không sao.” Diệp Tây Hi cười ngây ngô, rất ngây thơ vô tội xòe lòng bàn tay ra, bên trong là một nhúm tóc: “Nhìn xem, em cũng thiếu chút nữa thì lòi tuột cả da đầu anh xuống rồi này, chúng ta coi như huề!”

Du Giang Nam: “.....”

“Chiếc xe này hẳn là chưa vô dụng đến mức thành sắt vụn, chúng ta mau lái trở về Hạ gia, mau mau để cho Hạ Hư Nguyên lôi cái con chip khốn kiếp ấy ra khỏi đầu anh nhé!” Diệp Tây Hi vừa nói vừa đứng dậy, dò dẫm xem xét tình hình bên trong cái xe.

Bỗng nhiên, phía sau lưng cô, Du Giang Nam hai tay ôm lấy đầu, đau đớn la hét.

Diệp Tây Hi gấp gấp chạy tới bên cạnh hắn, đầy quan tâm hỏi: “Rất đau đúng không, anh cố gắng chịu đựng thêm chút nữa, em sẽ lái xe nhanh chóng, mau mau ngồi xuống ghế sau đi...”[IMG]

cô đột nhiên im bất, không thể nào nói tiếp được nữa, bởi vì lúc này, Du Giang Nam khẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người giao nhau.

Trong đôi mắt ấy, lại là một tầng lạnh lẽo và trống rỗng vô hồn.

Tình thế bây giờ ngược 180 độ với suy tính ban đầu của cô, hiện tại người “bị” ngồi ghế sau chính là Diệp Tây Hi — càng không hay ho hơn nữa là hai tay của cô bị thừng trói thật chặt, không nhúc nhích cực quây gì được.

Du Giang Nam lại bị khống chế, chắc chắn là vừa rồi dưới ảnh hưởng của cú va chạm rất mạnh khi cái xe lao rầm vào thân cây khiến cho con chip cài trong đầu mới tạm ngắt kết nối, vì thế mà hắn mới tỉnh táo trong chốc lát như vậy.

Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ ngồi chờ chết, để mặc cho hắn đưa mình tới dâng cho Du Tử Vi hay sao???

Tuyệt đối không được! Đến lúc đó, Du Tử Vi không chỉ muốn rút cạn máu của cô mà còn có thể muốn lấy cái mạng này của Du Giang Nam luôn.

đã như vậy, đụng một lần xe nữa thì tốt rồi, nói không chừng có thể giúp Du Giang Nam tỉnh táo thêm một chút nữa.

Hạ quyết tâm, Diệp Tây Hi bắt đầu nghĩ biện pháp thoát thân.

“Giang Nam, mau nhìn kia, phía sau anh có con rắn đó!” Diệp Tây Hi bắt đầu sử dụng kế dọa dẫm gây hoang mang lòng người.

Du Giang Nam vẫn mảy may không để ý đến cô, như cũ lạnh lùng không có phản ứng gì.

“Du Giang Nam, hèn nhát hèn nhát! Nếu là đàn ông thì mau quay đầu lại cho em, còn nếu là thái giám thì cứ tiếp tục lái xe!” Diệp Tây Hi lại chuyển sang phép khích tướng.

Nhưng mà giống như muối bỏ bể, Du Giang Nam hoàn toàn không phản ứng gì cả.

“Giang-----Nam-----, mau quay đầu một chút thôi, nhìn em này, em còi quần áo a, cả ba vòng đều lộ hết a, không xem sau này sẽ hối hận đó -- -----!!!”

Du Giang Nam chẳng thèm nhướn mày liếc cô lấy một cái.

Diệp Tây Hi bùng nổ tức giận, xem ra chiều dụ dỗ hấn quay đầu lại tạo tai nạn xe cộ thiệt vô dụng, như vậy, chỉ có như vậy-----

Diệp Tây Hi dồn hết sức bình sinh khí thế ngất trời giơ chân cao lên, hung hăng đạp vào đầu hấn.

Trong lòng âm thầm cầu nguyện: Giang Nam, thành thật xin lỗi anh.

Chiều này quả nhiên hữu hiệu, Du Giang Nam sau khi lãnh một cước từ đằng sau, lập tức dừng xe lại.

Tốt quá rồi, rốt cuộc cũng tỉnh lại, Diệp Tây Hi kích động đến rơi nước mắt, ấy thế nhưng mà---

một phút sau, xe lại một lần nữa nổ ga, bon bon lên đường, mà ghé ngồi phía sau, Diệp Tây Hi chẳng những hai tay bị trói chặt thật chặt, không thể động đậy mà miệng còn bị băng dính dán chặt nữa.

Cùng lúc đó, tại Hạ gia, không khí từ trên xuống dưới rơi vào trầm mặc, áp suất xuống thấp vô cùng.

“Căn cứ theo lời của bọn thủ hạ Du Giang Nam, tôi nghĩ Du Giang Nam nhất định là bị Khắc Lỗ Tư tiến hành phẫu thuật cấy con chip vào não bộ rồi.” Hạ Hư Nguyên suy đoán.

“Du Từ Vi chắc hẳn sẽ mang Tây Hi đến hòn đảo tư nhân của hấn ở Thái Bình Dương, nơi đó có đội quân đã trang bị vũ khí đầy đủ, dễ thủ mà khó công.” Mộ Dung Phẩm hai đầu chân mày nhíu chặt lại: “Nếu hấn thành công thì không chỉ Tây Hi gặp nguy hiểm mà ngay cả chúng ta mạng sống cũng khó bảo toàn.”

“Vậy là sao?” Hạ Từ Viện vẫn mờ mịt không hiểu.

“Sau khi Tây Hi hoàn toàn rơi vào tay Du Từ Vi rồi, con cáo già đó chắc chắn sẽ lấy máu của cô ấy ra làm mồi câu, khiến cho kẻ khác đánh nhau vỡ đầu chảy máu tranh cướp. Khi đó, những gia tộc, thế lực hiện đang ủng hộ chúng ta rất có khả năng phản chiến, răm rắp nghe theo sự chỉ huy của ông ta tận lực tiêu diệt chúng ta.” Mộ Dung Phẩm kiên nhẫn giải thích, giọng trầm đục, vẻ rất nghiêm trọng.

“Vậy chúng ta còn ngồi ở chỗ này làm cái quái gì nữa mà không mau đi tìm Tây Hi đi?” Hạ Từ Viện nóng nảy.

“Đã phái người đi rồi.” Mộ Dung Phẩm cố gắng trấn an cô: “Nhưng mà, đây là đường thủy, để lên lên mạng Tây Hi lên hòn đảo nhỏ thực sự có rất nhiều cách, chúng ta dù có cố gắng đến đâu căn bản cũng khó có thể tra ra hết. Trừ phi, chúng ta biết được chính xác vị trí của Tây Hi mới có thể kịp thời chặn đứng âm mưu của lão ta.”

Hạ Phùng Tuyền vẫn trầm mặc, đôi mắt đen nhánh, một mảnh đen tối u buồn không thể thấy rõ, giống như màu của màn đêm sâu thẳm, không ai có thể nhìn ra tâm trạng lúc này của hấn. Từng đường nét trên khuôn mặt hấn vẫn duy trì vẻ bình tĩnh tuấn tú nhưng thêm vào đó là sự lạnh lùng, tiềm tàng nguy hiểm thâm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106

“Lập tức tìm ngay một hacker chuyên nghiệp.” Hạ Phùng Tuyền ngẩng đầu lên, quyết đoán ra lệnh.

Hạ Hư Nguyên hai mắt tỏa sáng: “không sai, chúng ta có thể đột nhập vào máy tính của Khắc Lỗ Tư, dò tìm xe tín hiệu của con chip phát ra từ nơi nào, sau đó sẽ rất nhanh tìm được Tây Hi.”

“Nhưng bây giờ nước sôi lửa bỏng, chúng ta còn phải chạy đua với thời gian như thế này thì tìm đâu ra hacker chuyên nghiệp đây?” Từ Như Tĩnh hỏi.

Hạ Từ Viện khẽ mỉm cười: “Vừa khéo, chúng tôi quen một người như vậy.”

10 phút sau, Bạch Bách Thanh xuất quỷ nhập thần lững lờ xuất hiện trong phòng khách của Hạ gia, hai tay chống hông, ngửa mặt lên trời cười ha ha: “Mấy người tìm đúng cao thủ rồi đấy, Bạch Bách Thanh ta đây từ năm 8 tuổi đã bắt đầu học sửa máy vi tính, 9 tuổi bắt đầu lắp ráp máy vi tính, 10 tuổi bắt đầu cuộc đời hy hoàng đầy vinh quang của một hacker siêu cao thủ, 11 tuổi...”

“Kêu người đến là để tìm người!” Tất cả mọi người có mặt trong phòng đồng loạt rống lên quát hấn.

“Sặc, làm gì mà hung dữ vậy!” Bạch Bách Thanh đáng thương lâu bầu than vãn.

“Chú mày có làm được việc không thế?” Hạ Từ Viện bắt đầu hoài nghi.

“Mẹ trẻ của tôi ơi, tôi từng công tác tại mạng lưới an ninh quốc gia của Mỹ đấy.”

Bạch Bách Thanh đắc ý, hếch mũi lên khoe khoang.

“Đứng đứng.” Hạ Hư Nguyên chớp chớp mắt, đôi con ngươi lóe sáng kì dị, bộc lộ rõ bản chất hồ ly tinh của mình, nói: “Tôi làm sao quên được cái lần chú em giúp Tây Hi vượt tường lửa đột nhập vào trang web nội bộ của dân đồng tính rồi phát tán ảnh, tư liệu riêng tư của Phùng Tuyền đầy rẫy trên trang ấy chứ.”

Nghe vậy, Hạ Phùng Tuyền nhẹ nhàng phóng tầm mắt tới quét nhìn Bạch Bách Thanh một cái, chỉ một cái liếc mắt thôi, cũng đủ khiến Bạch Bách Thanh sợ hãi tột độ, hồn vía lên mây, lập tức ba chân bốn cẳng lật đật chạy tới ngồi trước màn hình máy tính, hét lớn: “Tìm! Tôi lập tức tìm người ngay đây!”

Vì vậy, dưới dâm uy của đám người nhà Hạ gia, Bạch Bách Thanh bắt đầu tiến hành tìm kiếm.

“Có tin hiệu gì chưa?” Du Từ Vi hỏi.

“đã kết nối được.” Khắc Lỗ Tư thờ phào nhẹ nhõm một cái: “một lần nữa không chế thành công Du Giang Nam, hẳn đang lái xe tới nơi này.”

“Ta hy vọng sẽ không có sai sót nào xảy ra thêm một lần nữa.” Du Từ Vi lạnh lùng nhắc nhở.

“Vừa rồi nhất định là phát sinh tình huống ngoài ý muốn nên con chip trong đầu Du Giang Nam mới tạm thời ngắt kết nối, mất liên lạc với máy tính trung tâm.” Khắc Lỗ Tư kinh sợ: “Du tiên sinh, tôi xin cam đoan tình huống như ban nãy tuyệt đối sẽ không thể xảy ra nữa.”

“Ta cũng hy vọng người sẽ làm được như vậy.” Du Từ Vi nhìn hấn, ánh mắt sắc lạnh: “Lần này, nếu không phải là bọn chúng chết thì sẽ là chúng ta chết không được toàn thây.”

đang nói, máy vi tính bỗng kêu lên vài tiếng pip pip bén nhộn.\

“Sao thế?” Du Từ Vi cau mày.

Khắc Lỗ Tư xem xét tín hiệu báo động, kinh hoàng báo cáo: “Có kẻ đang cố gắng xâm nhập vào hệ thống của chúng ta, hơn nữa, mục tiêu quá nhiều là tín hiệu không chế Du Giang Nam... Chắc chắn đây là người của Hạ gia.”

Du Từ Vi trầm mặc, màn hình máy tính leo lét màu xanh lam hắt ánh sáng lên khuôn mặt ông ta càng làm nổi bật nụ cười lạnh lẽo nơi khóe miệng ông ta, nụ cười khiến người ta ghê sợ.

“Người, ở tại chỗ này, cố gắng hết sức không chế Du Giang Nam”

Du Từ Vi ra lệnh\

“Vậy... Du tiên sinh, ngài thì sao?” Khắc Lỗ Tư hỏi.5

“Ta muốn đích thân đi bắt Diệt Tây Hi, đồng thời,” Giọng nói của Du Từ Vi rất nhẹ, rất chậm rãi, nhưng không có độ ấm, lạnh thấu xương: “Đích thân ta sẽ kết thúc tính mạng của Du Giang Nam.”

Phía bên ngoài căn phòng, có một người mười đầu ngón tay lằng lằng siết chặt vào nhau.

“Nhìn xem, vị trí của bọn chúng chắc chắn là ở chỗ này.” Bạch Bách Thanh chỉ vào một đốm trắng đang di động trên màn hình máy tính, giải thích: “Đội lát nữa, tôi quá nhiều thành công tín hiệu không chế Du Giang Nam, nhưng thời gian xem chừng không có cách nào duy trì được lâu quá đâu, mấy người phải nắm chắc cơ hội đó mà ra tay nhé.”

“Người ở lại chỗ này, giữ liên lạc với chúng ta, xác định vị trí cụ thể của Tây Hi và Du Giang Nam.” Hạ Phùng Tuyền bình tĩnh phân phó: “A Khoan, chú hãy liên lạc với các trưởng bối yêu cầu họ chỉ viện, Như Tĩnh và Từ Viện ở lại nhà chờ tin tức, Mộ Dung Phẩm, Hư Nguyên, hai người đi theo tôi.”

Phân phó xong xuôi, đoàn người lập tức triển khai công việc, dẫn thủ hạ lên xe, bắt đầu hành động.

trên xe, Hạ Phùng Tuyền rút ra một khẩu súng bạc, cẩn thận lau chùi.

“Đừng quá lo lắng, trước kia Tây Hi cũng thường xuyên bị bắt cóc mà lần nào cũng trở về bình yên đấy thôi.” Hạ Hư Nguyên an ủi.

Hạ Phùng Tuyền chậm rãi nói: “Nhưng lần này, ta tự nhiên có cảm giác rất bất an.”

“Bởi vì... lần này có thể coi là trận quyết chiến cuối cùng của chúng ta và Du Tử Vĩ.” Mộ Dung Phẩm phân tích tình hình: “Mọi ân oán từ trước tới nay, ngày hôm nay sẽ được thanh toán hết thảy.”

Hạ Phùng Tuyền nhíu mày, nhìn ra bên ngoài cửa kính ô tô, đôi chân mày nhíu chặt lại, ngày càng thấy bất an hơn.

Cùng lúc Bạch Bạch Thanh ở Hạ gia đang chiến đấu gay gắt quyết liệt với Khắc Lỗ Tư thông qua hệ thống siêu máy tính thì bên này, Du Giang Nam thỉnh thoảng tỉnh táo trở lại, thỉnh thoảng lại bị không chế trở lại.

Khó nhất chính là Diệp Tây Hi, hai chân hai tay của cô một hồi được tháo ra, một hồi lại buộc chặt vào.

Cuối cùng, Diệp Tây Hi bạo phát, tranh thủ thời gian Du Giang Nam còn tỉnh táo, nhấn nhện áy náy cuốn dây quanh người hấn giống như xác ướp, rồi nhét vào ghế sau.

đang chuẩn bị lái xe hướng về Hạ gia thì đột nhiên phát hiện ra một chuyện vô cùng bi ai, đau xót vô cùng, đó là----- xe hết cạn nhiên liệu rồi!

Mà giờ phút này đây, vết thương trên đầu Du Giang Nam không ngừng rỉ máu, yêu cầu phải vội vã sơ cứu và băng bó vết thương ngay.

Diệp Tây Hi hết sức lo lắng, nhìn xung quanh xem xét một phen, chợt hốt hoảng nhận ra rằng nơi đây rất quen thuộc -----con đường phía trước, chính là con đường dẫn ra biển ngày trước Du Giang Nam đích thân đưa mình tới đây.\

Trước tiên có thể ghé qua biệt thự của Du Giang Nam tạm ẩn náu, đồng thời giúp hấn xử lý vết thương.

Quyết định như thế đi! Diệp Tây Hi lập tức hành động, đỡ Du Giang Nam hơi tỉnh táo một chút nhưng vẫn bị trói thật chặt hướng về phía căn biệt thự bên bờ biển mà đi.

Diệp Tây Hi cuối cùng cũng mò được hộp cứu thương, tỉ mỉ rửa vết thương rồi băng bó cho Du Giang Nam, sau đó đứng dậy định tìm điện thoại báo cho Hạ Phùng Tuyền biết vị trí của mình, nhưng bởi vì Du Giang Nam vốn thích không khí thanh thản yên tĩnh nên nơi đây căn bản không lắp đặt những thiết bị điện tử liên lạc với bên ngoài.

Sắc trời ngày một tối hơn, người đi lại cũng dần thưa thớt, cảnh tượng này thật khó có thể tin được.

Diệp Tây Hi đang rầu rĩ thì nghe thấy Du Giang Nam nói: “Tây Hi, em mau trở về đi.”

“Vậy còn anh thì sao?” Diệp Tây Hi lại hỏi.

“Người bọn chúng muốn bắt là em, anh sẽ không có chuyện gì đâu.” Du Giang Nam thúc giục: “Mau đi đi.”

Diệp Tây Hi lắc đầu: “không, Du Tử Vĩ nhất định sẽ thông qua tín hiệu của con chip này truy ra tung tích của chúng ta... Anh định đánh lạc hướng bọn chúng để em chạy trốn đúng không?”

“đi mau!” Du Giang Nam giọng nói rất nghiêm túc.

“không được, em đi rồi, lát nữa Du Tử Vĩ tìm tới đây, ông ta chắc chắn sẽ giết anh mất.”

“Cho dù em ngoan cố ở lại chỗ này thì có thể làm được gì!” Du Giang Nam thấp giọng quát: “đi mau, không nên cùng anh ở một chỗ!”

“Nếu như hôm nay anh là em, anh sẽ đi sao?!” Diệp Tây Hi lớn tiếng chất vấn.

Du Giang Nam chăm chú nhìn cô, khuôn mặt bỗng trở nên hiền hòa hơn rất nhiều, một loại hiền hòa có phần đau xót: “Tây Hi, anh và em vốn dĩ không giống nhau, em còn có Hạ Phùng Tuyền, còn anh...”\

hấn dừng lại, không nói nữa.

Nhưng Diệp Tây Hi hiểu hấn muốn nói gì.

Quan hệ giữa cô và hấn từ ngày ấy tới bây giờ, nhớ lại, chỉ toàn nổi thất vọng và chua xót.

Vượt mất rồi.

Mọi thứ giờ đã tuột khỏi tầm tay, thật đúng là ngơ ngẩn chán nản đến cùng cực.

Diệp Tây Hi quay đầu đi chỗ khác, rất kiên định nói: “Tóm lại, em sẽ không bao giờ bỏ anh lại chốn này.”

Du Giang Nam bỗng nhiên mỉm cười, giọng nói rất bình tĩnh, trong sự bình tĩnh ấy mang theo chút chất chứa gọn sóng: “Tây Hi, em chỉ có thể lựa chọn một người, hiểu không? Hạ Phùng Tuyền, hẳn vẫn còn ở ngoài kia chờ em đấy, em đã lựa chọn người ấy thì nhất định phải làm cho người ấy sống thật hạnh phúc và vui vẻ nhé!”

Dứt lời, hắn bất thành linh đứng bật dậy, xô ngã Diệp Tây Hi, một mạch chạy thẳng ra ngoài.

hắn muốn dụ Du Tử Vĩ rời khỏi nơi này, Diệp Tây Hi làm sao không hiểu hắn định làm gì cơ chứ.?

Nhưng cô đồng thời cũng hiểu rất minh bạch, Du Tử Vĩ một khi tóm được Du Giang Nam, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Giang Nam.

Bất luận như thế nào, cô cũng không bao giờ bỏ lại Du Giang Nam ở nơi này một mình đâu.

Tuyệt đối sẽ không bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107

Diệp Tây Hi vội chạy theo ra ngoài.

Hai người họ, một người trốn, một người đuổi trên bờ cát, càng chạy càng đuổi chân càng lún sâu vào bùn cát, chân trước lún vào trong cát chân sau còn bị lún sâu hơn, mất rất nhiều sức lực để di chuyển trên bãi cát này nhưng dù sao vẫn có thể rút chân ra để tiếp tục chạy.

Diệp Tây Hi rất tin tưởng rằng, chỉ cần có lòng tin bọn họ nhất định sẽ tai qua nạn khỏi bình an.

Du Giang Nam liêu linh chạy sâu vào trong rừng, sắc trời âm đạm, những tán cây trong rừng lơ mờ khẽ phát phơ tạo thành những cái bóng quỷ dị, nhưng Diệp Tây Hi không cảm thấy sợ hãi chút nào, cầm đầu chạy hướng vào rừng.

“Du Giang Nam, anh mau đi ra cho em!” Diệp Tây Hi gào rống lên: “Bây giờ anh và em cùng đi thôi, em không tin hai chúng ta không thể bình an trở về!”

Gió biển mang theo hương vị của biển mát mẻ vào trong rừng, quanh quẩn quýt lay động những rặng cây, tạo thành những tiếp xào xạc vang vọng của khu rừng như cổ tình trêu chọc Diệp Tây Hi.

Bầu trời, như một mảnh vũ trụ tối đen sâu thẳm.

Thăm thẳm tối tăm khiến cho người ta mờ mịt lạc lối.

Diệp Tây Hi không ngừng gào thét, bất thành linh hai chân cô dừng lại không bước tiếp nữa, cả người cô giống như mất trọng tâm đồ nhào xuống đất, một tiếng thét chói tai vang lên, sau đó không gian chìm vào im ắng, không phát ra một âm thanh nào khác nữa.

Du Giang Nam đang núp sau một tảng đá lớn lập tức nhảy ra, vội vã chạy tới bên cạnh cô, lo lắng gọi: “Tây Hi!”

Diệp Tây Hi bỗng nhiên mở mắt, đang nằm trên mặt đất vội nhảy dựng lên, hai tay tóm chặt lấy hắn, cười hi hi nói: “Bắt được rồi, lần này anh có mà chạy đằng trời!”

Du Giang Nam lúc này mới giật mình hiểu ra, mình bị lừa rồi.

Du Giang Nam sụp mắt xuống, bất lực, nhưng đột nhiên hắn kêu lên một tiếng đau đớn, gương mặt méo mó, bộ dáng vô cùng thống khổ.

Diệp Tây Hi luống cuống: “Giang Nam, anh lại bắt đầu thấy đau à?”

Du Giang Nam bỗng ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn Diệp Tây Hi, sau đó mãnh liệt bỏ nhào về phía Diệp Tây Hi mà tấn công.

Toi đời rồi, lại bị khống chế nữa sao?!

Diệp Tây Hi hét lên một tiếng, hấp tấp đứng bật dậy, mặc kệ vấp ngã mấy lần liền lật đật núp sau một gốc cây cổ thụ.

Vất vả lắm mới trấn tĩnh lại được, ngó đầu ra bên kia thấp thòm xem xét tình hình thì thấy Du Giang Nam đang đứng đưa lưng về phía mình, người hắn khẽ run nhè nhẹ.

Đau đến mức động kinh co giật rồi cơ á? thật đáng thương!

Diệp Tây Hi đau lòng xót xa thay cho hắn nhưng dần dần nhận thấy có cái gì đó rất lạ, không ổn chút nào: Du Giang Nam thật giống như không phải đang cố gắng nhìn đầu mà là đang cố nhìn cười thì có.

Đúng vậy, hắn đang nhìn cười!

Mình bị lừa rồi!

Diệp Tây Hi tức giận hùng hổ đi tới, khôi bình vắn tội: “Du Giang Nam, anh cố tình dọa em có phải không hả?”

Du Giang Nam nín cười đến mức sắp bị nội thương rồi, ha ha cười nói: “Tây Hi, bộ dạng vừa rồi của em không được đúc thành tượng thì phí quá đi mất!”

“Anh còn dám cười nữa à.” Diệp Tây Hi đỏ mặt, dùng sức cấu vào cánh tay hắn. Dù sao hắn cũng bị trời cứng rồi, cấu véo hay không cấu véo cũng chẳng có gì khác nhau.

Hai người cứ như vậy trêu chọc nhau, không khí căng thẳng đáng sợ cũng dần tiêu tan.

Diệp Tây Hi đỡ Du Giang Nam đứng dậy, phui phui bụi cát bám trên người bọn họ, thở dài: “đi thôi, chúng ta cùng trở về, không cần biết có bị bắt lại hay thế nào đi chăng nữa, cũng coi như không ngồi chờ chết.”

Du Giang Nam gật đầu, dựa vào người cô bước từng bước.

không cần biết điều gì đang chờ đợi hắn ở phía trước, có cô ở bên cạnh, như thế đã là quá đủ rồi.

Đúng lúc ấy, hai người bỗng nhiên nghe thấy rừng cây xung quanh truyền tới tiếng nói chuyện huyền ảo âm ỉ, tiếng xe phanh gấp, ánh sáng chói mắt của đèn pin, còn có rất nhiều tiếng bước chân rầm rập vang lên.

Tiếp theo, một giọng nói trầm thấp đầy uy nghiêm ra lệnh: “Hai con chuột nhắt đó ở chỗ này, biệt thự, còn cả rừng cây bên kia nữa, bờ biển, toàn bộ đều phải lục soát kỹ càng, nhất định phải tìm cho ra bọn chúng!”

Giọng nói của Du Tử Vĩ.

hắn mang người đến!

Diệp Tây Hi đưa tay lên bịt kín miệng mình, cố gắng nín thở. cô không kịp nghĩ nhiều, lập tức rút ra một con dao nhỏ, cắt đứt toàn bộ dây trói trên người Du Giang Nam, sau đó nhét vào tay hắn một khẩu súng.

Du Giang Nam nhận lấy, nhỏ giọng hỏi: “Em lấy nó từ chỗ nào vậy?”

“Trong ngăn kéo ở biệt thự của anh, lúc đi tìm hòm cứu thương, em vô tình nhìn thấy nó.” Diệp Tây Hi thẳng thắn thành thật trả lời: “Ý định ban đầu của em là khi nào anh bị khống chế sẽ dùng nó uy hiếp anh.”

Du Giang Nam: “.....”

không bao lâu, đám thù hạ của Du Tử Vĩ đã lúng lúng xối tung cả căn biệt thự và bãi biển mà vẫn chưa phát hiện ra chút tung tích nào của hai người họ.

Căn cứ vào báo cáo của Khắc Lễ Tư, Du Tử Vĩ khóa lại phạm vi tìm kiếm, mục tiêu ắt hẳn chỉ có thể trong khu rừng kia, lập tức ra lệnh cho đám thù hạ tiến vào kiểm tra, sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể.

Mất thấy đám người đó càng ngày càng tới gần, Diệp Tây Hi tim cũng sắp ngừng đập rồi.

Lần này, thật là tai vạ khó tránh, hai người có chạy đằng trời.

Lúc này, Du Giang Nam bỗng nhiên thấp giọng dặn dò: “Tây Hi, em ngồi yên đợi ở chỗ này nhé, đừng lên tiếng!”

“Anh muốn đánh lạc hướng khiến bọn chúng rời đi ?! Anh sẽ bị giết mất!” Diệp Tây Hi liều mạng lôi kéo hắn lại.

“sẽ không đâu, chỉ cần chưa tìm được em, bọn chúng tạm thời sẽ không ngu ngốc hạ thủ giết anh đâu.” Du Giang Nam ánh mắt chăm chú, nghiêm túc: “Tây Hi, hãy giúp anh một lần... Đây là cơ hội duy nhất để anh giết ông ta.”

Diệp Tây Hi sửng sốt, mà thừa lúc cô còn ngây ngốc chưa kịp phản ứng, Du Giang Nam liền hất tay cô ra, đột nhiên xông ra ngoài.

Vừa có động, lập tức có kẻ nhận ra ngay, hô to lên báo: “Bọn chúng ở chỗ này.”

Sau đó, toàn bộ đám người bị Du Giang Nam dẫn dụ đuổi theo, chạy đi một hướng khác.

Diệp Tây Hi vẫn đứng chôn chân trong bụi cỏ gần đó, hung hăng cắn móng tay.

Tâm của cô, chưa bao giờ cảm thấy hoảng loạn như lúc này.

Chưa bao giờ.

không ngoài dự đoán, Du Giang Nam cuối cùng cũng bị bọn chúng tóm được.

Xung quanh hắn, tất cả bọn chúng đều cảm sung, đã lên nòng, thẳng tấp chĩa vào hắn. Mà đứng trước mặt hắn lúc này, không phải ai khác chính là—
Du Tử Vĩ!

“Giang Nam, nguoi quả nhiên rất kiên cường, cho dù bị cái con chip vẫn không thể khống chế nổi nguoi.” Du Tử Vĩ cười nhưng như không phải cười.

“Đáng lẽ kế hoạch ban đầu của nguoi thật đúng là không thể chệ vào đâu được, tiếc là con chip vô dụng nào cái cảm không được vững chắc cho lắm”
Du Giang Nam ánh mắt trầm xuống: “Xem ra, hôm nay vận khí của nguoi hình như không tốt lắm”

“Vây ư? Nhưng đã rơi vào tay ta rồi, xem ra, hôm nay vận khí của nguoi cũng không được tốt lắm.” Du Tử Vĩ đột nhiên đổi giọng đe dọa: “nói, nguoi đem Diệp Tây Hi đi giấu ở nơi nào rồi?”

“Tây Hi? cô ấy có thể trốn trong rừng cây, có thể trên đường tới đây bị ta thả xuống, hoặc cũng có thể mới vừa rồi bị ta đuổi đi, bây giờ rất có thể đã bình yên trở lại Hạ gia.” Du Giang Nam giọng nói mang theo ý đùa cợt vui vẻ: “Nguoi thử đoán xem, chuyện gì sẽ xảy ra bây giờ nhỉ?”

“Nguoi đang ép ta ra tay hả?” Du Tử Vĩ âm u nói: “Ta rất sẵn lòng thành toàn cho ước muốn ngu xuẩn của nguoi.”

Dứt lời, Du Tử Vĩ móc ra một khẩu súng, bình tĩnh chĩa thẳng về phía Du Giang Nam.

Nhưng đứng vào khoảnh khắc đó, Du Giang Nam cũng rút khẩu súng Diệp Tây Hi đưa cho mình ra, nhắm thẳng ngực của Du Tử Vĩ.

không khí có chút khẩn trương.

Du Tử Vĩ bỗng nhiên cười ha hả: “thật kích thích làm sao! Nguoi nói xem, hai chúng ta, kẻ nào sẽ ngã xuống trước?”

“Ta không quan tâm.” Ánh mắt Du Giang Nam sắc bén như mũi tên: “Chỉ cần có thể giết chết nguoi, những thứ khác ta đều không quan tâm”

“Nhưng mà, có vẻ như nguyện vọng của nguoi không thể thực hiện được rồi.” Du Tử Vĩ thông thả nói xong, khẩu súng trên tay ông ta lập tức nã đạn, một viên đạn xé gió xuyên thẳng tới chỗ Du Giang Nam.

Du Giang Nam sớm đã có sự chuẩn bị, trước tiên là tránh ra, sau đó cũng nổ súng đáp trả.

“Tất cả hướng về nó bắn cho ta, tuyệt đối không thể lưu lại người sống!” Du Tử Vĩ lớn tiếng quát.

Đám tay chân của Du Tử Vĩ đứng bốn phía lúc này mới sực tỉnh, bắt đầu lên đạn nã súng.

Vô số viên đạn, toàn bộ hướng về phía Du Giang Nam mà gào thét lao tới.

Du Giang Nam thấy tình thế không ổn, vội vàng chạy nhanh tới núp sau một gốc cây đại thụ.

Những nòng súng khát máu và những tiếng nổ lạnh thấu xương lướt xung quanh người hắn.

hắn đã hoàn toàn bị bao vây.

Tiếng súng càng ngày càng dày đặc, mà tiếng bước chân cũng ngày một tiến tới gần, chỉ phút chốc nữa thôi bọn chúng sẽ kéo tới đây, dễ dàng kết liễu mạng sống mỏng manh này của hắn.

Du Giang Nam nắm chặt khẩu súng trong tay, trên trán mồ hôi lạnh đầm đìa chảy xuống.

Du Tử Vĩ lăng lẳng ngắm nhìn, ngắm nhìn bọn thủ hạ từ từ từng bước từng bước một tiến tới gần Du Giang Nam.

Năm thước, bốn thước, ba thước...

Nhưng ngay lúc, Du Giang Nam sắp bị bắn thành tổ ong vò vẽ thì tình huống xuất hiện biến hóa.

Du Tử Vĩ nghe thấy một giọng nói khác vang lên: “Hạ súng xuống!”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108

Du Tử Vĩ quay đầu lại, nhìn thấy Hạ Phùng Tuyền.

không chỉ có mình Hạ Phùng Tuyền, mà còn có Mộ Dung Phẩm, Hạ Hư Nguyên và đám thủ hạ của Hạ gia.

Du Tử Vĩ nhanh chóng phán đoán tình hình trong đầu, bây giờ bọn họ đôi bên lực lượng ngang nhau, kẻ nào được, kẻ nào mất còn chưa rõ ràng phân định đầu.

Nhưng quan trọng nhất là, nhìn về mặt của Hạ Phùng Tuyền thì xem chừng hắn cũng chưa tìm được Diệp Tây Hi.

nói cách khác, Diệp Tây Hi rất có thể đã bị Du Giang Nam giấu ở chỗ nào đó.

Từng hòng súng đen ngòm đối ngược nhau, chia về phía đối phương, những đôi mắt cảnh giác cao độ trừng trừng nhìn nhau, trong rừng cây, hai phe đối địch súng đạn sẵn sàng, bầu không khí khẩn trương căng thẳng tột độ tưởng chừng như chỉ một nhát chém nhẹ thôi cũng có thể cắt đôi nó.

Lúc này, Hạ Phùng Tuyền bỗng nhiên hạ lệnh: “Bắn!”

Đám thủ hạ lập tức nổ súng, Du Tử Vĩ bên kia tất nhiên cũng lập tức đáp trả, trong chớp lát, đạn bay tới tấp như mưa, rít gào xé toang màn đêm, tỏa ra khắp bốn hướng.

Mà một số kẻ đã bắt đầu biến thân thành sói, không chậm trễ một giây lấy đà nhào tấn công về phía đối phương.

Toàn bộ khung cảnh đặc biệt hỗn loạn, tiếng súng dày đặc, những tiếng kêu, tiếng hú vô cùng thảm thiết hòa lẫn với tiếng súng tiếng cuồng phong, vang động dưới bầu trời đêm.

Hạ Phùng Tuyền tranh thủ tình huống đang rối ren, vội chạy tới gốc cây đại thụ Du Giang Nam đang nấp ở đó, định cứu hắn ra.

Đến gần, anh mới phát hiện ra Du Giang Nam vẫn ngồi im lặng dưới đất, gập người ôm đầu.

“Bị thương sao? Cố gắng chờ một chút nữa nhé, tôi đưa anh đến chỗ an toàn trước đã.” Hạ Phùng Tuyền vừa nói vừa xốc hắn lên, định diu hắn đứng lên.

Đúng lúc đó, Du Giang Nam chợt ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt hắn không biểu lộ bất kì cảm xúc nào, mà đôi mắt hắn, dưới ánh trăng, lóe lên những tia sáng lạnh lùng.

Hạ Phùng Tuyền trong lòng giật mình kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng, Du Giang Nam đã móc một khẩu súng nhỏ ra, không một chút do dự, cực kì dứt khoát bóp cò.

Hạ Phùng Tuyền vội vàng nhảy sang một bên né, nhưng tốc độ viên đạn quá nhanh, vẫn một đường theo quỹ đạo xuyên thẳng qua bả vai anh.

Hạ Phùng Tuyền thảm nguyện rửa mấy câu, lui về phòng tuyến của mình.

Mộ Dung Phẩm xông lên, che chắn cho anh: “Chuyện gì xảy ra?”

Hạ Phùng Tuyền ánh mắt trầm xuống: “Du Giang Nam lại bị khống chế.”

Mộ Dung Phẩm ngẩng đầu, chau mày: “Hồngбет, Du Tử Vĩ mang hắn đi rồi.”

Hạ Phùng Tuyền che vết thương, nhìn máu từ bả vai mình không ngừng xối xả trào ra, trong lòng nóng như có lửa đốt: “Con cáo già đó nhất định đang trên đường đi bắt Tây Hi, chúng ta phải mau nhanh chân lên mới được!”

Nhưng lúc này, đám thủ hạ của Du Tử Vĩ hoàn toàn tràn lên phía trước chặn đường, trong khoảng thời gian ngắn ngủi khó có cách nào dẹp tan được đám ruồi nặng này.

Hạ Phùng Tuyền nhìn bóng dáng Du Giang Nam đang dần dần biến mất, sự bất an trong lòng càng ngày càng mãnh liệt.

Du Tử Vĩ quả thực không thể tin được vận khí của mình hôm nay lại tốt như vậy, ở thời khắc mấu chốt, Khắc Lỗ Tư cư nhiên có năng lực khống chế Du Giang Nam, xem ra, hôm nay quả là ngày vô cùng may mắn của mình.

Tuy nhiên để phòng ngừa bất trắc, ai mà biết được sẽ có chuyện gì xảy ra, tốt nhất là hắn ra lệnh cho thủ hạ tước vũ khí của Du Giang Nam, sau đó thông qua lệnh máy tính bắt Du Giang Nam hoàn toàn mất ý thức phải ngoan ngoãn dẫn mình tới chỗ Diệp Tây Hi.

Bọn họ bước nhanh về phía cánh rừng, đi sâu rất sâu vào trong khu rừng.

Sắc trời càng ngày càng u ám, mặc dù hiện tại đang là mùa hè nhưng không khí nơi đây vẫn lạnh lẽo đến thấu xương, từng chút từng chút một rớt cái lạnh đó vào cơ thể con người.

Gió biển phàn phật thổi vào rừng cây, va đập các cành cây không ngớt, mang theo mùi tanh đặc trưng của biển cả, đó là mùi muối, hoặc cũng có thể là mùi máu, nồng đậm khắp không gian, xâm nhập vào từng lỗ chân lông khiến người ta cảm thấy vô cùng căng thẳng, sợ hãi một điều gì đó.

Mà mỗi kẻ bước vào đây giờ phút này các dây thần kinh cũng căng lên như dây đàn.

Tốc độ của đám người đã tăng lên nhanh nhất có thể, nhưng trên quãng đường này, dường như vĩnh viễn không bao giờ tới được đích.

Du Tử Vi cảm thấy máu trong huyết quản mình đang sôi trào, hết thấy mọi thứ, lập tức sẽ có kết quả thắng thua ngay đây.

Trận đánh này, hẳn đã chờ đợi quá lâu, đã mất quá nhiều, rốt cuộc cũng đến lúc lật ngửa con át chủ bài.

Giờ phút này, Du Giang Nam dừng lại, hẳn về mặt không chút thay đổi, ánh mắt không độ ảm sắc lạnh nhìn không rời vào một bụi cây.

Du Tử Vi trong mắt không giấu nổi sự hưng phấn khao khát, ông ta đã nhìn thấy, Diệp Tây Hi đang trốn ở đâu.

Lão ta thắng rồi!

Hoàn toàn thắng rồi!

Cuối cùng thì ông ta cũng có thể lấy được dòng máu mà bấy lâu này hằng khao khát.

Du Tử Vi bước thật nhanh tới nơi Diệp Tây Hi đang trốn.

Diệp Tây Hi núp trong bụi cây, qua những khe hở của tán lá, cô đã nhìn thấy tất cả, cô thấy rất rõ ràng, Du Giang Nam lại một lần nữa rơi vào khống chế của bọn chúng.

cô nắm chặt con dao nhỏ trong tay, ánh mắt kiên định.

Muốn làm cho cô khoan tay chờ chết cũng không hề đơn giản như vậy đâu!

Tên khốn khiếp Du Tử Vi muốn máu của cô, vậy thì, nhất định phải dùng máu của chính bản thân hắn để trao đổi!

Nhưng chỉ còn vài mét nữa là tới chỗ Diệp Tây Hi, Du Tử Vi đột ngột dừng bước, lão ta cao giọng cảnh cáo: “Diệp tiểu thư, nếu cô không muốn bị thương thì tốt nhất nên biết điều một chút, hãy ngoan ngoãn bước ra đây.”

Diệp Tây Hi không để ý tới lời của lão ta, chỉ siết thật chặt con dao nhỏ trên tay.

Du Tử Vi rút súng ra, cười lạnh chế nhạo: “Diệp tiểu thư, thật xin lỗi, bây giờ tôi chỉ còn cách trước hết khiến cho hai chân cô không thể bay nhảy được nữa thôi.”

Dứt lời, ông ta chĩa thẳng súng nhắm vào chân của cô.

Diệp Tây Hi trong mắt lửa giận ngập tràn, tên chó má này!

Thế nhưng ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, bên bờ vực mong manh giữa sự sống và cái chết, Du Tử Vi bỗng nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết đau đớn vang lên sau lưng mình, tiếng kêu la đó phát ra từ —— đám thù hạp của ông ta!

Trong lòng ông ta chấn động, xoay người, ngay lập tức cảm giác được một con dao nhói nơi lồng ngực.

Ông ta không thể tin được, cúi đầu nhìn, nhìn thấy lồng ngực nơi có trái tim của ông ta, máu đang từ từ chảy ra, thấm đẫm áo của ông ta.

Ngẩng đầu, ông ta nhìn thấy Du Giang Nam —— Du Giang Nam đứng đó, khẩu súng trong tay nắm thật chặt, vẫn trong tư thế nhắm bắn, họng súng còn đang tỏa khói nóng lò mờ.

Ánh mắt của Du Giang Nam, rất bình tĩnh, không chút gợn sóng giống như chưa hề bị khống chế, nếu nhìn thật sâu thật sâu vào đôi mắt ấy sẽ thấy nơi đáy mắt của chàng trai đó ánh lên niềm vui sướng vô hạn.

Anh rốt cuộc đã trả được món nợ máu, rốt cuộc cũng đã báo thù được cho cha mình.

Diệp Tây Hi kinh ngạc chứng kiến những biến đổi đột ngột đó, một lúc lâu sau mới giật mình tỉnh ngộ, Du Giang Nam giả bộ, giả bộ bị khống chế, sau đó dẫn Du Tử Vi đến tìm mình, mượn cơ hội này đập nát vụn sự cảnh giác của lão ta.

thật sự là quá thông minh!

Du Giang Nam mỉm cười hướng chỗ Diệp Tây Hi bước tới, bước qua thi thể của Du Tử Vi đi tới chỗ Diệp Tây Hi.

Anh muốn chia sẻ cùng cô niềm vui, sự kích động này, anh chỉ muốn chia sẻ điều này với một mình cô.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc ấy, Du Giang Nam lại nhìn thấy vẻ mặt Diệp Tây Hi lộ vẻ kinh hoàng.

Sự kinh hoàng mà cả cuộc đời cô chưa bao giờ cảm thấy!

Đồng thời, anh nghe thấy tiếng súng, tiếng súng vang lên sau lưng mình.

“Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng!...” Là từ một khẩu súng phát ra, một phát rồi hai phát, ba phát... đạn không ngừng bắn ra.

Du Giang Nam cảm giác sau lưng mình dần tê dại, tê dại, không, không phải là đau đớn, mà là hoàn toàn chết lặng, anh không còn cảm thấy gì nữa ngoài sự lãnh lẽo tột cùng.

Trái tim của anh, giống như bị một thanh kim loại lạnh lạnh xuyên thủng qua, mang theo cả gió, rất lạnh, rất rất lạnh.

Tất cả hình ảnh trước mắt anh đều trở nên mờ nhạt đúng đưa, tán cây, bụi cỏ, ánh trăng, hết thảy đều biến thành những dải màu sắc hỗn độn vụn vụn, cảnh vật nháy nhót trước mắt anh.

Thứ duy nhất tồn tại rõ nét trong mắt anh, đó là khuôn mặt của Diệp Tây Hi.

Cô ngây người chết lặng nhìn trần trời vào cảnh tượng trước mặt, không hề nhúc nhích, dòng nước mắt lã lã chảy xuống, như thể vĩnh viễn sẽ không bao giờ ngừng lại được.

Là vì anh mà khóc sao?

Du Giang Nam nghĩ, cô ấy là vì mình mà khóc sao?

Sau đó, anh ngửa mặt lên nhìn bầu trời rồi ngã xuống mặt đất.

Xung quanh anh, chỉ có mùi bùn đất thơm mát, mùi vị tinh khiết nhất, không có âm mưu, không có máu tươi, không có hận thù, chỉ có mùi của sự yên lòng thanh thản.

Diệp Tây Hi cảm giác cô đang nằm mơ, cô không hiểu gì hết, cô thật sự không hiểu gì hết, tại sao kẻ đã chết – Du Tử Vĩ lại có thể đứng dậy, bỗng nhiên nổ súng hướng về phía Du Giang Nam.

Trên tay ông ta, khẩu súng vẫn không ngừng được lên đạn, rồi bóp cò, một nhát, rồi lại một nhát, không biết là bao nhiêu viên đạn cho tới tận khi đạn đã được dùng cạn nhả mới thôi.

Du Giang Nam, từ từ ngã xuống trước mắt cô.

Diệp Tây Hi hoàn toàn sửng sốt, không thể hiểu nổi, đến tột cùng thì tại sao? Tại sao những chuyện này lại có thể xảy ra cơ chứ?

Cô vọt tới trước, cúi người xuống, vuốt ve khuôn mặt Du Giang Nam.

Cô muốn cất tiếng gọi tên anh, nhưng lại không có cách nào nói được, giọng nói của cô vỡ vụn ngay cả chính bản thân cô cũng chẳng thể nghe rõ.

Cô đã không thể nói thành lời, cổ họng của cô nghẹn ngào, đau đến mức không thể chịu đựng nổi.

Hai tay cô không ngừng run rẩy, cô không biết nên che vết thương ở đâu— Chỗ nào cũng có máu, Du Giang Nam toàn thân đều đầm máu tươi.

Quá nhiều vết thương!

Máu tươi nồng đặc đã trào ra nhuộm đỏ cả bãi cỏ xanh nhạt, khung cảnh vốn tươi đẹp của thiên nhiên bỗng trở nên tiêu điều thê lương.

Nước mắt của Diệp Tây Hi, từng giọt từng giọt rơi xuống, tí tách tí tách rơi trên khuôn mặt của Du Giang Nam.

Du Giang Nam khẽ mở mắt, anh nhìn cô, chậm rãi nở nụ cười.

“Đừng khóc.” Anh nói: “Tây Hi, đừng khóc.”

Diệp Tây Hi không có cách nào để ngăn nước mắt trào ra, cô liều mạng lắc đầu.

Cô không nên khóc, có gì phải lo lắng đâu? Lần trước chẳng phải Hạ Phùng Tuyền cũng bị trúng đạn, sau đó thay máu của cô cuối cùng cũng hồi phục đó sao?

Đúng vậy, chỉ cần thay máu của mình, Du Giang Nam sẽ khá hơn thôi mà.

Nhưng mà, tại sao trái tim cô lại thấy đau như vậy? Giống như dự cảm thấy điều gì đó... một điều gì đó không gì có thể bù đắp được.

“Tây Hi, hãy thay anh xin lỗi Phùng Tuyền nhé, xin lỗi cậu ấy, vì giết Du Tử Vĩ mà anh đã làm cậu ấy bị thương.” Giọng nói của Du Giang Nam rất thưa rất yếu: “Anh thành thật xin lỗi cậu ấy.”

“Anh... chính mình... đi nói đi...” Diệp Tây Hi cố gắng hết sức để lấy lại bình tĩnh, nhưng lời vừa tới môi đã vỡ òa, những cảm xúc ngổn ngang trong lòng cô đã không gì có thể kiềm giữ được nữa, bao nhiêu bi thương, bao nhiêu bất an, hóa thành những tiếng khóc nức nở bộc phát: “Giang Nam, anh hãy tự mình đi xin lỗi Phùng Tuyền đi, chờ anh thương thế hồi phục rồi nhất định phải đến gặp anh ấy để xin lỗi! Nhất định phải như thế, anh hãy tự mình đến xin lỗi đi! Em xin anh! Anh phải tự mình đến có được không?!”

Du Giang Nam nhấc tay lên, vuốt ve khuôn mặt của cô: “Tây Hi, anh chỉ muốn biết... Nếu như không gặp Hạ Phùng Tuyền, em... có thể chọn ở bên cạnh anh hay không?”

Diệp Tây Hi nắm chặt bàn tay của anh, bàn tay ấy đã dần trở nên lạnh lẽo, cô liều mạng gật gật đầu, khóc không thành tiếng: “Em sẽ... Em nhất định sẽ... Em nhất định sẽ...”

“Nếu là như vậy... thì tốt quá.” Du Giang Nam trên khóe miệng nở rộ một nụ cười thoải mái, giống như có thứ gì đó anh đã buông tay: “Tây Hi, đừng khóc, đừng đau khổ, bây giờ anh cảm thấy rất thanh thản, thật đấy...”

Diệp Tây Hi nước mắt như mưa, lăn chả rơi trên khuôn mặt Du Giang Nam, khiến cho tầm mắt của anh ngày một trở nên mơ hồ.

Cảnh vật trước mắt anh, dần dần trở nên mờ nhạt, ngay cả khuôn mặt của Diệp Tây Hi, cũng chỉ còn là những đường nét mờ ảo.

Anh đang từ từ rời xa cái thế giới này.

“Giang Nam, anh đừng ngủ! Đừng ngủ!” Tiếng Diệp Tây Hi khóc than vang lên bên tai anh, nhưng âm thanh càng ngày càng nhỏ dần, giống như càng ngày càng xa dần.

Ngủ, đúng vậy, anh muốn ngủ. Một môi, anh đã thực sự quá mệt mỏi rồi! Thăm cổ bên dưới, vừa mềm vừa thư thái. Mà trên thế giới này, anh cũng không còn gì lưu luyến nữa. Ngoại trừ... Tây Hi...

Du Giang Nam trên người máu càng ngày chảy càng dữ dội, thấm ướt đầu gối của cô, dòng máu kia lạnh, lạnh đến thấu xương. Toàn thân Diệp Tây Hi bắt đầu run rẩy. Môi của Du Giang Nam đã dần tái nhợt, trắng bệch như khuôn mặt của anh.

Đôi mắt của anh, mờ ra, vẫn là ánh mắt đầy dịu dàng yêu thương nhưng nó đã mất đi những biểu lộ cảm xúc, không còn thấy ánh sáng trong veo phản chiếu nữa.

“Tây Hi.” Du Giang Nam gọi tên cô, nhưng ánh mắt lại hướng lên bầu trời — Anh ấy đã không còn thấy rõ bất cứ thứ gì nữa rồi.

“Em ở đây, em vẫn luôn luôn ở đây.” Diệp Tây Hi run rẩy cố gắng giữ thật chặt bàn tay của anh, áp bàn tay lạnh lẽo ấy lên má mình, cô muốn anh cảm nhận được sự tồn tại của mình, nhưng trên hết tất cả là cô muốn làm cho chính bản thân mình cảm nhận được anh vẫn tồn tại.

“Anh cũng vậy.” Du Giang Nam mấp máy môi, động tác này rất nhỏ nhưng lại tiêu tốn toàn bộ sức lực còn lại của anh.

“Giang Nam, anh nói gì vậy?” Diệp Tây Hi cúi người thấp hơn nữa, ghé sát vào người anh, mở to đôi mắt đắm lệ nhìn người con trai trước mặt mình, bóng hình anh vô cùng mờ nhạt, giống như một ảo ảnh ẩn hiện bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến thành một làn khói.

Du Giang Nam từ từ nở nụ cười, anh mỉm cười, nụ cười giống như lần đầu tiên hai người gặp nhau, nụ cười khiến cô cảm thấy vô cùng ấm áp: “Anh cũng vậy, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em... Vĩnh viễn... Vĩnh viễn...”

Hai mắt anh từ từ nhắm nghiền, nụ cười nơi khóe miệng cũng dần dần tắt hẳn, tay của anh chậm rãi trượt khỏi khuôn mặt của cô.

Du Tử Vĩ cúi bỏ tấm áo khoác chống đạn, trước ngực treo lủng lẳng một túi máu nhân tạo đã bị bắn vỡ, máu ồ ồ chảy ra ngoài.

Ông ta đã sớm chuẩn bị, nếu như bị bắn trúng sẽ giả vờ chết, sau đó tìm cơ hội phản kích. Bây giờ ông ta đã thành công rồi. Du Giang Nam đã không bao giờ có thể ngăn đường ông ta được nữa. Mà Diệp Tây Hi thì cũng hoàn toàn rơi vào tay ông ta.

Ông ta thắng rồi!

Nhân lúc Diệp Tây Hi cùng Du Giang Nam nói chuyện, ông ta bấm điện thoại gọi cho Khắc Lỗ Tư: “Du Giang Nam đã bị ta đích thân xử lý xong rồi, người hãy mau chóng lái xe tới đón ta... Còn nữa, ta đã phân phó nữ hầu bỏ thuốc ngủ vào cả phê của Huy Quân, bây giờ người hãy cử người tới đưa bà ấy lên thuyền đi.”

Ông ta cúp điện cũng như thể đang tuyên bố Du Giang Nam đã vĩnh viễn ngủ yên.

Du Tử Vĩ bước tới trước mặt Diệp Tây Hi, nhặt súng lên, chìa súng về phía cô: “Di ngôn đã nghe xong, đến lúc cô phải đi theo tôi rồi đấy.”

“Buông tôi ra, tôi phải cứu anh ấy, chỉ cần tôi thay máu cho anh ấy, tôi van xin ông!” Diệp Tây Hi khẩn cầu, cô đang khẩn cầu Du Tử Vĩ: “Tôi sẽ đi với

ông, chỉ cần ông ngay lập tức đưa chúng tôi tới bệnh viện, để cho tôi thay máu với Giang Nam, tôi nguyện ý trở thành công cụ tạo máu cho ông suốt đời.”

“Nếu như ta nghĩ để cho hân sống thì ta còn nổ súng để làm gì?” Du Tử Vĩ từ ánh mắt đến giọng nói hoàn toàn lãnh đạm, lạnh lùng: “Nếu còn nhiều lời thì đừng trách ta không khách khí!”

Bàn tay Diệp Tây Hi ấn sâu vào vũng bùn. cô bỗng nhiên đứng bật dậy, rút ra một con dao nhỏ đâm về phía Du Tử Vĩ, giống như lên cơn cuồng loạn, đâm tới tấp trên người ông ta.

Bởi vậy, dây lưng trên người Du Tử Vĩ bị cắt đứt, áo chống đạn rơi xuống đất. Ông ta không có bất kì sự bảo vệ nào nữa. Du Tử Vĩ phát cáu, bất thành linh nhắm ngay chân Diệp Tây Hi bóp cò bắn.

Diệp Tây Hi chỉ cảm thấy chân mình mềm nhũn, tức khắc ngã nhào trên mặt đất, ngay sau đó, gáy cô bị một cú rất mạnh. cô hoàn toàn mất đi ý thức, rơi vào vùng tối sâu thẳm.

Du Tử Vĩ khiêng Diệp Tây Hi bị đánh ngất xỉu, bước thật nhanh.

Ông ta hiểu rất rõ, đám thù hạ của mình dù có cố gắng đến đâu cũng không thể cản bước Hạ Phùng Tuyền lâu được. Thế nhưng, chỉ chừng đó thời gian thôi cũng đủ để ông ta mang theo Diệp Tây Hi an toàn cuốn gói khỏi đây.

Du Tử Vĩ đi tắt qua một con đường nhỏ, ước chừng đi hơn 10 phút, cuối cùng cũng đi tới đường quốc lộ. Vừa vặn, Khắc Lỗ Tư chạy xe tới, chậm chậm đi tới trước mặt ông ta rồi dừng lại.

Toàn bộ thân xe màu đen, rất thần bí, tất cả cửa kính thủy tinh đều loang loáng phản chiếu ánh sáng, Du Tử Vĩ chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh của bản thân ông ta in hằn trên những ô cửa đó. Ông ta vừa mở cửa vừa hỏi: “đã đưa Huy Quân đi chưa?”

Từ bên trong truyền tới một giọng nói bình tĩnh nhẹ nhàng nhưng trong trẻo không chút tình cảm nào: “không cần đưa, tôi ở nơi này.”

Du Tử Vĩ sửng sốt. Cửa xe mở ra, ông ta nhìn thấy, người ngồi trên ghế lái, chính là Liễu Huy Quân! Mà chỗ ngồi phía sau xe, chính là thi thể của Khắc Lỗ Tư. Khẩu súng đã chấm dứt sự sống của Khắc Lỗ Tư giờ đây đang nằm trong tay Liễu Huy Quân, mà họng súng lại thẳng tắp nhắm vào ông ta.

không để cho ông ta bất kì thời gian nào để phản ứng, tiếng súng đã vang lên. trên lồng ngực Du Tử Vĩ, ở cùng một vị trí, bị bắn lần thứ hai. Nhưng lần này, tràn ra, thực sự là máu. Viên đạn bạc được bắn ra rất chính xác ghim vào trái tim ông ta. Du Tử Vĩ cúi đầu, lẳng lặng nhìn lồng ngực không ngừng chảy máu ở ạt của mình, mà ở miệng vết thương vẫn còn phát ra âm thanh “Xèo! Xèo!”

Máu, từ phía trước rồi đến phía sau ào ạt tuôn trào, vĩnh viễn không thể nào ngăn cản được. Du Tử Vĩ nhẹ giọng hỏi: “Là bởi vì anh đã giết Du Giang Nam sao?”

Liễu Huy Quân ánh mắt trống rỗng, vô thần: “Anh đã hứa với tôi, sẽ không giết nó, anh đã hứa với tôi điều đó!”

Du Tử Vĩ cười, nụ cười kia còn lẫn cả vị tanh của máu: “Huy Quân, cuối cùng thì em vẫn lựa chọn con trai của mình.”

Sau đó, ông ta ngã xuống mặt đất.

Ông ta đã thua.

Thua bởi chính tay người phụ nữ mà mình yêu.

Du Tử Vĩ mở mắt ngẩng đầu nhìn bầu trời trên cao.

Cuối cùng ông ta nhắm mắt lại, vĩnh viễn.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109

Du Tử Vĩ chết, nằm yên lẳng trên mặt đất lạnh lẽo cũng là lúc Diệp Tây Hi tỉnh lại. Nhìn những biến cố xảy ra trước mắt mình, cô sợ hãi đến ngây người. Liễu Huy Quân thoát nhìn có vẻ rất bình tĩnh, bà kéo thi thể của Khắc Lỗ Tư xuống xe, sau đó khiêng thi thể người chồng của mình lên xe, đặt cái xác đã không còn độ ấm nào nữa đó ngồi bên cạnh mình.

Xong xuôi đầu đuôi, Liễu Huy Quân quay đầu lại, nói rất nhỏ nhẹ rất dịu dàng: “Diệp tiểu thư, cho dù cô có tin hay là không tin tôi vẫn muốn nói với cô một điều, tôi cũng yêu Giang Nam... Thế nhưng, tôi lại là một người đàn bà ích kỷ, tôi còn yêu chính bản thân mình hơn.”

“Anh lúc nào cũng thích biển.” Liễu Huy Quân thì thảo tự nhủ với chính mình: “Em sẽ đi cùng anh, chúng ta cùng ra biển nhé.”

Sau đó, bà nhấn ga, chiếc xe men theo con đường nhỏ hẹp quanh co nhanh chóng trượt xuống dốc.

Liễu Huy Quân vẫn cúi đầu thật sâu nhìn người đàn ông mà mình đã yêu, rồi bà nâng khẩu súng lên, chĩa ngay vào lồng ngực mình.

Ở khúc cua của con dốc, chiếc xe không người lái đâm nát tằm rào chắn, lao vào khoảng không tối tăm thăm thẳm, vẽ lên bầu trời một vòng cung duyên dáng đánh đổi bằng tất cả sự rực rỡ đẹp đẽ cuối cùng của nó. Sau đó, chậm chậm rơi xuống. Hoàn toàn biến mất, không bao giờ nổi lên nữa

Diệp Tây Hi kinh ngạc, cô không thể tin vào hai mắt mình trước những gì vừa diễn ra.

Kết thúc, tất cả đều... kết thúc rồi.

Nhưng, nhưng còn Du Giang Nam...

Diệp Tây Hi run rẩy đứng dậy, cố gắng bước từng bước khó nhọc.

Miệng vết thương trên chân phải của cô càng ngày càng rách toạc ra, đau đớn khôn cùng, nhưng điều đó không thể ngăn cản bước chân kiên định của cô lúc này.

Du Giang Nam sẽ không sao hết, cô có thể hiến máu cho anh mà, anh nhất định sẽ không có chuyện gì hết.

Diệp Tây Hi cứ thâm nhủ với bản thân như vậy, gắng gượng lê lét mà bước đi. Phía sau lưng cô, một vết máu chạy dài.

Chân của cô càng ngày càng đau đớn, nhưng tốc độ thì không hề suy giảm, còn con đường thì như thể kéo dài đến bất tận, đi mãi đi mãi mà chưa thấy điểm dừng. Đêm nay, không có trăng, không có sao, bốn bề yên ắng bị sự tối tăm nuốt chửng. Diệp Tây Hi cắn thật chặt môi, liều mạng đè nén cơn đau đang hành hạ cô từng phút từng giây.

cô có thể làm được, cô nhất định sẽ làm được.

Đột nhiên, bước chân cô vấp phải một hòn đá sắc nhọn, cái hòn đá khốn kiếp ấy không chỉ khiến cô té ỵch xuống đất mà còn cứa thêm vào vết thương ở chân cô làm nó há miệng ngày càng rộng. Mọi sức lực của cô đã hoàn toàn cạn kiệt, cô không thể đứng dậy nổi nữa rồi.

Diệp Tây Hi úp mặt vào hai lòng bàn tay, vừa đau vừa sợ khóc òa lên: “Phùng Tuyền, Mộ Dung Phẩm, Hư Nguyên mấy người chết ở chỗ nào rồi, mau tới cứu tôi đi chứ!”

Tiếng nói của cô vang vọng khắp không gian bốn bề là rừng núi hoang vắng nhưng cũng không có một tiếng nói nào khác đáp trả.

Diệp Tây Hi bắt đầu lồm cồm bò dậy, nếu không thể đi thì cô sẽ bò. cô nhất định phải đi cứu Du Giang Nam.

cô không biết bản thân mình đã bò như vậy trong bao lâu, cô chỉ biết giọng nói của cô càng ngày càng khàn đặc, khó khăn, còn đôi bàn tay cô thì bị sỏi đá cào rách bươm, máu me nhầy nhụa.

Ngay khi cô cảm thấy vô cùng tuyệt vọng thì trước mặt cô đột nhiên xuất hiện một dáng người cao lớn hối hả chạy về phía cô.

Tuy rằng chỉ lơ mơ nhìn thấy những đường nét nhưng Diệp Tây Hi vẫn có thể nhận ra, đó là Hạ Phùng Tuyền.

Hạ Phùng Tuyền nhanh chóng chạy tới, dịu cô đứng dậy, ân cần hỏi: “Em có bị thương ở nơi nào không?”

Diệp Tây Hi túm chặt lấy tay của anh, khào khào khó khăn vô cùng mới nói thành lời được: “Giang Nam, mau... Đưa em tới chỗ Giang Nam... Em phải đi cứu anh ấy!”

Hạ Phùng Tuyền giật thót tim, bỗng nhiên hiểu ra chuyện gì đã xảy ra, vội vàng dùng cánh tay không bị thương của mình ôm lấy Diệp Tây Hi, gọi những người khác, ra lệnh cho bọn họ không được chậm trễ thêm một giây nào nữa bắt tay vào tìm kiếm Du Giang Nam.

không bao lâu, Diệp Tây Hi lại một lần nữa nhìn thấy Du Giang Nam. Anh đã quay trở về hình dạng sói nguyên thủy của mình. Cơ thể anh đã hoàn toàn cứng lạnh. Diệp Tây Hi run rẩy bám lấy cánh tay Hạ Hư Nguyên: “Hư Nguyên, mau tiến hành đổi máu giữa tôi và Giang Nam đi, nhanh cứu anh ấy đi!”

Hạ Hư Nguyên vẫn im lặng, không chút phản ứng, một người luôn hời hợt, lãnh đạm với hết thảy mọi thứ, coi cuộc đời như một cuộc chơi như hán giờ phút này về mặt cũng ngưng đọng, nghiêm túc nhìn cái xác của Du Giang Nam.

“Nhanh lên đi, tại sao lại bất động như thế chứ?” Diệp Tây Hi trong lòng nhói đau, không hiểu vì sao trái tim rất rất đau.

Hạ Hư Nguyên nhẹ giọng nói: “Tây Hi, Giang Nam đã đi rồi.”

“Anh ấy chẳng qua chỉ tạm thời tìm ngừng đập thôi mà, chỉ cần thay máu của tôi là tốt rồi.” Diệp Tây Hi liều mạng lắc đầu phủ nhận: “Lần trước, Phùng Tuyền cũng giống như vậy mà.”

“Lần này không giống như thế, lần trước đòi máu cho Phùng Tuyền, tim anh ấy mới dừng lại vài giây,” Hạ Hư Nguyên lắc lắc đầu thuật lại sự thực tàn khốc: “Nhưng còn... Giang Nam tim đã ngừng đập hơn một giờ, các tế bào trong cơ thể anh ấy đang bắt đầu quá trình hoại tử rồi.”

“Tôi không tin!” Diệp Tây Hi nắm chặt cánh tay của Hạ Hư Nguyên, mười đầu ngón tay của cô bấm sâu vào da thịt hắn: “Có phải anh sợ tôi ngắt xiu, sợ tôi gặp nguy hiểm, anh cố ý nói như vậy đúng không? Hư Nguyên, nhanh lên một chút, hãy mau đòi máu cho tôi đi, tôi không sao, thật đó, tôi hoàn toàn có thể chịu được, hãy mau đòi lại đi!”

“Đòi máu đi.” Hạ Phùng Tuyền vẫn im lặng từ nãy tới giờ bỗng nhiên mở miệng nói: “Để cho Tây Hi thử một lần đi.”

Hạ Hư Nguyên gật đầu, lôi ra các dụng cụ cần thiết, bắt đầu tiến hành trao đổi máu giữa Diệp Tây Hi và cái xác lạnh lẽo của Du Giang Nam. Diệp Tây Hi dần dần bình tĩnh trở lại, cô ngồi yên tĩnh trên mặt cỏ, mắt không rời Du Giang Nam.

Cây cỏ mềm mại, giống như ngồi trên đám mây nhưng lại khiến Diệp Tây Hi có cảm giác không thực, như thể cảnh trước mắt cô là một cơn ác mộng.

Máu của cô, từ từ chảy từng giọt từng giọt theo ống truyền vào cơ thể Du Giang Nam. Thế nhưng, anh ấy vẫn không hề nhúc nhích. Gió càng ngày càng mạnh, Hạ Phùng Tuyền cởi áo khoác của mình ra chậm rãi đến bên cạnh Diệp Tây Hi hôn bay phách lạc, anh choàng chiếc áo khoác đó lên người cô.

Hình dáng sỏi trắng của Du Giang Nam không hề có dấu hiệu biến mất, những sợi lông mềm mại trắng tinh khẽ rung rinh trong gió. Còn anh ấy thì không hề nhúc nhích. Diệp Tây Hi thật cẩn thận nhìn người con trai trước mặt mình, Du Giang Nam hai mắt nhắm chặt, vẻ mặt thanh thản giống như đang ngủ say. Thế nhưng dù cô có lay anh như thế nào anh vẫn không hề tỉnh lại.

Anh ấy đã không thể tỉnh lại nữa.

Trong rừng cây đột nhiên xuất hiện những đốm sáng li ti rập rờn bay trong không gian, những đốm sáng bay múa tuyệt đẹp vô cùng.

Diệp Tây Hi nhẹ nhàng nói: “Giang Nam, đom đóm kia.”

Vậy mà, anh ấy vẫn không hề động đậy.

Diệp Tây Hi lầm bầm nói: “Giang Nam, chẳng phải anh đã nói, chờ khi chúng ta tóc đã bạc răng lung lay, chờ khi cả hai chúng ta đều đã con cháu đầy nhà, chúng ta sẽ cùng nhau đi ngắm đom đóm... Tại sao anh lại có thể thất hứa như vậy chứ?”

Thế nhưng, anh ấy vẫn hoàn toàn im lìm.

Đom đóm bay đến ngày càng nhiều, từng đàn từng đàn nối đuôi nhau dập diu bay trong rừng cây, làm bừng sáng không gian đêm đen u tối.

Nhưng Du Giang Nam đã không thể mở mắt ra ngắm nhìn những ngọn đèn tí hon tươi đẹp này.

Anh ấy lại bỏ lỡ một lần nữa.

Lần này vĩnh viễn... bỏ lỡ.

Đến khi mở mắt ra, Diệp Tây Hi mới phát hiện ra mình đang ở trong bệnh viện. Đầu óc cô trống rỗng ngỡ ngàng.

một lúc lâu sau, cô mới nhớ được những gì đã xảy ra. cô mất máu quá nhiều, hôn mê. Còn Du Giang Nam...

Giang Nam...

Bỗng nhiên, tay của cô được một bàn tay ấm áp nắm chặt lấy.

Là Hạ Phùng Tuyền. Diệp Tây Hi nhìn anh, yên lặng nhìn anh. Hạ Phùng Tuyền hiểu cô muốn biết cái gì. Anh cup mắt xuống, hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: “Giang Nam... không cứu được.”

Diệp Tây Hi nhìn trần nhà, màu trắng, một màu trắng yên bình. Trong phòng cũng hoàn toàn im ắng.

Giọng nói của Hạ Phùng Tuyền lại nhẹ nhàng vang lên: “Tây Hi... em biết không, em có thai rồi.”

Diệp Tây Hi nhắm mắt lại, những hình ảnh trong quá khứ như một thước phim quay chậm hiện về trong trí nhớ của cô.

cô nhớ lại mỗi phút mỗi giây mỗi giờ ở bên cạnh Du Giang Nam

cô nhớ lại từng ánh mắt nụ cười anh ấy dành cho mình.

cô nhớ lại từng câu từng chữ anh nói với cô.

“Anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em... Vĩnh viễn ở bên cạnh em... Vĩnh viễn...”

Diệp Tây Hi mở mắt ra, thật sâu nhìn Hạ Phùng Tuyền: “Em muốn gọi nó là Niệm Nam, Hạ Niệm Nam được không?”

Hạ Phùng Tuyên âu yếm vuốt ve gương mặt của cô, ánh mắt anh ấy đều thấu hiểu, đứng vậy: “Con của chúng ta sẽ tên là Hạ Niệm Nam.”

Năm năm sau——

Ngày đầu tiên của tuần lễ đầu tiên của mỗi tháng chính là ngày các thành viên Hạ gia sum vầy, quây quần bên mâm cơm gia đình, mỗi lần như thế cả biệt thự Hạ gia đều đặc biệt náo nhiệt tung bừng.

một cô bé hai mắt tròn xoe từ trong một căn phòng trên lầu đi ra ngoài, quan sát thật cẩn thận sẽ thấy cô bé này ngũ quan thanh tú, xinh xắn, phần điều ngọc mài, vừa nhìn liền biết tuyệt đối sau này là một đại mỹ nhân.

Đáng tiếc hành động của cô bé thì chẳng đáng yêu chút nào—— hai cánh tay nhỏ bé tung ta tung tấy múa may quay cuồng loạn xạ, cái túi xinh xinh cô bé hét quăng sang bên trái lại ném sang bên phải, bộ dạng lưu manh đắc ý vì mưu kế được thực hiện.

“Rầm!” khuôn mặt đắc ý của thiên thần nhỏ bé đọng phải một người.

Ngẩng đầu lên, cô bé nhìn thấy người đụng phải mình là ai, vội vàng miệng ngọt ngào lễ phép chào: “Con chào mẹ, mẹ hôm nay thật xinh đẹp tuyệt trần!”

“Đừng có làm trò với mẹ nữa.” Diệp Tây Hi nheo mắt nguy hiểm nhìn cô bé: “Mộ Dung Dung, con lại làm gì trái với lương tâm rồi hả?”

“không có ạ.” Mộ Dung Dung tròn to đôi mắt đen nháy to tròn như hai hạt nhãn của mình, vô cùng vô tội: “Dung Dung hôm nay thực sự rất biết nghe lời ạ.”

“Con bé này, con trong người mang theo dòng máu gian trá của Mộ Dung Phẩm, đáng sợ của Hạ Hư Nguyên và tiểu ác ma của Hạ Từ Viện mà ngoan ngoãn biết nghe lời?” Diệp Tây Hi bẹo bẹo hai má của cô bé non nớt, uy hiếp: “Thành thật khai báo mau, con lên vào phòng Niệm Nam nhà mẹ làm cái gì hả? Có phải lại trêu chọc Niệm Nam nữa hay không?”

“không có, không có đâu mẹ. Con lúc nào cũng yêu thương em í hết á.” Mộ Dung Dung hai mắt long lanh bày ra bộ dạng không còn gì có thể vô tội hơn.

Diệp Tây Hi không muốn nói nhảm với cô bé nữa, một tay nhắc bổng cô bé lên, đi tìm cậu quý tử nhà mình đối chất thì hơn.

Mở cửa, liền thấy ngay Hạ Niệm Nam con trai tuần tú đáng yêu của cô giờ phút này đang đứng ngơ ngác trong phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn trắng nõn lúc này hồng đến tận mang tai, chẳng khác nào một trái cà chua chín.

“Con trai! Con làm sao vậy?” Diệp Tây Hi nhào tới, phe phẩy tay trước mặt Hạ Niệm Nam. Nhưng Hạ Niệm Nam chỉ giật mình vẫn ngây ngẩn đứng nguyên một chỗ, không nhúc nhích.

“Mộ Dung Dung, rốt cuộc là con làm gì với Niệm Nam nhà mẹ rồi hả?” Diệp Tây Hi gào lên.

“không làm gì, con chẳng làm gì á mẹ.” Mộ Dung Dung khoát khoát cánh tay mập mập mũm mĩm của mình: “Chỉ là lúc nãy em ấy đi vệ sinh, con vô tình đẩy cửa đi vào rồi tình cờ và thật bất ngờ vô tình lần nữa nhìn thấy con chim nhỏ của em ấy thôi ạ.”

Diệp Tây Hi: (^^)

Nhưng chuyện chưa dừng lại ở đó: “Bối vì hôm qua ba ba có giảng giải cho con là con nít sau này lớn lên sẽ biến đổi rất rất nhiều thứ, Dung Dung cái gì cũng đẹp rồi, nên sau này lớn lên vẫn sẽ xinh đẹp không thay đổi nhưng nhìn đến em Niệm Nam thì... không đành lòng nói cho em í sự thật phũ phàng, chim của em í quá nhỏ á!”

Diệp Tây Hi: (T____T)

Mộ Dung Dung hai mắt láo liên: “Nhưng sau đó, con lại cảm thấy mình làm vậy không được đúng lắm, cậu Hư Nguyên đã từng dạy, mọi việc trên đời cần đích thân mình khảo nghiệm, cho nên con quyết định đích thân đi ‘khảo nghiệm’ con chim nhỏ của Niệm Nam, nhưng mà----- quả nhiên nó không phải là nhỏ bình thường!”

Diệp Tây Hi: (>_____<)

Mộ Dung Dung nở nụ cười thiên sứ trong sáng: “Tiếp đó, con lại đột nhiên nhớ tới lời ma ma con nói, nhất định phải đem những tri thức mà mình có được chia sẻ với những người khác, vì thế cho nên, con liền kiên nhẫn giải thích cho em Niệm Nam hiểu, về sau, chim nhỏ của Niệm Nam chính là muốn bỏ vào (bíp bíp—— một số từ ngữ có hại cho trí não trẻ thơ) của nữ sinh, tuy nhiên chim nhỏ của em ấy thực sự quá nhỏ, thế nên xem chừng sau này sẽ không có nữ sinh nào thích em í rồi.”

Diệp Tây Hi: (*+. . . +*)

Sau đó, Mộ Dung Dung tiêu sái xoay người bước đi, để lại trong phòng hai mẹ con họ Hạ thạch hóa đứng đờ ra trong phòng.

Buổi trưa, tất cả mọi người tề tựu đầy đủ trong phòng ăn, chuẩn bị ăn cơm.

Bởi vì Diệp lão gia còn bận bịu chút việc ở phòng thí nghiệm và Hạ bá bá cũng bận rộn đi nghỉ phép, cả hai đều chưa về kịp cho nên, A Khoan liền chộp Bạch Bạch Thanh tới góp vui.

Nhìn Mộ Dung Dung vẻ mặt đắc ý ngửa mặt lên trời cười to, Diệp Tây Hi quyết định tố cáo: “Mộ Dung Phẩm, hôm nay thiên kim tiểu thư nhà hai người dám quấy rối Niệm Nam nhà tôi, không chỉ ngắm, vuốt ve, đánh giá chim nhỏ của nó, mà còn dạy nó kiến thức, về sau phải đem chim nhỏ bỏ vào chỗ cần bỏ của nữ sinh đấy.”

Mộ Dung Phẩm nhỏ giọng khe khẽ thì thầm bên tai Hạ Từ Viện: “Là lần trước chúng ta làm việc bị con bé nhìn thấy à?”

Hạ Từ Viện suy nghĩ một chút: “Cái lần em uống rượu say đó hả?”

Mộ Dung Phẩm lắc đầu: “Lần đó anh khóa cửa rồi, hay là cái lần anh uống say?”

Hạ Từ Viện không cần nghĩ nhiều gạt phất đi: “không phải lần đó, em khóa cửa rồi.”

Mộ Dung Phẩm lại nói: “Vậy nhất định là lần cả hai chúng ta uống say rồi!”

Hạ Từ Viện gật đầu: “Chắc vậy!”

“Có làm không vậy, hai người các người trên giấy tờ chẳng phải đã ly hôn rồi, làm sao có thể gây ra những chuyện như vậy được?” Diệp Tây Hi ôm đầu khóc dờ mếu dờ.

Hạ Phùng Tuyền bế con trai lên, ôm thằng bé vào lòng, nhẹ nhàng hỏi: “Niệm Nam, có thật là con bị chị Dung Dung sờ soạng không?”

Niệm Nam gật gật đầu, mặt lại ửng hồng như quả táo chín.

Diệp Tây Hi nhất quyết đòi công đạo cho con vàng con bạc nhà mình: “Hạ Phùng Tuyền, nếu anh còn không nghiêm túc xử lý thì sự thanh khiết trong sạch của con trai yêu quý của anh sẽ hoàn toàn bị phá hủy triệt để đó!”

Hạ Phùng Tuyền rất nghiêm túc mặt đối mặt với con trai bắt đầu dạy dỗ: “Niệm Nam, là một thành viên của Hạ gia, hơn nữa lại là người kế thừa Hạ gia sau này, con tuyệt đối không thể để bị khi dễ như vậy được... Đợi lát nữa, đi sờ trở lại nghe không?”

Diệp Tây Hi:

Mộ Dung Dung cười nói: “Cậu Phùng Tuyền, lần trước con vén váy lên đuổi theo em ấy, bảo em ấy cũng không dám sờ đâu.”

Hạ Phùng Tuyền:

Hạ Niệm Nam yên lặng vút một khúc xương cho Khổ đại cừu thâm.

Khổ đại cừu thâm ngậm chặt khúc xương đó, ba chân bốn cẳng chạy tới bên cạnh cô chó Châu Châu nhà Mộ Dung Phẩm. Châu Châu hai mắt mở to, thẹn thùng ném trả khúc xương lại cho nó.

Khổ đại cừu thâm cũng ngượng ngùng lấy, lại quơ quơ móng vuốt từ từ đẩy đẩy khúc xương cho cô chó Châu Châu.

Châu Châu lại tiếp tục... xấu hổ đẩy trả khúc xương về cho khổ chủ. Cứ đẩy qua đẩy lại vô số lần, Khổ đại cừu thâm có phần mất kiên nhẫn kêu “Gâu!” lên một tiếng. Châu Châu cúi đầu, đẩy một nửa khúc xương về phía Khổ đại cừu thâm ý bảo hai đứa mình ăn chung. Khổ đại cừu thâm tất nhiên là happy vô cùng, gật đầu lia lịa. Đôi tình nhân chó đang vui mừng chuẩn bị thưởng thức khúc xương ngọt ngào thì đột nhiên khúc xương lại bị ai đó nhặt lên, lơ lửng trên không trung.

A Khoan mặt nhăn mày nhí: “Khổ đại cừu thâm, tao đã nói với mày bao nhiêu lần rồi, không được gặm đồ ăn thức uống trên thảm, mày nhìn xem, bản hết cả rồi đây này!”

Dứt lời, liền thẳng một đường nhanh, mạnh, chuẩn quăng khúc xương vào thùng rác. Khổ đại cừu thâm khóc không ra nước mắt.

Diệp Tây Hi vẫn chưa nguôi ngoai con tức này, tiếp tục hỏi tội: “Mộ Dung Dung, con mau thành khẩn khai báo, con làm sao mà biết được cái (bíp bíp — một số từ ngữ có hại cho trí não trẻ thơ) của nam sinh nhân là bỏ vào (bíp bíp — một số từ ngữ có hại cho trí não trẻ thơ) của nữ sinh hở?”

Mộ Dung Dung hai mắt lóe sáng gian xảo: “Con nhìn thấy cậu với mợ làm như vậy mà, ở trong phòng tắm, trên giường, à còn ở hồ bơi nữa.”

A Khoan ai oán than thân trách phận: “Lại phải tổng vệ sinh hồ bơi nữa rồi...”

Diệp Tây Hi và Hạ Phùng Tuyền: “.....”

Mộ Dung Dung lại mỉm cười nhìn về phía hai đấng sinh thành của mình: “Cả ba và mẹ con cũng làm thế nữa, ở phòng ăn, phòng vệ sinh, phòng rửa tay của nhà trẻ, phòng rửa tay của sân chơi.”

Mộ Dung Phẩm và Hạ Từ Viện: “.....”

Mộ Dung Dung chưa ngừng lại ở đó, tiểu ác ma lần này quay phắt về phía Bạch Bách Thanh: “Còn có cả chú tiểu Bạch nữa, nhưng mà chú ấy đặc biệt lắm nhé, chú ấy đem cái (bíp bíp— một số từ ngữ có hại cho trí não trẻ thơ) bỏ vào cái (bíp bíp— một số từ ngữ có hại cho trí não trẻ thơ)co!”

Bạch Bách Thanh: “.....”

Mộ Dung Dung cuối cùng dừng lại nhìn Hạ Hư Nguyên: “Cả cậu Hư Nguyên nữa chứ, cậu...”

Toàn thể mọi người đang có mặt trong phòng ăn không hẹn mà cùng rướn hết cổ lên, im lặng nín thở đồng tai đón nghe tin tức chấn động.

Hạ Hư Nguyên nhấc dao nĩa lên, khẽ mỉm cười: “Dung nhi, còn nhớ lần trước bị cậu dọa như thế nào không?”

Mộ Dung Dung run run nuốt khan, đột nhiên thay đổi 180 độ, tươi cười hớn hở nịnh nọt: “Dung Dung thích cậu Hư Nguyên nhất!”

Toàn thể mọi người cùng khinh bỉ: “Tiểu nịnh hót!”

Sau khi com nước no nê, Hạ Niệm Nam bắt đầu luyện tập piano, Mộ Dung Dung nhẹ nhàng bước tới phía sau lưng cậu bé, vỗ nhẹ lên lưng cậu: “Niệm Nam.”

Hạ Niệm Nam không thèm để ý tới cô bé.

Mộ Dung Dung bắt đầu tức giận, đánh bùm bụp vào lưng cậu bé: “Hạ Niệm Nam!”

Hạ Niệm Nam vẫn không liếc nhìn cô bé lấy một cái.

Mộ Dung Dung hai mắt đảo như rang lạc, nhếch mép cười giả hoạt, sau đó òa khóc nức nở: “Niệm Nam, cậu thật nhẫn tâm, làm sao cậu có thể đối xử như vậy với tớ cơ chứ?”

Hạ Niệm Nam thấy hơi ăn năn hối lỗi quay đầu lại dỗ dành: “Đừng khóc nữa mà, tớ sẽ không bao giờ làm thế là được chứ gì.”

Mộ Dung Dung hai tay bẹo má cậu bé, cười hi hi nói: “Niệm Nam là tốt nhất, sau này lớn lên, tớ nhất định sẽ gả cho cậu nhé.”

Hạ Niệm Nam cau mày: “Nhưng mà, tớ không muốn cưới cậu.”

Mộ Dung Dung hỏi vặn lại: “Vậy cậu muốn bị tớ bắt nạt sao?”

Hạ Niệm Nam lắc đầu: “không muốn.”

“Chính thế đấy.” Mộ Dung Dung nghiêm trang nói: “Cưới tớ giống như việc cậu bị tớ bắt nạt ấy, mặc dù không cam tâm tình nguyện nhưng cậu vẫn phải nhẫn nhịn chịu đựng.”

Hạ Niệm Nam cực kì nghi ngờ, sao mấy câu này nghe quen tai thế nhỉ, hình như là giống mấy câu ba từng nói với mẹ thì phải.

Nhân lúc Hạ Niệm Nam còn đang bối rối suy nghĩ, Mộ Dung Dung nhanh như cắt nhón chân ôm lấy cổ cậu bé, đặt một nụ hôn lên đôi môi nhỏ bé của cậu.

Mùi vị không tệ lắm, ngọt ngọt, chắc là lúc này Niệm Nam vừa ăn bánh ngọt rồi.

“Cậu làm cái gì vậy?” Hạ Niệm Nam hỏi.

“Tớ hôn cậu!” Mộ Dung Dung ra lệnh: “Nhắm mắt lại!”

Hạ Niệm Nam bị áp bức đã thành thói quen, theo phản xạ răm rắp nghe lời cô bé, nhắm tịt hai mắt lại, tuyệt đối không ti hí.

Lần này, Mộ Dung Dung nhẹ nhàng hôn lên mắt của cậu bé.

Dưới đuôi mắt phải của cậu bé Hạ Niệm Nam có một nốt ruồi nho nhỏ màu nâu, dưới ánh nắng mặt trời lấp lánh.

Giọng nói non nớt của Mộ Dung Dung lại vang lên véo von trong không gian êm đềm: “Niệm Nam, nhanh lớn lên rồi cưới tớ nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Phiên ngoại: Yêu nữ cùng ác lang – phần 1

Công chúa xinh đẹp thiện lương như chú cừu nhỏ, cuối cùng lọt vào mắt xanh của hoàng tử cao quý đẹp trai, tương lai rạng ngời.

Vậy còn yêu nữ tà ác thì sao, có người nào tới thu thập cô không?

Trong thư viện đại học Harvard.

Một cô gái tóc vàng đang nhìn không chớp mắt vào chàng trai phương Đông phía trước.

Bỗng nhiên, bà vai cô bị người nào đó vỗ một cái, cô hoảng sợ hét lên một tiếng.

Mọi người nhìn qua làm cho cô vô cùng xấu hổ. Quay đầu lại mới phát hiện người vừa chơi khăm mình là vị bạn tốt của mình, không khỏi oán giận nói: "Cậu làm cái gì thế?"

"Mình còn đang định hỏi cậu làm gì kia?" Cô gái tóc xoăn nhỏ giọng nói: "Không xem sách, chỉ mãi nhìn người ta, đừng trách mình không nhắc cậu, cuối tuần này là thi rồi á, không qua được, giáo sư Warwick sẽ bóp chết cậu."

"Đừng nói tới thi với thố gì nữa, mau nhìn xem." Cô gái tóc vàng kéo bạn tốt ngồi xuống bên cạnh, chỉ vào phía trước, nói nhỏ: "Nhìn anh chàng kia kìa."

Theo hướng tay cô chỉ, cô gái tóc xoăn nhìn thấy chàng trai người phương Đông đang ngồi ở bàn phía trước.

Hào hoa phong nhã, anh tuấn hơn người, dưới ánh đèn màu lam nhạt mắt của anh lộ ra mùi phần phong độ của người trí thức, màu đen tóc rẽ ngôi, trong mắt người phương Tây thì vẻ điển trai của anh càng tăng thêm một phần thần bí cùng cổ điển.

Chẳng qua là có rất ít người phát hiện, phía sau lớp kính mỏng kia ẩn dấu một khuôn mặt cực kì lãnh ngạo.

"Đây không phải là Mộ Dung Phẩm – sinh viên ưu tú của khoa luật sao?" Cô gái tóc xoăn nhận ra anh.

"Anh ấy là bạn của cậu?" Cô gái tóc vàng vội vã thúc giục: "Mau giới thiệu đi."

"Mình cũng chưa từng bắt chuyện với anh ấy thì làm sao giới thiệu cho cậu được đây?" Cô gái tóc xoăn nói: "Anh ấy được công nhận là sinh viên có tiền đồ nhất của khoa luật, luôn xếp hạng A, ngay cả vị giáo sư nghiêm khắc và khó tính nhất là Jonathan cũng không tiếc lời khen ngợi anh ấy. Tính cách anh ấy rất hòa đồng, cực kì hòa nhã với bạn bè chung quanh, nhân phẩm thì miễn bàn. Hơn nữa, mình còn nghe được một tin via hè nho nhỏ nói rằng anh ấy thuộc dòng dõi hoàng tộc Trung Quốc nữa đấy."

"Thế không phải là hoàng tử sao? !" Cô gái tóc vàng vui mừng, vội vàng hỏi: "Anh ấy có bạn gái không?"

"Tạm thời không có, nhưng mà nghe nói Celina có ấn tượng rất tốt với anh ấy, sôi sục nhiệt huyết nằng nặc đòi theo đuổi anh ấy."

"Thiên kim tiểu thư Celina? Celina gia tộc Harriman?"

"Đúng vậy, hoàng tử sẽ luôn lấy công chúa, vừa lúc xứng một đôi, chúng ta loại phạm phu tục tử thì đừng mơ tưởng nữa."

Cô gái tóc xoăn lấy những lời này kết thúc cuộc nói chuyện.

Mà lúc này, Mộ Dung Phẩm cũng hoàn thành xong luận văn, thu thập đồ đạc, đang lúc mọi người yên lặng nhìn chăm chú, rồi đi.

Đi ra khỏi thư viện, Mộ Dung Phẩm vội bước tới bãi đậu xe.

Khi nhìn thấy xe của mình, anh dừng bước.

Sườn xe, cửa sổ xe, chi chít chằng chịt những hình vẽ bằng son môi.

Cả chiếc xe giống như có vô số vết thương chảy máu, nhìn chói mắt thực sự rất kinh khủng.

Còn bên trong chiếc xe thì không hư hao chút nào.

"Mộ Dung, xe của cậu quả là quá ác liệt!" Bạn học kiêm bạn tốt của Mộ Dung Phẩm----Abell đi tới, nhìn thấy tình cảnh này, hốt hoảng thốt lên.

"Cậu biết là ai làm sao?" Mộ Dung Phẩm hỏi.

Abell suy nghĩ hồi lâu, cũng không tìm ra manh mối gì: "Có lẽ là kẻ có thù oán gì với cậu chăng?"

"Là Hạ Từ Viện." Một giọng nói vang lên sau lưng bọn họ. Hai người quay đầu nhìn lại, phát hiện người nói chuyện là một chàng trai thanh tú xinh đẹp, mắt hai mí thật mỏng, sống mũi cao thẳng tuấn tú, khóe miệng mỉm cười một nụ cười thần bí nham hiểm.

Chương 111: Phiên ngoại: yêu nữ cùng ác lang – phần 2

“Hạ Từ Viện ? Tôi căn bản không biết cô ấy, tại sao cô ấy phải làm như vậy?” Mộ Dung Phẩm hỏi.

“Không rõ ràng lắm, đoán chừng là cậu chiếm dụng chỗ đậu xe của cô ta.” Chàng trai trả lời.

"Bãi đậu xe này là của chung mà." Mộ Dung Phẩm nói.

“Nhưng cô ta không nghĩ như vậy đâu.” Chàng trai mỉm cười.

"Vậy làm sao mà cậu biết được?" Mộ Dung Phẩm nghi ngờ.

“Xem cái này một chút đi.” Chàng trai đưa cho Mộ Dung Phẩm mấy tấm hình.

Mộ Dung Phẩm vừa nhìn, phía trên là một cô gái cao ráo quyến rũ, đang cầm lấy son môi ở trên xe mình tùy ý vẽ bậy.

Chứng cứ vô cùng xác thực.

Chờ Mộ Dung Phẩm ngẩng đầu, chàng trai kia đã không thấy.

"Hạ Từ Viện , hình như trước đây có người nhìn thấy cô ta cầm son môi bôi xe người khác." Abell nhớ lại.

"Hạ Từ Viện, rốt cục thì cô ta là ai?" Mộ Dung Phẩm hỏi.

"Cô ấy à, là học sinh năm nhất, rất xinh đẹp, vóc người cũng hấp dẫn, chẳng qua là tính cách hơi điên điên khùng khùng một chút. Nghe nói, thường xuyên có nhiều đàn ông khác nhau qua đêm ở nhà cô ta. Chỉ có điều, " Abell lấy khuỷu tay chọc chọc bạn tốt, nháy mắt mấy cái: "Cô ấy tại sao lại tới chọc giận cậu thế, có phải nhìn trúng cậu rồi hay không, làm như vậy vì muốn cậu chú ý tới?"

Mộ Dung Phẩm lắc đầu: "Đoán chừng người mới vừa rồi cũng bị cô ta hăm hại."

"Người mới vừa rồi?"

“Người nào mà có lòng tốt chụp hành động tội phạm của người khác, sau đó chờ người bị hại xuất hiện, đem chứng cứ đưa cho người ta đâu.”

Abell gật đầu: "Ôi chao, cũng may là cậu sáng suốt, nếu không trả thù lắm người sẽ không tốt."

"Sẽ không trả thù lắm người."

"Có ý gì?" Abell không giải thích được.

“Bất luận là có bị hăm hại hay không, Hạ Từ Viện phá xe là sự thật.”

"Cho nên?" Abell nhỏ giọng hỏi.

Mộ Dung Phẩm mỉm cười chói mắt: "Cho nên, cô ta nên bắt đầu cẩn thận thì hơn."

Ngày thứ hai, sau khi giờ học kết thúc.

Hạ Từ Viện đi tới bãi đậu xe, khi nhìn thấy xe của mình, cô dừng bước, cái chìa khóa trong tay rơi trên mặt đất.

Xe của cô, lamborghini màu đen của cô, đã bị sơn thành -- màu hồng phấn.

Xe thể thao xinh xinh đẹp đẹp màu hồng phấn. =__=

Trong không khí thoang thoảng mùi dầu mới.

“Biết là ai làm không?” Một giọng nói ở sau lưng cô vang lên.

Không cần quay đầu lại, Hạ Từ Viện cũng biết chính là người đầu đá cùng mình suốt mười tám năm nay — em trai sinh đôi của cô.

Hạ Hư Nguyên.

Hạ Từ Viện sâu hít sâu một cái, hơi kìm nén được cảm xúc, cô xoay người lại hỏi: "Là ai?"

"Mộ Dung Phẩm" Hạ Hư Nguyên đưa cho cô một chồng hình.

Hạ Từ Viện nhìn kỹ, trong ảnh là một chàng trai anh tuấn, chàng trai ấy đang làm một loạt động tác rất ưu nhã đó là son dầu lên chiếc xe thân yêu của cô. Sơn màu hồng phấn.

Hạ Từ Viện nhẹ nhàng hỏi: "Ta cùng anh ta không thù không oán, tại sao anh ta phải làm như vậy?"

"Cũng không phải là không thù không oán, đã quên ư, người chẳng lấy son môi tô nhắng tô nhật lên xe của người ta là gì." Hạ Hư Nguyên nhắc nhở.

"Ta bới rõ ràng là xe người. . ." Hạ Từ Viện bừng tỉnh đại ngộ: "Là người giờ trò quỷ?"

"Không sai, rất không đúng dịp, xe của hần cùng xe của ta giống nhau như đúc."

"Nhưng biển số xe. . ."

"Ta đổi trước, chờ người tô tô trát trát xong, đổi trở lại là ok." Hạ Hư Nguyên nhàn nhạt cười nham hiểm.

"Hạ Hư Nguyên, người không cảm thấy mình rất là quá đáng sao?" Hạ Từ Viện lắc đầu: "Ta sợ dĩ tô về nhắng nhật lên xe của người cái này phải trách người tăng thêm nồng độ trong phân của ta, hại mặt ta dị ứng."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Phiên ngoại: yêu nữ cùng ác lang — phần 3

"Còn ta bắt đắc dĩ làm như vậy, chính bởi vì người giết thú cưng mà ta thích nhất." Hạ Hư Nguyên phản kích.

"Ai mà biết con gián chết tiết kia lại là thú cưng của người chứ!" Hạ Từ Viện day day ấn ấn huyết Thái dương của mình.

"Vì thế cho nên người nhấn tâm một cước đập xuống, khiến nó chết tươi." Hạ Hư Nguyên lẳng lặng lên án nói: "Nó thân màu đen bị đập dẹp lép, dịch màu trắng bị chảy ra ngoài, sáu chân thật nhỏ còn không ngừng giãy dụa, người biết lúc ta nhìn thấy có tâm trạng như thế nào không?"

Hạ Từ Viện nhẹ vỗ vỗ ngực, nhin ác tâm xuống, vội vã chuyển chủ đề: "Cái con gián kia bỏ qua một bên đi, Mộ Dung Phẩm đến tốt cùng là ai?"

"Người rất lợi hại." Hạ Hư Nguyên nói: "Sao, người muốn trả thù anh ta?"

"Đúng vậy, mặc dù là người giờ trò quỷ, nhưng kẻ trực tiếp thực hiện hành vi phạm tội là anh ta." Hạ Từ Viện vuốt ve cằm thon, mềm mại đáng yêu cười một tiếng: "Mộ Dung Phẩm, anh nên bắt đầu cân thận thì hơn đó."

"Mộ Dung Phẩm, em làm thầy quá thất vọng." Giáo sư Jonathan tóc trắng xoa giọng nói rất nghiêm nghị: "Gần đây em rốt cục bị làm sao vậy? Ba ngày trước bị nhìn thấy đánh nhau với người ta ở quầy rượu, hai ngày vừa rồi lại bị nhìn thấy trộm đồ ở cửa hàng, ngày hôm qua thì càng quá đáng hơn, dám làm động tác vũ nhục giáo sư Warwick." [giọng ngón giữa đó]

"Giáo sư, em đã giải thích rất nhiều rồi ạ, thời điểm những sự việc đó xảy ra, em khẳng định mình đang ở nhà, căn bản không có đi ra ngoài." Mộ Dung Phẩm giải thích.

"Nếu như chuyện mấy ngày hôm trước là có người bịa đặt, vậy thì ngày hôm qua là sao? Giáo sư Warwick không thể nào tùy tiện vu oan cho em được."

Mộ Dung Phẩm không hề lên tiếng nữa, hần hiểu được, nếu mà không tìm được chứng cứ thì có giải thích như thế nào cũng vô dụng.

Đối mặt với học trò cưng của mình, khẩu khí giáo sư Jonathan cũng dần mềm mỏng hơn: "Mộ Dung, thầy hiểu, làm một trong những sinh viên ưu tú nhất trường học, áp lực của em rất lớn, dồn nén đến một mức độ nhất định nào đó sẽ làm ra một chút hành động không thích đáng để giải tỏa. Đây là danh thiếp bác sĩ mà thầy quen biết, em đi xem thử một chút, ông ấy có thể giúp em. Những chuyện khác, giống như chuyện trường học thầy sẽ giúp em, niềm tình em luôn luôn biểu hiện ưu tú, chuyện lần này thầy coi như bỏ qua."

Việc đã đến nước này, Mộ Dung Phẩm chỉ có thể ngậm bò hòn làm ngọt, hần đứng dậy, nói cảm ơn giáo sư, sau đó đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, Abell cuồng quít đi tới hỏi: "Sao rồi?"

"Kêu tớ đi gặp bác sĩ." Mộ Dung Phẩm lắng lặng nói.

"Haizz, Mộ Dung, " Abell chần chờ hỏi: "Đừng nói với mình là cậu có tâm lý bệnh hoạn quên mất những hành động quá khích mà bản thân đã làm đấy nhé?"

Mộ Dung Phẩm lắc đầu, trên mặt không một tí sợ hãi, nhìn không ra hắn đang suy nghĩ chuyện gì.

"Không phải là tớ nghi ngờ cậu, chỉ có điều những người chứng kiến đều thề thốt khẳng định rằng người họ nhìn thấy đúng là cậu." Abell cau mày: "Hay là có thể, trên thế giới thật có người lớn lên giống cậu y như hai giọt nước? Hơn nữa, còn cố ý tới địa bàn của cậu để quấy?"

Nghe vậy, Mộ Dung Phẩm trong lòng tự nhiên giật mình, hắn hỏi: "Cậu nói trước kia thường xuyên có người nhìn thấy những chàng trai khác nhau từ trong phòng Hạ Từ Viện đi ra, vậy những ngừng người kia có nhìn thấy những chàng trai này đi vào không?"

"Cái này á?" Abell nhớ lại: "Hình như không có, nhưng nếu đi ra thì nhất định phải đi vào trước chứ. . . Ồi chao, cậu hỏi cái này để làm gì?"

"Không có." Mộ Dung Phẩm bất động thanh sắc cười một tiếng: "Không có gì."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Phiên ngoại: yêu nữ cùng ác lang - phần 4

Đêm khuya tĩnh mịch.

Trăng sáng lúc ẩn lúc hiện lấp ló sau những đám mây, bóng tối như nuốt chửng vạn vật.

Ở cửa sổ lầu hai của một căn hộ tư nhân, có người đang trong tay một cái kính viễn vọng quan sát nhất cử nhất động của nhà hàng xóm.

Abell háng giọng: "Việc này... Mộ Dung, cậu mua nhà đối diện với phòng của Hạ Từ Viện, chuyển tới đây để rình coi cô ta, cậu không cảm thấy. . . Như vậy rất giống biến thái sao?"

"Không hề." Mộ Dung Phẩm không buồn quay đầu lại: "Bản thân mình cảm thấy, bị con gái quan sát càng giống biến thái hơn."

"Thế nghĩa là sao?" Abell chẳng hiểu mô tê gì.

Mộ Dung Phẩm nói: "Mình có một linh cảm là cô ta không chỉ có sở thích hóa trang kì dị mà thậm chí xu hướng giới tính cũng bị biến dị theo cái sở thích quái đản kia."

"Hả? !" Abell kinh ngạc.

"Mình nghĩ, những người khác nhìn thấy các chàng trai khác nhau từ nhà cô ta đi ra chính là do cô ta giả trang, " Mộ Dung Phẩm nheo mắt: "Cái tên làm đủ mọi chuyện xấu mà lại có ngoại hình giống mình như đúc cũng là cô ta."

"Làm sao có thể chứ? Làm gì có kỹ thuật nào thần kỳ như thế?" Abell không thể tưởng tượng nổi.

Mộ Dung Phẩm nhẹ nhàng nói: "Ồ trên thế giới này còn rất nhiều chuyện con người chưa thể giải thích hết đâu."

Hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên cánh cửa đối diện mở ra.

Mộ Dung Phẩm nhanh nhẹn núp sau rèm cửa sổ, rõ ràng nhìn thấy, từ trong phòng đi ra là một thân ảnh quen thuộc.

Vô cùng quen thuộc.

Mỗi lần hắn soi gương thì đều nhìn thấy.

Đó là hắn.

Mộ Dung Phẩm.

Là Hạ Từ Viện giả trang Mộ Dung Phẩm.

Hạ Từ Viện đi tới quán bar náo nhiệt nhất trong thành phố.

Mấy ngày hôm nay cô làm không ít chuyện xấu, đem cái tên Mộ Dung Phẩm kia đùa bỡn vui quá trời quá đất.

Mặc dù vui vẻ, nhưng chơi trò gì cũng phải có chừng có mực, cho nên cô quyết định hôm nay sẽ là lần cuối cùng giả mạo hắn.

Nếu đã là lần cuối cùng thì nhất định phải chơi lớn.

Cô quyết định, xây dựng hình tượng Mộ Dung Phẩm- một tên cuồng tình.h

Nghĩ tới đây, cô tháo đi hai nút áo, lộ ra cơ ngực đặc biệt tạo thành từ plastic, trông rất thật mà cũng co dãn cực kì.

Đi tới sàn nhảy, chọn ngay một cô nàng gọi cảm, Hạ Từ Viện lặng lẽ đưa tay vào trong váy của cô nàng, sờ mông.

Cô nàng gọi cảm kia tức giận chán ghét quay đầu lại.

Hạ Từ Viện mừng thầm, mong đợi cô ta đánh cho Mộ Dung Phẩm một bạt tai, mắng Mộ Dung Phẩm là tên dê xồm.

Dù sao cô cũng mang mặt nạ, có đánh cô cũng không thấy đau.h

Nhưng cô nàng gọi cảm vừa xoay người thấy khuôn mặt cô, hoặc nói là thấy vẻ ngoài Mộ Dung Phẩm, lập tức trở mặt còn nhanh hơn lật sách, liếc mắt đưa tình, đồng thời cánh tay cũng giống như con rắn nước quấn lên bả vai của cô.

"Nhà anh, hay là nhà em?" Cô nàng gọi cảm kia hỏi.

Hạ Từ Viện cuống quýt tìm đường thoát thân, đi tới bên quầy bar, định tìm chén rượu an ủi.

Bình tĩnh rồi, cô quyết định tiếp tục trò chơi, vừa tiến vào sàn nhảy chuẩn bị tiếp tục đi ‘dê’ mỹ nữ.

Tối hôm đó, nhân viên phục vụ ở quầy rượu - Jack cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Anh ta thật sự không hiểu, vì sao chàng trai kia mỗi lần từ sàn nhảy trở lại sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Mà Hạ Từ Viện càng không hiểu hơn, bất kể cô ‘dê’ mỹ nữ kia thế nào thì cũng không xi nhê gì hết.

Cái tên đàn ông hơi hợm này mà tốt như vậy sao?

Quả thực là không thể hiểu được.

Cô uống xong ly rượu thứ bảy tối nay nhưng vẫn không đời nào chịu đầu hàng, liếc con mắt bên phải đảo con mắt bên trái mọi nơi kiếm con mồi khác.

Quả nhiên thời gian không phụ lòng người, rốt cục cô cũng tìm được.

Ở bên kia quầy bar, một chàng trai cường tráng cao lớn đang cùng bạn gái anh anh em em.

Hạ Từ Viện cười gian, sau đó cô đứng dậy đi tới bên cạnh đôi tình nhân đó, đưa tay sờ soạng ngực cô nàng kia.

Cứ như vậy, bạn trai của cô ta nhất định sẽ nổi trận lôi đình, để cho Mộ Dung Phẩm chịu không nổi.

Nhưng kia tay chỉ duỗi trong không trung, bị một cái tay khác vững vàng bắt được. Cô ngẩng đầu, nhìn thấy người tới, ánh mắt tròn to y như gặp quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Phiên ngoại: yêu nữ cùng ác lang phần 5

Cặp tình nhân nhìn hai người, không khỏi ngân nga thốt lên: “Thật giống như sinh đôi nha!”

Đúng vậy, người đó chính là Mộ Dung Phẩm.

Hạ Từ Viện cảm thấy tối nay đúng là xui tận mạng mà, không chỉ hãm hại người ta không thành công mà còn bị bắt gặp tại trận.

Cô cho rằng đã đến lúc mình biến càng nhanh càng tốt được rồi, nhưng tay cô bị nắm chặt, căn bản không nhúc nhích được nửa bước.

Mộ Dung Phẩm khẽ mỉm cười: "Em trai à, đi theo anh ra đây được chứ?!"

Cứ như vậy, Hạ Từ Viện bị hấn kéo vào nhà vệ sinh nam.

Mộ Dung Phẩm đem cô đẩy mạnh một phòng, đem cửa khóa thật chặt.

Phòng nhỏ chứa hai chàng trai to lớn vóc người không khác nhau lắm, nhất thời trở nên chật chội.

Hạ Từ Viện cho là nếu bị chặt rồi, cũng không thể tiết lộ thân phận, nếu không kết quả thảm hại hơn.

Nhưng Mộ Dung Phẩm nhìn cô, đi thẳng vào vấn đề: "Hạ Từ Viện, cuối cùng tôi cũng tóm được cô."

Hạ Từ Viện còn cho là, nếu như bị nhìn ra thân phận rồi, như vậy phải cẩn thận lắm, đánh chết cũng không thừa nhận.

Nhưng Mộ Dung Phẩm trong ánh mắt lộ ra một tia lạnh lùng: "Không nói lời nào sao? Như vậy, đắc tội."

Hạ Từ Viện cuối cùng cho là, cái tên đàn ông này mặc dù ngàn chán, nhưng ít nhất bề ngoài xem ra còn có một chút quân tử.

Kết quả, Mộ Dung Phẩm một tay xé cô áo, một loạt nút cài cứ như vậy rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang leng keng.

Tiếp theo, hấn xoa ngực của cô, vuốt ve tìm tòi nghiên cứu: "Xem ra da thịt cũng là do plastic chế thành, như vậy, chiều cao thì sao?"

Hấn cởi giày của cô ra, phát hiện đó là đặc chế, mặc vào thì có thể lập tức tăng cao 10 centimet.

Dĩ nhiên, bây giờ sau khi cởi xuống, cô thấp hơn hấn một khoảng cách đáng kể.

Cuối cùng, hấn nâng mặt cô lên, tìm được một dấu dính ở miệng, đem cả mặt nạ khăn trùm đầu xé xuống.

Hạ Từ Viện xinh đẹp hiện lên trước mắt hấn.

Khóe mắt đuôi lông mày cũng lộ ra quyến rũ, trên mặt mỗi một lần nhú mày cũng biểu hiện mềm mại, mỗi một hơi thở cũng có thể câu dẫn hồn phách người ta.

Cô kiều mỵ cười một tiếng với hấn, trong ánh mắt ẩn chứa phong tình.

Mộ Dung Phẩm thất thần chốc lát.

Không phải không biết cô như thế nào, chẳng qua là nhìn khoảng cách gần như vậy, không khỏi để hấn thất thần.

Cô xinh đẹp trí mạng.

"Sờ xong phải không?" Hạ Từ Viện hỏi, giọng nói nhẹ nhàng mềm mại, làm cho người ta cảm giác thoải mái vô cùng.

Mộ Dung Phẩm còn chưa có phục hồi tinh thần lại, đã cảm giác bộ vị trọng yếu của mình bị đánh lên.

Phải nói là chiêu thức này ra quá nhanh, mạnh, chuẩn, xưa nay chưa từng có người vận dụng đầy uy lực như vậy.

Người bình thường khi vận dụng ngón đòn này gọi là "con khi hái đào".

Còn chiêu này cô vận dụng được gọi là "Cửu âm bạch cốt trào" đã được sáng tạo và bổ sung thêm "hái đào".

Mục đích chính và mục đích chủ yếu chính là khiến cho kẻ khác đoạn tử tuyệt tôn.

Một Mộ Dung Phẩm luôn luôn trấn tĩnh giờ phút này ngồi xổm người xuống, sắc mặt lúc hồng, lúc trắng, lại biến thành xanh rồi rất nhanh chuyển thành tím.

Sự thống khổ ... này, đã hoàn toàn vượt qua giới hạn ngôn ngữ, không một từ ngữ nào có thể diễn tả nỗi cảm giác lúc này của hấn.

Nhưng ngàn vạn đừng hiểu lầm rằng ngôn ngữ có rất ít tác dụng, nó có thể dùng để tra tấn tinh thần, ví dụ như –

"Ôi cha, thật là không tốt, cái đó hư sao? Mạch máu không thể lưu thông sao? Cái đó chỉ có thể duy trì trạng thái mềm mại như cây bông sao?" Hạ Từ Viện chau lông mày, vô cùng tiếc hận, hoặc là làm bộ như vô cùng tiếc hận nói: "Làm sao bây giờ? Nếu như phía dưới của đàn ông vô dụng, đây không phải là so sánh với chết còn khó chịu hơn à?"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Phiên ngoại: yêu nữ cùng ác lang phần 6+7

Mộ Dung Phẩm rất có tài ăn nói, miệng lưỡi trơn tru là câu thành ngữ do hần sáng tạo nên.

Thế nhưng bây giờ, trong lòng hần dù có thiên ngôn vạn ngữ, cũng nghẹn ngào không thể nói ra lời nào. Vì vậy, chỉ có thể tùy ý để Từ Viện tiếp tục nói: “Đã như vậy, anh chậm chậm ở chỗ này nghỉ ngơi, tôi đi trước nha.”

Nói xong, cô vượt qua hần, đi ra ngoài. Byebye!!!!

Nhìn thân ảnh yếu đuối của cô dần dần đi xa, Mộ Dung Phẩm đột nhiên hiểu ra hai người bọn họ thù đã kết cao hơn núi, đời này cũng không tháo gỡ được.

Nhìn Mộ Dung Phẩm ngồi chồm hổm trên mặt đất, lạnh lẽo ánh mắt, Hạ Từ Viện cũng hiểu, hần sẽ tuyệt đối không chịu dễ yên.

Vì vậy, mấy ngày nay, Hạ Từ Viện đặc biệt cẩn thận, dè chừng từng chút một.

Nhưng một tuần lễ đã trôi qua, Mộ Dung Phẩm vẫn không có động tĩnh gì, thậm chí có lần hai người gặp thoáng qua, hần còn làm bộ không thấy cô.

Chẳng lẽ quả thật giống như người ta nói, đầu nhỏ của đàn ông bị ảnh hưởng thì tới đầu lớn cũng bị ảnh hưởng theo, bây giờ tiểu Mộ Dung mất khả năng chiến đấu, đại Mộ Dung cũng đánh mất ý chí chiến đấu theo?

Nghĩ tới đây, Hạ Từ Viện vô cùng hối hận, ban đầu hần là hạ thủ ngoan độc thêm chút nữa.

Nhưng hiệu quả cũng không tồi, ít nhất mấy ngày cuộc sống rất thanh tĩnh. Nghĩ tới đây, cô thoải mái tựa lưng vào ghế sau, lấy ra một chiếc gương, phát hiện son môi bị phai không ít, liền đưa tay đưa vào trong túi áo gió, chuẩn bị móc ra son môi thoa lại.

Nhưng khi cô đưa tay vào trong túi áo thì đụng phải lấy mấy vật nho nhỏ, tròn bóng, có thật nhiều chân.

Trong nháy mắt cả người cô cứng đờ lại, lạnh như băng.

Những thứ đó từ tay Hạ Từ Viện từ từ bò đi ngoài, hiện ra trước mắt cô.

Tròn bóng, màu nâu, sáu chân, một đôi râu ngoe nguẩy.

Giống như con sùng vật khốn khiếp của Hạ Hư Nguyên mà cách đây không lâu cô đã một cước đạp dẹp lép vế.

Vâng, tên khoa học của nó là “con gián” còn tên thân mật của nó là “tiểu cường”, loài sinh vật tồn tại hơn 32 năm mà chưa có cách nào tiêu diệt tận gốc.

Hạ Từ Viện không kịp thét chói tai, phía sau lưng cô, một nữ sinh khác đã la thất thanh: “A!!A!!!!!!!!!! Bạn gì ơi... Trong mũ bạn có rất nhiều...con gián a!!a!!!!!!!!”

Đúng vậy, mũ của cô, còn cả túi xách nữa đều bị đồ đầy trứng gián, đến thời điểm nhất định, đồng trứng nho nhỏ ấy liền nở ra, bò lúc nhúc.

Hạ Từ Viện nhìn những “chú” gián đang ta tèo í a ta tèo nhưng nhúc trên người mình, cực kì cực kì bình tĩnh nở nụ cười

Sau đó, cô nhắm hai mắt lại, hôn mê bất tỉnh.

Hôm nay, viện y học nhận được một thông báo, có hai thi thể không có người nhận về mai táng, cho nên niềm cảm hứng vô tận dâng trào Hạ Hư Nguyên hưng phấn vội vàng tới khu vực nhà xác để lôi hai xác này về, xúc động dạt dào mồ xẻ nghiên cứu đến tận trưa.

Trở về, mở cửa phòng thấy đèn không bật, cả căn phòng tối om.

Hần cũng lười đi bật đèn thế là ngồi luôn xuống ghế cạnh bàn.

Trên bàn có đĩa bánh ngọt, bên trên còn được trang trí bằng những viên chocolate xinh xắn, đang lúc bụng đói cồn cào, hần liền cho tọt cái bánh vào miệng.

Lúc này, căn phòng đột nhiên bừng sáng.

Hạ Từ Viện đứng ở cửa bếp, âm u nhìn chòng chọc hần.

“Tại canteen ngày hôm nay, rất nhiều gián bò từ quần áo của ta ra ngoài.” Hạ Từ Viện nói.

“Ta biết, đây là tin hot nhất năm nay của trường ta mà.” Hạ Hư Nguyên mỉm cười.

“Sau khi ta tỉnh lại ở bệnh viện, trở về nhà, lại phát hiện tủ quần áo của ta khắp nơi chỗ nào cũng rắc trứng gián.” Hạ Từ Viện tiếp tục bổ sung.

“Ây, cái này ta cũng biết, chính mắt ta thấy Mộ Dung Phẩm bỏ vào mà.” Hạ Hư Nguyên cũng tiếp tục mỉm cười đáp lại

Hạ Từ Viện lại nói: “Vì thế cho nên, ta dẫm chết đám gián đó, băm, nghiền thành vụn nhỏ, rắc lên trên cái bánh ngọt ngào vừa nuốt vào trong bụng ấy!”

Hạ Hư Nguyên vẫn mỉm cười: “Cuối cùng ngào cũng lợi hại được một lần!”

Dứt lời, hắn từ từ đi vào phòng vệ sinh, nôn mửa dữ dội.

Hạ Từ Viện nhẹ nhàng vuốt ve những chiếc móng tay mới được sơn sửa lại cẩn thận tỉ mỉ của mình, đôi môi đỏ mọng lộ ra một nụ cười rất rất đẹp.

“Mộ Dung Phẩm, tiếp theo, sẽ là ngào!”

Trên danh nghĩa là lấy công chuộc tội nhưng thực tế là vì muốn xem kịch vui miễn phí, không cần biết sẽ ra sao, Hạ Hư Nguyên rất chân thành cung kính dâng cho Hạ Từ Viện một lọ bột phấn màu tím.

“Đây là cái quái gì thế?” Hạ Từ Viện hỏi.

“Chất ăn mòn quần áo.” Hạ Hư Nguyên đáp.

“Chất ăn mòn?” Hạ Từ Viện xanh mặt mèo, sợ hãi bảo vệ đôi bàn tay mềm mại quý báu của mình.

“Yên tâm đi, nó chỉ có tác dụng với các chất liệu may quần áo mà thôi.” Hạ Hư Nguyên tự vẩy một chút bột phấn lên ống tay áo của mình, chỗ vải tiếp xúc với bột phấn dần dần mỏng đi rồi trở nên trong suốt, cuối cùng thì biến mất hoàn toàn.

Hạ Từ Viện vỗ tay tán thưởng: “Thứ tốt !!!!!”

“Tối nay trường ta sẽ tổ chức dạ hội hóa trang, rất nhiều quan khách tầng lớp thượng lưu đến tham dự, ngào chỉ cần tìm cơ hội nào đó rắc chỗ bột phấn này ... lên người anh ta, đến lúc đó, toàn bộ quan khách sẽ được thưởng thức một màn thoát y vũ xuất sắc nhất từ trước tới nay.” Hạ Hư Nguyên giao lọ bột cho cô.

Hạ Từ Viện đón lấy nhưng vẫn có chút ngờ vực: “Hôm nay sao ngào lại tốt bụng như thế chứ?”

“Bởi vì,” Hạ Hư Nguyên khẽ cười rồi đáp: “Ngươi chơi khăm anh ta một lần thì thâm, anh ta nhất định sẽ phản kích lợi hại hơn nhiều, cứ như vậy tuần hoàn hai bên ăn miếng trả miếng, ngào cũng sẽ hứng đủ.”

Hạ Từ Viện thở dài thườn thượt: “Quả nhiên là tính cách của ngào.”

Hạ Hư Nguyên mỉm cười, chỉ mỉm cười mà thôi, hoàn toàn không đáp lại lời nào nữa

———— Chuẩn bị đâu vào đấy, hai người cùng đi tới dạ hội.

Trên trần nhà những chùm đèn thủy tinh rủ xuống, trên tường đại sảnh được trang trí bằng những bức họa phục chế phong cách cổ xưa, sàn nhà cũng được tô vẽ chạm khắc tinh xảo, âm nhạc tao nhã, giai điệu vui vẻ.

Ai cũng mặc lễ phục, đeo mặt nạ.

Người muôn hình muôn dạng, mặt nạ cũng muôn hình vạn trạng theo.

Có một số người lựa chọn hóa trang thành hình tượng hoàn toàn trái ngược với bản thân ngày bình thường, ví dụ điển hình như Hạ Hư Nguyên, hắn đeo một cái mặt nạ mèo, một con mèo ngoan ngoãn vô hại

Một số khác lại chọn cách hóa trang thành hình tượng có vài phần tương tự với bản thân ngày bình thường, ví dụ như Hạ Từ Viện, cô đeo một chiếc mặt nạ yêu nữ, một yêu nữ ác độc mà quyến rũ.

Còn có một số người lựa chọn trung lập, ví dụ như Mộ Dung Phẩm, hắn đeo một chiếc mặt nạ hoàng tử, một nửa đen, nửa trắng, không rõ là tà ác hay thiện lương.

Còn người bạn gái của hắn thì là một cô gái thanh tao lịch sự cao quý đeo một chiếc mặt nạ công chúa.

Lúc Hạ Từ Viện nhìn thấy tay của cô nàng kia đang khoắc vào tay của Mộ Dung Phẩm, người cô bỗng run bần bật.

Bình thường với những tình huống đột ngột xuất hiện tình tiết đặc sắc này thì nguyên nhân chỉ có một, đó là nữ heo chính ghen, chợt nhận ra bản thân có tình cảm với nam heo chính. ... Nhưng đối với Hạ Từ Viện, cô mặt biến sắc chỉ bởi vì...: “Trời, cô nàng kia, cô ta đang đeo Lily. Loại vòng tay thiết kế đặc biệt số lượng có hạn, cả thế giới này chỉ có ba cái!!!!”

“Cô ta là Celina Harriman, cha là nhân viên cao cấp của văn phòng chính phủ, mẹ là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng, kết luận về ngoài xinh đẹp, thân phận hiển hách. Quan trọng nhất là cô ta đang theo đuổi Mộ Dung Phẩm.” Hạ Hư Nguyên hoàn thành xuất sắc công việc tình báo của mình

Hạ Từ Viện nhìn kỹ hai người kia một chút, cuối cùng chốt bằng một câu: “Thực là bông hoa nhài cấm bãi ... trâu mà!”

“Nhưng mà không sao.” Những ngón tay thon dài được sơn vẽ cẩn thận khẽ vuốt vuốt cằm, cô chậm rãi nói tiếp: “Sau tối nay, cô ta sẽ nhận ra sai lầm ngu ngốc của mình.”

Tuy nói như thế nhưng khi chân chính tiến hành kế hoạch thì lại gặp chút khó khăn.

Hai người này, ngày bình thường như nước với lửa không thể dung hòa, bây giờ làm sao có thể bình tĩnh hòa hoãn khiêu vũ chung một chỗ đây ?

Sợ Mộ Dung Phẩm sinh nghi, Hạ Từ Viện cũng không dám mạnh động.

Thẳng đến dạ hội đã diễn ra hơn nửa thời gian tổ chức, khoảng cách ngắn nhất giữa hai người bọn họ vẫn còn ba mét.

Hạ Từ Viện ngồi một chỗ, nhàm chán uống rượu.

Nói ra thì rất khó tin nhưng mỗi lần dạ hội cô đều ngồi yên lặng nhăm nháp đồ uống ở một góc. Bạn bè của cô từng nói toạc móng heo nguyên nhân: Vì cô quá quyến rũ hấp dẫn người khác. Vừa nhìn đã biết ngay là vị đại yêu nữ.

Đám con trai mặc dù rất thèm thuồng nhưng tự biết thân biết phận bản thân với không tới nên nhường bộ lui binh, không tự rước lấy nhục nhã là tốt nhất.

Còn bên kia, Hạ Hư Nguyên bị bốn năm cô bạn vây quanh, tất cả các cô nàng đó đều khẽ nghiêng đầu 45 độ về bên trái, say mê nhìn hấn.

Đùa sao? học y lại còn bộ dạng xuất chúng thể này quả thực đúng là trăm năm khó gặp mà!

Hạ Hư Nguyên khẽ mỉm cười: “Đề tôi đi rót thêm cho mọi người chút rượu nhé.”

“Không cần, không cần, chúng tôi không khát.” Toàn thể đồng loạt đáp, đầu khẽ nghiêng 45 độ sang bên phải, tiếp tục say mê nhìn hấn.

Lại còn có những kẻ mê muội đến như vậy, thật đúng là ngàn năm khó gặp!

“Hạ, nói cho chúng tôi biết bình thường anh thích làm gì vậy?” “Giải phẫu thi thể.” Hạ Hư Nguyên lẳng lẳng nói.

Toàn thể đang nghiêng nghiêng đầu e lệ bỗng dựng thẳng hết lên.

“Vậy, anh thích ăn món gì?”

“Nội tạng.” Giọng nói bình thản không mặn không nhạt.

Đám người lú lú xúm quanh hấn vội đi một nửa.

“Vậy, vậy còn... Anh thích dạng con gái như thế nào?” Vẫn còn một số không sợ chết yếu ớt hỏi

“Bất động, không nói lời nào, dĩ nhiên tốt nhất là...” Hấn vẫn mỉm cười như thường: “Không có hô hấp.”

Lời này vừa nói ra, đoàn quân vây quanh hấn hoàn toàn giải tán.

Thì ra là, người con trai trăm năm khó gặp quý hiếm như vậy thế mà lại có sở thích cuồng xác chết, haiz. ...

Nhìn mấy cô nàng kia uể oải thất vọng tràn trề cất bước ra đi, Hạ Hư Nguyên không nhịn được nhếch mép cười, hấn cầm lấy ly rượu, nhẹ nhàng khẽ lắc.

Qua lớp thủy tinh mỏng manh của cái ly, hấn nhìn thấy một người đang bước tới chỗ Hạ Từ Viện.

Một người con trai.

Không, không phải là Mộ Dung Phẩm.

Mộ Dung Phẩm đang tay trong tay khiêu vũ cùng Celina, động tác của hai người thật là không chê vào đâu được, rục rịch hoàn hảo.

Mỗi lần diễn ra những cảnh tượng trong truyền thuyết này sẽ có một số người xuất hiện làm diễn viên quần chúng, nữ A và nữ B thờ dài nói: “Đẹp đôi quá đi mất! đúng là chỉ có công chúa mới xứng với hoàng tử mà thôi.”

Còn người con trai có mái tóc vàng óng, dưới ánh đèn neon càng thêm nổi bật, khuôn mặt như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ.

Anh ta bước tới trước mặt Hạ Từ Viện, chìa tay ra, thái độ khiêm tốn, tư thế ưu nhã: “Hạ tiểu thư, không biết tôi có vinh hạnh được khiêu vũ cùng cô không?”

Hai diễn viên quần chúng A và B phát huy tác dụng thứ hai của họ, đó là giới thiệu nhân vật mới xuất hiện: “A, người kia, chẳng phải là anh trai của Celina, kỳ phùng địch thủ duy nhất của Mộ Dung Phẩm, Bradley Harriman đó sao? Đừng nói là anh ta phải lòng Hạ Từ Viện rồi nhé?”

Đối mặt với người con trai tóc vàng này, Hạ Từ Viện đang muốn đáp lại cái gì đó thì phía sau cô lại vang lên giọng nói quen thuộc, trầm ấm đầy hấp dẫn, đó là giọng nói kẻ thù không đội trời chung với cô: “Xin lỗi, cô ấy sẽ chỉ khiêu vũ với tôi mà thôi.”

Lần này, mới là Mộ Dung Phẩm.

Mặc kệ hấn mòi cô khiêu vũ là vì lý do gì cũng làm cho Hạ Từ Viện nhớ tới một thành ngữ “Tự chui đầu vào rọ” Vì vậy cô hoàn toàn tự nhiên đặt đôi bàn tay mềm mại nhỏ xinh vào tay hấn, thân nhiên cười: “Đúng vậy, tôi và Mộ Dung tiên sinh đây đã sớm hẹn ước rồi.”

Vũ khúc bắt đầu, hai người đi vào sàn khiêu vũ. Toàn bộ ánh mắt mọi người có mặt nơi đây đều đổ dồn về phía hai người.

Yêu nữ và hoàng tử. Tổ hợp quái dị đến cỡ nào!

Điệu Waltz du dương ngân vang khắp căn phòng. Mộ Dung Phẩm đặt tay lên eo Hạ Từ Viện, yên lặng nhìn cô.

Hạ Từ Viện cũng không tránh né: “Tại sao mời tôi khiêu vũ?” Cô hỏi.

“Cô thử nói xem?” Hấn hỏi ngược lại.

“Nếu tôi không biết anh thì tôi sẽ cho rằng anh đang ghen đây.” Cô cười.

“Ý của cô là, cô hiểu rất rõ tôi?” Hấn cũng cười.

“Người hiểu rõ anh nhất chính là địch nhân của anh, câu này chẳng lẽ anh chưa từng nghe qua à?” Cô liên tiếp xoay hai vòng tròn, bộ váy đỏ tươi cô mặc cứ xoay tròn xoay tròn như một đóa hoa rực rỡ vô cùng.

“Vậy còn cô thì sao? Vì cái gì mà đồng ý lời mời khiêu vũ của tôi?” Hấn ôm eo cô, ngừng động tác xoay tròn của cô, hấn tiến về phía trước còn cô lùi lại phía sau.

Tư thế cực kì mập mờ, ánh mắt hai người giao nhau, như có tiếng kim loại chạm vào nhau, những ánh nhìn hình viên đạn không ngừng bắn đi bắn lại giữa hai người.

Nhưng dưới con mắt đầy hoang tưởng của quần chúng xung quanh thì đó là liếc mắt đưa tình vô cùng tình ý.

Diễn viên quần chúng A và B lại được dịp phát huy tác dụng thứ ba của mình, rất rõ ràng lộ ra ánh mắt đầy khinh bỉ, đột nhiên lại xuất hiện một nam heo cực kì xứng đôi với nữ heo chính.

99% các tình huống phát sinh như thế này, quần chúng nhân dân sẽ đề cao nam heo mới xuất hiện còn hạ thấp nữ heo chính, lần này cũng không phải là ngoại lệ.

“Có làm không vậy? Tại sao Mộ Dung Phẩm lại thân mật với Hạ Từ Viện như vậy chứ? Yêu nữ thì làm gì xứng với hoàng tử!”

Còn anh em nhà Harriman im lặng đứng như trời trồng, ghen ngào không nói lên lời nào.

“Tại sao tôi lại đồng ý khiêu vũ với anh hả?” Hạ Từ Viện nháy mắt tình nghịch mấy cái: “Chẳng lẽ anh không có lòng tin vào nị lực của bản thân sao?”

“Nếu như cô vì lý do đó mà đồng ý thì tôi hy vọng cô sẽ không hối hận.” Mộ Dung Phẩm hai mắt chợt lóe sáng.

“Người hối hận? Có lẽ sẽ là anh đó.” Hạ Từ Viện cũng giống như ai đó, hai mắt chợt lóe sáng.

Dứt lời, không khí giữa hai người đã quái dị lại càng trở nên quái dị hơn gấp bội, vô cùng nghiêm trọng.

Có cái gì đó không đúng, cực kì không đúng!

Cả hai người đều nhận thấy sự thỏa mãn đặc ý như sắp trả thù thành công trong mắt đối phương.

Chẳng lẽ là...

Toàn bộ hội trường xung quanh vang lên tiếng kêu kinh hãi.

Diễn viên quần chúng A và B phát huy công dụng cuối cùng của mình: “Hai người họ, quần áo của hai người họ... Biến mất rồi!”

Đêm đó, tất cả những ai tham dự dạ hội đều được tận mắt chứng kiến quần áo của Mộ Dung Phẩm và Hạ Từ Viện đầu tiên là mỏng dần, sau đó trở thành trong suốt và cuối cùng là biến mất hoàn toàn!

Trước bàn dân thiên hạ, lễ phục dạ hội của hai người không cánh mà bay. Hai người họ đứng trên sàn khiêu vũ, trên người chỉ còn mỗi mảnh đồ lót.

Khung cảnh ấy quả thực rất thê thảm.

Đứng trong góc của đại sảnh, Hạ Hư Nguyên cầm trên tay ly rượu, khẽ mỉm cười.

“Thế này, chơi mới vui hơn nhiều!”

Sáng sớm hôm sau, hai người lần đầu tiên gạt hận thù cá nhân sang một bên, lần đầu tiên đứng cùng một chiến tuyến, cùng nhau tới tìm Hạ Hư Nguyên tính sổ.

Nhưng Hạ Hư Nguyên vẫn rất bình thản bám chặt lấy cái bàn mổ, làm tổ trong phòng giải phẫu tử thi, chết cũng không chịu đi ra.

“Hạ Hư Nguyên, có bản lĩnh thì mau rút ra đây cho ta!” Hai người nào đó nổi giận dùng giọng gào thét.

“Có bản lĩnh thì các người thử vào đây xem?” Một người thân nhiên nhàn nhả đến cực độ nói vọng ra.

“Người có phải đàn ông hay không vậy?” Hai người nào đó hốc mắt bốc lửa.

“Ồm, về cái vấn đề đó thì chính ta cũng không quan tâm nhiều lắm.” Cái người ở bên trong kia tiếp tục phát huy độ trợ đạt max level của mình.

“Tại sao lại chơi chúng ta như vậy?!” Hai người nào đó giận đến bầm tím mặt mày.

“Hai người không cảm thấy, làm như vậy rất vui vẻ sao?” Một người nào đó ở trong kia không chút hoang mang, hỏi ngược lại như lẽ đương nhiên.

“Không cảm thấy!!!!” Hai người nào đó gân xanh nổi đầy, sắp sửa bạo phát.

“Vậy sao? Vậy thì thật đáng tiếc cho hai người!” Tên kia lại trả lời không mặn không nhạt, thái độ rất không sợ chết.

“@ # ¥ % . .” Hai người luôn luôn tỉnh táo ngày hôm nay đã bị bức tới mức sắp phát điên, rất muốn gây ra một vụ huyết án tại đây.

Hạ Từ Viện liếc liếc mắt thúc giục Mộ Dung Phẩm: “Anh là đàn ông, anh đi vào tấn cho nó một trận đi!”

Mộ Dung Phẩm khẽ liếc mắt nhìn căn phòng Hạ Hư Nguyên ở bên trong, hần đang cúi đầu, chăm chú tiến hành giải phẫu khám nghiệm tử thi, cái kính hần đeo mắt bắn tung tóe còn cái xác bên cạnh thì ổ bụng bị mổ phanh ra, các loại lòng mề dạ dày ruột non ruột dạ bị lôi ra rồi lấp vào lẫn lộn trộn vào nhau. Mộ Dung Phẩm nhẹ nhàng nhắm mắt lại, sau đó quay lại nhìn Hạ Từ Viện: “Cô là chị của hần, cô đi vào dạy cho hần một bài học đi!”

Hạ Từ Viện lại quay sang liếc nhìn Hạ Hư Nguyên cách đó không xa, hần vẫn cúi đầu, đang từ từ móc ra khỏi lồng ngực thi thể đó một quả tim dầm dề máu, rồi hần nở nụ cười kì dị.

Hạ Từ Viện cũng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, quyết định dùng phương pháp khích tướng: “Mộ Dung Phẩm, không ngờ anh chỉ là kẻ đi bắt nạt người yếu hơn mình, chỉ biết bắt nạt một cô gái yếu đuối nhu nhược như tôi thôi.”

Mộ Dung Phẩm không dễ trúng kế, cười khẩy: “Cô quá khiêm tốn rồi, một cô gái ‘yếu đuối nhu nhược’ như cô không có mấy người dám chọc vào đâu.”

“Thế nào? Đối với sự kiện ‘hái đào’ lần trước anh vẫn còn canh cánh trong lòng hử?” Hạ Từ Viện cười mà như không cười. “Kinh nghiệm lần trước trở thành người gián đối với cô còn quá mới mẻ à?” Mộ Dung Phẩm cũng không kém, đáp lại liền.

“Tôi hôm qua, chỉ còn mỗi cái quần chip con con đứng giữa sàn khiêu vũ, tình cảnh đó sợ rằng sẽ trở thành con ác mộng cả đời của các hạ nhỉ?” Hạ Từ Viện ánh mắt cũng như biết cười.

“Cô cũng chung cảnh ngộ còn gì.” Mộ Dung Phẩm dương dương tự đắc, có chết cũng phải có người chết cùng, hảo tâm nhắc nhở cô.

“Tôi có mặc đồ lót bên trong mà.” Hạ Từ Viện chống chế. Blog

“Theo tôi thấy mặc vậy cũng chả che được bao nhiêu đâu.” Mộ Dung Phẩm không cho là đúng.

“Anh không hỏi đã nhìn trộm, hạ lưu!” Hạ Từ Viện khịt mũi khinh bỉ.

“Cô không hỏi đã tự ý dâng cảnh xuân cho tôi xem, càng hạ lưu hơn!” Mộ Dung Phẩm phản kích.

Hai người lại bắt đầu một cuộc khẩu chiến dữ dội và mãnh liệt, chỉ thấy cảnh tàn sát khốc liệt, máu văng tung tóe.

Bên trong phòng thí nghiệm, Hạ Hư Nguyên cúi đầu nhìn con dao mổ đâm máu trên tay mình, hần thấy hình ảnh hần phản chiếu trên con dao sáng lóe kia đang nhếch mép nở một nụ cười thần bí.

“Chuyện càng ngày càng thú vị, ha!”

Lần này giao chiến, lưỡng bại câu thương, Hạ Từ Viện và Mộ Dung Phẩm tạm thời đình chiến, hai người đều tự động im lặng rút lui để bảo toàn lực lượng. [Lưỡng bại câu thương: cả hai đều thiệt; hai bên cùng thiệt hại; cả hai cùng bị thua thiệt; hai hồ cắn nhau, con què con bị thương]

Bọn họ không vội nhưng có người lại sốt ruột thay.

Mấy ngày nay, liên tục có những kẻ rất không quang minh chính đại âm thầm đánh lén Hạ Từ Viện. Blog

Ví dụ như, khi cô lên cầu thang, sẽ có kẻ từ trên lầu quăng một cái muối xúc kem cỡ bự xuống.

Ví dụ như, lúc cô ăn cơm trưa, trong súp có kẻ nào đó rắc thêm muối vào mặn đến mức có thể chết một con mèo.

Lại ví dụ như, giờ cô lên lớp, chỗ ngồi đã bị kẻ nào đó chất chất bã kẹo cao su thơm lừng.

Chỉ có điều, tất cả điều đó đối với Hạ Từ Viện ảnh hưởng không nhiều lắm.

Bởi vì

Lúc muối xúc kem đại bự rơi xuống đầu, cô phản ứng rất nhanh dùng sách đang cầm trên tay đỡ lấy, sau đó cầm chắc cái muối trên tay, không nói nhiều lời phi thăng lên lầu rồi ném luôn cái muối vào mặt kẻ vừa giờ trò đùa quái đản đó.

Đang dùng bữa, cô “không cẩn thận” làm đổ bát súp nóng hổi hổi mặn chết một con mèo kia lên đầu kẻ vừa giờ trò đùa quái đản.

Giả vờ như không biết cái ghế bị dính cao su, cô thông thả bước tới gần chỗ ngồi đột nhiên quay ngoắt lại túm ngay kẻ vừa giờ trò đùa quái đản đang ngồi cười trộm sung sướng, ấn kẻ đó vào cái ghế bị dính cao su.

Hạ Từ Viện phát hiện một điều, tất cả các trò đùa thủ phạm đều là nữ.

Mà phụ nữ kiếm chuyện với phụ nữ, 90% nguyên nhân là vì đàn ông.©

Mà đàn ông ở bên cạnh cô chỉ có Hạ Hư Nguyên và Mộ Dung Phẩm.

Hạ Hư Nguyên tuyệt đối không phải là nguyên nhân, một tên biến thái như vậy, yếu hấn chính là một hành vi tự sát, đương nhiên không có cô nàng nào dám tự dân thân vào nơi hang hùm nọc rắn rồi.

Như vậy chỉ còn lại Mộ Dung Phẩm mà thôi, cẩn thận nghĩ lại, người đàn ông này duyên hoa đào xem ra cũng không tệ lắm.

Đặc biệt là bên cạnh hắn còn túc trực 24/7 một cây si cực to có khả năng giết dây những nữ sinh khác đối phó với mình.

Không sai, chính là cô ta bày trò!

Hạ Từ Viện mới nghĩ tới đây chưa kịp hành động thì trò đùa mới đã xuất hiện.

Lần này có chút mãnh liệt, có người lên diễn đàn tung ảnh nude của cô.

Trong ảnh thân hình nhỏ nhắn hấp dẫn của cô đang quấn lấy một mãnh nam, rất thân mật.

Chúng đều đã được xử lý qua chương trình cắt ghép ảnh rất tỉ mỉ cẩn thận. Xem sơ qua số lượng ảnh rất lớn.

Cái gì nhìn được sẽ nhìn nhưng có những thứ nhìn không được thì việc đểch gì phải nhìn.

Hạ Từ Viện in mấy tấm ảnh đó ra, cầm trong tay trực tiếp chạy tới nhà Celina Harriman.

Không hổ là thế gia vọng tộc, nhà lớn, phô trương lớn, lá gan càng lớn hơn nữa. Hạ Từ Viện ngồi đợi ở phòng khác dưới lầu hơn mười phút đồng hồ, Celina mới tung tăng đi đến.

“Xem ra cô đã biết.” Celina hai tay chống hông, từ trên cao nhìn xuống Hạ Từ Viện.

“Cô biết, hành vi lần này của cô rất sai lầm không?” Hạ Từ Viện hỏi. “Rồi sao? Hại cô bị người người nhà nhà chỉ chỏ chế giễu? Hại cô không còn cách nào ở lại cái trường này? Hại cô mất hết thể diện? Celina cười cười hà hê đắc ý.

“Ồ, những cái đó chẳng quan trọng lắm đâu.” Hạ Từ Viện thoải mái khoát khoát tay.

Nụ cười trên môi Celina đông cứng lại: “Vậy cô đến tìm tôi làm cái gì?”

Hạ Từ Viện giờ tấm ảnh ra đặt xuống trước mặt Celina, nói: “Quan trọng là ở chỗ, làm sao cô có thể ghép đầu tôi vào người cô à này cơ chứ? Cô ta

chân còn ngắn hơn tôi nhiều, tôi cảm thấy mình rất thiệt thòi.”

Celina hai khóe mắt co giật liên tục.

“Còn nữa, đòi này tôi ghét nhất là loại mánh nam, mới nhìn đã khiến tôi nghĩ ngay tới Hạ Phùng Tuyền, tên khốn độc tài rất bla bla... Vì thế cho nên...” Hạ Từ Viện thân nhiên cười: “Kính mời cô làm thêm một lần nữa.”

Celina thái dương gân xanh nổi đầy.

“Làm xong nhớ cho tôi xem qua một chút nhé, tôi nhất định sẽ tích cực đóng góp ý kiến sửa đổi, cứ như vậy đi, tôi đi đây!”

Hạ Từ Viện vẫy tay chào, chưa kịp đi đã bị Celina gọi giật lại: “Cô không hỏi tại sao tôi lại đánh lén cô hả?”

Hạ Từ Viện xoay người, đôi môi hồng hồng chum chim nở một nụ cười nhạt: “Là vì Mộ Dung Phẩm?”

“Đúng vậy.” Celina chăm chú quan sát sắc mặt Hạ Từ Viện: “Tôi cảnh cáo cô, đừng bao giờ nghĩ cách tiếp cận Mộ Dung Phẩm.”

“Yên tâm đi.” Hạ Từ Viện chớp chớp hàng mi dài của mình: “Tôi sẽ không đòi nào thích loại đàn ông thể lực yếu nhót như vậy đâu.”

“Tôi không cho phép cô nói như vậy!” Celina vì người trong mộng bị kẻ khác xỉ nhục rất là bất bình lên tiếng quát.

“Ý của cô là tôi nhất định phải thích hắn?” Hạ Từ Viện hết lần này tới lần khác chọc cô ta nổi điên.

“Ý của tôi là, anh ấy không hề kém cỏi như thế!” Celina tức giận đến tím tái mặt mày.

“À thì ra là vụ thể lực của hắn không kém cỏi, vậy thì tôi phải thích hắn à?” Hạ Từ Viện như có điều phức tạp cần suy nghĩ.

“Không được nói có hay không, anh ấy rất kém cỏi, tuyệt đối kém cỏi, cô không thể thích anh ấy!” Celina vội vàng nói.

“Đó không phải là ý tôi vừa nói sao?” Hạ Từ Viện chau mày, nói: “Cô nói chuyện gì mà bừa bãi, thật là kỳ quái.”

Celina tức đến hộc máu, ngồi phịch xuống ghế salon, nghẹn ngào nói không nên lời.

Lúc này, một tiếng cười khê truyền tới từ sau lưng cô.

Hạ Từ Viện quay đầu lại, nhìn thấy một chàng trai tuấn tú tóc vàng hoe.

Hắn đứng dựa vào tường, nháy mắt mỉm cười với cô: “Chúng ta lại gặp nhau, Hạ tiểu thư.”

“Anh...” Hạ Từ Viện cảm thấy người này có chút gì đó quen quen: “Anh là...”

Bradley Harriman nhàn rỗi đứng đó, đợi cô nói ra tên mình.

“Chẳng lẽ anh là...” Hạ Từ Viện dần dần nghĩ tới.

Nụ cười bên khóe miệng Bradley Harriman càng sâu.

“Chẳng lẽ anh là nhân vật nào phối hợp diễn với cô ta như quần lót và áo lót gắn bó mật thiết trong kịch bản truyền thuyết?” Thật không may cho hắn, câu trả lời hắn chờ đợi lại là một câu như thế.

Bradley hai bả vai cứng ngắc lại, hắn hít một hơi thật sâu, nói: “Tôi là người đêm đó muốn mời cô khiêu vũ.”

“Ồ...” Trong giọng nói ai đó có sự không xác định.

“Lúc trang phục của cô... biến mất, đến bên cạnh, khoác áo véc lên người che cho cô.” Bradley tiếp tục nhắc nhở.

“À...” Người nghe vẫn đang cố vắt óc nhớ lại.

“Người sau khi đưa cô về nhà thì bị cô sập ngay cửa vào tay.” Bradley rút cuộc cũng xuất đòn sát thủ.

“Ồ...à...” Hạ Từ Viện cuối cùng cũng nhớ ra: “Đúng rồi, chính là anh.”

“Xem ra em gái tôi đã làm rất nhiều chuyện không phải với cô.” Bradley nói: “Hạ tiểu thư, thật sự xin lỗi cô, đều là do tôi quá nuông chiều khiến cho nó trở nên hư hỏng như vậy, tôi sẽ phạt nó thật đích đáng.”

“Phạt?” Celina hai mắt tròn tròn: “Bradley! Anh nói thế là có ý gì?”

“Lần này em thực sự rất quá đáng, ngoan ngoãn chịu cầm tù hai tuần đi.” Bradley tuyên bố.

“Em không chịu.” Celina lớn tiếng phản kháng.

“Như vậy thì anh chỉ còn cách đem tất cả chuyện này báo cáo với cha mẹ thôi.” Bradley nhàn nhạt nói.

“Anh dám!” Celina giận đến gần nghẹn chết rồi.

Bầu không khí giữa hai anh em trong nháy mắt trở nên căng thẳng, sắc súa mùi thuốc súng.

“Đừng như vậy, cảm xúc hai tuần lễ tôi thấy thật sự quá nghiêm khắc.” Hạ Từ Viện nhẹ nhàng cười một tiếng hóa giải bầu không khí căng thẳng kia: “Hay là thế này đi, tôi sẽ giới thiệu cho cô ấy một số hoạt động công ích xã hội, được không?”

“Cũng là Hạ tiểu thư suy nghĩ chu đáo rồi.” Bradley gật đầu đồng ý.

Celina cũng không hó hê lời nào phản đối, chỉ có điều cô thấy hơi sợ, sao Hạ Từ Viện lại cười quỷ dị như thế kia chứ, rất rất quỷ dị đó!

Trong phòng thí nghiệm.

Hạ Hư Nguyên moi quả tim của bệnh nhân vừa mới qua đời, đặt vào bên trong một cái hộp chế tạo đặc biệt ở bên cạnh.

Còn Celina mặt cắt không còn một giọt máu, trắng bệch như người chết đuối đang cầm cái hộp chế tạo đặc biệt kia... giọng nói run rẩy: “Hạ Từ Viện, rõ ràng đã nói để cho tôi đi làm công ích xã hội cơ mà, tại sao cuối cùng lại bắt tôi, tới đây, giúp anh, giải phẫu, thi thể hả?”

“Xác chết quyền tặng, tạo phúc cho xã hội, đây là hoạt động còn cao hơn công ích xã hội một bậc đó.” Hạ Hư Nguyên nhếch mép cười, nụ cười nham hiểm xảo trá giống Hạ Từ Viện như đúc. Sau đó, hắn tiếp tục thọc tay vào lồng ngực của xác chết kia, lần này moi ra một lá gan màu chảy đầm đìa.

Celina sức chịu đựng đã đạt đến giới hạn cuối cùng, như ước nguyện của bản thân cô nàng ngã xuống, rơi vào hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Phiên ngoại: yêu nữ cùng ác lang phần 8

Một tin tức giật gân bùng nổ khắp trong cung ngõ hẻm của ngôi trường, Hạ Từ Viện hẹn hò với Bradley.

Hai người hẹn nhau cùng đi tự học, ăn cơm, viết luận văn, trên căn bản một ngày phần lớn thời gian là dính chặt lấy nhau.

Bradley cũng coi là bạch mã hoàng tử danh xứng với thực, vẻ ngoài anh tuấn khôi ngô, gia thế cực tốt, tiền đồ rộng mở.

Rất nhiều người trước sau như một nghĩ vất óc cũng không tài nào hiểu nổi tại sao cả hai đại tài tử Mộ Dung Phẩm và Bradley đều rơi vào ma trảo của yêu nữ Hạ Từ Viện.

Chẳng lẽ gần đây thịnh hành một hoàng tử kết đôi với yêu nữ sao?

Vì thế cho nên, các nữ sinh khác bắt đầu vô tình mà cũng như cố ý đi theo con đường của Hạ Từ Viện.

Trong một thời gian ngắn, binh đoàn yêu nữ đã tăng lên đáng kể.

Bradley dừng xe, vượt lên trước mở cửa cho Hạ Từ Viện xuống xe.

Rất quý phái và lịch thiệp, đủ làm cho mọi cô nàng si mê điên đảo.

“Cảm ơn.” Hạ Từ Viện thản nhiên cười, nhẹ nhàng hôn phớt lên má hắn: “Ngày mai gặp lại

Bradley đưa tay lên chạm vào chỗ má đôi môi mềm mại của Hạ Từ Viện vừa đặt lên, nơi đó lưu lại một dấu son môi, giống như một thứ bùa chú đầy ma lực, dần dần lấp đầy tâm trí hắn, khiến hắn hoàn toàn say mê.

Nhìn bóng dáng yếu đuối của Hạ Từ Viện, hắn đột nhiên nhớ ra một việc, vội vàng gọi giật cô lại: “Từ Viện, chờ một chút!”

“Chuyện gì vậy?” Hạ Từ Viện xoay người lại hỏi.

“Thiếu chút nữa thì quên mất, ngày mai cha anh muốn mời em tới nhà dùng bữa, có được không?” Bradley ướm hỏi.

“Được thôi.” Hạ Từ Viện sáng khoái nhận lời.

“Vậy thì tốt quá.” Bradley yên lòng: “Em không cần phải quá lo lắng, hãy cứ là chính em là được rồi.”

“Không thành vấn đề.” Hạ Từ Viện giơ ngón tay tạo thành chữ “OK”

“Được rồi. Tối mai bây giờ anh tới đón em, bye bye!”

Bradley lên xe, nhả ga, nghênh ngang rời đi.

Hạ Từ Viện cười tủm tỉm mở cửa ra, ngay khi nhìn thấy người ngồi trên ghế salon phòng mình thì nụ cười trên môi chợt đông cứng lại.

“Xem ra tâm tình của cô hôm nay rất tốt ha?” Mộ Dung Phẩm hai mắt dán chặt vào màn hình TV, có vẻ rất rảnh rỗi hỏi thăm.

Hạ Từ Viện ngồi xuống bên cạnh hắn, vớ lấy cái mài móng tay, như thể không nhìn thấy Mộ Dung Phẩm: “Mộ Dung tiên sinh, chỗ này hình như là phòng của tôi thì phải?”

“Chính Hạ Hư Nguyên mời tôi tới.” Mộ Dung Phẩm nhàn nhạt giải thích.

“À há, từ khi nào anh và nó biến thành đôi bạn tốt vậy?” Hạ Từ Viện hỏi.

“Từ lúc cô và tôi trở thành kẻ thù.” Mộ Dung Phẩm trả lời.

“Kẻ thù? Anh không nhắc tới thì tôi cũng quên bống đi rồi đấy.” Hạ Từ Viện mài mài bộ móng cầu kì của mình: “Chỉ có điều gần đây tôi bận bịu quá, không muốn cùng anh đấu đá nữa.”

“Bạn rộn hẹn hò với Bradley phải không?” Mộ Dung Phẩm hỏi.

“Không ngờ anh cũng hóng hót đến như vậy?” Hạ Từ Viện liếc mắt nhìn hắn một cái, hàng lông mi dày cong vút khẽ rung động.

“Cô cảm thấy hai người rất hợp sao?” Mộ Dung Phẩm lại hỏi.

Hạ Từ Viện dừng động tác: “Vấn đề này, có quan hệ đến anh à?”

Mộ Dung Phẩm chuyển rời ánh mắt từ màn hình tivi, tai trái khoắc lên lưng ghế salon, xoay người đối diện với cô, hờ hững cười khẩy một cái: “Tôi chỉ là có lòng tốt muốn nhắc nhở cô mà thôi.”

Hạ Từ Viện cũng khoắc tay lên lưng ghế salon, xoay người nhìn thẳng vào hắn, yêu kiều cười khẽ một tiếng: “Chẳng phải mới vừa rồi anh nói... chúng ta là kẻ thù sao? Hắn là nên tìm cách trừ khử tôi càng sớm ngày nào anh càng hả vui về ngày ấy mới đúng chứ, thế quái nào mà bây giờ anh lại đột nhiên có lòng tốt muốn “nhắc nhở” tôi là sao?”

“Bởi vì tôi đột nhiên phát hiện ra.” Mộ Dung Phẩm đưa tay nâng cái cằm nhỏ xinh của cô lên: “Không có cô làm đối thủ, cuộc sống này sẽ rất nhàm chán.”

“Anh biết không? Phụ nữ rất mau chán, không dành nhiều hứng thú với một cuộc thi đấu vô nghĩa giống như đàn ông đâu, cho nên... Trò chơi giữa chúng ta kết thúc!” Hạ Từ Viện gạt tay hắn ra, đứng lên và nói: “Tôi phải đi đắp mặt nạ rồi, Mộ Dung tiên sinh, anh cứ từ từ mà thưởng thức tivi đi nhé.”

Dứt lời, cô hăm hở ôm cái cặp thướt tha duyên dáng lướt lên lầu.

“Hạ Từ Viện.” Mộ Dung Phẩm bỗng gọi giật cô lại.

“Ngài còn điều gì cần căn dặn sao?” Hạ Từ Viện nghiêng người, dựa vào lan can cầu thang, nhìn hắn.

“Cô và Bradley không phải cùng một loại.” Giọng nói của Mộ Dung Phẩm rất bình tĩnh, không có hài hước, không có châm chọc, chỉ như một câu trần thuật bình thường.

“Yêu nữ cùng hoàng tử, ý anh là cái này sao?” Hạ Từ Viện nhún nhún vai: “Nhưng mà ở hiện thực cuộc sống không phải không có, anh hãy nhìn xem có bao nhiêu cặp tình nhân xứng đôi vừa lứa với nhau.”

“Tôi không muốn nói đến điều đó.” Mộ Dung Phẩm nói.

Đứng quan sát từ vị trí của Hạ Từ Viện thì đôi mắt của Mộ Dung Phẩm đã bị những sợi tóc mái trước trán che lấp đi phần nào, không thể thấy rõ cảm xúc tình cảm gì tồn tại trong đôi mắt ấy.

Cô lặng im không nói thêm gì nữa, trực tiếp đi lên lầu.

“Anh lại chọc cô ấy nổi điên rồi hả?” Hạ Hư Nguyên từ tầng hầm chui lên, hỏi.

“Không, tôi chỉ đang nhắc nhở cô ấy, nhắc nhở với tư cách một người bạn mà thôi.” Mộ Dung Phẩm phủ nhận.

“Tôi thật không ngờ rằng, anh coi cô ấy là bạn đấy.” Hạ Hư Nguyên nhàn nhạt liếc xéo hần một cái.

Mộ Dung Phẩm một lần nữa chuyển ánh mắt dán chặt vào màn hình tivi đang phát ánh sáng lò mờ: “Chính tôi cũng không thể ngờ được điều đó.” 7 giờ, Bradley đứng hện tới đón cô.

Lúc nhìn thấy Hạ Từ Viện, trong lòng Bradley không khỏi ngân nga ca ngợi.

Thật là đẹp quá!

Cô mặc một bộ váy bó sát màu đỏ sậm, bên hông có nhiều nếp gấp độc đáo làm nổi bật đôi chân mảnh mai thẳng tắp, đáng người gọi cảm.

Màu đỏ sậm mặc trên người cô chỉ càng tăng thêm vẻ đẹp cuốn hút của cô chứ không hề khiến cô trở nên tầm thường, làm nền để tô đậm thêm vẻ mê người của cô. Bất cứ người đàn ông nào bây giờ đứng trước mặt cô cũng sẽ bị vẻ tuyệt diệu này mê hoặc ngay tức khắc.

Chỉ có điều, trong số những người đàn ông đó không bao gồm cha của Bradley. Lúc John Harriman nhìn thấy Hạ Từ Viện, ánh mắt vẫn lên giận dữ cùng bất mãn, nhưng dù sao ông ta cũng đã lẫn lộn trong chính giới hơn mười năm, kinh nghiệm có thừa nên vẻ mặt vẫn bình tĩnh, không để lộ ra chút sơ hở nào.

Hỏi thăm qua loa vài câu, người giúp việc bước tới dẫn họ đi dùng bữa, bọn họ ba người cùng đi vào phòng ăn. Trong phòng, có hai người đã sớm ngồi đợi bên trong. Một người đương nhiên là Celina, còn người thứ hai thì lại chính là... Mộ Dung Phẩm!

Hạ Từ Viện hít một hơi thật sâu. Người đàn ông này, thật đúng là âm hồn không tiêu tan mà!

Mộ Dung Phẩm nhú mày nhìn về phía cô. Hạ Từ Viện đành miễn cưỡng gật đầu đáp lại hần bằng một nụ cười cứng nhắc.

Celina ngay lập tức phóng ánh mắt hình viên đạn về phía cô. Bradley trong lòng nghi ngờ nổi lên vô hạn. John Harriman đại nhân thì âm thầm quan sát đánh giá cả bốn người.

Trong lòng mỗi người đều có những toan tính suy nghĩ riêng, bữa cơm này ăn đến là quý dị.

Rốt cuộc, John Harriman phá vỡ sự trầm mặc căng thẳng, ông hỏi: “Xin hỏi cha của Hạ tiểu thư hiện đang làm nghề gì vậy?”

“Thưa bác, ông ấy hiện đang làm viện trưởng một bệnh viện ạ.” Hạ Từ Viện trả lời.

Mộ Dung Phẩm chen vào nói: “Sao tôi nhớ rõ rằng Hạ Hư Nguyên nói rằng cha cô buồn lậu súng ống đạn dược cơ mà?”

Hạ Từ Viện khoé mắt giật giật một chút: “Có sao? Anh nhớ lầm rồi.”

John Harriman khẽ gật đầu, lại tiếp tục hỏi: “Hạ tiểu thư bình thường thích làm những gì? Piano? Hay nghe opera?”

Mộ Dung Phẩm lại một lần nữa chen miệng vào nói: “Sống phóng túng!”

John Harriman nhăn mặt nhú mày.

Hạ Từ Viện chậm rãi nói: “Còn có, mua sắm.”

John Harriman lại hỏi: “Mấy ngày nghỉ này Hạ tiểu thư đã có dự tính gì chưa? Nghe nói ban giám hiệu nhà trường tổ chức một chuyến công tác từ thiện đến Châu Phi giúp đỡ những trẻ em thiếu thốn nghèo nàn, cô hẳn cũng đã ghi danh rồi nhỉ?”

Mộ Dung Phẩm xen mồm vào như chuyện thường ngày ở huyện: “Hư Nguyên nói, cô ấy sợ da rám nắng sạm đi nên đòi nào đi chứ.”

Ánh mắt nhìn Hạ Từ Viện của John Harriman có chút xem thường: “Hạ tiểu thư, vì nguyên nhân đó thật sao?”

Hạ Từ Viện phản bác: “Đương nhiên không phải, cháu chỉ lo lắng bên đó thiếu nước không thể tắm mà thôi.”

“.....” John Harriman á khẩu, không còn hỏi thêm bất cứ điều gì nữa.

Sau bữa cơm, John Harriman cho gọi con trai vào thư phòng, không vòng vo mà ra lệnh luôn: “Đội lát nữa đưa cô ta về con phải chia tay ngay lập tức.”

“Tại sao ạ?” Bradley kinh hãi.

“Con là con trai độc nhất của cha, cả gia tộc Harriman chúng ta tất cả đều toàn lực ủng hộ con gia nhập Nhà Trắng, vì thế cho nên người vợ trong tương lai của con nhất định phải là một cô gái cao quý thanh tao lịch sự, thuộc dòng dõi danh gia vọng tộc, chứ không thể là con bé kia được.” John Harriman nói.

“Nhưng con thích cô ấy.” Bradley ánh mắt kiên định: “Con hy vọng người vợ trong tương lai của con sẽ là cô ấy.”

“Con!!!!” John Harriman nổi con tam bành.

“Cha, nghề nghiệp của con đã sớm bị cha sắp đặt, con tuyệt đối không để hôn nhân của con cũng bị cha bố trí tự định đoạt nữa đâu.” Bradley nói xong, xoay người đi ra ngoài.

John Harriman ngồi trên ghế, nhìn bóng lưng kiên định của con trai, ánh mắt trầm xuống.

Ông ta nhắc ông nghe lên, gọi một cuộc điện thoại: “A lô, làm cho ta một việc.”

Trên đường về nhà, Bradley cứ luôn im lặng.

Hạ Từ Viện cũng nhận ra, nhìn không được, hỏi: “Tại sao sau khi nói chuyện với cha xong, sắc mặt của anh lại khó coi như vậy? Có phải ông ấy không hài lòng với em đúng không?”

Bradley không trả lời, hồi lâu sau, rốt cuộc thờ dài nói: “Đúng vậy.”

“Quả nhiên.” Hạ Từ Viện lắc đầu.

“Em đừng lo, cho dù cha anh phản đối cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến tình cảm của chúng ta.” Bradley cầm tay cô: “Cũng không sợ ông ấy giờ trò cật dút nguồn lực kinh tế, anh có thể tự kiếm học bổng, sang năm sau khi tốt nghiệp, anh sẽ ra ngoài tìm việc, sau đó mình có thể xây dựng gia đình rồi.”

“Xây dựng gia đình, ý anh muốn nói là sinh con à?” Hạ Từ Viện hỏi. “Đúng vậy, anh rất thích trẻ con, sau này chúng ta sẽ sinh vài ba đứa, em đồng ý chứ?” Bradley cười hỏi.©

Hạ Từ Viện vội rút bàn tay nhỏ nhắn đang bị hấn nắm thật chặt: “Em không thích trẻ con.”

“Vì sao?” Bradley kinh ngạc.

“Bởi vì...” Hạ Từ Viện cụp mắt xuống: “Vóc dáng sẽ bị biến dị.”

“Quả nhiên lý do đó chỉ có mình em.” Bradley cười ha hả, cũng không thêm đề ý: “Đến lúc đó em sẽ không còn để ý đến điều này nữa đâu.”

Hạ Từ Viện nhìn ra bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt nhân nhả thông thả như đi chơi chợt biến mất, cô nghiêm túc nói: “Bradley, chúng ta chia tay nhé.”

Xe bỗng phanh gấp lại

Bradley không thể tin vào tai mình: “Tại sao?”

“Bởi vì chúng ta không hợp nhau.” Hạ Từ Viện nói ra sự thật.

“Là vì cha anh ư? Anh đã nói rồi không cần bận tâm đến ông ấy, chúng ta có thể...”

“Không, bởi vì chính bản thân chúng ta.” Hạ Từ Viện cắt đứt lời của hắn: “Em và anh, không phải cùng một loại người.”

“Em nói vậy là sao?” Bradley mờ mịt không hiểu gì.

Hạ Từ Viện xoay đầu lại, vẻ mặt quyền rũ tà mị của yêu nữ ngày thường đã quay trở lại: “Muốn ở bên cạnh anh mà phải trải qua biết bao ngăn trở như vậy thì thật sự quá mệt mỏi. Còn em, bây giờ chỉ muốn được tự do yêu thương, một tình yêu không bị gò bó ép buộc, anh hiểu chưa?”

Bradley nhìn cô, ánh mắt dần trở nên âm đạm.

Bradley đúng là hoàng tử trong truyền thuyết, dù bị đá vẫn giữ vững phong độ của mình, im lặng tiếp tục lái xe đưa cô về tận nhà.

Hạ Từ Viện nằm vật lên giường, nhắm hai mắt lại, thờ dài thườn thượt.

Yêu nữ và hoàng tử, quả nhiên không thể nào ở bên cạnh nhau được.

Bởi vì, hoàng tử là loài người, còn yêu nữ thì là... loài lang sói

Bọn họ cho dù ở bên cạnh nhau cũng vĩnh viễn không thể nào có con được.

Điều này đối với Bradley mà nói thật sự quá bất công.

Vì vậy, nhân lúc tình cảm còn chưa cảm rĩ quá sâu, nhanh chóng chặt đứt, như vậy sẽ tốt cho tất cả mọi người.

Chỉ có điều đây là mối tình đầu của nàng a!

Hạ Từ Viện vui mặt sâu vào gối, hu hu hu khóc rống lên. Đang khóc đến cạn nước mắt, tâm trạng vui đi phần nào thì điện thoại di động của cô bỗng đổ chuông reo rất.

Cô quệt quệt chùi chùi nước mắt, cố gắng bình tĩnh trở lại, nhấn phím nghe: “A lô, tôi là Hạ Từ Viện...”

“Tiếng khóc của cô thật là khó nghe.” Từ đầu bên kia vang lên giọng nói quen thuộc của Mộ Dung Phẩm.

“Làm sao anh biết...” Hạ Từ Viện bỗng đứng bật dậy, chạy tới phía trước cửa sổ, quả nhiên, có một người đang đứng đối diện với cửa sổ căn phòng trên lầu hai của cô, người đó không phải ai khác chính là Mộ Dung Phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Phiên ngoại: Yêu nữ cùng ác lang phần 9

“Mộ Dung tiên sinh, xin hỏi tại sao anh lại ở chỗ này? Chẳng phải tôi đã nói rõ ràng là không muốn đầu óc gì với anh nữa rồi sao.” Hạ Từ Viện cau mày.

“Nếu tôi không ở đây thì làm sao mà biết được thì ra yêu nữ cũng có lúc đau lòng chứ!”

Bóng đêm nặng nề, Hạ Từ Viện không thấy rõ vẻ mặt của Mộ Dung Phẩm đứng đối diện cô, nhưng từ ngữ điệu và câu nói của hắn cô có thể cảm nhận được hắn đang nở một nụ cười.

“Mộ Dung tiên sinh...” Hạ Từ Viện cũng cười, gần từng chữ từng từ rất rành mạch: “Anh đúng là một thằng khôn.”

“Ồ sao thế? Cô thất tình rồi?” Mộ Dung Phẩm không chút bận tâm đến sự mắng chửi của cô.

“Cảm ơn anh đã gờ trờ.” Hạ Từ Viện lườm hắn một cái sắc lém.

“Không phải do tôi, là tự bản thân cô suy nghĩ thông suốt đấy chứ.” Mộ Dung Phẩm nói.

“Anh có ý gì hả?” Hạ Từ Viện chẳng hiểu hắn đang nói cái quái gì.

“Ý của tôi là gì, cô rất rõ ràng, cho dù không có những trở ngại này, cô và Bradley cũng vĩnh viễn không thể nào ở bên cạnh nhau được.” Giọng nói đều đều của Mộ Dung Phẩm vang lên trong điện thoại.

Hạ Từ Viện đột nhiên cảm thấy có điều gì đó khác thường, cô chợt đóng kín cửa sổ lại.

“Thật không nghĩ tới, yêu nữ mà cũng nhát gan như vậy.” Giọng nói của Mộ Dung Phẩm vẫn dai dẳng vang lên qua điện thoại.

Hạ Từ Viện gấp điện thoại lại.

Cô đã lờ mờ cảm nhận được điều gì đó, tên Mộ Dung Phẩm này hình như đã biết được cái gì rồi. Chẳng lẽ Hư Nguyên nói cho hắn biết?

Không thể nào, chuyện như vậy Hư Nguyên làm sao có thể nói cho người ngoài biết được.

Có phải là cô quá đa nghi rồi không?

Hạ Từ Viện nằm trên giường, khi thì nghĩ tới Bradley khi lại nghĩ tới Mộ Dung Phẩm, đầu óc hỗn loạn rối như tơ vò, vừa nóng vừa nhức buốt.

Thật sự chịu không nổi nữa, cô vội tìm thuốc ngủ, nuốt hai viên, sau đó đắp lại chăn, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Đang mê man ngủ, đầu óc vẫn còn thấy nặng trĩu, cô mơ màng nghĩ thấy mùi khói nồng nặc xộc vào mũi.

Cô choàng tỉnh giấc, phát hiện sau tấm rèm cửa, bên ngoài ánh lửa rực sáng, ngọn lửa hung hãn cháy bùng bùng.

Hạ Từ Viện gượng đứng dậy, định chạy xuống lầu nhưng ngay khi vừa chạm vào tay nắm cửa thì bị bóng nhanh chóng co rút tay lại.

Lửa bắt đầu bén từ lầu dưới!

Những làn khói dày đặc cuộn cuộn xông qua khe cửa tràn vào trong phòng.

Lúc này, thuốc bắt đầu ngấm, Hạ Từ Viện không sao chống lại được cơn buồn ngủ này, từ từ gục xuống sàn nhà.

Làm sao bây giờ?

Đúng dịp Hạ Hư Nguyên tối nay không biết chết ở nơi nào rồi, không có ở nhà. Báo cảnh sát? Nhưng mà bây giờ ngay cả khi lực mở mắt ra cô cũng không có thì làm sao mà gọi đây? Chẳng lẽ cô thực sự phải chết ở nơi này ư?

Khói ngày càng dày đặc, Hạ Từ Viện không ngừng ho khan, thần trí càng ngày càng trở nên mơ hồ.

Quả thật là phải chết ở đây rồi?

Thật sự là không ngờ rằng, cô mới sống hơn mười mấy năm trên dương gian mà ông trời đã muốn gọi cô trở về rồi.

Trong lòng cô bỗng dâng lên cảm giác hồi hận khôn siết, sớm biết sẽ thế này thì ngay từ đầu không nên ba hoa đầu khẩu mất thì giờ với Mộ Dung Phẩm nhiều như vậy.

.... Một đao chém chết hẳn có phải tốt hơn không?

Hồi hận rồi, cô quá hồi hận rồi, bỗng nhiên, cô nghe thấy tiếng “loảng xoảng! loảng xoảng!” Hình như có cái gì đó đụng vỡ lớp kính thủy tinh.

Cố gắng mở mắt ra, trong màn khói dày đặc ngiht ngút, cô thấy nhưng nhìn thấy ... Một con sói!

Đúng vậy, là một con sói!

Hơn nữa, không phải là Hạ Hư Nguyên!

Cô cho rằng mình đang nhìn thấy ảo giác thể nhưng con sói hai bước rồi ba bước chạy tới trước mặt cô, cúi đầu, hơi rạp người xuống, nhanh chóng gọn gàng đặt cổ nằm lên lưng nó.

Hạ Từ Viện không kịp nghĩ nhiều, theo bản năng đưa hai tay bám chặt lấy cổ con sói.

Lúc này, tay cô sờ thấy trên bộ lông trắng tinh ấy của con sói có thứ chất lỏng dính dính.

Máu, cô nhìn thấy, trên cổ con sói bị mảnh thủy tinh cửa vào rách toạc ra, từ miệng vết thương máu tươi đang xối xả chảy ra bên ngoài.

Nhưng con sói không thêm để ý đến điều đó một chút nào, nó cõng cô trên lưng lui về phía sau vài bước, sau đó lấy đà nhảy bật lên, lao mình qua cửa sổ.

Hạ Từ Viện nhắm mắt lại, nghe tiếng gió vù vù rít gào bên tai, hai ba giây sau, con sói cõng cô trên lưng nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Trong khoảnh khắc ấy, cảm giác an toàn ấm áp bao trùm lấy cô, các dây thần kinh của Hạ Từ Viện lúc này mới buông lỏng được, sau đó cô hoàn toàn rơi vào trạng thái hôn mê sâu, không còn biết gì nữa.

Lần thứ hai mở mắt ra, Hạ Từ Viện chợt phát hiện ra bản thân mình đang nằm trên một chiếc giường xa lạ. Cô cuống cuống bật người dậy, đưa hai tay lên day huyệt thái dương, cố gắng nhớ lại chuyện tối hôm qua.

Đúng rồi, dưới lầu bên lửa... Cô uống thuốc ngủ... Một con sói... Vết thương máu tuôn xối xả...

Đúng lúc ấy, một âm thanh quen thuộc vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô: “Cô đã tỉnh rồi?”

Hạ Từ Viện quay đầu, nhìn thấy Mộ Dung Phẩm đang từ tốn bước vào phòng.

Trên cổ của hắn có một chỗ băng gạc trắng tinh. Vết thương... con sói...

Cô nhìn chằm chằm vào hắn, lẳng lặng nói: “Anh cũng là người sói.”

Mộ Dung Phẩm ngồi xuống cạnh giường, khẽ mỉm cười: “Đúng vậy, chúng ta là đồng loại.”

Thì ra là như vậy.

Hạ Từ Viện giơ tay hướng về phía hắn: “Cảm ơn anh đã cứu tôi.”

Mộ Dung Phẩm cũng đáp lại cái bắt tay của cô: “Vậy cô định cảm ơn tôi như thế nào đây?”

“Anh thử nói xem?” Hạ Từ Viện hỏi.

Mộ Dung Phẩm hai mắt chợt lóe sáng, hắn đột nhiên kéo thật mạnh Hạ Từ Viện ghé sát lại gần mình, dùng ánh mắt trước nay chưa từng có nhìn cô: “Lấy thân báo đáp thì thế nào?”

Hạ Từ Viện nhìn hắn, lẳng lặng dán chặt hai mắt vào hắn, sau đó bỗng nhiên đưa tay ra nặng nề sờ lên trán hắn: “Mộ Dung Phẩm, anh nhìn cho rõ đi, tôi

là Hạ Từ Viện cơ mà!”

Mộ Dung Phẩm nắm chặt lấy tay cô, hít một hơi thật sâu, kiềm chế nỗi xúc động muốn bóp chết cô ngay lập tức xuống, hần nói: “Tôi không nhìn nhầm, chính là em.”

Lần này đến lượt Hạ Từ Viện hít một hơi thật sâu: “Có phải tối hôm qua anh hít vào nhiều khí CO quá đến nỗi đầu óc bị hun đập hỏng rồi không?”

Mộ Dung Phẩm cúi đầu hôn nhẹ lên bàn tay cô: “Em không cảm thấy chúng ta rất xứng đôi sao?”

Hạ Từ Viện há hốc mồm: “Xin lỗi, tôi và Bradley chính là ví dụ chứng minh điển hình, yêu nữ và hoàng tử không thể nào có kết quả tốt được.”

“Thế nhưng, tôi không phải là hoàng tử.” Mộ Dung Phẩm tà mị mỉm cười: “Tôi là ác lang.”

Chỉ trong giây lát, Hạ Từ Viện thấy mình như lạc vào cõi thần tiên, đôi con ngươi đen láy lộ ra vẻ kiêu diễm phong tình: “Tôi hiểu rồi, anh vẫn muốn tiếp tục trò chơi của chúng ta có phải không?”

“Không liên quan đến trò chơi nào cả.” Mộ Dung Phẩm giọng điệu rất bình tĩnh, rất chân thành: “Tôi nghĩ, tôi thực sự thích em.”

Nghe vậy, Hạ Từ Viện từ trên giường giật bắn lên, lùi vào một góc ghế phòng, kinh ngạc hoảng hồn ngó chăm chăm hắn, lắp bắp: “Anh... Khi nào thì bắt đầu?!”

“Từ khi em nguyện buông tay từ bỏ cuộc chơi của chúng ta, tôi bắt đầu nhận ra rằng cuộc sống thật quá nhàm chán, sau đó em lại ngày ngày ở bên cạnh Bradley, tôi nhìn thấy cảnh đó trong lòng rất rất khó chịu, lại sau đó nữa, cũng chính là ngày hôm qua, tôi nhìn thấy em khóc trong phòng, thật sự không ngờ tới yêu nữ cũng có lúc đáng yêu như vậy... Cho nên, tôi liền thích em.” Mộ Dung Phẩm đem những lời chôn giấu trong lòng bấy lâu rõ ràng mạch lạc nhẹ nhàng êm ái nói ra.

Hạ Từ Viện dựa sát vào vách tường, hai tay khoanh trước ngực, hồi lâu sau, cuối cùng cô nói: “Tôi đã cố gắng hết sức rồi, vừa nãy trong lòng không có lấy một chút cảm giác gì gọi là rung động, thậm chí ngay cả nhịp tim cũng rất bình thường, vì thế cho nên, xin lỗi nhé!”

“Tôi cũng không ép em ngay bây giờ phải chấp nhận tôi.” Mộ Dung Phẩm cũng khoanh hai tay trước ngực, nhàn rỗi thong thả nhìn cô.

“Mộ Dung tiên sinh, tôi rất cảm kích ơn cứu mạng của anh, nhưng còn lấy thân báo đáp? Tình tiết cũ rích như vậy hay là thôi đi.” Hạ Từ Viện buông lỏng tay ra, nhún nhún vai.

“Cái vấn đề này, sau này chúng ta còn rất nhiều thời gian để bàn bạc, không cần nóng vội.” Mộ Dung Phẩm đi tới bên cửa sổ, kéo rèm cửa lên: “Bây giờ có lẽ chúng ta nên thảo luận vấn đề ai muốn giết em thì hơn.”

Theo động tác của hắn, Hạ Từ Viện nhìn thấy rõ căn nhà của mình ở phía đối diện, nay đã bị đốt thành một đám phế tích chỉ còn là tro tàn cháy đen.

Hạ Từ Viện không khỏi rung mình một cái, nếu không phải tối qua Mộ Dung Phẩm xuất hiện thì hôm nay chắc cô đã trở thành đám tro tàn cháy đen kia rồi.

“Cảnh sát đã tiến hành điều tra, phát hiện có kẻ lên vào lầu dưới, phóng hỏa.” Mộ Dung Phẩm ánh mắt trầm lạnh xuống: “Nói cách khác, có người muốn giết em.”

“Người nào?” Hạ Từ Viện hỏi.

“Chính là người không muốn em cản trở tiền đồ của con trai ông ta.” Mộ Dung Phẩm đáp.

“John Harriman?” Hạ Từ Viện cau mày.

“Tôi cũng đã điều tra, chính là ông ta.” Mộ Dung Phẩm hỏi: “Kế tiếp, em định làm gì? Tôi có thể giúp em.”

Hạ Từ Viện chăm chú nhìn diện mạo căn nhà của mình đã biến đổi hoàn toàn, hồi lâu sao mới mở miệng nói: “Thôi, dù sao tôi cũng không có chuyện gì.”

“Nguyên nhân là vì Bradley sao?” Mộ Dung Phẩm liếc nhìn cô một cái.

“Thế nào? Anh ghen à?” Hạ Từ Viện không thêm đề ý, khẽ cười một tiếng, nhưng câu trả lời tiếp theo của Mộ Dung Phẩm lại khiến cho cô vô cùng bối rối: “Nếu như tôi nói đúng là như vậy thì sao?”

Hạ Từ Viện lùi về phía sau một bước, dừng lại, thở dài: “Bây giờ anh thật sự càng ngày càng chẳng thú vị gì cả.”

Hai tháng ngay sau khi sự việc phóng hỏa đốt nhà xảy ra, John Harriman bị một nhân vật thần bí tố cáo, phát tán bằng ghi hình ông ta đang nhận hối lộ.

John Harriman không còn cách nào khác ngoài việc tự động nộp đơn xin từ chức, sau đó tinh thần ông ta ngày càng sa sút, rơi vào trầm cảm, sự việc cũng dần lắng xuống rồi rơi vào lãng quên.

Còn Bradley thì tình nguyện vứt bỏ giấy chứng nhận luật sư sắp tới tay để một lần nữa nỗ lực học tập theo đuổi ngành động vật học mà mình thực sự yêu

thích.

Celina thì xuất ngoại mong hàn gắn những vết thương trong lòng, trên đường đi tình cờ gặp được một vị doanh nhân giàu có, hai người vừa gặp đã phải lòng nhau, nhanh chóng kết hôn, gây dựng gia đình hạnh phúc.

Dù có bao nhiêu chuyện xảy ra, bao nhiêu người đến và đi trong cuộc đời ta thì cuối cùng mọi chuyện cũng sẽ trôi qua, tất cả rồi sẽ chỉ là quá khứ mà thôi.

Hạ Từ Viện chỉ biết rõ một điều, nhân vật thần bí đã tố cáo John Harriman không phải ai khác chính là Mộ Dung Phẩm.

Mặc dù rất cảm kích hân vì mình mà làm tất cả những điều đó nhưng trong lòng càng ngày càng cảm thấy con người này thật sự không dễ chọc.

Vì vậy, thừa dịp Mộ Dung Phẩm bận rộn hoàn thành luận văn tốt nghiệp, cô lặng lẽ trở về nước, quay trở về nhà mình.

Bởi vì ánh mặt trời quá gay gắt, sợ ra ngoài cháy da, Hạ Từ Viện liền ru rú cả ngày trong nhà, hết xem tivi lại đến ăn vặt, sau đó ngâm mình trong bồn tắm, vô công rồi nghề đến cực điểm.

Những ngày như vậy thực sự là chán muốn chết mà, cô liền mò vào phòng lưu trữ đồ đạc, tìm kiếm những món đồ ngày bé của mình.

Ái ngờ cơ duyên đúng dịp, vận mệnh đã khiến cho cô tìm thấy một tấm ảnh.

Bên trong tấm ảnh đó, một đứa bé trai đang tắm, cả người trần như nhộng, tất cả mọi thứ đều lộ ra giữa thanh thiên bạch nhật.

Quan sát thật cẩn thận sẽ thấy trên cổ đứa bé trai ấy có đeo một sợi dây chuyền đầy những răng nanh.

Cư nhiên là Hạ Phùng Tuyền????!!!!

Thật sự rất dã man tàn bạo rồi, không thể nào ngờ được rằng cái tên mặt lúc nào cũng lạnh như tiền kia mà cũng có thể loại ảnh “hồn nhiên giữa thiên nhiên” như thế này????!

“Thật là... kỳ tích!” Sau lưng chợt vang lên giọng nói lạnh lạnh của Hạ Hư Nguyên.

Hạ Từ Viện đã sớm có thói quen hân xuất quỷ nhập thần thoát ẩn thoát hiện như thế này rồi.

Cũng khó trách, dù sao hai người cũng là anh em sinh đôi, cảm ứng tâm linh là chuyện thường mà.

Hai người đứng chụm đầu vào nhau, cả hai cùng khoanh tay trước ngực, liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nở nụ cười nham hiểm xấu xa.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Hạ Phùng Tuyền đang tổ chức một hội nghị thì cô thư kí đột nhiên đi tới, nói: “Hạ tiên sinh, có người gửi cho ngài một tấm hình, treo bên ngoài đại sảnh của công ty chúng ta.”

“Ảnh gì !?” Hạ Phùng Tuyền cũng không thèm ngẩng đầu lên mà hỏi.

Cô thư kí ấp úng: “Hay là Hạ tiên sinh, anh thử ra xem một chút được không?”

Hạ Phùng Tuyền cau mày, bước nhanh tới đại sảnh, vừa bước vào đập ngay vào mắt anh là bức ảnh nude hồi bé tí của mình, bức ảnh nude cỡ cực lớn treo nghênh ngang ở cửa ra vào của đại sảnh, mọi người xôn xao túm tụm lại bàn tán.

Tất cả mọi người ở đây đều rõ ràng thằng bé trong ảnh kia là ai, trừ boss của bọn họ ra thì trên đời này còn ai có sợi dây chuyền kì quái như thế kia chứ?

Hạ Phùng Tuyền đứng trước bức ảnh được phóng cực to, trong mắt ngọn lửa bắt đầu lách tách nhen nhóm bùng lên.

Anh nhẹ nhàng nói: “Không biết tự lượng sức mình.”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Phiên ngoại Yêu nữ và ác lang phần cuối

Hạ Từ Viện hiểu rất rõ ràng, lần này đùa với lửa quá trốn rồi.

Dám nhảy lên lưng hổ, trêu chọc lão đại.

Nhất định là cô bị ánh mặt trời gay gắt làm đầu óc lằng lằng mê mẩn không tỉnh táo.

Vì thế cho nên, ngay khi vừa gửi tấm hình phóng cỡ cực to kia xong, hai anh em cô vội vã tách nhau tìm đường chạy trốn chết.

Hạ Hư Nguyên thì chạy lên đảo, còn cô thì chạy một mạch tới Las Vegas.

Cứ cho rằng chạy tới tận Thái Bình Dương xa vời vợi thì sẽ bình yên vô sự, ai dè, lão đại không hổ là lão đại, buổi tối hôm đó ngay lập tức ra mặt lệnh triệu hồi phi cơ riêng trở về đất liền, để cho Hạ Hư Nguyên khôn đốn một mình giữa hòn đảo biệt lập, mỗi ngày chỉ cho phi cơ lượn qua một lần thả xuống một chai nước tinh khiết và một ít lương khô.

Nghe được hung tin kia, Hạ Từ Viện sợ đến mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh rùng rùng. Mồ hôi còn chưa kịp khô thì liền nhận ngay cú điện thoại đầy uy hiếp của Hạ Phùng Tuyên thông báo rằng toàn bộ thẻ tín dụng của cô đã bị khóa, hơn nữa lập tức sẽ có một nhóm thủ hạ chuẩn bị tới áp giải cô về.

Lần này thì toi đời rồi, Hạ Từ Viện vô cùng hối hận, ruột gan đều nhanh tím đen hết cả lại.

Thẻ đã bị khóa, trong tay chỉ còn mấy ngàn tiền mặt, chẳng thể chống đỡ được bao lâu nữa.

Hạ Từ Viện tiến thoái lưỡng nan, cuối cùng quyết định xuống song bạc ở tầng dưới thử vận khí của mình xem sao.

Ai ngờ vận khí của cô chẳng phải xui xẻo bình thường, chưa đầy vài phút, toàn bộ gia tài mấy ngàn của cô giờ chỉ còn lại đúng một tờ séc.

Rốt cuộc nên giữ lại để ngày mai mua đồ ăn sáng hay là quyết đánh đến cùng, sống mái một phen đây?

Hạ Từ Viện đã lựa chọn phương án sau.

Nhưng mà nhìn hai viên xúc xắc, cô lại rầu rĩ, rốt cuộc là nên chọn cửa đại hay cửa tiểu đây?

Cơ hội chỉ có một lần, nếu lần này đi đời nhà ma thì cô chỉ còn nước lưu lạc nơi đầu đường xó chợ mà thôi.

Đang do dự thì phía sau một người nào đó cúi đầu xuống ghé vào tai cô nhắc: “Chọn đại.”

Không kịp nghĩ nhiều, cô đặt luôn tấm séc cuối cùng vào cửa đại.

Kết quả cư nhiên đúng là cửa đại thật! Hạ Từ Viện vỗ vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm. Xem ra ngày mai có cả com trưa để ăn rồi. Thật đúng là may mắn có người đứng sau lưng mình nhắc nhở, Hạ Từ Viện xoay người định nói lời cảm ơn, chỉ có điều——

Mộ Dung Phẩm!?

Người thần bí đứng sau lưng cô là Mộ Dung Phẩm?!

“Tại sao anh lại ở đây?” Hạ Từ Viện vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ.

“Không có việc gì, tôi tới đây giải trí một chút, còn em?” Mộ Dung Phẩm hỏi.

Hạ Từ Viện còn muốn nói cái gì đó thì mắt chợt liếc thấy có mấy người đang từ ngoài cửa tiến vào.

Nhìn bọn họ cực kì quen mắt, đây chẳng phải là đám thuộc hạ của Hạ Phùng Tuyên sao?

Hạ Từ Viện vội vã chôn mặt vào trong ngực Mộ Dung Phẩm.

Những tên này thật đúng là không tốn com tốn gạo, quả không phụ sự kỳ vọng của Hạ Phùng Tuyên nhanh như vậy đã tìm đến cô rồi.

“Mấy ngày không gặp, em trở nên rất nhiệt tình đó nha!” Giọng nói của Mộ Dung Phẩm nồng đậm sự vui vẻ.

Hạ Từ Viện không muốn nhiều lời với hắn, chỉ thì thầm: “Đến phòng của anh được không?”

“Như thế có phải là quá nhanh rồi không?” Mộ Dung Phẩm hài hước hỏi.

Hạ Từ Viện hận không thể đập chết hắn, nhưng hiện tại phía sau cô có rất nhiều mảnh hổ đang chực chờ vồ lấy cô giải về nên cô chỉ còn cách bất đắc dĩ nhờ vả tên ác lang này, vì vậy, cô đành quỵn rừ cười một tiếng: “Không nhanh, cuối cùng em cũng thấy rung động rồi, mình đi nhanh thôi.”

Vừa nói vừa kéo hắn biến khỏi khu vực nguy hiểm này càng nhanh càng tốt.

Nhìn phòng Mộ Dung Phẩm đặt trước là “phòng dành cho tổng thống”, Hạ Từ Viện thờ dài, nói: “Thật sự là hoang phí mà aaaaaaaaaaaaa, một người có cần thiết phải ở trong căn phòng sang trọng tiện nghi như thế này không?????????”

“Còn em thì không hoang phí chắc, suốt ngày shopping toàn hàng hiệu.” Mộ Dung Phẩm rót cho cô một chén rượu.

Hạ Từ Viện tu một hơi cạn sạch: “Nhưng bây giờ tôi đã tỉnh ngộ, có com để ăn là đội ơn trời đất lắm rồi, ôi trời ơi, com tối anh đặt sao giờ còn chưa mang tới? Nhanh đi hồi thúc bọn họ đi!”

Đang nói, nhân viên phục vụ đẩy toa xe đi đến, dọn ra một bàn thức ăn thịnh soạn.

Nhân lúc Mộ Dung Phẩm còn đang lúi húi trả tiền bo, Hạ Từ Viện nhanh nhẹn nhảy ngay vào bàn ăn, không thèm khách khí cầm đầu vào gấp lia lịa.

“Em mấy ngày không ăn com rồi thế?” Mộ Dung Phẩm cười hỏi.

“Không nói cho anh biết, để tránh anh quá mức bội phục tôi.” Hạ Từ Viện lại vui đầu vào đồng cao lương mỹ vị.

“Thong thả một chút, hết chúng ta lại gọi thêm.” Mộ Dung Phẩm đứng bên cạnh rót rượu cho cô, hỏi: “Sao vậy? Trong phút bốc đồng xử lý sạch sẽ đồng thẻ rồi ư?”

“Không có, chẳng qua là đầu óc chap mạch, suy nghĩ nông cạn, chọc người nào đó nổi điên thôi.” Hạ Từ Viện uống xong rượu, thờ dài nói: “Nói cho cùng thì chỉ có tiền do chính bản thân mình kiếm ra mới tin cậy được.”

“Ngoài tiền do bản thân tự kiếm ra còn có thể dựa vào việc lấy chồng để kiếm lời mà.” Mộ Dung Phẩm chạm cốc với cô rồi nói tiếp: “Để ông xã nuôi không phải rất tốt ư?”

“Ày da... Rượu này cũng không tệ.” Hạ Từ Viện từ từ thưởng thức, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn hắn: “Chỉ có điều lấy chồng ư? Đừng nói là tiếp theo anh sẽ đề nghị tôi lấy anh đấy nhé?”

Mộ Dung Phẩm rất chậm rất chậm mỉm cười: “Tôi nghĩ tôi hẳn là có đầy đủ khả năng để cho em một cuộc sống phóng túng, đúng rồi còn có thú vui shopping hàng hiệu của em nữa.”

Hạ Từ Viện cầm khăn ăn trên tay, rất thực nữ lau miệng: “Cảm ơn lòng tốt của các hạ, chỉ có điều tôi thà tình nguyện về nhà tiếp nhận sự trừng phạt của Hạ Phùng Tuyền còn hơn.”

“Tại sao em lại không muốn chấp nhận tôi?” Mộ Dung Phẩm tò mò.

“Bởi vì anh yêu cầu tôi phải lấy thân báo đáp.” Hạ Từ Viện chống tay lên cằm, đôi mắt sáng trong như hai hòn ngọc bích chậm rãi chớp chớp: “Mà lấy thân báo đáp là một việc vô cùng thâm thiết.”

“Đã như vậy, chúng ta trước tiên có thể trở thành bạn bè, em thấy sao?” Mộ Dung Phẩm rút ra một tấm thẻ bạch kim: “Đã là bạn bè thì khi gặp hoạn nạn đương nhiên phải dốc túi ra tương trợ rồi.”

Hạ Từ Viện thân nhiên mỉm cười, hai má lúm đồng tiền hiện rõ, xinh đẹp động lòng người: “Từ trước tới nay chưa bao giờ tôi coi anh là bạn cả.”

Dứt lời, cầm lấy cái thẻ bạch kim, đứng dậy chào tạm biệt: “Cảm ơn anh đã thiết đãi, Mộ Dung tiên sinh, tôi về phòng trước đây.”

Không đợi hắn trả lời, Hạ Từ Viện đã mở cửa phòng, thông thả bước ra ngoài. Nhưng chỉ vài giây sau, lập tức mở cửa quay trở vào. Chính là đám thuộc hạ chết toi của Hạ Phùng Tuyền đang đứng canh chừng ở cửa thang máy!

Nguy hiểm thật!

Hạ Từ Viện vỗ vỗ ngực.

“Sao vậy?” Mộ Dung Phẩm hỏi.

“Không có chuyện gì, chủ yếu là tôi đột nhiên cảm thấy ở nơi này một mình rất nhàm chán mà thôi.” Hạ Từ Viện đề nghị: “Hay là chúng ta chơi bài đi.”

“Được thôi.” Mộ Dung Phẩm gật đầu: “Người thua phải cời một thứ trên người xuống?”

“...Cược cái khác được không?”

“Được.” Mộ Dung Phẩm sáng khoái đáp ứng: “Tôi thắng, hôn em một cái, em thắng, hôn tôi một cái.”

“@ # ¥ % &” Thế không phải là như nhau à?

“Vẫn không được sao? Vậy thì chúng ta cược rượu được chứ? Người thua phải uống phạt một chén rượu.” Cuối cùng thì Mộ Dung Phẩm cũng nghĩ ra một cách cả cược tương đối hợp lý.

Dùng cách phạt này đôi bên đều bị hại, so với hai phương án đầu còn nhẹ chán, Hạ Từ Viện gật cái rụp đồng ý ngay.

Mặc dù là như thế nhưng cũng không nên coi thường, vì vậy cô liền ý vào mình thân là phụ nữ yếu đuối, mỗi lần thua chỉ nhấp một ngụm nhỏ mà thôi.

Chỉ có điều cô không hề chú ý tới, lúc ăn com mới vừa nãy, Mộ Dung Phẩm rất nhiệt tình chúc cho cô vài ba cốc đầy ư.

Đến bây giờ mặc dù uống rất ít nhưng số lượng đã áp đảo chất lượng.

Rất nhanh, cô liền say bí tỉ.

Đầu tiên là căn phòng không ngừng xoay tròn, Mộ Dung Phẩm trước mắt cô lúc sáng lúc tối, phân chia thành nhiều cái bóng mờ mờ, và sau đó, cô hoàn toàn không biết gì nữa, ngã gục xuống giường.

Ngay trong lúc mơ màng mờ mịt đó, cô nghe thấy giọng nói của Mộ Dung Phẩm khe khẽ thì như vọng lại từ một nơi xa xôi nào đó: “Từ Viện, em say rồi sao?”

Không có, tôi không có say!

Hạ Từ Viện rất muốn nói như vậy nhưng mà không hiểu sao cô không thể mở miệng ra nói bất cứ điều gì. Trí óc của cô hoàn toàn bị bóng tối nuốt chửng.

“Từ Viện, em say rồi?” Mộ Dung Phẩm lại khe khẽ hỏi.

Thế nhưng Hạ Từ Viện hoàn toàn nằm im trên giường, hai mắt nhắm chặt, ho hấp cũng dần trở nên đều đều. Cô thực sự đã say.

Mộ Dung Phẩm rút điện thoại ra, bấm một dãy số và nhấn nút gọi, chẳng bao lâu, từ đầu bên kia vang lên một giọng nói trầm thấp.

Giọng nói của Hạ Phùng Tuyên: “Xong việc rồi ư?”

“Đúng vậy, có thể cho bọn thuộc hạ của anh rút lui được rồi đấy.” Mộ Dung Phẩm đưa tay khẽ chạm nhẹ vào đôi môi căng mọng đỏ tươi của Hạ Từ Viện: “Chỉ có điều, anh xác định muốn giao cô ấy cho tôi?”

“Con sâu lười biếng Hạ Từ Viện này lại có thể đối lấy một đại luật sư như anh, đối với tôi mà nói, vụ làm ăn này lãi to rồi.”

“Được, tôi đồng ý tới làm việc ở công ty của anh.”

“Một lời đã định.”

“Một lời đã định.”

Trên đường dây điện thoại có hai con sói đang đàm phán thành công một thỏa thuận bí ẩn.

Cúp điện thoại, Mộ Dung Phẩm lại khẽ vuốt ve đôi má hồng hào ửng đỏ vì men rượu của Hạ Từ Viện.

Cô đang ngủ rất say, hàng lông mi thật dài thi thoảng khẽ động, khiến cho khuôn mặt của cô càng trở nên thơ ngây thiên thần hơn. Một vài lọn tóc khẽ rủ xuống gò má cô càng làm nổi bật nước da của cô.

Gương mặt cô không còn vẻ bướng bỉnh bất cần thường ngày, lúc này cô giống hệt như một đứa trẻ chìm trong giấc mộng đẹp.

Mộ Dung Phẩm cởi nút áo của cô, chậm chậm, từng cái từng cái cúc nhỏ xinh.

Theo động tác của hắn, làn da trắng mịn, cơ thể kiều diễm đầy đặn của cô dần dần hoàn toàn lộ ra trước mắt hắn.

Mộ Dung Phẩm không chút nóng vội, mon trón cơ thể cô, cảm nhận từng cm trên cơ thể của cô, hắn muốn mỗi tế bào trên cơ thể cô ghi nhớ hắn.

Cơ thể hai người dán chặt lấy nhau, nhiệt độ ngày càng tăng, nóng bỏng, máu trong huyết quản ào ạt lưu thông, trái tim đập từng nhịp dữ dội, kịch liệt.

Tay của hắn vuốt ve bầu ngực sữa mềm mại của cô, lướt qua vòng eo mảnh khảnh nhỏ nhắn của cô rồi cuối cùng tới vòng ba đầy đặn, nơi quyến rũ nhất của người phụ nữ.

Hắn chậm rãi thăm dò, từng ngón tay chơi đùa chạm tới những nơi bí ẩn nhất trên cơ thể cô, rất chậm rãi.

Trong lúc ngủ say, đôi lông mày kẻ đen của Hạ Từ Viện khẽ nhíu lại, hai má ửng hồng, khe khẽ phát ra tiếng rên rỉ.

Mộ Dung Phẩm đặt cơ thể nóng rực của hắn lên cơ thể mềm mại lạnh lạnh của cô, tiếp theo đó, rất nhanh chóng, hắn tiến vào cơ thể cô.

Đột nhiên xuất hiện kích thích khiến cho Hạ Từ Viện theo bản năng khẽ thở nhẹ một tiếng, Mộ Dung Phẩm cúi đầu, đặt lên đôi môi cô một nụ hôn thật sâu.

Đây là nụ hôn lần đầu tiên của hai người, nụ hôn này nhẹ nhàng mà triền miên mãi không dứt.

Đầu lưỡi của hắn nghịch ngợm cuốn lấy lưỡi cô, hấp thụ từng phần thuộc về cô.

Mà cơ thể hai người thì ngày càng gắn chặt vào nhau như hòa vào đối phương, mềm mại và cứng rắn, dịu dàng và cuồng nhiệt.

Hắn ôm chặt lấy cô, vuốt ve mon trớn, cùng nhau lên tới đỉnh cao của dục vọng. ...

Nhưc đầu như búa bổ, cả người ê ẩm đau ngứa giống như từng đốt xương bị bẻ gãy vậy.

Đây chính là cảm giác đầu tiên của Hạ Từ Viện khi tỉnh lại. Cô cố gắng mở mắt ra, liền phát hiện, trên người mình hoàn toàn không còn một mảnh vải nào. Điều này cũng không có gì đáng ngạc nhiên cho lắm, dù sao cô cũng có thói quen khi ngủ thì cởi hết đồ ra. Thế nhưng... trên ngực cô lại xuất hiện một bàn tay!

Cô nhắm mắt lại, một lần nữa mở mắt ra, rồi lại nhắm mắt, sau đó mở mắt, cứ nhắm mắt rồi mở mắt lặp đi lặp lại đến mấy chục lần, bàn tay kia vẫn không hề biến mất!

Không phải là ảo giác, đây là sự thật?!

Cô nhìn theo hướng bàn tay ấy, nhìn thấy người đàn ông ngủ bên cạnh mình.

Đôi lông mày đen dày, sống mũi thẳng tắp tuấn tú, đôi môi hấp dẫn.

Mộ Dung Phẩm

Mộ Dung Phẩm?!!!!!!!!!!

Hạ Từ Viện chỉ vài giây ngẩn ngui liền bật người dậy, gạt phắt bàn tay heo của hắn đặt trên người cô ra, vội vàng cuốn chăn quanh người mình.

Cứ như vậy đánh thức Mộ Dung Phẩm.

Hắn dụi dụi mắt, mỉm cười nhìn về phía cô: “Em đã tỉnh rồi à.”

Một câu nói dường như rất bằng quơ như vậy thôi.

Hạ Từ Viện hít một hơi thật sâu: “Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Mộ Dung Phẩm đưa tay chống lên cằm, ngẫm nghĩ rồi rành mạch rõ ràng nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Em cưỡng bạo anh.”

Hạ Từ Viện sững sốt, ba phút sau máu mới kịp lưu thông lên não: “Có thể nói cận kề thêm một chút được không?”

“Tối hôm qua, em uống say.” Mộ Dung Phẩm nói.

“Tôi biết.” Hạ Từ Viện gạt đầu.

“Sau đó em liền nhảy lên người anh, oan ức kể em bị anh họ đuổi giết khổ sở như thế nào, vô cùng đáng thương.” Mộ Dung Phẩm nói tiếp.

“Cũng phù hợp sự thật.” Hạ Từ Viện tiếp tục gạt gù.

“Anh rất ân cần an ủi em, em cảm động, sau đó liền cưỡng ép anh.” Nói đến đây, Mộ Dung Phẩm bộ dạng đáng thương sờ lên môi của mình.

Hạ Từ Viện khòe mắt giật gật: “Về điểm này, tôi thật không dám tin tưởng.”

Mộ Dung Phẩm không để ý tới lời phản bác của cô, nói: “Hôn xong, em tấm tắc khen ngợi kỹ năng của anh, hôn cũng không tồi, nói nguyện ý gả cho anh.”

“Anh xác định tối hôm qua tôi say rượu chứ không phải đầu đập vào đầu dó đến chập hòng rồi hả?” Hạ Từ Viện nhăn mặt nhủ mày.

“Bất kể như thế nào, em cũng nằng nặc kéo anh tới tòa thị chính đăng ký kết hôn.” Mộ Dung Phẩm tổng kết.

Hạ Từ Viện bị câu tổng kết cuối cùng này hù chết: “... Anh... Anh đang nói giỡn đúng không?”

“Còn chưa hết đâu.” Mộ Dung Phẩm bổ sung: “Sau khi đăng ký kết hôn trở về, thú tính của em nổi lên, mặc cho anh phản kháng thế nào cũng... nhào tới cưỡng bạo anh.”

Hạ Từ Viện dờ dẩn bần thần ngồi im một chỗ, miệng há hốc, hai mắt tròn to.

Mộ Dung Phẩm lẳng lẳng nói tiếp: “Em hẳn là nên chịu trách nhiệm với anh chứ?”

Hạ Từ Viện đưa tay lên day day huyết thái dương: “Đợi một chút, chuyện này chúng ta có thể thương lượng sau được không, đầu tôi bây giờ đau như búa bổ, anh mau rót cho tôi một cốc nước trái cây hoặc sữa tươi cũng được.”

Mộ Dung Phẩm xuống giường, rót một cốc nước trái cây bung tới tận giường cho cô.

Hạ Từ Viện uống một hớp, lập tức bụm miệng lại, nhưn mảy: “Mộ Dung Phẩm, anh muốn hại chết tôi sao?”

“Sao vậy?” Mộ Dung Phẩm ngu ngơ không hiểu gì.

Hạ Từ Viện trừng mắt nhìn hấn một cái: “Tự anh uống mà xem!”

Mộ Dung Phẩm đón lấy cái cốc, uống một ngụm, cảm giác có cái gì đó rất bất thường, đang định hỏi cô thì đột nhiên thấy trong mắt Hạ Từ Viện lóe lên niềm vui cực kì khác thường.

“Mới vừa rồi, em đã hạ độc vào cốc nước này?!”

Thuốc phát huy công hiệu rất nhanh, trí óc của Mộ Dung Phẩm dần dần mất tỉnh táo, những giây cuối cùng trước khi hai mắt của hấn chỉ còn thấy màu đen u tối, hấn nghe thấy giọng nói êm dịu của cô vang lên: “Chờ anh tỉnh lại, sẽ phát hiện rất nhiều trò hay đấy.”

Lúc Mộ Dung Phẩm tỉnh lại đã là hai ngày sau.

Hấn phát hiện mình đang ở trong bệnh viện, cả người xanh tím, rất nhiều vết cào bởi móng vuốt, hơn nữa, cánh tay phải còn bị dập gãy.

Đoán chừng là Hạ Từ Viện thừa dịp hấn mê man bất tỉnh đem hấn thành bao cát mà đấm đá đánh cho hả giận đây mà.

Còn Hạ Từ Viện, cô biết mất không hề có chút dấu vết nào lưu lại ngoài một mảnh giấy nhỏ, trên đó viết “Mộ Dung cưng ơi, hãy mau chóng hủy bỏ quan hệ hôn nhân của chúng ta, nếu không cả đời này anh đừng hòng tìm được tôi.”

Mộ Dung Phẩm nắm chặt mảnh giấy trong tay, bên môi nở một nụ cười xán lạn.

Cô không trốn thoát khỏi bàn tay của hấn được đâu.

Bởi vì, cô là yêu nữ.

Bởi vì, hấn là ác lang.

Bởi vì, bọn họ là tuyệt phối.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Phiên Ngoại : Mùa tuyết yêu thương 1

phiên ngoại này về Từ Như Tĩnh và Du Tư Nhân)

Tuyết, bao phủ cả đỉnh núi này đều là một màn tuyết trắng xóa.

Bước chân dẫm trên tuyết phát ra những âm thanh lộp lộp lộp lộp, dưới bầu trời đêm lạnh lẽo mênh mông, âm thanh đơn lẻ ấy càng vang vọng đến tận cùng của không gian.

Ngoài trời rất lạnh, từng cơn gió thổi tới mang theo những bông tuyết lạnh lạnh và trong cơn gió ấy còn thoảng thoảng mùi tanh của máu nữa.

Một cô gái đang bước đi nhẹ nhàng trên nền tuyết dày từ từ chậm rãi bước về phía trước. Cô gái ấy có mái tóc mềm mại, đen nhánh xinh đẹp, làn da của cô trắng nõn ánh lên như màu tuyết, dưới ánh trăng huyền ảo vẻ đẹp phương đông của cô càng nổi bật và trở nên bí ẩn hơn bao giờ hết.

Ban đêm, rất lạnh, khó nhọc hô hấp người ta có thể trông thấy hơi thở của mình hóa thành những làn khói mỏng màu xám bạc mờ ảo dễ dàng tan biến vào cái thời tiết lạnh lẽo khắc nghiệt này.

Cô gái khoanh hai tay trước ngực, co rúm người lại để giữ hơi ấm vẫn can đảm tiếp tục tiến về phía trước.

Cô nuôi một chú chó nhỏ, từ này tới giờ không hiểu vì sao chú chó ấy cứ sủa ầm ĩ mãi không dứt. Trước nay chưa từng có chuyện như thế này xảy ra vì vậy cô quyết định ra ngoài xem rốt cục thì có chuyện gì vậy nhỉ?

Tay cầm chắc đèn pin soi rọi con đường trước mặt cô đi, khung cảnh trước mắt cô chỉ toàn là tuyết, một màn tuyết trắng xóa kéo dài đến vô tận.

Không có gì bất thường cả, Từ Như Tĩnh khẽ cau mày, do dự một chút rồi quyết định xoay người trở vào trong nhà. Nhưng đúng vào lúc ấy, cô bỗng

giật mình nhận ra trên mặt đất bị tuyết phủ dày kia có một thứ gì đó đang cựa quậy.

Đem đèn pin trên tay soi rọi về phía ấy, neho mắt cẩn thận nhìn, cô phát hiện ra đó là một sinh vật lông trắng như màu tuyết.

Từ Như Tình theo phản xạ chạy tới chỗ đó, ngồi xuống bên cạnh sinh vật kì lạ kia. Thì ra đó là một con sói, một con sói lông trắng như tuyết. Nó cứ nằm yên lặng trên tuyết, tựa như sắp tan chảy ra thành tuyết. Bên mắt phải của nó có một vết thương, máu đã đông lại. Nhưng dưới tấm thân màu trắng tinh của con sói còn lưu lại một vũng máu đỏ tươi.

Dòng máu ấm áp, bông tuyết lát phát roi tạo thành những chấm trắng nhỏ nhỏ hoà lẫn với màu đỏ sậm của vũng máu, sự tương phản màu sắc mạnh mẽ ấy thu hút ánh nhìn của người ta vô cùng.

Từ Như Tình phát hiện bụng của con sói ấy có vết thương do trúng đạn, máu, đang không ngừng xối xả tràn ra. Nó chắc là mới trốn thoát khỏi đám thợ săn đây mà.

Dưới tiết trời lạnh đến cắt da cắt thịt thế này chỉ thêm vài phút nữa thôi nó nhất định sẽ không trụ được lâu nữa. Từ Như Tình không kịp nghĩ nhiều, cố gắng hết sức nâng nó dậy, kéo nó vào trong nhà mình. Căn phòng rất giản dị đơn sơ nhưng lại vô cùng ấm áp, củi trong lò sưởi lách tách cháy, ngọn lửa bập bùng vuron cao tỏa hơi ấm cho cả căn phòng, không bao lâu, tuyết trên người con sói đã dần tan chảy.

Mấy ngày nay, cha mẹ của cô đi ra ngoài làm việc, đến giờ vẫn chưa có ai trở về, vậy nên trong nhà chỉ còn một mình cô. Từ Như Tình lấy hòm cứu thương ra, chuẩn bị băng bó cho nó. Mặc dù bình thường cô vẫn thường chữa trị băng bó ch những động vật nhỏ nhưng tổn thương nghiêm trọng như của con sói này thì cô mới thấy lần đầu. Thế nhưng bây giờ cũng không kịp đưa nó xuống bệnh viện thú ý dưới chân núi nữa, chỉ có thể tự xử lý và trông chờ vào vận may của cả cô và nó mà thôi. Từ Như Tình âm thầm quyết định, bắt đầu gấp đạn ra cho nó.

Vết thương rất sâu, cô ấn sâu cái nhíp vào miệng vết thương, thật cẩn thận từng li từng tí một lõi viên đạn ra. Viên đạn lõi ra phơi bày dưới ánh sáng của ngọn đèn, cô nhìn thật kĩ mới nhận ra đó là một viên đạn bạc. Sau đó, cô cũng không nhìn viên đạn bạc ấy thêm nữa mà nhanh chóng cầm máu và băng bó cho con sói.

Đến khi rửa vết thương, băng bó xong xuôi cũng đã là nửa đêm, Từ Như Tình mang ra một cái chăn bông dày nhẹ nhàng phủ lên người nó.

Bỏ trí đầu đầy, cô thực sự đã quá mệt mỏi rồi, kiệt sức và căng thẳng khiến cô ngã xuống giường ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Rất lâu rất lâu sau ánh sáng phản chiếu từ những bông tuyết làm cô chói mắt giật mình tỉnh giấc. Dụi dụi mắt lơ mơ tỉnh, cô dường như đã quên ngày hôm qua có chuyện gì xảy ra, như thường lệ ngồi ngây ngẩn đợi một lúc nữa mới tỉnh hẳn.

Đang lúc cô còn nửa tỉnh nửa mê chưa thoát được cơn buồn ngủ, cô chợt nhận thấy có một ánh mắt lạnh lùng sắc bén từ đâu phóng tới chỗ mình. Quay đầu, cô nhìn thấy một con sói lông trắng như màu tuyết. Bên mắt phải của nó bị băng kín, còn con mắt trái thì lộ ra những ánh nhìn hồ hững không chút tình cảm nào.

Từ Như Tình lúc này mới thấy sợ, sói là động vật vô cùng hoang dã, nó nhất định sẽ nhào tới cắn chết cô mất. Hai tay cô nắm chặt lấy khăn trải giường, trong lòng không ngừng si và oán hận bản thân sao lại sơ suất chết người như thế chứ.

Một người một sói cứ lẳng lặng nhìn nhau như vậy.

Căn phòng hoàn toàn yên lặng, tựa như có thể nghe thấy âm thanh bông tuyết nhẹ nhàng chao liệng trong không trung rồi từ từ chạm xuống nền đất ngoài kia.

Những bông tuyết đang từ từ tan chảy.

Từ Như Tình biết rất rõ, nếu như nó muốn tấn công cô thì căn bản là cô có chạy đằng trời. Sau đó nó sẽ nhào lên người cô, dùng hàm răng sắc nhọn của nó cắn nát cổ họng, xé rách khí quản của cô. Cô thậm chí còn ngửi thấy mùi máu phảng phất trong không khí.

Thế nhưng, nó chẳng làm gì cả. Con sói kia chẳng làm bất cứ điều gì như cô đã lường tượng cả. Hình như nó cũng cảm nhận được cô sợ nó, nó không nhìn cô nữa, cúi đầu, gác cằm lên chân trước của nó nhắm mắt giả vờ ngủ say. Nó không hề có địch ý. Từ Như Tình thờ phào nhẹ nhõm một cái.

Cô bỗng nhiên nghĩ tới có khi nào con sói này đói bụng rồi không, nghĩ như vậy cô liền chạy vào phòng bếp, lấy ra một tảng thịt lớn, đợi thịt già đông, rồi mang tới đặt trước mặt nó.

Con sói trắng từ từ mở mắt, liếc nhìn tảng thịt một cái, sau đó há miệng, bắt đầu ăn. Tốc độ ăn của nó rất chậm, bộ dạng ăn cũng rất tao nhã, không hề giống loài động vật đói khát như cô từng nghĩ. Điều này dần khiến Từ Như Tình thấy an tâm hơn, nơi lòng cảnh giác với nó.

Cô nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh nó, chăm chú nhìn bộ lông trắng muốt mềm mại của nó, không nhịn được đưa tay ra khẽ vuốt ve: “Biết không? Mày bị thợ săn bắn suýt chết đấy, đã bị thương nặng như vậy tại sao còn chạy giữa trời bão tuyết như thế này chứ? Bởi vì không có thức ăn sao? Vậy thì sau này, nếu không kiếm được thức ăn mày có thể tới nơi này nếu muốn.”

Con sói trắng ngẩng đầu lên nhìn Từ Như Tình, ánh mắt của nó bộc lộ cảm xúc gì cô không rõ lắm. Con sói trắng tiếp tục ở lại nhà cô dưỡng thương. Từ đó, Từ Như Tình đều đặn ngày nào cũng thay băng cho nó, nấu thức ăn cho nó. Miệng vết thương của nó khép lại rất mau, vết thương sâu như vậy mà chỉ cần vài ngày đã lành lại chỉ còn là một vết sẹo mờ nhạt.

“Mạng của mày cũng thật lớn quá!” Từ Như Tình ngồi bên cạnh vừa bôi thuốc vừa dặn dò nó: “Chỉ cần qua hai ngày nữa có vẻ như vết thương của mày sẽ hoàn toàn lành lặn, đến lúc về nhà rồi, từ nay về sau nhất định phải cẩn thận hơn nhé.”

Con sói trắng chỉ lẳng lặng lắng nghe, không có phản ứng gì.

Lúc này, bên ngoài cửa vang lên tiếng nói, tiếng bước chân xôn xao, Từ Như Tình cau mày, cửa liền bị những kẻ nào đó đập rầm rầm liên hồi.

Cô vội vàng chạy ra mở cửa mới phát hiện ra đứng bên ngoài là hơn mười người đàn ông, bọn họ ánh mắt bén nhọn, bộ dạng rất thần bí, khả nghi.

“Cô có nhìn thấy một con sói trắng không?” Tên cầm đầu mặt lạnh tanh hỏi.

Trực giác mách bảo Từ Như Tình bọn người này rất không đơn giản, nhất định không có ý tốt thế là cô quyết định lác đầu trả lời bọn chúng.

“VẬY CÔ CÓ NHÌN THẤY NGƯỜI ĐÀN ÔNG NÀY KHÔNG?” Tên kia rút ra một tấm ảnh, chỉ vào một người đàn ông xa lạ trên tấm hình.

Từ Như Tình lại một lần nữa lác đầu, lần này thì cô hoàn toàn không nói láo.

Tên đàn em đứng bên cạnh lên tiếng nhắc nhở: “Đại ca, hấn bị thương, cộng thêm việc tuyết rơi dày như thế này, khẳng định không thể chạy đi xa được, chúng ta ra chỗ khác tìm thử xem.”

Tên cầm đầu vuốt vuốt cằm, phát tay một cái, dẫn cả đám người còn lại lục tục hướng lên núi tiếp tục lùng sục.

Từ Như Tình đóng cửa lại, vừa quay đầu lại thì thấy con sói trắng từ lúc nào đã đứng trong góc, ngẩng đầu lên nghe ngóng. Quanh thân nó tản ra sự cảnh giác cao độ. Từ Như Tình đi tới, ngồi xuống trước mặt nó, nhẹ nhàng vuốt ve mắt bên phải bị băng bó của nó.

Miệng vết thương đã khép dần lại, cảm xúc khi chạm vào vết thương ấy sẽ mãi in sâu trong tâm trí cô.

“Không sao đâu, bọn họ sẽ không tìm ra mày đâu.” Cô dịu dàng an ủi nó. Từ Như Tình vẫn tỉ mỉ chải vuốt bộ lông mềm mượt cho nó.

Nhà của cô ở trên sườn núi, không có hàng xóm láng giềng nào, gần đây cha mẹ cô lại phải xuống núi làm việc, không thể về nhà, cô ở giữa chốn hoang vu này một mình rất cô đơn, bây giờ chỉ có con sói này làm bạn với cô mà thôi.

Hằng đêm, cô đều nằm bên cạnh nó. Không phải bởi vì nó ấm áp mà là nó rất lạnh. Cho dù cô đắp lên người nó bao nhiêu chăn dày thì cơ thể nó vẫn rất lạnh. Vì vậy cô muốn sưởi ấm cho nó.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Phiên Ngoại : Mùa tuyết yêu thương 2

Từ Như Tình biết con sói trắng này lai lịch chắc chắn không tầm thường, nếu không đám người thần bí kia sẽ không chạy đôn chạy đáo khắp nơi khắp chốn lùng sục cho bằng được nó. Thế nhưng, rốt cuộc thì bọn chúng muốn bắt nó để làm gì cơ chứ? Làm thí nghiệm? Hay nó là loại sói thuộc dòng quý hiếm nào đó?

Vò đầu bứt tai suy nghĩ mãi cô cũng chẳng tìm ra một chút manh mối nào, đành bất lực lác lác đầu, nhắm mắt lại, dần dần chìm vào mộng đẹp.

Ánh trắng bàng bạc lung linh lách qua khe cửa rót đầy căn phòng, cô đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh, giống như là... có vật gì đó lạnh lẽo vừa chạm vào ngực mình vậy.

Mềm mại mà lạnh như băng.

Cô muốn mở mắt ra nhưng bất luận cô cố gắng như thế nào cũng không sao tỉnh giấc được. Đây là hiện tượng bóng đè khi mê man sao? Cô không rõ lắm, đầu óc hỗn loạn quay cuồng, suy nghĩ trôi lơ lửng miền man tới chân trời nào đó, còn cảm giác lạnh như băng trước ngực thật lâu thật lâu không hề tan biến.

Khi cô giật mình tỉnh lại đã là trưa ngày hôm sau. Phản ứng đầu tiên của Từ Như Tình là cúi đầu.

Cảm giác trong giấc mơ quá đối chân thực, cô muốn tận mắt kiểm chứng đó chỉ là một giấc mơ mà thôi. Thế nhưng khi thấy rõ dấu vết trước ngực mình thì cô dường như ngừng thở.

Đó không phải là một giấc mơ, trên ngực cô, quả thật có một ấn ký màu đỏ, giống như là... Dấu hôn. Cô do dự sờ lên ấn ký ấy, cái cảm giác lạnh như băng này tựa như truyền tới từ đầu ngón tay.

Làm sao có thể như vậy được? Trong phòng chỉ có mình với con sói trắng thôi mà...

Sói trắng?

Từ Như Tĩnh mở to mắt, tìm kiếm khắp xung quanh, lúc này cô mới phát hiện ra con sói trắng kia chẳng biết đã bỏ đi từ lúc nào, căn phòng chỉ còn lại một mình cô. Từ Như Tĩnh xuống giường, lật tung mọi góc ngách xó xĩnh trong nhà cũng không tìm được dấu vết của con sói. Cuối cùng, cô mở cửa bước ra ngoài.

Cô nhìn thấy. Trên sân tuyết trắng phủ dày trước mặt cô, có rất nhiều dấu chân, dấu chân của con sói, dưới ánh nắng mặt trời tuyết dần tan chảy, những dấu chân đó như ẩn như hiện. Nó đi rồi. Từ Như Tĩnh bất giác sờ lên dấu hôn trước ngực mình, ánh mắt vẫn chăm chú dõi theo hướng những dấu chân sói biến mất, một hồi lâu sau vẫn chưa hết ngỡ ngàng.

Thời gian cứ thế chậm chậm trôi qua.

Đông qua xuân lại tới, lớp tuyết dày đang dần tan chảy hết, những chồi non, mầm cây chôn vùi sâu dưới lớp tuyết đã đến lúc ngóc đầu lên, vườn mình này nở, khung cảnh sơn thủy hữu tình nơi rừng núi hiện ra thật đẹp, cuộc sống cứ yên ả như vậy mà qua đi.

Từ Như Tĩnh vẫn sống cuộc sống như trước đây, một cuộc sống yên bình rất đời bình thường.

Kết thúc kì nghỉ đông, cô lại chuẩn bị sách vở đi học, hằng ngày bài vở ngập đầu.

Kí ức về con sói trắng và dấu hôn trên ngực từ từ phai nhạt trong cô. Tuy ở sườn núi nhưng có cáp treo nên mỗi ngày cô đi học cũng không quá vất vả và mất nhiều thời gian. Ngày ngày sau khi tan học, cô ngồi lên cáp treo để về nhà, bởi vì bây giờ cũng sắp tối rồi nên trong khoang chứa chỉ có cô và một người đàn ông xa lạ.

Nói là xa lạ nhưng không hiểu sao Từ Như Tĩnh lại có cảm giác người đàn ông này hình như cô đã gặp ở đâu đó rồi. Bởi vì phép lịch sự tối thiểu, cô không khiếm nhã tới mức nhìn chăm chăm vào người đó, cô ngồi một bên, rút ra một quyển sách bắt đầu nhẩm lại bài học ngày hôm nay.

Cô có ngũ quan thanh tú và làn da trắng nõn tuy không xếp vào dạng xinh đẹp tuyệt trần nghiêng nước nghiêng thành nhưng lại có loại khí chất thanh nhã không thể rời mắt. Cô mặc đồng phục, váy dài đến đầu gối, màu sẫm càng làm nổi bật đôi chân thon dài trắng nõn của cô hơn. Cô cúi thấp đầu, hàng lông mi dài cong vút khẽ động, từng đường nét trên khuôn mặt của cô vô cùng hài hòa.

Bên trong khoang chứa rất im lặng, chỉ thỉnh thoảng vang lên tiếng lật giờ từng trang sách. Phong cảnh bên ngoài chậm rãi biến đổi, mùa xuân đã về, lộc non xanh mơn mẫm trên các cành cây, tán lá trông thích mắt vô cùng.

Giữa không gian rộng lớn bao la ấy của núi rừng, có hai người ngồi trong cáp treo im lặng, không ai nói lời nào.

Nhưng dần dần, Từ Như Tĩnh bắt đầu phân tâm, cô không sao tập trung được. Cô luôn có cảm giác, ai đó đang chăm chú nhìn mình, không chút dấu điểm ánh mắt ấy khóa chặt cô. Vì vậy cô không có cách nào tập trung đọc sách cho được.

Ánh mắt kia cũng rất quen thuộc, lạnh lùng, hờ hững, còn có một thứ tình cảm gì đó cô không diễn tả được. Ánh mắt thần bí đó đến từ người đàn ông xa lạ ngồi đối diện cô. Cô chịu hết nổi rồi, nghi ngờ ngẩng đầu lên, nhìn về phía người đàn ông kia. Vừa ngẩng đầu lên nhìn, Từ Như Tĩnh trong khoảnh khắc bỗng thấy khản trương, tim đột nhiên đập rất nhanh.

Người đàn ông đó ngồi nghiêng về một bên, cô chỉ có thể thấy bên mặt trái của anh ta mà thôi. Anh ta rất điển trai, đôi môi của anh rất mỏng, đường nét trên khuôn mặt tuấn tú, sống mũi cao, thẳng, đôi mắt hẹp dài, khẽ nhử lại, bộ dạng ấy tạo ra một loại mê hoặc hấp dẫn ánh nhìn của người khác. Thế nhưng toàn thân người đàn ông này lại toát ra tà khí, còn có sự lạnh lẽo nhân nhạ. Một loại nguy hiểm vô hình.

Thấy cô phát hiện, người đàn ông ấy đó cũng không thu hồi ánh mắt mà ngược lại càng nhìn cô thật sâu.

Giống như có thể nhìn thấu toàn bộ con người cô, cơ thể của cô và còn trái tim của cô nữa. Từ Như Tĩnh không dám tiếp tục nhìn người đàn ông đó, cô luống cuống quay đầu đi, nhìn ra bên ngoài khoang chứa.

Vạn vật chốn rừng núi này đều vắng lặng im lìm, một ngày sầm uất náo nhiệt đã qua, ánh sáng mặt trời bây giờ đã vô cùng yếu ớt, bóng tối đang dần bao phủ vạn vật.

Từ nhỏ tới lớn, cô đã đi và về ngồi trên cái cáp treo này không biết bao nhiêu lần. Ngồi lơ lửng giữa không gian rộng lớn, ở cái không gian không thuộc về trời và tựa như xa cách mặt đất, cảm giác ngồi ở trên này vừa mới lạ có chút phiêu lưu lại vừa có chút hoảng sợ. Mà bây giờ, tâm trạng bất an của cô càng ngày càng lớn. Bởi vì người đàn ông ngồi đối diện cô. Anh ta làm cho cô rất bất an.

Cô hoảng loạn, không có cách nào bình tĩnh lại được, anh ta làm rối tung tâm trí cô, thậm chí ngay cả hô hấp của cô cũng trở nên khó khăn dồn dập bất thường.

Từ Như Tĩnh cố gắng trấn an mình, hít một hơi thật sâu, không sao đâu, chỉ còn vài phút nữa thôi là mình sẽ về đến nhà rồi, chỉ còn vài phút nữa mình có thể thoát khỏi người đàn ông này rồi.

Cô cố gắng an ủi bản thân mình như vậy. Thế nhưng cô đã hoàn toàn sai lầm rồi.

Cô nghe thấy tiếng người đàn ông kia đứng dậy, từ từ hướng về phía cô mà bước tới. Bước chân của anh ta rất nhẹ, rất trầm nhưng lại vang động trong không gian khoáng chứa vốn yên ắng lạ thường.

Cảm giác bị áp bách, Từ Như Tĩnh cảm giác có một khối áp lực khổng lồ đang đè nặng lên mình, yết hầu của cô bắt đầu co rút nhanh. Cô vẫn không hề quay đầu lại. Cô không dám quay đầu lại. Cô đang trốn tránh. Nhưng tất cả những điều đó đều là vô nghĩa. Giọng nói của người đàn ông kia đã vang lên bên tai cô:

“Tôi đến đón em”

Giọng nói của anh ta mang chút ý cười, dù là cười nhưng nó vẫn mang theo sự lạnh lùng chút thần nhiên hờ hững.

Từ Như Tĩnh không cho là anh ta đang nói chuyện với mình, nhưng mà trong khoang cáp treo này, ngoài anh ta ra thì chỉ còn lại một mình cô mà thôi.

Cô vẫn ngồi yên không hề nhúc nhích, không dám hé răng trả lời, cả người vô cùng căng thẳng, đôi bàn tay nắm thật chặt.

Khoang chứa thủy tinh, phản chiếu lại cái bóng nhân nhạ của anh ta, xa lạ và nguy hiểm.

“Tiên sinh, anh nhận lầm người rồi.” Cuối cùng cô nói, bởi vì còn dè chừng nên giọng nói run rẩy không rõ ràng.

Anh ta nhẹ nhàng phản bác: “Tôi chưa bao giờ nhận lầm người.”

Từ Như Tĩnh lắc đầu: “Tôi thật sự không quen biết anh, bây giờ tôi phải về nhà rồi.”

“Em không thể về nhà.” Người đàn ông đó nói, trong giọng nói không bộc lộ bất cứ cảm xúc nào: “Từ nay về sau, em chỉ có thể ở bên cạnh tôi mà thôi.”

Từ Như Tĩnh đầu tiên là chết lặng, sau đó vài giây thì cô đột nhiên đứng bật dậy. Áp lực của anh ta khiến cô không thở nổi. Anh ta mang theo sự nguy hiểm khiến cho cô vô cùng sợ hãi và hoảng loạn. Cô đương nhiên cũng hiểu rõ, khoang chứa này hẹp như vậy căn bản là không có lối nào cho cô thoát thân cả.

Nhưng đây là bản năng của con người, cơ thể cô tự động phản ứng lại, cô muốn chạy trốn khỏi người đàn ông này. Chưa chạy được vài bước, người đàn ông kia đã tóm chặt lấy cánh tay của cô, cánh tay mảnh khảnh nhỏ bé.

Cách lóp vại mỏng manh, qua chỗ tiếp xúc với người anh ta, cô bất chợt cảm thấy cảm giác lạnh lạnh, cái lạnh quen thuộc.

Anh ta đưa tay kéo cô vào trong lòng. Cô kinh hoàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy rõ khuôn mặt của anh ta. Cô đã nhớ ra rồi. Tấm ảnh đó, người đàn ông trong tấm ảnh đó! Anh ta chính là người đàn ông trẻ tuổi trong tấm hình đó! Hơn nữa... Bên mắt phải của anh ta còn có một vết sẹo mờ nhạt. Ánh sáng từ ngọn đèn trong khoang chứa lấp ló chớp tắt, cô đang nhớ lại cái sinh vật lông trắng như tuyết ngày đó.

Một con sói trắng như hòa với tuyết. Kí ức của Từ Như Tĩnh trong dòng hồi tưởng dừng lại ở hình ảnh đó. Tiếp theo, cô ngửi thấy một mùi hương lạ lùng và cuối cùng chìm vào mê man, bất tỉnh. Trong giây phút còn tỉnh táo cuối cùng, cô nghe thấy người ấy nói:

“Em là của tôi.”

Một con sói trắng, con sói ấy nằm yên lạng trên tuyết. Nó hấp hối, cả người dính đầy máu, đỏ sẫm bê bết. Cô chạy tới, vuốt ve nó. Lông của nó mềm mại mà lạnh lẽo. Mắt phải của nó có một vết sẹo mờ nhạt. Cô đưa tay ra định sờ lên vết sẹo ấy. Bỗng nhiên, nó mở mắt ra, ánh mắt nó trong trẻo lạnh lùng, lạnh đến mức tận cùng.

Hết thấy đều xảy ra rất nhanh, nó đột nhiên bật dậy nhào tới chỗ cô, định cắn nát cổ họng cô... Nó càng ngày càng tiến tới gần cô, ngày một gần hơn...

Từ Như Tĩnh chợt bật dậy. Trên trán mồ hôi nhễ nhại từ từ chảy xuống khiến cô rùng mình ớn lạnh.

Hóa ra đó chỉ là một giấc mơ.

Cô nằm mơ thấy ác mộng. Từ Như Tĩnh úp mặt vào hai lòng bàn tay, tay cô, toàn thân cô vẫn còn đang run rẩy. Bỗng nhiên cô cảm thấy có cái gì đó rất khác thường. Ngẩng đầu lên, cô phát hiện mình đang ở một nơi vô cùng xa lạ. Cô trong tích tắc ngẩng người rồi rất nhanh sau đó, cô chợt nhớ lại, người đàn ông kia, con sói trắng kia.

Từ Như Tĩnh không kịp suy nghĩ thêm nữa, cô nhảy xuống giường, chạy về hướng cửa. Mọi thứ thật là quý dị, cô muốn rời khỏi chốn này càng nhanh càng tốt, cô muốn tiếp tục cuộc sống êm đềm yên ả trong quá khứ. Nhưng đúng lúc này, cánh cửa bỗng bật mở. Người đàn ông xa lạ kia từ từ bước vào.

“Em đã tỉnh rồi?” Anh ta nói.

Từ Như Tĩnh lui về phía sau hai bước, cảnh giác nhìn anh ta: “Anh là ai? Tại sao lại bắt cóc tôi tới đây?”

“Tên tôi là Du Tư Nhân.” Người đàn ông kia khẽ mỉm cười: “Thật ra thì em đã biết thân phận của tôi rồi.”

Từ Như Tĩnh lắc đầu: “Không, tôi không biết.”

Du Tư Nhân khẽ vén những sợi tóc lơ thơ che khuất mắt phải của anh ta, để lộ ra vết sẹo mờ nhạt, nhẹ giọng hỏi: “Nhìn thấy cái này, em có nhớ tới cái gì không?”

Từ Như Tĩnh nhớ, cô dĩ nhiên là nhớ chứ. Con sói ấy, con sói chính cô đã cứu nó mà. Chẳng lẽ, người đàn ông này chính là...

Làm sao có chuyện đó được, không thể như thế được, không bao giờ như vậy đâu.

Khuôn mặt của Từ Như Tĩnh trở nên tái nhợt, trắng bệch, giọng nói của cô ngắt quãng run rẩy mãi mới thành tiếng: “Tôi không rõ anh đang nói cái gì cả, hãy thả tôi về nhà!”

Du Tư Nhân thả tay ra, những sợi tóc lòa xòa kia lại che phủ đôi mắt bên phải với vết sẹo mờ nhạt nhưng không che phủ được ánh nhìn sắc lạnh: “Từ nay về sau, nơi này sẽ là nhà của em.”

Từ Như Tĩnh từ từ lui về phía sau: “Tại sao anh lại muốn bắt cóc tôi, nhà tôi chỉ là một nhà bình thường, không có gì đặc biệt giá trị để đưa cho anh đâu.”

Cô lùi một bước Du Tư Nhân lại tiến thêm một bước, không nhanh không chậm bước tới gần cô, áp sát cô vào tường. Cô không thể thoát ra được. Anh ta buộc cô phải lùi sát vào chân tường. Anh ta nắm chặt lấy cổ tay cô, cúi đầu nhìn thẳng vào cô mà nói: “Thứ tôi muốn, chỉ là em mà thôi.”

Sau đó, chỉ bằng một động tác rất nhanh gọn, anh ta đã cởi bỏ nút áo của cô. Da thịt tiếp xúc với không khí lạnh lạnh, Từ Như Tĩnh cảm thấy cái lạnh lẽo đang bủa vây lấy mình. Tiếp theo, Du Tư Nhân cúi xuống đặt một nụ hôn lên ngực của cô. Mềm mại mà lạnh lẽo. Giống như trong cơn mê ngày ấy. Cảm giác ngày ấy lại một lần nữa tái hiện. Không chỉ là tái hiện mà cô vĩnh viễn không thể nào trốn thoát được cơn ác mộng đó.

Du Tư Nhân chính là con sói trắng ấy. Anh ta đang chứng minh cho cô thấy.

Từ Như Tĩnh không thể tin được nhưng hết thảy mọi việc đều buộc cô phải tin rằng đó là sự thực.

Du Tư Nhân, còn cả gia tộc anh ta, thù hạ, tất cả đều là người sói. Trông vẻ bề ngoài bọn họ thực sự không khác người bình thường là mấy, tuy nhiên bọn họ có thể tùy ý biến thân thành người sói.

Lần trước, Du Tư Nhân trong lúc khinh suất gặp phải mai phục của địch thủ bị trọng thương phải hóa thành người sói, trốn vào trong rừng, do mất máu quá nhiều mà hôn mê bất tỉnh sau đó thì được Từ Như Tĩnh cứu.

Sau khi vết thương đã hoàn toàn lành lặn, anh trở về, chỉ trong vòng một tháng xóa sổ tận gốc đám địch nhân đó. Hết thảy mọi việc đều đã giải quyết xong, anh ta liền tới tìm cô.

Qua ô cửa sổ, Từ Như Tĩnh nhìn ra ngoài sân.

Lá cây xanh um, hoa hồng sắc sỡ khoe sắc, cảnh xuân tràn đầy sức sống, tươi đẹp không sao tả xiết. Cảnh đẹp như vậy nhưng trong cặp mắt âu sầu của người con gái ấy thì lại buồn bã thê lương.

“Tại sao suốt một ngày trời em cứ ngồi trong phòng vậy?” Giọng nói của Du Tư Nhân vang lên sau lưng cô.

Từ Như Tĩnh khước miệng không nên được một nụ cười buồn khổ, mĩa mai: “Dù sao vẫn là bị nhốt, ở đâu chẳng phải đều giống nhau sao?”

Du Tư Nhân vuốt ve mái tóc của cô. Năm ngón tay của anh ta khẽ nghịch từng lọn tóc đen nhánh mềm mại: “Bởi vì em muốn chạy trốn, tôi chỉ còn cách nhốt em lại.”

Từ Như Tĩnh đột nhiên quay đầu lại, những lọn tóc mềm mại theo đó mà trốn khỏi bàn tay anh: “Tại sao anh lại phải làm như vậy? Tôi rõ ràng đã cứu tính mạng anh cơ mà, tại sao anh lại có thể lấy oán báo ân như vậy chứ?”

Du Tư Nhân lạnh nhạt hỏi: “Chẳng lẽ trở thành người phụ nữ của tôi, đối với em lại là một loại hành hạ sao?”

“Tôi chỉ muốn sống một cuộc sống giản đơn yên bình.” Từ Như Tĩnh khẩn cầu: “Xin hãy thả tôi ra được không?”

Du Tư Nhân ghé sát vào tai cô rồi nhẹ nhàng nói: “Trừ phi em đồng ý, trở thành người phụ nữ của tôi.”

Hơi thở lạnh lạnh của anh thổi bên vành tai nhạy cảm của cô khiến gương mặt của cô nhanh chóng ửng hồng lên. Từ Như Tĩnh theo bản năng muốn trốn tránh lùi lại phía sau, nhưng phía sau lưng cô lại là một bức tường.

Cô không thể thoát được, cô bị hai cánh tay rắn chắc của anh kim chặt, bị hơi thở của anh vây kín.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Phiên Ngoại : Mùa tuyết yêu thương 3

Du Tư Nhân cúi người xuống, hần muốn hôn lên đôi môi cô. Nhưng Từ Như Tĩnh lại nghiêng người né tránh. Du Tư Nhân chậm rãi nói: “Cho dù không biết phải mất bao lâu, một năm, hai năm hay nhiều năm tôi sẽ luôn đợi em”

Nghe vậy, Từ Như Tĩnh cup mắt xuống, hàng mi khẽ rung. Nói như vậy, anh ta... muốn nhốt mình cả đời sao? Từ Như Tĩnh ánh mắt buồn bã, nhành hoa trong tay bất giác siết thật chặt, cô nhẹ giọng hỏi: “Nếu như, nếu như tôi đồng ý trở thành người phụ nữ của anh, anh sẽ thả tôi về với ba mẹ chứ?”

Du Tư Nhân nâng cằm cô lên, đôi mắt lạnh lẽo đầy tà khí nheo lại lẳng lẳng nhìn cô: “Nếu như em đồng ý, tôi có thể cho em bất cứ thứ gì em muốn.”

Từ Như Tĩnh cắn chặt môi dưới, gất gao mà mím chặt cho đến khi đôi môi bắt đầu trở nên trắng bệch mới thôi: “Tôi đồng ý với anh!”

“Đồng ý cái gì?” Du Tư Nhân vẫn chăm chú nhìn cô, hần muốn chính cô phải nói ra câu nói ấy.

“Tôi đồng ý.” Từ Như Tĩnh khó khăn lắm mới kết thúc được câu nói của mình: “Tôi đồng ý... trở thành người phụ nữ của anh.”

Du Tư Nhân rất hài lòng, vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của cô, chỉ vuốt ve mà thôi không đáp lại bất cứ lời nào cả.

Du Tư Nhân đúng là không nuốt lời, ngày hôm sau, anh ta liền đưa cô trở về nhà. Nhìn thấy cô con gái đã bật vô âm tín bấy lâu, hai vợ chồng họ Từ xúc động nghẹn ngào không nói nên lời. Còn Từ Như Tĩnh thì chỉ nắm chặt lấy tay mẹ mình rồi òa lên khóc nức nở.

Lý Nhã Tĩnh, mẹ của cô, đưa tay lên gạt nước mắt cho con gái, oán giận trách: “Như Tĩnh, những ngày qua con đã đi nơi nào? Con làm bố mẹ lo lắng chết mất!”

Từ Như Tĩnh không thể đáp lại lời nào, Du Tư Nhân liền trả lời thay cô: “Bác trai, bác gái, là do cháu bị thương nên những ngày vừa qua Như Tĩnh đã ở lại bên cạnh để chăm sóc cháu ạ.”

Từ Vĩnh Chí, bố của cô, nhìn hần, ngập ngừng hỏi: “Anh là?”

“Cháu là vị hôn phu của Như Tĩnh ạ.” Du Tư Nhân rất lễ phép trả lời.

Hai vợ chồng nhà họ Từ vô cùng sững sốt ngạc nhiên.

“Đợi Như Tĩnh đủ tuổi, chúng cháu sẽ kết hôn ạ.” Du Tư Nhân tiếp tục đáp.

Từ Vĩnh Chí quay về phía con gái ngờ vực hỏi: “Như Tĩnh, có đúng vậy không?”

Len lén nhìn đám thủ hạ đứng đầy ngoài cửa, Từ Như Tĩnh im lặng không nói gì. Cho dù cha mẹ cô có cố gắng sống chết liều mạng giúp cô nhưng trong căn nhà nhỏ bé này có cái gì có thể địch lại với lực lượng của Du Tư Nhân đây? Tuyệt đối không thể kích động!

Từ Như Tĩnh định thần lại, khó khăn gật đầu: “Cha, mẹ, anh ấy... nói đúng đấy ạ.”

Hai vợ chồng nhà họ Từ vốn là công dân lương thiện, làm ăn堂堂 hoàng, thấy con gái gật đầu xác nhận thì không còn nghi ngờ gì thêm nữa.

Dưới sự thúc giục của Du Tư Nhân, Từ Như Tĩnh đành phải lưu luyến nói lời từ biệt với cha mẹ, sau đó rời đi. Từ lúc đến cho đến lúc ra đi, cô chỉ nắm chặt tay, không một giây phút nào rời lỏng. Chỉ có điều, không một ai biết rằng trong lòng bàn tay của cô có một tờ giấy, lúc này đây, bàn tay cô đã có thể buông lỏng và tờ giấy trong lòng bàn tay ấy đã biến mất từ lúc nào. Từ Như Tĩnh bắt đầu đợi chờ.

Cô đã sớm có chuẩn bị, trước khi bị áp giải về nhà, cô đã nhanh trí viết một tờ giấy nhỏ, ghi rõ địa chỉ tư gia của Du Tư Nhân, bảo cha mẹ báo cảnh sát tới giải cứu mình. Khi nói lời từ biệt với cha mẹ, cô đã nhanh nhẹn nhét tờ giấy đó vào tay mẹ mình. Cô tin tưởng, hai người họ sẽ tìm mọi cách để cứu cô. Cô đang đợi, chờ đợi cơ hội quay trở về với cuộc sống giản đơn yên bình trước đây. Đôi mắt u sầu của cô đã dần le lói những tia sáng của hy vọng.

Du Tư Nhân tựa lưng lên thành giường, yên lặng quan sát cô, ánh mắt của hần chăm chú dõi theo từng đường nét trên cơ thể cô, thật sâu thật sâu ngắm nhìn cô như là đang xuyên thấu toàn bộ ý nghĩ của cô.

Hần biết cô đang suy nghĩ điều gì.

Hần thật sự không thích sự vui mừng hưng phấn ánh lên trong đôi mắt cô lúc này, loại vui mừng vì có thể thoát khỏi hần. Hần muốn dập tắt nó: “Đừng đợi nữa, bọn họ sẽ không tới đâu.”

Từ Như Tĩnh toàn thân chấn động, cứng ngắc lại: “Anh có ý gì?”

Du Tư Nhân móc ra từ trong túi áo một mảnh giấy nhỏ, nhẹ nhàng nói: “Còn cần tôi phải nói rõ thêm sao?”

Từ Như Tĩnh phút chốc đứng bật dậy: “Tại sao anh lại có tờ giấy này? Anh đã làm gì cha mẹ tôi rồi???”

“Đừng lo lắng.” Du Tư Nhân lạnh như băng, trong giọng nói không biểu lộ bất kì loại cảm xúc nào: “Hai người họ sống rất tốt, từ nay về sau, tôi sẽ cử

người tới chăm sóc họ, còn em, sẽ vĩnh viễn ở lại nơi này là người phụ nữ của tôi.”

Sự tuyệt vọng kinh hoàng đến cùng cực ập vào tâm trí cô, cô giống như mất hết lý trí, phần nộ lao tới đánh Du Tư Nhân: “Tại sao, tại sao anh lại có thể đối xử với tôi như vậy? Tại sao lại bắt giam tôi! Hãy thả tôi ra! Tôi muốn anh phải thả tôi trở về ngay lập tức!”

Du Tư Nhân mặc kệ cho Từ Như Tĩnh muốn đánh muốn đấm bao nhiêu tùy thích. Hắn im lặng nhìn cô, nhìn cô khóc tức tưởi, nhìn cô nổi giận rồi nhìn cô đánh đến bủn rủn chân tay, sức cùng lực kiệt.

Sau đó, hắn dùng một tay ôm lấy cô, bế bổng cô lên nhẹ nhàng đặt lên giường.

Từ Như Tĩnh vẫn đắm chìm trong nỗi tuyệt vọng và sự thất bại, cô chưa kịp phản ứng lại đã bị Du Tư Nhân giữ chặt. Hắn không phải dùng quá nhiều sức lực cũng có thể giữ cô thật chặt, khiến cô không thể giãy thoát ra được.

Trái tim Từ Như Tĩnh trong tíc tắc dường như ngừng đập, mặc dù hiện tại chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng trực giác nhạy bén của một người con gái mách bảo cho cô biết tiếp theo điều gì sẽ xảy ra.

Du Tư Nhân động tác rất chậm, rất dịu dàng, rất tao nhã.

Từng chút từng một hắn cởi bỏ lớp quần áo trên người cô, không hề có chút vội vã kích động, mỗi một động tác đều vô cùng nhân nhả từ tốn bình thản.

Từ đầu tới cuối, hắn đều biết, cô – sớm muộn sẽ là của hắn!

Hắn dùng răng để cắn bỏ từng nút áo của cô, từng cái từng cái một, chậm chậm mà mở ra.

Đối với Từ Như Tĩnh mà nói, đây là một loại lãng trí. [lãng trí: hình phạt thời xa xưa, trước tiên là chặt bỏ tay chân, sau đó mới chặt đầu – ý nói sự nhục nhã ê chề]

Cô cảm thấy lạnh đến thấu xương.

Dưới nỗ lực từ từ bình thản của hắn, toàn bộ lớp vải trên người cô đã hoàn toàn bị bóc trần, toàn bộ cơ thể trắng mịn xinh đẹp đều đã hiển hiện phơi bày.

Cả cơ thể không một mảnh vải che giấu trắng nõn man mát, có một loại yếu mềm khiến cho người ta thương tiếc, đồng thời làn da mềm mại này cũng có thể đốt cháy lên ngọn lửa dục vọng ham muốn chinh phục của bất kì người đàn ông nào.

Đôi môi của hắn bắt đầu chậm chạp hôn lên cơ thể cô, chạm vào làn da mát lạnh mịn màng của cô, chạm vào từng đường cong quyến rũ nhất của người con gái ấy.

Môi của hắn rất lạnh, giống như băng, nhưng những nơi trên cơ thể cô bị đôi môi ấy chạm tới đều nóng lên, giống như có lửa đốt trong người cô vậy.

Cảm giác lạnh và nóng điên cuồng đấu tranh trong cơ thể cô, hành hạ cô, cô không cách nào chịu được thêm nữa, cô chột đẩy hắn ra. Cô đứng dậy, cô muốn chạy trốn, cô không thể nào ở bên cạnh con người này được. Nhưng Du Tư Nhân rất dễ dàng tóm lấy cô. Một lần nữa hắn lại áp cô nằm dưới thân mình. Từ Như Tĩnh bị đẩy ngã xuống giường, tấm lưng trần của cô không có bất kì phản kháng nào rơi vào vào tay ôm ấp của hắn. Ngay cả cơ thể cô giờ phút này cũng đều nằm trong vòng tay của hắn.

Hắn tự tay vuốt ve gương mặt cô, nhẹ nhàng như trước đây mang theo một thứ tình cảm gì đó mà cô không thể nhìn ra được. Đôi tay kia lướt qua cổ cô, từ từ di chuyển xuống phía dưới, đi tới bộ ngực sữa mềm mại của cô, đẹp vô ngần.

Hắn không chút hoang mang, chậm rãi vuốt ve mon trớn. Bầu ngực xinh xắn ấy bắt đầu hồng lên, cứng lại, bắt đầu có phản ứng lại nơi lòng bàn tay anh chạm vào, đây là phản ứng tiềm thức, là bản năng của cơ thể con người.

Kích thích cùng với những rung động của cơ thể khiến cho Từ Như Tĩnh không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, cô chôn mặt vào gối, cắn chặt môi.

Bên trong cái gối tỏa ra mùi Mộc Hương thoang thoảng, đó là mùi hương thuộc về hơi thở của Du Tư Nhân.

Từ Như Tĩnh bỗng nhiên chua xót ý thức được rằng cô không thể nào trốn thoát được.

Tay của hắn bao phủ cả cơ thể nhỏ nhắn của cô, từng chỗ từng chỗ một mặc sức vuốt ve chơi đùa. Lưỡi của hắn, khẽ hôn lên cái cổ thanh mảnh của cô, dần dần hôn xuống phía dưới, đốt cháy từng nơi da thịt tiếp xúc, khơi gợi những ham muốn tồn tại sâu thẳm trong con người cô.

Từ Như Tĩnh rất khó chịu, cơ thể cô càng ngày càng không chịu nghe theo sự chỉ huy của ý nghĩ của cô, một cảm giác rất xa lạ, khiến cho cô vô cùng hoảng sợ.

Đôi tay của Du Tư Nhân vẫn tiếp tục rong chơi, di chuyển dần dần xuống dưới nữa, mon trớn vòng eo thon thon của cô, tới nơi sâu thẳm bí ẩn nhất trên cơ thể cô.

Cơ thể của Từ Như Tĩnh không tự chủ được co rúm lại, cô muốn mình có thể thu nhỏ lại, nhỏ đến mức như chưa từng tồn tại. Cô không có cách nào đối mặt với hiện thực tàn nhẫn này.

Ngón tay thon dài của Du Tư Nhân bắt đầu dạo chơi cơ thể cô, hắn đang tìm tòi nghiên cứu, thăm dò xem cơ thể cô đã sẵn sàng nghênh đón sự tiến vào của mình hay chưa.

Cho dù chỉ là một ngón tay đối với cơ thể mềm mại non nớt của Từ Như Tĩnh mà nói đó cũng là loại cực hình bi thảm nhất, cô cảm giác cả người căng thẳng và đau đớn.

Dị vật xa lạ mang theo cảm giác áp bức và lăng nhục khiến Từ Như Tĩnh kinh hoàng sợ hãi, cô không hiểu mọi chuyện vì sao lại xảy ra trên người cô, giọng nói của cô run rẩy, thống khổ vô cùng: “Thả tôi trở về.”

Du Tư Nhân cúi đầu hôn lên cổ cô, giọng nói của hắn rất nhẹ nhàng êm ái: “Em sẽ không bao giờ trở về được đâu.”

Sau đó, hắn tiến vào cơ thể cô.

Cảm giác đau đớn như muốn làm nổ tung cơ thể Từ Như Tĩnh, cô cố gắng mở mắt ra. Chấn, gối, màu đỏ sẫm, thứ gì đó tràn ra giống như là máu.

Trước mắt cô toàn là màu đỏ sẫm của máu. Cô đã không thể trở về được nữa. Giống như lời Du Tư Nhân nói, cô không bao giờ có thể trở về như trước đây. Từ nay về sau, cô sẽ bị nhốt trong cái lồng sắt này, mãi mãi bị giam cầm trong lòng bàn tay của Du Tư Nhân.

Du Tư Nhân không tiếp xúc với bất kì người phụ nữ nào khác, mấy năm qua đi, hắn ngày ngày ở bên cạnh cô, mỗi ngày đều muốn cô, tựa như vĩnh viễn không bao giờ chán ghét.

Từ Như Tĩnh không thể hiểu nổi tình cảm của hắn, cô vĩnh viễn không bao giờ hiểu thấy hắn.

Hắn vẫn lạnh lùng lãnh đạm và tàn khốc, hắn thường xuyên mỉm cười, nhưng chính nụ cười ấy lại là khúc dạo đầu cho nhiều cực hình tàn khốc, hắn có thể không chút do dự xuống tay kết liễu một sinh mạng, như thể đó chỉ là một cây cỏ, một nhánh rác, đôi bàn tay của hắn lúc nào cũng nhuốm đầy máu.

Thế nhưng, trong sâu thẳm tâm hồn mình, Từ Như Tĩnh vẫn cảm nhận được, hắn quan tâm đến cô. Hắn rất để ý đến khẩu vị của cô, thường dặn dò phòng bếp nấu những món cô thích ăn. Buổi tối ngủ, hắn nhất định kéo chăn đắp kín người cô rồi ôm cô thật chặt vào lòng. Khi cô ngã bệnh, hắn một giây cũng không rời cô nửa bước, túc trực bên cạnh cô, tự mình chăm sóc cô. Du Tư Nhân đã nói với cô rằng chỉ cần cô mãi mãi ở bên cạnh hắn thì hắn sẽ vì cô mà bất cứ điều gì.

Chỉ có điều, thứ mà cô luôn muốn, đó là sự tự do, đó là được rời khỏi nơi này.

Đây là thứ hắn không thể cho và hắn cũng không thể làm được.

Cảnh sắc trước sân tiểu viện cô ở đã thay đổi mấy mùa qua, rụng lá rồi lại nở hoa không biết bao nhiêu lần, Từ Như Tĩnh dần rơi vào đáy sâu của sự tuyệt vọng, cô không còn ôm bất kì tia hy vọng nào nữa. Có lẽ, cuộc đời cô sẽ tiếp tục âm thầm trôi đi như thế này thôi.

Trái tim của cô đã nguội lạnh mất rồi, cô trở nên yên tĩnh, chai sạn cho đến khi Diệp Tây Hi xuất hiện.

Cô không thể ngờ đến, Diệp Tây Hi cư nhiên kéo cô cùng bỏ trốn. Một lần nữa cô lại có thể nhìn thấy thế giới bên ngoài, cảm giác này giống như đã trải qua đến mấy đời.

Xúc động và vui mừng được giải thoát, vậy nhưng ở một góc nào đó rất sâu trong tâm hồn cô không hề yên tĩnh vui mừng như cô tưởng. Từ Như Tĩnh biết Du Tư Nhân sẽ không đời nào cứ như vậy để yên cho cô chạy thoát. Thế nhưng cô cũng không đời nào nghĩ đến hắn lại có thể xuống tay sát hại cha mẹ cô.

Khi cô nhìn thấy cái tin ấy trên báo, máu trong người cô đều đông cứng lại. hận thù choán hết tâm trí cô. Cô rời khỏi Hạ gia, trở lại tòa nhà mà xưa kia ngày nào cô cũng mơ trốn thoát khỏi đó. Cô tự chui đầu vào lưới, cô mặc cho Du Tư Nhân phát tiết lên cơ thể mình, cô thờ ơ nhìn hắn từ từ ngã xuống giường, cô bình tĩnh nghe hắn khẽ hỏi: “Em muốn giết tôi sao?”

Cô muốn giết hắn.

Cô bóp cò, cô giết hắn rồi. Từ lồng ngực hắn máu tươi tràn ra, không có cách nào ngừng lại, hắn đã chết. Mà cũng trong khoảnh khắc ấy, linh hồn cô giống như chết theo. Sau khi toàn bộ sự việc xảy ra, trong trí nhớ của Từ Như Tĩnh hết thấy hình ảnh, chi tiết đều mờ nhạt như những cái bóng, toàn bộ chỉ như một cơn ác mộng.

Rồi cô bị Thành Phong bắt giữ, áp giải đến chỗ Du Tư Vi, bọn chúng chặt ngón út của cô. Nhưng không hề đau đớn, không, phải nói là cô không còn có cảm giác đau đớn nữa, chỉ còn cảm thấy tỉnh mạch, cô cảm thấy cô đơn lạnh lẽo.

Từ nay về sau, trên thế giới này đã chỉ còn lại một mình cô. Cha, mẹ, thậm chí cả Du Tư Nhân cũng đã không còn tồn tại trên cõi đời này nữa. Bây giờ cô mới nhận ra, cô có chút quan tâm tới Du Tư Nhân, cô vẫn nhớ như in cái khoảnh khắc cô chĩa khẩu súng ấy vào ngực hắn rồi bóp cò, trái tim cô nhói đau.

Nhiều năm sớm chiều chung sống, mối liên hệ giữa cô và hắn ngoại trừ hận, oán, còn có một cái gì đó khác nữa.

Sau đó, Thành Phong lại một lần nữa xuất hiện, hắn nói với cô rất nhiều, thế nhưng cô không nghe thấy bất cứ lời nào, trí óc cô hoàn toàn trống rỗng cho

đến khi câu nói ấy vang lên.

“Thật ra thì, kẻ đã giết hại cha mẹ cô không phải là Du Tư Nhân.”

“Hết thầy đều là do Du Tư Vĩ bày ra, vốn dĩ chỉ muốn Du Tư Nhân gặp chút phiền toái nho nhỏ mà thôi. Thật là người tính không bằng trời tình ai lại ngờ được cô lại lợi hại như thế, nhanh gọn giúp chúng tôi xóa sổ cái gai nhức nhối Du Tư Nhân này.”

Thủ phạm, không phải là Du Tư Nhân.

Từ Như Tĩnh chết lặng người, trước mắt cô tràn ngập màu đỏ sẫm của máu, máu tươi xối xả chảy từ lồng ngực Du Tư Nhân. Yên tĩnh tràn ra không ngừng.

Máu trong cơ thể cô dường như ngừng lưu chuyển, một cảm giác truyền từ dưới lòng bàn chân bao trùm cả người cô.

Lạnh, rất lạnh.

Thành Phong như một con sói đói chuẩn bị vồ lấy cô, hắn ta muốn cơ thể cô. Từ Như Tĩnh không hề phản kháng, bởi vì chẳng sao cả, cô đã chết rồi.

Đúng lúc đó, một tiếng súng sắc lạnh vang lên.

Cánh tay đang chộp lấy cô của Thành Phong bị khoét thủng một lỗ, máu tươi phun xối xả.

“Trừ tay cô ấy, tai của cô ấy... Mày còn chạm vào đâu nữa?”

Từ Như Tĩnh nghe thấy giọng nói ấy, giọng nói vô cùng quen thuộc với cô, lạnh lùng, lãnh đạm không bộc lộ bất cứ cảm xúc nào.

Giọng nói của Du Tư Nhân.

Cô nhìn thấy Du Tư Nhân.

Hắn bước ra từ trong bóng tối. Trong tay hắn là một khẩu súng nhỏ mà họng súng thì đang nhắm thẳng vào Thành Phong, hắn dứt khoát bóp cò, chậm rãi dùng phương thức tàn nhẫn nhất khiến cho Thành Phong sống không được mà chết cũng chẳng xong, đau đớn quằn quại cho tới chết.

Sau đó, hắn dẫm lên thi thể của Thành Phong, từng bước từng bước nhẹ nhàng đi tới trước mặt cô. Hắn cởi áo khoác của mình xuống, choàng lên người cô.

Mùi Mộc Hương thoang thoảng, một lần nữa quấn quanh bên mũi cô, giống như một loại xiềng xích mãi mãi khóa chặt cô. Sinh mạng này của cô nhất định không bao giờ tách rời với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Mùa tuyết yêu thương cuối.

Du Tư Nhân đưa Từ Như Tĩnh về nơi ở của mình.

Đến rồi lại đi, đi rồi lại trở về, mấy vòng luân hồi, cuối cùng cô lại trở về cái nơi mà bánh xe số phận bắt đầu quay này.

Tựa như số mệnh của cô nhất định là bên trong bốn bức tường sừng sững vững chắc này.

Cô cứ nghĩ rằng Du Tư Nhân sẽ trừng phạt mình, vậy mà hoàn toàn không phải thế, hắn không hề làm gì cả.

Hắn chẳng qua chỉ nhẹ nhàng đặt cô ngồi lên giường, xem xét vết thương trên mu bàn tay cô, chân mày hắn nhíu chặt lại nhưng vẻ mặt vẫn lạnh băng không thấy rõ bất kì cảm xúc nào, động tác của hắn rất nhẹ, rất cẩn thận.

Bàn tay với những ngón tay dài mảnh khảnh kia giờ đây đã thiếu đi một ngón út, bàn tay hoàn hảo ấy giờ đã không còn trọn vẹn.

Du Tư Nhân chậm rãi hỏi: “Còn đau không?”

Từ Như Tĩnh lắc đầu.

Du Tư Nhân giúp cô nằm xuống giường rồi kéo chăn phủ lên người cô: “Em hãy ngủ một giấc đi, ngày mai tôi sẽ cho mời bác sĩ giỏi nhất tới trị liệu cho em.”

Từ Như Tĩnh nhìn hẩn chăm chú, cô nhìn sâu vào đôi mắt hẩn.

Từ trước tới nay cô luôn luôn sợ nhìn vào đôi mắt của hẩn, bởi vì bên trong đôi mắt ấy có một thứ tình cảm rất sâu, rất sâu đậm mà cô tưởng rằng vĩnh viễn mình cũng không bao giờ hiểu được. Thế nhưng chính trong khoảnh khắc này, cô đã hiểu, hiểu rất rõ: “Lúc em chìa súng về phía anh, tại sao anh không nói cho em biết chân tướng của sự thật?”

Du Tử Nhân lẳng lặng không nói gì, chỉ xốc lại chần đáp ầm thêm cho cô, buông mình xuống, sau đó đứng dậy, đi ra phía cửa.

Nhìn xuyên qua tấm màn che mỏng manh, Từ Như Tĩnh nhìn thấy hình bóng Du Tử Nhân ngày càng nhỏ dần, ngày càng đi xa hơn, nhưng khi bước chân tới cửa phòng, hẩn đột nhiên dừng lại.

Du Tử Nhân quay lưng về phía cô, giọng nói nhỏ nhỏ, khe khẽ giống như tự thì thầm với chính bản thân mình, và trong giọng nói ấy cũng bình tĩnh không bộc lộ chút cảm xúc nào: “Bởi vì, tôi đã đánh cược rằng em sẽ không nổ súng, thế nhưng... tôi đã thua!”

Sau đó, hẩn bước ra ngoài.

Còn lại một mình Từ Như Tĩnh, im lặng nằm trên giường, đôi mắt cô nhìn không rời khỏi cánh cửa đã đóng lại kia, một hồi lâu cũng không thể nhắm mắt ngủ được.

Không bao lâu sau đó, một tin tức động trời truyền tới: Tây Hi mắc bẫy của Du Tử Vĩ, tung tích không rõ.

Từ Như Tĩnh rất lo lắng, cô thỉnh cầu Du Tử Nhân ra tay trợ giúp Hạ Phùng Tuyền tìm kiếm Tây Hi.

Lúc ấy, Du Tử Nhân đang đứng trên con cầu nhỏ bắc qua hòn non bộ tĩnh xảo trong khuôn viên tư gia, mặt nước loang loáng hắt ánh sáng lấp lánh lên khuôn mặt của hẩn.

Đôi môi rất mỏng của hẩn nhẹ nhàng mở ra: “Tôi có thể giúp Hạ Phùng Tuyền cứu Diệp Tây Hi, tôi cũng có thể giết chết Du Tử Vĩ thay em báo thù cho cha mẹ, chỉ có điều, hết thảy mọi việc đều phải có điều kiện của nó.”

Từ Như Tĩnh dùng ánh mắt nghi vấn hỏi hẩn.

“Điều kiện chính là em phải ở lại, cam tâm tình nguyện ở lại nơi này.”

Du Tử Nhân bước tới trước mặt cô, một cơn gió mạnh thổi qua, những sợi tóc che phủ trên trán hẩn bị gió thổi rối bù, thấp thoáng hiện lên một vết sẹo mờ nhạt ẩn sau những sợi tóc ấy.

Đó là vết thương mà cô trước đây thường xuyên chạm vào.

Lòng bàn tay Từ Như Tĩnh chợt nhói đau.

Cô siết thật chặt nắm tay, bởi vì siết quá chặt mà các khớp xương dần trở nên trắng bệch.

Cô nói: “Em đồng ý.”

Giống như ngày trước, Từ Như Tĩnh lại ngồi yên lặng chờ đợi trong phòng hết ngày này qua ngày khác.

Chỉ có một điều là không còn giống như ngày trước, đó chính là cảm giác buồn bã u sầu uất hận vì bị giam cầm đã hoàn toàn tan biến.

Trước kia, mỗi ngày cô đều thích ngắm bầu trời, không ngừng hồi tưởng hình bóng ngôi nhà thân yêu của mình ở nơi nào đó ngoài kia. Thế nhưng bây giờ, cha mẹ của cô đã không còn tồn tại trên cõi đời này nữa.

Cô không còn nhớ nhưng, cô không còn nơi nương tựa, cô chỉ còn cảm giác cô đơn trống vắng.

Điều này gián tiếp đối với cô mà nói, từng ngon cỏ, nhành hoa mái đình ở nơi này thậm chí chính cái lồng giam hoa lệ này đang dần dần có một ý nghĩ với cô, trở thành chỗ dựa tinh thần cho cô.

Còn tình cảm của cô dành cho Du Tử Nhân cũng từng chút một thay đổi.

Cô bắt đầu lệ thuộc vào hẩn.

Trải qua kí ức suyết mất đi Du Tử Nhân đã làm cho Từ Như Tĩnh hiểu ra một điều, cô dành cho hẩn một thứ tình cảm, thứ tình cảm trong bóng tối, không thể phơi bày dưới ánh nắng mặt trời, tình cảm ấy chỉ có thể chôn chặt cất sâu trong tâm hồn cô mà thôi.

Quãng thời gian ấy, Từ Như Tĩnh thường xuyên mơ thấy ác mộng, cô mơ thấy cha mẹ mình bị một đàn sói háu đói bao vây rồi cắn xé.

Cô còn nghe thấy rất rõ tiếng gầm gừ của lũ sói và tiếng cắn xé xả thịt người của chúng, nhìn thấy rất rõ rất chân thực cha mẹ mình bị lũ quái vật đó ngấu nghiến phanh thây, máu tươi ngập tràn, đó là máu của cha mẹ cô, dần dần nhuộm đỏ quần áo của cô.

Cô thét chói tai rồi giật mình tỉnh giấc, bóng tối bao phủ, cô cảm thấy vô cùng cô độc, sự tĩnh mịch cô độc này có thể khiến người ta phát điên.

Nhưng mỗi khi bừng tỉnh giấc như vậy luôn có một đôi tay vững vàng ôm chặt cô.

Đôi tay đó lạnh như băng, không hề có độ ấm nhưng khi đôi tay ấy ôm lấy cô, cô cảm thấy cơ thể mình được truyền một lượng nhiệt ấm áp hơn rất nhiều.

Sau đó, Du Tử Nhân vươn tay ra kéo cô vào trong lòng hắn, không nói bất kì lời dư thừa nào, chỉ dùng động tác để an ủi cô, khiến cho cô bình tĩnh hơn rất nhiều, sau đó nhẹ nhàng ru cô vào giấc ngủ bình yên.

Ít nhất, giữa thế gian rộng lớn này, còn có Du Tử Nhân, còn có hắn.

Trái tim Từ Như Tĩnh dần yên bình trở lại.

Có đôi khi, cô thậm chí còn cảm thấy rằng cứ sống như vậy cũng không có gì là không tốt cả.

Du Tử Nhân tuân thủ đúng những gì đã thỏa thuận với cô, hắn báo cho Hạ Phùng Tuyền biết tung tích của Diệp Tây Hi, sau đó bắt đầu dốc toàn lực đối phó với Du Tử Vi.

Đó chẳng phải là việc dễ dàng, Từ Như Tĩnh hiểu, thế lực của Du Tử Vi rất lớn, muốn rung chuyển triệt để diệt tận gốc nền móng vững chắc của tập đoàn thế lực ấy cần tốn rất nhiều công sức.

Du Tử Nhân càng cố gắng gây bất lợi bao nhiêu thì Du Tử Vi tất nhiên đời nào chịu ngồi yên, lão cáo già lập tức ăn miếng trả miếng, xuất đòn phản kích, đôi bên thương vong nhiều vô số.

Khoảng thời gian ấy, ngày ngày Du Tử Nhân đều trở về nhà với tâm thần nhuốm đầy máu tươi và hơi thở nặng nhọc, mệt mỏi, sau đó, không cần biết là ngày hay đêm hắn cũng nhất định giữ Từ Như Tĩnh ở bên cạnh mình, đôi tay ôm chặt lấy cô mà ngủ.

Từ Như Tĩnh rất thích ngắm nhìn gương mặt của Du Tử Nhân khi hắn ngủ say, mỗi lúc như vậy, cô đều băn khoăn tự hỏi, rốt cuộc thì hắn thuộc loại người gì nhỉ?

Dường như ngay từ ngày họ quen biết đến giờ, cuộc sống của hắn đều tràn ngập trong máu tươi và âm mưu mà thôi.

Cho tới tận bây giờ, cô chưa bao giờ nghe thấy hắn nhắc tới cha mẹ mình, chưa từng nghe thấy tên một người bạn nào.

Một con sói hoàn toàn cô độc, bên môi lên chực sẵn một nụ cười châm biếm lạnh lùng, ánh mắt sắc lạnh không độ ấm, bị thương liền tự động trốn vào một góc liếm láp vết máu cho chính mình.

Đây chính là Du Tử Nhân sao?

Hắn cô độc nhưng hắn chưa bao giờ dám thừa nhận điều đó, hoặc phải nói là, hắn chưa từng ý thức được chính bản thân mình sợ sự cô độc như thế nào.

Từ Như Tĩnh hiểu, cô hiểu, bởi vì cô cũng là một kẻ cô độc.

Bọn họ rất giống nhau.

Ánh trăng len lỏi qua tấm màn trúc, từng sợi ánh sáng màu bạc đọng lại trên người Du Tử Nhân, khuôn mặt của hắn đã buông lỏng hơn một chút nhưng sự lạnh lùng buốt giá trên khuôn mặt ấy vẫn không hề thay đổi.

Từ Như Tĩnh chậm rãi đưa tay lên, nhẹ nhàng xoa vết thương trên mắt của hắn.

Vết thương này là do một viên đạn bạc bắn sượt qua, nó vĩnh viễn không thể nào biến mất được, vĩnh viễn nằm yên lặng trên đuôi mắt hắn.

Giống như cô và hắn, nghiệt duyên vĩnh viễn không thể cắt đứt.

Bỗng nhiên, Du Tử Nhân mở mắt ra, bằng một động tác rất nhanh, hắn nắm chặt lấy cổ tay cô.

Tốc độ rất nhanh nhưng động tác rất kiên quyết đồng thời cũng rất dịu dàng mềm mại.

Hắn nắm chặt lấy tay cô, bọn họ duy trì tư thế mập mờ này, dưới ánh trăng, hai người lẳng lặng nhìn nhau.

Một lúc lâu sau, Du Tử Nhân bỗng nhiên kéo Từ Như Tĩnh, đè cô xuống giường, sau đó, nặng nề hôn lên đôi môi cô.

Lưỡi của hắn bá đạo mạnh mẽ xâm nhập, cuồng nhiệt như muốn đoạt lấy sự sống của cô.

Tất cả đều giống nhau, lưỡi của hắn, môi của hắn, tay của hắn, da của hắn, hết thấy đều lạnh giá.

Thế nhưng Từ Như Tĩnh đã sớm quen với điều đó rồi.

Sớm quen với lồng ngực lạnh giá nhưng luôn ôm thật chặt lấy mình của hắn, sớm quen những nụ hôn của hắn, sớm quen với sự chăm sóc dịu dàng hiếm hoi của hắn.

Đến khi nụ hôn trên miên này dừng lại, Từ Như Tĩnh nhìn thẳng vào Du Tư Nhân mà hỏi: “Tại sao anh muốn giúp tôi báo thù?”

“Chỉ có như vậy, em mới cam tâm tình nguyện ở lại đây, bên cạnh anh.” Giọng nói của Du Tư Nhân vắng vắng trong không gian nhuốm ánh trăng bạc, giây phút ấy, cô dường như cảm nhận được chút gì đó mềm mại, ấm nóng trong lòng hắn: “Chỉ có như vậy, em mới cảm thấy ấm áp.”

“Tại sao lại như vậy chứ?” Từ Như Tĩnh thì thào lắp bắp: “Tại sao người anh muốn nhất định phải là tôi?”

Du Tư Nhân không đáp, hắn vươn tay, bắt đầu cởi bỏ quần áo của cô.

Bộ đồ cô mặc màu trắng, như màu da của cô, vải lụa mỏng manh, khe bám chặt lấy người cô, ẩn hiện những đường cong.

Chỉ cần dùng sức một chút kéo cái thắt lưng nhỏ nhoi xuống là bộ đồ hoàn toàn mở ra, làn da trắng mịn hiển hiện.

Còn Từ Như Tĩnh giống như một cô nữ sinh mới lớn, e thẹn, dịu dàng.

Du Tư Nhân ôm lấy cô từ phía sau, đôi tay chắc khỏe của hắn vòng lấy hai cánh tay mảnh khảnh của cô, vuốt ve bầu ngực sữa mềm mại của cô, sau đó ôm chặt cô vào lòng.

Môi của hắn chậm chậm lướt trên cổ cô, làn da mỏng manh nhạy cảm của cô nóng dần lên ở những chỗ tiếp xúc với đôi môi của hắn.

Đôi môi ấy lạnh như băng nhưng lại thiêu đốt lên ngọn lửa vô hình trong cô.

Cơ thể Từ Như Tĩnh dần nóng lên.

Du Tư Nhân rất thành thạo trong việc trêu đùa cô, bàn tay của hắn nhẹ nhàng vuốt ve mon tron chậm chậm chơi đùa trên da thịt cô.

Đó là một loại vui thích khiến người ta dần tê dại, Từ Như Tĩnh đã sắp chịu đựng không nổi nữa, cô gạt tay hắn ra không để cho hắn tiếp tục động tác.

Nhưng vô ích mà thôi, dù cô có cố gắng như thế nào thì với sức lực của cô chẳng thể nào ngăn được hắn.

Vui vẻ trêu chọc cô, cảm nhận cơ thể cô đang nóng ran lên, hắn chậm chậm khám phá những nơi bí mật hơn nữa.

Cơ thể cô mềm mại, ấm áp giống như chính tâm hồn cô vậy. Sự ấm áp của cô là thứ Du Tư Nhân đời này chưa bao giờ cảm nhận qua, vì vậy, hắn không muốn buông tay.

Hắn sẽ không bao giờ thả cô ra.

Từ Như Tĩnh nhắm chặt hai mắt lại, cắn môi dưới, nhẫn nhịn cảm giác tê dại kích thích này, nhẫn nhịn cái cảm giác vừa khó chịu vừa thích thú đang bồi hồi kích thích cô.

Mà Du Tư Nhân vẫn chưa thỏa mãn, lưỡi của hắn, bắt đầu hôn lên tai cô, dọc theo vành tai mà di chuyển.

Từ Như Tĩnh bị hắn ôm thật chặt, không cách nào nhúc nhích, mọi nơi trên cơ thể cô đều bắt đầu nhen nhóm những ngọn lửa nhỏ nhỏ, nhiệt độ cơ thể cô tăng lên như thể sắp nổ tung.

Ngọn lửa dục vọng thiêu đốt đã lên tới cực hạn của nó, chuẩn bị ồ ạt tràn ra.

Cô túm lấy cánh tay hắn, móng tay bấm sâu vào da hắn. Du Tư Nhân xoay người cô lại để cô mặt đối mặt với hắn, kéo cô sát vào người hắn hơn nữa, để đôi chân mảnh mai thon dài của cô đặt ngang bên hông hắn.

Từ Như Tĩnh theo bản năng vòng tay lên ôm lấy cổ hắn, đem cơ thể mình nhích lại gần hắn.

Cô đang cố gắng tìm kiếm một phương thức nào đó để trì hoãn.

Du Tư Nhân chẳng để cô thêm phút suy nghĩ nào, không hề báo trước, hắn tiến vào.

Cảm giác bức bách mãnh liệt khiến Từ Như Tĩnh bật lên tiếng rên rỉ, âm thanh yếu ớt kia càng khiến cơ thể Du Tư Nhân phản ứng lại kịch liệt hơn, động tác của hắn đã vượt khỏi sự kiểm soát của lý trí, càng thêm mãnh liệt.

Hắn cường bạo, mạnh mẽ xâm nhập vào cơ thể cô.

Sự cứng rắn của hắn tiếp xúc với sự mềm mại của cô.

Cơ thể hai người quấn quýt bện chặt vào nhau, da thịt dán chặt vào nhau đến không rời, lạnh như băng của hắn và ấm áp của cô như hòa tan làm một, không cách nào có thể tách rời.

Gió đêm lành lạnh len vào phòng, khe khẽ lay động tấm rèm cửa, ánh trăng huyền ảo bao bọc lấy hai người...

Ngày hôm sau, Du Tư Nhân đã tỉnh giấc rất sớm.

Một vị trưởng lão hắn khá quen thân trong gia tộc phái thủ hạ tới, nói rằng ông ta muốn hẹn gặp hắn để bàn một số chuyện.

Du Tư Nhân mặc đồ xong cũng không vội ra cửa, mà chỉ nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Từ Như Tĩnh, lặng lẽ ngắm nhìn cô.

“Tại sao người anh muốn nhất định phải là tôi?”

Đêm qua, cô đã hỏi hắn như thế.

Tại sao người đó nhất định phải là cô?

Bởi vì cô rất ấm áp.

Khi hắn bị thương, thoi thóp trên mặt tuyết lạnh lẽo, lần đầu tiên hắn cảm nhận được thế nào là lạnh lẽo, lạnh thấu xương tủy, cái lạnh khiến người ta không sao chịu nổi.

Hắn cho rằng, có lẽ mình sẽ vĩnh viễn nằm trên nền tuyết như thế này, ngủ một giấc ngủ ngàn năm cùng với sự buốt giá.

Thế nhưng một bàn tay ấm áp đã cứu vớt lấy hắn. Hắn yếu ớt không thể mở mắt ra nhìn nhưng hắn vẫn cảm nhận được rét lạnh đang từ từ cách xa mình.

Đôi bàn tay ấy, băng bó vết thương cho hắn, kéo chặn phủ kín người hắn, cuối cùng còn vuốt ve vỗ về khuôn mặt hắn.

Đã bao thời gian qua, đã bao lâu rồi chưa ai dám động vào người hắn.

Hắn cố gắng mở mắt ra, hắn muốn nhìn rõ, sự ấm áp này rốt cuộc là thuộc về người nào vậy?

Cuối cùng, hắn cũng thành công, hắn mở hai mắt.

Hắn nhìn thấy, người con gái ấy, có làn da trắng nõn như tuyết nhưng ấm áp như ngọn lửa nồng nàn.

Lần đầu tiên hắn biết ước muốn, hắn ước gì cô mãi ở bên cạnh hắn.

Vì thế cho nên, hắn đã làm như vậy.

Nhưng điều đó lại chẳng khiến cô thấy hạnh phúc, bởi vì hắn mà cô mất đi tự do.

Đặc biệt sau cái chết của cha mẹ, sự ấm áp nơi cô dần dần biến mất.

Hắn phải giúp cô báo thù, phải làm cô cảm nhận sự vui vẻ một lần nữa, phải làm cô tình nguyện vĩnh viễn ở bên cạnh hắn.

Du Tư Nhân cúi người xuống, khẽ đặt một nụ hôn lên trán Từ Như Tĩnh, sau đó rời đi.

Hắn đi mà mãi vẫn chưa thấy trở về.

Tên trưởng lão khá quen thân kia âm thầm mai phục Du Tư Nhân, bố trí cạm bẫy, lừa hắn vào chòng.

Khi nghe thấy tin dữ ấy, Từ Như Tĩnh cảm thấy trái tim mình như bị một chùy sắt đập mạnh vào, đau đến chết lặng.

Cô đương nhiên hiểu, Du Tư Nhân con cáo già đó nhất định không đời nào chịu buông tha cho Du Tư Nhân.

Cô ngơ ngác đứng đó, cái gì cũng không nghe thấy nữa, cái gì cũng không nghĩ đến nữa.

Một tên thủ hạ của Du Tư Nhân đã nói cho cô biết, Du Tư Nhân đã sớm hạ lệnh, một khi bản thân hắn gặp điều bất trắc thì ngay lập tức phải hộ tống cô tới Hạ gia.

Hắn vì cô suy nghĩ hết thảy, nhưng không hề nghĩ cho chính bản thân mình.

Từ Như Tĩnh không hề phản kháng, cô yên lặng làm theo mệnh lệnh của hắn, đi tới Hạ gia. Bởi vì chỉ có làm như vậy, Du Tư Nhân mới có thể an tâm.

Điều duy nhất cô có thể làm bây giờ chính là khiến cho hắn cảm thấy an tâm mà thôi.

“Bây giờ tôi... đã không còn suy nghĩ nhiều như vậy nữa.”

“Tôi sẽ chờ anh ấy, tôi sẽ chờ anh ấy trở về căn phòng đó tìm tôi... Tôi không muốn trốn chạy nữa, tôi mệt mỏi, thật sự quá mệt mỏi rồi.”

“Cô và Hạ Phùng Tuyền là lương duyên, còn tôi và Du Tư Nhân lại là nghiệt duyên... Nhưng cho dù như thế nào đi nữa, đây cũng là định mệnh, tránh không được mà trốn cũng không xong...”

Đêm hôm đó, bên hồ bơi ở Hạ gia, mặt nước lăn tăn gợn sóng phản chiếu ánh sáng lấp lánh, Từ Như Tĩnh đã nói như lời như thế này với Diệp Tây Hi.

Đây là những điều chôn giấu sâu tận đáy lòng cô, trải qua quãng thời gian dài đằng đẳng cuối cùng cô cũng có can đảm thừa nhận.

Cô quan tâm Du Tư Nhân, giống như hẳn quan tâm đến cô vậy.

Từ Như Tĩnh không hiểu đây có thể gọi là yêu hay không nhưng chỉ cần trong lòng hai người luôn có nhau như vậy đã làm quá đủ rồi, thật sự quá đủ rồi.

Cô sẽ không chạy trốn nữa, cho dù Du Tư Nhân không báo thù giúp cô, cô cũng vẫn sẽ tình nguyện ở bên cạnh hắn.

Cho dù đây là nghiệt duyên, cô vẫn sẽ vui vẻ đón nhận.

Sau đó lại có chuyện bất ngờ xảy ra.

Du Tư Vi quyết đánh đến cùng, tiến hành phẫu thuật bí mật cấy con chip không chế Du Giang Nam, bắt cóc Tây Hi.

Tại bờ biển, tất cả mọi thứ đều kết thúc.

Du Giang Nam mãi mãi ra đi, Du Tư Vi cùng Liễu Huy Quân yên giấc ngàn thu dưới đáy biển rộng mênh mông.

Thế nhưng chỉ có Du Tư Nhân là không hề có chút tin tức nào.

Trước lúc thực hiện đòn phản công cuối cùng, Du Tư Vi vô cùng nham hiểm phái người đi ám sát Du Tư Nhân lúc này còn đang bị giam giữ trong ngục thất.

Khắp nơi đều là máu đen.

Căn cứ theo sự điều tra của Hạ Hư Nguyên, đây là loại bom được đặc chế, bởi vì thành phần bên trong chứa rất nhiều tinh thể bạc, khi quả bom phát nổ hàng ngàn tinh thể ấy bị nén bật tung ra ngoài, văng ra bốn phía, đâm vào trái tim của người sói khiến cho họ mất mạng ngay lập tức.

Sau khi cẩn thận kiểm tra trọn vẹn đồng thịt vụn và máu tươi lộn xộn tại hiện trường, Hạ Hư Nguyên xác định không có thi thể của Du Tư Nhân ở bên trong.

Chỉ có điều, Du Tư Nhân từ đó mất tích.

Từ Như Tĩnh cũng không nói gì, cô vẫn luôn ở trong căn phòng ấy, chờ đợi hắn.

Ngày qua ngày, cô ngồi trong đình, nhìn ra khoảng sân nhỏ nơi có những khóm hoa ngày nào đã hé nở rực rỡ, sau đó lại dần dần ứa tàn như quy luật của tự nhiên.

Thời gian cứ như vậy thấm thoát trôi đi, Du Tư Nhân vẫn không hề có tin tức gì.

Tất cả mọi người đều nói, nếu như hắn còn sống nhất định sẽ trở lại, thế nhưng hắn vẫn không trở lại.

Du Tư Nhân đã chết rồi.

Tất cả mọi người đều cho là như vậy.

Từ Như Tĩnh vẫn chẳng nói gì, cô chỉ lẳng lặng ngồi đó tiếp tục chờ đợi.

Khung cảnh của khoảng sân nhỏ cứ dần dần thay đổi.

Đơm đóm hè rập rờn bay rồi lá đỏ mùa thu rơi lác đác, cuối cùng chào đón những nụ hoa mai đầu tiên của mùa đông hé nở.

Lại là mùa đông.

Lại là mùa cô lần đầu tiên gặp gỡ Du Tư Nhân.

Từ Như Tĩnh cuối cùng cũng đi từ trên gác xép xuống, cô phải về nhà rồi, đã đến lúc cô phải quay trở về nơi mà họ gặp nhau lần đầu tiên.

Cáp treo từ từ trượt xuống, phóng mắt nhìn quang cảnh xung quanh, tất cả mọi nơi đều là tuyết trắng, tuyết bao trùm cả núi rừng.

Lần này, bên trong cáp treo chỉ có một mình cô.

Rất yên tĩnh.

Xuống cáp treo, đi chưa đầy mấy bước đã tới nhà của cô.

Mặc dù cha mẹ đã qua đời lâu rồi nhưng Du Tư Nhân vẫn phách người định kỳ tới đây quét tước nên nó cũng không lộ ra chút hoang vắng nào cả.

Từ Như Tĩnh bước vào phòng, bước về phía bếp lửa, bắt đầu đốt củi sưởi ấm.

Ánh lửa lách tách nhen nhóm, màu đỏ rực rỡ của ngọn lửa hắt lên khuôn mặt cô.

Đó là màu sắc của sự ấm áp. Căn phòng, trống rỗng, lòng của cô, cũng rất trống rỗng. Cô lại một lần nữa cô đơn ở nơi này.

Lửa, rất nhanh làm tan chảy những bông tuyết bám trên quần áo cô, biến thành những giọt nước nặng trĩu, rơi xuống chân cô.

Tí tách, tí tách, từng giọt từng giọt vang vọng trong không gian.

Trong sự vắng lặng hiu quạnh, âm thanh ấy dần trở nên khuếch đại hơn.

Bỗng nhiên, cô tựa như nghe thấy những tiếng bước chân rất nhỏ, rất khẽ, âm thanh ấy giống như là tiếng giày dẫm trên mặt tuyết vậy.

Từ Như Tĩnh vội vàng đứng bật dậy, phút chốc chạy ra mở cửa.

Phía ngoài, vẫn một mảnh trắng xóa như thế, không có bóng dáng của bất kỳ người nào, không có bất kỳ thanh âm nào.

Từ Như Tĩnh trong mắt hiện lên sự thất vọng.

Cô đóng cửa lại, quay vào phòng của mình.

Nơi đó vẫn giống như lúc cô rời đi.

Cô ngồi xuống, chôn mặt vào chăn bông, chăn bông mềm mềm cảm giác giống như năm đó, hằng đêm cô đều ôm lấy Du Tư Nhân trong bộ dạng của một con sói.

Cô nhắm chặt hai mắt, lẳng lặng hồi tưởng lại.

Nhớ lại sự lạnh lẽo của hắn, sự cô độc của hắn, hắn đối với mình thật tốt.

Lúc này, Từ Như Tĩnh lại nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ rất khẽ kia vắng vắng đâu đây.

“Tách!” một tiếng động nhỏ, nước mắt của cô lăn chã rơi xuống chăn bông.

Cô không hề động dậy nữa.

Du Tư Nhân sẽ không trở về, hắn thật sự sẽ không bao giờ trở về nữa.

Từ ngày đó, trên thế gian này chỉ còn lại một mình cô, không còn ai ôm cô khi cô giật mình tỉnh giấc giữa đêm khuya vì con ác mộng nữa, không còn ai quan tâm cô nhăn mặt hay mỉm cười nữa, không còn ai chẳng kìm lòng được giang tay ra ôm chặt cô vào lòng nữa.

Từ Như Tĩnh khóc, đem tất cả tình cảm chôn giấu bấy lâu bộc lộ hết ra bên ngoài, cô đã gắng nhịn bấy lâu, cố gắng nắm chặt lấy tia hy vọng mong manh, cố gắng nhẫn nhịn bấy lâu.

Cô không muốn khóc trước mặt người khác, cô muốn dùng sự trấn tĩnh của mình để nói cho bọn họ biết Du Tư Nhân còn sống, hắn nhất định còn sống.

Chỉ có điều, cô không thể nào thuyết phục được trái tim mình.

Du Tư Nhân sẽ không bao giờ trở về nữa.

Cô khóc, khóc đến xé gan xé ruột.

Bỗng nhiên, chuông điện thoại réo rất vang lên, Từ Như Tĩnh miễn cưỡng nén nhịn nỗi đau đón giằng xé, thống khổ này, trấn tĩnh lại.

Ân phím nghe, bên trong vang lên giọng nói hưng phấn: “Từ tiểu thư, Du tiên sinh đã trở về, chủ nhân đã lên núi tìm cô...”

Từ Như Tĩnh không trả lời.

Cô từ từ đứng lên.

Hình ảnh trước mắt cô dần biến hóa, dần dần thấy rõ toàn bộ khung cảnh phía bên ngoài.

Điện thoại rơi cách xuống mặt đất.

Từ Như Tĩnh phút chốc xông ra ngoài.

Cô bật mở cửa chính.

Cô nhìn thấy.

Đang đứng trên mặt tuyết phía trước ngôi nhà, đang đứng ở nơi lần đầu tiên cô nhìn thấy hắn, Du Tư Nhân bằng xương bằng thịt đang đứng ở đó.

Hắn đang mỉm cười, nụ cười ấy đã không còn lạnh lẽo nữa, nụ cười ấy đã không còn là không có tình cảm.

Gió rít gào, tuyết lát phát bốn phía, hắn vẫn đứng ở nơi đó, giống như chưa bao giờ rời khỏi nơi này vậy.

Bây giờ, sau này, cũng sẽ không bao giờ rời đi.

Vĩnh viễn.

Vĩnh viễn là như vậy.

—END—

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Ta Là Con Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.